Рік 4. 1. Січня 1926. Ч.1.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Желанія. — На земли мир.... — Воля народу. —Віра наших батьків. — Цар приїшов. — Біблійні оповіданя — Католицьким світом.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція и адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

КОЛЯДИ

Друкарня "Голосу Ібавителя" видала щойно гарну збірку коляд. — Ціна 15 центів.

До цеї збірки вибрано найкращі коляди.

Пришліть 15 центів почтовим переказом і в гарних днях Різдва Христового будете тішитися цею збіркою та пригадайте собі щасливі різдвяні вечери в Рідному краю

—=o=—

Увага: Просимо не посилати гроший почтовими марками Америки.

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

СИЛЬНІ МУЖЕСЬКІ ЧЕРЕВИКИ ДО РОБОТИ

СПЕЦІЯЛЬНА ЦІНА, ЛИШЕ $ 2.95 ЗА ПАРУ.

Ці черевики є вироблені з твердої Чорної Горошковатої скіри. мода "Блучер."

ІММІГРАЦІЯ В КАНАДУ

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Правительство Канадійської Домінії уповажнило Сієнарську Компанію, щоби вибрати, привести в Канаду та примістити бажаних іммігрантів, яким можна дати вдоволяюче місце на землі.

Сієнарська Компанія видасть цертификат іммігрантам, що є в згоді з імміграційними домаганнями Правительства.

В цілі, щоби запевнити відповідне полагодження, порадно буде для **Полянів, Росіян, Українців, Румунів, Мадярів, Австрийців, Німців, Черо-Словаків, Югославян, Литвинів, Латвийців і Естонців,** щоби мали тикети для подорожі Сієнаром.

Наколи маєте знакомих або приятелів в Европі, яких би ви хотіли спровадити до Канади, зверніться до найблищого **Сієнарського Агента,** або напишіть у власній мові до

M. J. DUPUIS
District Passenger Agent
Saskatoon, Sask.

КАЛЕДАР НА СІЧЕНЬ

1. П. Св. Боніф.
2. С. Св. СвщМ. Ігнатія
3. Н. **Нед. Св. От.** Св. Юліяніі
4. П. Св. Анаст.ВМ.
5. В. Св. ММ. в Криті
6. С. Св. Веч Св. Пм. Евгенії
7. Ч. **Рожд. Г. Н. І. Х.**
8. П. **Соб. Пр. Богор. і Св. Йос**
9. С. **Св. ПерМ. Стефана**
10. Н. **Св. ММ. в Ніком.**
11. П. Св. ММ. Младенец
12. В. Св. М. Анисії
13. С. Прп. Меланії
14. Ч. **Нов. Рік.Обр. Г. Н. І. Х.**
15. П. Св. Папи Сильвестра
16. С. Св. Прор. Малахії
17. Н. **Св. 70 Апостол**
18. П. Св. М. Теопемпта
19. В. **Св. Богоявленіє**
20. С. Собор Предтечи
21. Ч. Прп. Геория і Домніки
22. П. Св. М. Полієвкта
23. С. Св. Григорія Нис.
24. Н. **Прп. Теодозія**
25. П. Св. М. Татіяни
26. В. Св. ММ. Ермила і Страт.
27. С. Св. Отців убит. в Синаю
28. Ч. Прп. Павла і Івана
29. П. Верит Св. Ап. Петра
30. С. † Прп. Анконія
31. Н. **Н. 30. по Сош.** Св. Атан і Кир.

УСТАВ НА СІЧЕНЬ.

3. Н. — **Нед. 30. по Сош. Перед Рождеством. Св. Отців,** Гл. 5. Ев.. утр. 8. — На літ.: Троп. воск., предпр. і Отців, Сл.: конд. Отців, Ін., Предпр. —Прок. і Прич. Отців. Апост. 328., Ев. св. Мат. 1.
6. С. — Царські часи. — Сл. Божа Св. Вас. Вел.
7. Ч. — **Чет. Рождество Г. Н. І. Х.** Повечеріє велике всеноч. На утр. Ев. св. Мат. 2. — На літ. Троп. Праз., Сл. Ін.: конд. праз. — Єлици. —Апост. 209. Ев. св. Мат 3. — Задостойник.
8. П. — **Пят. Соб. Пресв. Богор. Св. Йос. і св. Свм. Евтим.** — На утр. Ев. св. Мат. 2. — На літ. перші 2 ант. Праз. послід. звич. з прип. Праз. — Троп. Рожд. і Обруч. Сл.: конд. Обруч. Ін. кон Соб. — Свят. Боже. — Апост. 306. Ев. св. Мат. 4. Задост. Праз.
9. С. — **Суб. по Рожд. Св. Стеф. Пермч. і Прп. Теод. Іспов.** На літ.: Ант. як учера. — Троп. Праз. і Стеф., Сл.: конд. Стеф., Ін.: конд. Праз. — Апост. 288. і 17. Ев. св. Мат. 46 і 87.
10. Н. — **Нед. по Рожд. Св. Богоотців.** — Гл. 6. Ев. 9. - Покр. Рожд. - На літ.: Троп. вос.,Праз. і Свят., Сл.: конд. свят. Ін.: праз. — Ап 200. Ев. св Мат.

ПРОДОВЖЕННЯ НА СЛІДУЮЧІЙ СТОРОНІ ОКЛАДИНОК.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Січень** **1926.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Лист Впреп. О. А. Делярого Протоігумена Місіонарів Найсв. Ізбавителя.

Айтуна 22. Грудня 1925

Сл. Ie. Хр.

Преподобні Отці і Любі Читачі!

Ваша часопись, Дорогі Отці, зачинає з новим роком четвертий рік свого існования. Це дає мені нагоду пожелати Вам і всім Читачам, веселих свят Різдвяних і щасливого Нового Року. Нехай Дитяко-Ieye благословить кождій родині, до котрої ця часопись приходить,

хай принесе мир, що Воно обіцяло устами Ангелів на вифлеємській долині: На землі мир людям доброї волі. (Лука II, 14.) Господь Бог жадає тільки доброї волі, а решту сам робить. А хто не може здобутися на добру волю?

Кождий може молитися, кождий може причинитися до розширення Божого царства межи своїми братьми; хоч би тілько через то, що сам передплачує "Голос Ізбавителя" і інших до того спонукує. Цей "Голос" є правдивим голосом Ізбавителя; як приходить до Вашої хати, він Вам толкує науку Ісуса. Отці місіонарі тілько того хотять, щоби український нарід знав Ісусову науку, бо кождий, хто її знає, її розуміє, мусить вже також її любити, її триматися, після неї жити; інакше не може бути. Бідні люди, що відступають від неї, відступають длятого, що її не знають. Ісус сказав до Самарянки: О коби ти знала дар Божий і хто є цей, котрий тобі говорить... Цей дар, це наука Божа, що просвічує наш розум і запалює наше серце; цей, хто її приносить, то сам Ізбавитель наш, Ісус Христос.

Ще раз желаю всім Отцям і всім Читачам "Голосу Ізбавителя" веселих свят і щасливого Нового Року.

Вам в Христі відданий

А. Делярий Ч. С. І.

Мойсей і наука. — Німецький професор Ґрім, по великих трудностях відчитав глиняні плити, зі старинним жидівським письмом. Плити ті відкрив року 1905 один англійський вчений. На плитах є написана подяка Мойсея для доньки Фараона, за те, що його виратувала дитиною з ріки Нілю. Се є науковий доказ, що Мойсей жив, і так потверджується також се, що Мойсей одержав від Бога 10 заповідий.

СЛАВА ВО ВИШНИХ БОГУ І НА ЗЕМЛИ МИР ВО ЧЕЛОВІЦІХ БЛАГОВОЛЕНЯ

На полях Вифлеємських ніч... Товар спокійно пасеся; оподалік спочивають пастирі....

Нараз ціле небо засіяло перераженим блеском. На небі появилася армія небесних духів і немов бурею понісся по небозводі звук нової пісні... на земли мир людям доброї волі. Могутний відгомін сеї пісні зачудував пастирів відбився від гір по цілій країні, та устами апостолів понісся аж до кінців землі. Земля, що нераз і нераз тремтіла під ногами армій народів, що одні других ненавиділи, задрожала радісним трепетом під кроками Царя Мира; природа, умучена криками боротьби і ненависти, наставила уши, щоби послухати Євангелія сего Царя.

Ісус приготовив свій мир тритіднім проповіданням та чудесами по містах та селах Юдеї і Галилеї. Він заключив його в імя сотворіня зі своїм Вітцем тоді, коли вмирав на хресті примиряючи світ з Богом, який був у Ньому, творячи мир кровю свого хреста. Перед своїм відходом на небо не знав кращого дару для своїх учеників, як добро сего мира; немов скарб віддав їм той сам

мир у послідний хвилі: Мир мій оставляю вам, мир мій даю вам.

Мир!... Що-ж се таке — мир?! Послухаймо незрівнаного духа святого Августина, щоб знати, що се є мир "Се є мир....щоби то, що є нище, було піддане тому, що є вище: ти Богу, а твоє тіло тобі." Колись не було боротьби між тілом і душею. Тіло слухало душі, душа Бога. Душа збунтувалась проти Бога, і немов за кару тіло збунтувалося проти душі. Ось мир, який Ісус приніс на світ: віддати душі панування над тілом, а душу саму підчинити під ярмо послуху для Бога. Витворити цей мир; се не діточа забавка; навіть найвразніші Божі закони не вистарчали до того. Наш Спаситель зрозумів це. Немов учитель, що відходить від стола, і крейдою старається дітям пояснити науку на таблиці, зійшов Він з неба і прийшов на світ, щоби показати людям живий образ усіх чеснот.

Він міг народитися в палаті... Та ні; Він вибрав стайню.

Він міг лежати в золотій колисці... Та ні! Він волів жоліб зі соломою.... Яке віддання ся терпінням! Він вирікся приємностий, які міг мати. Його уділом стали терпіння; лиш одного бажав: смерти на шибениці хреста! Він міг бути царем... Та ні! Він немов хробачок, котрого кождий топче. Він став погордою людий....

Та що-ж! До своїх прийшов, а вони Його не приняли. Душа чоловіка від молодости є склонна до злого, як скаржився Бог Ноєви в передодень потопу. А навіть по смерти Спасителя Апостол любови міг написати: Все, що в світі, се похоть тіла, і похоть очий, і гордість життя. По двайцятьох століттях християнської науки в світі, Святіщий Отець, Папа Пій Одинайцятий міг сказати те само.

Безумна жажда розкоший потягає синів Адама до всіх проступків та злочинів. Кождий старається тільки,

щоби оминути самопожертвування, уникнути терпінь та неприємностий. Кождий бажає делікатної їди, мяких убрань, богатого поменкання, всякої вигоди. І так помимо боротьби душі, сходить чоловік що-раз нище і нище, так, що аж потопає в найгіршім пониженню. — Є вже і діти, що не жахаються проступків, молодість густо часто так пересякла проступками, що трудно їх вилічити, літа не вистарчають, щоби поправити зіпсуту душу, а навіть в очах старця, що вже одною ногою в гробі, світить огонь розпусти.

До такого життя треба гроший, золота. Так, як в часі Мойсея, золоте теля стає божищем, перед яким хилиться та клякає несчислима товпа людий; з желізною витревалістю гонять вони за сим гарним металем, всі способи для них добрі, щоби його хоч жменю вхопити. Щоби назбирати богацтва, вони не жахаються несправедливих процесів, ненависти, кривої присяги, робити в неділю. Не будуть вагатися з останнього обдерти навіть вдову і сироту, хоч би мали з голоду гинути.

Відки між вами боротьби і війни, питав, бувало, святий Йоан перших християн. Чи не з похоти? Похоти доводять до ненависти, однак наперід позбавляють душу мира і спокою: Для безбожних нема мира.

Що погане волїють задоволення пристрастий, це остаточно годен зрозуміти. Вони нічого не сподіються по смерти. Чого вони малиби бажати терпінь, пожертвувати тіло для душі? Їджмо і пиймо, кажуть вони собі, бо завтра пімремо. З тими словами розперезують всі пристрасти та готові качатися у всякому болоті.

Ти, брате, хиба не поганин?... Гляди отже на Христа, що немов Велитень гряде на твоїх очах, і йди Його слідами... Бо-ж ти визнаєш себе учеником Христа, християнином. Лиш тоді знайдеш спокій, якого бажає твоя душа.

ВАЖКА ХВИЛЯ
-Воля Народу-

Ніколи може в своїй історії не переживав наш нарід таких критичних хвиль, які доводиться йому переживати зараз. Нема вправді наїздів диких татарських орд, нема кровавих боїв із сусідами, нема лютої панщини, є позірна тишина, мирне життє. А все-таки під цею паволокою позірного мира криється море горя фізичного й морального — наш нарід поневолений, його найсвятіщі права, його найсвятіщі ідеали здоптані!

Ніхто не в силі зрозуміти, кілько трагізму міститься в цих словах, наколи не прийшлось йому переносити всіх страдань воєнного лихоліття, наколи на переломі світової війни, коли всі поневолені народи підносились і з оружжям в руках здобували собі волю, не брав сам участи в боротьбі на життя і смерть зі своїм віковим ворогом! Кілько хороших надій виростало тоді в серці, кілько страдань і жертв понеслось з легкою душею, кілько крови поллялось, кілько молодечих голов впало на тую землю, за котрої волю бились до загину!

І всі тоті надії розвіялись, всі ті безчисленні жертви пішли на марно, десятки тисяч цвіту народнього життя, молодіжи, полягло без хісна... Ми знов поневолені, а ця неволя стільки болючіша, скільки живіщі і слушніщі були надії, скільки більше цинізму була в тих, що санкціонували наше поневолення!

Ми вірили в правду своєї національної справи, ми вірили в справедливість могучих держав, що —здавалось — готові були усунути поневолення одного народу другим, забезпечити свобідне життя усім народам. Ми вірили їм ще тоді, коли очевидним було, що вони глузують собі з нас, що вони самі, для свого власного добра, наложили нам кайдани неволі! Вони йшли до нас ніби з дипльоматичними місіями, жадали завішення оружжя, обіцяли справедливу розвязку борби. А все те був лиш глум — вони з горя засудили нас були на погибіль І ми, наївні, вірили їх словам, переривали воєнні операції, ми, в добрій вірі, помогали їм кути кайдани нашого остаточного поневолення!... Продани есми, аз же і людіє мої на погибель і в разхищеніє і в работу! (Ест. 7, 4).

Не дивота, що тепер лютує в наших серцях жаль, зневіра, ненависть, що відчуваємо глухе бажання справедливого відомщення. І не дивота, що з неодної правої душі взносить-

ся німа й болюча скарга, чому справедливий Бог допустив на наше поневолення, чому не дав нам здійснити наші справедливі і слушні ідеали, чому не скарає сейчас несправедливих гнобителів...

Та дарма! Мусимо поки-що погодитись з разячою несправедливістю, але заразом і не уставати в своїй борбі о волю. Ми тілько понесли жертв для неї — а тепер малиб опустити руки —ніколи! Воля, що нам єї відобрали, вона не пропала, вона живе далі в серці кожного з нас; і прийде хвиля, що вона вийде з наших сердець, на білий день, що запанує кругом нас, що ми станемо вольними на ділі.

Доля народів у руках Божих. Він рядить долею народів так само як і долею кожного поодинокого чоловіка. І Його ряди справедливі — хто-ж буде сумніватись о тім, хто-ж заперечить цему! Бог управляє народами для одної одинокої ціли, котра є конечною ціллю Його ділання назовні: для Своєї власної слави: Аз Господь Бог, сіє моє єсть імя, слави моєя іному не дам (Іса. 42, 8). По волі чи по неволі, кожний нарід мусить віддати славу Богу, як каже той сам пророк (60,12): Язиці і царіє, іже не поработают ти, погибнут, і язиці запустінієм запустіют. Хай до часу воно виглядає і противно, хай безбожники позірно рядять судьбою світа — вони мимо своєї волі працюють над здійсненнєм Божих плянів. Бог дає їм повну свободу ділання в часі, но Він вічний і те, на що Він позволяє в часі, не конче є ознакою Його остаточної волі! Не суть совіти мої якоже совіти ваші, ниже путіє ваші якоже путіє мої, глаголет Господь (Іса. 55, 8).

Вся історія людскости є доказом цього: народи, добровільно чи мимо своєї волі, працюють для тої одинокої ціли всего світа — для слави Божої. І часи, в котрих ми живемо, події, котрих ми свідками і в котрих беремо участь, не мають жадної іншої ціли, не стремлять до жадної іншої мети. Вони не конче виразом остаточної Божої волі, а знаменем, пересторогою для народів і людскости взагалі, пересторогою для нашого народу в осібности.

Чому ми поневолені, чому ми стогнемо в неволі? Чому наш нарід, так численний, від довгих століть не в силі здобути собі волі, чому його права подоптані? Га! бо нарід темний, бо ми слабі, бо наші сусіди могучіщі, бо фалшива політика могучих сього світу завзялась, щоби не допустити нас до волі, до світла... Так відповість кожний і без великої надуми. Поверховно воно дійсно так. Але коли йдемо в само ядро питання, коли пригадаємо собі, що доля народів

є проваджена Богом, ми мусимо собі дати іншу відповідь, одиноку слушну і правдиву, хоть як вона не обурювалаб може нашої вродженої гордости: Ми стогнемо в неволі, ми не годні здобути своїх прав — бо така Божа воля, такий Божий допуст!

Як-то! То Бог не хоче нам дати того, що нам слушно і по справедливости належиться!?... Совіти мої не яко ваші, а дороги, котрими я йду, не ті самі, котрими ви ходите. Певно, що Бог хоче справедливости, но не знати, чи дійсно свобода справедливо нам належиться — не після наших короткозорих міркувань, — а відповідно до Його святої, весвідучої волі. Чи наша свобода причинилабся до більшої Його слави, чи може нічим не побільшилаб єї, а то може сталаб нагодою більшої Його зневаги?...

От важке питання і ніхто з розсудних людей не буде мав смілости відповісти на нього без застереження. А все-таки вражіння, яких ми дізнали в короткому часі нашої зглядної свободи, недуже то промовляли в нашу користь! Ніколи не забуду болючої скарги з уст одного з наших Владик, котрі сказав мені, коли яко полевий духовник відвідав його тікаючи зі своєю частиною перед навалою генерала Галлєра. Ми улятали сумному вражінню хвилі і Владика згадуючи про принятий хлібевим нашим парляментом закон розлуки Церкви від держави, сказав з досадою: "Як може Бог благословити народові, в котрого руки що-йно зняв кайдани, і котрий свобідною рукою насамперед ударяє Христа в лице!.... Дійсно, на віщо-ж нам свободи, наколиб вона мала служити нам до більшої образи Божої, наколиб ми мали не то що не побільшити слави Божої на світі, а худити Його Імя і Його святі права! —

А все-таки те бажання свободи таке могутнє в наших душах, таке стихійне! І така вроджена нам свідомість єї справедливости, що з природи річи напятнувалиб зрадником нароної справи всякого, хто зрікбися цего ідеалу. І певна річ також, що воно відповідає Божій волі, щоби всякий нарід жив свобідним життєм на світі. Тому й не треба тратити надій, вирікатися своїх ідеалів, а звернути їх до правдивої мети, до слави Божої. Не Бог потребує України, а Україна потребує Бога! Коли ми справді любимо свій нарід, свою вітчину, любім їх для Бога; коли дійсно бажаємо волі, бажаймо її для того щоби була средством більшого прославлення Бога. Тії, що домагаються свободи народа без згляду на Бога, хотяб і кров за ню проливали, даремно трудяться.

Тії, що домагаються свободи проти Бога, що приготовляють народню волю відступством від Бога, нехтованням Його прав, що видирають з душі народа віру, є шкідниками, зрадниками народньої справи, вони відвертають від нас лице Бога, в Котрого руках наша судьба: Аше не Господь созиждет дом, всує трудишася зиждущії (Пс. 126, 1).

* * *

Пишучи ці уваги в своїй монастирській келії перед хрестом з розпятим Ісусом, мимоволі приходить мені питання, чи дати їх до друку. Бог сам знає, кілько в них горячої любови до свого народа. Він також знає, кілько в них глибокої правди. Та чи люде зрозуміють єї — вони так привикли обходитись без Бога, особливо в справах політичних. Чоловік плотяний не годен понятн річей Духа Божого. А все-таки треба це зрозуміти і треба ці правди зробити підвалиною свого патріотизму.

Наші визвольні змагання не мали до тепер успіху — противно: наше поневолення усанкціоноване можними цего світу, принаймні на якийсь час. Ми віруючі бачимо в цьому однак щось більше: ми бачимо вираз Божої Волі, ми корямось перед Нею в своєму понижені: "Благо мні, яко смирил мя єси — Яко да научуся оправданієм твоїм" (Пс. 118, 71). То Бог нас справедливо упокорив — научімся звідси на першому місці віддати Йому те, що справедливо Йому належиться. Звернімся до Нього, дателя всякого блага, і від Нього стараймося виєднати волю народові. Коли є хто, що опускає руки кажучи, що все пропало, то певно не ми! Ми знаємо в Кого віримо, ми знаємо, що Він розпоряджає всемогучою властю ми знаємо, що Він "волю боящихся Його сотворит і молитву їх услишит і спасет я (Пс. 144, 19). Тому ми будемо молитись о волю для свого народа, тому ми будемо шукати єї не в людей, а в Бога; тому ми будемо просити Серце Христове, щоби царювало над нашим народом, будемо старатися жити праведно перед Ним, останемо Йому вірними і проти надії будемо заєдно надіятись на Нього. Не надармо понесли ми такі жертви в маєтку, честі й життю, не надармо дали всю свою землю з'орати арматами, засіяти трупами соток тисяч єї дітей і залляти їх кровю... З цих жертв виростуть в свому часі, в Божому часі, овочі, виросте воля народу і наші молитви за нарід прискорять час Божого помилування.

Книга пророцтв Езекіїла, гол. 37.

"Спочила-ж на мені рука Господня, й вивів мене Господь в дусі та й з'упинив мене посеред поля, і було там повно

кістяків. — І обвів мене навкрути, й оце лежало їх дуже багато по полі, а всі були дуже сухі. — І промовив до мене: Сину чоловічий! чи ці кості ожнють? А я відказав: Господи Боже, ти оден знаєш це. — І промовив до мене: Вискажи пророцтво про ці кістяки й скажи їм: Ви, кістяки сухі, вислухайте слово Господнє! — Так говорив Господь Бог до сих костей: Ось, я вдихну в вас духа, щоби ви коробились ізнов живими. — І обложу вас жилами й поростите тілом і покрию вас скірою, й повдихаю дух у вас, і станете живими, та й зрозумієте, що я — Господь. — Я виповів пророцтво, як мені заповіджено; й ось, як я ще пророкував, повстав шелест, і почали кістки рухатись і кістка до кістки пристават. І постеріг я, аж ось на них жили, й поросли вони тілом, а зверхи покрила їх кожа, тілько не було ще дихання в них. —

Тоді сказав він мені: Вискажи пророцтво духові, вискажи пророцтво, сину чоловічий, та й промов до духа: Так говорить Господь Бог: Із чотирох вітрів прийди, духу, та й подихни на ці повбивані, а вони ожнють. — Я виповів пророцтво, як він заповів мені, аж ось, походив у них дух, і вони ожили та повставали на ноги — дуже, дуже богато люда. — І сказав він до мене: Сину чоловічий! Отті кості — це все дом Ізраїля Вони мовляють: Кості наші висхли, надія наша зникла; ми бо відорвані від кореня. — Тим-же то вискажи пророцтво й скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось, я поодчиняю гроби ваші, й виведу вас, мій народе, з гробів ваших, та й заведу вас у землю Ізраїлеву. — І зрозумієте, що я — Господь, як повідчиняю ваші гроби й повиводжу вас, мій народе, з гробів ваших. — І дам вам духа мого, й ви знов ожнете, й розміщу вас по землі вашій, а тоді взнаєте, що я, Господь, сказав се — й справдив, говорить Господь...

Любім Бога і Його справу насамперід. Любім Україну для Бога, домагаймось її волі, працюймо всіми силами над її визволенням — але для Бога, для побільшення Його слави. Тоді позискаємо для себе нич менче як всемогучу силу Бога, тоді визвольні змагання стануть на добрій дорозі! От, в чому лежить наш правдивий патріотизм!

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

3. Однак нам говорили: "Заберіть від Папи дочасну власть і Церков є засуджена на загибель. То є тайна її сили; відберіть від неї це і немов Самсон позбавлений волосся покажеся вона слабою, як кождий бідний смертельник. Се сіяюче сонце зблідне і зайде під небозвід, щоб уже ніколи не зійти."

Через більше, як сім століть від заложення Церкви Папи не мали зверхної земської власти. Як була би могла Церков пережити той цілий час, наколи би земська власть була необхідною для її тревання? А навіть від 1870 року до тепер Папа є позбавлений своїх дочасних дібр. Однак ся утрата не зробила жадної зморщки на гарному чолі Церкви і ніяк не спинила її поступу вперед.

4. Чи не може вона погодитися з найновіщими винаходами та з матеріяльним поступом..? Дуже часто нам говорили, що ні. Але ми далеко від того, щоби немов струсь ховати свою голову в піску перед тими винаходами; противно: ми витаємо їх як Божих посланців та

будемо послугуватися ними як орудцями Провидіння для більшого поширення віри.

Наколи ми працювали з так великим успіхом попереду, коли ми не мали парових кораблів, а тільки слабі лодки, жадного компасу, тільки власні очи; жадних доріг, тілько вічні сніги, праліси та бездорожні пущі, коли ми не мали жадної помочі крім віри, надії і Бога; — наколи ми працювали з таким успіхом для поширення Евангелія навіть тоді, як далеко успішніще можемо працювати тепер, при помочі телеграфу, пароплавів і железниць.

Так, о генії, ми благословимо ваші винаходи; ми благословимо вас, новітні відкриття; ми втягнемо вас у службу Церкви і скажемо: "Благословіть, огонь і жар, Господа. Благословіть світло і темно, Господа; всі діла Господні, благословіть Господа; хваліть і возносіть Його во віки." (Даниїл, III.)

Пожиточність новітних винаходів заявлено недавно в торжественний спосіб. Папа скликав собор всіх Епіскопів світа. Їм було би було майже неможливо зібратися без помочі пароплавів; при їх помочі вони могли зійтися з найдальших країн світа.

5. Однак, чи не ослабне або не загасне світло Церкви перед умовою просвітою послідних часів? Чи не треба їй сильно боятися письменних творів, штук і наук? Вона була завше покровителькою словесности та Матірю, що плекала дбайливо штуки і науки. Вона позакладала і вивінувала майже всі великі університети в Европі.

Не згадуючи навіть про прочі університети, яких сам тільки спис би забрав богато місця, я можу спімнути за університети в Оксфорді і Кембридж, два найславніщі осідки науки в Анґлії, які заложено під опікою Католицької Церкви, сотки літ перед повстанням протестантизму.

Так само заложила Церков три університети з чотирох, які тепер існують в Скотляндії: Святого Андрея року 1411, в Глесґов року 1450, і в Ейбердін року 1494.

Наколиб не Католицька Церков, то ми тепер були би позбавлені неоцінених скарбів старшиної письменности; бо вона, хоронячи грецьку і римську мову перед загибеллю, виратувала найславніщих письменників Греції і Риму від забуття. Голам справедливо зазначує, що, наколиб не монахи середних віків, то наше знання історії старшиної Греції і Риму булоб таке неясне, як наші відомости про піраміди в Єгипті.

Що до витворів штук, то в одній кімнаті папського музею у Ватикані є більше славних памяток, як в цілім нашім краю (Великій Британії.)

Артисти (штукарі, мистці), які хочуть бачити найкращі взори, мусять їхати до Риму, щоби їх бачити. Наші церкви є не тільки храмами для богослужень, але також збірниками релігійних, штучних памяток. Наш умовий поступ ми завдячуємо в немалій мірі так сильно поневаженим Середним Вікам. Тіндал був на стільки щирий, що сказав, що "Девятнацяте століття своїми корепями сягає до минувших століть та бере з них пожиру."

6. Чи свобода може знищить Церков? Церков дихає свобідно і величаво розростається всюди, де находиться правдива свобода. Вона завше дізнає трудности в своїм діланню, де тілько тиранство простирає свою темну тінь. Тут вона більше свобідна, чим там, тут також вона сильніща та більше процвитаюча.

Діти Церкви, не бійтеся нічого, хай діється з нею що хоче. Христос є з Нею, і для того вона не може впасти. Цезар, переїзджаючи через Адріятицьке море, сказав до переляканого весляра "Квід тімес? Цезарем вегіс." (Чому ся боїш? Цезара везеш.) То що Цезар сказав в зарозумілости, Ісус каже справедливо: Чого ся боїш? Христос є на кораблі. Чи ми не є переконані, що сонце зійде завтра, позавтрі, і так аж до кінця світа? Чому? Бо так Бог розпорядив, коли поставив сонце на небі; бо і все, від початку воно робило свою дорогу. Чи не сповнив Він до тепер своєї обітниці, зробленої Церкві? Чи не йшла вона неустанно своєю дорогою серед бурі

та соняшного світла? Виповнення обітниці в минувшости є найкращою запорукою на будучність.

Серед неустанних змін земських інституцій, Вона є одинокою Інституцією, що ніколи не зміняється. Серед загального знищення земських будов, Вона є одинокою будовою, що гордо пнеся в гору. Ні один камінь із сї забудования не паде на землю. Серед загального упадку царств, сї Царство ніколи не упадає. Вона все стара і все нова, на сї Божественнім чолі час не липає жадних зморщків.

Церков бачила початок усіх правительств у Европі, і зовсім правдоподібно буде свідком їх смерти та буде над чими співати "вічная память." Вона мала більше, як 14 соток літ, коли Колюмб відкрив Америку, і повстання нашої републики відбулося для неї немов учора.

Вона спокійно приглядалася, коли Готи і Візиготи, Гуни і Саксонці немов новінь розіллялися по Европі, нищачи пануючі роди. Вона бачила, як монархії перемінювалися в републики, і як републики складалися в цісарства — все те вона бачила, а сї Божественна Конституція осталася без зміни. О Ній можемо ми правдиво сказати в словах Псальмопівця: "Ті погибнуть а Ти лишаєшся; всі вони немов риза постаріються; а Ти немов одіж звинеш їх, і зміняться; Ти-ж все той сам, і твої літа не устануть. Сини твоїх слуг осядуть, і їх потомство во вік остоїться." (Пс. 101; ст. 27 - 29.) Бог не позволяє, щоби ми сї дивну постоянність приписували якійсь природній причині. Сї незнищимість не залежить, так як деякі думають, від сї чудової орґанізації, або від далеко сягаючої власти сї Папів, ні від учености та мудрости сї учителів. Наколи вона все жие, то не ізза людської мудрости, але часто помимо людської глупоти. Вона завдячує свою постоянність не тілесному рамені, але Божому палцю. В часах найкращого розквіту Римської поганської Републики Римлянин гордо говорив: "Я є римський горожанин." Це була його найвища честь. Він був гордий на сю Републику, бо вона була поважна літами, могуча числом своїх горожан, визначна ізза мудрости своїх державних мужів. Як більша це слава бути громадянином Републики, якою є Церков, котра має за собою 19соток літ, і буде тревати ще тоді, коли вже не буде часу; котра має міліони своїх дітий під усяким підсонням; котра численть на тисячі своїх героїв і мучеників; котра лучить тебе з Апостолами і Святими. "І так ви вже не чужі і не приходні, но співмешканці зі святими і домівщики Божі, вибудовані на підвалинах Апостолів і пророків, де угольним каменем сам Ісус Христос." (Ефес. II., 19 - 20.) Хоч розлучений ти від земських свояків та кревних, ти ніколи не мусиш відлучитися від неї. Вона все з нами, щоби скріпляти нас. Вона говоріть до нас так, як говорив сї Божественний Обручник до своїх Апостолів: "Се я з вами по всі дни аж до кінця світа." (Мат. XXVIII., 20.)

Цар Прийшов!...

Різдвяне оповідання.

Він був уже старий, наш Петро, та проживав ренту своїх днів у захисті для старців... Відколи перебував тут, він не бажав нічого, тільки Ісуса...

Різдвяні свята наближалися і з тим бажання Петра за небом ставали що-раз горячіщі. На його лиці поя-

вався час від часу усміх... він пригадував собі, як то колись святкували всі разом, з женою, дітьми Різдво... Він був рано в каплиці... Йому немов загомоніли в уснах мельодії коляд, та до глибини порушили його душу. Його очи звернулися до виставлених святих Тайн, уста зачали тихенько лебедіти: Богородице Діво, радуйся... То була його улюблена молитва... іншої він не знав...

І знова надійшла ніч.... Він негоден був уже спати, а все таки ті довгі, тихі, безсонні ночі робили йому добре на душі... Що з того, що там на дворі шумів ледовий вітер, що під його напором часом вікна дзвеніли в кімнаті?.. Що з того, що він порівав снігові платочки то сюди то туди кидаючи ними?... На його душі було так спокійно, як на тій землі на дворі, що поволі укривалась білем сніговим плащем.

Перед душею сувались йому минувші часи... Щасливі, гарні дні, що вже давно промінули і не вернуться... Та він негоден був забути... Особливо негоден був забути за Різдво, він сподівався його святкувати... Ще одно Різдво. Потім хай умрас, бо голова якась така тяжка, така умучена: очи вже майже вигаслі..

Такі гадки приходили йому часто, і коли бліде, місячне світло розливалося по кімнаті, старий Петро з любовю вдивлявся в образ Розпятого, що висів на стіні, в образ любячого Спасітеля, що мав ся народити у Вифлеємі.

Його жінка, добра Катарина, лежала вже від многих літ у гробі... Незадовго вони побачуться... він має їй богато що оповідати, коли стрінеся з нею там, високо, на небі.

Ох, як тяжко йому було від того часу, як розпрощався з нею. Вона лишила йому купку недорослих дітий... Хто-ж не знає, як то тяжко виховати дітий в Канаді... Але все-таки він виховав їх чесно... Іван приготовлявся, щоби незадовго бути священиком. Се було гірко помогати йому, хоч не богато треба було, бо йому помогали другі священики-монахи.... Хай Бог їм за се заплатить. Маринка була в монастирі Сестер, посвятилася Богу і праці для дітий свого народу... Другі дітп поїхали до Сполучених Держав, де чесно заробляють... Він усіх їх благословив... Тільки Ганя... Серце старого Петра защеміло з болю... Ні, Гані він не благословив!!.. Вона втікла від нього.. зрадила свою Церков та віддалася за якогось свистунського учителя.. На сей спомин старе лице Петра запалеиіло зі сорому... Такого встиду він ніколи не сподівався від своєї Гані... Він знав, що вона потім була нещаслива. Що з нею було тепер, він не знав, бо вона вже кілька літ тому поїхала також до Сполучених Держав... Для нього була немов мертва, ні, він не хотів сї знати. Ні, він не завинив в тім нічого. — Де вона тепер.. Та з рештою, що сго обходить, де вона? Чи бідна вона? Нещаслива? Всеж-таки се би він хотів знати.... Бо що скаже він, коли запитає його Катарина, що там з Ганею? А певно, що вона буде питати!

Старий Петро думав і думав... Ганя ще ніколи не відвідала його в захисті. Здавалося, що і він був мертвим для неї... Його се мучило.. Бо-ж кінець-кінцем Ганя була такой його дитина... Хто знає; може селиби був на неї ліпше уважав, може би то всьо було не сталося...

Поволі, поволі, доходив він до переконання, що він сам завинив... Де вона тепер? Що він скаже Катарині, коли стрінуться?...

Сі гадки неспокоїли його. Ох, коби Ганя прийшла, хоч раз, однісінький раз перед Різдвом... Тоді хай Ісус його забере!!

***

Різдво!.... На дворі іде густий сніг. Земля спала спокійним тихим сном під своїм білим покрівалом. Старий Петро встав рано, раненько, щоби піти на відправу. Він бажав перший побачити Новонароджене Боже Дитя. Він уклякнув близько, близенько коло вертепу,

Він ніжно глядів на розкішне Дитя, в головах Дитини видно було вола і осла, що своїм віддихом загрівали Дитину, яка в сорочині лежала на пригорщі соломи. Навкруги побожні пастирі зі снїжно-білими овечками... Петро вдивлявся в те все... образ був розкішний, чудовий...

Петрови здавалося, що він на іншім світі...

В часі Служби Божої приступив до Святого При-

частя. Йому видалося, що він на крилах.. Поволі вертав на своє місце, де Божественна Дитина радісно усміхалася до нього та простягала свої рученята, гей-би його хотіла пригорнути до своїх малих грудий... Петро лебедів свою улюблену молитву: Богородице Діво, радуйся!

Навкруги нього з десяток діточих уст понеслося радісним шумом: Во Вифлеємі нині новина, Пречиста

Діва породила Сина..... Голоси були чисті, дзвінкі... Йому здавалося, що ангели співають. З його очий полялися тяжкі, грубі слези... Поволі плили вони по лиці зоранім глибокими зморщками і котилися нище, на чорні, спрацьовані руки... Через слези глядів він час від часу на розкішне Дитя... коло него далі лунали ангельські голоси....

Ох! Коби так Ісус прийшов тепер, щоби його взяти до себе!!

Як довго він клячав пред вертепом?.. Він сам не знав. Нараз почув, що хтось лагідно діткнув його рамени. Се була сестра - монахиня. Вона сказала йому, що хтось чекає на нього в розмовниці... Якась пані і двоє дітий хотіли з ним говорити.

Петро встав... Хто-ж міг би прийти до него нині? Він пішов до розмовниці; отворив двері, але зразу не бачив нічого, ясне світло осліпило його очи.

Заки він устиг протерти очи, він почув, що хтось узяв його голову в свої обняття і коло його уший голос... знакомий голос, придавлений слізми, заридав: "Тату дорогі.... даруйте, простіть!!... На сі слова в його голові зашуміло.. Він ледво тримався на ногах ... Лице заляла ціла струя сліз.. Вихудлими руками гласкав Петро голову своєї Гані, та незрозумілим голосом бурмотів: "Ганю, дитино моя дорога!!" Слези придавили його голос.

А вона крізь слези розказувала йому... Вона була нещаслива. Єї серце ніколи не дізнавало спокою... Їм поводилося досить добре, але вона чула, що Господь Бог не благословив їх дому... Єї ніби-чоловік помер.. Перед смертію навернувся, висповідався та обоє поправили слюб... Вона вже булаб хотіла довно прийти, але то так далеко...

А старий Петро в пориві щастя повтаряв заєдно: Ганю, дорога моя Ганю!! До його душі сходив глибокий, великий мир, спокій.. Вони балакали ще богато

про ее і про те. Вона запитала при кінці, чи татови не бракує чого; та він подивився на неї і відказав тихим, лагідним голосом, якого Ганя ще ніколи не чула: Ні, Ганю моя. Мені вже тепер нічого не бракує. Вона принесла йому послідну потіху, якої він бажав ще на тім світі.

Коли Ганя відходила, Петро вже не плакав... "Тепер маю добрі новинки для моєї Катарини в небі!"

Відтак вернув він до вертепу. Його серце плакало зі щастя. Вже нічого не держало його на землі.. Він міг, він бажав тепер спокійно вмерти. Він уже знав, що з його дітьми.. навіть, що є з Ганею... Ах! Коби тепер Ісус прийшов!!

Його душа тиха і спокійна, як ті білі, зимові дні, спочивала коло Дитяти зложеного в соломі, близько Марії і Йосифа, що клячали перед своїм Богом Дитятем.

Він ішов коритарами, затоплений у своїх гадках, щасливий у своїх споминах, усміхаючися сам до себе на згадку щасливих днів; на згадку дорогої Катарини, що вже в небі, других дітий та Гані, що навернулася, відвідала його, та зі слезами в очах питала, чи йому чого не бракує!....

Усім здавалося, що старий Петро сходить з розуму. Він проходжувався по коритарах від раня сам, одинокий; він оминав других, щоби бути тільки зі своїми гадками. Він ся чув щасливий.

***

Вечером була знова відправа. Нап Петро знова був близько вертепу, подивляючи покірних пастущків що гляділи з такою любовою на Дитя Ісуса і Його Матір. Як завидував він їм, що вони так близько, так близенько свого Бога-Чоловіка. В тій хвилі розходилися усюда слова проповідника:

"В тих днях прийшли зі сходу Царі — Мудрці. Вони ішли за сіяючою звіздою, що показувала їм дорогу.

ли чужою бесідою. І шукали вони Царя Ізраїльского, що недавно народився, щоби йому дати поклін і дорогоцінні дари.

Старий Петро слухав і слухав... Йому здавалося, що він бачить перед собою той славний похід богато убраних Царів, сидячих на верблюдах. Над ними, високо на небі, великий знак: Звізду новонародженого Царя.

"І коли," говорив далі проповідник, "коли Царі знайшли новонародженого Бога, вони впали перед Ним на коліна. І Марія, беручі Божественного Спасителя з вертепу, показала їм Його, щоби Йому поклонилися. І вони дали Йому дари, золото, кадило миро."

Старий Петро немов бачив те все: Як ті Царі-Мудрці хилили аж до землі свої укороновані голови; як їх руки, дрожачі з поспани, подавали Цареві неба дорогоцінні дарунки. — Але що се?!

Нараз Божественне Дитятко линає руки своєї Матери, ціле немов усміхається, і стає коло Царів-Мудрців. Маленькі, Божі усточка говорять небесні слова. Відтак Чудове Дитя усміхається ще більше та іде до него.. до старого Петра. А він, як-би порушений дивною силою, шепоче свою улюблену молитву: Богородице Діво, Радуйся!... І маленкий Ісус гласкає своєю дрібною ручкою тверде, зморщене лице старого Петра, свого приятеля.

А старий Петро вже не бачив нічого: ні трох Царів, ні їх чудових убрань, ні вертепу; він уже не чув голосу проповідника... Ціла його душа прилягла до Бога-Дитини, що все ще солодко пестила своєю ручкою його по чорніле лице... Його груди тяжко то підносилися, то спадали... Серце ширпало і ширпало, бо не могло помістити надміру щастя... На-раз острий біль немов мечем пропизив то серце аж до глибини.. Всьо коло него стало валитися.....

Ісус Цар прийнов та своєю Божою рукою повів Старого Петра до раюде нема ні болю, ні печали. . !

***

Сейчас закликано доктора. . Та він нічого не міг помочи. "Того мож було сподіватися," сказав він. "бо він мав слабе серце." А все-таки доктор з подивом глядів на старе, поране лице, що вкрилося послідним усміхом: усміхом небесного спокою.

Ісус на репті прийнов . . Петро діждався.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

Авраам, хотів перед поворотом до своїх батьків, запевнити долю свого сина Ісаака та знайти йому подругу гідну, щоби бути учасницею його взнесілого призначення. Розмовляючи одного дня з Елеазаром, найстаршим зі своїх слуг, дав йому пізнати свою волю в цій справі. "Присягни мені." сказав він йому, "на Єгову, Бога неба і землі, що не дам мому синови за подругу жадної з доньок країни Ханаан, але що підеш шукати в моїй вітчині і серед моєї родини жени, яка відповідна для мого улюбленого сина."

Даючи своєму старому слузі сі розпорядження, святий патріярх мав на думці родину Нахора, свого брата, яку був полишив в місті Харан, коли відходив у Месопотамію. Справді, він довідався, що Нахор мав зі своєю женою Мелхою вісім синів, між ними Оза, первенця, Камуїла, батька Сирійців, і Ватуїла, батька Лавана і Ревеки.

Все-таки Елеазар передвиджував трудности, які предложив своєму панови, ще заки зробив жадану присягу.

— "А наколи молодая дівиця, яку я виберу, не схоче піти за мною в країну Ханаан, чи треба буде вести твого сина назад у землю, з якої ти вийшов?

Ніколи, відповів Авраам, стережися добре, щоб нічого такого не робити. Бог неба, що вивів мене з дому мого батька і з моєї рідної землі, присяг мені, що дасть мосму потомству країну, яку замешкуємо. Він сам пішле тобі свого ангела, щоби спомагав твої кроки та показав тобі невісту, яку призначив для мого сина. Так, що наколи би не схотіла піти за тобою, в жадним випадку не поведеш мого сина назад у землю, яку я полишив.

Елеазар присяг, що вірно виповнить розпорядження свого пана вибрав десять верблюдів, на яких наложив богаті дарунки, і направився в супроводі більшого числа слуг, до міста Харан в Месопотамії. По кількадневній подорожі перейшов він Евфрат, і задержався коло одної криниці, викопаної в певнім віддаленню від міста. Це була година, в якій молоді дівиці виходили звичайно набирати воду.

"Єгово, отче мого господина Авраама," закликав побожний слуга, "ось це хвиля, щоб Ти прийшов мені на поміч, та щоб Ти показав свою милосерну доброту зглядом мого пана. До цеї криниці, коло якої я находжуся, дівиці міста прийдуть черпати воду. Хай тота, котру я буду просити, щоби схилила свою посудину, щоб я до неї приложив свої уста, і котра мені відповість: Пий, і відтак напою твоїх верблюдів, хай тота буде подругою, вибраною через Тебе для Твого слуги Ісаака. По сім знамени я спізнам Твою батьківську добротливість зглядом мого пана."

Тільки що закінчив єю молитву, коли побачив, що до керниці наближалася дівиця чудної краси, з посудиною на рамені. Вона приступила до керниці, наповнила посудину та лагодилася до повороту, коли тут Елеазар став перед нею.

"Чи могла би ти," сказав він до неї, "дати мені троха води, щоб я відсвіжився?"

"Пий, господине," відповіла молода дівиця, спускаючи посудину на свое рамя. "І тепер" додала вона, коли він загасив спрагу, "я начерпаю води для твоїх верблюдів, щоби вони також напилися."

Вона вилила воду з посудини в корито, побігла знова до керниці і набрала води настільки, щоби напоїти всіх верблюдів. В тім часі Елеазар мовчки оглядав її, ще питаючи себе, чи се справді Бог поблагословив його подорож ласкою так великою і так скоро уділеною. Щоби упевнитись про се, він подякував молодій дівиці, подав їй в дарунку золоті наушниці, що важили 2 сикли і нарамники, що важили десять сиклів; відтак поставив їй се питання: "Яке є ім'я твого батька, і чи неможна булоб приміститися у Вашому домі?"

Молода дівчина відповіла: "Мене звуть Ревека. Я є донька Ватуїла, який сам є сином Нахора і Мелхи. В нашому домі є обильна скількість соломи і сіна, і досить місця, щоби приміститн тебе і твоїх верблюдів."

Порушений аж до сліз, Елеазар припав до землі і прославив Господа: "Благословен Єгова, Бог Авраама, що не помінув зділати милосердя для мого пана, після своєї обітниці, та попровадив мене вирост до брата мого господина."

На се ім'я Авраам дівчина побігла до дому своєї матері * та розказала все, що як-раз чула. Лаван, зацікавлений собі через се оповідання, а особливо через

*)Письмо св. не говорить про батька, що без сумніву помер перед приходом Елеазара.

дарп, які його сестра одержала від чуженця, поспішив, щоби дістатися до керниці. "Ходи," сказав він, "чоловіче благословлений Богом, ходи до мого дому. Там знайдеш ліжко для себе та схоронення для твоїх звірят."

Лаван запровадив його до свого поменкання, зложив тягарі з верблюдів, дав їм їсти соломи і сіна, та, обмивши ноги незвісного чоловіка і його слуг, поклав перед них їду, якої потребували, щоби скріпитися по сій довгій подорожі. Однак, на велике зачудування своїх гостителів, незвісний чоловік закликав:

"Не буду їсти ні пити доти, доки не зложу свого серця у ваше.

— Говори, сказали йому.

— Я є слуга Авраама, став знова говорити Елеазар, сего Авраама, якого Бог обсипав славою і богацтвами. Він дав йому волів і овець, ослів і верблюдів, золото і срібло, слугів і служниць. Крім того Сара, його жена, дала йому в своїй старости сина, який буде спадкоємцем усіх цих дібр. І от мій господин і пан, велів мені присягати, що не дам його синови за подругу ханапейки, але що звернуся до дому його батька, щоби знайти йому невісту з його роду. Нині отже, прийшовши до керниці, що є при вході до міста, я сказав до Господа: Боже Авраама. Ти що сномагав мене в дорозі, якою я йшов до тепер, зділай, щоби молода дівиця, що дасть пити мені і моїм верблюдам, була тою, яку Ти призначуєш для мого пана. Зараз появилася Ревека, котра на мою просьбу з поспіхом приложила свою посудину до моїх уст, і сама від себе забажала напоїти верблюдів. Для того я дарував їй сі наушниці, щоби прикрасити єї лице, та заложив нарамники на її рамена. Коли я відтак довідався, що вона донькою Ватуїла та внукою Нахора і Мелхи, я впав на коліна перед Єговою і благословив Бога Авраама, що немов за руку проводив мене аж до доньки його брата, щоб зробити з неї подругу його сина.

Лаван і Ватуїл зовсім не опирадися.

"Це Бог," сказали вони, "заговорив щойно через твої уста. Ми не маємо що сказати проти Його волі так ясно заявленої. Ревека є отже до твоєї розпорядимости, поведи єї зі собою, щоб вона стала подругою пана, позаяк таке є уподобання Бога."

Побожний Елеазар уклонився аж до землі, чуючи се рішення, і, повний вдячности, звеличив Бога. Відтак, виложив свої богацтва, прегарні убрання, золоті і срібні прикраси та обдарував ними Ревеку, єї матір і єї братів. Празник і радування, що мали місце потім, продовжалися до глубокої ночі; потім на другий день досвіта, Еліазар сказав родичам Ревеки:

"Позвольте, щоб я вибрався в дорогу, щоб вернути до мого пана.

— Зістав принаймні нашу доньку десять день з нами, відповіли вони; відтак піде вона за тобою.

— Не здержуйте мене, молю вас, відказав Елеазар. Бог сам провадив мої кроки, я спішуся, щоби віднайти свого пана."

Вони вже не наставали, але полишили все рішенню молодої дівиці. Єї закликано, щоб довідатися, яка єї гадка про сей так наглий відхід.

— "Чи хочеш іти за сим чоловіком? сказали їй.

"Хочу," сказала зараз Ревека.

По укінченню приготовань, молода дівчина, в супроводі своєї няньки, пішла з дому, щоби товаришити Елеазарові, коли тим часом єї родина желала їй всяких успіхів: "Ти наша сестра," кликали вони до неї: рости в тисячі і тисячі поколінь, і нехай діти твого потомства простругь свою власть над містами своїх ворогів."

Ревека і ті, що їй товаришили, всіли на верблюдів та пішли за Елеазаром, що з поспіхом повертав до помешкання свого пана.

І от, у тому часі, Ісаак перебував у Версаве. Одного дня, коли на своїм проході ішов до керниці Живого і

Видючого, блукав сюди-туди по полю, занятий глибоким розважуванням, коли на-раз, під захід сонця, підносячи очи, побачив каравану, що наближалась до нього. Ревека звернула також зір на Ісаака та сказала до Елеазара:

"Чи знаєш ти того чоловіка, що йде нам на зустріч?

— Се мій молодий пан," відповів він.

На сі слова молода дівиця зійшла зі свого верблюда та накрила своє лице завоєм. Однак Елеазар уже очутився в раменах свого пана і розказував йому про щасливий вислід своєї подорожі. В кілька день потім, на велику радість Авраама, Ревека зістала подругою Ісаака.

Паломництво глухонімих. —123 глухонімих з Голяндії зробили недавно паломництво до Люрд, де їм проповідалося "бесідою" глухонімих. Щоби могли робити се паломництво, від трох літ складали вони цент до цента на дорогу.

Люльки. - В горах Юри, Вар та східних Пиренеях (Европа). виробляють що-річно 70 міліонів люльок, з котрих половину купують Англійці. Яка то гора диму мусить виходити з тих люльок!! Люлька послідного Перського шаха (короля) була виложена дорогими каменями та мала вартість 2 міліони долярів. — 30 літ тому взад один бельгійський капітан, на імя Граж, посідав найкращу збірку люльок. Було в ній 5 тисяч люльок з найріжніщих країв, від найдавніщих аж до найновіщих.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛСТВА МОЛИТВА.
НА МІСЯЧЬ СІЧЕНЬ.

ЮВИЛЕЙ РОЗШИРЕНИЙ НА ВЕСЬ КАТОЛИЦЬКИЙ СВІТ.

Вже не раз протягом послідних місяців ви чули слово "ювилей;" що св. Отець на рік 1925 проголосив ювилейний відпуст в Римі, що тисячі паломників з цілого католицького світа спішило в тім році до Риму, щоби там користати з ласки ювилею. І от св. Отець має поширити ювилейний відпуст в цілім кат. світі поза містом Римом, щоби всі вірні могли з него користати.

А що це такого сей ювилей? ювилейний відпуст? Назва ювилей взята зі Старого Завіта. В Старім Завіті ювилеєм звали один рік прощення і ласк для народу. В ювилейнім році уділяв Бог ізраїльському народови загального відпущення: невільники діставали свободу; ті, що посідали що, а стратили, назад відзискували свою страту; довжники зпекували дарования довгу. (Книга Левіт 25).

Так було в Старім Завіті. Те, що було в Старім Завіті, є лише тінню того, що в Новім Завіті. Ювилей, який був колись у ізраїльського народу є лише прообразом повозавітного ювилею. Ювилейний рік в Новім Завіті, це час загального відпущення: невільники, правдиві невільники, ті, яких диявол тримає в своїх кайданах, оковах гріха, дістають волю, повну волю дітей Божих, ті, що через гріх стратили душевні добра, заслуги, ласки, відзискують їх, ті що мають дійсні довги, що мають терпіти кари за свої гріхи, дістають повне відпущення тих кар.

Найбільшим добродійством ювилейного року є ювилейний відпуст, це є відпущение дочасної кари, яку чоловік мусівби терпіти за свої гріхи.

Щоби це лучше зрозуміти, треба собі пригадати науку св. Церкви про кари за гріхи. Коли чоловік согрішить, то він через гріх поповняє провину а заразом стягає на себе кару. Провиною є се кривда зділана Богови. А що до кари, то за кождий смертельний гріх чоловік стягає на себе кару вічну, а також дочасну. Коли грішник кається, добре висповідається, Бог прощає єму провину, а також кару вічну, але звичайно затримує собі право покарати его дочасною карою. Так отже гріх-провина і вічна кара відпускаються через добру св. сповідь, або совершенний жаль. Дочасну кару мусить звичайно чоловік спокутувати або тут через терпіння, молитви, добрі діла, або в другім життю в чистилищи.

В часі ювилею св. Церков уділяє всім, хто користає з ювилею, повного відпущення всіх дочасних кар. О, як велика це ласка.

По потопі, як Бог покарав провинившийся людський рід, Господь дав обітницю; "Вже більше не буде потопу щоби карати гріхи землі." В Новім Завіті Бог зіслає на землю инший потоп, а се потоп свого милосердія і ласк.

По всі дни, у всіх закутках землі, в часі Служби Божої Ісус приноситься в жертві предвічному Отцю. З найсвятіщих Єго ран текуть ласки і заливають цілу вселенну. Се предсказав пророк Ісая "будете в радости черпати воду з жерел Спасення" (Ісая 12, 3).

Так, це Ісус Христос обіцяв, що з Єго Серця будуть трискати жерела милосердія і любови, щоби відновити і огріти старіючий ся світ.

І отсе Намісник Христа Господа, св. Отець, якому Ісус віддав ключі небесних скарбів ласк, отвирає тії ласки з нагоди ювилею. "Се нині время благопотребно, се нині день спасення."

В часі ювилею кличе св. Церков нещасних грішників, щоби примирилися з Богом, кличе озяблих християн, щоби загріли свої серця в огни Божої любови, кличе ревних, щоби стали єще - святіщими, кличе всіх людей, щоби відновилися в Христі. О, як дуже потреба нині такого відродження! Як потребують єго всі люди з окрема, як потребують родини, народи, держави!

Дух світа, сей ворог Духа Божого заволодів нині на земли. Низькі пристрасти й бажання запанували над серцями поодиноких людей і цілих народів та держав.

Глянь наоколо: що володіє в людських душах? Чи не гордість, чи не лакімство, чи не похоть тілесна, змисловість? Християни забувають, що вони мають бути ученіками Христа. В їх душах замість духа християнської покори, панує дух гордости, дух противлення ся Богови, противлення ся Єго церкві. Де є нині ті наші предки, що вірно сповняли Божі заповіди, прикази св. Матери Церкви? Нині там місто послуху найдеш бунт, дух незалежности.

В родинах той сам бунт дітей проти родичів; зовсім зрозуміле, діти наслідують родичів: родичі не слухають заповідей Божих, заповідей церковних, діти не слухають родичів.

Другим червом, що точить серця людей, це погоня

за гроші, маєтком. Кілько їх є тих, для яких божком доляр!

З тими двома пороками йде разом і третий найстрашніший: похоть тілесна, жажда уживання, змисловість.

Де поділась давна скромність? Ці місце займили неприличні одяги, погані танці, забави. Християнську повздержність, чистоту виперає нині сваволя, уживання, гоненя за втіхами, розпуста. Одним словом: світ поганіє, забуває на Бога, на молитву, св. Тайни, на спасення душ.

А що вже говорити о народах, о державах? Між народами подоптано всякі права любови, справедливости.

Жажда панованя, бажання уживання, жадоба вивисшення, хотайби по купах людських трупів.... от що можна знайти поміж народами, державами...

Що більше! Многі нині так низько впали, що їх душі вже за життя стали образами пекольних духів дияволів, і як він колись, так вони нині радіби Бога зкинути з небесного престола а самі засісти на Божім троні. Се пекольне бажання "не поклонюся Богови, я хочу бути Богом" воно зродило нинішний большевизм зі всіми єго мерзенними наслідками.

Серед того загального спустошення, що нищить душі людські, відзиваєсь зі святого міста Риму голос Христового намісника, Начального Пастиря цілого Христового стада: "Почерпіте воду со веселіем от істочник спасенія." Черпайте, весело черпайте воду Божої ласки з жерел спасення.

От час ювилею, час очищення, час відродження душ, час відновлення людськости в божественних водах Христових ласк. Всі, всі будуть могли з сего часу користати, бо се день спасення для всіх.

О, коби з сеї ласки ювилею всі користали! О коби всі прийшли черпати з тих жерел ласк Спасителя! Щоби через цей ювилей цілий людський рід відновився в Христі! Святіший Отець завзиває всіх почитателів Сер

ня Христового до ревних молитов в сім місяци, щоби цілий світ, всі христіяни користали зі святого часу ювилею. В тій ціли почитателі Христового Серця, нехай подвоять свої звичайні набожности до Божого Серця, свої молитви, свої св. Причастя, свої посіщення, свої добрі діла, бо дарма нам надіятися помочи зі сторони землі, зі сторони сего світа. Лиш Серце Христове може нас спасти. Ми знаєм, що Воно хоче сего, але під одним услівєм, щоби й ми сего хотіли разом з Ним; оживім отже в нас добру волю, розбудім сю добру волю і серед тих, що з нами живуть, щоби тим причинитися до сповнення того, чого бажає Серце Христове: поширити ласки спасення на цілий світ.

---o---

Католицька молодіж в Римі. —Недавними часами 30 тисяч католицької молодіжи зробили паломництво до Риму. Члени паломництва належали до найріжнійших народів. Святіщий Отець виголосив до них промову відповідно до обставин, показуючи їм місце, яке молодіж занимає в великому міжнародньому товаристві, яким є Католицька Церков. Промова опиралася на словах: "Вірую в єдину, святу, католицьку Церков."

500 літний ювилей. — Найстаринший університет в світі, се католицький університет в Льовані в Бельгії. Він сего року довершив 500 літ свого існування.

Пенсія для ветеранів. — Сполучені Держави заплатили ветеранам (вислуженим жовнірам) з ріжних воєн і революцій, в які правительство Америки було вмішане від року 1790 до 1924, з виїмком світової війни, $ 6.836. 182.860, то значить, понад 6 біліонів долярів. З того було заплачено 6.427.106. 586 ветеранам горожанської війни з того 70 міліонів ветеранам революції; з того знова 56 міліонів ветеранам війни з Мексиком; 126 міліонів ветеранам війни з Іспанією. — заплата видана індіянським жовнірам і їх вдовам, виносить 25 міліонів долярів. Ветеранам війни року 1812,виплачено 46 міліонів долярів.

За позволенням Духовної Власти.

14. Ч. — **Чет. Новий Рік. Обріз. Г. Н. І. Х. Сх. В. св. Вас. Вел.** - Веч. з всенoч. - На утр. Ев. св. Йо. 36. - На літ.: Троп. Обріз. і св. Вас., Сл.: конд. св. Вас., Ін.: конд. Обріз. - Ап. 254 і 318., Ев. св. Лу. 6 і св. Мат. 11 Задост.

17 Н. — **Нед. перед Просвіщ. і Собор 70 Ап.** — Гл. 7. Ев. 10. — Предпр. Богоявл. — На літ.: Троп. вос. і предпр. Сл. конд. вос. Ін. пред. прок. і прич. Нед пер. Просв. — Ап. 298. Ев. св Мар. 1. —

19. В. — **Вів. Богоявленіє (Йорд.)** - Повеч. з лит. - На утр. Ев. св. Мар.2. - Троп. і конд. Праз. - Єлици. - Ап. 302., Ев. св. Мат. 6. - Водосвятіє.

24. Н. — **Нед. по Просвіщ. і Преп Теодозія.** - Гл. 8., Ев. утр. 11. - На літ.: Троп. вос. праз. і Преп., Сл.: конд. преп., Ін.: конд. праз. Ап. 224 і 176., Ев. св. Мат. 8 і 43.

31. Н. — **Нед. 30. по Сош.** - Гл. 1., Ев. утр. 1. - На літ. Троп. вос., Сл.: конд., Ін.: Богород. - Ап. 258, Ев. св Лу. 91.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Л. Пістун, Він.: Календарів ні жаданого устава не маємо; решту одержите. — **П. К. Петрів, Самерґері:** Одержали з подякою. Вишлемо. — **П. Г. Бубен, Липтон:** Одержали з подякою. Вишлемо. Спасибі за гарні желання, поширяйте "Гол. Ізб." — **П. Ф. Костишин, Фенвуд:** Вишлемо. — **Всч. о. А. Лотович, Бруклин:** Одержали; щире спасибі. — **П. В. Прокопенко, Спр. Дейл:** Адресу змінили. — **П. С. Кобилянський, Він.:** Хай Господь потішить в тяжких терпіннях. Не тратьте надії. Спасибі за одержану посилку. — **П. С. Вариха, Сейнт Люїс:** Одержали, спасибі. Поширяйте "Гол. Ізб.." між другими. — **П. В. Крочак, Тате:** Одержали, щире спасибі. — **П. Г. Савчин, Ґудів:** Одержали, спасибі. Зробимо, як бажаєте. — **П. П. Середа, Модел-Фарм:** Добре. Зазначимо на наліпці. — **П. А. Ґіба, Спрак.** Одержали, спасибі. — **П. С. Синогубик, Біґ Вал.:** Жадане число вишлемо. Здобувайте і других передплатників. — **Пі. М. Скородинська, Він.:** Хай Любе Дитя Ісус **П. Ю. Михальчишин, Портаже л. Пр.:** Одержали, спасибі. — Вас благословить і потішить за Ваше добре серце. Спасибі. — **П. Я. Сікорські, Монтр.:** Передплату одержали, спасибі.— **П. М. Проць, Ярослав:** Одержали, спасибі.

---o---

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 239, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНУМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 Phone 188 Yorkton.

PEER-CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONES { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Лютого 1926. Ч. 2.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Таких державних мужів нам треба. — Про Вервицю. Знак трівоги. — Дух. — Віра наших батьків. — Незломне мужество. — Біблійні оповідання. — Розмови о релігії. — Що єсть основою кожної будуючої орґанізації? — Католицьким світом. —Для поученя і розривки.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S, $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ІММІГРАЦІЯ
В КАНАДУ

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Правительство Канадійської Домінії уповажнило Сіснарську Компанію, щоби вибрати, привести в Канаду та примістити бажаних імміґрантів, яким можна дати вдоволяюче місце на землі.

Сіснарська Компанія видасть цертификат імміґрантам, що є в згоді з імміґраційними домаганнями Правительства.

В цілі, щоби зацевнити відповідне полагодження, порадно буде для **Полянів, Росіян, Українців, Румунів, Мадярів, Австрийців, Німців, Черо-Словаків, Югославян, Литвинів, Латвийців і Естонців,** щоби мали тикети для подорожі Сіснаром.

Наколи маєте знакомих або приятелів в Европі, яких би ви хотіли спровадити до Канади, зверніться до найближчого **Сіснарського Агента,** або напишіть у власній мові до

M. J. DUPUIS
District Passenger Agent
Saskatoon, Sask.

КАЛЄНДАР НА ЛЮТИЙ

1. П.	Св. Макарія	15. П.	**Стрітення**
2. В. †	Пр. Евтимія	16. В.	Прав. Симеона і Анни
3. С.	Пр. Максима	17. С.	Прп. Ізидора
4. Ч.	Св. Ап. Тимот.	18. Ч.	Св. Мч. Агафії
5. П.	Св. СвщМ. Климента	19. П.	Прп. Вукола
6. С.	Прп. Ксенії	20. С.	Прп Парт. і Луки
7. Н. †	**Св. Гр. Бог. Н. 31. по Со.**	21. П.	**Митарева.** Св. М. Теод.
8. П.	Прп. Ксенофонта	22. П.	Св. Му. Нікиф.
9. В. †	Пер. мощ. св. Йоа. Зол.	23. В.	Св. М. Харалампія
10. С.	Прп. Ефрема	24. С.	Св. СвщМ. Власія
11. Ч.	Пер. мощ. СвщМ. Ігнат.	25. Ч.	Св. Мелетія.
12. П.	**Трех Святителів**	26. П.	Прп. Мартиніяна
13. С.	Св. ММ. Кира і Івана	27. С.	Прп. Ліксентія
14. Н.	(1.с.с.) **Н. 32. по Сош.** Св. М. Триф.	28. Н.	**Н. о бл. С.** Св. Ап. Онис.

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА ЛЮТИЙ.

7. Н. — **Н. 31. по Сош. Св. Григ. Бог.** - Гл. 2., Єв. утр. 2. — На літ. Троп. вос., свят., конд. вос., Сл.: конд.св., Ін.: Богор. - Ап. 280 і 151, Єв. св. Лу. 93. і св. Йо. 36.
12. П. — **Трех Свят.** - Єв. утр. св. Йо. 36. — На літ. Троп. св., Сл.: кон. св., Ін.: Богор. - Ап. 334, Єв. св. Мат. 11.
14. Н. — **Нед. 32 по Сош. Предпр. Стріт.** - Гл. 3., Єв. утр. 3.— На літ. Троп. вос., предпр. Сл.: конд. вос., Ін.: конд. предпр. — Ап. зач. 295, Єв. св. Лу.94.
15. П. — **Стрітенне.** - Єв. утр. св.Лу. 8. — На літ. Троп. праз., Сл.: Ін.: конд. праз. — Ап. 316, Єв. св. Лу. 7.
21. Н. — **Нед.Митар.** - Гл. 4., Єв. утр. 4. — На літ. Троп. вос., Сл.: конд. тріоди, Ін.: Богор. вос. гл. 4. — Ап. 296., Єв.св. Лу. 89. (Слідуючий тиж. загальниця.)
28. Н. — **Нед. Блуд. Сина.** - Гл. 5. Єв. утр. 5. — На літ. Троп. вос., Сл.: конд. тріоди, Ін.: Богор. гл. 5. — Ап. 135, Єв. св. Лу. 79.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Лютий** **1926.**

Таких Державних Мужів на Треба

Це сталося 6го серпня 1875 року на площі міста Квіто в республіці Екватор Полуденної Америки. Президент сеї республики Гарсія Морено їнов до палати правительства. По дорозі вступив до катедри, щоби помолитися Перед Найсвятіщими Тайнами, бо він був правдивим католиком, який цілим серцем вірив усі об-явлені правди, а не лиш те, але що більше: він після них **жив.**

По якімсь часі вийшов він з катедри. В тій хвилі кинувся на нього убійник та завдав йому великим ножем рану в рамя. "'Підлий убійнику," закликав президент і хотів боронитись. Заки однак устиг добути револьвер,

йому завдано широку рану в голову і рівночасно три інші убійники стали в нього стріляти з револьверів. Президент прошитий кулями, з головою закровавленою, все ще стояв, та цупаючи свого револьвера прямував у місце, відки виходили кулі. В тій хвилі однак убійник потяв йому ножем ліве рамя, і відтяв праве. Рівночасно дався почути вистріл, президент заточився та впав на землю. Простягнений на бруку, зі закровавленим тілом лежав він з головою опертою на рамя. Ще в тій хвилі скажений убійник кинувся на нього, щоби потяти страшним ножем голову президента.... Президент ще заговорив незрозумілим голосом: "Діос но муере" (Бог не вмирає) та віддав Богу духа.

Так помер Гарсіа Морено, новітний святий управитель республики.

Чому він так згинув? — Його засудила на смерть тайна організація масонів, що всіми силами і тепер старається знищити Католицьку Церков. Се її способ: людий таких, що мають повагу і вплив та є привязані до Католицької Церкви, усувати мордом. Вона наймає та платить убійників, так як зробила з убійником Гарсія Морено. В кишені убійника знайдено чек на гроші від масонерії.

Гарсія Морено був тілом і душею католик. Він був надзвичайно спосібний і його три рази, навіть проти його волі, вибрано президентом республики Екватор. Вороги Католицької Церкви постановили, що його треба вбити, і так і зробили.

Нарід його пристрастно любив. В коротці по його убийстві зійшовся парлямент республики і проголосив слідуючий декрет:

Для того, що:

Найдостойніщий Пан Гавриїл Гарсія Морено ізза свойого широкого ума та своїх високих чеснот заслугує занимати перше місце між дітьми Екватору;

Для того що він посвятив своє життя і так рідкі

дари свого ума і свого серця на відродження і велич Республики, опираючи суспільні установи на солідній основі католицьких засад;

Для того, що з великодушностию великих людий він без боязни виставився на те, щоби бути окричаним, очернєним та на безбожні пасмішки, даючи в той спосіб ниляхотний примір незломної сили в сповнюванню обовязків;

Для того що він полюбив віру і вітчину так, що за них потерпів мучеництво, і в той спосіб полишив потомству память прославлену безсмертним сяєвом, яким Бог вінчає найгероїчніщі чесноти;

Для того, що нарід зобовязаний до почести, вдячности і пошани для тих, що вміють піднести єго та служити йому під вдохновенням найчистіщого і найгорячіщого патріотизму;

Для того сенат і палата послів постановляють:

Екватор, через посередництво своїх представителів, відає памяти Найдостойніщого Пана Гавриїла Гарсії Морено доказ своєї вдячности, і щоби прославити його після його заслуг, призначує для нього імя **Відродителя вітчини** і **Мученика Католицької Цивілізації.**

Щоби поручити його славне імя чести і пошані потомства, мармурова статуя, поставлена в його честь, буде нести на споді от-єю напись: **Гарсіови Морено, найшляхотніщому з дітий Екватору, погибшому за віру і вітчину, вдячна Республика.**

От, любий читачу, хто се був Гарсія Морено. Ми переживаємо тяжкі хвилі. Деякі одиниці здають собі справу з того, що наш нарід є нещасливий для того, бо його душа затросна. Говориться про те, що треба виховати цілу верству людий, які би попровадили нарід до кращої долі. Хай Бог благословить такий гарний замір. Однак от-що ми додаємо від себе: Ця верства нових душ, се **мусять** бути свідомі католики, що **жиють** після віри та слухають Божої Учительки, Католицької Церкви

так, як Гарсія Морено. Він в своїму часі виратував свій нарід від погибелі і він публично, яко президент, посвятив свою державу Пресвятому Серцю Спасителя. В нас світські, політичні провідники повинні знати життя сього мужа і його наслідувати.

Трутина релігійно розламу, що затроює до тепер наш нарід, релігійна байдужність та безбожність, чи вони явні, чи вкриті, зажеруть нас там, де загнали або загонять других: в пропасть анархії, в пекло, яке ми бачили в Росії.

Ми любимо торгуватись зі своїми засадами для того, що або їх не маємо, або самі їх ся боїмо, щоби кого не вразити. Коли ми так будемо робити, не дивуймося, если ми не будемо мали нічого, так як ми не мали до тепер. Вся праця мусить бути збудована на повній правді; інакше фундамент буде діравий та скорше або пізніше поховає в руїнах будинок, що на нім з великим трудом побудований.

Треба раз мати відвагу, щобн сміло, без боязни, кинути за пліт вікові релігійні і народні упередження; треба мати тілько довіря, що при вірнім держанню ся Вічної правди Католицької Церкви, ми встанемо до кращої долі. Інакше можна над кождою роботою зробити хрест.

Можеза се будемо окричані, зненавиджені, але нехай; хочби треба і погибати за католицьку віру та за нарід, се буде наша вічна честь і слава.

—0—

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Життя наше се плавба по бурливім морю до вічности. Щобн дійти до доброї вічности, треба щасливо переплисти ефільоване море сего життя. Морем тим се наші пристрасти. Вони то раз у раз стараються затопити

нашу душу в вічній пропасти. О, кілько тих пристрастей ворушиться внутрі нашого серця, щобн його занурити в гріховну пропасть а відтак на віки погрузити в бездонну пропасть пекла!

Сим филям наших пристрастий помагає ще наліюча буря сего світа, що сплусєь корабель нашої душі розбити; лукавий світ настає на нас, щобн то намовою, то злим приміром, то страхом звести нас з правої дороги на манівці, блудні дороги беззакония, простунку. Нам треба устерегчися тих всіх небезпек, щобн доплисти щасливо до небесної пристани. Але хто дійде до сего щастя? Хто щасливо переплине се розбурхане море? Хто спасеся? Св. Вернард на се так відповідає: **"Набожний слуга Марії ніколи не згине."** О як солодкі слова повні небесної потіхи!

Але спитаєш, хто є тим набожним слугою Марії, чи то лиш святі? Ні, не лиш святі; ними є також ті всі душі доброї волі, що щиро почитають Марію, що кождого дня з довірям до Неї моляться і стараються кождого дня Її подобатися. Таким набожеством, особливо милим Марії, є вервиця-коронка. Коли хто зі щирим серцем стало молиться на вервиці, то хотяйби его душа була вже над пропастию вічної погибели, Марія его душу виратує.

От послухай, як Пречиста Діва вихвалює тих, що моляться на вервиці.

Один священик оповідає слідуюче: Перед кількома роками я сидів в своїй хаті, аж тут приводять до мене майже цілком сліпого чоловіка яких шіздесять пять літ старого. "Я був колись католиком, говорив сей старець, а відтак я оженився з одною протестанткою, котра вже давно померла. Вже минуло около сорок пять літ, як я послідний раз сповідався, і покинув релігію. В послідніх часі я був чогось дуже неспокійний, і не знав, що мені робити. Один сусід, католик дав мені вервицю, і я став молитися на ній; однак чим більше я молився на

ній, тим більше я був неспокійний. Тепер я вже не в силі більше витримати, я мусів прийти до вас, щоби ви мені сказали, що я маю робити."

На се я додав ему кількома словами відваги, заохотив єго, щоби приготовився до сповіди і прийшов до мене в назначенім часі.

Він прийшов, висповідався, скріпив свою душу небесним Хлібом, св. Причастієм і найшов спокій душі. Від того часу він стало приходив на Службу Божу і коли лиш міг приймав набожно св. Причастіє. Вервиця, через яку він навернувся, стала для нього запевненням єго витривалости. Весь свій свобідний час посвячував на се, щоби молитися на вервиці, а се набоженство було для нього жерелом небесних потіх і обильних Божих ласк. Він вмер кілька літ пізніще, а вмер смертю праведного, щоб піти дякувати Матери милосердія, що солодким ланцухом св. вервиці потягнула єго на праву дорогу.

Послухай оповідання про ще одну подію, яка лучилася також не давно.

В однім товаристві, де були священики, знаходився один пан, дуже поважаний в широкім світі, однак що до релігії то на жаль недовірок. В часі розмови сей пан при спосібности сказав: "Я хотівби вірити, дуже хотівби, але я не вірю і не можу вірити." На се відповів ему один із присутних священиків: "Як так, то моліться на вервиці." Потім зачали говорити о чім иншім.

В три літа опісля сей священик дістав лист слідуючого змісту: "Всечесний Отче! Ви пригадуєте собі, що тому три роки в товаристві священиків, між котрими були і Ви, коли я висказав свій жаль, що не маю віри, Ви на се відповіли: "Як так, то моліться на вервиці." Сі слова: "Моліться на вервиці" здавалися мені зразу дуже дивними; та все таки вони не сходили мені з памяти. Вони завдно мене непокидали й непокоїли. З часом я

привик до них, вони гомоніли в глубині мого серця. Вкінци вони видалися мені солодкі та добрі і я став молитися на вервиці.

Нині я вірю, я щасливий і з радістю сповняю християнські обовязки.

Моє навернення маю завдячити ласкавій Царици Пресвятої Вервиці, Марії.

Так, вервиця спасає всіх, що відмовляють єї чи то цілу чи лиш часть Єї. Одного лиш треба: Молячися на вервиці треба бажати стати ліпшим. За кождим разом коли молишся на вервиці, старайся о се бажання: стати ліпшим, старайся щиро. Замість просити лиш о дочасні добра, о здоровля тіла, о земські достатки, підноси свое серце висше і молися о духовні добра для твоєї душі. Твоя віра хитається, твоя ревність о Божі справи слаба, твоя любов холодна, а пристрасти напосідаються на твою душу, щоби єї затопити в безодню гріховну. Яка може бути на се краща рада, чим молитися на вервиці та роздумувати над таїнствами з життя Ісуса Христа і Діви Марії. над сими таїнствами нашого спасення? Тоді ми щасливо переплинемо через розбурхане море сего життя. Ісус буде керманичем нашого корабля. Марія Провідною зорею. Вона заведе нас певно до щасливої пристани нашого життя. злучені з Ісусом і Марією вязами вервиці ми не згинемо! Се неможливе!

Щаслива душа. що зрозуміє солодку звязь любови з Ісусом і Марією і кождого дня відновляєсь в сій лучности через щоденну молитву на вервиці.

—0—

ЗНАК ТРІВОГИ.

Мартин, машиніст при залізниці, пояснив своїй дівчинці, що розвинений червоний прапорець означає знамя тривоги, небезпеченства.

"Тоді," питає далі дитина, "коли тато бачуть той знак, то затримують льокомотиву?"

"Певно, інакше було би нещастя," відповів батько.

На другий день дитина зобачила, що мама плаче. Це побачила не в перве, але від якогось часу нераз.

"Мамо, чому ви плачете," запитала.

"Ох, дитино, тато взялися до пиття; певно втратять роботу."

На другий день, коли Мартин отворив скриню, щоби взяти бутельку горівки, він побачив, що до корку був прилитий малий, червоний прапорець.

Це був знак тривоги! Він зрозумів шутку дитини, обняв ей, та поставив бутельку назад і більше не пив.

Нині.

Розумний один старий учитель сказав до своїх учеників: "Вертайте до Бога день наперід, заки вмрете." "Але-ж, учителю," говорили вони, "ми не знаємо дня нашої смерти; ми можемо вмерти кождого дня". — "Вертайте отже," сказав учитель, "вертайте до Бога сего дня.

З Берліну до Риму пішки. — В протягу 80 днів два молоді німецькі путники зробили на піхоту паломництво з Берліну до Риму. Кождий з них мав у кишені 30 марок. Дорога виносить 1,500 кільометрів. Одержавши благословенство Святіщого Вітця, та позискавши ювилейний відпуст, вернули знова на піхоту домів.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

Непомильна повага Церкви.

Церков має від Бога власть научання у справах віри і обичайности; і через особливний провід Духа Святого вона у своїому научанню не може помилитися.

Привилей непомильности ясно виходить з тих приміт Церкви, які ми вже навели. Церков є Одна, Свята, Вселенська і Апостолська. Вона проповідає всюда і завше ту саму віру; позаяк навчає Вона святости і правди, само собою розуміється, що вона вже з природи така, що в своїому научанню не може помилитися; бо то, що є одно, святе, або незмінне, мусить бути непомильно правдиве.

Жадні Християни не перечуть, що Церков була непомильна в часах Апостолів. Ми навіть ніколи не сумніваємося о правдивости того, що проголосили Апостоли; у першому столітю вони були справді одинокою повагою

Церкви. Новий Завіт докінчено доперва при кінці першого століття. Нема жадної справедливої причини, щоби твердити, що Апостольські учителі двайцятого століття, в якому ми живемо, не мають привілею, який на певно посідали учителі першого століття, тим скорше, що Боже слово ніде не дає зрозуміти, що непомильний провід мав зникнути враз із Апостолами. Противно: так само, як передали Апостоли своїм наслідникам власть, щоби проповідати, хрестити, висвячувати, мироиомазувати і так дальше, так само мусіли вони їм передати не менше конечний дар непомильности.

Бог любить нас так дуже, як любив Він і перших христіян, Христос помер так само за нас, як і за их, а ми потребуємо непомильних учителів так само, як і вони.

Мені не вистачить, коли хтось каже: "Замість непомильного проповідання в першому столітгю ми масмо тепер непомильне Письмо Святе." Бо непомильна книга нічого мені не поможе, наколи нема чоловіка, щоби мені її непомильно пояснити; о тім можна наглядно переконатися з історії протестантизму.

Однак окрім сих доказів, що дають запоруку, що Церков є непомильна, ми масмо виразний і наглядний доказ із Письма Святого, що Церков у своїому научанню не може милитися. Господь наш, коли наставляв Святого Петра князем Апостолів, сказав до нього: "Ти є Петро (скала) і на тій скалі побудую Церков Мою, і брами пекла не подолають її." (Мат. XVI., 18.) Христос предсказує тут торжественно, що блуд ніколи не дістанеся до Його Церкви, і наколи би стрінулася з блудом, то брами пекла на певно її не переможуть.

Реформатори шіснайцятого століття твердили, що Церков заблудила; що брами пекла перемогли її; що від шестого до шіснайцятого століття вона була каналом проступків. Книга Промов англіканської церкви каже, що "Церков лежала на вісім сот літ або більше, похована в проклятому ідолопоклонстві." Тут стають проти себе особиста правдомовність Нашого Спасителя і Реформаторів, бо Господь наш твердить то, що вони перечуть. Кому треба вірити? Ісусови, чи протестантам?

Наколи предсказання нашого Спасителя, що Його Церков буде ухоронена від блуду, є фалшиве, тоді Ісус Христос не є Богом, бо Бог не може говорити неправду. Він навіть не був би пророком, бо то, що Він предсказав, є неправда. Навіть, Він був би ошуканцем і ціле христіянство було би нужденним блудом та величезним ошуканством, бо воно опиралосьби на фалшивім Пророку.

Однак, наколи Ісус предсказав правду, коли заявив, що брами пекла не переможуть Його Церкви — і хто-ж посміє се заперечити? — тоді Церков ніколи не могла, і ніколи не буде могла заблудити від правди; тоді Католицька Церков є непомильна, бо тілько вона присвоює собі сей привілей. і Вона є одинокою Церквою, котра на певно існує від початку. Справді, Ісус Христос в тим мудрим будівничим, про якого згадує Евангеліє, "який будує свій дім на скалі. І пішов дощ і прибули ріки і повіяли вітри і вдарили на той дім і не упав, бо був на скалі оснований." (Мат. VII., 24 і сл.)

Ісус посилає Апостолів з повними властями, щоби проповідати Евангеліє. "Як мене післав Отець," каже Він, і я посилаю вас." (Йо. XX., 21.) "Ідіть отже, навчайте всі народи... навчаючи їх заховувати все, що я заповідав вам." (Мат. XXVIII., 19., 20.) "Проповідайте Евангеліє цілому сотворінню." (Мар. XVI., 15.) "Будете мені свідками в Єрусалимі і у всій Юдеї і Самарії і аж до краю землі." (Діян. I., 8.)

Се поручення відноситься очивидно не тілько до Апостолів аж до кінця світа, бо-ж Апостолам неможливо було проповідати особисто по цілім світі.

Наш Господь не тільки дає своїм Апостолам власть проповідати, але також приказує, і то під загрозою найстрогіщих кар, щоби ті, котрим Апостоли будуть проповідати, слухали і підчинялися. "А хто не прийме вас,

ані послухає ваших слів, виходячи з дому або міста, обтрусіть порох з ваших ніг. Істинно говорю вам: відрадніше буде землі Содомській і Гоморській в день судний, як тому місту." (Мат. X., 14., 15.) "Коли церкви не послухає, нехай буде тобі, як поганин і митар." (Мат. XVIII., 17.) "Хто увірить.. спасений буде, а хто не увірить, буде осуджений." (Мар. XVI., 16.) "Хто вас слухає, мене слухає, а хто вами погорджує, мною погорджує; хто -ж погорджує мною, погорджує тим, що післав мене. (Лу. X., 16.)

З цих уступів бачимо, що з одної сторони Апостоли і їх наслідники дістали повні власти, щоби голосити Евангеліє, а з другої, що їх слухачі є зобовязані слухати і принимати їх науку, та підчинятися не тілько на зовні, але також у внутрі, розумом годитися з їх наукою. Наколиб отже Католицька Церков могла проповідати неправду, чи не був би Бог відвічальний за ту неправду? І чи не могла би вірна душа сказати Богу з пошаною і правдою: Ти приказав мені, Господи, слухати Твоєї Церкви; і наколи я, слухаючи Її заблудив, Ти причиною мого заблудження?

Ми однак можемо остатися в спокійнім переконанню, що Наймудріще Провидіння, яке приказує Своїй Церкві, щоби проповідала в Його імени, буде так приповідати Її дорогою правди, що вона ніколи не запровадить в блуд тих, що йдуть за Її наукою.

Позаяк однак сей привілей непомильности був дуже надзвичайним даром, наш Спаситель уділяє його управителям своєї Церкви мовою, яка робить неможливим усякий сумнів зі сторони того, що щиро шукає правди, і в таких обставинах, які ще побільшають повагу Його слова. Коротко перед своєю смертю Ісус потішає своїх учеників сею обітницею: "Я упрошу Вітця і іншого Утішителя дасть вам, **щоби був з вами по віки**..... "Коли ж прийде він, Дух правди, **навчить вас всякої правди.**" (Йо. XIV., 16., XVI., 13.)

Слідуючий текст тої самої ваги, подає послідні слова

нашого Спасителя, які є наведені в Евангелію Святого Матея: "Дана мені всяка власть на небі і на землі. Ідіть отже, навчайте всі народи.... навчаючи їх заховувати все, що я заповідав вам. І се я з вами по всі дні, до кінця віків." (Мат. XXVIII., 18-20.)

Він зачинає тим, що показує свою власну Божу власть і післанництво: "Дана мені всяка власть." Сю власть передає відтак своїм Апостолам і їх наслідникам: "Ідіть отже, навчайте всі народи." Він не дає їм поручення, щоби розпродувати Біблії геть по цілім світі, але щоби вчили словом уст. "І се!" Наш Спаситель ніколи не розбуджує уваги своїх слухачів сим окликом: "се," хиба тоді, коли має сказати щось незвикло торжественного і надзвичайного. По сім оклику на певно послідує важне проголошення. "**Се я з вами.**" Сі слова: "я є з вами" каже часто в Святім Письмі Всемогучий до Пророків і Патріярхів, і вони все означають спеціяльну присутність або особливший надзор Божества. Вони мають те саме значіння на сім місці. Христос каже: Я, що "є дорогою, правдою, життям," буду стеречи вас від блуду та спомагати вас у вашому проповіданню. Я буду з вами не тілько в часі **вашого** природного життя, не тільки через одно століття, але по всі дни, по всі часи, без перерви, аж до кінця світа.

Сі слова Ісуса Христа становлять собою дві важні події: Перше — обітницю, що буде хоронити свою Церков від усякого заблудження. Друге — обітницю, що Він завсіди буде присутний в своїй Церкві, без жадної перерви, аж до кінця світа.

Незломне Мужество

На початку 17. століття розпочалось переслідуваннє христіян в Японії на розказ тодішного цісаря.

Один високий достойник японський, на імя Вітo, не зважав на цісарський едикт, але пізнавши св. правди віри прийняв хрещеннє з женою і трома дітьми. Найстарший син мав 16 літ, молодший 9, а донька 13. Батько любив їх дуже і гордився ними. А що його родина вела житте чесне і уникала поганських зібрань, вскорі розійшлася вістка про їх навернення і дійшла аж до губернатора, завзятого поганина. Сей обурився дуже на такий смілий поступок достойника. Щоби се не мало впливу на других і не заохотило їх до приняття Христової віри, рішився зарадити сему в самих початках, міркуючи, що чим острійше покарає за то богатих, тим більше бідних відстрашить. Вже ніхто більше на відважиться приняти тої нової віри.

Завізвав до себе того достойника і промовив остро: — Я довідався з немалою прикрістю, що ти і твоя родина стали христіянами, а погордили нашими богами. Чи то правда?

— Преціиь знаєш цісарський едикт і розумієш, яка кара чекає тебе за такий проступок.

— Знаю, але ми вже готові понести смерть за Христа без вагання.

— Понести смерть то ще нічо, але зваж на муки і страшні тортури, які вас чекають. Даю тобі час до вечера, щоб ти надумався і вирік ся якнесь там вірувань Европейців. Ми маємо віру предків.

Сенатор вислухав все спокійно і подумав собі: Моя жена не настрашиться мук, бо і вона готова терпіти за Христа. Вернув домів і став приготовлятися на смерть. Рівнож жені розповів те все. Другого дня прийшли до нього посланці губернатора і так сказали:

— Ми прийшли по твого наймолодшого сина. Губернатор видасть його на смерть, если не вирече ся нової віри.

Бідний батько заболів дуже над сим. Для него самого, як старого жовніра, не богато значила смерть за Христа, але на гадку о мученню молодого сина, трясся прямо. Зітхнув горячо до Бога, щоб зволив хлопчину наділити потрібною силою і відвагою, щоб радше поніс найстрашнійші тортури, а не вирік ся віри. Напімнув його і попращав.

Син взрушений до сліз прирік умирати геройською смертю. Обійнив родичів і майже силою вирвали його з обнять. Мусів спішити з катами до палати губернатора.

Пару днів потім завізвано батька і так суддя до нього відізвався:

— Твій син остав в блудах до кінця. Мусів ту вмертість переплатити смертю. Чи тобі його не жаль?

— Ні, зовсім ні! Правда, що утрата його для мене дуже болісна, але сам бажаю вмерти так, як він.

— Ого! Твоя година ще не прийшла, зажди еще! — Потім закликав: Йдіть до його дому і приведіть мені його доньку!

Страшна се була судьба для любячого батька, але зніс і той біль знаючи, як тяжко тим зранять серце його жені.

Привели доньку разом з матірю. Тепер відізвався муж і батько: Христіянка повинна вміти терпіти! — а говорив се, щоб додати їм відваги.

— Не задрожалаб я, якщо малаб житте положити враз з своїми дітьми, але се страшно, що змушена їх пережити.

Вирвали їм молоду дівчину і завели до палати губернатора, щоб і її стрінула така судьба, як її брата. На другий день завізвали найстаршого сина на смерть. Батько дрожачим з болю голосом пригадав йому, що витерпіли брат і сестра його, а він закликав:

— І я піду за їх приміром, не повинні ви о тім сумніватись, дорогі тату, і я хочу одержати мученичу пальму.

Мужний батько поблагословив його, притиснув до серця і вислав до палати губернатора. Слідуючого дня прислали по обох супругів, а ті явилися без трівоги. Розгніваний поганин крикнув:

— Непоправні ви і засліплені! самі ви причиною згуби ваших дітей. Поцадіть бодай себе, вречіться віри!

— Сего ніколи не зробимо. Нічо нас не зможе в святій вірі захитати.

— Виведіть ту жінку і утніть їй голову.

Вирвали Вітови жінку з обнять і випровадили з салі. Стряс ним новий удар, але не зломив його. Вже цілий тиждень тревав в таких муках. Наконець закликали його ще раз. Губернатор відізвався до него обоятно: — Ти вже готовий на смерть? Вже кат на тебе чекає! —Прощаю тобі всьо зле, щось мені учинив і дякую тобі за ту добру новину. Вкінци дістануся до лучшого світа і злучуся з моїми дорогими. Я

вже готов на смерть для Христа, рубай!...

Ґубернатор став як вкопаний, подивляючи таке незломне мужество. Вкінци так відізвався: — Подивляю тебе і завидую тобі такої сили. Лишися вже вірним своїй релігії, яка є в силі натхнути чоловіка такою чеснотою.

То сказавши пхнув в двері... В тій хвили дався чути оклик радости. Діти і жена витягнули до него руки.... Ґубернатор дарував їм свободу. На таку любов заслугує наша свята віра. Чи ми її шануємо, як повинноби?....

Перевів о. Данило Попович.

МЕДИЦИНА ДЛЯ СПОКОЮ.

Одного дня прийшла до святого Вінкентія Ферріє якась жінка, що гірко скаржилась на грубе поступования свого мужа, та просила о якийсь секрет, щоби в хаті був спокій. "Ідіть," сказав їй святий, "ідіть до братчика, що при брамі, та попросіть, щоби вам дав води з монастирської студні. Коли ваш муж прийде до дому, скоренко возміть тої води в уста, і добре тримайте. Ви зобачите, що се буде за чудо."

Так і було; чоловік прийшов, став сварити, але жінка не відповідала, бо мала в устах воду. Єї мужови стало стидно, що говорить сам, і вкінці замовк. В глибині душі був він статочним мущиною, хвалив терпеливість жінки, та дякував Богу за те, що змінив єї серце та замкнув єї уста.

Жінка, так само зачудована, повернула до святого, щоби йому подякувати за чудотворну воду.

"То не вода зробила це чудо," сказав святий, "але мовчання. Ви злостили свого чоловіка через те, що йому цілий час відказували; через те, що ви мовчали, він ся успокоїв. Мовчіть і будете мали в хаті завше спокій."

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

АВРААМ.

Смерт Авраама.

Слюб сина з Ревекою, донькою Ватуїла, був для святого патріярха потіхою серед великого болю, спричиненого смертію пляхотної невісти, яку Бог сам був назвав "княгинею."

Трийцять сім років по народженню Ісаака, похилена під тягарем сто двайцять сімох літ, великодушна Сара хотіла знова побачити гарну Мамврійську долину, де Ангели Бога були їй свістили єї щастя, та ще раз усісти під деревом, під яким були гостили Божі посланці. Перебула однак тільки кілька день в місті Арвоці, що стало пізніще Хевроном: Бог забрав єї з цього світа.

Авраам поспішив з Ісааком, щоби плакати над гідною товаришкою свого життя, сильною невістою, що товаришила йому в його подорожах, і щоби віддати послідну честь тій, що одержала обітниці Всевишнього. По похоронних обрядах та звичайнім плачу, Авраам пішов до синів Хеттеових, панів тої країни, щоби постаратися о гріб.

"Переселенцем і пришелцем я є між вами, сказав він до них, дайте мені в посідання гріб, щоб я погребав свого мерця.

— Пане, відповіли вони, ти є між нами цар благословений від Бога, вибери один з найкращих наших гробів, і ніхто з нас не стане тобі на перешкоді, щоб ти похоронив в ньому тоту, котру оплакуєш.

Авраам уклонився глибоко, щоби подякувати синам Хеттеовим за їх ласкаву відповідь, подиктовану однак східною ввічливістю.

— Наколи моє предложения вам миле, додав він,

звольте мені послужити посередниками перед Ефроном, сином Сааровим, щоби одержати від нього за відповідну ціну відступлення подвійної печери на краю його поля.

Ефрон находився серед зібраних, що зійшлися на площі при брамах міста. Ввічливий так само, як його землякп, відповів він Авраамови:

— Не так буде, мій господине, але при всіх синах мого народу тут присутних, даю тобі даром моє поле і мою печеру де ти поховаєш свого мерця.

— Знова Авраам уклонився перед зібранням, відмовляючи однак спішно сей дар.

— Позволь, щоб я почислив тобі гроші, які вартує твоє поле; лиш тоді я поховаю там Сару.

— Господине, говорив далі Ефрон, ся земля вартує чотири ста дидрахмів сріблом; але справді, межи тобою і мною се є справа байдужна: поховай отже свого мерця."

Не оглядаючися на сю настійчивість. Авраам почислив перед народом чотири ста дидрахм після біжучої вартости. І так поле Ефрона, печера Макфелах і всі дерева посаджені на тім місці, стали власністю Авраама силою угоди, яку він заключив перед синами Хеттеовими та іншими свідками, що приходили до міста.

В тій печері, напроти Мамврійської долини, святий патріярх положив тіло Сари, ожидаючи хвилі, в котрій мав сам спочати коло неї.

Він жив ще коло сорок літ; однак його життя, переплетене так численними досвідченнями, закінчилося в мирі. З потіхою бачив він своє племя розсіяне по сусідних краях. Син пустині, Ісмаїл, панував над дванайцяти синами, з яких кождий був головою цілого народу, і котрі дали свої імена містам та кріпостям, які самі позакладували, від Евілата над Евфратом, аж до Сура зверненого проти Нілю. З Хеттурою, з якою оженився по смерти Сари, Авраам мав пість інших синів, між іншими Мадіяма, що став батьком Мадіянітів. Усіх він вивінував багацтвом ще за свого життя, та післав їх у східні

краї, щоб там поселилися. Однак Бог зділав, що він мусів двайцять літ ждати на спадкоємця обітниці. Так, як Сара, Ревека була бездітна. Надармо жона молила Бога, котрий привів її до землі Ханаан, щоби бути подругою Ісаака, надармо Ісаак сам благав Господа, щоб вислухав його молитву; Бог, здавалося, не чув. Піддержуваний святим патріярхом, що все надіявся проти надії, Ісаак не переставав взносити до неба свої горячі благання, і Всемогучий дав ся вкінці побідити: Він дав йому близнята, яким дано імена Исав і Яков.

Від тої хвилі Авраам, бачучи своє життя відновленим у своїому потомстві, думав тільки про кінець своєї земської подорожі. У тіни Мамврійського дуба пригадував він собі бурі свого неспокійного життя, свій вихід з Ур-Хадім, який був полишив сто літ тому, ріжні пристановища, до яких Бог його провадив, Харран, де його батько Таре зійшов до гроба, Сихем і Ветил, де явився йому Бог, відтак Єгипет, потім Хеврон, відтак Герару і Вер-саве. Всюда він був терпів, однак всюди Єгова, вдоволений з його послуху, його потішив. Тепер-же він міг умирати, бо тримав на руках сина Ісаакового, славного нащадка свого роду, галузь, з якої мав народитися Той, в котрому мали поблагословитися всі народи землі.

Сі гадки немов пахощі упріємнили послідні дні святого патріярха. У віці 160 років його сили ослабли, і видно було, що його душа получиться з душами його батьків. Ісаак і Ісмаїл були при ньому в послідних хвилах. По днях смутку занесли вони блаженні кости до печери Макфелах, яку він купив від Хеттейця Ефрона. Там спочиває путник Єгови, котрого народи Сходу і Заходу називають "Батько віруючих" і "Приятель Бога."

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

Всі релігії є добрі.

Порозумімся наперед.

Ти кажеш, що всі релігії є добрі. Я тобі передусім скажу се: Напевно ліпше мати релігію, хай уже якубудь, чим не мати жадної. Але коли ти кажеш, що це є байдуже, яку релігію ти визнаєш, бо вони всі однако добрі, тоді це є неправда.

Ти думаєш може, що вистарчить, коли ти є мопше більше чесним чоловіком, і що це все одно, чи ти Погапин, Жид, Турок, Християнин, Католик, Протестант; ти думаєш може, що ріжні релігії, це людські видумки, на яких Богу дуже мало залежить.

Але, скажи мені, де ся взяло в тобі таке переконання?

І хто обявив тобі, що всі ріжні релігії,що є на світі, є однако милі Богу?

На світі є фалшиві релігії; чи виходить з того, що нема правдивої? Навкруги тебе є повно людий, що тебе туманять; чи виходить з того, що ти негоден розпізнати, хто твій щирий приятель?

Чи ти переконався, що Бог з однакою любовю приймає Християнина, що клякає перед Ісусом Христом, і Жида, який уважає Його облудником?

Чи ти переконався, що це добре і дозволено кланятися та клякати не перед Найвищим Богом, але перед Юпітером, Марсом, Пріспою і Венерою?

Чи ти переконався, що це добре і дозволено клякати перед крокодилями та биками, як роблять Єгиптяни? Що вільно смажити дітий в жертву для божка Молоха, як робили Фенікійці? Що вільно жертвувати тисячі людий страшним божкам, яких почитано в Галії і Мексику?

Чи ти переконався, що це добре і дозволено кланятися пням дерев, бовванам, ростинам, здохлинам та воняючим трупам?

Чи ти переконався, що це добре і справедливо, щоби Турок в Царгороді говорив з глубини душі: Бог є Бог і Магомед єго пророк! та щоби в Римі та Парижі уважано

Жниво велике, робітників мало.
Мат. 9, 26.

Магомеда шубравцем?

Брате! Не може бути, щоби ти справді так думав.

А прецінь ти так говориш, коли кажеш: Всі релігії є добрі.

Для чого ти не є скорше щирим, щоби сказати:

Я є лінивий, моя душа плітка і пуста, я не маю відваги, шукати правди, для мене се байдуже, котра релігія є правдива.

Для тебе се байдуже, котра релігія є правдива?

Безумне! А если воно є інакше, чим ти кажеш?! Що, если Бог приказав чоловікови точно і виразно, як він має Його почитати? Що,если між усіма вірами, релігіями, **одна, тільки одна** є вірою, правдивою, котра відпихає від себе все, що правді противиться, котра не сміє погодитися з противною вірою, так як огонь негоден помиритися з водою?.... на що ти наражаєш себе? Чи думаєш, що твоя байдужність оправдає тебе перед судом Найвищого Судії? І наколи ти не зійшов з розуму, чи можеш дивитися холодно на страшну будучність, що тебе ожидає?

Скажи! Відки ти взявся? Куда йдеш? Що призначено тобі яко ціль? Як ти маєш до неї дійти? Що там буде з тобою по смерти? Що се є Бог? Що Він хоче від тебе?... Відповідай!.... Ти сам не знаєш, правда? Твій розум, твоя вченість стають як німі, не знають, що сказати! Ти собі кажеш: **Може** згину як малпа, а може справді по смерти ще буду жити. . . **Може** не буду проклятий в пеклі, бо **може** воно є, а **може** нема. **Може** Бог не є такий, щобн мене карати на віки. **Може** Бог хоче, щоб я слухав, щоб я не крав, щоб я боровся з брудними пристрастями, а **може** й ні.

Брате, чи маєш здоровий розум? Чи тоті "може" тобі що поможуть?

Ти можеш думати, щобн Бог Премудрий, Предобрий, Правда сама, полишив тебе в сумніві о цих найважніщих справах твого життя, тебе, чоловіка, який є ділом Його рук?!

Ні, ні, стораз ні!! Він дав чоловікови світло, світло з неба, яке конечно потрібне в усіх тих справах, що ясно показує тобі, що Він є, який Він є, що Він Справедливий, Добрий; чого Він хоче від тебе, Він Котрий є твоїм

початком і твоєю цілею.

Це світло показує тобі дві дороги, дорогу добра і зла, що обі отворені перед тобою; з котрих одна провадить до вічних радостий а друга до вічної кари. Це світло є одиноким правдивим світлом серед темноти та фалшивого, блимаючого світла зіпсуття, що навколо тебе. Це світло просвічує, оживляє, удосконалює кожду душу, яку воно проникає.

Цим світлом, світлом чистим, непорочним, є обявлення, віра, яку тобі подає Церков Католицька і **тільки** вона.

Це світло могучою струєю засіяло з уст Бога - Чоловіка, Ісуса Христа. Він жиє в своїй Церкві до тепер. Він з нею по всі дни, Його світло однако сіяло і сіяє перед тобою.

Уважай, не відпихай його! Если ти його відопхав тепер, коли воно зможе тебе зробити милим Богу, памятай, що нічого тобі не поможе, коли ти ніби-почитаєш Ісуса Христа; коли ти ходиш до якоїсь гей-бя-церкви, які будують ніби інтеліґенти замість елевейторів, в яких збанкрутували; тобі не поможе, коли вони тебе туманять і кажуть тобі, що ти свідомійший від католиків; тобі не поможе, що ти читаєш підлу шмату янічарів, що ніби-інтеліґенти, а про Католицьку Церков, про Папу, про католицьких священиків говорять як уличники; тобі не поможе, що твоя церков-ніби українська... Ні, все те тобі не поможе, бо це темнота, туман, що окружає тебе, не дасть тобі правдивого світла, туман, якому ти ся піддав, коли відопхав від себе світло.... Але світло світить далі, і колись напевно тебе осудить!

ЩО ЄСТЬ ОСНОВОЮ КОЖНОЇ БУДУЮЧОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

У цілій Божій Вселенній, якої маленькою частю єсть і люде, знаходиться необчислима скількість природних творів і також безчисленне число природних явищ, котрі для людства становлять дивну загадку. Всі отсі твори природи разом з тими явищами уявляють із себе **величезну будівлю,** в котрій дуже доцільно відбувається незмінний рух. Хтоб з людей хотів сей природний рух здержувати,, або вчинити його змінним-той і від того самого руху згине!

Отся величезна Будівля Вселенної спочивас на незмінчивих законах Сили Вищої. Хто з людей не старався пізнати тої Сили взагалі, перед тим,-вся Вселенна єсть нерозвязаною загадкою-він стоїть в темряві перед її кожним твором і рухом. Хто з людей віднайшов-ніби неправильну силу тої Вселенної-той віднайшов неправильний ключ, котрий вселенної не отворить.

***

Пояснинням до Вселенної (тим ключем до неї) є **світогляд!** Що се є світогляд?. Є се спосіб пояснювання причин і цілей руху цілої Вселенної. Світогляд-се можність відповісти на отсі основні питання: **З відкіля ми? Хто ми? Де ми, куда йдем?**

Отсе основні питання, які спотребували міліярди стосів паперу на ріжні фільософії не тільки від грецького Анаксімандра почавши а на нинішнім Айнштейні скінчивши, але й котрі цікавили прогнаного з Раю Адама і цікавлять нас всіх, так само нині.

Отже всі фільософи і всі люде шукали і шукають **ключа** до Вселенної старалися і стараються відгадати его. До нинішнього дня знайшли люде богато ріжних ключів, знайшли богато здогадів на той секрет. Словом, повстало в людей богато ріжних світоглядів. А мусимо знати, що світоглядів може бути тільки-скільки є людей... Колиж так богато повстало ріжних світоглядів, то мусіло так само повстати серед людей богато ріжних груп, з котрих кожна визнавала свій окремий світогляд. З того повстала довга, ріжноманітна всесвітна історія-якої ми учимося і самі переживаємо, бо причиною всіх руїн і будов людства, буди тільки ріжні світогляди-ідеї.

***

Але в цілій низці ключів єсть тільки **оден** Ключ, котрим можна отворити Вселенну. Рештою ключів можна тільки "пробувати" ту Вселену отворити-аж доки не перконається що ключ злий. Єсть тільки Одна розвязка на секрет Вселенної. ЄСТЬ ТІЛЬКИ ОДИН ПРАВДИВИЙ СВІТОГЛЯД. Се світогляд диктований ще голосом совісти Адамові, се світогляд диктований душі Арістотеля, світогляд принятий всім людством-тей мимохіть-на підставі желізних законів природи. СЕ ТОЙ СВІТОГЛЯД, КОТРИЙ В ПОВНІЙ ВЕЛИЧІ ОБ ЯВИВ НАМ СПАСИТЕЛЬ - БОГОЧОЛОВІК - ХРИСТОС, А КОТРИЙ Є СПИСАНИЙ В СВ. ЄВАНГЕЛІЮ І В ЗАКОНАХ ЙОГО. СЕ ЄСТЬ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ.

Нішого світогляду, ні ключа до всеї Вселенної, як той, нема! Все, що йде по лінії того світогляду - будує - а ,все що відвернене більше, менше, чи цілком від него-руйнує-і здане на певну загибіль! Хто з людей посідає той світогляд, є щасливим в житю, мудрцем в кожній найтящій справі, будівничим в кожній праці.

Що каже той світогляд? Він каже нам передусім ВІРИТИ у ВСЕМОГУЧОГО БОГА! Світогляд сей каже нам починати й кінчити кожне діло з Богом. Він учить нас, що: Ціла Вселенна сотворена Богом, а ми люди є сотворені на Його подобс, на те, щоб того Бога хвалили за Його всі діла. Цілею людей є не тільки старатися приподобати Богу, але колись з Ним самим злучитися. Життє наше на тій Землі є хвилеве. Ми знайшлися на стежці дуже короткій-на котрій є повно ріжних вибоїв, терня й бодяча. Земля і життє наше на ній-се тільки кладка до Бога. Сю кладку призначено нам всім перейти з любовою, витревало і з вірою в наше дальше буття. НАША НАЙВИЩА ЦІЛЬ-СТРЕМІТИ ДО БОГА! Бог, Сотворитель і Пан всего, есть найсовершеннійшим Духом. Він є Наймудрійшим, найласкавішим, найсправедливішим, найсильнішим, найдобротливішим. До чогож мають прямувати люде? А до того, щоб їх знанє й розум наближалися до Божого, щоб людська ласкавість, справедливість,і добродійства для других, наближались до найсовершеннійших прикмет самого Бога. Значить цілею людей є наслідувати самого Бога, то значить **досконалити свої душі, які мають бути подобою Бога-Творця.** Хвалити Бога і приподобатися Йому-се значить не самими "устами" Його хвалити, але значить **творити Богу милі діла.** А творимо такі діла тоді, коли поступаємо після Його незмінних, святих законів правди відвічної. Тоді, коли не зуживаємо на марне своїх зусиль, щоб ті Його закони і відвічні правди ломати-бо вони тільки на шкоду виходять тим, що

виступають проти них.

Тепер по Всесвітній війні уже ясно бачимо всі, що ті люде, семії, роди, нації, котрі знехтували сей світогляд-опинилися, або що й що йдуть до страшної руїни. Людський розум є за слабий, щоби міг зовсім докладно зрозуміти ту таємну силу помочі, яку дає віра в ОДНОГО БОГА і поступованнє після тих законів, які оголосив на тій Землі, Син Божий. Та зате людський розум вже досвідчив цілком певно те, що все, що живе на тій Землі без віри і правди Божих-не жиє, але гниє і котиться постійно до цілковитої руїни.

Те саме відноситься до всіх Товариств і Організацій, якого вони не булиб характеру. Ми прямо не можемо собі вже уявити ніякого почину праці людської, котра не зачинала-лаб від Бога, котра не йшлаб по точках Його обявленої правди і котра не кінчиласяб знов Богом, коли та праця малаб принести якісь дійсні успіхи. Коли єсть такі Товариства чи організації. для котрих справи Божі "не грають жадної ролі," то се товариства і організації руйнуючі. Організації будуючі не мають чого їх лякатися-а радше жалувати їх зусиль, бо скорше, чи пізніше-вони покотяться у пропасть!

Тому, що засадничою і найвищою цілею-єсть стреміти до Бога-то й такою першою і найважнішою цілею мусить бути ідея кожної будуючої організації. Ніяка організація не сміє сказати, що їх цілі є инші, не Божі, бож ті всі "цілі инші" є цілями не головними на тій Землі, але є цілями підрядними! Ті всі підрядні цілі є тільки помічними средствами для осягнення цілі найвищої. Всі цілі підрядні випливають з конечности віри в ціль найвищу! Коли ми злегковажилиб ту ціль найвищу-то ми не маємо будуючого світогляду-а тоді марні наші змагання одиничні, чи колективні взагалі. ОРГАНІЗАЦІЯ БЕЗ ТОГО ОДИНОКО-БУДУЮЧОГО СВІТОГЛЯДУ-НЕ МАЄ ОСНОВ ДО ЖАДНОЇ ПРАЦІ. ТАКА ОРГАНІЗАЦІЯ Є ПОДІБНОЮ ДО БОЧКИ БЕЗ ДНА. В такій організації можна переливати в порожнечу найдешевші і найдорозші течі в безконечність, але успіх буде все той самий: бочка без дна. Вона гудіти-ме і нічо більше.

Щойно тоді, коли дана організація має такий світогляд-уоже приступати до певної, хочби як тяжкої праці-а успіх мусить бути, **бо з тою організацією буде Бог!**

Отсе, що ми тут сказали вважаємо першою необхідною основою, кожної дійсно будуючої організації. Так є і так воно мусить остатися!

Йорктон — Саск. — 18, Січня 1926.

Володимир Босий.

ДУХ...

Оповідання.

"Єсли є духи, то нехай з мене зроблять осла." Так, бувало, говорили мої тато завше, коли хто в їх присутности говорив про духів.

А все-таки я сильно сумніваюся, чи мої тато мали рацію, коли так рішучо твердили, що духів нема. Бо от, що случилося мені півтора року тому назад, і чого я ніколи негоден забути.

Так, як мої тато, я є кравецьким майстром, і мені ніколи не прийшло на гадку, щоби стати чим іншим, хоч би навіть незалежним єрєєм. Я кажу вам щиру правду, що таке є моє успособлення. Я не люблю жартів, а ще менше люблю видумки та ріжні комедії, хоть би там убиралися за високоповажаних архієреїв. Завше правди бажаю, тільки правди і нічого іншого. До чужої худоби я ніколи не заходжу. Тільки політикою я занимався троха, а тоді мені йшло лиш о зменшення такс.

Моя жінка і я жили собі щасливо та працювали ми від раня до вечера. Бог благословив нашу працю. Волохатих ріжних газет в нас не було, Українського Голосу вже не читаю, тож зрозумієте, що ми жили щасливо і спокійно. Так було аж до хвилі, коли страшний випадок занепокоїв мене, та знищив спокій мого серця. Від тої хвилі ожидаю я з трівогою жахливу будучність, позагробове життя.

Як це сталося? спитаєте. Ось як:

По приміру мого батька і я не вірив дуже в духів. Та не дуже довго чувся я безпечним. Вже пару місяців тому я став сумніватися. Попереду я згадав, що я (мені стидно признатися, але вже подаруйте, бо я поправився) що я читав Український Голос. Та ви знаєте, що він такий учений, що і ніхто а ніхто не потрапить йому відповісти. До його компанії належать адвокати, бізнесмени, учителі, директори... та що багато говорити? вся інтеліґенція! Коли хто до тої компанії не належить, хто би він не був, то він послідний темняк; ая! А єсли не вірите, то запитайте редактора Українського Голосу. Ну, але менша з тим. Переглядаю його раз і на диво бачу фотографію — духів. Маєт! Я думав, що то лиш темняки вірять в духів, а тут одинокий осередок найсвітліщої української просвіти, Укр. Голос, не

то не каже, що нема духів, але вже і фотографії подає. Вони вже знають, що духи ходять по світі, а Укр. Голос вже дістав їх фотографію. Я знав, що він став побожний... Але аж так..?

Це мене замішало. Але то ще не все. Мав я знакомого Івана Кирдука, завзятого викликувача духів, або, як то кажуть: спиритиста. Одного разу розказую я йому, як мої тато сміялися з тих, що вірили в духів. Він мені не відповів нічого, тільки, щоби я прийшов до него. Прийшов я, а він каже мені іти до якоїсь гей-би біжниці спиритистів. Я не хочу.. Та що-ж? Нема як опертися, бо він силою тягне. Тота біжниця була на першім поверсі одного готелю. Було це велике, порожне місце, в якому находилися тільки крісла і лавки. По середині був малий стільчик, що, як Іван мені казав, бе ногами, а навіть говорить. Та не кождий годен викликати духа, щоби ся показав. До того є особа, що вони називають медіюм-посередник. На даний знак той посередник став по імени кликати ріжних мерців. Але вони не відповідали. Коли вмирали, то страшно було їм покидати землю, а тепер, видно, боялися показатись на ній.

На раз, вірте або не вірте, стільчик зачав вертітись, а навіть робити галас... Я видів на власні очи і чув на власні уши. А в мені, кажу вам, як серце забилось, то я думав, що воно вилетить. Відтак зачалися показувати ріжні славні духи та стали говорити....

"Слухай," кажу я до Івана, "чи можуть мені також закликати якогось духа"? "Певно," каже Іван. "Тілько підвеси палець."

Я підніс палець; мені сейчас дано позволення. Відтак я попросив, щоби викликати мені духа Костя Сметани, товариша з молодих літ. Він помер щось рік тому, лишив по собі жінку, досить молоду, і богато приятелів. За свого життя Кость був столярем, котрого легко наслідувати, але трудне заступити.

Вдова по нім видавася чим скорше було можливо. В короткому часі в хаті Костя все йшло тим самим порядком, що і перед його смертю.

Тож просив я, щоби мені викликано духа Костя. Та що-ж! Дух не приходив....! Впрочім я був з того дуже вдоволеним, бо не дуже я любив говорити з духами. Я чекав, чекав, аж в кінци переконаний, що Кость не покажеся, всів я собі в кутику салі... повіки зачали клеїтись... поволі, поволі я заснув.

(Дальше буде.)

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ.

БОРОТЬБА ПРОТИ МАСОНСТВА.

Ти, любий читачу, мабуть не знаєш навіть, що це таке: масонерія, масони. Але певно ти про них уже нераз чув, бо в Канаді їх багато.

Святіщий Отець бажає, щоби члени Апостольства Молитви сього місяця молитвою проти них боролися.

Масон, це слово французьке, і значить то само, що муляр. Масони, це величезна, багата і сильно зорганізована організація. Се є організація тайна, її члени, навіть під карою смерти, не сміють здрадити її секретів. Вона має ріжні степені. До найвищих степенів принимають тільки людий, котрі мають безоглядне довіря у найвищих начальників.

Яка є ціль сеї організації? — Ні більше, ні менше, як знищити в серцях людий віру в Бога, та завести на світі такий лад, в якому був би богом сам чоловік, зі своєю, хоч так поисованою природою. Це отже організація, що віддихає сатанським духом. Позаяк одинока Католицька Церков посідає незломні, гранітові підвалини, положені самим Богом-Чоловіком, перші зусилля цих масонів, що хочуть гей-збудувати храм сатані, є спрямовані проти Католицької Церкви. Для того вони не поборюють впрост ріжних інших вір, хочби і християнських, і котрі є лиш відломками, що урвалися зі Скали Католицької Церкви, та потопули в морю блуду; вони знають, що поза Католицькою Церкою все валиться, для того стремлять лиш до Єї розбиття. — Сю ціль явно висказав на Зїзді масонів в Лютих (Бельгія) року 1865 масон Ляфарг. "Ось, вже 400 літ підкопуємо католицизм, тоту найсильніщу духову машину в світі; на жаль, вона ще крінка." Під кінець того самого з'їзду масон Кас закликав: "Виходячи відси, ми рішучо мусимо стати або по стороні Парижа (масонський осередок), або по стороні Риму; бути або революціонерами, або єзуїтами." — А що це є революція для масонів? — Ось, як каже масон Фіері: "Треба розбити Церков і релігії.... Чоловіче!...не хилися перед новагою Церкви... Не треба Бога, не треба Церков! Не буде вже ні священиків, ні царів,

ні правлячих." Масон Марні говорить: "Треба не тілько відкидати папство, його треба викорінити; не тілько викорінити, але і обезчестити; не тілько обезчестити, але і задусити в болоті." (Хто слідить за нашим життям в Канаді, легко бачить, що таку саму ціль мають колишні явні безбожники, те перішні організатори свистунської гей-би церкви. Щоби затуманити нарід, поставили своїм приклоникам на очи "кінські окуляри:" нову, свистунську віру.)

Масони не перебирають в средствах, щоби осягнути свої ціли. Сиплють грішми, не жахаються мордів. Мають газети, майже вся преса в їх руках. Пхаються ві всі організації: приватні, громадські, державні, в парляменти, — навіть в Католицьку Церков, де не вагаються удавати побожних. Вони стараються витиснути своє пятно на науках, на штуках... І нема де правди діти, поки-що успіх мають. Майже всі держави є під їх впливом; як масони грають, так ті держави скачуть. Одно їм трудно: Здобути для себе невіст, бо вони гей з природи релігійні. Клич масонів такий: Не можемо потягнути до себе жінок, то затягнім їх в розпусту; тоді вони наші. — В тій ціли стараються масони, щоби всюда впроваджено розвід, вільну "любов," безстидні убрання, безстидні книжки, образці, безстидні танці.... От, які їх способи. —

Всіх масонів є разом 3 міліони; 2 міліони є в самих Сполучених Державах. Страшна армія сатани. Вони є згуртовані в так звані Льожі, над котрими верховодить Велика Льожа Англії.

Головний і найуспішніщий спосіб боротьби проти цеї сатанської кліки, це добра преса. Завдяки впливови Святого Престола по цілому світові існують правдиво католицькі газети, що працюючи проти масонів сіють всюда слова та переконання Євангелія.

Члени Апостольства молитви повинні тісно згуртуватися враз із другими католиками під прапором Христа, та молитвою і добрими ділами, особливо правдивим, католицьким життям боротися проти тих, що згуртувані під прапором сатани.

Католики Сполучених Держав тримаються! — Завдяки організованому опорови католиків, в парляменті Сполучених Держав в році 1924 - 1925 не ухвалено жадного закону, що противив би ся Католицькій Церкві. Предложені до ухвали закони, ворожі католикам, як приміром: про розвід, про нагляд держави над вихованням дітий, впали. В Канаді неразпровадиться подібну боротьбу. Наколи би маса грекокатоликів

в Канаді пішла одним фронтом з другими католиками Канади, на певно наш нарід би стояв далеко краще, чим стоїть до тепер... Що в нас у школах? Не вільно вчити релігії в часі призначеним до науки, невільно вчити по Вкраїнськи, і ми йдемо всі стріголов в пропасть погибелі в проте стантським морю... Але що-ж? В нас безголовя. Коли можна би через сильну, солідарну організацію греко-католиків щось зробити, тоді в нас розбиття, і 300.000 греко-католиків має таку саму силу, як зеро.....

Відні Англікане! — Недавно Архієпіскоп з Кентербірі (Англія), голова англіканської церкви (Чирч аф Інгланд), публично нарікав на убоге проповідання свого клиру. Отець Лейн, секретар Товариства Католицької Правди в Ліверпул подає до того веселу замітку: "Яке страшне положення, коли церков, що не має Божого післанництва (церкви протестантські і схізматицькі) хоче тримати разом вірних, не маючи Божої власти, і то проповідями, що ударяють в ухо, але не йдуть в глибину душі."

—0—

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Не буде літа в роках 1926 і1927. — Один учений у Вашингтоні твердив сими днями, що в роках 1926 і 1927 не буде літа. Селиб він так потрапив предсказати, що в літах 1926 і 1927 не буде в Канаді зими, то Канада поставилаб йому на певно памятник з вдячности!!

Одинокі свого рода тягарові поїзди. —Під містом Шікаго, в глибині 50 стіп, існує залізниця виключно для тягарових поїздів. що-дня їздить туди 5.000 тягарових вагонів; лінія є довга на 63 милі і іде попід усі головні вулиці бізнисової частини міста. Один елєватор безнастанно витягає вагони, повні всяких товарів, на вулицю, а другий спускає порожні вагони під землю. Кождий вагон містить 2.000 - 8.000 фунтів ріжного товару, Кождий потят має 13 повних вагонів, порушуваних малою, електричною льокомотивою. В той спосіб переходить попід землю що-дня 4.000 тонів товару.

Нігерська республіка. — Пан Г. Джанетон, англійський кольонізатор, предбачує, що в протягу пятьдесять літ частина Африки між Замбезі і Сагарою, буде могла проголосити себе незалежною нігерською республикою, з якою мусіліби числитися найбільші Европейські держави. Самостійности сеї країни сприяють сі обставини: 1. Підсоння сї є нездорове для Европейців. 2. Успіхи і поступи нігерської республики Ліберія. 3. Що-раз більше зростаюче бажання самостійности та відраза нігрів до білих людий. — Богато нігрів та нігерських племен є сносібні, щоби правити собою без охорони европейських держав.

Се дивно, не правда? Для деяких наших політиків варто би поїхати між нігрів, щоби там учитися політики, вже для того принайми, щоби не бачити свого ратунку в большевизмі бо ж коли так справа ся має, нігри стоять вище від большевиків.

Новий винахід. — Один Німець, на імя Флетнер, винайшов новий рід корабля. Він недавно зробив пробу зі своїм таким кораблем "Буков," збудованим зі сталі, який ніс тягар 2.000 тонів. Корабель є порушуваний двома обертаючимися цилїндрами, поміщеними на горі на кораблі. Сі цилїндри є 65 стіп високі і 3 стопи широкі. Вони роблять на мінуту 120 оборотів і витворюють 15 разів більше сили, чим треба, щоби порушувати такий корабель. Цилїндри є злучені з малим мотором, що впроваджує їх в рух. Обертаючися, вони набирають воздуху, котрий порушує корабель сильніше, чим вітер при помочі вітрил. Винаходець зробив своїм кораблем подорож 800 миль через північне море, з Німеччини до Англії. Флетнер має замір переплисти Атлянтійський океан, щоби свій новий винахід показати в Америці.

Викинені гроші! — Минувшого року всі Американські церкви зложили на місії 20 міліонів долярів. Однак, побіч того, Американські пані видали на удержання свого волосся 150 міліонів долярів; на пахуче мило 145 міліонів долярів; на ріжні барви для лиця, масти і таке інше, 63 міліонів долярів: на пудри, креми та подібні річи видали 75 міліонів долярів. Так отже разом викинено 500 міліонів долярів!!! Одна компанія продала за 100 міліонів долярів тюпи до жування!... Коби ж ті гроші були пішли на місії!!

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА

П. Н. Гринчишин, Рама: - Одержали, спасибі. Справимо. — **П. Теод. Гудь, Мод.-Фарм:** - Зміпимо. — **Всеч. о. Д. Попович, Кукс-Кр.:** - Одержали все, щире спасибі. Стаття є в цім числі. Просимо і на далі не забувати. — **П. Ник. Подорожний, Лерчв., Онт.:** - Одержали, спасибі. — **П. І. Миколаїв, Ричм.** - Одержали, спасибі. Ходіть лиш до католицького храму, і дітям кажіть. Певно, що у Вініпегу, хоч зимно, для душ тепліще, чим в горячій Каліфорнії. Коли мож, вертайте. — **П. Г. Чопойдало, Брукл.** - Спасибі. Хай Бог благословить Ваш добрий замір. — **П. Мат. Гнатович, Честер:** - Хай Ісус і Мат. Б. Вас благословлять. Жертвуйтесь Ісусови. Ніхто не має права перечити. — **П. Д. Гевко, Порт. ля Пр.** - Одержали, спасибі. **П. М. Матис, Нортг.** - Щире спасибі в імени Дитятка Ісуса. — **П. Лев. Мізун, Тор.** - Одержали, спасибі.

—=o=—

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

МОЦНІ ТА ТРЕВАЛІ

АНҐЛІЙСЬКІ БІЛІ СТАЛЕВІ КУБКИ ТА МИСОЧКИ

Це кубок і мисочка, що видержить богато

по **$ 1·75** тузін

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 230, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоги, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Марця 1926. Ч. 3.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Чи ти апостолом? — Біблійні оповідання. — Індіяни перед "Великим Начальником". — Апостоли. — Розмови о релігії. — Віра наших батьків. — Дух. —Пресвяте Серце Ісуса - Президентом Болівії. — Католицьким світом. — Для поучення і розривки.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

scription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашими Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ІММІГРАЦІЯ

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

В КАНАДУ

Правительство Канадійської Домінії уповажнило Сіспарську Компанію, щоби вибрати, привести в Канаду та примістити бажаних іммігрантів, яким можна дати вдоволяюче місце на землі.

Сіспарська Компанія видасть цертификат іммігрантам, що є в згоді з імміграційними домаганнями Правительства.

В цілі, щоби запевнити відповідне полагодження, порадно буде для **Поляків, Росіян, Українців, Румунів, Мадярів, Австрийців, Німців, Черо-Словаків, Югославян, Литвинів, Латвийців і Естонців,** щоби мали тикети для подорожі Сіспаром.

Наколи маєте знакомих або приятелів в Европі, яких би ви хотіли спровадити до Канади, зверніться до найблищого **Сіспарського Агента,** або напишіть у власній мові до

M. J. DUPUIS
District Passenger Agent
Saskatoon, Sask.

КАЛЄНДАР НА МАРЕЦЬ

1. П. Св. ММ. Памф. і пр.
2. В. Св. ВМ. Тирона
3. С. Св. Льва, папи
4. Ч. Св. Ап. Архіпа
5. П. Св. Льва, Еппа
6. С. Прп. Тимотея
7. Н. Н. **Мясопусна**

8. П. Св. СвМ. Полікарпа
9. В † 1 і 2 обріт. Чесн. Гол. Йо. Хрест.
10. С. Св. Тарасія
11. Ч. Св. Порфирія
12. П. Прп. Прокопія
13. С. Прп. Васил. і Кас.
14. Н. (1.с.с.) **Н. Сиропус. ПМ.** Евдок.

15. П. Св. СвМ. Теодота
16. В. Св. М. Евтроп. і тов.
17. С. Прп. Герасима
18. Ч. Св. М. Конона
19. П. Св. 42 Муч. в Амор.
20. С. Св. СвММ. в Херсоні
21. Н. Н. 1. **В. П. Прп. Теофил.**

22. П. † 40 ММ. у Севаст.
23. В. Св. М. Кодрата і др.
24. С. Св. Софронія, Аеп.
25. Ч. Прп. Теофана
26. П. Перен. Мощ. Прп. Нікиф.
27. С. Прп. Венедикта
28. Н. Н.2.**В.П.** Св. М. Агаф. і др.

29. П. Св. М. Савіна
30. В. Прп. Алексія
31. С. Св. Кирила Аеппа Єр.

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА МАРЕЦЬ.

6. С. — Субота Задушна.
7. Н. — **Нед. Мясопусна. Гл. 6., Єв. утр. 6.** — На літ.: Троп. вос., Сл.: конд. тріоди, Ін.: Богор. - Ап. 140, Єв. св. Мат. 106. - Час заказ. до нед. Томиної. - В слід. сер. і пят. піст. В прочі дни 5 Отче наш, і Богор. Д.
14. Н. — **Нед. Сиропусна. Гл. 7., Єв. утр. 7.** — На літ.: Троп. вос., Сл. конд. тріоди, Ін.: Богор. - Ап. 112, Єв. св. Мат. 17. - Від слідуючого понеділка Великий Піст. - Невільно їсти мясо в пон. сер. і пят. В прочі дни вільно за змов. 5 Отче наш, і Богор. Д.
21. Н. — **Нед. 1. В. Поста. Гл. 8., Єв. утр. 8.** — Троп. вос. і "Пречистому," Сл.: Ін.: конд. тріоди. - Ап. 329, Єв. св Йо. 5. - Невільно їсти мясо в сер. і пят.
27. С. — Субота Задушна.
28. Н. — **Нед. 2. В. Поста. - Гл. 1, Єв. утр. 9.** — На літ.: Троп. вос., Сл.: конд. тріоди, Ін.: Богор. - Ап. 304, Єв. св. Мар 7.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Марець** **1926.**

Чи ти Апостолом?

"Дивне питання," скажиш собі може, любий читачу. "Я апостолом? Та я не ксьодз, ні місіонар... Я собі фармар. Досить маю роботи і так: худобу пообходити, на полю робити, заробити на життя для себе, для жінки та цілої купки дітий; де мені ще до того бути апостолом якимсь. Хіба як байбельник буду ходити з бібліею попід паху та людям голови морочити якимись там зачалами і стихами? Або може лишити чесну роботу тай стати якимось незалежним попом та нарід дурити?"

А все-таки, брате, я тобі кажу, що ти повинен бути апостолом. Певно, не священиком, коли до того ніколи не приготовлявся, ні жадним байбельником. Ти можеш бути апостолом інакшим, добрим. Чому? Бо ти є католик. — Та хто знає? Може тобі навіть на гадку ніко-

ли не прийшло, що ти через хрещення дістав певні обовязки, які ти повинен по зможности добре сповняти. Між іншим ти повинен бути готовим боронити, навіть публично, перед людьми, свою віру, свою Церков.

Може ти такий католик, у якого віра спить. О, є всюда, але особливо в нас, багато, дуже багато католиків, що сплять.

Що то значить, що ти повинен бути апостолом? — То значить, що ти повинен зробити дещо, що ти годен, для "доброї справи," для поширення Царства Божого на землі, чи то добрим словом, чи то добрим якимось письмом в католицькій часописі, — але особливо добрим приміром. Бути апостолом, то значить робити другим добре, для їх душі, навіть для їх тіла, щоби ратувати їх душу.

Я не кажу тобі, щоби ти доконче працював для ріжних добрих орґанізацій, для доброї преси, хоч би й через поширювання Голосу Ізбавителя, щоби ти при виборах робив аґітацію для католицьких кандидатів, — ні! Наколи ти маєш спроможність це робити, наколи маєш час, то роби так, роби!!! Це буде чудовий апостолат. Працюй так, і певно Бог буде тебе за це благословити.

Але ти, коли ти не є священиком, коли ти не маєш як писати до доброї ґазети, коли ти не вмієш говорити бесіди в обороні Католицької Церкви, — ти також можеш, ти повинен помагати добру справу. Ти маєш поле до апостолування. — Де? — В своїм домі, в своїй парафії, в своїм ґеторі, навіть у цул-румі, если его маєш. І там ти можеш, ти мусиш бути апостолом Ісуса Христа! Як? — Через добрий примір, добру раду, через молитву. Ті, що ніколи не мали і не мають охоти пожертвуватись для доброї справи, усміхаються, коли їм говорити за таке апостольство. А прецінь, апостольство доброго приміру, молитви: ось велике, правдиве апостольство, апостольство фармарів, робітників, урядників, інтеліґенції і — Твоє!...

Правда! В нас є багато апостолів. Вони ширять безбожність, хоч на зверх ніби говорять про Ісуса Христа. Від адвоката, що будує незалежні церкви, аж до послідної байбельнички вони ширять анархію, бунт проти правної власти; вони ґей не свідомо тягнуться при хвостику цілого ряду апостолів, що працюють для пекла, яке вони називають большевицким раєм. Кілько є таких апостолів, що їм помагають, коли спокійно дивлятьсся на їх сатанську роботу, навіть кажуть, щоби їм не перешкаджати!!

Та не таких апостолів треба. Ти можеш і мусиш бути апостолом, але інакшим. Якім? — Ще раз кажу: через добрий примір!

Це гарно, коли вмієш говорити добре про добрі справи. Це гарно, коли вмієш писати до доброї ґазети... Але, щоби зробити людий ліпшими, більше подібними до Ісуса, щоби твої бесіди, твої писання мали справжний успіх, до того треба, щоби ти **сам робив** добре. От, се буде дійсне апостольство, дійсна, а не пуста праця.

Коби наші робітники, наші фармарі, давали завше і всюди добрий примір через чесні розмови, через вірне заховування своїх релиґійних обовязків; коби вони шанували церков, неділі і свята; коби не їли мяса в піст; коби не піддержували своїми ґрішми ворожих часописів; коби не носили "поганських" одягів!! Який бе це був великий, могучий голос, лучше, як голос гарної бесіди!!!

Ох брате! Єслиб ти був священиком, ти би розумів, що це значить, коли в наших, католицьких парохіях приступають до сповіди, до Святого Причастя умучені, знеможені тяжкою працею робітники та фармарі, часто з цілою родиною. Вони посідають Ісуса Христа самого: і чи може це бути, щобн чоловік часто носив у своїм серцю самого Бога-Чоловіка, та не давав доброго приміру?!

Ми вміємо на всі застави кричати: "Ще не вмерла Україна," в нас будуєся народні домі і читальні просвіти,

що з Богом нічого не хочуть мати, католики вписуються в незалежні ріжні доми, де невільно показати, що ти католик, але за то перший ліпший свистун, неук та темний більше як та чорна ніч, може плюгавити всьо, що для католика найсвятіще. І так в нас пириться дух бунту, незалежности, ненависть проти всякої правної власти... А при кінці кождої діявольської праці співається "Ще не вмерла Україна," а всі гей глухі, сліпі, не чують, не видять, що наше життя, як воно йде, не то кричить, а реве громом, що ми підло погибаємо.

Се був офіцир, і називався Ернест Псікарі. Він погиб в часі світової війни. Його дідо був славним писателем, славним ізза своєї безбожности. Ернест сам довгий час був безбожником, але вкінці навернувся. Від свого навернення став він живим приміром правдивого католика. Часто, дуже часто він причащався. А на фронті, де не міг дістати Святого Причастя, він за то горячо молився: за свою душу, за спасення душ своїх жовнірів, за членів своєї родини, за свою парохію.... за всіх!

У своїм молитвеннику він написав от-сю молитву: "Господи Ісусе, я негоден вірити, що мої дідо прокляті на віки! Змилуй ся над ними."

"Ісусе, добрий Пастирю, змилуйся над душами в чистилищі, що надіються на Твоє Милосердя. Змилуйся над людьми, що померли по безбожнім життю. Змилуйся над моїм дідом і над предками, що не хотіли прийняти Твоєї Святої, Католицької віри....

"Ах, Ісусе мій, скарбе безмірний, я молю Тебе, благослови бідних на світі, що в голоді і холоді ожидають приходу Твого Царства. Споможи родини моєї парохії. Я поручаю Тобі своїх приятелів і добродіїв, та всіх тих, що поручилися моїм молитвам. Прошу Тебе, о Боже мій, щоб Ти, если се можливо, дав мені часть терпінь, які їм призначені.

Наверни і просвіти, я усильно молю Тя о се, нещасливих, що Тебе не знають, особливо моїх братів, моїх сестер.... мого приятеля... мого товариша.... і так багато інших, що живуть поза Католицькою Церквою....

Але особливо, хай буде Твоя воля, не моя, о Боже мій...."

А ти, брате, що на це?!!

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ИСАВ І ЯКІВ.

По смерти свого батька Авраама Ісаак замешкав у Версаві біля криниці, котру Агар назвала була джерелом Живучого і Видючого. Єгова обсипав його своїм благословенством:

— "Вірний завітові,котрий я заключив з Авраамом." сказав Він до нього одного дня, дам твому племени край Ханаану. Умножу твоє потомство як звізди на небі і всі народи землі будуть благословлені в **Тому**, що народиться із тебе. Такою буде нагорода послуху мого слуги мого почитання."

Оба сини Ісаака й Ревеки розвивались на очах родичів. котрі однак не були без обави що-до їхньої будучности; заки їх породила, їх мати переносила такі люті болі, що хотя через довгий час молилась була о радощі материнства. стала жалувати, що Господь її вислухав.

Розважаючи в Божі над дивними річами, що діялись в її нутрі, почула вона ось-яку відповідь:

— "З обох синів, котрих носиш, повстануть два племена, що будуть взаїмно поборювати себе. Молодший буде побідником в борбі, а старший буде мусів повинуватися йому."

Дійсно. Ревека повила двох близнюків. Першого, рудого, волохатого як дикий звір, названо Исавом; другий, що тримав свого брата за ногу, дістав імя Якова, немовби вже хотів підбити старшого брата. Оба вони вирастали однаково ріжнячись так удачею як і чертами лиця. Исав, спритний мисливий, запальчивий аж до насильства, залюбки гонив полями й лісами, або віддавався рільництву. Яків, простий і лагідний, спокійно проживав під наметом. Палка, а навіть троха дика вдача старшого сина не була немилою батькові, котрий любувався в здобутках мисливства, але Яків був улюбленою дитиною Ревеки. Одного дня, коли Яків казав собі зварити сочивиці на обід, Исав вернув з поля крайно втомлений і умираючий з голоду.

— "Дай мені ту миску сочивиці, сказав він до Якова.

— Охотно, відповів Яків, але під услівям, що зречешся в мого користь свого права первородства.

— Хай буде, відказав мисливий; коли вмру, що прийде мені з мого права первородства?

— Присягай мені, що не скасуєш цього торгу.

— Присягаю," відказав Исав хватаючи хліб і сочивицю, котрі став жадно глотати, не турбуючись привілєями, звязаними з первородством. Впрочім, незадовго став він своїм поведенням негідним цих привілєїв.

Маючи сорок літ, він без поради з родичами, без зглядів на свого предка Авраама, що заказав був усяку звязь з поганськими жінками, він одружився постепенно з двома **Яттеянками**, Юдитою, донькою Веерія і Васематою, донькою Яльона. В той спосіб він наразив себе на

втрату віри в правдивого Бога через лучність з чужими народами. Ісаака це сильно засмутило; Ревека заключила відти, що Исав не є сином обітниці, і що певно задля того Бог допустив на те, що він продав Якову своє право первородства.

Патріярх Ісаак, старий 137 літ, згодом осліп і почув, що опускають його сили. Перед смертю хотів він передати своєму старшому синові спадкоємство і благословення, котрі був получив від Авраама. Закликавши його отже, сказав до нього:

— "Исаве, сину мій, ось дні старости прийшли на мене і не знаю, чи вкоротці не прийде смерть. Возми свій лук і стріли, дитино, і піди зловити мені кілька штук дичини. З того, що зловиш, приготовиш мені мою улюблену страву, подаш мені її своїми власними руками і я поблагословлю тебе урочисто заки вмру."

Ревека чула слова Ісаака. Заледво Исав вийшов на польовання, вона повідомила Якова про всьо, що мало діятись. Вітцівське благословення мало дати старшому синові права, котрих він добровільно зрікся був у користь молодшого брата.

— "Сину, додала вона, ти підеш точно за радою своєї матери. Вибери із стада двоє найлучших кізлят, які можеш знайти; я приготовлю з них страву по смаку твого вітця; ти подаш йому її сам, і тобі він дасть своє передсмертне благословення.

Цей плян сподобався Якову; але чи вдасться йому обманути старого патріярха?

— Ти знаєш, сказав він до своєї матери, що в Исава волохата скіра. Наколи мій батько діткнеся мене, подумає, що я хотів його онукати і може місто благословення проклене мене.

— Я беру на себе цей прокліп, відповіла Ревека; іди, пошукай мені кізлят."

Яків послухав. Ревека зладила страви по смаку

сторця, вдягла свого сина в вонючу одіж Исава і загорнула його руки й шию свіжою скірою козлят, Яків узяв хліби спечені в попелю і страви, котрі мав подати, і відтак став перед Ісааком.

—"Тату, сказав він, щоби розбудити його увагу.

— Чую. Хто-ж ти, сину?

— Исав, твій первородний Я послухав твого приказу і приношу тобі овочі мого пользования. Встань і їдж і потім мене поблагословиш.

— Твос пользования пішло скоро, сину?

— Бог дав мені відразу здибати чого глядів.

Святий старець не був зовсім певним тожсамости свого сина.

— Прийди блище, сказав він, і дай мені діткнутися тебе, щоби я знав чи ти дійсно мій син Исав.

— Яков приступив до вітця, що помацав його руки.

— Голос, сказав він, то голос Якова, але ці руки, то правдиві руки Исава.

Все-ж таки, хотя мацав ці волохаті руки, зовсім подібні до рук Исава, сумнів не переставав його переслідувати, бо благословлячи його вперве, сказав знову:

— Ти дійсно мій син Исав?

— Певно, відповів Яків.

Після цего запевнення Ісаак усів і з'їв приготовлені для його страви. Потім, випивши шклянку вина, що її подав йому Яків, закликав:

— Ходи до мене, сину, і дай мені поцілуй.

Яків поцілував старця в чоло. Заледво патріярх почув запах одежі, в котру син був приодітий, немов у захваті підняв руку, щоби його благословити.

— Запах мого сина, закликав він, немов запах поля повного колосся, на котре Бог зіслав свое благословенство Сину мій, хай дасть тобі Бог роси з неба і товщу землі; хай умножить збіжжя в твоїх борознах і вино

град у твоїй винниці; нехай народи будуть підчиненими тобі і твої браття хай хиляться перед тобою як перед своїм паном. Проклятим будь хто тебе проклине і хай Бог засипле своїм благословенням всякого, хто буде тебе благословити!"

Ісаак замовк і Яків попращав свого вітця. За хвилину по його відході надійшов Исав несучи в руках страви приготовані по повороті з пользования.

— Встань, отче, сказав він до старця, ось страви, котрих ти жадав. Їдж, і опісля поблагословиш мене.

— Хо-ж ти? закликав патріярх перераженый.

— Твій син Исав.

Здивования і перераження Ісаака годі описати.

— І хто-ж, закликав він, прийшов перед тобою, приніс дичини і дістав з моїх рук благословення, котрого вже не годен відкликати?

На ці слова, котрі дали йому пізнати всю правду, Исав не то закликав, а дійсно заревів.

— Отче мій, отче мій, ричав він у своїй розпуці, дай і мені свого благословення.

— Сину мій, твій брат прийшов і вирвав мені благословення, що було призначеним для тебе.

— Мій брат, відказав розпалілий Исав, показав, що слушно носить імя Якова бо о[illegible] обманув. Він відобрав мені право первородства і днесь відбирає мені твос благословення. Отче мій, отче мій, говорив далі ридаючи, ти отже нічого не задержав для свого сина Исава?

— Мій сину, я зділав його твоїм паном, я підчинив усіх його братів його власти, я дав йому вино лози і пшеницю піль: що-ж можу тепер зробити для тебе, сину мій?

— Так чи-ж у тебе лиш одно благословення, кликав Исав плачучи рікшими слезами? Благаю тебе, отче мій, благослови мене!

Святому патріярхові стало жаль нещасного сина.

Просвічений з високости, він не міг відкликати завіщання, котре Бог обявляв йому згідним з Його найвищою волею, але кинув розначаючому ці пророчі слова:

— Исаве, сину мій, наколи роса неба і товщ землі не припали тобі, ти будеш жити з меча: це буде твоє особливше благословенство; ти будеш служити своєму братові, але прийде день, коли ти пірвеш його ярмо і піднімеш голову."

Так здійснилось пророцтво Єгови над обома близнюками: "Будуть вони вітцями двох народів і молодший поконає старшого." Святий патріярх подивляв всемогучість Божої волі: заки оба браття взріли світло світа, син обітниці був вибраний, не задля своїх діл, а після Божого уподобання. Своїм поведенням Исав оказав як слушним був Божий вибір; своїм спритом Ревека довела до його здійснення. Не похваляючи в серці хитрости, при помочі котрої Ревека поставила Якова на місце Исава, гідний син Авраама склонився перед Провидінням Єгови, котрий і через чесноти людей все доходить до здійснення своїх плянів.

ІНДІЯНИ ПЕРЕД "ВЕЛИКИМ НАЧАЛЬНИКОМ".

Одного дня вступила до церкви ціла, щойно навернена, індіянська родина. Всі вони повклякали перед Найсвятіщими Тайнами, а батько, в імени цілої родини став говорити: "Великий Начальнику, (так Індіяни називають Бога), Ти тут присутний; я знаю, що Ти є тут. Я Тебе не виджу, Ти мене бачиш, Ти мене чуєш. Ось тут мій найстарший син. Дай йому пізнати, що він ся не заховує добре. Він не слухає того, що я йому приказую. Ось моя донька; вона не є добра, бо занедбує молитву; рано вона лінуєся встати." Коли він заговорив про кожду дитину з'осібна, говорив далі. "І моя жінка не є добра; коли вертаю з полювання, то обід рідко коли є готовий." Вкінці оскаржив сам себе: "Великий Начальнику! Мене Ти бачиш також. І я не є добрий; часто сварюся з жінкою."

Відтак обернувся до свого сина, та показуючи рукою на Найсвятіщі Тайни, сказав до нього: "Приобіцяй отже Великому Начальникови, що будеш ліпший, і що будеш слухати:" Син обіцяв. Відтак батько запитав доньку: "Чи ти обіцяєш Великому Начальникови, що будеш ліпшою, що не будеш занедбувати молитви, і що рано все будеш зараз вставати?" — Донька обіцяла, що буде ліпшою. Так само питав батько і прочих дітий та свою жену. Вкінці він сам обіцяв, що поправиться, що не буде сваритися, та що буде давати добрий примір жінці і дітям.

Коби так наші діти обіцяли перед Найсвятіщими Тайнами, що поправляться, коби родичі давали дітям добрий примір, Українські наші родини би стали приміром для цілого Нового Світа.

Апостоли

I.

Вона була сподібна дівчинка, жвава, і коли покінчила школу на фармах, рада була учитися далі. В неї була амбіція — вона хотіла стати учителькою, хотіла зробити троха добра для других. Вона все про це мріяла, бажала життя не буденного, а вищого, плодовитого, хотіла сіяти довкола себе добро.

Та була одна велика перепона: її родичі не мали способів,

щоби удержувати її через кілька літ в мійській школі. Ви знаєте добре гаразди нашого фармара в Канаді... Так виглядало, що єї мрії остануться лиш мріями, а ніколи не здійсняться.

Та нарешті лучилась нагода: в однім домі в сусідному місточку, де була вища школа, приняли єї на станцію, так що буде вона могла ходити до школи. А поза школою буде помагала в хаті, буде варила, прала і виконувала другі домашні роботи. Згодом вона покінчила вищу школу, а відтак і перший курс нормальної школи, та пішла учителювати. Її мрії здійснились.

Та це ми розказали тільки мимоходом, щоби читач пізнав єї характер і зміг слушно оцінити оден на позір дрібний випадок з часу її побуту в домі, де вона працювала.

Пани того дому, добрі люде, були обоє протестанти, а наша дівчина була католичка, і то практикуюча. Вона ходила на Службу Божу і часто сповідалася і — постила в пятницю. Хотя для своїх "басів" і зладила мясну страву в пятницю, сама її не кушала, а з'їла собі осібно щось пісного.

Одної пятниці питаються її господарі, чому вона не хоче ніколи з ними їсти мясної страви — вони ,як загально протестанти, вважали це одним із "католицьких забобонів." Простодушно вона відповіла, що ми постимо тому, що пятниця то памятка страстей і смерти Ісуса Христа. Про це вони ще ніколи не чули....

Прийшла слідуюча пятниця. Що скажете? — наші пани сказали дати собі пісної страви, котру вона злагодила була для себе. Певно, що мусів то бути борщ і пироги або голубці, бо наші протестанти не годні були нахвалити собі пісну вечеру... А найкраще з того всього, що з тої пори кожна пятниця в їх домі була пісним днем — принаймні доки дівчина мешкала в них.

Це дрібниця на позір. Але з точки погляду християнського, перед Богом, є то велике діло, апостольство правдиво християнського життя, котре докопало більше наверинень чим апостольство слова. Апостольство, котре Ісус приказує кожному християнинові без виїмку: "Так нехай сіяє ваше світло перед людьми, щоби бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого, що на небі" (Мат. 5, 16).

II.

Кажуть мені їхати на кольонію Х... до тяжко хорої дівчини, щоби уділити їй останні св. Тайни. Поїзд має небавом відїхати, тож я скоро зладив усю потрібне та щустився в дорогу.

При висіданні з трену стрічаю несподіванку: Коло поїзду жде на мене поважний, старший чоловік, тростис парохії, до котрої належать родичі хорої. Думаючи, що він случайно знайшовся на стації, я питаю його, чи не чув про таку й таку хору особу, бо до нас телєфоновано, щоби приїхати з Божим Даром.

І тут чую з його уст простодушні слова, що тронули мене до глибини душі:

"Знаю, отче, і прошу не гніватись, бо то я телєфонував. — А де її батько? — Він тут у місті. — А чому він не телєфонував? — Йому ані в голові. То, бачите, отче, мій сусід. Я вчора був у нього і видів, що дитина дуже хора. Днесь рано я знову пішов і бачу, що хорій не лучше. Кажу я до сусіда: треба закликати отця. Він каже до мене: хиба отець приїде? — Певно, відповідаю, тілько треба зателєфонувати завчасу, щоби ще міг дістати трен. Коли-ж він нічо на те не сказав, я відійшов до дому кажучи, що буду сам телєфонувати і опісля вернув та поїхав з сусідом на стацію. Не гніваїтесь, отче, що завдав вам труду."

Я коротко відповів, що нема чого гніватись, противно, що він дуже добре зробив і ми оба пішли до фіри та скоро поїхали з батьком до хорої.

Хора, 16-літна дівчина, лежала на бідній постели крайно ослаблена — хвилями навіть блудила в бесіді. Не бути цего доброго сусіда, булаби певно вмерла без сповіді і св. Тайн. Скінчивши церковний обряд, я йому сердечно подякував за його християнський учинок. Він може й сам не здавав собі справи з того, як великого доконав діла перед Богом. —

***

Бути апостолом Христа, це обовязок християнина. На всіх нас спочиває в певній мірі відвічальність за спасення душ наших ближніх. Ми всі дітьми спільного Вітця, ми не чужі собі, а одна велика духовна родина.

Хоч-нехоч ми взаїмно на себе впливаємо бесідою, поведеним, приміром. Не треба великої науки, не треба бути священиком або монахом, щоби бути апостолом Христа; треба бути лиш християнином, але християнином наскрізь, все і всюда. Наведені два приміри говорять краще чим довгі науки. —

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

НЕМА ПЕКЛА; НІХТО ЩЕ ВІДТАМ НЕ ВЕРНУВ.

Ні! Ще ніхто відтам не вернув; і наколи ти сам в нього дістанешся, то і ти, так само, як інші, відтам не вернешся.

Наколиб можна відтам вернути, хочби і один, одніський раз, яб сказав тобі: "Іди там, і будеш бачити, що є пекло." Однак, позаяк немож зробити такої проби, для того є се **безумно** виставлятися на нещастя, якого негоден поправити, бо воно є без кінця і без міри.

Ти кажеш, що нема пекла? Чи ти певний того? Я йду о що-будь в заклад з тобою, що ні. Ти би мав переконання, якого ніхто не мав перед тобою, навіть найгірші безбожники. На питання: Чи є пекло?, безбожний Руссо відповідав: **"Я не знаю."** Другий богохульник, Волтер, написав до одного зі своїх приятелів, котрому здавалося, що він має доказ, що пекла нема: **"Ти дуже щасливий! Мені далеко до того."**

Але ось: проти твого "може нема пекла," я ставлю

страшне твердження. **Ісус Христос**, Син **Бога**, що став чоловіком, каже, що є пекло, і пекло таке страшне, що "його огонь ніколи не загасне." Се Його власні слова і Він повторює їх три рази, раз по раз.

Кому я маю скорше вірити: чоловікови, котрий ніколи релиґії не вчився, та кидався на те, чого не знає, який може тільки **сумніватися**, але не може мати жадної певности в сій справі? — Чи скорше **Тому**, котрий сказав: "Я є **правда**; небо і земля перейдуть, але моє слово не перейде"?

Уважай! То **Ісус, добрий Ісус; Ісус** такий милосердний і такий лагідний, що прощає **всьо** бідному ґрішникови, котрий кається; Ісус, що без ніякого викиду приймає проступну Маґдалену і чужоложницю, і митаря Закхея, і розбійника розпятого побіч себе; **Той Ісус** заявляє, що **є пекло вічного огня, і** Він повторяє се виразно **пятьнайцять разів** в своїм Євангелію!

Чи посміє ти думати, що ти розумієшся на милосердю і доброті лучше чим **сам Ісус Христос?**

Бачиш, в цій справі, більше, чим в якій іншій, дуже часто говорить не розум, але **серце** зіпсутого чоловіка. Його **злочинна пристрасть** боїться Божої справедливости, і для того вона кричить, щоби заглушити совість. То вона, брудна пристрасть, кричить: "Нема жадної Божої справедливости, нема пекла!"

Але що-ж поможуть проти дійсности такі крики, такі пристрасти? Наколи сліпий кричить, що нема світла, чи їзза того світло перестає світити? Хай безбожник се признає або ні, то все таки є **пекло**, котре мстить **проступок**, і то пекло є вічне.

Так кличе ціле людство! Певність, що пекло існує, є так ґлибоко вкорінена в людській совісти, що можна сї стрінути у всіх народів давних і теперішних, у диких балвохвальців так само, як у просвічених християньских народів. Ся правда лежить так ґлибоко в основах самого христіянства, що ніякі єретики, що кидалися на правди

католицької віри, навіть не думали перечити сю правду. Серед цілої громади руїн тільки правда, що пекло є, остоялась ненарушеною.

Найбільші фільозофи, найбільші вчені, не лиш поміж хрістіянами (се розуміється само собою), але навіть межи поганами, були переконані, що є пекло. Вірґілій, Овід, Горац, Плятон, Сократ, навіть безбожний Кельсій, такий богохульник в третім столітю, яким був Вольтер у вісімнайцятім. Хто в тій справі може мати **більше трудностий, чим вони?**

Кількадесять літ тому капелян одної восиної школи дав у часі посту студентам тої школи науку про пекло. Він вертав до своєї кімнати, коли на-раз старий один капітан, що був професором в тій школі і йшов якраз за ним, з реготом закричав: "Отче капеляне, чи не могліб ви мені сказати, чи в пеклі будуть нас смажити, чи варити?"

Капелян обернувся, мовчки поглянув на нього, та холодно відповів: "Ви се побачите, капітане," та замкнув за собою двері.

Офіцир пішов без сміху; пізніше, коли вернув до Бога, він заявив, що своє навернення завдячує він сій потрясаючій відповіди і думці про пекло.

Не смійся з пекла, дорогий читачу; тут нема чого сміятися.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч.С.І.)

НЕПОМИЛНА ПОВАГА ЦЕРКВИ

Так само думає також Апостол Народів, коли він пише до Ефеспйських: Бог, "наставив одних Апостолами, а других пророками, иньших же евангелистами, а иньших пастирями і учителями, на звершенє святих, на діло служеня, на збудованє тіла Христового, аж дійдемо всі до єдности віри..... щоби ми вже не були малолітками, що хитаються і даються уносити всякому вітрови науки, через людську злобу, через хитрість на манівці блуду." (до Еф. IV., 11. - 14.)

Помимо сеї ясної заяви Письма Святого, деякі особи думають, що Церкві невільно приписувати собі непомильність. Однак приглянься, що виходить з цього перечення.

Наколи Церков не є непомильна, тоді є можливо, щоби вона впала в блуд, бо між непомильностию і можливістю попасти в блуд нема нічого посереднього. Бо если, так як вони припускають, твоя церков і її слуги можуть помилитися в своїм научанню, то може бути, що замість правди вони навчають тебе блуду. Наколи так, то ти сумніваєшся, чи слухаєш правди або блуду. Если ти сумніваєшся, то ти не маєш віри, бо там, де є віра, там не сміє бути сумніву, і тоді ти не подобаєшся Богу, бо "без віри неможливо подобатися Богу." (Євр. XI., 6.) Віра і непомильність мусять іти рука в руку. Одна не може бути без другої. У слухача не може бути віри, наколи проповідник не має непомильної науки — науки, що опирається на так певнім знанню, що він не може попасти в блуд, і що він так безперечно правдомовний, що не може ошукати тих, котрі принимають його слово.

Ти принимаєш непомильну певність у науках природничих: чому ти мав би перечити її у науці спасення? Астроном (де є вчений, що розуміється на звіздах) може сотки літ наперед точно предсказати затьміння сонця або місяця. Він може тобі сказати, на котре місце на небі дісталася яка-небудь планета в якім-небудь дни. Моряк при помочі компаса знає, серед палючої бурі та нічної темноти, що він провадить корабель просто до призначеного міста; чи не треба так само непомильної помочі, щоби

завести тебе до Божого міста в небі? Крім того, чи не є це благословенстом та потіхою, що серед людського думання та серед розбурханих филь людської пристрасти, понад усім тим галасом та клекотом дається чути голос, що ясним, непомильним звуком кличе: "Так говорить Господь!"?

Це дуже дивно, що Католицька Церков мусить виправдуватися перед світом, для того, що вона просто заявляє, що вона говорить правду, цілу правду, і нічого гільки правду.

Римський Пантеон був будинок, посвячений богам держави, а імя богів було "легіон." Так само страшне є число заложителів ріжних релігійних сект, що існують в нашій країні. Хоч-би був який Пантеон такий великий, як Вестминстерський монастир, то трудно, щоб він був досить великий, щоби в собі помістити статуї всіх тих заложителів в людській величині.

Если би ти так зібрав їх усіх разом і запитав кождого, одного по другім, щоби пояснив він свою віру, і наколіб вони могли говорити, ти побачив би, що ні два з них не годяться зі собою, але що вони всі ріжняться один від другого в якійсь основній обявленій правді.

Чи ти не поступав би дуже немудро, і чи не газардував би зі спасенням своєї душі, если би ти приймав науки таких численних проповідників, що так дуже ріжняться між собою, та один другому ся противлять?

Діти Католицької Церкви, дякуйте Богу, що ви є членами Церкви, котра голосить рік за роком то саме і незмінне Євангеліє правди, мира і любови, і що ви ухоронені від усіх блудів у вірі, та від усякого обману у справах чеснот. Вам на щастя чужі ці внутрішні сутички, сі непокоючі сумніви і повна боязни непевність, що нападають на душі тих, котрі даються провадити тільки особистим поглядом, котрі "завсігди вчаться, а ніколи не можуть дійти до пізнання правди." (II. до Тим., III., 7.) Ви не є, як ті, що безпомічно скитаються по

морю непевности, "уноспені кождим вітром науки." Ви не є, як "сліпий котрого провадить сліпий. Ви не є, як ті, що находяться серед духової пустині, де находять-ся ріжні побічні стежки, а вони не знають, котрою іти; але ви є на широкій дорозі, про яку говорить пророк Ісая, котра є "чиста, на котру блудник не зайде." (Іс. XXXV., 8.) Ви є частиною тої вселенської Церкви, де нема жадної "Високої Церкви" (Гай Чирч), ні "Низкої Церкви" (Ло Чирч; ні, "Нової Школи," ні "Старої Школи," бо"ви належите до Школи, котра є все стара і все нова.,, Ви дізнаєте того глибокого мира і спокою, що трискають зі свідомого посідання цілої правди. Справді, ви можете закликати: "Як се добре і солодко для братів, щоби жити вкупі." (пс. 132.)

Крім того, дякуйте Богу за це, що ви належите до Церкви, котра має також бистрий змисл, щоби відслаяти та виявляти ті проступки, ті побожні підступи, ті соціялістичні пляни, які так часто появляються, в цій країні, зверха ніби в імя релігії і обичайности, котрі однак в дійсности підкопують обичайність і лад, котрі є вибриками безтямного запалу, та служать тільки маскою до накриття найпідліщих пристрастий. Ні Мормони, ні Мілиристи, ні оборонці вільної любови, ні оборонці так званих женських прав, не мають жадних приклонників в Католицькій Церкві. Вона ніколи не стерпить, щоби сі діти далися злапати такими ошуканствами, хоч би вони зверха були не знати як гарні.

З того, що було сказано, виходить, що Католицької Церкви негоден направляти, реформувати. Розуміється, я не думаю твердити, що Її слуги особисто не можуть згрішити або находитися в гріси. Кождий учитель Католицької Церкви, від Паши аж до найпокірнішого Священика, може, так само, як кождий вірний, стратити Божу ласку та потребувати особистої поправи. Ми всі носимо "цей скарб (невинність) у глиняних сосудах."

Я хочу сказати це, що Церкви неможливо реформу-

вати що до Її науки. Церков є ділом Воплоченого Бога. Так, як усі Божі діла, і вона є досконала. Для того її негоден направляти. Чи не є се вершок сміливости,

наколи хтось з людий береся поправляти діло Бога? Чи не є це смішне, що Лютри, Кальвини, Кнокси і Генрики і ціла тисяча менших світел, подають плян, щоби попра-

вити Будову Церкви, гей-би вона була заложена людьми?

Сам Наш Господь ніколи не перестав особисто управляти своєю Церквою. Для маленьких людий це досить, щоби правити Кораблем тоді, коли Капітан лишає кормило.

Один протестантський пан, дуже вільнодумно виховання, сказав до мене перед розпочаттям послідного Вселенського Собору: "Я запевнений через одного приятеля в секреті, що на згромадженню Епископів, яке мало в Римі недавно місце, порішено, що правду про Непорочне Зачаття буде ся на будучім Соборі ще раз обговорювати, і що сі відкинеся; в дійсности проголошення тої правди було помилкою, і блуд, зроблений року 1854, буде поправлений року 1869." Розуміється, я сказав йому, що про таке питання на Соборі не може бути бесіди; що рішення Церкви у справах віри є невідкличні, і що правду про Непорочне Зачаття оречено раз на завше.

ДУХ...

Оповідання.

(дальше.)

На раз я пробудився... Саля вже була порожна, світла позагашувані. Наскруги мене мертва, глибока тишина та чорна ніч. Я остався сам один в страшній салі духів, коли тут нараз дух Костя отворив двері. Я був більше мертвий, як живий. По цілому тілі заляв мене холодний, смертельний піт. Я мав враження, немов би коло мене нагромаджено всі пивниці та печери, де показуються духи; всі закляті вежі та

старі замки, де серед чорної ночі так понуро кричать сови... Все те гей валилося на мене, бідного нещасливого, для того, що я в своїй проклятій легкодушности важився кликати духа мого приятеля.

"Чи сумніваєшбся ще мої тато," думав я собі тремтячи, "чи є духи?!...."

"Простіть... даруйте.... прошу вас..... пане Костю Сметано...даруйте... я немав гадки... щоби ви направду прийшли...," бурмотів я, ледво стоячи на ногах, що дрожали з переляку.

"Ти мене кликав назад на землю," відповів понуро грубий голос духа. Що ти хочиш від мене?"

"Я хотів би знати, куда вийти," відказав я.

І марево зареготалося так, як тільки мерлець годен сміятися. Ціла вчена свистунська братія не потрапила би того сміху описати.

"Чи на то кликав ти мене з царства духів," зарився він з насмішкою.

"Простіть мені.. не робіть мені зла... чи смерть може іде з вами?," белкотів я несамовитий з жаху.

"Ні, вона не зі мною."

"Милосердія!.... Костю," закричав я... "Змилуйся над моєю жінкою та дітьми...." Я хотів кинутися йому в ноги. Та негоден.. я весь з переляку задеревів та стояв мов прибитий до підлоги.

"Успокійся," сказав дух, "година твоєї смерти ще не вибила.

В тій хвилі на небі прірвалися хмари... Місячне світло залляло кімнату. Я отворив очи, щоби ліпше бачити духа... Та надармо.. Мій зір переходив крізь духа: бо він тіла не має.

На диво, місячне світло виганяло з мене перестрах.. Я чув, що я ставав цікавим.

"Може бути, що він скаже мені дещо про другий світ," думав я собі тихо, тихесенько, бо боявся, щоби дух не почув моєї думки.

"Що-ж там нового на другім світі?.. запитав я цікаво.

Кость, здавалося, надумувався.

"В царстві духів є цілком інакше," сказав він, "чим ви уявляєте собі на світі. Ви всі є темняки і неуки, коли стаєте говорити про життя духів. Вір мені, приятелю: колеса воза більше подібні до далековиду, як то, що ви думаєте про духів,

до правди. Земля виглядає цілком інакше, коли ми, духи, на неї дивимося. Справді; ви тут на землі так привикли до щоденного життя, що ніщо на вас не робить вражіння. Ви жнете, як сліпі; ваші уши забиті а ви навіть не чуєте тик-так великого годинника життя... Дни переходять.... смерть наближається, а ви навіть о тім не думаєте."

***

"Ніхто з людий негоден вам нічого розказати про дві найбільші хвилі свого життя, про своє уродження і про свою смерть," говорив далі дух. "А преціпь, від коли я помер та дістався до царства духів, я досконало розумію, як чоловік приймов на світ, і як його липив. Кілько разів я дивився в календар, щоби знати, коли надійде послідний день мого життя. От він... 22. липня.... Коло Великодня я заслаб та положився. Доктори уживали всіх лікарств, щоби мені привернути здоровля. Я повипивав всі бутельки приписаних медицин. Жадна з них однак не могла продовжити мого загроженого життя. Три рази я зміняв доктора, але надармо, бо все я оставався тим самим чоловіком, у якого сили вичерпані, що вже падає на дорозі життя, та вже негоден встати.

Коли моя слабість увійшла до свого вершка, моя жінка закликала ще трех докторів, що зложили разом усю свою науку, щоби порішити про мою долю. Довго вони оглядали мене, покивували головами і при кінці порішили, що я мушу до того, що я заплатив уже другим докторам, додати ще 75 долярів.

Коли вкінці побачено, що на землі ніхто мені не поможе, всі звернулися до неба. Для того також моя жінка постаралася для мене о те, що мало мені найбільше помочи в жахаючій дорозі до вічности. Вона закликала пароха, у котрого я ціле життя сповідався. При його помочі я упорядкував свої рахунки з Всемогучим Господом через добру сповідь із цілого життя та через послідне Святе Причастя. Відтак парох дав мені святе Маслосвятіє, благаючи Бога, щоби вернув мені здоровля, наколи це корисно для моєї душі; наколи ні, щоби мені дав ласку покинути світ в обняттях свого безконечного милосердя. Відтак чуючи, що я готов до великої подорожі, я ожидав спокійно прихід Смертп.

Надійшла вона в суботу вечер, 23.го липня. Моя слабість тревала вже довго та навкучила досить не лиш мені самому, але особливо моій жінці. Відколи я заслаб, вона бідна цілий час гризлася про те, що буде. Коли зріло розважила, що вона зтратить, если я піду з того світа, а що може з того ско-

ристати, дійшла до заключення, що моя смерть, гурт на гурт, не принесе їй жадного зиску.....

Послідне моє бажання було довідатися, котра була година. Заки однак мені встигли сказати, вже смерть заходила в мою кімнату. Вона всіла на моїм ліжку та хотіла мене обняти своїми ледовими, кістяковими раменами. Хоч я був майже цілком вичерпаний, все-таки спрямувався, щоби боронитись, так як мала дитина умучена забавою, бореся зі сном. Вістка, що до мене прийшла смерть, немов огонь розійшлася по хаті. Всі поспішно бігли до моєї кімнати. Навіть сусіди прибігали. Хоч так богато людий було коло мене, я сам самісенький мусів боротися проти неумолимої смерти. Другі могли тільки молитися. Вони слухали послідних ударів мого серця, що через 60 років билось в повнім здоровлю. Ще кілька разів повільно забилося; відтак Смерть махнула острою косою і раз на все перетяла нитку мого земського життя.....

Бідне серце. Воно все тішилося та сумувало враз із моєю душею. Воно радісно тьохкало все, коли щастя світило своїми благодатними лучами на дорозі мого життя; плакало коли нашу хату посіщало якесь горе.... А тепер воно без життя.. Нагло бачить воно перед собою ціле минуще життя з його заслугами та добрими ділами; але також з хвилями змарнованими. Я бачив те все ясно. В тій хвилі спізнав я долю, що мала мені прийти з рук Божої Справедливости.... Моє тіло лежало холодне, повалене ударом коси, на ліжку. Відтак моя жінка серед плачу мила та вбирала його. Потім мали мене занести на цвинтар. В головах поставили хрест між двома засвіченими свічками, принесеними з церкви. В ногах поставили тарілку зі свяченою водою та кропило. По нерухомім тілі розливалося бліде світло свічок. Коли так тіло моє лежало мертве на ліжку, всі зачалися мене бояти. Люди приходили, та змовляли короткі молитви. В очах жінок блестіли слези. Приходили хлопці і дівчата та молилися за мене. По короткій молитві всі виходили до сусідної хати, сміялися, курили, розказували, що де нового.

Моя жінка час від часу на мене дивилась, та зарідала. Одна сусіда хотіла її потішити і сказала: "Та чого вам так заводити; та-ж кождий мусить умерти." Моя жінка поцілувала холодні ноги трупа і відтак усіла на старім кріслі разом із другими жінками. За мого душу вже ніхто ся не молив. Всі балакали, реготались, розказували ріжні плютки.

І так я лежав, сам одинокий зі смертію, котра тішилася своєю побідою, певна, що ніхто не відбере її здобичі. Я був мертвий —— раз на все.

ПРЕСВЯТЕ СЕРЦЕ ІСУСА — ПРЕЗИДЕНТОМ БОЛІВІЇ.

Болівія, це республика в Полуденній Америці. 12го серпня року 1925 відбулося в Ла Паз, її столичнім місті, публичне і **урядове** посвячення цілої республики Найсолодшому Серцю Спасителя.

В присутности безчисленних товп народу відправлено в Катедрі Архієрейську Службу Божу; відтак сам президент республики відмавляв слова посвяти, які всі присутні повтаряли за ним:

"О Серце Ісуса ,любе Серце Спасителя людського роду, якого безкорисна і взнесла любов так чудово представлена через се Серце, котре з так багато причин гідне панувати **над усіми народами,** ми зійшлися тут, щоби торжественно заявити, що ми в цілости і в цілій її чистоті визнаємо Католицьку віру, в якій хочемо **жити і вмерти,** так, як жили і умирали в ній наші предки та основателі нашої свободи.

Перед сим престолом, який ми видвигнули на знак, що ми хочемо, щоб **Ти панувало над Болівією,** ми молимо Тя, щоб Ти виляло свої обильні благословенства над нашою дорогою вітчиною і над кождою її дитиною. Благослови наші діла дочасні і духовні, благослови наші родини, наших дітий, наших робітників; злучи всіх членів Болівійського народу у вязах любови і мира; зділай, щоби зникли роздори, котрі ділять і нищать народів, царюй у наших **обичаях, у наших законах,** по наших селитьбах; благослови нашу **армію,** уоружену руку нашої вітчини; просвіти наших **законодателів** і **правителів,** і хай всі діла нашого життя будуть вдохновені Твоїм духом.

Ми посвячуємося нині торжественно Твому Божественному Серцю, щоби ми всі, сполучені **в одній любові віри і вітчини,** жертвували для них ціле наше життя, просячи від Тебе в нагороду за се посвячення, щоб ми умирали, будучи запеченими о Твоїй любові і в лоні Твого покланяємого Серця."

Відтак президент відчитав сей акт:

"Я, Йоан Хреститель Саавреда, Президент Республики Болівії, присвячую прилюдно і урядово Республику Пресвятому Серцю Ісуса, на знак заяви віри болівійського народу, котрий надіється благословенств для своїх інституцій і щастя для своїх громадян.....

Любий читачу, чи твоє серце не чує безмежної радости, коли читаєш сю національну заяву віри і любови для Бога?... А тепер, єсли ти знаєш історію нашого народу, чи твоє серце непукає з кровавою болю?... бо в нас то Боже Серце було і є так безмежно, безмежно зневажане.....

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВА НА МІСЯЦЬ МАРЕЦЬ.

НАВЕРНЕННЯ СКАНДИНАВСЬКИХ І БАЛЬТИЙСЬКИХ НАРОДІВ.

Чи знаєш ти, любий читачу, хто це: Скандинавські і Бальтийські народи?

Колись були вони католицькими, навіть мали святих. На жаль від кілька соток літ сонце Христової правди закрите там олов'яними хмарами протестантизму та схизми. Вже від кількадесять літ тоті хмари рвуться, що-раз більше, і дасть Бог, не в довзі зовсім зникнуть.

Поселені ті народи в далекій та холодній північній Европі довкруги так званого Бальтийського моря. Є се особливо Шведи і Норвежці, які є знані нашим емігрантам з Канадийських кольоній. Їх вітчина, се скандинавський півострів. В піснайцятому столітті стратили віру та стали лютеранами завдяки завзятій праці деяких своїх королів. Були часи, що тоті, котрі хотіли там стати католиками, мусіли втікати зі своєї вітчини.

Подібно було і в Данії, державі, котра простирається на другім, багато меншім півострові.

В протягу послідних 40 літ поволі і що-раз скорше вони

вертають до Католицької Церкви.

Прочі північні народи, в котрих Католицька Церков так само здобуває що-раз більше вірних, є поселені в північних провінціях давніщої Росії: Фінляндії, Естонії, Лівонії та Литві. На Латвії, завдяки німецьким лицарям, Латвійці досить сильно боролися через 700 літ проти протестантизму та схизми. Тепер мають свою державу і від 1918. року в головнім місті Ризі є знова католицький Архієпіскоп і духовний семинар.

Ще лучше заховали свою віру Литовці, нарід, з яким так тісно звязана історія Вкраїнського народу. На пів-третя мільона Литовців є там 2 мільони католиків, які свою віру завдячують крові своїх предків, що тисячами віддавали за неї своє життя і свої маєтки. На жаль завзята боротьба з Поляками, з котрими Литовці є в отвертій ворожнечі, особливо від коли Поляки взяли литовське місто Вильну, не дає цьому народові спокою, якою треба для поважної праці.

В згаданих усіх народів протестантизм гине, так, як впрочім всюда. Публично навіть писалось в Норвегії, що скандинавці свідомо або й несвідомо, все хиляться до Католицької Церкви. Минувшого року 150 лютеранів зі Скандинавії робило паломництво до Риму.

Хай члени Апостольства Молитви ідуть за голосом Батька Христової Церкви, Папи Римського, та молятся, щоби ті народи, колись католицькі, знова вступили в лоно Вселенської Церкви. Дасть Бог, що над тими країнами знова повним світлом та теплом засіяє сонце Христової Правди.

Надійна будучність. — Кардинал Гейс з Ню-Йорку, сказав в часі посвячення памятника, поставленого в честь отця Шіли, от-сі слова:

З одної сторони Церков непокоїться бачучи, що молоді невісти що-раз більше переймаються засадами, які виверталють основи життя родинного, життя горожанського. Церков Божа горячо молиться, щоби наші невісти не далися звести такими засадами.

З другої сторони видно, що мущини вертають до Католицької Церкви. Вони ходять на Службу Божу не лиш в неділі, але і в будні дни. Приймають Святі Тайни не лиш раз або два в рік, але і що місяця, що тижня, а то і що дня."

Що-ж скажуть на се мущини греко-католики??!

Різдво в Росії. — Від часу большевицької революції, сего року в Росії перший раз знову святковано Різдво. Завдяки загальним домаганням людности Совєти мусіли на це позволити. Того дня вся торговля була замкнена.

Священик-міністер. — Міністром заграничних справ в Литві є священик Мєч. Райнис. Перед своїм покликанням на міністерство був він професором фільозофії в Каунас. Докторат зробив він на найславніщім університеті світа, в Льованії. Року 1907 став він священиком, був іменований вікарієм у Вилні, відтак професором семинаря, а 1913 року професором університету.

По 150 літнім вигнанню Отці Ісусовці вернули на Литву; Святіщий Отець дав їм пів міліона італійських лір, щоби побудували семинар.

Католицькі школи: — Архиепископ з Бордо видав недавно пастирський лист, в котрім вірним пригадує:

Що родичі є зобовязані посилати дітий до католицької школи; що вони повинні знати, що Католицька Церков забороняє посилати дітий до школи, де не вчать релігії; що школи, котрі виступають проти католицької віри, є заборонені католикам правом Божим і Церковним; що родичі повинні знати, як учать учителі в публичних школах, а коли довідаються, що говорять ученикам проти Католицької Церкви, то вони зобовязані, хоч би і яку жертву мусіли зробити, заборонити дітям, щоб не ходили до тої школи так довго, доки там учить такий учитель.

Родичі мають право скаржити перед судом учителя, який би говорив дітям в школі проти віри."

Як це для нас, Українців-католиків в Канаді.

Ми пригадаймо дещо, що родичі повинні знати.

Там, де є Католицька школа, там дітий треба туди посилати.

Невільно під смертельним гріхом посилати дітий, або їх пускати до шкіл, які закладають Юнайтед Чирч, Пресбитеріяни, методисти і інші, щоби католицьких дітий спротестантщити, хоч би там протестанти і гроші роздавали.

Невільно пускати дітий і до Українських закладів, що є під проводом українських протестантів або якихось свистунів, особливо, если в тім самім будинку мешкають дівчата і хлопці, як в саскатунській бурсі. Родичам, що поступають противно, священик не сміє дати розрішення, доки вони дітий відти не заберуть.

Під тяжким гріхом тростам невільно брати до школи

учителя, що є явним ворогом Католицької Церкви.

Так каже право Боже, котре віру католицьку проголошує одиноким средством до спасення; душа є дорожша понад усе.

Народне паломництво Ірляндців: — на якого чолі находився президент ірляндської республики та кілька епископів, було прийняте послідними часами через Святіщого Отця. "Я чуюся дуже щасливим," говорив Святіщий Отець, "що можу поздоровити паломництво, на якого чолі находиться сам президент республики.

Папе Президент! Ми є щасливі, що можемо витати Вас цього дня, позаяк Ви так добре представляєте католицьку віру свого народу через свої глибокі католицькі переконання Я бажаю благословити Ірляндію, ей минущину повну слави, але також смутку і переслідувань; ей теперішність, так тиху і щасливу; ей велику будучність, що не може потонути, коли така сильна віра і побожність така жива, конечно стягають на неї благословення Боже. Так, ми благословимо цілу Ірляндію, благословлячи присутного тут президента і ціле його Правительство."

Президента відтак принято також на особінім послуханню враз із його женою та матірю. Всі троє одержали від Святіщого Отця в дарунку золоті медалі, а матір президента також золоту коронку.

Студенти апостолами в часі вакацій. — На Филипинах, отці Ісусовці горячо припоручали при кінці шкільного року, щоби студенти в часі вакацій учили дітий релігії. Студенти послухали і в часі вакацій утворили 63 школи, в яких училося релігії 5.000 дітий. А наші студенти....?

Католицькі школи в Сполучених Державах: — Після останних обрахунків, в Сполучених Державах є 8.706 католицьких шкіл; в тих школах подає виклади 54.265 католицьких професорів. У вищих заведеннях є 1929 **світських** католицьких учителів, в середних 953 **світських** католицьких учителів, в нищих школах є 2.989 **світських** католицьких учителів. Учеників мають ті школи: міліон девять сот вісімдесять один тисяч, пятьдесять один.

Середних шкіл католицьких є 1.552; в них учить 7.924 професорів, і є учеників 129.838.

Нищих шкіл є 6.551, в їх числі 358 бурс. Мають вони 41.581 професорів і 1,795.673 учеників Крім того є ще школи Братів, до яких учащає 10.544 учеників.

Для виховання священників є 164 семинарів, в яких є 1.063 професорів і 11.198 семинаристів.

Високих шкіл є 16, мають 2.000 професорів і 19.803 студентів.....

Так є в Сполучених Державах....

В нас ми маємо дяків, що є гей-би священиками, маємо також в Канаді незалежну, то значить свистунську церков, і в ній.... священиків, яких би варто поспитати, де, як і чого вони ся вчили.... Так є в нас.....

І є волохатюки, що кажуть, що католики є темні.....

Наука релігії в Німеччині. — Установа 137. німецькой конституції заявляє: "Державної церкви нема...." Помимо того німецьке міністерство уложило пляи закона, на основі якого ціле научання в школах має бути оперте на релігії. Розуміється, що більшість професорів (протестантів) і демократичні партії приготовляються до боротьби, щоби не позволити на обовязкове научання релігії. Після уплянованого закона там, де 40 дітий у шкільному дистрикті будуть домагатися науки релігії та релігійного научання, держава має обовязок сему домаганню задосить учинити.

Мосуль і католицизм: — Архієпіскоп Багдаду, Преосвяченний Бере, заявляє: "Наколи Мосуль впаде в руки Турків, Католицька Церков знайдеться тут в тяжкому положенню. Мосуль (Месопотамія) числить 2.000 католиків латинського обряду, 40 тисяч Халдейських уніятів, 30 тисяч сирійських католиків, 125 тисяч Несторіянів та Якобітів еретиків, котрі булиб повернулися, єслиб не війна. В Мосулі проповідали Італійські Домінікани. Року 1856 на їх місце прийшли французькі Домінікани. Вони мають там колегію, яка числить 400 студентів. Крім того мають вони гарну друкарню і семинар, в якому виховуються домородні священики.

Великодушний дар. —Святіщий Отець дав 25 тисяч франківОтцям Облятам, щоби могли побудувати церков в Мекензі (Канада). - П. Рахфелер, син, з Ню-Йорку, дав 215 тисяч долярів, для викопування памяток в Палестині.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Добре обрахував!— Молодий Англієць, занятий в банку, домагав ся від банкера підвисшення платні.

От, що відповів йому банкер:

Цілий рік має	365 днів
Ви працюєте 8 годин на день, отже тільки трету часть року, отже около	121 днів
З того треба на кождий тиждень пропустити неділю, отже разом	52 днів
Лишаєся	69 днів
Кождої суботи по полудню маєте вільний час, отже разом	26 днів
Лишаєся	43 днів
Кождого дня маєте одну годину на снідання	13 днів
Остаєсь	30 днів
Кождого року маєте 2 тижні вакацій, отже	14 днів
Остаєсь	16 днів
Кождого року припадає 12 державних свят	12 днів
Остаєсь	4 дні
І певно, що ви чотири дні на рік є хорі, отже	4 дні
Остаєся	0

І коли так, як ви маєте сміліть домагатися підвисшення платні?

Добра увага. — Зійшлися 2 жиди. Один, занепокоєний, каже другому: Моя жена хора. Горячка йде в гору. Позавчера мала 100; нині вже 102. Не знаю, що робити. Другий жид: "як буде мала 104, то продавай!"

Добре порадив! — Оповідають, що в часі світової війни перебував у Росії рабін, славнозвісний своєю мудрістю. Було це як-раз тоді, коли Німці туй-туй мали взяти Ковно. Цар закликав рабіна до себе, та запитав: Чи справді ти такий мудрий, як про тебе кажуть? — Ну? що кхочете? — Я маю клопіт. Німці хочуть забрати Ковно; що робити? — Ну?! Пегейшіть на жінку!

Мудрий. — Купував фармар в шторі черевики. Мали коштувати 8 долярів, а він мав тільки 6. — "Чи можна мені взяти черевики? Я принесу два доляри пізніше. "Слуга йому дав черевики. Однак фармар тільки-що пішов, а купець добре взявся сварити слугу за те, що він дав черевики, хоч не заплачені. — "Не бійтеся," каже слуга. Він ся верне, бо я йому дав 2 черевики з тої самої ноги. —

Спробуйте! — По гаді професора Ф. Маса, предсідателя відділу науки про душу на університеті у Вашінґтоні, чоловік, коли спить, то він марнує час; і він переконаний, що чоловік не потребує спати.

8 студентів того університету пробували, чи се правда, і через 60 годин не спали. — (Що вони робили потім, того не подано до відома.) — Іншим разом один 17 літний хлопчина і 35 літний мущина не спали через 80 годин. Навіть потім були готові не іти спати. — Інший доказ, що не треба спати, був, що сили чоловіка, що їде гарою, вичерпуються по 50 годинах їзди; однак, відновляються, еслиб їхати зараз 55 годин далі. Навіть професори Колюмбійського університету не спали через 5 день (120 годин), і переконалися, що не треба спати.

Відси вони доходять до переконання,що спання, це тільки навичка, яку ми дістали по предках, котрі спали для того, бо не мали в ночи ні лямпи, ні електричного світла, та були погружені в темноті. Немов природно вони вечер засипляли, а рано будилися.

Ми до того додаємо, що і їсти (при наймні коневи) не треба. А то доказав не хто-будь, але один мудрий, галицький Жид. Він пробував, чи неможе би тримати коня і робити ним, але аби він не їв. І от, що зробив: Давав коневи кождого дня менше їсти. Щось за тиждень вже йому зовсім не давав їсти. І тішиться наш Жид, що кінь його вже нічого не буде коштувати. Десь за тиждень здибає його в місті на торзі кум Іван. "А ну, Абрамку," питає він Жида, "чи ви вже научили свого коня, аби не їв?" — "Ну, навчив я, вже тиждень кінь не їло, але що з того, коли загаз потім здохло?!!

Надзвичайний "Джаб": Є люди, котрі мають обовязок коштувати гербату і каву, щобп знати, який є їх смак. В Льондоні є навіть урядовий слуга, котрий має обовязок коштувати воду, з якої пє 7 міліонів Льондонських мешканців. Щоби посідати добрий смак, він не курить, не пє горячих трунків, навіть не їсть через якийсь час, бо то всьо моглоб йому поєувати смак до води. Нім коштує воду, звичайно їсть одно яблоко. —

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА

Впр. о. М. Оленчук, Бранд. - Адресу змінили, книжки вислали. — Всч.о. В. Стех, Пас. - Передп. одержали. Спасибі за надіслане, опубликуємо. — **П. Дмит. Проц. Уотрв.** - Одержали, спасибі. - Жадані числа вишлемо. Книжки, о яку просите, не маємо на складі. Отці щиро дякують за поздоровления. — **П. М. Драбинястий, Дайсарт.** - Одержали, спасибі за щире признання. — **П. С. Синогубик, Биг Вал.** - Передплату одержали; спасибі за признання. - Біблії католицької ще по українськи не маємо. — **П. Як. Головецкий, Філяд.** - Ми Вам Г. І. не здержали, певно пропадав. Вишлемо на подану адресу. Передплата є $ 1.25 — **П. Вас. Поцалуйко, Талб.** - Одержали. Спасибі за признання. Адрес змінили. — **П. Андр. Вербовецний, С. Сте Марі.** - Висилаємо 2 числа. В однім є спис книжок.

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

ВАЛЕТ
АВТОСТРОП СЕЙФТИ БРИТВА
29 ЦЕНТІВ.
Разом із паском та одним ножем.
ОСТРИТЬСЯ, ГОЛИТЬ І ЧИСТИТЬСЯ НЕ ВИЙМАЮЧИ НОЖА.

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Phone Office — 254, Yard — 230, Residence — 257.

Yorkton Ice, Coal and Wood Co.

J. H. Gordon, Mgr.

ВУГЛЯ, ЛІД І ДЕРЕВО ПО ПРАВДИВИМ ЦІНАМ.

Office — 30 Broadway Yorkton, Sask.

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273 — W.B. O'Regan, B.A. / W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братв і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоги, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тікети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Цвітня 1926. Ч.3.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Такой пішов. — Про Вервицю. — Лодка на морю. — В цісарськім помешканню. — Віра наших батьків — Дух. — Навернений недовірок. — Розмови о релегії — Місії в Америці. — Католицьким світом. — Для поучення і розривки.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

scription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

УВАГА!

"Голос Ізбавителя" щойно опублікував нове видання
ДУХОВНОЇ

ВЯЗАНКИ

НА МАЙ І ЧЕРВЕНЬ.

Молебен до Серця Хр., до Пр. Діви і Параклис до М. Божої в одній книжочці

враз з найкращими молитвами до Серця Хр., до Матери Б. і поясненнями св. Годинн в честь Найсолодшого Серця.

ПРЕКРАСНА І ДУЖЕ ПРАКТИЧНА КНИЖОЧКА
80 СТОРІНОК
Ціна 10 центів.

В ДРУКУ!

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Цікава книжочка, написана Всечсн. о. Петром Божиком, парохом у Вініпегу.

Ця книжочка містить численні, влучні відповіди на закиди Біблійників і інших.

Знання річи і гарний спосіб писання автора є безпечною запорукою вартости цего твору, який би мав находитись в кождій родині

Книжочку ту горячо поручають наші Преосвященні Епіскоп.

КАЛЄНДАР НА ЦВІТЕНЬ.

1. Ч. Св. ММ. Хриз. і Дарії.
2. П. Св. ОО.убитих у М. св. Сави
3. С. Прп. Якова
4. Н. **Н. 3. Посту.** Св. СвМ. Вас.
5. П. Св. М. Нікона і його уч.
6. В. Св. Захарія
7. С. **Благовіщення П. Д. М.**
8. Ч. Собор Св. Арх. Гавріїла
9. П. Св. М. Матрони
10. С. Прп. Іляріона і Стеф. М.
11. Н. **Н. 4. Посту** Св. ММ. Мар. і Кир.
12. П. Прп. Івана Ліств.
13. В. Прп. Іпатія
14. (1.С.С.) С .Прп. Марії Єг. (Пок.)
15. Ч. Прп. Тита
16. П. Прп. Никити
17. С. Прп. Йосифа і Георг.
18. Н. **Н. 5. Пос.** Св. М. Теодула
19. П. Св. Евтихія
20. В. Прп. Григорія
21. С. Св. Ап. Іродіона і пр.
22. Ч. Св. М. Евпсихія
23. П. Св. М. Терентія і пр.
24. С. Св. СвМ. Антипи
25. Н. **Н. Цвітна.** Прп. Вас.
26. П. Св. СвМ. Артемона
27. В. Св. Мартина Папи
28. С. Св. Ап. Аристарха і пр.
29. Ч. **В. Четв.** Св. М. Агапії
30. П. **В. Пят.** Прп. Симеона

УСТАВ НА ЦВІТЕНЬ.

3. Субота Задушна.
4. Нед Крестопоклонна. Гл. 2., Єв. утр. 10. — На Літур. Св. Вас. Вел. Ап. зач. 311., Єв. св. Мар. зач. 37.
7. **Сер. Благовіщеннє П. Д. М.** Повеч. Велике з Всеночним. Літур. св. Йоа. Зол. з Вечірнею. - Ап. зач. 306., Єв. св. Лу. зач. 3. - Задостойник. - По Сл. Б. поклін Чес. Кресту.
10. Субота задушна.
11. **Нед. 4. В. Поста.** Гл. 3., Єв. утр. 11. — Літур. св. Вас. Ап. зач. 314., Єв. св. Мар. зач. 40.
14. Середа. Вечером поклони.
17. Субота акафістова.
18. **Нед. 5. В. Посту.** - Гл. 4., Єв. утр. 1. — Літур. св. Вас. Вел. зач. 321., Єв. св. Мар. зач. 47.
24. Субота Лазар. - На літ. єлице замість трисвятого.
25. **Нед. Цвітна.** - Всепочне. - Єв. утр. св. Мат. 83. - Літ. св. Йоа. Золот. Ап. 247., Єв. св. Йоа. 41.
29. Великий Четвер. - Літ. св. Вас. Вел. з веч. - Ап. 149., Єв. св. Мат. 107. - Вечером страстна утреня. - 12. Єванг. з дзвоненням. Потім аж до Воскр. не дзвониться.
30. Велика Пятниця. - По вечірні винесення плащаниці.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник виданий Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Цвітень** **1926.**

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

Такой пішов.

Так на загал каж чи, Пилип був собі добрий чоловік... не любив нікому докучати. Але не дай Господи, яка то з ним не була біда у великім пості. Той би сто чортів в него поза казило, яких хтось скропив священою водою.

То хліб за черствий, то масло за старе, при обіді бараболі занадто розварені та зле обтереблені..... не дивно, що старий кіт добре обзнайомився з чоботом Пилипа і зараз потім і з твердою стіною кухні.

Через три, чотири неділі навіть і не приступай до нього. В неділю, при грі в карти, сусіди стали йому докучати. "Чи знаєте, що нового в газеті?" "Що такого," питає Пилип. "Кажуть, що цего року люди всі ідуть до сповіди... Навіть доктори... тільки деякі ковалі чи шевці, самі великі риби, що вже довго плівають в калабани, чекають, чи ксьондзи може не скажуть, що не треба спові,датися." Вони подиви-

лися один на другого, та карти далі в рух. Пилип понюхав письмо носом... Він знав, по що вони так говорили... "Що вам до того, що я не ходжу до сповіди? Кождий робить, як йому ся схоче," відтяв він коротко і остро, напився пива, що стояло перед ним, гримнув дверми і пішов.

По великодних святах напосілась на нього жінка. Було пізно, на столі горіла лямпа, діти полягали вже спати. Пилип сидів коло стола; файка не хотілась курити, і він чистив ей твердим стеблом соломи.

"Слухай, старий, заговорила жінка. Мав бись уже розум; чого не робити так, як другі порядні люди. Діти вже дорослі, і що собі подумають, коли зобачуть, що їх тато робить гей жид?

Пилип нічого не відповів, тільки сильно дунув в трубку від файки, так, що щоки аж почервоніли і мало не тріснули.

"Слухай," говорила жінка далі. "Май розум та подумай про свою душу та душі дітий."

"А замкнулась би писок," крикнув Пилип, кинув стеблом об землю зі злости, та остро подивився на неї. "Ти сама їх бунтуєш проти мене.

**
*

Це було на Томину неділю.....

Пилип стояв на подвірю коло річки, яка плила недалечко від хати. Його очи гляділи десь далеко вперід... далеко... не знати навіть де.... Видно, Пилип був задуманий...

Його жінка, що дивилась на подвіря через вікно, бачила як з другого боку річки повільним ходом наближаться духовні отець, стали на другім березі просто проти Пилипа, та щиро усміхалися.

Відтак ласкаво заговорили до Пилипа; питали про жінку, про дітий, як там з фармою, з роботою, худобою. Але Пилип гей охоти не мав багато говорити. Він відповідав, але коротко, сухо. Впрочім слухав, але так, немов би його гадки хто знає, куда ходили, як чоловік, що тебе слухає, але думає, чи завтра буде погода, бо кости ломять....

Нараз духовні отець перескочили на другий бік річки, стали коло Пилипа і приязно положили руку на його рамя. Вони вдивилися Пилипові просто, глибоко в очі і стали до нього говорити.

Жінка, що дивилася з вікна, не чула нічого з того, що вони говорили. Видно було тільки, як Пилип гей відвертався від духовного отця, крутив головою, як би щось перечив, аж вкінці запхавши руки в кишині сподень, вернув до хати, зіставляючи духовного отця на подвірю. Духовні отець сумно задумались.

В четвер потім вертав Пилип домів із поля; він сидів на кони. На зустріч вийшов йому малий синок Івась. Тато взяв його на коня і Івась гей малий цар усадовився перед татом, придержуючись гриви коня.

В тій хвилі став їм в дорозі якийсь чоловік. Пилип задержав коня і доперва тоді побачив, що стали перед ямою, в якій той чоловік разом з іншими, викопували велике дерево. Чоловік махнув рукою та закликав: Гов, далі немож їхати.

Поперек дороги лежав великий пень, щоби вози не могли переїзджати. Попри дорогу ціла купа трісок. В ямі чути сокиру, що раз по раз затинаєсь в пень так, що пісок і тріски летять в гору. Всі за кождим ударом дивляться неспокійно на пень, бо велитень що-раз більше хитаєсь та хилиться за линвою, котрою привязаний до дерева по другій стороні дороги.

"Стань! Не їдь дальше!" "Ет, що" закликав Пилип, прямуючи попід линву. "Нема чого боятись... Шарпнув віжками: "Вйо, сивий!" — Втікай! Втікай!" гей несамовито заревіли всі коло ями, бо на споді страшно затріщало, дерево заточилось, похилилось та з громовим лоскотом повалилось на землю.

"Під деревом?" закричали всі в перераженню... "Ні!" "Слава Богу!"

Галузь вдарили коня по ногах... переляканий стояв він з двайцять кроків від ями... Груди ходили в нього гей ковальський міх...

Івась тримався ще гриви коня... Його батько стояв коло нього. Вуздочки були вирвались йому з рук, і Пилип сам злетів з коня. Блідий немов труп, дивився він на страшне дерево.

"Івасю.... дитино... ми могли погибнути... нагло вмерти," лебедів Пилип.

Хлопець подивився поза себе і зрозумів, що сталося.

"Так, Івасю, ми могли вмерти," придавленим голосом зашепотів батько, дрожачи на цілім тілі.

"О то нічого," з усміхом відповіла дитина. "Тоді ми булиби в небі, бо ми сповідалися, не маємо гріхів; певно

не були би ми в пеклі."

Батько мовчав, та нагнав коня.

В неділю рано, раненько Пилип пішов до церкви, висповідався, був і на вечірні. Вечером стояв на подвірю та спокійно курив люльку.

о. Желін.

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Каже праведний Йов: чоловік жие короткий час, повний горя (Йов. 14. 1.).

І дійсно, життє чоловіка коротке, а повне ріжних прикростей, болів, терпінь. Хто троха жив на земли знає про се дуже добре, що днів веселих, погідних, дуже мало в життю, а богато днів смутку, горя. Та це ще не булоби найгірше лихо; найбільша біда в тім, що люди в своїм горю не знають собі порадити, і замість шукати правдивої помочи вони, своїм поступованием завдають собі ще більше лиха. Бо що роблять люди в нещастю? Одні нарікають то на других, то на Бога, инші проклинають, злостяться; а є навіть такі, що хулять против Бога, або попадають в розпуку. Вони бідні забувають на це, що Бог допускає на нас терпіння для нашого більшого хісна; вони не памятають і на це, що Бог готов нам у всіх горях помочи, лиш треба до Него звернутись в щирій молитві. "Призови мене в день твоєї скорботи і вибавлю тебе" (Псал. 49. 15). Такою молитвою, що в особливший спосіб помагає у всіх нещастях не лиш душевних але і дочасних, це молитва на вервици-коронці.

О кілько то осіб цізнає на собі чудесної сили молитви на вервици! Кілько то людей молитва на вервици вратувала від грізних небезпек! Епископ з

Глявестон, Дібоа, оповідає слідуюче: Одна індіянська ватага пірвала чотирнайцятьлітну американську дівчинку. Дитина і єї мати були католиками, але тато все оставав невірний. Коли він запримітив, що дитини нема, рішився за всяку ціну віднайти свою улюблену Марійку. Тому скоро зладив все, що треба до дороги, щоби чим скорше пуститися в погоню за рабівниками. Та заки відіхав, побожна єго жінка благала єго, щоби повісив собі на шию вервицю, яку дарував єї місіонар, і щоби на сій вервици відмовляв сю коротеньку молитву Богородице. Батько згодився; і так з револьвером при боці, з вервицею на шиї з рушницею перевішеною на кульбаці при сідлі — скоренько пігнав у слід за Індіянами. Вже ніч надходила; в лісі ставало темно; певного рода ляк заволодів єго серцем. Він пригадав собі на вервицю. Якийсь час вагався, чи молитись чи ні. Вкінци сумна згадка на пірвану донечку і на зажурену жінку перемогла єго упір. Він став молитися одно Богородице Діво за другим без перестанку.

Тимчасом вісім миль від него був табор Індіян, де находилася єго дитина.

Там она наче в смертнім конаню, серед свого розпучливого положення молитись на вервици непереставала та благала Божу Матір о ратунок. І Марія не завела єї надії. Ото около другої години по півночи вона бачить, що зближаєсь до неї зі світлом молодець цілком подібний до єї брата, що лишився в батьківськім домі. Він каже до неї лагідно: Марійко, ходи за мною, твій тато є в лісі з віден вісім миль. Дівчинка услухала, пішла і заки стало на світ зорїти, вона була вже в обіймах свого любого батька. А молодець? Він щез. Ціла родина була переконана, що Пречиста Діва післала Ангела Хоронителя, щоби вратувати бідну пірвану дівчинку, і щоби вона не боялася. Ангел взяв на себе виглад єї брата.

З того часу ціла родина не опускала ані одного

дня, щоби не відмовити вервиці. І не треба згадувати, що щасливий батько вже не оправся та дав ся охрестити.

О, дійсно, як подиву гідна є поміч і опіка Марії взглядом тих, що Ѣї почитають і відмовляють в Ѣї честь вервицю.

І ти люби молитись на вервиці, особливо в хвилях смутку, горя, нещастя, а Марія певно тебе поратує.

***

Коли се нині приходять мені на думку наші робітники, що працюють і в Канаді і Америці по ріжних фабриках, в ріжних майнах. Кілько там небезпек!

Там по фабриках величезні машини так страшно вони гудять... а яка в них сила! І ти ходиш до тої фабрики кождого дня... і нераз стасш близько тих машин... часом один крок... посовгнеся нога... і смерть! Або ті великі форнеси, де топиться желізо... що за жар! і ти йдеш до того форнесу, береш то розтоплене желізо.... О, щоби ся стало, як би з того пейла маленька струя вилялася на твою одіж? Аж лячно!

Ти знаєш добре що сталоб ся! І ти йдеш там день у день; день у день наражений на смерть... або каліцтво. Йдеш, бо мусиш заробити на кавалок хліба для жінки, для твоїх любих діточок...

Кілько знова йде до майн конати! Йдеш там під землю... глубоко... між ті темні стіни вугля... і там працюєш цілий день... О, як там небезпечно! то може обломитися кавалок і тебе роздушити... то може бути експлозія... а тоді знаєш що з тобою сталоб ся! О, ви, робітники! Серед яких небезпек ви мусите кождого дня жити! Скажіть мені, чи ви певні, коли рано встасте сідасте до сніданку, щоби відтак скоро їхати ґарою, чи стріткарою до роботи, чи ви певні що вечер будете разом сидіти зі своєю любою родиною?... На саму гадку, що може ся з вами стати за дня при роботі, ви дрожите! О, як би ви були щасливі, колиб ви мали якусь таку оніку серед роботи, щоби все була з вами, вас захоронювала від нещастя.

Хочу вам, дорогі робітники, дати нині в руки такий спосіб, щоби ви могли зискати певну оніку у всіх небезпеках вашого життя. Який се спосіб? От послухай:

"Дня 20 червня 1884 в одним селі горішнього Шлеска запався вхід до майни так, що зробилася пропасть більше як 300 фітів глубока, і засипало сорок трох майнерів. Величезні куши обламків і грузів засипали доступ до коритарів в майнах. Кождий думав, що нещасні сорок три робітники пропали на все, бо се виглядало неможливою річею, щоби можна було усунути таку страшну масу землі і обламків скал, заки ті нещасні засипані не згинуть з голоду або не задусяться.

По шість годинній напруженій праці удалося відшукати доступ до підземних переходів. Вкінци найбільші робітники, що відгребували, дістались до майн. Там знайшли вони всіх 43, безвладних розпростер-

тих на землі; однак вони ще всі жили, хоч годі було зобачити на їх лицях який слід життя. Сейчас винесли їх на свіжий воздух; там уділили їм церної помочи. потім більшість засланих робітників прийшла до себе. Вони оповіли, що діялось з ними, коли їх заснало: ото вони неустанно відмовляли вервицю і взивали помочи св. Варвари, покровительки майнерів.

Видиш яка сила вервиці? О і ти молися на вервиці, щоби зискати певну поміч Марії. Рано коли ідеш до фабрики, або де до майн чи иншої роботи, ти бери зі собою їдження, щоби покормити своє тіло серед праці.... возьми зі собою і вервицю-коронку, щоби через тую молитву покріпити свою душу. Вложи єю вервицю до кишені, і в дорозі, коли ідеш, молися тихо на вервиці. Сего ніхто не зобачить з людей, але зобачить Матінка Божа, і візме тебе в свою материньку опіку. З тою вервицею при собі ідн до фабрики, ідн в майни під землю, щоби від часу до часу змовити очно Богородице Діво, а особливо, щоби в часі якої небезпеки ти знайшов через молитву на вервиці певну охорону.

А ти жінко, ти дитино, коли твій чоловік, твій тато пішов для тебе працювати, трудиться там серед спеки у фабриці, ти возьми, коли маєш час, вервицю в руку, а змов хоч кілька Богородице, щоби твій муж, твій батько щасливо вернув з роботи до дому. Май на певно не заведе твоєї надії, твоєї любови і довіря до Неї.

Молитва до Пр. Діви в терпіннях цего життя (за св. Альфонсом). Пресвята Маріє Мати Божа! О, як велике довіря до Тебе повинно мене оживляти, коли в тяжкій мого серця розважую, що Ти є повною ласк, і все готовою добро діляти тим, що Твоєї помочи взивають. Тому, нещасний, погруженний в журбі і терпіннях, дрожачи о своє вічне спасеннє, до Тебе прибігаю. О Пречиста, Премилосерна Царице всіх вірних! Знаю,

що Ти розумієш лучше чим я потреби моєї душі, і що Ти мене любиш далеко більше, чим я Тебе можу любити. Тож усердно благаю Тя, зволь вспіднати для мене нині Своїм ласкавим заступництвом ласки, яка найлучше відповідає станови терпіння, в якім находжуся. Нехай так станеся, Амінь.

Лодка на Морю

1. День уже кінчить ся,
щораз то темніє,
тихо, мирно всюди,
теплий вітер віє.

2. Галилейське море
якби вже дрімає,
филями шепоче,
до сну укладаєсь.

3. На єго же филях
пливеть і прямує
лодка ся колишеть,
до землиці близше.

4. А у ній везеть ся
наш Христос, Спаситель,
всемогучий Господь,
сьвіта Сотворитель.

5. Петро со Андреєм
в лодці розмовляють,
а Христос, по трудах,
спить, відпочиває.

6. В тім зриваєсь буря,
сердить ся, клекоче,
і слабеньку лодку
затопити хоче.

7. То вправо, то вліво
пею обертаєть,
як несамовита,
реветь і гуляєть.

8. Тож Петро з Андреєм
кличе і блатаєть:
Господи, спаси нас!
Гинем, потопаєм!

9. Христос пробудив ся,
зділав знак рукою,
і шалену бурю
змусів до спокою.

10. О, блажен, щасливий,
хто Ісуса знаєть,
хто у Него вірить,
і Єго тримаєсь!

11. Єму жадне лихо
нічого не вдіє,
бо Ісус усему
зарадить умієть.

12. О, любім же, братя,
всї Єго сердечно,
бо з Ісусом жити
і вмирать безпечно.

о. Володимир Стех

В Цісарськім Помешканню

Хто не знав би між нашими людьми про цісаря Карла Пятого? Страшна буря всесвітної війни змела своїм вихром кілька найбільших европейських тронів, між ними також трон колишнього австрийського цісаря.

Він приняв цей удар зі серцем великодушним, шляхотним, зі серцем християнським. — Його вже нема межи живими; він лишив свою шляхотну супругу, своїх дітий, а сам перейшов у вічність і то вічність щасливу.

Швайцарський епископ Сайдл бував часто в домі, де Карло Пятий перебував з родиною, і він подав нам також вістки, як він жив, яке було його успособлення, як він умирав. Ось, як розказує сей епископ про набожність цісаря до Пресвятого Серця:

Є перша пятниця місяця, посвячена Пресвятому Серцю Спасителя. Я входжу до цісарської каплиці. Як просто прикрашена цісарська святиня! Нема багатства, є тілько найконечніщі річи. Вічна лямпа пригадує, що в кіоті є присутний Ісус Христос. Роговий престіл прикрашений цвітами. На малім, бічнім престолі стоїть статуя Пресвятого Серця. Під статуою з переду горить мала, червона лямпа, образ серця горючого любовю. Це пригадує мені, що ціла цісарська родина посвятилась Ісусовому Серцю в Райхенав тоді, коли малий престолонаслідник Отон перший раз приступав до святого Причастя.

Кілько то річий від того часу змінилося! — Все-таки одно не змінилося: набожність і довіря цісарської родини до Ісуса Спасителя.

Нині отже перша пятниця.

Пів до осьмої приходять до каплиці престолонаслідник Отон і архікнягиня Аделяйда. Хоч вони ще зовсім молоденькі, все-таки вже добре розуміють, як треба приступати до святої трапези. Вид цих так побожних дітий мене зворушив; вони так побожно роблять благодарення! В тій хвилі засвічують свічки. Ціла статуя Пресвятого Серця є освітлена.

О осьмій годині приходить цісар Карло та цісарева Зита. Перед Службою Божою принимають вони святе Причастя. **Так вони роблять кождого дня. Який прегарний примір родичів для дітий!** Як це можливо, що проти цих двох величних осіб розходилися такі бридкі очернення?!

(Це звісно, що з пануючих родів, що стратили свої трони і лишилися при житю, цісар Карло зі своєю женою найбільше були понижені і найбільше терпіли від побідних держав. Чому? Бо вони були правдиві і ревні католики. Сатанська кліка, яка ненавидить Христову віру і Церков, та гей ляльок тримає в руках всі майже держави і їх парляменти, мусіла заимучити цісаря, який був явним і вірним сином Католицької Церкви. Німецький цісар Вільгельм, це протестант, для того йому добре до тепер; його нема за що ненавидіти. Побідники на него кричали, але при тім його гласкали і гласкають. Зам ред.)

В часі служби Божої приступає до святого Причастя мати цісаря, архікнягиня Марія Йосифа, шляхотна душа, яка в часі війни збирала і пильнувала раненых. Поблизьку клячить його жена та проводить архікнягині Адельгайді молитви. По Службі Божій учителька цісарських дітий приводить до каплиці малого Архі-князя Рудольфа. Вона посвячує його Серцю Спасителя і рівночасно шепче йому в ухо коротку молитву. Він ще малісенький, негоден сам молитися. Кілька хвиль потім приходить молодий архікнязь Людвик та віддає поклін Найсвятіщим Тайнам. Встаючи стратив рівновагу і впав; однак сейчас встає з усміхом та клякає на клячник і відмовляє молитву:

"Пресвяте Серце Ісуса, я надіюся на Тебе; змилосердися над нашого вітчиною. Сховай усіх в своїм любляючім Серцю і заведи їх щасливо до дому."

Вечер у тій самій каплиці є суплікація. На коритарі є група співаків, котрі в супроводі фіс-гармонії співають кілька побожних пісень. Знову появляються цісарські супруги зі своїми милими дітьми. Всі побожно моляться до Пресвятого Серця. По благословенню Святими Тайнами всі виходять. **Жена цісаря остаєся враз із більшими дітьми, щоби зробити обрахунок совісти з цілого дня. Це тільки добра мати потрапить!** Потім відмовляють молитву жалю за хріхи і при кінці вечірньої молитви додають: "Мій Боже, заки піду спати, я віддаю Тобі своє серце." Потім ще молитва за жовнірів, що полягли на полю битви. Всі віддаються своїм Покровителям і Покровителям вітчини під опіку. Відтак ще раз: "Помилуй, Господи, нашу вітчину," і всі відходять.

Пів до десятої, коли я молюся в каплиці, цісар і його жена ще раз приходять. Моє серце дуситься зі зворушен-

ня, коли бачу цих добрих християн, котрі терплять так багато досвідчень, як вони клякають перед Найсвятіщими Тайнами і відтак послідний раз хиляться перед образом Спасителя увінчаного терням. Яке незломне довіря серед таких тяжких терпінь!

Потім відходять. В тій хвилі я пригадую собі обітницю Пресвятого Серця: "Тим, що почитають мене, я уділю обильні благословенства, мир і потіху в терпінню. Я буду благословити доми, де буде почитатися образ мого Серця."

Цісар Карло помер як святий, повний самовідречення в терпінню.

В пятницю, 24. марця, перенесли його з його кімнати на долину до більшої кімнати. В понеділок, 27., стало йому гірше. Доктор заявив, що дістав запалення. Цісар, хотяй вичерпаний горячкою, в повній свідомости висповідався, запричащав і одержав Святе Маслосвятіє. Його жена від тої хвилі не опускала його. Вівторок стало троха лекше. Спав досить спокійно. Кілька разів питав про своїх дітий, про новинки з Австрії. На другу ніч однак стало йому знова гірше; він був у горячці, але час від часу пробуджувався, і тоді було чути з його уст гарні слова: "Чи це не добре, мати таке велике довіря до Пресвятого Серця Ісуса? Без того довіря неможливо би було це все перетерпіти!"..... Він говорив це так просто, так побожно, що його жена ридала зі зворушення. Посліної ночи він ще сказав: "Ціле моє бажання є, щоби пізнати ві всіх річах волю Бога, і щоби єї сповнити як найдоскональше можливо..." Серед найтяжших нападів горячки, чути було з його уст, що найбільше думав про колишню свою державу.

Рано, по Святім Причастю, знову став спокійніщим, він лежав немов святий. До всіх він лагідно усміхався. На другу ніч знова напала на нього горячка. Серце билося слабше. Через той цілий час він багато молився. Коли лікар йому сказав, щоб не молився так багато, бо дуже ослаблений, він відповів: "Мені треба так дуже молитися!" Його очи були впялені в Розпятого. Особливо молився за апостатів Чехословаччини, щоб вони повернулися знова до Католицької Церкви.

В суботу його стан так погіршився, що лікарі зтратили надію на життя. Він дістав того дня рано Святе Причастя і Святі Тайни полишено виставлені коло ліжка Цісаря. По короткій молитві голова цісаря впала знова на подушку, цісар застогнав: "Я так люблю своїх дітий...." І звертаючись до своєї жени, сказав: "Ах, коби я міг з тобою піти до дому!" Його вже трудно було розуміти. Коли-ж бачив, що його розуміли, він показував вдоволення. Коли його не розуміли, сумно крутив головою.

Вкінці просив цісареву, щоби його піддержала. Вона всіла на краю ліжка, підняла його голову отяжілу з горячки, і держала єї так до його смерти. Між ними розпочалася тоді розмова: "Я так дуже терплю! Я мушу терпіти; щоби мої народи знова злучилися." —Відтак молився за дітий: "Господи, хорони їх тіло і їх душу; хай вони скорше вмруть, як що малиб засмутити Тебе тяжким гріхом." Потім часто повтаряв: "Ісусе, я жию для Тебе, — Господи, хай дієся Твоя Воля, —Ісусе, приходи!.....

Около одинайцятої годины зачалася остання борба. З головою опертою на рамени цісаревої, з очима зверненими до Найсвятіщих Тайн, він нагло порушився в напрямі святих Тайн і з цілої душі благав: "Дорогий Спасителю, поволь, позволь...," Ніхто вже не розумів, о що він просив. Зробивши послідний раз акт жалю, він додав: "Боже мій, я поручаю Тобі свою жену і своїх дітий. З великим трудом казав імена їх, одно за другим, та додав: "Також найменше дитя!.... Тоді просив о Святе Причастя: "Ох, я бажаю його так дуже!" Умираючий вітмовляв стрілисті молитви, які піддавала йому його жена. Послідні його, ясно виголошені слова були: "Господи, хай дієся Твоя Воля, амінь!" Його голова тяжко впала на рамя цісаревої Зітхненням: "Ісусе!...."

Дорогий читачу, яка чудова смерть!!

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

НЕПОМИЛЬНА ПОВАГА ЦЕРКВИ.

Наколи би міг дати один одніський примір на те, що Церков перестала признавати за правду віри якусь

правду, якої держалася попереду, цей одинокий примір був би смертельним ударом для її твердження, що вона непомильна. Однак це дивна і памяти гідна річ, що з цілої історії Церкви, від першого аж до двайцятого століття немож навести ні одніського приміру, щоби показати, що якийсь Папа або Вселенський собор відкликав коли-будь якусь науку віри або обичайности, на яку наставав попередний Папа або Собор. Історія минувшини є достаточною запорукою, що Церков не стерпить жадної зміни в науці також в будучности.

Наколи, як ми бачили, Церков має від Бога власть научати, і наколи вона научає тільки правди, тож чи не є обовязком усіх христіян, щоби слухати Її голосу та піддаватись Її приказам? Вона є орудієм Духа Святого. Вона представляє Ісуса Христа, який сказав до Неї: "Хто вас слухає, слухає Мене, хто вами гордить, гордить Мною" Вона є Панею правди. Це вже прикмета людської душі, що вона пришмає правду, де лиш її находить. Для того булоби не лиш непопанованням, але навіть чистим безумом, наколиб неслухати голосу цеї все повної правди Матери.

Наколи горожанин є зобовязаний слухати законів свойого краю, хотяй ці закони можуть не годитись зі строгою справедливістю під кождим зглядом, наколи дитина є зобовязана природним і Божим правом, щоби слухати своєї матери, хоч вона часом може помилитись, то чим більше і строгіще ми є зобовязані приниматн науку Католицької Церкви, нашої Матери, котрої напімпення є все справедливі, котрої прикази є незмінні.

Недавно сказав один щойно навернений міністер протестантської церкви: "Через 20 років я боровся проти Церкви зі всею силою моєї душі. Коли однак я став Католиком, всі мої сумніви скінчилися, все моє пукання перестало. Я став немов малою дитиною і гей немовля, кинувся в рамена мові матери." Через хрещення всі христіяни стають дітьми Церкви незалежно від того, хто на них вливає воду відродження. Єслп Вона є нашою Матірю, то де наша любов, де наш послух? Коли дитина шукає пожнви в грудий своєї матери, то вона її пожнви не розбирає. Та коли чує науку з уст матери, ніколи не сумніваеся, але вірить не роздумуючи. Коли матп бере її за руку, дптина іде за матірю без вагання. Христіяни повинні відноспться до своєї духовної Матери зі всею простодушностю, зі всім довірям, я сказавбп, гей діти, проваджені нахилом віри. "Єслп не будете," каже наш Господь, "як діти, не ввійдете в царство небесне." "Як що йно народжені діти, дожадайте розумного, незрадливого молока; щоби ви випосли в нім на спасенс." (1. Пет. II., 2.) В її кормі нема трутини; в її науках нема здради.

ЦЕРКОВ І БІБЛІЯ.

Церков, як ми що йно бачили, є одинокою, Богом поставленою учителькою Обявлення.

Святе-ж Письмо є великим складом Божого Слова. В слід за тим, Церков є Богом поставленим Сторожем і Толкувателем Біблії. Бо її уряд непомильного проводу був би злишним, наколиб кождий міг собі толкувати Біблію для себе.

Ми будемо тепер говорити о тім, що Бог ніколи не мав заміру, щоби Біблія була для христіян правилом віри незалежно від живої поваги Церкви.

Ніхто не мав ніколи для Біблії більшого почитання, як Жидівський нарід. Святе Письмо було їх гордостю і їх славою. Це була їх народна пісня в часі мира; це було їх розважання та потіха в часі злидпів і вигнання. А преціиь Жидам ніколи і не сиилося про те, щоби свої релігійні суперечки рішати особистим покликом на Слово Боже.

Як лиш повстала серед народу яка релігійна диспу-

та, сі порішав Первосвященник і осібна рада, звана Санґедрин. Рішення Первосвященника та долучених до нього суддів треба було слухати під карою смерти. "І коли в тебе," каже книга Второзаконія "трудний до порішення спір..... прийдеш до священників Левітів і до судії.... і вони проголосять тобі суд.... І зробиш після рішення, яке проголосять тобі... і не ухилишся від рішення... ні на право, ні на діво.... І чоловік, котрий не послухає Священника... чоловік той хай умре і усунеш зло з Ізраїля." (Второз.XVII., 8 і д.)

Зі сих ясних слів ти бачиш, що в случаю суперечки Бог не відіслав Жидів до букви закона, але до живої поваги церковного суду, який Він установив виразно для тої цілі.

Для того священики мусіли бути стисло освоєні зі Святим Письмом, бо їм було довірене Боже право і вони його мали викладати народові. "Уста священика будуть посідати знання і (люди) будуть шукати закона із уст його: бо він ангелом (посланцем) Бога Вседержителя." (Малах. II., 7.)

І справді, мало Ізраїлітян, з винятком Священників, находились в посіданню Божественних Книг. Святі рукописі були рідкі і дорогі. І як зробив Бог, щоби весь люд міг мати нагоду слухати Письма Святого? Чи приказав, щоби розмножено Святі Книги? Ні; але приказав, щоби Священників і Левітів розділено по різних поколіннях, щоби все були на поготовлю до обучування людий в знанню закона.

Жидам навіть було заборонено читати деякі уступи Письма Святого, доки не мали 30 років.

Чи наш Спаситель змінив те все, коли прийшов на світ? Чи говорить Він Жидам, що можуть спускатись на свій розум при читанню Святого Письма? Зовсім ні. Він приказує їм, щоби слухали своїх настановлених учителів, хоч як згіршакчним могло бути їх

особисте життя. "Тоді говорив Ісус до народу і своїх учеників, кажучи: На Мойсеєвім сідалищі засіли книжники і фарисеї. Всё отже, що тільки скажуть вам, робіть і заховуйте." (Мат. XVIII., 2.-3.)

Правда, що одного разу наш Господь сказав: "Прослідіть Писаня, бо ви **думаєте**, що в них маєте життє вічне, а вони є тими, що свідчать про мене" (Йо. V., 39.) Цей уступ наводять з окликом побіди як доказ, що може собі самому толкувати Письмо Святе. Однак він зовсім цього не доказує. Много вчених викладачів, давних і теперішних, виражають ті слова ось-так: "Ви прослідкуєте Писаня." В кождім случаю наш Спаситель говорить тут лиш про Старий Завіт, бо Новий Завіт ще не був написаний. Він говорить не до тогди людий, але до **Фарисеїв**, які були учителями закона та вякдає їм, що не признають Його Божества. Він каже: "Ви маєте Письмо у своїх руках; то чому-ж не признаєте мене Месією, бо-ж Письмо дає свідоцтво, що Я є Син Божий?" Він відсилає їх до Письма Святого за доказом свого Божества, а не як до жерела, з якого могліби дізнатися всіх правд обявлення.

Крім того Він не операв доказу свого Божества **тільки** на свідоцтві Письма. Він доказував його:

По перше: Свідоцтвом Йоана Хрестителя (Йо. V., 33.), котрий був сказав: Се Агнець Божий, що бере гріхи світа." Гляди також Св. св. Йо. I., 34.

По друге: Чудами, які Він здіяв.(Йо. V., 36.)

По трете: Свідоцтвом Отця (V., 37.), коли сказав: Се мій Син улюблений, в котрім я уподобав собі; Того слухайте. (Мат. III., 17., Лу. IX. 35.)

По четверте: Через Письмо Святе Старого Завіта; немов би був хотів сказати. "Єсли не хочете прийняти сих трох доказів, хотай вони найсилнїщі, принаймні не можете відкинути свідоцтва Письма Святого, котрим так дуже хвалитеся."

Вкінці в сім самім уступі Наш Господь поясняє змисл Письма Святого; в слід за тим правдиве значіння не залежить від толкування першого лішпого читача. Це отже тяжке перекручування Святого Письма, коли наводити ці слова на оборону особистого толкування Письма Святого.

Однак, коли Господь усунув Старе Право і установив свою Церков, чи мав Він намірення, щоби Його Євангеліє поширюваню через розповсюднювання Біблії, чи через живе слово Його учеників? Це є основне питання. Я відповідаю з найспільніщим притиском, що Він мав намір навернути народів через проповідування, і що вони були навернені тільки через проповідання. Ще жадного народу не навернено через аґентів Біблійного Товариства.

Ісус Сам не написав ніколи ані одної лінійки Письма. Він ніколи не приказав Своїм Апостолам написати хоч-би слово, ні розповсюднювати Письмо Сеяте, о скільо вже існувало. Коли Він послає їх на їх Апостольску подорож, Він каже: "Ідіть **навчайте** всіх народів." (Мат. XXVIII., 19.) "Проповідайте Євангеліє цілому сотворінню." (Мар. XVI., 15.) "Хто вас слухає, мене слухає." (Лу. X., 16.) І ми бачимо, що Апостоли поступали в строгій згідности зі сими розпорядженнями.

З дванайцяти Апостолів, з сімдесяти двох учеників, і перших послідувателів нашого Господа тільки вісьмох лишили нам дещо зі своїх святих писань. Євангелія-же і Посланія були написані до частних осіб або часних церквий. Їх написано пригагідно, зовсім так само, як Епископи пишуть пастирські листи, щоби поправити надужиття, які можуть повстати в Церкві, або щоби дати деякі правила поступования для вірних. Про Апостолів ніколи небуло сказано, щоби вони носили кудась хоч-би одну книгу Письма Святого, але вони пішли і **проповідали** всюди, а Господь допомагав!

ДУХ...

(Дальше.)

Вже цілу годину моє тіло лежало на ліжку. Я вже не був на світі нічим. По блідім лицю мого тіла розливалось невиразне світло двох свічок. Час від часу видавалося, ґей би голова рухалась, ґей-би око отвиралося.

Молитвенник, що лежав під бородою, тримав уста замкнені, немов хто боявся, щоби часом ще не заговорили. Руки положили мені навхрест на грудях, так, як би боялися, що окови, якими скула їх смерть, були за слабі.

"Бачиш, Костю, говорив я сам до себе," тепер ти лежиш ґей віз зі зломаними колесами на дорозі життя..... Всі твої пляни, всі старання, всі надії і бажання, — все те враз із тобою лежить на тій самій соломі!

Як мало ти виконав! Все, що ти зробив, було зовсім без хісна. Яке коротке було твоє життя! Як мало забрала смерть, коли забрала тебе! Ти був тільки зерницем піску на людській пустині, тільки кроплею в людськім морю.

Єслп хто про тебе буде памятати, то хіба твоя жінка, твої діти, і ще може не всі і не довго. Але коли вони пімруть, память про тебе зовсім загине. Зрештою, що помоглоб се тобі, хоч би і світ за тебе памятав? І великі і малі, і могучі і бідні, всі зайдуть до того самого гробу. В гробі всі уроєння зникають і тоді чоловік бачить, як те все є

пусте, пусте, пусте, за чим люди на світі уганяють. Який тепер Колюмбови хосен з того, що він відкрив Америку? Що з того тепер Наполеонови, що побідив під Австерліц, і що його побито під Ватерло? У хвилі смерти счезає навіть спомин о всіх тих ділах ніби-то великих.

Тепер ти, Костю, в обняттях смерти. Скажи-ж но тепер, який вплив мають усі твої пляни, всі праці, на життя світа? Тепер, Костю, ти ліпше розумієш людий. Це товпа сліпих, що одні другим показують дорогу до марностий; се юрба рабів, які думають, що вони свобідні; банда дітий, що думають, що вони мають свої літа, що вони багато знають. Скажи-ж, Костю, тепер: чи те все, що люди балакають і співають, що кричуть і шепочуть, чи те все, що великого вони зробили, не є нічим, та нічого з того всього не остаєсь, лиш ці два слова Царя Соломона: Марність, марність! Все, що на землі, це тільки уроєння. Марність, все є марність і тільки марність.

ПОХОРОН.

Коло церкви всею силою гомонів дзвін. За мого життя не дзвонив для мене ні разу. Тепер, коли я трупом, він дзвонить із цілої сили: сусід помер; ви всі, що ще скитаєтесь на цій землі, ви також умрете, а я буду звіщати вашу смерть. Не забувайте мого голосу.

Богато сусідів і сусідок, фамиліянтів і чужих, з близька і далека, збирались, щоби послідний раз помолитись коло мого трупа. Всі держались спокійно, поважно. — Але кілько було таких, що моя смерть на них справді зробила вражіння? Через цілий час, коли мій труп лежав у хаті, вони приходили, троха помолились, та зараз балакали хто зна о чім, сміялись. Навіть якась сусіда прийшла та гей заводила. Їй казали заводити, хоч вона дитиною приїхала з краю, так що нічого не памятала; вона послухала та завела на коломийку.

Та зрештою що? Єслиб хтось інший був помер, то я би був тим так мало ся гриз, як тепер другі гризлись моєю смертію.

За якийсь час прийшли отець парох. Моя жінка не хотіла, щоби мене люди ховали як собаку, тим скорше, що був погідний час і священник, хоч мусів далеко їхати, зволив потрудитись.

Отець убрались у чорний фелон та епітрахиль, і зачалась панихида. Потім відспівали всі три рази "вічная пам'ять," роблячи за кождим разом глибокі поклони. Відтак положили мене в трумну. Добра якась сусіда казала, щоби мені дали в руки свічку, але кум Гребіняк висміяв єї. Ти його знаєш. В краю іходив до першої гімназіяльної, тож уважав себе за вченого. Правда, що і тої першої не скінчив, бо тупу мав голову та й пустий був, так що його вигнали. За то в Канаді був ще професором, тоді, коли не треба було цертификату. Тож учений був, та всьо уважав за забобони.

Коли виносили трумну в хати, три рази пустили єї в низ. В хвилі потім я покинув на завше хату, яку я збудував, і в котрій мої очи замкнулися для світла сего світа. Ще просили отца, щоби "подзєнькованє" говорили на дворі. Це був оріх трудний до розкушення. Я сам найліпше знав, що мені не було за що дякувати, бо то і не дуже так добрий був я за життя. Отець знали, що говорити. Ціла проповідь була про те, щоби кождий був готовий на смерть.

Потім везли мене до церкви. За трумною їхали духовні отець та ті, що прийшли були до хати. Деякі жінки плакали....; але то було тільки слези, нічого більше.

В церкві правили Службу Божу за упокій моєї душі, відтак цілий похоронний обряд. По відправі взяли трумну і всі в процесії стали повільно іти на цвинтар. Дяки співали по дорозі "Святий Боже" на похоронну арію.

Коби ти знав, який я був у тій хвилі щасливий! Я розумів тоді, яке то було для мене щастя, що я був хрещений, що я ходив на відправи до церкви разом із жінкою та дітьми, що я слухав Божого слова, що я сповідався і причащав, як Бог приказав. Який я щасливий був, що не дався затуманити якимсь там свистуном; що я бридився їх пиматами, що я в нічім не помагав гей-би інтелігентам, що живуть коштом людської глупоти і безлично обраховують зиск, який може їм принести несвідомість тих католиків, що даються туманити ріжними тупоумними криками якихось недоуків та неробів проти Католицької Церкви!

Далі буде.

Навернений Недовірок

Кільканайцять літ назад вийшла в Франції книжка під заголовком: "Навернений недовірок," яку написав радник двору Делоро-Дюбе, де описує своє навернення до віри в Бога в слідуючих словах:

Аж до 64 року жив я без всякої релігії, хоч в моїй власній родині мав я перед очима найкращі приміри християнської побожности, бо богато з найближних моїх кревних вело примірне життє. Я одержав гідність радника двору в Монтпеллїє в часі, коли безбожні науки затроїли всі верстви суспільности. Ся обставина, як і рівнож моє незалежне становище укріпили мене ще більше в тих блудах. Хтоби тоді подумав, що мій розум так гордий упокориться колись навіть перед найбільше закритими і непонятними тайнами віри і з радістю узнає правдою то, що для мудрости світа видаєсь згірщенням і глупотою — а то аж тоді, коли в недовірстві постаріюсь, а релігію через тілько літ буду уважати яко діло обманьства?

На кінець минувшого року, коли я змінив своє мешкання, почав я в околиці Монтпеллїє відбувати частійші прогулькн. На одній з таких прогулок, не знаю, як то сталося, — перенісся гадкою в діточі мої літа, о, яких ніколи передтим не думав. З приємністю пригадав собі хвилі моєї невинности і щастя, пригадав запопадливість і любов моєї любої матери, якій так дуже залежало на моїм щастю дочаснім і вічнім. З упоєнєм відтворював в памяти найголовнійші черти тої гарної душі, яка аж до 84 року життя посвячувалась вправам побожности і любови ближнього. Переймався її лагідністю і щирістю повною простоти і отвертости, чим зєднувала собі серце всіх; з приємністю думав о їй ревности, з якою що дня відвідувала шпиталі і вязницю і шукала опущених хатів, де мешкали убожество і нужда. Бачив, як отирала слези плачучим, потішала і споматала нуждарів, лагодила їх терпінє і смутки. Глядів, як по дорогах і публичних місцях ходила окружена громадою убогих, які їй товаришили аж до дверий помешкання, а яких потребам щедро зараджувала. А як перенятою була в церкві! як ревна була її побожність, як витревала молитва! В останних літах життя вже не могла з браку сил виходити з помешкання — але і тоді її руки ослаблені старістю, не спочили в праці: шила і направляла стару одіж, яку їй инші

добродійні люди для убогих присилали. Пригадка на мою так добру матір так мене заняла, що я вилив слези радости і тут. Тоді то звернувся гадкою до себе самого і застановився над станом своєї душі. Але якаж пропасть представилась моїм очам! Якже був я завстиджений перед образом моєї матери, який мені мій власний дух так живо представив! Совість збудилася у мене і робила мені найсильнійші вимки; грізно відізвалась до мене, що є найвищий порядок в світі, над яким чуває і якого провід держить вічний, всемогучий і справедливий Бог. Перераженний закликав я: О найдорожша мая мамо! чиж то правда, що то вічне щастя, о якім мені так часто і з такою розкошію в дитинстві говорила, посідаєш сама тепер за свої чесноти? Чиж то правда, що я за моє дотеперішне недовірство маю бути сказаний на се, щоб на віки бути від тебе відлучений? Як то, то я мав би бути ворогом того найвищого Єства, що тебе за твої чесноти нагородило невисказаним щастєм?!

Затоплений в таких гадках зближився я навіть не запримітивши коли, аж до церкви семинарийної. Вступив і мимоволі впав на коліна перед кратою, що ділила нутро церкви від присінка і закликав: "О Боже моєї матери! Якщо правда, що Ти істнуєш — якщо Ти, як вона мене так часто запевняла, є сама правда, мудрість і найвища доброта — якщо Ти мене справді сотворив на те, щоб я Тобі служив, і чуєш зітхнення зломаного серця, то Тя заклинаю і благаю Твоєї всемогучости, щоб Ти зволив мені допомочи... Обявися Твому сотворінню, освіти і оживи єго і впровадь на праву дорогу, щоб міг дійти до Тебе!"

Я був зворушений до найвищої степени; потік сліз плив з моїх очей. По короткім часі успокоївся і встав з тою крішкою постановою, щоб щиро шукати правди. По кількох днях удався я до Родез, щоб там перевести час моєї відпустки. Більшу часть часу ужив на читания творів і книжок о правдах католицької віри і "Сповіди" св. Августина. Та послідна принесла мені особлившу утіху, бо в ній знайшов то, чого найбільше потребував т. є. ствердженнє тої правди, що навіть той, що стогне під тягаром глубоко закоріненого налогу, не має причини тратити надії; що вправді треба затятої борби, щоби поневолити зіпсуту природу, але що та борба буде увінчана найсвітлійшою побідою, а страшна неволя заміниться в правдиву свободу.

Делоро-Дюбе навернувся цілковито. Доказом на се

є пізнійше життє і книжка, через яку поставив собі гарний памятник і зєднав велику заслугу. В тій то книзі збиває після порядку безбожність, невірство і ріжні єресп. Його розумування ясно переведене так звучить:

"Кождий розумний чоловік повинен вірити в Бога; хто вірить в Бога, повинен бути християнином; кождий правдивий християнин повинен бути католиком." Отсе маємо доказ, що хто не змарнував життя на розпусті, а щиро шукає правди, на певно її знайде і відзискає віру.

Перевів о. Данило Попович.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

МЕНІ НЕ ТРЕБА СПОВІДИ. Я НІ НЕ ВБИВ.
НІ НЕ ВКРАВ, НІ НЕ ПІДПАЛИВ,
Я НЕ МАВ БИ ЩО КАЗАТИ.

То так, брате, виглядає твій цілий обрахунок совісти? Наколи так, то ти або надзвичайний чоловік, або не бачиш ясно свого власного серця.

А хочеш, щоби я говорив щиро? Коли так, то от-що я тобі скажу: **Я є певний**, що ти такий сам чоловік, як і другі, але ти не бачиш свого власного серця.

Ти кажеш, що совість тобі нічого не закидає? Шукаймо троха. — Це булоб дивно, наколиб я знав

твою душу лучше, чим ти сам!

1. Як-жеж ти відносишся до Бога? Ти хіба признаш, що Він варт, щоб ти про Нього подумав?! Він не може бути нічим для тебе, гей-би Його не було; таж це твій Сотворитель, твій Пан, твій Батько, твоя послідна ціль....

Чи ти віддаєш Йому честь? — Чи ти молишся до Нього **кождого дня?** — Чи ті дякуєш Йому за Його добродійства?

Чи ти просиш Його о прощення, коли ти зневажив Його святий Закон? — Чи ти слухаєш цього закона?

Ти мав би на першім місце **Його** любити, для **Нього** працювати, а тим часом ти про Нього й не думаєш? Бідні дикуни, ідолопоклонники, почитають своїх фалшивих богів. А ти, що знаєш Бога Живого і правдивого, ти може живеш, як би Бога не було?

Тож над тим ти не думав, за тим ти не шукав у своїй совісти, коли ти казав, що на сповіди ти не мав би-що говорити.

2. А чи ти сповняєш вірно свої обовязки зглядом ближних? Положи руку на серце і признай, що їх сповняєш дуже нужденно!

Якаж твоя любов до других?... Не тота пуста, глупа любов, але тота, котра другим **бажає** добра, **робить** добро, бо вона щира; чи ти ласкавий для провин своїх братів? Чи ти шануєш їх добре імя? Чи ти прощаєш їм за зневаги? Чи ти зносиш терпеливо їх ухиблення, так як вони мусять зносити твої? Чи ти даєш добрий примір? Чи ти сповняєш свої горожанські обовязки? Чи сповняєш свої обовязки зглядом родини? Чи ти добрим сином, добрим батьком? Добрим мужем? Чи ти добрим паном для своїх слуг, робітників? Наколи ти маєш приятеля, чи ти є добрим і вірним приятелем? Чи ти вірно сповняєш обовязки робітника? Чи ти може нелюдським в поступованню з підвладними? І так дальше і дальше... Ряд таких

і других обовязків є довгий.... Чи ти сповняєш **всі** тоті обовязкі?

От, про що ти будеш міг говорити на сповіди! А ти кажеш, що не маєш про що говорити?

3. А твої обовязки зглядом себе самого. Если ти не жиєш духом віри, я ручу тобі, що про них будеш міг говорити багато більше, як про другі обовязки!

Ти маєш душу! Скажи-ж, як ти єї пильнуєш? Ти жиєш майже так, гей-би не мав душі!

Коли ти робиш якесь добре діло, скажи, які є тоді твої наміренія? Бо-ж від наміренія залежить, чи твоє діло справді добре, чи зле. Через зле наміренія стають злими навіть найкращі на зверх діла. Отже, чи робиш ти свої добрі діла для того, бо це твій обовязок? Для того, щоби сповнити Божу Волю, щоби подобатися Богу? — Чи може скорше для того, щоби ти для себе тільки з того скористав, для того, щоби показатися, для того, щоби люди тебе шанували, поважали?....

Чи ти повздержний в їді,тверезий в питтю?

А особливо, як ти виглядаєш що до чистоти?...

Наколиб твій син робив на твоїх очах то, що ти робиш на очах Бога, котрий **всьо** видить, ти може би вигнав його з хати як підлу людину?.... Наколиб інший чоловік говорив до твоєї жінки, до твоєї сестри, до твоєї дитини, так як ти говориш так багато разів до жінок, до дівчат, скажи, що ти подумав би собі про нього? А ти думаєш, що твій проступок не є проступком, бо він твій?!

Чи ти отже не є осквернений тим, що сквернить других?....

Ми би так могли іти дальше і дальше в твою совість, будь певний, що пропасть твоєї совісти не є вичерпана!

От, це досить, щоби тебе переконати, наколи хочеш дати ся переконати, що помимо твоєї ніби доскопалої невинности, ти знайдеш досить річий, щоби зробити знамениту, довгу і солідну сповідь.

З одного боку ти маєш гріхи; я вичислив тобі найгрубші з них... З другого боку я уважаю, що маєш добру волю. Ти знайдеш якогось доброго священика, котрий з великою радістю тебе вислухає і тобі простить в імя **Доброго Бога.**

Іди отже до нього, і іди з добрим серцем.

Перший крок, це найтрудніще; однак труд скоро минає, а радість останесь.

А може скажеш: Та я вже так довго не сповідався!

Тим скорше іди, бо тим більше тобі треба сповіди.

"Але я буду мусів довго сповідатись, бо маю багато гріхів!"

Тим лучше: великі риби є найліпші. Сповідники люблять далеко більше великих грішників, що каються, як малих грішників.

"Але я негоден пригадати собі всього; таж то так багато!"

Та це нічого. Скажи все, що собі пригадаєш; жалуй за всьо, а Бог, котрий від тебе домагається лиш доброї волі,дарує тобі всьо. Жалувати за всі свої гріхи, це найважніще.

Іди до сповіди! Вір мені! Ти побачиш, який ти будеш очарований, щасливий, коли скінчиш сповідь.

Правдиве щастя на цім світі, це спокій серця, а супокій серця є лиш там, де є чиста совість.

Наші Місії.

МІСІЇ В АМЕРИЦІ.

Їдемо до Америки давати цілий ряд місій...

Хотя далека дорога, а сама згадка пари, що огріває поїзди, котру треба буде вдихувати повних двоє суток з горою, вже викликує нудь, їдемо радо, з веселим серцем. То наша найминліща праця, наше властиве звання.

Вїхали ми з о. Ігуменом на самого Михаїла в ночі, затрималисъ два дні в Вінніпегу, пів дня в Торонті, відтак день у Бафало, а наресті 29 марця опинилисъ у Филядельфії, де Преосвященний приняли нас з отвертими раменами і сейчас відступили дві кімнаті до нашої розпорядимости.

Зачинаємо від кількох дрібних праць, реколекцій в семінари і монастири СС. Василіянок, та триднівки в честь Найсв. Тайн в катедрі. Допервa 6. грудня зачинається перша місія, в Джерзей-Сіти. Тут від короткого часу новий парох, Всч. о. Лотович і на самому початку свого душпастирования постарався для своєї нової парохії о св. місію. Церков тут хороша, простора, а "на горі," на полудневому кінці міста, друга церковця. Місію розпочав Впр. о. Ігумен, мені прийшлось кінчити реколекції в Филадельфії так що до Джерзей-Сіти приїхав допервa в середу. Нарід горнеться на місію прекрасно і слухає проповідей уважно та з глибоким перенятгям. Торжество Переблагання Нсв. Тайн випало прекрасно, сповіди і св. Причастя численні. Та найкращий день місії неділя 13. грудня, тому що Преосвященний самі приїздять на закінчення. Церков битком набита, пятьох священиків окружають Преосвященного в часі Молебна й проповіди, повної вітцівської любови й апостольского духа. Красний місійний хрест, що його парохія справила, буде сталою памяткою і пригадкою місії в тутейшій парохії.

Тимчасом о. Ігумен вїхали вже до недалекого Пасейку, щоби тут розпочати місію. Тут парохія досить велика, але на жаль, від півроку внесено тут роздор. Поважний, працьовитий і тактовний о. Данилович, що обняв парохію від 3 місяців, успів за цей короткий час усунути най-

більшу часть лиха так, що місія, на котру ми їхали з певного рода трівогою, заповідається як найкраще. — Мешкаємо в парохіяльній школі, віддаленій яких 3 блоки від церкви. Це великий будинок, відповідно урядженій, котрому подібного не має жадна парохія в Стейтах; тяжить на йому однак ще чималий довг. Поки-що є тут лиш вечірня школа, котру провадять СС. Василіянки.

Нарід в Пасейку симпатичний; від першого дня місії церков заповнена по береги і день-у-день, рано й вечер спішить до церкви. Сусідні священики, часом 5-6, приходять брати участь в місійних вправах. Красно вбраний образ М. Б. Неустаючої Помочі і великий місійний хрест виставлений на красно прибраних ношах перед царськими вратами притягають нарід і часто бачиться вірних перед ними на молитві. Торжество переблагання Найсв. Тайн і посвяти парохії Пречистій Діві певно остануться на довгі часи в памяти тутейших парохіян.

І тут рівнож прибули Преосвященний на закінчення в неділю 20. грудня, відправили архієрейську Сл. Божу і виголосили проповідь в честь св. О. Николая в злуці з 1600 літним ювилеєм Никейського Собора, в котрому він брав участь. Та я вже в неділю не був у Пасейку, а в суботу в ночі вїхав, щоби розпочати слідуючу місію в Ватервліт недалеко Олбани, яких двісті миль на північний захід від Ню-Йорку.

Тут на парохії від 3 літ Всч. о. Йос. Дженджера, котрий вже від довшого часу приготовляв місію для своїх парохіян, та все була якась перепона — видко діло, Лихий не хотів місії. Колп однак раз удалось побороти всі трудности, місія оказалась одною з найкращих, як не найкращою з усіх, котрі ми до тепер мали в Стейтах. І сказати, що нас упереджувано, що не будемо мали тут що робити! Ба! коли то треба числити з ласкою Божою, котра ділає після Божого уподобання...

Вже від першого дня церков повна, а в понеділок — критичний день місії! — треба вносити в церков лавки зі школи, щоби нарід не потребував стояти. Та нарід не оглядається на те, що може треба буде стояти: полюбив місію і йде!

А сповіди! Від першого заголошення, в четвер, треба щоденно сповідати до півночі і цілими ранками. Многі приступили до св. Причастя по 3-4 рази. Щоби вдоволити нарід, нам прийшлось продовжити місію до вівторка і запевнити, що приїдемо на Відновлення місії на весні. —

Ця місія останеться певно в живій памяти так парохіянам Ватерваліт як і місіонарям.

(Дальше буде.)

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЦВІТЕНЬ.

ЩОБ УСІ ВІРНІ ПРИСТУПАЛИ ХОЧ РАЗ КОЖДОГО МІСЯЦЯ ДО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ.

Дух Ісуса Христа, це Дух Католицької Церкви. Вона горячо і неустанно заохочує нас, щоб ми злучувались з Нашим Спасителем в Святім Причастю. Святіщий Отець бажає, щоб члени Апостольства Молитви цего місяця молилися, щоби вірні принаймні кождого місяця причащалися, і то не лиш діти, а особливо люди доспілі.

Як може це бути, що старші люди так мало причащаються? Вистарчить оглянутись довкруги себе, щоб це зрозуміти. Є багато католиків, котрі ніби-віруючі, але не розуміють а то й не хочуть розуміти тої Тайни непонятної любови. Вона є силою нашого життя, але багато вірних бояться її так, як хорий боїться лікарства. Чи не є це знамя нашого часу, що міліони і міліони людий, це серця слабі, без волі, без енергії, без охоти до поважної праці над собою і для других? Чому так? Бо в них нема справжнього життя: „Єсли хто не буде їсти мого Тіла і пити Моєї Крови, не буде мав життя в собі.

Це слова самого Бога Ісуса, отже слова чистої, повної Правди. Щоби бути повним правдивого життя, треба причащатися. Єсли вистарчить часом одна добра книга, щоби освітити ум, запалити серце для добра, що-ж зробить не то книга, але сам Живий Бог, котрий свій ум лучить із нашим

умом, наше серце зі Своїм Серцем в Святім Причастю? Як повним, гарним, сильним є життя людини, котра жиє Кровю, Тілом, Душею, Божеством Ісуса Христа.

Дорогий читачу, може ти цего не розумієш; але причащайся з вірою, побожно, ти побачиш, що серед борби, трудів і терпінь твоє життя може стати великим тільки через Святе Причастя.

Причащайся сам, і молімся, щоб усі хоч раз на місяць причащалися. Католика, котрий ніколи; або майже ніколи не причащаєся, треба уважати чоловіком який не має повної сили життя.

Болівія посвячена Серцю Христовому. — Болівія, південноамериканська республика, з нагоди державного столітнього ювилею, святкувала гарний празник. Президент республики, Др. Сааведра, посвятив цілу республику Сещцю Христовому. Преса, пересякла духом ворожнечі проти Католицької Церкви, нічого про це не писала, так що за границею довідали ся про се доперва недавно. Дав би Бог, щоби ця република осталася вірною угоді, яку заключила з Богом, і щоби мала будучність повну славу.

Вимовні числа. — Большевики повимордовали: 28 епископів, 1.219 священиків, 6.000 учителів, 9.000 лікарів, 54.000 офіцирів, 260.000 жовнірів, 70.000 поліцистів, 12.950 властителів, 355.250 інтелігентів, 193.200 робітників, 815.000 селян, не раxуючи тих, що погибли серед нужди, голоду і холоду по ріжних тюрмах... Гарний рай!!

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

6. Стіп високий! — Поліцаї, що стережуть Гвайт-Гауз у Вашинґтоні, мають бути при-намні 6 стіп високі; такий є урядовий припис; мабуть для того, щоби поліцай був

високий відповідно до будинку, якого стереже!

Наслідки піянства в Німечині: — Католицьке товариство тверезости "Хреста" в Німечині подало сей образ хунок: Надмірне пиття горівки видало в Німечині 400 тисяч людий, калікумом і тілом. — 300 тисяч зубожіліж невіст, — 300.000дітий, що впали в скрайну нужду. — 1600 самобийств річно. — 30.000 варятів. — 80.000 трупів. 250 тисяч злочинців.

Цікаве! — В Індіях має бути дерево, якого цвіти є солодкі; тубилці роблять з них цукорки (кендис). В той спосіб таке дерево дає на рік 300 фунтів цукорків.

Щоби пізнати! — Се знана річ, що Російські Жиди ні носом, ні вимовою не ріжнилися від Москалів, так, що часом трудно їх було розпізнати. Що робити? Скажіть такому Жидови: Скажи: муха. — Та Жид ніколи не відповів інакше, як: нгу?! Муха?

Заохота! — Першого вересня року 1925 було в Росії 1,100.000 безробітних; до того треба додатипри наймні 200.000 таких, котрих не зарегіеровано. Отже разом около міліон, триста тисяч безробітних. Це значить те саме, як єслиб в місті, яке має 22,000.000 мешканців, було 1,300.000 людий без роботи. — Літом було 200.000 рільників без роботи, а в зимі 700.000, для того, що бракувало робучих коний.

Спритний. — Один фармар мав так урожайне поле, що всі його подивляли. Колись тут прийшов до нього сусід та просить, чи би не позволив йому, розуміється за заплату, пасти худобу на своїм полі.

Наш фармар почіхрався. — "То залежить," сказав він прикінці. "Чи ваша худоба має довгі хвости, чи короткі? Його сусід на то запитання так здивувався, що запімів.

А фармар толкує. "Бо бачите, в мене є подвійна ціна: для худоби з довгими і короткими хвостами. І то справедливо.

Та як се???

Бо, видите, коли є худоба з коротким хвостом, то вона відганяє мухи головою, а менше їсть. Худоба з довгим хвостом відганяє мухи хвостом, а їсть цілий час.

За позволенням Духовної Власти.

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Петро Рудик, Баф. - Передплату одержали, спасибі. **Всч. о. Вол. Стех, Пасс.** - Одержали з подякою. — **П. Дмитро Ричкун, Сенд Крік** - Одержали з подякою. Числа на подані адреси висилаємо. — **П. М. Дмитерко, Город:** - Одержали з подякою; адрес змінимо. — **П. А. Денега, БРукл.** - Одержали, спасибі за тепле признання і поздоровлення. — **П. Гнат Маврій, Він.** - Одержали з подякою. — **П. Гнат Романов, Ґонор.** - Одержали з подякою. — **П. С. Синогубик, В. В.** - Одержали, спасибі. — **П. Гр. Сидор, Пітсб.:** - Одержали з подякою. — **Пані М. Слободян, Віана:** - Одержали, спасибі. — **Прп. Сестри Непр. Зач., Мондер:** - Одержали, спасибі. — **П. Ів. Строцен, Порт.** - Одержали з подякою. — **П. М. Воднар, Портедж:** - Одержали з подякою; книжки вислали. — **П. Вас. Пукіш, Рочестер:** - Обі передплати одержали з подякою. — **П. Ник. Бугай, Ґудів:** - Будемо висилати. — **П. Іван Засадний, Гард.:** - Одержали з подякою. **П. Петро Буринюк, Вакав:** Лист одержали. Одного тому св. Писма негоден продати осібно, бо так би зіпсулося цілу колекцію. — **П. М. Вучковський, Монтр.:** - На Ваш лист ми відповіли осібним письмом. — **П. Теод. Задорожний, Монтр.:** - На Ваш лист Ви мали одержати осібне письмо. — **Пі. М. Гнатович, Честер:** - На Ваш лист ми відповіли осібним письмом; каталог є той сам, що попереду, тільки дорожчих книжок, що там подані, вже нема. — **П. Дм. Косів, Торонто:** - Одержали з подякою. Адресу змінили. — **П. Теод. Сичпло, Пайн Видж:** - Одержали з подякою. — **П. Онуф. Антонюк, Винярд:** - Гроші ми дійсно одержали, тільки адрес загубився. Сейчас вишлемо. — **Всеч. о. Ананєвич, Дорізон:** - Одержали, спасибі. Коби Всеч. о. Проців були ласкаві написати, котрих чисел не мають; може годен буде їх вислати. Адресу змінимо.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

ГАРНІ КОРОНКОВІ ЗАСЛОНИ

для ваших вікон
Прикрашені цвітами для якоїбудь кімнати
20 - 30 центів за ярд.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в каменю і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств. парохій. читалень. братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах. коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші. циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки. білєти, катальоґи. афіші, летючки, ріжні запрошення. весільні запрошення. молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Мая 1926. Ч.5.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Пасха. — Про Вервицю. — Воскресення. — Пан Антоніо Мавра. — Віра наших батьків. — Дивна молитва. — Біблійні оповідання. — Дух. — Католики і наука. — Католицьким світом. — Для поучення і розривки.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

scription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ,
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

УВАГА!

"Голос Ізбавителя" щойно опублікував нове видання
ДУХОВНОЇ

ВЯЗАНКИ

НА МАЙ І ЧЕРВЕНЬ.

Молебен до Серця Хр., до Пр. Діви і Параклис до М. Божої в одній книжочці

враз з найкращими молитвами до Серця Хр., до Матери Б. і поясненнями св. Години в честь Найсолодшого Серця.

ПРЕКРАСНА І ДУЖЕ ПРАКТИЧНА КНИЖОЧКА
80 СТОРІНОК

Ціна 10 центів.

В ДРУКУ!

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Цікава книжочка, написана Всечсн. о. Петром Божиком, парохом у Вініпегу.

Ця книжочка містить численні, влучні відповіди на закиди Біблійників і інших.

Знання річи і гарний спосіб писання автора є безпечною запорукою вартости цего твору, який би мав находитись в кождій родині

Книжочку ту горячо поручають наші Преосвященні Епископи.

КАЛЄНДАР НА МАЙ.

1. С. Велика Субота
2. Н. **Пасха.**
3. П. **Світлий Понеділок**
4. В. **Світлий Второк**
5. С. П. Теод. Сик.
6. Ч. † Св. ВМ. Георг. (на нед.)
7. П. Св. М. Сави Страт.
8. С. † Св. Ап. і Єв. Марка
9. Н. **Нед. Томина** (Провідна)
10. П. Св. СвМ. Симеона, Сброд. І. Х.
11. В. Св. Ап. Якова і Сосипат.
12. С. Св. ММ. в Кизиці
13. Ч † Св. Ап. Як. брата Госп.
14. П. (і.с.с.) Преп. Єремії
15. С. Св. Анаст., Аеп. Алекс. –
16. Н. **Н. Мирон. Св. Ів. Богос.**
17. П. Св. ПМ. Пелагії
18. В. Св. М. Ірини
19. С. Правед. Йова
20. Ч. Явлення Чес. Креста
21. П. † П. Теод. Печер.
22. С. † Св. Ап. Спм. Зилота
23. Н. **Нед. о Розсл. Св. Ник.**
24. П. Св. СвМ. Мокія
25. В. СС. Епіф. і Германа
26. С. Св. М. Глікерії (Препол)
27. Ч. Св. М. Ізидора
28. П. Пр. Пахомія Вел.
29. С. Пр. Теод. Освящ.
30. Н. **Нед. Самарянки**
31. П. Св. Теод. Анк. М.

УСТАВ БОГОСЛУЖЕНЬ НА МАЙ

1. С. **Велика.** Літург. св. Вас. Вел. Ап. 91., Єв. св. Мат. 115.
2. Н. **Воскресення Г. Н. І. Х.** Відправа воскресна.
3. П. **Світлий Понед.** Відправа воскресна. Ап. 2., Єв. св. Йо. 2.
4. В. **Світлий Второк.** Відпр. Воск. Ап. 4., Єв. св. Лу. 113. Через цілий Світ, тиждень загальниця.
9. Н. **Н. Антіпасхи (Провідна Томина.) св. ВМ. Георгія. Гл. 1., Єв. утр. 1.** Всеночне. На літ.: Троп. неділі, троп. святого, Слава: конд. свят., Ін.: конд. праз. - Ап. 14. і 29., Єв. св. Йо. 65. і 52.
16. Н. **Нед. Мироносиць; св. Йоанна Богослова. Гл. 2., Єв. ут.** Всеночне. - На літ.: троп. Нед. і Йо., Сл. конд. Йо., Ін.: конд. неділі. - Ап. 16.і 68. св. Мар. 69 і св. Йо. 61.
23. Н. **Нед. о Розслабл. і Перен.Мощ. Св. Ник. Гл. 3., Єв у 4** - На літ.: троп. Нед. і свят., Сл.: конд. свят., Ін.: конд. нед. - Ап. 23. і 335. Єв. св. Йо. 14 і св Лу. 24.
30. Н. **Нед. Самарянки. Г. 4., Єв. у. 5** - На літ. Ап. 28; Єв. св. Йо. 12.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Май** **1926.**

Пасха...

Ти знаєш брате, що це таке, свято Пасхи? Ти знаєш, скажиш, бо-ж ти нераз уже святкував той величний празник. А прецінь, щоби добре розуміти його, ти мусиш пригадати собі, чим було свято Пасхи у Жидів.

Святкували вони її перший раз у Єгипті, де король єгипетський, або Фараон здержував Жидів і їх мучив помимо страшних кар, які Бог зіслав на цілий Єгипет на се, щоби приневолити Єгиптян випустити Жидів порішив кої неволі. Щоби зломати опір Фараона, Бог порішив зіслати ангела смерти, щоби в одній і тій самій ночі повідбирав життє всіх єгипетських первородних дітий. Заки Бог виконав свій замір, заклікав Мойсея і сказав до нього от - се:

"В чотирнайцятий день місяця нізан (марець--кві-

тень), під вечір, кождий голова родини принесе в жертву баранка, без плями, однорічного, його кров збере в посуду і натре нею двері. Баранка спечеся цілого, і буде його їсти кожда родина разом, з неквашеним хлібом, дикою салатою і з гіркім зіллям. В часі тої вечері кождий буде стояти, з палицею в руці, убраний і взутий на дорогу; будуть їли з поспіхом, і всі будуть держатися в домі, ожидаючи, коли я перейду." — Слово Пасха означає перехід.

"Бо тої ночі, я перейду по Єгипті і мечем мого ангела губителя я вдарю і завдам смерть усім первородним цеї країни, від найстаршого сина Фараона аж до сина найбіднішої рабині; пощаджу тільки тих, що будуть замкнені в домах назначених кровю баранка."

Так і сталося; Єгиптяни, перераженні сим страшним нещастям, побігли до фараона і благали, щоб він позволив Жидам забратися. Фараон сам, зломаний горем задля смерти свого сина, закликав Мойсея і благав його, щоби Жидів вивів. Тої самої ночі Жиди пустилися в дорогу до обіцяної землі. Від того часу Жиди святкували Пасху кождого року в тім самім часі і з тими самими обрядами, і сам Наш Спаситель святкував єї зі своїми учениками в переддень своєї смерти, коли установив Пасху нову, то значить Пресвяту Евхаристію.

Празник Пасхи пригадував Жидам їх визволення з неволі єгипетської; однак, окрім цього звіщав краще визволення. Хто-ж це, ці Жиди, насильно задержувані в Єгипті? Чи це не є невільники сатани? Той ангел погубитель є образом Божої справедливости, погніваної нашими гріхами. Про пасхального баранка кождий знає, що він представляє Ісуса, котрого кров пролято на спасення не одного народу, але цілого світа. Для того також святий Іван Хреститель, коли перший раз бачив Ісуса Христа, сказав: "Це Баранок Божий, що несе гріхи світа. І святий Петро нам пригадує "що ми є відкуплені не ціною золота або срібла, але ціною дорогої Крови Баранка без змази, котрим є Ісус Христос." Ця Кров послужила не до того, щоб нею патирати двері, але щоби обмити і вибілити наші душі. От-чому святий Евангелист Йоан каже: "Щасливі ті, що вмивають свої ризи в Крові Баранка, їм буде дано їсти овоч життя і ввійти у святий город."

Та наш Спаситель безмірно добрий. Він не лиш пролляв за нас свою Кров. Він хотів бути зовсім подібним до пасхального Баранка. Він хоче, щоб ті, що Ним виратовані, споживали його: "Моє Тіло є справді поживою," так каже Він, "а моя Кров правдивим напитком; хто їсть мене, буде жити на віки."

І тому то, коли в передодець своєї смерти зійшовся зі своїми учениками, щоби послідний раз святкувати з ними Пасху, Він установив Пасху Нову. Він узяв у свої святі і благословені руки хліб, поблагословив його, дав своїм апостолам і сказав: **"Беріть і їжте, це є моє тіло."** Відтак взяв чашу вина, поблагословив і сказав: **"Беріть і пийте, бо-ж це є чаша моєї крови, яка буде пролята за вас і за многих, на відпущення гріхів."**

Коли Ізраїлітяни їли свого баранка, вони мали бути свобідні від усього, що їх закон уважав осквернінням. По словам святого Павла христіяни мають себе випробувати, то значить очистити зі смертельних гріхів через святу сповідь, коли приступають до святого Причастя, інакше їдять і п'ють своє осудження.

Жиди мали їсти баранка з хлібом неквашеним, бо квашений хліб уважали за надпсутий. Для нас це означає, що ми маємо їсти Нову Пасху без дріжджа злоби, але з хлібом чистим, то значить зі серцем направду і внутрішно чистим. — Жиди мали їсти баранка з гірким зіллям, яке пригадувало їм гірку неволю в Єгипті. Ми в часі святого Причастя повинні собі пригадати муки Спасителя, з якими Він віддався на наше спасення. — Жиди мали їсти свою пасху стоячи і будучи готовими на дорогу до обіцяної землі. Ми, коли причащаємося, маємо памятати, що находимося у вигнанню та, що ми є в дорозі до обіцяного щастя неба.

В кінці Жиди мали їсти з поспіхом. Цей поспіх є знаком охоти до їди. Ми маємо радо і охотно приступати до святого Причастя. Ісус зархочує нас до того пригарними обітницями, а тим, що не хочуть, грозить. "Хто їсть моє Тіло і пє мою Кров, перебуває в мені а я в нім.. я воскрешу його в послідний день. — На правду, на правду, кажу вам: Єслн не будете їли Тіла Сина Чоловічого і не пити Його Крови, не будете мати життя в собі."

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

ВЕРВИЦЯ ЗАПЕВНЯЄ ЩАСЛИВУ СМЕРТЬ.

Послідна хвиля життя,... смерть... це страшні слова. Вони кождого переймають ляком. А прецінь кощата смерть чекає на нас всіх, ніхто не може перед нею втечи.

Страшною смерть через свої болі, через розлуку з добрами земськими, з родиною, з життєм... Однак найстрашніше, що є в смерти, це є непевність, якою вона буде, чи добра чи зла, чи смерть праведника чи грішника. Від цеї хвилі залежить ціла вічність, або щаслива або проклята. О як добре булоби знати такий спосіб, щоби запевнити собі щасливу смерть! І чи є що такого? Є, а ним є щире набоженство до Божої Матери. Так, це голосять всі Учителі св. Церкви, що хто за життя мав правдиве набоженство до Марії, хто щирим серцем в життю взивав Єї помочи, цего Пречиста Діва в годині смерти не опустить, а виєднає для нього ласки щасливої смерти. "Не думаю, - каже великий Учитель св. Альфонс, щоб пекло могло похвалитися хоч одним осудженим, що мав за життя щиру набожність до Богородиці."

Марія була при конанню свого Сина Ісуса Христа. Яко нагороду за ці болі, які Вона мусіла витерпіти стоячи під хрестом на Голгофті, Господь постановив, щоби Вона була при смерти всіх вибраних. Христос є Начальником спасення, Головою таїнственного Тіла, св. Церкви, Головою всіх вибраних. Тому слушно, щоби Марія, котра співстрадала з Христом, Головою всіх вибраних, щоби Вона співболіла також з терпіннями членів таїнственного Тіла Ісуса Христа. Так, це випадає, щоби Та, що була при смерти Учителя, була й при смерти Єго учеників. І чиж це не

належить до доброї Матери вспомагати своїх дітей в послідних хвилинах їх земського життя? Тоді, коли ціле пекло еще в послідне змагатиме потягнути їх у пропасть вічного прокляття? О, Марія певно не опустить своїх дітей в страшних годинах їх конання! Коли будуть опускати їх сили, а смертні темряви окружатимуть їх душу, а диявол стане силуватися їх кинути в розпуку, лякаючи їх строгістю Божого суду, — о, тоді Марія прийде до них, як ясне світло потіхи, прожене чорні тумани диявольських скус, стане покровом і заступництвом в їх смерти. Марія не забуде тоді на своїх вірних дітей, особливо на тих, що почитали Єї що дня відмовляючи вервицю. Марія буде тоді їх скорою помічницею, Вона поспішить, щоби їх просвітити, скріпити, потішити. Вона виєднає їм ласк, що будуть вмирати здаючись на Божу волю, що будуть вмирати спокійно, а навіть, що будуть бажати смерти, щоби через терпіння свого конання спокутувати свої провини і перейти до вічної радости.

⁂

В однім прекраснім готели в Сент Жермен біля Парижа, вмирала молода жінка. Бідним родичам серце з жалю пукало, коли бачили, що покидає їх найулюбленіша донечка, їх життє, їх надія. Нещасний єї муж, прибитий страшним болем зі сумом глядів, як щезало життє єго дорогої жінки. Навкруги ліжка вмираючої панував сердечний жаль, глубокий сум.... лиш конаюча була тиха, спокійна; на єї лици не видно було жадного ляку, журби, неспокою. Священик, що був при єї конанню, дивувався цему, що вона в послідній хвили свого життя так спокійна. О, Отче, сказала вмираюча, чи ви собі не пригадуєте, як ви нас дітей учили катехізму? Ви нам казали: Діти, коли ви будете відмовляти що дня добре вервицю - коронку, то Пречиста Діва Марія прийде до вас зі своєю помічю в годині вашої смерти. О дорогий Отче,

я ніколи не забувала на цю обітницю! А нині я переконуюся сама на собі, як ця обітниця правдива. Моє серце повне невисказаної потіхи!" Коли вона це говорила, ясний промінь надії освітив єї чоло, на якім видко вже було пїт смерти. Ще якийсь час жила, а потім ще в послідне глянула ніжно на образ Пречистої Дівп. Одну хвилину опісля сї серце перестало битися тут на земли — Дитина Марії пішла спочити в солодких обіймах своєї небесної Матери.

Пречиста Діва Марія сама обіцяла одному святому мужеви (Блаженному Аляновп), що буде в годині смерти опікуватись тими, що в своїм життю набожно відмовляли вервицю - коронку. Мати Божа сказала ему: "Я піколи не дозволю, щоби в хвили смерти ці, що мали велике набоженство до моєї вервиці, стратили уживання розуму і бесіди, заки побожно приймуть послідні Тайни." І наколи ця обітниця не справджується буквально що до всіх, то тому, що Марія доповняє цего инпими укритими ласками, якими розположує своїх вірних слуг до щасливої смерти. Вона то відтак сказала: "Уділю їм особливого заступництва і ласки щоби побідили всіх ворогів свого спасення."

О, як солодкі слова потіхи! Як вони повинні заохотити всіх до набожної і сталої молитви на вервиці!

Дорогий читачу! наколи ти ще не рішився молити на вервиці - коронці, зачинай це нині, від цеї хвилі молись щодня побожно на вервиці. Ця молитва буде для тебе певним забезпеченням щасливої смерти.

В р. 1867. умирав в монастири св. Максиміна в Франції двайцятдвалітний Брат Людвик Брамант. Заки вступив до монастиря він жив на світі у великім місті Неаполи не конче примірно. Коли вступив до новіціяту, став визначатися ніжною побожностю до Пресвятої Дівп; особливо молитва на вервиці стала для нього одним з найбільших набоженств. Мати Божа не щадила ему своїх ласк. Молодий монах скоро

поступав в чеснотах, в любови до Ісуса і Марії, а особливо в надзвичайній скромности очей. Та від часу своїх обітів став він западати на здоровлю. Тим однак не журився, противно тішився. Настоятелі вислали его до Франції, щоби там скріпив своє здоровля. Там перебуваючи давав він прекрасний примір своїм співбратям. Мимо цего, що терпіння не уступали він не тратив спокою і погоди душі. Він видів, що смерть зближаєсь; та се его не засмучувало, не трівожило; він не жалував за своїм життем. Коли мав віддати вже послідний свій віддих, він з усміхом на лици виявив свій зір дивлячись перед себе в даль та закликав: Маріє, моя надіє, Ти мене спасеш. О, як це солодко в хвили смерти, коли хто Тебе за життя много любив!

Пятнайцять разів повторив він ці слова. Були вони висказом его довіря і ніжної любови взгляду Божої Матери. А говорив він се голосно, і легко, хотяй був так хорий, що ледви міг був що говорити, хиба тихим голосом. Пятнайцять разів повторяв це, якраз тілько разів, кілько є таїнств в вервиці, таїнств радісних, страстних і славних. Ці таїнства були предметом его розважань в часі трех літ его монашого життя. Він не завівся в своїм довірю до Марії: він вмер смертю праведника.

***

Чи для так щасливої смерти не варта посвятити щодня чверть години на відмовлення вервиці? Зачни це від нині, а в хвили смерти не будеш цего жалувати!

В р. 1885. умирав маршальок Радецький, один з найбільших австрийських вождів. Умирав він так спокійно, з таким піддашням Божій волп, що присутний при его конанню епископ Верони, дивувався цему "Ваше Преосвященство, сказав на це вмираючий, цей спокій маю завдячити Божій Матери, яку я почитав,

О Маріє, Мати Бажа,
молися за нами!

якої я помочи взивав кождого дня, через ціле моє життя."

І дійсно, часто може було видіти, як ґенерал Радецький відмовляв вервицю.

Коли приняв вже в послідне Найсв. Тайни, відізвався він до того самого присутного епископа: "О, мій Дорогий Владико, позвольте нехай Вас обіймý! Тепер від коли я приняв до свого серця мого Господа і Спаса, я чуюся так вдоволений, таке щасте огортає мою душу, якого я не зазнав ніколи до тепер за мого життя. Смерть мене тепер зовсім не лякає, вона мене заведе до Ісуса, мого пресолодкого Ізбавителя."

Коли він це говорив, слези радости і щастя сточувалися по его старечім лици. Серед тих побожних чувств він віддав Богу свою душу.

От як вмирають ті, що почитали, величали Марію, ті, що часто взивали заступництва цеї Покровительки нашого спасення, ті, що любили молитися на вервиці в честь своєї любої небесної Матери. Марія на них не забувала в їх смерти за те, що вони на Неї завсіди памятали за свого життя.

О Царице пресвятої Вервиці, Надіє конаючих! зволь ласкаво заступатися за мною в моїм життю, а особливо в хвили моєї смерти. Натхни моє серце, в послідних моїх хвилях, совершенним жалем за мої гріхи і цілковитим здашем на Божу волю. Зділай, щоби я перед смертю з вірою приняв св. Тайни: сповідь, св. Причастя і Єлеономазаніе. Злучи мою смерть зі смертю свого Сина Ісуса. Пригадуй мені в послідних моїх хвилях на Него, Пресолодкого мого Спасителя і на Тебе Предобра Мати! Дай щоб я конаючи під Твоїм всеможним Покровом скрився в найсвятіших ранах мого Ізбавителя Ісуса, Амінь.

Воскресення

Це далеко відси... За горами, за ріками, лісами і морями... Та ні, це недалеко. Моя душа рветься та мигом ока перелітає всі границі.

Я знова там... у рідному селі. Я бачу невиразні черти старої, мурованої церковці. Невиразні, бо все ще окружене тихою, темною ніччю. Навкруги церкви високі тополі, а під тополями товпа народу.. Блиснуло.. то свічку засвітили, по ній другу, третю, четверту.. десяту... Невиразне світло великих, грубих, воскових свічок обливає лиця людий . Я пізнаю їх... це старі знакомі, з котрими я, бувало, що неділі, що свята, ходив до церкви. Як дорогі, як милі були мені ті почорнілі від упалу сонця, від морозу, голови, укриті довгим волоссям...

Тихо, спокійно вони стоять перед брамою церкви гей одно, велике тіло... При дверах церкви стоїть Він.. так, це він, той старий священик, що мене хрестив.. Немов би це нині було, я бачу його, як він із народом прощав нас зі слезами в очах, коли ми виїжжали до далеких, заморських країн.. Він проводив нам присягу, і ми всі клялися, що воліли би ми померти, як здрадити на чужині греко-католицьку церков, свою віру, своїх родичів...

З хрестом в руках стоїть він перед дверми церкви. Навкруги тишина... Його дзвінкий голос прірвав тишину: "Слава святій, единосущній і нерозділимій Тройці, Отцу і Сину і Святому Духу, нині і присно і во віки віков. А товпа народу величио відповідає: Амінь.

І знова відзивається голос священика.. повільний, величавий голос, тремтячий зі зворушення.. Христос воскресе із мертвих, смертію смерть поправ, і сущим во гробіх живот дарував.. А нарід гей одними грудьми заспівав у відповідь.. не заспівав, а загримів тими самими словами.. Його голос розноситься до самою краю села, що ще затоплене в темноті.. Так, Христос воскрес! Як дивуватись тоді, що око стало вохким, що негодно воно затримати грубої слези, котра повільно котиться по почорнілім та поораним лиці?... а за нею друга... трета...

Таж "от земли к небеси Христос Бог нас приведе, побідную поюще: Христос воскресе із мертвих....

Хай небеса достойно веселяться, хай земля радується, хай празднусть весь світ видимий і невидимий, бо воскрес Христос, радість вічна.....

Та це лиш сон, що пригадав мені щасливу минувшість... перейшло, минулось...

Тут в Новім Краю, недалеко моєї хати є будинок.. В ньому колись учились діти.. Це колишня школа, де діти не чули з уст учителя, що вони, які вони, не вчилися знати Бога, свою віру... Тепер то незалежна церков... В нашій церкві нема нині відправи.. таж в Канаді мало правдивих священиків, не можуть бути всюда...

А в незалежній править хтось... Він пукав кавалка хліба... І знайшов.. За пару місяців і за пару долярів він став гей - священиком...

Мене проймає ляк... Безбожник.. безлично тумашить нарід.. проповідає, щоб ненавидіти церков, в якій всі його слухачі дістали життя душі...

Колись вони клялись, що вони греко - католики...

Той гей - священик править Службу...

І я бачу, як Христос висить над ними... конає у страшних муках, а вони сміються із Него, хулять Його, на сміх клякають перед Ним.....

"Отче, прости їм, бо не знають, що роблять....."

Пан Антоніо Мавра

Антоніо Мавра, де найсвітліший політичний муж Іспанії; він помер недавно у Торелодонес недалеко Мадриду. Чому ми пишемо про нього в "Голосі Ізбавителя"? Тому, бо для нас Українців - Католиків, його особа надзвичайно цікава.

Був він знаменитим державним мужем, світським чоловіком; та це не перешкаджало йому, щоби бути також католиком не тілько на метриці записаним, але католиком, який як католик жив і гідностию свого життя особистого та публичного, як також своєю примірною побожностию, дав свідоцтво правді і красі Католицької Церкви.

Він помер нагло... А все таки висповідавшися і запричащавши, бо він сповідався і причащав дуже часто.

Ось його тестамент:

"Я заявляю, що з Божої ласки я все жив і надіюся вмирати в лоні Святої Католицької, Апостольської Церкви. Я надіюся від Божого милосердя прощення за несповнення части численних своїх та тяжких обовязків, так приватних, як публичних. Покірно прошу прощення від усіх і від кождого з'осібна, кого я міг образити в своїм життю, і коли хто думає, що мене образив, хай буде певним, що я простив йому. Я бажаю, щоби ця мою заяву опубликовано."

Коли заходила потреба, він мав відвагу публично заявити свої католицькі переконання. Хоробро боронив він монашних чинів та Архієпископа **Нозагледа** проти нападів безбожників.

Року 1885, на засіданню парламенту, говорив він ось так: "По обичайности Католицької Церкви, яка родиться з Католицької релігії, в цілій людській суспільности нема більшої сили, як католицька віра."

"Наколи виховувати значить то саме, що навчати, як треба жити, щоби жити добре," — так говорив він у справі цілком неутральних, (в котрих не вчать жадної релігії). — "то як-жеж годен виховувати когось, не даючи йому правдивого зрозуміння людського життя, природи людської та її цілі. В слід за тим, конечною основою вихования є релігія.....

Року 1913, говорячи в Академії прав, він сказав: "Ми, котрі маємо віру, ми навіть уявити собі не можемо якого небудь морального закона, якій би був відорваний від закона хрістіянського, від закона обявленого Богом."

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

ЦЕРКОВ І БІБЛІЯ (дальше.)

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

Тож бачимо, що чи в Старім, чи в Новім Завіті вірних провадила жива власть, а не особисте толкування Письма Святого.

Справді, аж до реліґійної революції, які відбула ся в шіснайцятім столітю ніхто від початку світа не чув, що люди мають руководитися мертвою буквою закона чи у справах цивільних, чи церковних. На примір, як управляся ванними цивільними справами

в цій державі. Певно що не після того, як ти особисто собі толкуєш закони сеї держави, але після рішень, які видають судії поставлені державою.

І от: чим цивільне право є для горожанина, тим Письмо Святе є для християнина. Так, як цивільне право так і Слово Боже потребує толкувателя, якого рішенням треба піддатись.

Ми часто чуємо клич: "Біблії і тільки Біблії треба триматись. Тож для чого викидаєте непотрібно гроші на будування гарних церквий суботних шкіл? Пощо тоді ви проповідаєте і учите дітий, если для ваших вірних вистарчає біблія в дома? Це для того, шановні панове, що ви научаєте інакше, а цілком противно робите, як навчаєте. Не балакайте мені, що вистарчає Біблія, перестаньте зі своїми проповідями. Не ставайте перегородою між людьми і Письмом Святим.

Я звернуся тепер по дружньому до не-католика і покажу йому, що він, наколи хоче бути в згоді сам зі собою, не може принять мертвої книги Письма Святого за середник вистарчаючий для душі.

Твій прічер подає тобі в руки примірник Святого Письма і каже: "Возьми сю книжку; ти побачиш, що вона вистарчає для твого спасення." Однак сейчас, на самім початку своїх бадань, тистрінеш поважну трудність. Яке заневнення ти масш, що книжка, яку твій прічер тобі подає, є справді **вдохновеним** Словом Божим? Бо-ж жадне місце Біблії не дає само собою наглядних доказів, що воно Богом вдохновене. Бо-ж, як ти повинен знати, та книжка може в собі містити більше, як слово Боже, або може бути, що не містить в собі всього слова Божого. Ми не смісмо уявляти собі, що Біблія завше була цілою, гарно управленою книжкою, так як тепер. Через многі століття були це кавалки розкинені по ріжних частях християнського світа. Тим - часом серед вірних порозходилися многі книги підроблені під імям Письма Святого. Такою

книгою було на примір фалшиве Євангеліє, котре приписувано святому Петрови; таке саме було так зване Євангеліє святого Якова і святого Матія.

Католицька Церков повною своєю властію відділила полову від пшениці на третім Соборі в Картаґіні (Року 397), та проголосила, котрі книги є Канонічні (то значить справді вдохновені Богом), а котрі апокрифічні (то значить не признані.) Навіть по сей день ріжні християнські секти протестантів не годяться між собою, коли їх запитати, котрі книги є направду Словом Божим. Деякі протестанти в Европі не хочуть признати Євангелія святого Марка і Луки, бо ці два Євангелисти не належали до числа апостолів. Лютер називав посланіє св. Якова соломяним листом.

Але навіть, коли ти запевнений, що в біблії записане Слово Боже, і нічого іншого, тільки Слово Боже, як-жеж будеш знати, що переклад є точний, вірний? Книги Письма Святого первісно написано по Єврейськи і Грецьки, а ти масш тільки переклад. Ним ти можеш бути певний, що переклад є вірний, ти мусиш студювати Єврейську і Грецьку мову, і тоді порівнати переклад з первісним твором. Як маленько людий таких, що годні піднятися так великого завдання!

Тож, коли ти приймаєш Біблію, як Слово Боже, ти хоч не хоч мусиш прияти її опираючися на повазі Католицької Церкви, бо від початку через пятьнадцять століть святе Письмо було під сї опікою.

Однак навіть, коли ти дійшов до вдоволяючого переконання, що переклад є вірний, навіть тоді Письмо Святе не може бути для тебе повним правилом віри і певним провідником до неба незалежно від уповажненого, живого толкувателя.

Правосильний провідник, якого наміряв для нас наш Господь, мусить посідати три прикмети. Кождий повинен мати спроможність осягнути його. Мусить

бути ясний і зрозумілий; мусить бути спосібним, щоби дати відповідь на всі питання у справах віри і обичайности.

По перше — Певний провідник до спасення мусить бути такий, щоб до нього міг дістатися кождий, хто шукає за правдою, бо Бог "хоче, щоби всі люде спаслися і прийшли до пізнання правди;" (І. до Тим 2, 4) для того мусів дати способи, при помочи яких кождий би міг прийти до пізнання правди. Однак це є певне, що Святе Письмо не було завше приступне для кождого.

Не могло бути приступним **для перших християн**, бо все не було написане, аж доперва довгий час потім, коли християнство вже було поширене. Християнська реліґія була заложена року 33. Євангеліє св. Матея, то есть перша часть Нового Завіту, яку коли написано, появилося доперва вісім літ пізніще. Церков існувала вже 20 років, коли Святий Лука писав своє Євангеліє. А Євангеліє Святого Йоанна появилося аж при кінці першого століття. Ще довгі літа потім, хоч Євангелія і Листи вже були написані, все-таки вони були знані тільки в тих церквах, до яких їх написано. Доперва при кінці четвертого століття Церков уложила Канон Письма Святого (то значить зложила всі книги Письма Святого після порядку) і проголосила, що Біблія, яку ми тепер маємо, є правдивим словом Божим. І то був золотий вік християнства! Найдоскональші християни жили, померли і пішли до неба перед тим, ніж найважніщі части Письма Святого були написані. А що-ж було би ся стало з ними, если тілько Біблія їм мала помагати?

Друкарську штуку винайдено доперва в пятнайцятім столітю (року 1440.) Тож зовсім неможливим було від четвертого до пятнайцятого століття, щоби кождому дати по одному примірникови Письма Святого! Через цілий той час Біблію треба було переписувати пером! Всіх примірників було в цілім християнськім світі тільки кілька сот, і вони були в рукахъ священників і вчених. "Після протестантського укладу, Апостолам далеко більше була потрібна друкарська штука, як дар язиків. Лютер мав щастя, що прийшов на світ доперва сто літ по винайденню друкарської штуки через Ґутенберґа. Сто літ перед сїй винайденням, його думка, щоби казати 250 міліонам людий читати Біблію, була би викликала викрики і насмішки та його самого би з професорської посади у Вітенберґу забрали до шпиталю умово хорих." (Мартіне, Реліґія в суспільности. Том II., гл. 10.)

Навіть в **нинішнім часі**, хоч є машини до друку, помимо того, що Біблійні Товариства є розкинені по цілій сій країні і Анґлії і удержувані величезними коштами, вони мусять докладати всіх своїх зусиль, щоби достарчити своїм прічерам Біблії надруковані в бесідах племен і народів, для яких вони надруковані.

Але навіть, если б у всіх часах кождий міг мати біблію, кілько міліонів людий є в кождій країні і кождім часі, навіть в теперішнім часі, що так надуго хвалиться просвітою, таких, для яких Біблія неприступна, бо вони негодні читати Слова Божого! В той спосіб наука про особисте толкування зробила би спасення многих людий не лиш трудним, а то й неможливим.

Дивна Молитва

Був він місіонарем в дистрикті Міеурі в Америці, і от, що йому раз приключилося:

"Один, що належав до числа тих, котрі є католиками тільки по іменн, смертельно захорував. Священника не хотів навіть бачити. Один із його приятелів повідомив місіонаря і він сейчас пішов до хорого.

Поговоривши з хорим про се і про те, та по деяких замітках, місіонар поволі дійшов до сповіди. Хорий навіть чути про неї не хотів та заявив, що ніколи в світі сповідатися не буде. Місіонар побачивши, що всі його з'успля є безцільні, впав перед хорим на коліна і став відмовляти з хорим молитву грішника, що вмирає в розпуці:

"Боже мій, я знаю, що Ти мене сотворив на свій образ, для того Ти маєш право, щоб я цілковито належав до Тебе... Однак, позволь мені, щоб я сказав Тобі от-це: Я не хочу до Тебе належати ні в часі ні у вічности... Ісус Христос за мене помер... Але я його вирікаюсь... Діявол бажає мене для себе на віки... Я хочу з ним мучитися в огні пекла на віки..."

Чуючи дивні слова молитви, хорий не міг здержатися і скрикнув: Та я цего не кажу, я сего не кажу...!

Однак місіонар не зважаючи на його крик, говорив далі: "Я не хочу Твоїх ласк, я не хочу заслуг Ісуса Христа, я не хочу неба: я тим усім погорджую і те все відпихаю! Одного я бажаю: Пекла, вічного нещастя..."

Хорий знова перервав і скрикнув: "Та ні, ні, я сего не кажу, я сего не кажу!..."

"Це правда, Боже мій," говорив далі священик, "се правда, я того не кажу устами. Але ціле моє простунне життя так говорить. А тепер, у хвилі смерти, позаяк не хочу сповідатись, я говорю так сильніще, чим коли будь...!"

Година Божої ласки вибила! Хорий благав священика, щоби перервав страшну молитву. Він заявив, що хоче висповідатися, та помер у щирім розканянню.....

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

УТЕЧА.

Ісав не міг подарувати Якову, що позбавив його вітцівського благословення: в своїй люти він посунувся так далеко, що відгрожувався, що по смерти батька відомститься кровю свого брата. Коли ці погрози донеслися до Ревеки, вона сильно затрівожилась.

— "Якове, сказала вона до нього одного дня, Ісав грозить тобі смертю: втікай у Месопотамію. В мого брата Лавана в Гарані знайдеш захист поки не втихомириться злість Ісава; впрочім ти побудеш лиш коротко на чужині, бо небавом твій брат успокоїться і забуде за свій гнів і тоді я дам тобі знати через посланця. Утікай, сину, бо я дрожу на гадку, що моглаб утратити обох синів одного дня, одного через злочин,

а другого за кару їзза злочину."

Треба було на цей відхід дістати згоду Ісаака не згадавши йому, що причиною того є лють Ісава: розтрошна Ревека занялась і цим.

— "Доньки Гета, сказала вона до Ісаака, наповнили смутком моє життя. Наколи Яков возьме собі жінку з цього краю, я вмру із смутку."

Праведний старець пригадав собі в цій хвилі, що його батько Авраам зробив був для нього. Закликавши Якова, він поблагословив його і дав йому цей приказ:

— "Сину, не бери собі жінки з Ханаану. Відійди в Месопотамію до дому Ватуїля, вітця твоєї матери, і там одружишся з одною з доньок твого вуйка Лавана.

Яков уклякнув перед святим старцем, котрий зворушений аж до сліз, підніс руку, щоби поблагословити подорожного:

— "Хай благословить тя Бог всемогучий, сказав до нього, нехай збогатить і умножить твій рід і зділає тебе вітцем численного роду. Нехай благословення, обіцяне Аврааму, зійде на тебе і на твоє потомство і хай колись ця країна нашої мандрівки стане країною сина Якова."

З палицею в руці бідний утікач пустився в дорогу на схід. Вже минув він Мамврію, де спочивали тлінні останки Авраама, Морія, де його батько Ісаак спочив був на жертвеннику, коли одного вечера, коли сонце заходило за гори, затримався, щоби троха спочати. Опершн голову о камінь, він заснув глибоким сном. Нараз бачить він у сні видіннє: немов таїнственна драбина дотикає землі і верником сягає неба, по щеблях вгору і вниз ступають ангели. Єгова сам, опертий на найвищому щеблі, проголосив ці торжественні слова:

— "Я є Господь Бог Авраама і Ісаака, твого

вітця; я дам тобі і твому потомству землю, на котрій спиш. Твоє племя, численне як морський пісок, розростесь від сходу на захід, від півночі на полудень, і всі народи поблагословляться в **Тому**, що народиться з тебе. Я буду твоєю охороною всюда, де понесуть тебе ноги і приведу тебе назад до цього краю твоїх батьків, де мають здійснитися мої обітниці."

Яков збудився в святій радости: Бог Авраама і Ісаака зділав його хранителем своїх тайн, вітцем великого народу і **Того**, що мав спасти всі народи землі.

— "Дійсно, закликав він у вдячному унесенні, це місце святе, а я не знав про це"!

Опісля, роздумуючи над небесною драбиною, над ангелами, що сходили по ній до людей, щоби передавати їм прикази Єгови, і знову взносились до Бога з нашими молитвами, він додав перенятий жахом:

— Як страшне це місце! це дім Божий і ворота неба.

Коли розвиднілось, Яков устав, вилляв олій на камінь, що служив був йому подушкою, і взніс його як памятник вдячности. Сусідне місто, що звалося Люза, назвав він Вифтель або дім Божий. Потім, заки пустився знову в дорогу, зложив ось - який обіт:

— Наколи Господь буде мені товаришити і хоронити мене, як обіцяв, наколи дасть мені хліб у поживу і одіж на вкриття, наколи нарешті щасливо поверну до дому свого вітця, зроблю, на знак моєї вдячности до Єгови, з цього каміня олтар, що назветься домом Божим, і пожертвую Господеви десятину всіх моїх дібр."

Скріплений цим Божим видінням, Яків пішов далі дорогою на схід. Він наближався до краю Нахора, коли побачив на полю велику керницю, навкруги якої спочивали три стада овець і ожидали, щоби тоді,

коли зберуться прочі стада, знято камінь, який закривав отвір керниці.

"Браття, сказав Яков до пастирів, відки ви?

— З Харан, відказали вони.

— Чи знаєте ви Лавана, сина Нахора?

— Знаємо.

— Чи здоров він?

— Йому поводиться дуже добре. Впрочім ось, його донька Рахель приводить його стада.

— Сонце ще дуже високо, щоби заганяти стада у стайні. Для чого б їх ненапоїти і не повести знова на пашу?

— Ми не можемо. Нам заборонено відсувати камінь, доки всі стада ся не зберуть."

В цій хвилі надійшла Рахель, пригонячи стада свого батька, яких сама стерегла. Яков лиш заледво придивився своїй молодій братаниці, і вже був унятий її принадністю і красою. Він усунув камінь з керниці, начерпав води доволі, щоби напоїти стада свого вуйка, а відтак, не будучи вже в силі задержатися, кинувся на шию молодої дівчини і серед плачу обняв її:

"Рахель, сказав він, я є сестрінком твого батька, сином Ревеки."

Дівчина, зворушена як і він, чим скорше побігла звістити своєму батькови, що Яков, син його сестри, прийшов. В кілька хвиль потім Лаван був коло свого сестрінка, обцілував його та запровадив до свого поменкання.

Яков розказав сам про причину своєї подорожі. Він не прийшов до Харан, як колись Елієзер, щоби вибрати собі подругу та вернутись до краю своїх батьків. Як бідний вигнанець, він просив місця при огнищі Лавана аж до того часу, доки Бог не позволить

йому повернути під дах Ісаака і Ревеки. Він надіявся повернути тоді з подругою вибраною в своїй родині, бо батько заборонив йому подружжя з донькою Ханаану.

"Ти моє тіло і моя кров, заклікав Лаван, вислухавши його, від цеї хвилі буду уважати тебе одним зі своїх синів."

Яков отже увійшов в родину свого вуйка і стеріг стад так, як його браття і його сестри. Через чотирнайцять років служив він у Лавана, який дав йому за подругу вперід Лію, свою старшу доньку, а відтак Рахель, яку Яков любив в особливший спосіб. Бог дав йому з початку десять синів: Рувима, Симеона, Леві, Юду, Ісахара, Завулона, Дана, Нефталі і Асера, але довший час відмавляв свого благословення Рахелі. Вона в розпуці скаржилася Господеві, котрий вкінці усунув сї неславу даючи їй сина, якому дано імя Йосиф. Тоді Яков сказав Лаванови: "Позволь мені тепер повернути до мого краю і забрати зі собою мою родину, для якої я служив тобі до тепер.

— Благословення Боже зійшло з тобою на мій дім, відповів Лаван: останься з нами і я дам тобі заплату яку назначиш."

ДУХ...

(Дальше.)

НА ЦВИНТАРІ.

Ніколи в моїм життю не несено мене в славі. Цього дня несли мене зі славою люди на раменах в процесії з

хрестом і фанами на чолі. Погода була чудова... літній ранок. Гарне Боже сонце обливало своїм усміхом широкі поля. Пташки радісно співали купаючися у лучах сонця. Поля і луги віддихали свіжостию погідного літнього ранку. Це був гей празник цілої природи. Тілько дорогою у напрямі цвинтара ішов сумно ряд людий: бо несено до землі смертельника, який помер для життя.

Кілька приятелів занесли мою чорну трумну аж до гроба; там отець парох скропили свяченою водою яму, в якій мене мали закопати. Ще раз послідна панихида, послідне "вічная память," послідна молитва. В цій хвилі всі присутні, серед яких було кілька незалежних, а навіть один чи два безбожники большевики, споважніли. З відкритими головами гляділи задумчиво то на гріб, то на трумну.. На хвилю забували вони за світ, за свої бізнеси поза цвинтарем... Бож кождий головік, хоч би й не знати який безбожник, розуміє науку, яку говорить гріб... Так, хоч безбожник він, а в тій хвилі він розуміє, що прийде раз день, в котрім він буде мусів явитися перед тим Богом - Судією, котрого Найвищої власти і навіть існування не хоче тепер, на землі, признати із гордости та з добровільної та проступної байдужности. Цей темний гріб, ця трумна, цей труп понуро і з натиском його питають: чого ти здрадив католицьку віру, чого ти пристав до свистунів чи байбельників....

Мимохіть глядить він на ту яму.... Не велика вона, але ніколи не була вона за мала хоч для як велікої людської слави, для хоч як великого богача.....

І коли спущено трумну в гріб, вона вже ніколи відти не вийде, хоч би над гробом збудували чи величезну піраміду-памятник, чи тільки скромний хрест встромили... І чоловік відтам не вийде... доперва як труба ангела закличе його, щоб явитися на страшному суді.

В очах неодного з моїх другів блестіла слеза... Вони відчували, що в тім гробі закопували щось із їх власного життя... Їх серце стискалося, коли бачили, що мене спущено в гріб ... Всі вони в тій хвилі разом окружали мій гріб, всі вони були зворушені... а проціне ніхто не міг мене вибрати з рук смерти. Смерть побіджає всіх, смерти побідити негоден ніхто.

Бідний Костю, шепотіли вони...

"Бідні смертельники," думав я собі. Бо-ж вони ще через

якийсь час будуть мусіли їсти хліб в поті чола; ще, хто знає, як довго, будуть мусіли боротися проти слабости, проти злиднів цього бідного світа, від якого на завше відділили мене границі цвинтара.

Ще послідна молитва, ще кождий на знак пращання кинув на трумну жменю землі і повільно, один за другим, покидали вони мій гріб і цвинтар....

Лиш один чоловік лишився... Він був викопав гріб, а тепер повною лопатою сипав на мою трумну жовту землю. Коли засипав гріб, застромив він на могилі хрест Спасителя з написею: Тут спочиває Кость Сметана. Вічна йому память. Відтак клякнув та змовив 3 Отче наш і 3 Богородице Діво за упокій моєї душі. Потім устав, закинув лопату на рамя та повернув до своєї роботи... вдоволений, що за те, що мене закопав, дістав пару долярів.....

І ось, я сам... на опущенім цвинтарі, сам у своїм глибокому гробі... сам... перед Богом у вічности!....

По цих словах Кость страшно зітхнув і зник у царстві духів.....

*

Я скрикнув... ціле моє тіло дрожало з перераження... Я протирав очи....

У великій кімнаті було ще темно, аж чорно...

Що я глибоко заснув, що ніхто мене не збудив, коли всі забралися по скінченім засіданню спиритистів та позагашували світло, се мої приятелі припускали...

Але коли я став розказувати своїй жінці, що блаженній памяти Кость мені ся показав, коли я їй оповів то, що Кость мені говорив про царство духів, про свою смерть, про похорон... в тій хвилі побігла вона до телєфону та благала доктора, щоби зараз прийшов, бо єї чоловік зварював... що він збісноватів.

Нім доктор прийшов, вона хотіла, щоб я викупався в теплій, соленій воді, приготовила зараз компреси з муштарди і перцю, та хотіла прикладати до грудий і плечий, щоби зтримати горячку.

За кілька годин всі мої сусіди знали цілу історію.

Одна спиритистська газета в Льондоні надрукувала мою фотографію з написею: "Ен гантед тейлир"... "зачарований кравець." Навіть одного разу в літі якась англійська місс ,що не мала що робити, тож подорожувала,

прийшла до мене, щоби подивитися на того "гантед тейлир."

Але що-ж!?. Чи тої страшної ночі Кость справді вернув з царства духів? Чи то був тільки мій сон?

Мої знакомі все ще диспутують про той випадок, чи то в пулрумі, чи то в хатах, де сходяться грати в карти...

Тим часом в моїй душі з дня на день сильніще вкорінюється переконання:

"Прийде день, в котрім ти покинеш землю а підеш у вічність... Жий як добрий християнин-католик і будь готовий!..."

Католики і Наука

Генеральний Постмайстер Канадійських поштт, Достойний Пан Мирфі, є католиком. У своїй бесіді, яку він виголосив до "Католицької Ліги пань." він зі задоволенням подав ряд імен славних католицьких мистців і вчених:

Мажеллін, який перший зробив дорогу навколо світа, був католик.

Святий Каміль де' Лелі, який заложив Червоний хрест, був католик і святий.

Фабр, один з найславніщих природознавців, був католик.

Данте, найславніщий поет, був католик.

Ампер, котрий прослідкував електрику.

Рафаел, найславніщий маляр.

Пастир, найславніщий природознавець девятнайцятого століття.

Гутенберґ, що винайшов друкарську питуку.

Лявоазіє, батько новітньої науки хімії.

Жине, винаходець щеплення.

Морґані, батько модерної науки про слабости.

Леонардо да Вінчі, найславніщий архітект, інженір і маляр.

Балбоа, який відкрив Тихий Океан.

Лєннек, великий лікар.

Голянд, Брат Християнських Шкіл в Ірляндії, котрий винайшов підводну лодку.

Рінтген, котрий винайшов Ікс-рейс.

Вольте, славний електрознавець.

Джоіа, який винайшов компас.

Шоліяк, батько і орґанізатор повітних шпиталів..

Тих імен би було без кінця, любий читачу. Тобі дивно, що між тими іменами нема імен Українських? Це тому, що яка віра, така і вченість..

Але що-ж... Українці, ми також маємо славних католиків.. А Свистун, а Кудрик, а Савчук, Гребенюк, а Стечишини і т. д. та запитайте їх, де вони хрещені.. Славні вони славою апостатів.

А все-таки ґазета, і то прошу українська (так!), котра є каналом моральних і релігійних проступків, залюбки публикує дописі подані темними одиницями в котрих гей тяжким молотом раз по раз вбиває в голови своїх нещасних читачів, що католики темні... А якже-ж! які католики, така просвіта...

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ МАЙ.

ХРИСТІЯНСЬКА СКРОМНІСТЬ У НЕВІСТ.

Послідними часами Церков часто говорить про скромність; Вона настає, щоб єї заховувано, картає проступки проти неї, поучає, як єї заховувати, напятновує все, що тій скромности противиться. Ще недавно Святіщий Отець Папа Пій Одинайцятий голосно заявив кілька разів, що за всяку ціну треба наставати на християн, щоб вони заховували скромність.

Це річ занадто важна, щоби кождий міг собі самому після уподобання давати правила скромности. Ні, це річ занадто велика, яка має безмежний вплив на обичайність; для того по Ісусі Христі Церков одинока має власть і право давати правила скромности, і їх треба заховувати. Церков звертається в цій справі особливо до невіст, бо це вони витворюють обичайність і вони мають бути охороною скромности.

Що це є скромність? Вона є ней зеркалом, в якому на зовні пробивається внутрішня делікатність і встидливість душі; вона показує, чи, і в якій мірі Бог є присутний в душі, вона подає доказ, чи чоловік піддається Богу, чи ні.

Це легко зрозуміло, чому християнська невіста в першій мірі зобовязана посідати ту чесноту. По словам одного великого проповідника найбільшим нещастям невіст є те, що головна їх пристрасть, це бажання подобатися; і позаяк, на нещастя мущин їх бажання сповняєся аж надто легко, тож не дивно, що марнолюбивість невіст іде часом аж до скрайности.

Отже великою перешкодою скромности, це бажання подобатися, і уживання всіх способів, щоб те бажання сповнилося.

На грізне нещастя наші часи такі, що бажають ней виключно змислових розкошів і приємности. Стремління до них як до одинокої цілі життя заповняє і серця міліонів і міліонів людий, в тому числі і молодих дівчат, котрі під впливом цього стремління тупоумно і сріменолов кидаються в руки організаторів розпусти. Безбожники розуміють, що найлучшим мечем, щоби пробити серце Церкви, це є зіпсути невісту розпустою. В наших часах вороги бажають знищити родинне і суспільне життя і тому беруться на всі способи, скрито і публично, до того, щоб невісті відобрати встид і сором.

А противно, коли бажається виратувати світ із потопу безбожности, то найкраще можуть це зробити: мати і молода дівчина. Як інакше виглядав би світ, єслиб в ньому були святі невісти!

Це є правдою і також в нас, Українців. Наше життя релігійне і так загрожене зі всіх боків, і як не боятися, коли придивитися, що і в нас розпуста затягає поволі невісту в свої сіти. Кажемо поволі, бо в наших родинах ще вкорінена скромність. Однак наша молодіж сунеся в не минучу пропасть. Що це є ті безчисленні представлення

з танцями, де дівчата стараються бути як найменше убраними; і де тато і мамо не йдуть? Чи не знаємо, що вовки-патріоти, півінтелігенти ширять всею секту при помочі народних домів, де воно правлять, в полудне ідять а в ночи гуляють? А коли де хочуть розбити парафію, чи не роблять цего при помочі закритої розпусти?

Молімся особливо до Матері Божої, яка є блескучим взором християнської невісти, щоб світ і наш нарід, особливо невісти вибралися з сітий, які їм наставляє безбожність.

Будучність Католицької Церкви в Росії. — Архімандрит Сергій Дабіч пише от-се: "В Росії є 130 міліонів схізматиків. Ще ніколи не було так гарної нагоди до того, щоби Східна Церков злучилася з Католицькою. Колиб російські православні перейшли до Католицької Церкви, це значилоб, що ціла православна (схізматицька) Церков перейшла. Чому? Бо на сході є разом тільки 160 міліонів схізматиків. Крім того треба памятати, що до року 1917 Росія піддержувала політично, фінансово і морально цілу східну Церков. В Росії також друкувалися всі славянські книжки для Богослужень. Так само богато епископів і університетських професорів виховувалося в Росії. — Впитанню Російської церкви треба глядіти особливо на дві річи: на обряд і на монаші організації. Богато пишеся про обряд. Про монахів однак пишуть дуже мало. Тим-часом в Росії обряд і монаші організації є нерозривно сполучені. Вплив монахів у Росії є дуже великий. Жадний росіянин не може уявити собі релігійного життя без монахів. В Росії є 160 тисяч монахів. В самій Київській Лаврі є їх 1.800. В Курській Губернії тільки в одній провінції є 3.000 монахинь. Причина сего та, що релігійне життя люду в Росії удержуєся під впливом монахів, монаших академій, численних семінарів, численних світських шкіл, заложених через монахів. Монахи так само мають великий вплив на епископів і світських священників.

Нечистий хвостом вертить, це добрий знак! — Схізматики зачали сильно рухатися в Румунії, Юго-Славії, Греції і в Росії. На закарпатській Україні Москалі зачали завзяту пропаганду. Так само зачали сильно працювати всякі протестантські секти, як штундисти, Голи-Ро-

лерс (що качаються), Конґреґаціоналісти. Богато людий через них відпадають від схізми, але до протестантів не вступають; вони стають безбожниками. Це те саме, що в Канаді і Америці. Протестанти і свистуни піняться зі зкаженої ненависти до ґреко-католиків. Їм не удає ся. Молодіж, яка дається ними звести не є протестантською ні православною, але безбожною. Свистунські "вчені" боронять ся, коли Англійці і Французи кажуть, що наша півінтеліґенція є безбожна. Вони кажуть, що вони найліпше би знали, єслиб у нашім народі були безбожники. Вони кажуть, що безбожників в Канаді зарегістрованих щось тільки 594. (Після свистунів агностики, то є люди, що не вірять в духів, що за тупа наука!) — Ні, в нас є безбожники, то значить такі, що живуть, як би Бога не було. Безбожники, коли в тім є бізнис, то і святих удають перед невидячим народом, та на шопку і церкви будуть закладати та катедри будувати. Коли їм о то ходить, ми можемо їм з їх власної латанини доказати, що вони є безбожники.

О цім добре подумати! — Католицька Ґазета "Уніта Католіка" у Флоренції (Італія), пише, що фашісти зробили великі реформи; особливо боронили прав католиків і католицької релігії проти безбожного італійського уряду, який все говорив, що католицької віри не знає, але в дійсности єї переслідував. І ось для чого треба їх хвалити. Однак все-таки треба добре розріжняти державу католицьку від держави фашістської. Ріжниця між ними така велика, що велика, італійська католицька ґазета "Корієре д'Італія," пише: "Зі сторони фашістів Католицьку Церков уважаєся за інституцію людську, яка є дуже пожиточна для життя політичного і соціяльного. Однак зі сторони католиків (і лиш по їх стороні є правда), Католицьку Церков уважаєся інституцією Божою, котрої незмінні засади в жаден спосіб не залежать від політики.

Католицька Церков в Німеччині. — Німецький президент фон Ґінденбурґ віддав недавно офіційяльну почесть Преосвященному Пачелі, папському висланникові в Берліні. При тім були присутні німецькі міністри враз із п. фон Берґен, німецьким амбасадором при Папській Столиці; відтак амбазадори Англійський, Французький, Іспанський, Данський, Голяндський і Полський.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Добре лікарство. — Недавно тому один американець твердив, що для нього для ріжних слабостий найлучшим лікарством є їсти динаміт. Колись тут у нього вибух огонь і пожарева сторожа при тій нагоді знайшла в нього 8 кавалків динаміту. Його оскаржено за недозволене держання динаміту та укарано карою 25 долярів.

Дорогоцінна курка. — В Квебецькій провінції одна кухарка знайшла в жолудку курки, яку лагодила на обід, золоте зерно величини зерна фасолі.

Молоком! Потім снігом. — В часі одного пожару в Сполучених Державах файрмени побачивши, що не стало води, гасили огонь молоком. Помимо молока огонь ріс що раз більше. Тоді стали кидати в огонь сніг великими шуфлями.

400.000 долярів. — Княгиня з Девоншір, приятелька англійської королеві, зібрала за 50 років цілу збірку перел, які мають вартість 400.000 долярів.

Вже не молода! — Нава Карльота яка служить в одній мексиканській родині від року 1815, померла 25. грудня минувшого року маючи 110 років.

Добрі курці! — В січню року 1926 спродано в Сполучених Державах 6 міліярдів 943 міліонів 814 тисяч 797 цигареток. Того самого місяця попереднього року спродано о 300 міліонів менше. Скіряних циґарів вироблено за січень 1926 року 433 міліонів, 672 тисяч, 942. Минувшого року за той сам місяць вироблено їх о 30 міліонів більше.

Щасливі хорі! — В Чікаго в часі Евхаристийного Конґресу буде уряджено особлишу шпиталеву службу для тих, що захорувалиб у часі конґресу, В числі тої служби буде 400 лікарів і 1200 норс.

Пімста слоня. — В Телок-Бетонґ в Полудневій Сумятрі (це є остров на полудне від східних Індій) один молодий слонь був перестрашений автомобільом. Стара слоне-

ха побачила се і пімстилась. Своїм величезним носом-трубою вхопила цілий автомобіль та кинула його в пропасть. Вдоволена своєю пімстою продовжала свою дорогу зі слослонятком. Пасажери на щастя заховали досить холодної крови та зіскочили з автомобілю, заки він дістався в обняття слонячого носа.

Школи в Хінах. — 14 років тому назад було в Хінах 52 тисячі 650 шкіл, де було міліон 625 тисяч 534 учеників. При кінці року 1923 було там 178 тисяч 981 шкіл де було 6 міліонів 619 тисяч 792 учеників. Це все завдяки европейцям. —Український нарід в Канаді має свистунське "сіменище," яке побудуване грішми греко-католиків, зі завдяки нашій "питомій" цивілізації.

Трошка астрономії. — Після тверджень учених сонце, котре, здається, так поволі рухається, порушається в світовому просторі скоростию 120 миль на секунду.

Поступ слабостий. — Учені кажуть, що тільки дві слабости гірше поширилися. Перша: слабість серця. В році 1923 померло в Ню Йорку на сю слабість 2 тисячі 474 на 100 тисяч мешканців. Друга: рак. Року 1923 на 100 тисяч мешканців погибло 113 на рака.

Практичне. — Последними часами винайдено електричну лямпку, яку можна заложити в перстень; має вона служити особливо для подорожних, писателів та хорих, а дає досить світла, щоби при єї помочі читати і писати.

Мусоліні. — Диктатор Італії дає енергійні розпорядження в тій цілі, щоби італійська молодь не пропадала в новітній розпусті. Між іншим видав приказ, щоби в цілій Італії позамикано всі галі до танцю. Єслиб так в Канаді був Мусоліні та дав таке розпорядження, то свистуньска гей-церков би згинула. Як їй жити без — танців?

Нетреба виборів. — В швайцарській республиці президента республики не треба вибирати. Як це? Президент сенату завше стає віце-президентом республики, а віце-президент стає відтак президентом республики на один рік. — Знаменитий спосіб, щоби не марнувати великих сум гроший на вибори президента.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА

Всеч. о. М. Колтуцькі, Фанкфорд: - Одержали з подякою. — **П. Т. Василєк, Філяд.:** - Одержали з подякою. Спасибі за щире признання. — **П. Ник. Шпак, Сирак:** - Одержали з подякою. — **Пі. М. Скородиська, Вініп..:** - Одержали, спасибі. — **П. Анд. Гей, Па.:** - Одержали з подякою. Всіх річників на жаль вже не маємо. — **П. Алекс. Ліщишин, Кукс-Крік:** - Одержали з подякою. — **П. М. Гуменюк, Ельфрос:** - Одержали з подякою. — **Пі. Марія Москвяк, Філ.:** - Одержали з подякою. — **П. П. Ференс, Лейдівуд:** - Одержали з подякою. — **П. А. Семенчук, Лак-Порт:** - Одержали, спасибі. — **П. Мих. Свидницький, Ред Дір:** - Випішемо, як бажаєте. — **П. М. Ричкун, Сенд Крік:** - Одержали, спасибі. — **П. В. Колодій, Кемден:** Того, що Ви бажаєте, на жаль не маємо. — **П. М. Ковбель, Саскатун:** - Одержали, спасибі за щирі зичення. — **П. Гр. Гарх, Крідор:** - Одержали, спасибі. — **П. К. Щирба, Віндсор:** Одержали, спасибі. — **П. А. Сиротюк, Вінн.:** - Одержали з подякою. — **П. Ів. Дроздович, Мондр.:** - Одержали, спасибі. — **Всеч. о. Д. Гірецький, Барнсб.:** - Будемо висилати. — **П. Ів. Подорожний, Лерчв.:** - Одержали з подякою, будемо висилати. — **П. Д. Яворський, Ню Йорк:** - Одержали з подякою. **П. І. Гнашко, Сирак.:** - Одержали з подякою. Книжку вишлемо. — **П. І.Шишляк, Варвік:** - Одержали з подякою. Вишлемо. — **П. М. Антонишин, Окбирн:** - Одержали з подякою. **Пі. М. Лабяк, Йонкерс:** - Одержали з подякою. Спасибі за гарне признання. — **П. Пет. Нога, Арнс:** - Одержали з подякою. О скільки знаємо, Преп. о. Боский живуть. — **П. Як. Дудич, Чатфілд:** - Одержали з подякою. Імя змінимо. По англійськи Джеймс, це то само, що Яків. — **П. А. Журибіда, Філяд.:** - Одержали з подякою. Адресу змінимо. — **П. Ів. Форостян, Мондр.:** - Одержали з подякою. Спасибі за сердечні желання. — **П. І. Головецький, Філяд.:** - Одержали з подякою. — **П. Пет. Кушлик, Рочестер:** - Одержали з подякою. Змінимо.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

Hudson's Bay Company
YORKTON, SASK.

Тяжкі Англійські
БІЛІ СТАЛЕВІ ГОРНЯТА
По спеціяльній ціні
$ 1.00 за тузін.

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.
МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 198 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.
ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.
СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.
Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню поклпчтеся на "Голос Ізбавителя".

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

THOS. GLEESON & SON
АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.
Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

PHONE { Office 286 / Residence 273
W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER
АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.
CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Червня 1926. Ч.6.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Про вервицю. — Секрет. — Віра наших батьків. — Біблійні оповідання. — Що робити, щоби зле виховати дітий. — Богор. Діво корсиканською бандита. — Це завше правда. — Розмови о релігії. — Без відповіди. Молитва о мир. — Чудо в Наїн. — Контрреволюційна папуга. — Католицьким світом.

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

scription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ПРОГУЛЬКИ

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

СХІДНА КАНАДА
ПОТЯГОМ ТІЛЬКИ АБО ПО ОЗЕРАХ І ПОТЯГОМ

важні до повороту аж до 31. Жов 1926

спродаж тикетів від 15-го Мая до 30-го Вер.

ПОБЕРЕЖЖА ПАЦИФИКУ
ТРИКУТНА ПОДОРОЖ — АЛЯСКА

ЖАСПЕР НЕЙШО ПАРК
МОНТ РОБСОН ПАРК

Через сполучення зі західної Канади
Евхаристійний Конґрес Чікаґо
20-24 Червня 1926

Прошу ждадати і одержите повні подробиці від
Місцевий Агент.....Телефон.....

або пишіть
W. STAPLETON,
District Passenger Agent,
Saskatoon, Sask.

НАШІ
ОСОБИСТО ПРОВАДЖЕНІ ПОДОРОЖІ
будуть для
УЧИТЕЛІВ, ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ, БІЗНИСОВЦІВ І ПАНЬ
протягом липня, подорожі до
ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ і на **КОНТІНЕНТ.**
острова принц едварда
побережжа пацифику

Приготовлено забавні інтересні Місцях Подорожі

КАЛЕНДАР НА ЧЕРВЕНЬ.

1. В. Св. СвМ. Патрикія
2. С. Св. М. Талалея
3. Ч. † Св. Конст. і Єлени
4. П. Св. М. Василіска
5. С. Св. Михаїла епна
6. Н. **Н. о Сліп.** Прп. Симеона

7. П. † 3. знайд. гол. св. Йо. Кр.
8. В. Св. М. Карпа
9. С. Св, СвМ. Терапонта
10. Ч. **Вознесення Г. Н. І. Х.**
11. П. Св. М. Теодозії
12. С. Прп. Ісаакія
13. Н. **Св. ОО. в Нікеї**

14.(1) П. Св. М. Юстина
15. В. Св. Нікифора Аепа.
16. С. Св. М. Дукіліяна
17. Ч. Св. Митрофана Аепа
18. П. Св. СвМ. Доротея
19. С. Прп. Виссар. і Ілар.
20. Н. **Сош. Св. Духа**

21. П. **Пресв. Тройці**
22. В. Св. Кирила Аепа
23. С. Св. СвМ. Тимот.
24. Ч. † Св. Ап. Вартол. і Варн.
25. П. ППр. Онуфр. і Петра Ат.
26. С.Св. М. Акиліни
27. Н. **Всіх Святих**

28. П. Св. Прор. Амоса
29. В. Св. Тихона Чудотв.
30. С. Св. ММ. Мануїла і тов.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ.

По кождій Службі Б. читаній Акт. посвяти Найсолод. Серцю.

6. Н. **Нед. о Сліпородженім. Гл. 5., Єв. утр. 8** Ап. зач. 38., Єв. св. Йо. 34.
10. Ч. **Вознесення Г. Н. І. Х.** Всеночне. - Єв. утр. св. Мар. 71. - На літ. Ап. 1., Єв. св. Лу. 114. - "Царю неб." аж до Сошествія опускається.
13. Н. **Нед. Отців Нікейського Собора. Гл. 6., Єв. утр. 10** - На літ. Ап. 44., Єв. св. Йо. 56.
19. С. Субота задушна.
20. Н. **Сошествіє Св. Духа. Всеночне. Єв. утр. св. Йо. 65.** - На літ. "Єлице." - Ап. зач. 3., Єв. св. Йо. 28. - Через цілий тиждень загальниця.
21. П. **Пресв. Тройці.** Єв. утр. св. Йо. 65. - На літ. Ап. 229 і 197., Єв. св. Мат. 75. і 116.
27. Н. **Нед. Всіх Святих. Гл. 8.,** Єув. у 1. - На літ. Ап. 330, Єв.св. Мат. 38. -
28. П. Зачинаєся Петрівка.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Червень** **1926.**

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

МАТЕРИ БОЖОЇ НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ

Припадає цего року в днях 5., 6. і 7. липня.

(7-го Рождество Св. Йоана Хрестителя)

ПОРЯДОК

В ПОНЕДІЛОК 5-го ЛИПНЯ О год. 6-ій і 7-ій тихі Служби Божі.

О год. 10.30 Співана Служба Божа за Добродіїв Йорктонської Святині. Проповідь.

О год. 5-ій Вечірня Проповідь і Суплікація.

О год. 8-ій Представлення Дівчат Марійського Товариства в Галі під Церквою.

В ВІВТОРОК 6-го ЛИПНЯ О год. 6-ій і 7-ій Служби Божі тихі.

О год. 9-ій Утреня.

О год. 10.30 Співана Служба Божа і Проповідь.

По полудні від 3-ої год. Молебен і Акафист до Матери Божої.

О год. 7-ій Вечірня з Литією.

О год. 8-ій Концерт Студентів в Галі Колегії Братів.

В СЕРЕДУ 7-го ЛИПНЯ. О год. 5-ій і 6-ій Служби Божі тихі.

О год. 7-ій Співана Служба Божа.

О год. 10.30 Торжественна Служба Божа з Проповідию через Їх Преосвящество. По проповіди посвячення побожних річий.

О год. 5-ій Вечірня і Проповідь і похід з Св. Тайнами і Чудотворною іконою Матери Божої.

О год. 8-ій Представлення дітий Сестер.

КОЛО ЦЕРКВИ СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРОВАДЯТЬ ВЕЛИКИЙ БАЗАР, ДЕ МОЖНА НАБУТИ КНИЖКИ, ОБРАЗЦІ, ХРЕСТИКИ, ЦЕРКОВНІ РИЗИ І ПР. ПР. ОНИ ДБАЮТЬ О ПЕРЕКУСКУ ДЛЯ ПРОЧАН.

ВСІ, ХТО ЛЮБИТЕ МАТІНКУ БОЖУ, ВСІ, ЩО ПОТРЕБУЄТЕ ЯКОЇ ЛАСКИ, ВСІ ЩО ДВИГАЄТЕ ЯКИЙ-НЕБУДЬ ХРЕСТ, СПІШІТЬ ДО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ МАТЕРИ БОЖОЇ НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ!

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

А ЛЮРД!

Ти чув певно це імя Люрд? То назва одного місточка в полудневій Франції. Мале воно, але мимо того воно звісне в цілім світі славою Марії.

В р. 1858 бідна, але побожна 14. літна паступка Бернадетта Субіру пасла там свої стада. Пильнуючи свого стада любила вона відмовляти свою вервицю. Одного дня, було се 11 лютого, зобачила вона в само полудне велику ясність, що виходила з недалекої печери. Зблизилась до неї, і зобачила там якусь паню, котру окружало се світло. Була вона надзвичайно красна і лагідно усміхалася. На вид цего явища Бернадетта впала на коліна, виймала свою коронку і хотіла молитись на вервиці; однак з переляку не в силі була навіть перехреститись. Тоді сама та пані перехрестилася. Аж тепер дівчинка охолола з переляку, перехрестилась і змовила вервицю. — Панею сею була Пречиста Діва Марія, як се сама обявила пізніше Бернардетті. "Я є непорочне Зачятіє" сказала Вона до неї. В однім з обявлень Пречиста Діва вказала Бернардетті на жерело води. На приказ Марії дівчинка стала шукати рукою по земли в місци, на яке вказала Марія. Аж нагло вийшла вода, з початку поволи, відтак що раз сильніще і від того часу плине вона до нині денно 122.000 літрів. Вода ся має чудесну силу; при сїй помочи діють ся безчисленні чуда. Від того часу аж по нині з цілого світа їдуть паломники, хорі, каліки, до Люрд. Вони много моляться, особливо на вервиці, удаються до жерела чудесної води, і многим Марія вертає здоровля. Сі чуда діються безнастанно. Недавно ми дістали лист від одного нещасного каліки, котрому Пречиста Діва

з Люрд вернула чудесним способом здоровля. Тут подаємо сей лист.

21. Квітня 1926.

Преподобний Отче!

З найбільшою приємністю відповідаю на Ваш цінний лист. Я є жовніром, я був на великій війні і бив ся аж до року 1917. доки мене зранила куля в ногу. Коли я так лежав на побойовищу, один ворожий жовнір вдарив мене кольбою в крижі, і се було початком моєї хороби. Мене переносили з одного шпиталю до другого, цілий мій кадовб від голови до ноги зовсім загіпсували і то так через два роки, а не видно було жадної зміни, хороба все ставала тяжшою, а болів не годен було вже знести. Вже всі доктори засудили мене, не виділи ратунку, аж одного дня в р. 1924 я мав якесь таке передчутє, що Мати Божа з Люрд опікуєся мною. Я рішився поїхати в маю в товаристві хорих паломників. Тому, що я все єще був у військовім шпиталі, мені треба було знайти спосіб з него видістатися. Я просив, щоби мене єще раз оглядала лікарска військова комісія. І так 8 мая 1924 р. мене оглядало богато докторів. Пани доктори признали мені повну платню яко для інваліда, а крім сего додаткову платню для особи, що мала мене доглядати. Коли я виходив зі шпиталю, щоби стати перед комісією, я собі сказав, що вже більше не верну. При помочи двох своїх приятелів я дістався до свого родинного села, щоби пару днів відпочати, заки я мав пуститися в дорогу до Люрд. Виїзд до Люрд мав бути 12 мая, отже 4 дні по тім, як мене оглядала лікарска військова комісія. Я всів на поїзд 12 мая. Подорож була для мене дуже прикра, бо я був загіпсований, і я терпів страшно через то, що поїзд рухався. Вкінци коли я приїхав до Люрд, то носили мене два рази на день до купіли. 18. мая, день перед моїм поворотом, коли я був о 10 годині рано в купіли, я почув що

мені не добре, мої члени стали тріскати, гейби хто дерево ломав. в моїм тілі почув я реакцію, я був уздоровлений. Мені також здавалося немовби хто перепускав через мое тіло електричну струю. Вийшовши з купіли я просив тих, що мене несли, щоби позволили мені йти самому; але се було неможливе тому, що там було все богато народу, і моглоби було спричинити велике замішанє серед товпи. А мушу Вам сказати, що слабість Потта, (1) яку я мав, обіймала в мене 6, 7, 8, і 9 кістку хребтового стовпа, при чім низші члени були спараліжовані.

Кілька мінут потім мене занесли до ґроти; там я просив помочи одного приятеля і в той спосіб я два рази обійшов ґроту. Коли я вернув до шпиталю Матери Божої сімох болів, я сам встав з моїх ношів і знов положився до свого ліжка. По полудни нова купіль; відтак я пішов до бюра оглядин, де лікарі здіймили з мене гіпс, що мені докучав. Було там 8. лікарів з Бельґії, Франції і Швайцарії і то без взгляду на їх переконання, бо з хвилею, як хто є доктором, він має свобідний вступ до бюра оглядин. Через півтретя години вони мене оглядали і знова оглядали, навіть робили пробу через надрізання тіла. По сих так докладних оглядинах одноголосно признали моє уздоровленнє. Я вернув до дому до своєї жінки та дітий, бо маю троє дітий. В кілька місяців по тім я знова став перед військовою комісією, яка не могла заперечити очівидно уздоровлення, хотяй більшість військових лікарів були недовіркп.

У вересни минувшого року я знова їздив до Люрд і ще раз пішов до бюра оглядин. Було там 15 докто-

(1) Слабість Потта це є запаленнє костей хребтового стовпа; називаєся Слабість Потта від імени лікаря, котрий тую слабість досліджував.

рів. По нових докладних оглядинах всі вони підписали моє цілковите уздоровленнє. Я думав повернути до Люрд єще сего року, але я за бідний. Тому що моя жінка мусіла наробити довгів, щоби помочи тим, котрих уважали вже сиротами, я мушу тепер працювати, щоби ті всі діри позалатувати. Я думав піти пішки, коли лиш назбираю доста гроша, але і се коштовне. Я піду знова колись до нашої доброї небесної Матери, Потіхи прибитих горем, і буду Єї благати, щоби Вона розпростерла свої благословенства і на інших бідних хорих.

**
*

Видиш яка могучість і доброта нашої Матери Марії! І чи найдеся яке серце, щоби не мало до Неї довіря, що моглобн Єї не любити? О, люби, почитай Марію, особливо люби молитися на вервици, бо ця молитва дуже мила для Марії. Вона зявилася бідній пастущі Бернардетті тому, що та дівчинка була побожна і любила молитись на вервици. Що більше, Марія сама, коли обявлялася Бернардетті, мала в руках вервицю. А коли Бернадетта з переляку не в силі була зачати відмовляти вервиці, Марія сама єї зачала відмовляти, сама перехристилася, сама з нею відмовляла по кождій десятці "Слава Отцу." Чиж це не ясний докз, як Марія любить, коли хто молиться на вервици? Молися і ти побожно на вервици, а будеш улюбленою дитиною Марії.

СЕКРЕТ.

БАТЬКИ І МАТЕРІ, ЧИ ХОЧЕТЕ:
1. Щоби ваші дітн, честь і радість ваного життя, **осталися дітьми розважними, добрими і любячими** для вас?...

ВІДМОВЛЯЙТЕ МОЛИТВИ СПІЛЬНО.

**
*

ЧИ ХОЧЕТЕ:
2. Щоб ваші дітн **навчилися любити одні других.** і щоби пізніще незричиняли вам горя взаїмною ненавістю?...
ХАЙ ВІДМОВЛЯЮТЬ СПІЛНО І З ВАМИ МОЛИТВИ!
ЧИ ХОЧЕТЕ:
3. Щобн серед трудностий життя — навіть, єслиб до такою прийшло, **без церквий і без священників** — ВАША ВІРА. ВІРА ВАШИХ БАТЬКІВ ОСТАЛАСЯ НЕНАРУШЕНОЮ у вашому домі?..
МОЛІТЬСЯ ВСІ РАЗОМ.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

ЦЕРКОВ І БІБЛІЯ.
(продовження.)

По друге: — Відповідний провідник у справах релігії мусить бути і зрозумілим для всіх так, щобн кождий міг вповні зрозуміти правдиве значіння наук, які в пьому ся містять. Чи Біблія є книгою зрозумілою для всіх? Зовсім ні; вона є повна неясностий і трудностий не тільки для невчених, але навіть для вчених людий. Сам Святий Петро повідомляє нас, що в листах Святого Павла є "дещо трудно зрозуміти, що невчені і неутверджені перекручують.. на свою власну загибіль." (II. Пет. III., 16.) Для того у інпім місци говорить нам, "що всяке пророцтво Писаня не є ділом власного толкования." (II. Пет. I., 20.)
В Дияніях Апостольских читасмо, що один чоло-

вік їхав повозом, читаючи книгу пророка Ісаї і запитаний через Святого Филипа, чи розумів значіння пророцтва, відповів: "Якже можу, коли хто не пояснить мені." (Діян. VIII., 31.) даючи пізнати сими словами, що не ростить собі права толкувати Письмо Святе.

Отці Церкви, хотяй многі з них ціле своє життя перебули на студіованню Письма Святого, одноголосно кажуть, що Біблія є книгою повною замотаних трудностий. А все таки бачимо у наших часах школярів, які мають тільки зовсім поверховне знання Біблії, а не видять ніби жадної трудности в Божому Слові та сміють толкувати Його від Битія аж до Обявлення. "Безумні скачуть там, де ангели бояться зробити крок."

Чи поступування протестантів не показує наглядно, як це безгранично безумно толкувати собі особисто Святе Письмо? Як тільки відкинули голос Церкви, а проголосили особисту гадку найвищою новагою, вони самі між собою не годні погодитися що до значіння якого-небудь важнішого місця Біблії. Біблія стала в їх руках справжньою Вавилонською вежою. Сини Ноя у своїй гордости хотіли дінняти неба, а їх плян скінчився помішанням і розмноженням язиків. Потомки протестантської Реформації пробували в своїй зарозумілости провадити людий до неба через особисте толкування Святого Письма, однак їх проба допровадила до заколоту та розмноження релігій. Хай буде мені позволено дати примір, який є одним із тисячі. Перед повстанням протестантизму розуміли всі в однакий спосіб слова Євангелія, "Се є Моє Тіло;" нові "світила" шіснайцятого століття подали не менше, як вісімдесять значінь цим простим, чотиром словам, а від їх часу число ріжних толкованьдійшло до більше, як сто.

Ніхто не заперечить, що в наших часах існує велике множество сект, яке побільшається з дня на день. Ніхто не заперечить, що це розмножування є кричучим згіршенням, та великим каменем притковенія на дорозі до навернення поганських народів. Ніхто не заперечить, що це поділення християнської родини завдячує свій початок прийняттю засади, що кождий може собі толкувати Письмо Святе, як хоче. Кождий свіжо-опечений прічер з поверховним образуванням, уявляє собі, що дістав з неба покликанне, щоби заложити нову якусь віру, та шукає, щоби своє імя передати потомству, напечатуючи ним нову секту. І кождий із цих лицарів новітних вір покликується на незмінну Біблію, щоби піддержати свою все-зміну науку.

Так одні християни будуть з Біблії доказувати, що є тільки одна Особа в Бозі, коли тим-часом другі з тої самої книги будуть доказувати, що Три Особи є ясною правдою Божого Обявлення. Одні будуть з Біблії доказували, що Ісус Христос не є Бог. Інші, опираючися на тих самих словах, будуть показували, що Він є Богом. Одні з Письмом Святим в руках будуть твердили, що хрещення дітий не є потрібним до спасення, інші, що воно потрібне. Деякі християни, з Біблією в руках, будуть утримували, що нема жадних святих Тайн; інші, що є тільки дві. Деякі будуть твердили, що Святе Письмо нічого не каже про вічність кар. Інші скажуть, що Біблія зовсім виразно говорить про ту правду. Чи не появляються кождого дня прічерп, які при помочі Письма Святого виказують нам з мозольною точностию рік і день, коли світ ся скінчить? А коли їх пророцтво не сповнилось, то холоднокровно відкладають хвилю нашого знищення на інший день.

Недавно кілька сот Мормонських жінок подало до правительства у Вашингтоні петицію з протестом, щоб ніхто не перешкаджав їм в обридливім многоженстві, натискаючи на се, що воно є оперте на Слові Божім.

Такий є цілком правильний наслідок особистого толкування Письма Святого! Наше горожанське пра-

вительство рядиться не особистою думкою, але через установлені власти. Ніхто би не позволив, щоби наші закони толковано особисто і довільно, або щоби війну виповідали якісь ґазети або приватні особи.

Чи не булоб це скрайно небезпечно вибратися на довгу подорож кораблем, на якому офіцери і корабельна служба завзято сперечалисьби про значіння компасу, і куда треба їхати? Як далеко небезпечніщим булоби вірити капітанам, що сперечаються в подорожі до неба! Коли йде о дорогу до вічности і єї напрям, ніхто не може тебе задоволити, тілько непомильна власть. В цій справі, в якій іде о життя, не сміє бути жадного спору серед тих, що тебе провадять. Тут не сміє бути здогадів. Тут завше мусить бути при кермі хтось, якого голос навіть серед найстрашніщих бур, може тобі дати запевнення, що **все є добре.**

По трете: — Правило віри, або відповідний провідник на дорозі до неба, мусить бути спосібний, щоби подати всі правди потрібні для спасення. Однак само тільки Письмо Святе не містить в собі всіх правд, які християнин є зобовязаний вірити, ні не накладає виразно всіх обовязків, як він має сповняти. Щоби не згадувати про інші приміри, чи не є кождий християнин зобовязаний святкувати неділю та здержуватися від щоденної службової, звичайної роботи? Чи заховування цього закона не належить до найбільших наших святих обовязків? Однак, хоч би ти читав цілу Біблію від Битія аж до Обявлення, ти нігде не знайдеш жадної стрічки, яка би говорила про святкування неділі.

Католицька Церков Правильно вчить, що Наш Господь і Його Апостоли наставали на певні важні обовязки релігійні, які не є записані через вдохновених писателів. На примір, дуже много християн молиться до Духа Святого, і це практика, про яку в Біблії нема згадки.

Для того ми мусимо сказати, що **сама** Біблія не може бути вистарчаючим Провідником та правилом віри, позаяк вона не може коли-небудь бути приступною для чоловіка, який шукає правди; для того, бо вона сама зі себе не є ясна ні зрозуміла навіть у річах найбільшої ваги, і для того, бо не містить в собі всіх правд потрібних до спасення.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

УТЕЧА.

(дальше.)

Яков вволив бажанню свого вуйка та лишився в нього ще через шість літ, в часі яких Бог обсипав його багацтвами. В короткому часі находився він у посіданню великих стад кіз, овець, ослів і верблюдів та численних слуг і служниць до тої міри, що розбудив зависть Лавана. Його очи знова звернулися до далекої рідні, до старого батька і любої матери. На приказ Єгови зібрав він свою родину, свої стада, всі свої маєтки та направився в країну Ханаан.

Однакож бідний утікач не без боязни думав про свого брата Ісава, що став одним із князів пустині в країні Едом. Через двайцять літ надармо ождав Яков вість мира; це був недобрий знак. Тому-то, за-

ки переступив ріку Йордан, вислав він до свого брата кілька своїх слуг зі слідуючим посольством.

"Яков до свого брата Ісава: Я жив на чужині у Лавана аж до сего дня. Вертаю зі стадами волів, ослів і овець, зі слугами і служницями та посилаю отце посольство до мого пана з просьбою о приязнь."

Післанці дуже скоро повернули звіщаючи, що Ісав біжить на зустріч із чотирма стами людий. Перераженний сею вісткою Яков поділив цілу свою каравану на дві ґруни, щоби одна могла врятуватися, наколиб Ісав кинувся на другу; відтак благав помочі в Бога:

"Боже Авраама і Ісаака, закликав він, се Ти приказав мені вертати до рідні та віддатися під Твою опіку. Я вправді зовсім негідний Твого милосердя і вірности, з якою Ти виповняєш усі свої обітниці, котрими Ти обдарив свого слугу. Я перейшов ріку Йордан двайцять літ тому, не маючи жадного богацтва, як сю палицю, а ось, я знову переходжу, на чолі блискучої і багатої каравани. Висвободи мене з руки Ісава, бо я боюся, щоб він у своїм гніві не підніс свого меча на материй та їх дітий. Згадай, Господи, що Ти прирік благословити і розмножити мій рід як зерна піску морського."

Рано пробудившися, відділив він від своїх стад частину, яку хотів подарувати своєму братови Ісавови: Дві ста кіз і двайцять козлів, двісті овець і двацять баранів, трийцять верблюдиць з їх малими, сорок коров і двайцять бугаїв, двайцять ослиць і десять ослів та все се передав своїм слугам відділеними ґрупами.

"Ступайте тереді много, сказав він їм, та ідіть в певному віддаленні одні від других. Стрічаючи перше стадо, мій брат Ісав певно запитає слугу: Хто є твоїм паном? Куда йдеш? Чиї се звірята. Ви будете відповідали: Все те належить до твого слуги Якова; се дар, який він посилає мому панови Ісавови.

Впрочім, він іде за нами і ти скоро його зустрінеш. Прочі пастирі будуть один по другім відповідали так само."

Яков думав, що цей величавий дар змякчить серце Ісава та приготовить йому прихильну стрічу. Давши такі розпорядження, остався він у своїму таборі ще через ніч, дав приказ, щоби жінки, служниці та діти перейшли вчасним ранком чéрез брід Савок, щоб не були виставлені на несподіваний напад, та остався сам на березі ріки. І ось! В таїнсвенному видіні незнакомий якийсь боровся проти нього аж до досвітку, не могучи його побідити. Лишень, щоби показати йому свою надлюдську силу, доторкнувся одного з його нервів, який сейчас усох.

"Пусти мене, сказав тоді незнакомий, бо ось, світає.

— Не пущу тебе, доки мене не поблагословиш.

— Яке є твоє імя?

— Яков.

Від тепер будуть тебе називали Ісраїль, то значить, сильний проти Бога. І от, єсли ти можеш боротися з Богом, то хто з людий зможе тебе подолати?

— А ти, закликав Яков, ти, що напав на мене, хто-ж ти є?

— На що се питання? відповіло небесне видіння, яке поблагословило свого противника і зникло.

— Я бачив Бога лицем в лице, закликав зачудований Яков, я бачив Бога, а смерть не постигла мене!"

Він назвав те місце Фануїл, то значить, Лице Бога. В тій хвилі сонце стало висуватись понад овид. Яков покинув Фануїл, запримітив однак, що кривав, бо один нерв у нього всох на дотик Божественного борця. Нагло, піднімаючи очи, побачив Ісава, що зближався до нього зі свіми чотирма сотками людий. Сейчас поділив Яков свою родину на три ґруни: дру-

горядні жінки з їх дітьми, відтак Лію з єї дітьми, вкінці Рахель із Йосифом. Всі вони пішли на зустріч Ісавови і Яков зараз за ними. Прийшовши близько Ісава, простерся перед ним сім разів чолом в порохи. Ісав враженій тими знаками почести, кинувся в обіймн свого брата, пригорнув його до свого серця та дав йому поцілуй мира серед сліз. Доперва тоді звернулися його очи до Яковових невіст і дітий:

"Чи це твоя родина?

— Так, се є діточки, які мені Бог дав.

В тій хвилі служниці зі синами, відтак Лія і єї діти, потім Рахель і Йосиф, зближилися до Ісава та простерлися перед ним.

І ріжні тоті стада, які я здибав?, запитав Ісав.

Це дар, який я хотів зробити своєму братові, щоби знайти ласку перед його очима.

Я маю досить маєтків, тож затримай то, що маєш.

Ні, брате мій; але, коли я віднайшов твою приязнь, не відкинь цього малого дару, який жертвую тобі на знак мого пошанування, так як ангелови Божому. Будь мені прихильним та прийми з благословенств, якими обсипав мене сотворитель усіх тих дібр.

Ісав піддався усильним просьбам Якова і оба брати розійшлися помирившися. По короткому побуті в Сокот, відтак в Сихем. Яков направився до долини Мамврійської, де ожидав його патріярх Ісаак. Іпов дорогою в Ефрата, яке звалось опісля Вифлеєм, коли тут постигло його велике горе: Рахель, дорога його подруга, що мала його обдарити другим сином, знайшлася нагло в небезпеченстві смерти.

"Не бійся, говорили до неї, щоби придушити єї крик, ти будеш мати сина."

Однак послідний віддих вихопльовався з єї уст, коли дитина прийшла на світ. Ще мала досить сили,

щоби назвати його Веноні, дитина болю. Яков перезвав його Венямін, підпора моєї старости. Поплакавши довго над сею ніжною Рахилею, за яку був служив чотирнайцять літ, він поховав єї в тім місци, де Бог покликав єї душу зі сего світа. На могилі памятник, який він зробив своїми руками, пригадує всім смерть Рахилі і жалобу Якова.

В кілька днів опісля спічнув він від своєї довгої подорожі коло свого батька Ісаака під Мамврійським дубом. Святий старець не міг його побачити, однак так, як в день благословенства, його серце затремтіло з розкоші, коли пригортав його до своїх рамен. Він ожидав тільки прибуття утікача, щоби піти за своїми предками; в скорі потім, повний радости і заслуг, помер він благословлячи Господа. Його два сини, Ісав і Яков, поховали його коло його батька Авраама, Сари, його матери і Ревеки, його подруги, в гробі Макфелях.

ЩО ТРЕБА РОБИТИ, ЩОБИ ЗЛЕ ВИХОВАТИ ДИТИНУ.

1. Коли дитина ще цілком мала, зачніть їй давати все, що забагає.

2. Кажіть в присутности дитини, що ви негодні собі з нею дати ради.

3. Говоріть про неї з похвалами, коли вона може се чути.

4. Сваріться, батьку і мати, задля дитини так, щоб вона о тім знала.

5. Робіть так, щоби дитина думала, що тато, це тиран, добрий тільки на те, щоби її карати.

6. Хай батько на очах дитини зневажає матір.

7. Не дивіться, в якому товаристві дитина обертаєсь.

8. Позволяйте їй, щоби говорила все, що схоче.

9. Здобувайте для неї маєтки, не даючи їй добрих засад, і лишайте в сі руках гроші.

10. Не доглядайте її, коли ся забавляє.

11. Карайте сі за нісенітниці, і смійтеся з сі проступків.

І напевно вам удасться дитину зіпсути.

"БОГОРОДИЦЕ ДІВО" КОРСИКАНСЬКОГО БАНДИТА.

Це було 22. січня 188... Я перебував тоді в монастирі Н. Коло першої години по полудні прийшов до мене братчик від брами монастиря та сказав, що якийсь селянин бажає зі мною говорити. Я пішов. В кутику розмовниці побачив я чоловіка, який сидів з лицем похиленим в дід та укритим в долонях. По цілому його виглядї було можбачити, що він сильно зворушений. Ми поздоровилися, як звичайно, та я запитав, чого він бажає.

— Отче, я прийшов по вас... простіть, даруйте... я хочу просити вас о великий учинок любови...

— Ну, кажіть!

— Я маю братанка. Нещасливий допустився морду вже 12 років тому взад, щоби помстити зневагу, заподіяну своїй сестрі. Від кількa днів находиться в небезпеченстві смерти та хоче ся перед вами висповідати.

— Дуже добре, я охотно вам послужу, і наколи бажаєте, ми можемо йти такой сейчас.

— Перепрашаю, прошу отця, але до хатини, де лежить мій братанок, є 19 кільометрів.

— О, це нічо! Ми можемо йти зараз.

— Це булоб нерозважно, щоб ви йшли зі мною. За мною слідять жандарми і мої вороги; наколи побачуть мене з вами, вони підуть за нами та зарештують мого братанка... а того я би не хотів ні за що.

— Тож як зробити?

— Ось, як! Прийдіть завтра о девятій годині на край ліса, я там буду на вас чекати.

— Гаразд, отже завтра.

Я сердечно стиснув дрожачу руку бідного старця; коли я виходив, я бачив, що в його очах заблистіли грубі слези.

II.

Рано на другий день, о девятій годині, прийшов я на означене місце. Селянин уже чекав. Він пішов доріжкою з просьбою, щоб я йшов слідом за ним. По двайцятьох мінутах ми дійшли до хатини бандита. Мій провідник зайшов перший в нужденну хатчину під соломяним дахом, без вікон, без комина. Немож було зробити огонь, бо дим, утікаючи щилинами, міг би був нас здрадити. Очи бідного бандита заллялися слезами, коли мене побачив. Стрий бандита взяв напів зігнилу лавку і поставив сі коло сінника, на якому спочивав умираючий, та сказав: "Отче, це тепер ваша справа. Коли скінчите, я верну." Бідний бандит мав тільки трийцять шість років; однак подивитись на його біле волосся, довгу, шпаковату бороду, поморщене лице, кождий би був сказав, що це старець.

"Отче, спасибі, що ви прийшли аж до мене. О! я так дуже боявся, щоби не вмерти без сповіди! Але Пречиста Діва, котрій я віддавався що дня під опіку, не опустила мене. Наколи бажаєте, заки зачну сповідатися, розкажу вам коротко історію свого життя."

"Дуже добре, розкажіть!"

"Нас було в дома тільки двоє дітий: я і сестра. Ми жили далеко від дооколичних сіл. Мама навчила нас катихізму та розбудила в наших серцях боязнь перед Богом та ніжну набожність до Пречистої Діви. Кождого дня вечером відмовляли ми всі разом коронку і відтак з Богородице Діво, зі сею короткою молитовкою: "О Матя моя, ухорони мене сеї ночі від смертельного гріха." Рано відмовляли ту саму молитовку, щоби Мати Божа хоронила нас через день від тяжкого гріха.

По моїм Першім Святім Причастю я сповідався завше у Великодному часі. Коли я мав двайцять один рік, мене

забрали до війська. Добра моя мати завісила мені на шию медалик з образком Пречистої Діви, який я все стеріг, (хорий зачав цілувати медалик зі слезами в очах), обняла мене та пригадала мені, щоб я ніколи не забував відмовляти з Богородице Дѣво до Матери Божої. Я се пообіцяв і мушу сказати, що свою обітницю дотримав аж до тепер.

Прийшовши на призначене місце, я пішов до касарні та зачав свою військову службу. Будучи в злому товаристві, я забув за свої хрістіянські обовязки; однак ніколи я не пропустив своїх з Богородице Дѣво до Матери Божої.

III.

Цілий рік перебув я в касарні, коли наспіла до мене сумна вістка, що батько і мати померли в протягу одного місяця. Одна річ мене непокоїла: Що буде з моєю сестрою. Правда, що мій стрий хотів забрати еї до себе. На жаль, в коротці потім я довідався, що мій стрий посварився з якимсь сусідом у справі, в котрій ходило о честь.

Знаючи, як непорадним був мій стрий, я постановив змити в крові заподіяну зневагу.

Далі буде.

ЦЕ ЗАВШЕ ПРАВДА.

Масток нечесно набутий, ніколи не приносить щастя.

Прокліп всюди приносить зі собою горе.

Ранішна молитва, ходження на Службу Божу в будні дни, часте святе Причастя, не відбирають часу потрібного до роботи. Бог помагає в протягу дня.

Чоловік працює тоді з Богом, для Бога і неба.

Милостині та добрі діла ніколи нікого не запровадили до шпиталю.

Незгода, роздор, сварка в родинах часто зничпили їх руїну.

Дурниці зроблені в молодих літах треба дорого платити на старі літа.

Відвага і завзяття поборуть усі перешкоди.

Довірє в Бога, любов Бога, роблять усе легким.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

ПО ЩО МОЛИТИСЯ ДО МАТЕРИ БОЖОЇ? СЕ Є ЗАБОБОН. З РЕШТОЮ. ЯК МОЖЕ МЕНЕ ЧУТИ?

Слухай, друже! Скажи мені, як ТИ можеш мене чути?

— Ти кажеш ушима.

Це правда, але не о це я тебе питаю. Я тебе питаю, ЯК це може бути, що ти мене ушима чуеш

Ось! Мої уста рухаються та виповаджують у рух крихітку воздуху; цей воздух доходить до твоїх уший і там є задержаний малою кісточкою, укритою тоненкою оболонкою, що називаєся **тарабанчик**... І от. ти чуеш то, що я говорю.

Як це дісться? Що є спільного між крихіткою воздуху. котра вдаряє в той тарабанчик і між моєю **гадкою**, що виявляється твоїй душі? — Колибн ми

не виділи, що кождого дня так ся діє, ми би не вірили, що це можливо. А прецінь, це певна річ, що так воно є.

Тож слухай! Коли ти скажеш мені, як ти, що стоїш два кроки передо мною, можеш мене чути і порозумітися зі мною, коли я говорю, тоді і я скажу тобі, як Пречиста Діва і Святі, котрі є в небі, можуть чути мої молитви і відповідати на них.

Той сам БОГ, котрий робить це, що ти мене чуєш, робить також, що й вони мене чують, коли я прошу їх, щоби вони вставлялися за мною до Него.

І **як** Бог це робить? Мені байдуже, як. Одно я знаю на певно: Бог так робить. Це Бог дає знати Найсвятійшій Діві Марії молитви й потреби своїх дітий. Діві, яку Він одну одніську зпоміж усіх сотворінь вивис до непонятного достоїнства **Матери Бога**, Діві, яку Він лишив нам за **Матір, Заступницю**, за **Покровительку** вмираючи на хресті; Діві, котру Він любить понад усі діла своїх рук; Діві, через яку все Він приходить до нас, як прийшов колись у день свого Воплочення. Це Він здідав, що найбезпечнішим способом, щобн дістатись до Ісуса, є, іти до Марії, яка провадить нас до свого Сина і нашого Бога, закриваючи в той спосіб нашу негідність та недосконалі успособлення.

І це я знаю, що нічого солодшого, нічого любішого, нічого більше потішаючого, як любити тоту Діву над Дівами, звірятися Їй зі своїми терпіннями, віддати Їй своє серце.

Це я знаю, що понана до Неї робить чоловіка ліпшим, невинним, чистим, лагідним, покірним, розбуджує в нім любов до молитви, дає йому радість і мир душі.....

Це я знаю, що, коли люблю і почитаю **Марію**, то я, хотай слабонько, але все таки наслідую **мого Спасителя Ісуса Христа** самого.

Він перший полюбив понад усі сотворіння свою так добру, так святу Матір; Він перший служив Їй своїми руками, на всякі способи Її шанував та слухав.

А позаяк в передодень своєї смерти Він сказав: "Я дав вам примір, **щоби ви робили то, що я робив,**" для того я стараюся любити і шанувати **Пречисту Діву Марію** так досконало, як Її любив і шанував Він Сам.

Тут не місце на те,щоби писати студію о почитанню Пречистої Діви.

Однак є в цих стрічках місце на те, щоби заявити отце: Ненависть до почитания Пречистої Діви такого, яке Їй належиться, є і була завше загальною печатию, якою є напятновані всі єреси і всі релігійні революції; ніхто не покидає піколи Пречистої Діви так, щоби рівночасно не покинув Ісуса Христа; та ніхто не погорджує почитанням Марії в тій цілі, щоби стати ліпшим.

Бідні тоті, що не люблять своєї **Матери**! Що не принимають Тої, котру Ісус Христос вибрав, полюбив та не невіддільно сполучив з таїнством свого воплочения, з таїнством вертепу, з таїнствами свого дитинства, свого укритого життя, свого життя прилюдного, з таїнством своїх терпінь та нашого відкуплення; Тої, котру Він у небі приняв до участи у величних таїнствах своєї слави і свого царствування.

Вони, єретики, повинні тремтіти, коли дивлячися на минувші століття христіянства, бачуть, що кожде століття осуджує їх єресь, що нема століття, в якому не булиб справдилися пророчі слова самої Непорочної Діви: "**Всі покоління звати мене будуть блаженною.**"

БЕЗ ВІДПОВІДИ.

Хорий: — Докторе, я не боюсь, скажіть мені правду.
Доктор: — Тож нехай: Ваш стан дуже небезпечний.
— Безнадійний? - Ні... Але...
— Я розумію. Що треба, щоб мене ратувати?
— Так, можна спробувати операцію. Однак добре би було поладнати свої справи... Для того, позаяк видно, що ви католик.....
— Ет! Лишіть се... Всі релігії є варті то само.
— Справді?... Тож приступім до операції. Ось, я подаю вам кілька операцій.. Вибіріть собі якусь!
— Та як? Бодай би вас.. Ніби я знаю, котра добра для мене?
— Менша з тим! Если всі релігії однакі для вашої душі, то і всі лікарства будуть однако добрі для вашого тіла.

МОЛИТВА О МИР.

Господи! Зділай мене орудієм Твого мира:
Щоб я там, де є ненависть, поставив любов;
Щоб я там, де є зневага, поставив прощення;
Щоб я там, де є роздор, поставив злуку;
Щоб я там, де є блуд, поставив правду;
Щоб я там, де є сумнів, поставив віру;
Щоб я там, де є розпука, поставив надію;
Щоб я там, де є темнота, поставив світло;
Щоб я там, де є сум, поставив радість.

О Господи, зділай, щоб я не шукав так дуже, щоб другі мене потішали, як, щоб я потішав других, щоб другі розуміли мене, як щоб я розумів їх, щоб другі мене любили, як щоб я любив їх, бо-ж тільки тоді коли я даюсь для других, тоді дістаю, коли забуваю за себе, знайду себе, коли я прощаю, осягну прощення, коли я вмру, тоді воскресну до вічного життя.

Чудо у Наїнї

1. Коли раз Христос Спаситель
входив до Наїна,
тоді з него виносили
умершого сина.

2. А за сином крок зо кроком
мати поступали,
і за ним гіренькі слези
з очей проливала.

3. "Сину мій миленький,
ти моя потіхо!
Чом мене лишаєш?
Горе мені, лихо!"

4. Возьми мя з собою!
Я не хочу жити!
Най з тобою згину,
мій прекрасний квіте!"

5. Христос милосердний,
як усім се звістно,
глянув і промовив:
О, не плач, невісто!

6. Я тебе потішу
і звільню від муки,
хоть твоя дитина
впала в смертні руки.

7. І дає́ть Він приказ
труму відчинити,
щоби перед всіми
чудо учинити.

8. Троха помолив ся,
взніс до неба очи,
і закликав грімко:
Встань, двигнись, молодче!

9. І на сі слова могучі
молодець встає́ть,
а Христос єго в обіймы
матери дає́ть.

10. І на тебе, брате,
люта смерть полює́ть,
і тобі подібну
доленьку готує́ть!

11. Бо она без серця,
не щадить ніко́го,
але все пильнує́ть
обовязку свого.

12. Чи жиєш у щастю,
чи в гіркій недолі,
памятай, що смерти
не уйдеш ніколи!

о. Володимир Стех.

Контр-Революційна Папуга

Вязні совєтів зібли убогу "вечеру."

Через сумні вікна з желізними кратами скоро вкрадає́ться в темницю вечірний сумерк.

Сторож перейшов попри нашу похмурну кімнату, з лоскотом зачинив двері та кілька разів обернув в замку тяжкий ключ; двері лишуться зачиненими аж до раня.

Деякі з моїх товаришів у вязниці граю́ть у карти, інші читаю́ть, інші зібралися навкруги стола та оповідаю́ть і слухаю́ть забавні історії.

***

"Се була," так говорив як раз один із вязнів, "се була гарна, бразилійська папуга. Єї пір'я горіло огнем прекрасних барв і з голови, похожої на шовкову, многобарвну кулю, висувався дивно скривлений дзюб.

Єї злапано в Бразілії та завезено до Ню-Йорку, де єї купила тамі Еткінсон, жінка молодого американського дипльомата. В неї папуга зачала побирати науку музики; передусім навчили єї свистати "Єнкі дудл." Сю науку однак перервано довгою подорожею; пана Еткінсона іменовано другим підсекретарем першого секретаря американської амбасади в Петрограді. Враз із ним поїхала його жена та забрала зі собою свою папугу.

Так наша папуга дісталася з бразилійських пралісів на береги Нєви. Кілька тижнів по своїм приїзді до Петрограду, пані Еткінсон подарувала папугу бароновій Остен-Буби-Фінтірфлюг фон Цумтийфл, почесній дамі цісарського двора. Баронова була старою панною і папуга булаб в неї не богато навчилась, єслиб не єї братанок, підпоручик одного регіменту царської гвардії. Цей молодий офіцер залюбки вчив папугу і при помочі терпеливости та неустанної науки осягнув те, що папуга навчилася свистати царський гимн: "Боже Царя храні."

Папуга цілими днями висвистувала той гимн, колихаючися на позолоченім столику у вікні палати в Царському Селі; єї свистання було так досконале, що сам Цар хотів єї почути. Папугу занесено в кімнату Царя, котрий почувши єї штуку, похвалив її.

В марті, року 1917, вибухла революція. Царську родину приарештовано. Стара баронова під враженням того, що сталося, вмерла на серцевий удар. Слуги, повикрадавши все, що годен було вкрасти в палаті, забралися; папуга лишилася сама. Забута всіми осталася так через кілька день; не маючи що їсти, перестала висвистувати своє "Боже, царя храні."

Вкінці братанок померщої прийшов одного разу до палати, забрав клітку з папугою то подарував єї одній гарній дамі, в котрої палаті ся находив. У нової своєї пані папуга бистро вернула до здоровля та давньої веселости. Знова зачала висвистувати свій улюблений гимн, і то не без трівоги для своєї пані: революція була в повному розгарі, а царський гимн мусів уступити перед новими піснями

соціялістичними, котрі були менше гарні що до музики, але за те були більше революційні.

Позаяк в Петрограді настав голод, графиня Наталія Темнорецка (се було імя тої гарної пані), хотіла змінити помешкання. Виїхала вона на береги Волги, де мала маєток. Залізничі сполучення вже були порозбивані через юрби жовнірів, які масово втікали з фронту; наша пані не могла подорожувати так, як колись; замість, щоби їхати в спіяльному вагоні так, як давніше, мусіла дуситися в третій клясі, переповненій подорожними.

Клітку з папугою закрила вона полотном з боязни, щоби папузі не забаглося свистати небезпечний гимн.

Та надармо! На одній зі стацій потяг задержано через місцевого комісара; всі довідалися, що тимчасове правительство в Петрограді скинено, та нове правительство большевиків приказало переглядати всі потяги і шукати за "підозрілими."

Комісар в скіряній куртці, з двома револьверами за пасом, зближився до грабіни Наталії, і дивлячися на клітку, запитав:

— Се що таке?

— То клітка з папугою.

Комісар зісунув полотно, і наша папуга появилася в повнім блеску своєї краси.

— Добре, сказав комісар.

Вже обернувся, щоби вийти з вагону, коли наша папуга, що мала звичай поздоровляти денне світло співом, отворила дзюб, і на все горло стала висвистувати своє: "Боже, царя храни."

— Зарештуйте єї, то монархістка, закричав комісар.

Два большевецькі жовніри, які були з комісаром, вхопили бідну Наталію. В кілька годин потім большевицький суд єї судив і без довгої надуми, одноголосно, видав вирок "на найвищу кару" — се значить по большевицьки, вирок на смерть.

На другий день грабіну розстріляно. У хвилі виконання засуду стратила вона притомність і не чула навіть голосу команди. Агент, якому віддано в руки справу грабіни, передав комісарови спис річий, які належали до засудженої, і які їй забрано в хвилі зарештування: пару золотих наушниць, перстень з діямантом, плащ, два убрання, пару черевиків, пулярес, в якому було кілька сот рублів, і клітку з "ученою папугою."

Наушниці дав комісар свій жінці. Перстень забрав він сам, рублі роздано убійникам, так само гроші за спроданий плащ, убрання та черевики.

Папугу забрав комісар до хати, щоб діти нею бавилися.

Тим-часом наша папуга далі висвистувала царський гимн. Найстарший син старався їй перешкодити, і щоб вона забула царський гимн, свистав їй в ухо большевицькі пісні. Однак папуга була мабуть уже за стара, щоби ся вчити чогось нового; бистро повтаряла своє "Боже, царя храни."

З кінцем тижня "товариші" зачали підозрівати цілу родину комісара, де все гомонів небезпечний гимн; щоби не дізнати тої самої судьби, що бідна грабіна, комісар дійшов до переконання, що треба дати папугу в руки большевицького виконавчого комітету.

Рішення суду було просте: "ужити найвищої кари!"

Наша гарна папуга також впала під кулями.

Не знаючи, о що йде, бо не мала розуму, вмирала відважніше, чим єї гарна пані та зі свистом куль змішала в послідне свою улюблену пісню: "Боже, царя храни."

***

"Число безумних є безконечне."

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ.

ПОСВЯЧЕННЯ НАРОДІВ ПРЕСВЯТОМУ СЕРЦЮ.

Хто-ж не знає пребагатих обітниць, які Пресвяте Серце Спасителя зробило всім тим, що будуть Його почитати? Ісус Христос говорить в них про надзвичайні ласки, які дістануть усі одиниці, що підуть за покликом Його любовю палаючого Серця.

Та не тільки для одиниць є ті обітниці. Вони є для цілих народів, котрі з одиниць складаються. Тим-то Сер-

це Спасителя бажає володіти не лиш над одиницями, але й над цілими народами, над їх державами.

Ми не раз уже говорили в нашім скромнім часописі, що Ісус Христос має неоспориму власть над народами. В середніх віках всі держави хилилися перед Ним. Від часів кровавих проступків сатанської революції, яка заметушилась над Францією при кінці вісімнайцятого століття, над Европою запанував дух ненависти проти всього, що несе на собі пятно Божої Величі і Власти. Найстрашнішим злочином новітних держав є те, що вони масово нехтують закони Божі, що вони викидають зі своїх установ імя Спасителя, що вони проти Нього завзято борються за посередництвом своїх правительств та своїх парляментів, яких члени є по найбільшій части апостати а то й явні безбожники. Одним словом: найбільший злочин теперішних народів, це те, що вони кричуть так, як кричала до Пилата розшаліла жидівська товпа: "Ми не хочемо, щоб він володів над нами!" Та це є і їх найбільшим нещастям.

Жадний нарід не був ніколи так щасливий, жадному народови не поводилося так добре навіть у справах дочасних, як у таких часах, коли Христос справді володів над ним світлом своїх правд і своїми моральними законами, завдяки особливо володителям перейнятим наскрізь духом Христовим, як на примір був Гарсія Морено. Противно, жадний нарід не був більше нещасливим, як тоді, коли в Ньому Ісуса проклинано і випихано подібно, як в днях Його терпінь та смерти.

Одначе, Христос своїх прав не може стратити. Він усе, як Сотворитель-Бог, є неограниченим Паном усіх річий, а як Ізбавитель є Він Безсмертним Царем віків, якому належиться всяка честь.

Хоч не хоч, всі народи будуть мусіли признати Його власть; бо **треба, щоб Він володів**, каже Святий Павло, чи то своїм благословенням, чи своєю справедливістю. Однак, це розуміється само собою, що Він воліє панувати над землею скорше силою своєї любови, якої образом є Його Серце. В той спосіб також треба розуміти недвозначну заяву, яку Він зробив Святій Маргареті в Парей де Моніял: **.Я буду володіти помимо сатани і помимо всіх висилків моїх ворогів.**

Це ясно. Він мусить володіти. Там, де Він не володіє, там конéчно буде панувати сатана. Особливо в житю

публичнім, коли Христос не панує, то наступає володіння проступників та людий ледащих, тиранів, котрі готові до найкровавіщих переслідувань. Тоді власть і трони хитаються та валяться, а корони качаються в болоті і крові тих, котрі їх носили. Повстають дикі боротьби сполучені зі страшними нещастями, запановує над перераженими народами найгірше варварство.

Були і є володітелі, котрі це зрозуміли.

Року 1873 славний президент Екватору, **Гарсія Морено,** який став новітним мучеником впавши під ножем найманта масонерії, посвятив себе і свою державу через осібний, урядовий декрет.

За його приміром пішла республика Сан Салвадор року 1874. Року 1879 щось подібного відбулося у Відні То само збулося у Венезуелі року 1900, коли славної памятн Папа Лев XIII. посвятив Христовому Серцю цілий світ. Август Легвія, президент Коломбії, південно-Американської республики, посвятив урядово свою державу Найсвятіщому Серцю та в палаті поставив Його статую.

Таких примірів є що-раз більше. Святіщий Отець бажає, щоби ми всі молились о те, щоби **всі** держави так зробили і після того поступали.

Ми, Удраїнці, своєї держави справді не маємо, однак принаймні нарід повинен би бути посвячений Найсвятіщому Серцю. Тільки Воно може своїм благословенням наділити нас тими добрами, яких ми шукаємо вже сотки й сотки літ без успіху.

Покищо наше життя йде по найбільшій части свідомо і несвідомо за духом ненависти до Ісуса Христа. Маса людий менше або більше свідомих Ісуса випихає з публичного нашого життя. Лукава трутина, якою напувають раз по раз нарід фалшиві патріоти — пів-інтеліґенти заходить поволі у нутро навіть простих людий. Трутина українського голосу вчить людий, що просвіта є противна релігії, і ворожі головачі жалують Юду, який здрадив Спасителя, та ідолом ставляють народові безбожність, де не нарід Ісусу Христу, але Христос народови має бути пожертвований. Хай Пресяте Серце Ісуса змилосердиться над нашим нещасним народом.

КАТОЛЦИЗМ У ШВЕЦІЇ.

Християнство завитало в Швецію 829. р., але довгі літа мусіло ще боротися проти пануючого поганьства. Ще 1160. р. святий король Ерік упав жертвою поган; но від тої пори Церков Католицька розвивалась тут щораз краще. Св. Бриґіта і св. Катерина є невмірущими квітами католицької Швеції.

Німецький протестантизм Лютра дістався до Швеції з хвилею, коли король Ґустав Ваза його приняв. Наслідком цього було люте переслідування католиків, загарбання церковних дібр, прогнання монахів і подібні добродійства. Но нарід був уже утверджений в католицькій вірі і впроваджування протестантизму в Швецію не обійшлося без опору і треба було послуговатися ріжного рода підступами, щоби впровадити нову релігію. А мимо того сліди католицизму не зникли цілковито ніколи і протестантська Швеція далі святкувала веснародне свято Благовіщення з католицьких часів.

Доперва після 30-літної війни протестантизм принявся загально в Швеції, але при помочи яких насильств! Вистарчить згадати, що навіть амбасадори католицьких країв при швецькому королівському дворі заледво сміли сповняти свої релігійні обовязки в приватній каплиці, а нікому іншому не вільно було під тяжкими карами брати участь в цих богослуженнях.

Доперва 1837. р. правительство дало дозвіл на отворення одинокої католицької церкви, св. Евгенії в Штокгольмі, однак на дверах цеї церкви прибито строгі приписи державної власти, силою котрих н. пр. жадному швецькому протестантові не вільно під тяжкими карами ввійти в цю церков.

В наших часах є в Швеції лише 4 парохії признані правительством, але якого рода признання! Всі хрести, шлюби, похорони і т. д. мусять бути зареґістровані в канцелярії лютеранського пастора, щоби були принятими державою. Навіть католицькі священники і Апостольський Вікарий мусять бути записані в лютеранських реєстрах. Мимо цих трудних обставин Церков Католицька розвивається, підноситься що-раз більше. Попри ненависть і шикани протестантського правління головною перешкодою поборення є брак священників і матеріяльних средств.

---o---

Католицька молодь. — Молодіж завдаток будучности народу. В молодіжі також лежить будучність Церкви, це річ неоспорима. Тому-то й стараються всі католицькі народи о виховання свідомої, перенятої католицьким духом молодіжи. В молодій чехословацькій републці католицька молодіж мабуть має найкращу організацію поміж усіми славянськими народами. Студенти университету в Празі видають денник "Життя;" молодіж робітнича має дві часописі, видавані рівнож в Празі: "Дорост" і "Квіт молодости. Селянська молодіж рівнож має дві часописі: "Наша молодь" і "Ангел Хоронитель." — Словацька молодіж рівнож видає часопис "Розвій." — Навіть в далекому Китаю і Японії є католицькі часописі для молодіжи "Листок Хінської Молодіжи" і "Католицькі Часи."

В нас молодіжи чимало і хороша вона в своїх прикметах, та не працюється доволі над її освідомленням і організацією в католицькому дусі.

Діти - місіонарі. — Всі ми знаємо, які страшні наслідки викликала війна. Треба буде усильної праці цілих поколінь, щоби усунути численні лиха, які викликала війна.... Скоро лиш війна скінчилася, всі сили тьми завязалися, щоби зруйнувати душі. Подамо малий примір: У Відні, столиці Австрії, соціялісти сейчас по війні взяли верх в управі і стали господарувати по свому: замикали католицькі школи, проганяли монахинь із шпиталів і т. д. Довго їх господарка не тривала, а все-таки наслідки осталися сумні: 600 родин зовсім відлучилося від церкви.

Всі змагання священників оставали безуспішними, навіть не допущено їх до хати, а обсипувано зневагами. Тоді священники взялися за спосіб: стали посилати до цих родин добре приготованих дітей. Наслідок того був, що чого не в силі були зробити священники, того доконали діти — привели відпавших до церкви, де ждали на них місіонарі з відповідними науками. Днесь, завдяки трудам цих малих місіонарів із 600 родин відпавших від церкви осталось лиш 9, що ще не навернулися. — Із уст младенец..і сущих совершил єси хвалу...

Зла преса. —Часто стрічається людей, що вважають невмісною строгість Католицької Церкви, коли вона забороняє читання злих книжок і газет. А преці це не є нічим іншим, як тілько сповнюванням найосновнішого її обовязку. Поволи і свіцькі власти зачинають — троха за пізно! опікуватися пресою і видавати строгі закони проти злих писем. Англійський парлямент, котрий під карою 3 місяців арешту і гривни $ 2,500.00 забороняє часописні вістки про розводи і про причини, що їх викликали. Ірляндія не перепустить через границю жадної порнографічної (не моральної) публікації. Канадийський уряд цловий не допускає до Канади американської порнографічної преси. А на з'їзді журналістів, що недавно відбувався у Вашінгтоні принято ряд резолюцій, що мають на цілі зреформования щоденної преси, н. пр. розводові і кримінальні відомости та неморальні і фалшиві анонси. Конець-кінців, такой нема лучшої вихователї поліси чим поліса Католицької Церкви! —

Жидівка монахинею. — Ноза Голдстейн з Ню-Йорку пішла кілька разів з цікавости на богослуженя до католицької церкви і наслідок того — приняла католицьку віру і вступила до закону СС. Домініканок приявши імя Сестри Марії Агнички. —

Католицизм в Зл. Державах. — Цего року число католицьких шкіл парохіяльних в Зл. Державах взросло о 287, число колегій і академій побільшилось о 27. В 352 сиротинцях є разом 47.827 сиріт; захистів для старців є 117, шпиталів поверх 600, між ними оден для прокаженних, 100 захоронок під проводом монахинь. —

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА

П. А.-Гай, Неск. — Одержали з поаякою. Спасибі за гарне гризнання. Перший річник на жаль уже вичерпаний. **Всеч. о. Д. Попович:** — Переплати одержали, сердечне спасибі. Висилаємо. — **Пі. М. Москвяк, Філяд.:** — Одержали з подякою. — **П. П. Ференс, Лейдів.:** — Одержали з подякою. **П. А. Семенчук, Локпорт:** — Одержали з подякою. Будемо висилати. — **П. М. Ковбел, Саск.:** — Одержали з подякою. Спасибі за щирі желания. — **П. Г. Гарах, Кридор:** — Одержали обі переплати з подякою. Спасибі за щирі зичення. — **П. К. Щирба, Віндзор:** — Одержали обі передплати з подякою. Адресу змінили. —**П. А. Сиротюк, Іст. Кіл.:** Одержали з подякою. Спасибі за щирі желания. — **П. І. Дроздович, Монтр.:** — Одержали з подякою. Адресу змінили. — **Всеч. о. Д. Ґірецкий, Барнесб.:** — Будемо висилати. — **П. Н. Подорожний, Лирчв.:** — Одержали з подякою. Вишлимо. — **П. Д. Яворський, Ню-Йорк:** — Одержали з подякою. Хай Ісус благословить Ваші добрі заміри. — **П. Г. Гнатко, Сиракюз:** — Одержали з подякою. Вислали книжочку. — **П. І. Шишляк, Варвик:** — Ми вислала Вам то, що Ви жадали. Однак прийшло з поворотом. Прошу подати точно адрес і питати на почті. — **П. М. Антонишин, Окбирн:** — Одержали з подякою. Спасибі за гарне поздоровлення. — **Пі. М. Лабяк, Йонкерс:** — Одержали з подякою. Спасибі за гарне признання. — **П. Як. Дудич, Чатф.:** Одержали з подякою. Спасибі за щире признання. — **П. Н. Матяк, Вініп.:** — Одержали з подякою. — **П. В. Поцалуйко, Талбер:** Вислали. — **П. Д. Проч, Вотервл.:** — Вислали. Ціна є 25 цент. — **П. О. Гриньків, Окбирн:** — Одержали з подякою. — **П. В. Кутурлаш, Бруклин:** — Одержали з подякою. Адрес змінили. — **П. П. А. Челяда і Н. Василевич, Вініп.:** — Одержали з подякою. Спасибі за щирі желания. — **П. К. Яців, Липтон:** — Одержали лист. Будемо висилати. — **П. С. Ходак, Рочестер:** — Одержали з подякою. — **П. В. Середа, Фейр-Глен:** — Числа ми вислали Образів не маємо.

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і вливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

ВЕЛИКИЙ ЗЇЗД ПРИХИЛЬНИКІВ ЖЕРТВОДАВЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЕЦЕЗАЛЬНОЇ КОЛЄГІЇ СВ. ЙОСИФА В ЙОРКТОНІ-САСК!

при нагоді Відпустових Торжеств в Йорктоні

Подається до відома Українцям Греко-католикам в Канаді, що дня 6-го липня 1926 р. - відбудеться в Йорктоні - Саск. Великий Зїзд Українців Греко-катол. в Канаді в цілях організаційних!

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ ЗЇЗДУ.

ПРОҐРАМА ЗЇЗДУ.

Зїзд зачинається дня 6-го Липня рано Великою Службою Божою у місцевій Греко-католицькій Церкві в Йорктоні-Саск.

I.

По полудни:

1. Від год. другої до год. пів до третої передзіздові наради Організаційного Комітету Зїзду.

2. Зїзд отвирає о год. пів до третої Голова Комітету Зїзду-Їх Впреосвященьство Еп. Никита Будка.

3. Наступає перевірення повновластей делєгатів від поодиноких Греко-кат. парохій організаній та товариств і проголошення висліду верифікації.

4. Вибір Комісії зажалень.

5. Вибір Президії Зїзду.

6. Коротенькі звіти з дотеперішньої діяльности Колєгії.

7. Відчитанне привітів, які наспіли з нагоди Зїзду.

II

8. Організаційний реферат виголосить ВП. Володимир Босий учитель в Колєгії.

9. Дискусія над скінченим рефератом і постанови Зїзду.
10. Вписи на членів Добродійних і Членів Опікунів Колегії в Йорктоні.
11. Звіт Комісії Зажалень і дискусії.
12. Відспіваннє Українського-Державного гимну.

III.

13. Конець Зїздових нарад предвиджується на год. 6-ту вечер. Від год. 7-ої вечер прийомна вечера (бенкет) для Делегатів, в їдальні Колегії.
14. По вечері Святочний концерт і науковий виклад в гімнастичній галі Колегії. (початок Концерту о год. 8-ій вечер.)
15. Весь порядок на Зїзді удержують Члени Січової Організації в Канаді з отсих Січових Курінів в Зах. Канаді: Січова Школа з Йорктону, Члени 6-го Січ, куріня з Саскатуну, Члени 9-го і 16-го курінів з Округа Айтуна-Саск, 8-го з Бедфорвейл-Саск, 7-го з Моделфарм-Саск, надто всі ті позаміс-цеві Члени січ-організації, котрі зможуть приїхати на сей зїзд.

ЗАПРОШЕННЯ НА ЗЇЗД В ЙОРКТОНІ.

Організаційний Комітет Зїзду в Йорктоні-Саск, запрошує отсим на сей Зїзд:

а. Все Українське Греко-катол. Всечесне духовеньство в Канаді з голосом рішаючим.

б. Все Українське Вп. Учительство Греко-катол. в Канаді з голосом рішаючим.

в. Всі Укр. Греко-кат. культурні Організації, Товариства та інституції. Члени, з голосами дорадчими-а делегати з голосами рішаючими.

г. Всі Укр. Греко-кат. Парохії в Канаді, котрі взивається для так важних справ, які памітив собі сей Зїзд-вибрати і вислати на сей Зїзд своїх делегатів! Парохія з 30-ти членів-має право вислати одного делегата, з 60 двох їтд. Повновласти виписують Трости з порученя Пароха.

г. Особливо запрошується на сей Зїзд всіх Українців, котрі в який небудь спосіб причинилися до заложення Української Дієцезальної Колегії св. Йосифа в Йорктоні Саск.

В справах сего Зїзду проситься звертати на отсю адресу:

UKRAINIAN St. JOSEPH'S COLLEGE
BOX 360
YORKTON, Sask.

Рік 4. 1. Липня 1926. Ч.7.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Про вервицю. — Богородице Діво корсиканського бандита. — Віра наших батьків. — Церков. — Біблійні оповідання. — Пасхальні Яйці. — Фільозоф і моряк. — Сповідь жида. — Щоби мати успіх в житю. Розмови о релігії. — Поради для господині. — Католицьким світом. — Для поучення і розривки. — Ювилейна місія.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктон, Саск.

„THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per year, Canada and U. S. $1.00. Foreign, $1.25.
Single Copies, 10 cents.
Entered as Second Class Mail Matter Before the Postmaster-General, Ottawa, June 22. 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61. Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранітові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЕКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЕКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню поклича́тся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ.

1. Ч. **Пресв. Евхар.** (на нед.)
2. П † Св. Ап. Юди
3. С. Св. СвМ. Методія
4. Н. **Пресв. Евхаристії**

5. П. Св. СвМ Евзевія
6. В. Св. М. Аґрипіни
7. С. **Рожд. св. Ів. Хрест.**
8. Ч. Св. М. Февронії
9. П. **Пресв. Серця Іс.** (на нед)
10. С. † **Состраданіє Богородиці.**
11. Н. **Найсв. Серця Господ.**

12. П. **Св. ААп. Петра і Павла**
13. В. † Собор 12 Апост.
14(1) С. Св. Косми і Даміяна
15. Ч. † Полож. ризи Пр. Богор.
16. П. Св. М. Якинта
17. С. Св. Андр. Критського
18. Н. **Св. Кир. і Метод.**

19. П. † Преп. Атаназ. Ат.
20. В. Прп. Томи і Акакія
21. С. Св. ВМ. Прокопія
22. Ч. Св. СвМ. Панкрат.
23. П. † Прп. Ант. Печер.
24. С. Св. М. Евфимії
25. Н. **Св. ММ. Прокла і Іляр.**

26. П. Собор св. Арх. Гавр.
27. В. Св. Ап. Акили
28. С. † Св. Володимира
29. Ч. Св. СвМ. Атиногена
30. П. Св. ВМ. Марини
31. С. Св. М. Еміліяна

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛИПЕНЬ.

4. Н. **Празник Прсв. Евхаристії.** - Всеночне. Єв. у. Ів. 24. Ап. 149. Є. Ів, 23. По Сл. Божій похід з Найсв. Тайнами до чотирох олтарів. Де годі триразовий обхід і благословленнє в церкві. Євангелія з чотирох Євангелистів. Мат. 108. Мар. 64. Лу. 108 Ів. 23.
7. С. **Рождество св. Івана Хрестителя.** - Всеночне Єв. у. Лу. 3. Ап. 112. Є. Лу. 1. з попразд. Евхаристії.
9. П. **Десята пятниця Н. Серця Господнього.**
10. С. **Состраданіє Богородиці.**
11. Н. **Празник Н. Серця Гднього.** - Всеночне Єв. у. Ів. 36. Ап. 306 Є. Ів. 9. і 10. — Всеночне св. Петра і Павла.
12. П. **Св. Апп. Петра і Павла.** - Є. у. Ів. 67. Ап. 193. Є. Мат. 67.
18. Н. **Нед. 4. по Сош.** і св. Кирила і Методія Апостолів Славян. Гл. 3. у. 4. Ап. 93. і 318. Є. Мат. 25. і 11. Вечірня велика св. Атаназію Атонскому.
25. Н. **Нед. 5. по Сош.** - Гл. 4. у. 5. Ап. 103. Є. Мат. 28. о вигнанию злого духа.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Липень** **1926.**

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

Коли Бог провадив ізраїльський народ через пустиню, кормив его чудесним хлібом, манною. Мала вона цю прикмету, що хоч всі споживали ѣї кождого дня вона не переїдалася. Мала вона всякий смак, якого хто бажав (Книга Прем. 16,10). Се є прикметою Божого діла, що воно є для всіх, для кождого воно є відповідне, чи він молодий, чи старий, чи вченний, чи невченний.

Таку прикмету мають також деякі молитви. Вони для всіх відповідні, всім до смаку, відповідні для кождого серця. Це є молитви уложені самим Духом Святим. Такою молитвою є Отче наш. Богородице Дівo

Ці молитви на устах всіх віруючих християн, і всі находять в цих молитвах те, чого їх серця бажають. Такою молитвою є і вервиця-коронка. Для всіх вона добра, для всіх відповідна: для людей невчених вона легка, приступна; в ній находять жерело помочи, пільги, відради; вчені, високо-образовані находять в молитві на вервиці силу, потіху, спокій серця.

От, послухай, чим була молитва на вервиці для великих людей.

Славний учитель музики Христоф Глік був не лише знаменитим музиком, але і побожним християнином. Походив він з убогої, але католицької родини. Яко надзвичайно спосібний музик-артист, находився він в товаристві найвищих кругів суспільности, яка під той час була зіпсута безбожними засадами, та мимо того він остав вірний католицькій релігії аж до смерти. Те, що він витревав у вірі своїх батьків, завдячує одній події зі свого життя. Єще яко молодець співав він в одній церкві; его прекрасний голос і глубоке чувство з яким співав, — все те притягало товпи народу, що з одушевленням слухали его пісень.

Одного дня, коли Глік зійшов з хорів, де якраз відспівав чудову мельодію Кляріого, приступив до нього один бідний монах, а пригорнувши его серед сліз до грудей, став ему желати як найкращих успіхів в дальшім образованню так гарного і надзвичайного талану; наконець так до нього сказав:

"Я не маю нічого, щоби я міг тобі дати. Нічого не маю, лиш цю вервицю; але возьми сі і заховай, яко памятку від брата Анзельма. Однак, мій дорогий приятелю, обіцяй мені, що кождого вечера будеш ві відмовляти в честь Пресвятої Діви. Ця молитва принесе тобі щастя; Бог за вставленням Діви Марії поблагословить твої труди так, що ти не лише станеш колись великим в очах людей, але навіть дочекаєшся его щастя, що перед троном Всевишнього будеш

прислухуватись ангельським співам."

Заскочений і зворушений словами монаха молодий Христоф, взяв з ушанованням вервицю; він уцілував руку брата Анзельма худу і висохлу не так в наслідок старости, як радше задля строгого способу життя, і прирік, що щодня буде відмовляти вервицю, як довго буде жити.

Коли мав пятнайцять літ, Глік постановив удатися до Риму, щоби там продовжати свої музичні науки. Але звідки взяти грошей на подорож і науку? Повний довіря він відмовляв в цім наміренню вервицю. Одного вечера, коли якраз був укінчив цю молитву, запукав нараз хтось сильно до дверей бідної хатини его родичів. Тим несподіваним гостем був капельмайстер (управитель) орхестри при церкві св. Стефана у Відни; ему поручено їхати до Італії і зібрати там музичні твори славного церковного музика Палестрини; щоби мати якогось товариша своєї подорожі, він прийнов в імени архиепископа просити Христофового батька, щоби дав свого сина ему за секретара. О, яка це була радість для бідного хлопця! Розуміється, родичі зі слезами вдячности сейчас на це пристали і кілька днів пізніше молодий Глік враз зі своїм добрим і високо-образованим учителем виїхав до Італії.

Годі тут подрібно описувати всі події з життя цего великого музика-артиста, за час 20. літного его побуту в Італії. Це певне, що вірний обітниці, яку дав братови Анзельмови, не занедбав він ані одного вечера відмовити вервицю. Цю памятку заховував він, як найдорожший скарб, котрий ему нераз принїс щастя. І це треба сказати, що коли вернув до Відня, а пізніше, коли перебував на французькім дворі, він умів завсіди виречися якоїсь приємности, або величавого приняття-вечері, або займаючої розмови, щоби де відійти на бік, і в якімсь куті королівської палати

побожно відмовити вервицю, яку називав він "молитво-словом музика. В так глубоко релігійнім настрою проминуло ціле життя Христофа Гліка, а в дни, коли ражений ударом апоплексії віддав Богови свого духа, знайшли в его долони вервицю-коронку брата Анзелма.

"Богородице Діво,, Корсиканського Бандита

(Докінчення.)

Одного гарного дня, хоч моя військова служба ще не скінчилася, не беручи навіть жадного позволення, я покинув свій регімент та вернув до свого села. Хоч як я уважав, мою утечу запримітили... Чоловік, на якім я хотів піместитися, скоро о тім довідався та сейчас здогадався, що його чекає. Він стерігся та враз із поліцією, днями і ночами став за мною гонити. Це ще побільшило мою ненависть та скріпило мій замір.

Вже цілий рік проминув, а я не мав нагоди, щоби його стрінути. Вкінці одного дня я дізнався, що 29 вересня мав він прийти до села Н., де мав відбуватися празник. Я взяв рушницю та вдався на місце, через яке він після всякої правдоподібности мав переходити. Справді около девятої годині побачив я здалека трох людий; кождий з них мав кріс. Мій неприятель ішов по середині. Я був один лиш проти трох, одначе моє положення було вигідніще, бо я був укритий так, що вони не могли мені пошкодити. Хвиля була для мене відповідна; коли вони зближилися до мене на віддаль пятьдесять метрів, я потиснув курок, а мій ворог, гей громом ударений, упав від кулею, яка пробила його серце.

Його товариші стріляли на мене, одначе їх кулі розбилися о скалу, за котрою я був укритий.

Загасивши свою жажду пімсти, я почув, що в моїй душі розбудились христіянські почування. Я зрозумів, на жаль за пізно, цілий тягар свого злочину. Образ моєї жертви переслідував мене днями і ночами; я від тої хвилі не зазнав ні мира, ні спочинку. Гей Каїн я волочився з місця на місце. Через дванайцять літ я не спав дві ночі на тім самім місци. Кождого дня відмовляв я коронку, і коли тільки міг, то давав милостиню, щоби дістати ласку висповідатися перед смертію.

Однак, в моїх молитвах ніколи я не забував того, котрого я замордував. Тепер повалила мене слабість; вже близько цілий рік лежу я на цім нужденнім сіннику, а ніколи не мав при собі лікаря, бо я боявся здради. Впрочім мені вже не залежить на житю; я волію в покуту за свій злочин вмерти.

А тепер, дорогі отче, прошу вас скажіть мені, чи Бог простить мені мої гріхи, особливо моє вбійство? Як пла кав я з жалю, що я зневажив так доброго Бога, який помимо мойого злочину, ухоронив мене від певної смерти, коли я одного дня стрінувся зі своїми ворогами; всі стали стріляти в мене, одначе жадна куля мене не досягнула.

"А чи ви стріляли в них?" запитав я.

О ні, мій отче; я не боронився. Єслиб я був мав свій кріс, я певно би був їх міг убити. Але я постановив собі, що, хоч би мене це мало життя коштувати, я не зломлю обітниці, яку я зробив Пресвятій Діві.

— Яку?

— Я їй приобіцяв, що вже ніхого не вбю, і щоби вірно додержати своєї обітниці, я ніколи не носив при собі жадного оружжа від хвилі злочину. Ще раз, мій отче, прошу вас, чи Бог простить мені? І кажучи ці слова, нещасний проливав потоки сліз.

"Майте довіря, Бог принимає ваш жаль. Пречиста Діва вдоволена з вірности, з якою ви відмовляли три "Богородице" і коронку, здобуда вам сю неоцінену ласку.

"Тепер можете висповідатися."

Так, отче, я хочу висповідатися зі всіх гріхів, яких я допустився від хвилі, коли я став уживати розуму.

Він відбув сповідь, часто переривану риданням, і коли я помирив його з Богом, уділив йому і святого Маслосвятія.

"Отче дорогі," сказав він потім, "я тепер радо вмираю." Я не знаю, як можу вам віддячитися. Моліться дальше за

мене, і коли довідаєтеся про мою смерть, не забудьте згадати про мене в Жертві Божої Служби.

Я би був хотів дати йому послідне святе Причастя; та на жаль, далека віддалення та непогода не дозволили мені дати йому цю потіху. Слідуючої ночі віддав він свою душу Богу.

В тиждень опісля прийшов до мене його вуйко та сказав мені, що він випустив послідний віддих, вимовляючи Пресвяті Імена Ісуса і Марії. Я відправив Службу Божу за його душу, та дякував Богу за його милосердія зглядом него.

Певно, він допустився великого злочину, але не був закаменілим у злі; Бог, що ніколи не погорджує серцем сокрушенним і смиренним, простив йому, певно завдяки заступництву Пречистої Діви, якої злочинець ніколи не перестав взивати. Тож слава за се Ісусу і Марії.

При кінці цього оповідання, за якого правдивість я ручу, я благаю материй, щоб ніколи не забували, що християнське виховання, це для дітий питання, в якім іде о життя або смерть.

Враження добрі або злі, які діти дістали від ранної молодости, тільки з трудом пізніще затираються. Наколи матері уважають, щоби вложити в серце своїх дітий боязнь Бога; єсли зацеплять в їх серцях набожність до Пречистої Діви, тоді ті діти, наколи в хвилі пристрасти зблудять з дороги чесноти — так як бандить котрого історію я розказав — все-таки завдяки християнським наукам, одержаним на колінах материй, повернуть до своїх християнських обовязків.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

ЦЕРКОВ І БІБЛІЯ.

Хай Бог боронить, щоби хто з читачів хотів заключити з того, що я щойно сказав, що Католицька

Церков противиться читанню Письма Святого, або що вона є ворогом Біблії. Католицька Церков ворогом Біблії! Боже Святий! Що за почварна невдячність. Яке підле очернення міститься в тім твердженню! Так само міг би ти оскаржувати Дівственну Матір, що Вона хотіла знищити Дитину-Спасителя при своїх грудях, як оскаржувати Церков, нашу Матір, що Вона хоче знищити існуюче Слово Боже. Так само міг би ти оскаржувати патріотичних державних мужів, що вони хочуть знищити конституцію держави, коли стараються хоронити сї перед нарушенням через беззасадних демагогів.

Через пятнайцять століть Церков була одиноким сторожем і складом Біблії, а наколиб вона була боялася тої святої Книги, хто-ж був би міг в тім довгім часі перешкодити Їй, щоби не подерла єї на кусники та кинула на вітри? Вона була би могла кинути сї в море, так як звироднїла мати моглаб утопити свою дитину, і хто би був бував мудріщим?

Що сталося з тими міліонами славних колись книг, написаних у минувших віках? Вони майже всі затрачені. Одначе серед цього знищення давньої літератури, Біблія є майже одиноким памятником, що стоїть немов Єгипетські піраміди серед окружаючих їх пустинь. Ця поважана Книга перебула війни, революції та варварські навали пятьнайцяти століть. Хто ухоронив єї від знищення? Католицька Церков. Без єї печалівої дбайливости Новий Завіт був би мабуть так мало знаний, як "Книга днів Царів Ізраїля."

В нашому часі печатання ми негодні досить уявити собі, кілько труду Церков мусіла доложити, щоби ухоронити та заховати Святі Писання. Учені монахи, поневажувані тепер у своїх гробах через безмисьних людий, неустанно занималися відписуванням Святої Біблії пером. Коли один монах умер, інший занимав по нім його місце, стережучи гей вірна стежа

Боже Слово.

Позвольте мені подати кілька наглядних фактів, щоби показати, який труд завдавала собі Церков, щоби заховати Письмо Святе.

Канон (уклад книг) Біблії, уложено, як ми бачили, в четвертім столітті. В тім самім столітті Папа Дамазий розпорядив, щоби виконано новий і повний переклад Письма Сєятого на латинську мову, яка була тоді живою мовою не лиш у Римі та Італії, але в цілім цивілізованім світі.

Єсли Папи боялися, щоби Біблія не бачила світла, то в дивний спосіб проявляли свою боязнь. Цей новий переклад поширено по цілім християнськім світі, і для того названо його **Вульгата**, то значить, видання для люду.

В шестім і семім столітті зі спорідненої Латинської мови стали вирастати гей пучки повітні Европейські язики. Біблія також скоро знайшла собі дорогу до цих мов. Преподобний Беда, який жив у Анґлії в осьмім столітті, і котрого імя в тім краю находиться у великій пошані, переклав Свято Письмо на Саксонське, яке було тоді мовою Анґлії. Він помер як раз у хвилі, коли диктував послідні стихи Євангелія святого Йоанна.

Тома Арундел, Архієпископ з Кентербири, в похоронній бесіді, виголошеній в честь Анни, жени Рихарда Другого, року 1394, хвалить сї їзза пильного читання чотирох Євангелій. Той, що був головою Анґлійської Церкви, не осуджував би в других того, що поручав в королевій.

Пан Тома Мор твердить, що перед виступом Вікліфа існував анґлійський переклад Письма Святого "добре і з пошаною, побожно і розсудно читаний через набожний і добрий люд."

Коли зачалося робити частинні застереження, що до поширювання Біблії в Анґлії в пятнайцятім столітю, ці застереження повстали з нагоди поступования Вікліфа та його послідувателів, що не тільки видали новий переклад, в який вцинили свої новости, але також хотіли толкувати Святе Письмо в спосіб чужий толкуванню, одержаному з передання.

Церков працюючи над поширенням Божого Слова, має яко сторож віри, і обовязок і право глядіти за тим, щоби вірних не зводжувано нездоровими видан[illegible]ями.

Печатну штуку відкрито в пятнайцятім столітю, а майже в сто літ опісля прийнила реформація. Часто говорять побідно, і я думаю, що дещо і навіть у теперішних часах є неуками до тої міри, щоби увагати се за правду, що перше видання Біблії, яке коли не-будь опубликовано по винайденю печатания, було видання Мартина Лютра. Правда є, що, закн Лютер приложив перо до папіру, не менше як пятьдесять видань Письма Святого вже появилося в Европі, не говорячи навіть про видання опубликувані у Великій Британії. 21 із тих видань опубликовано по Німецьки, одно по Іспанськи, чотири по Французьки, 21 по Італійськи, пять по Фляндерськи і чотири по Чеськи.

Дохотячи до наших часів, коли ти отворини Анґлійську Біблію, ти знайдеш у передмові письмо Папи Пія Шестого, в якому він усильно поручає побожне читання Святого Письма. Письмо Папи є найважнішою повагою в Церкві. В Біблії Гейдака ти знайдеш також письма Епископів Сполучених Держав, де вони виражають надію, що це чудове видання широко розійдеся серед їх вірних.

Ці факти повинні би, думаю, переконати кожду щиру душу, що Церков, далеко від того, щоби противитися читанню Письма Святого, робить усе, що може, щоби заохотити до його уживания.

Один пан з Північної Кароліни недавно звірився

мені з тим, що зачудувався, коли перший раз зайшов до Католицької книгарні та побачив на полицях величний ряд Біблій на продаж. До тої хвилі він вірив неоправдане оскарження, що Католикам невільно читати Біблії. Від того часу він прийняв Католицьку віру.

Може вільно мені буде згадати о моїм особистім досвіді з довгого часу студій. Я говорю про себе не для того, що мій випадок є виїмком, але противно, для того, бо мій примір покаже, після якого плану провадиться студентів Церкви ві всіх колеґіях по Католицькім світі, у відношенню до Святого Письма.

В часі ґімназіяльних студій ми кождого дня слухали читання Письма Святого. Коли ми підійшли до вищих галузий Фільозофії і Теольоґії, наука Святого Письма занимала поважну частину нашого виховання. Крім того читали ми кождого дня одну главу з Нового Завіта, не стоячи або сидячи, але на колінах, а відтак ми побожно цілували вдохновену сторінку. В часі їди ми кождого дня слухали вибраних місць із Біблії і завше ми мали при собі один примірник Нового Завіта.

Студенти однак так були освоєні зі Святим Письмом, що многі з них, коли слухали кілька стихів, могли сказати, з котрого місця Святого Письма їх читано. Нас учили тільки одної боязни: щоби не читати Письма Святого без боязни і пошани.

По своїм висвяченню кождий священик є зобовязаний в совісти, щоби кождого дня посвятити на читання Святого Письма годину. Я не маю переконання, що священики інших визнань мають той сам обовязок.

То, що є добре для священства, мусить бути добре також для світських. Будь певним, що наколи станеш католиком, Церков тобі не заборонить читання Святого Письма. Це є наше найсильніше бажання, щоби кожде слово Евангелія могло бути врите в нашу память і наше серце.

ЦЕРКОВ.

"Вона (Церков) називається Католицька, бо вона поширена по цілім світі, від кінця до кінця... І коли будеш перебувати в якімсь місті, не допитуйся по просту, де є Господній дім (церков), — бо секти чужих також стараються називати свої доми для сходин господними, — ані тільки, де церков, — але де є **Католицька Церков.**"

Св. Кирило Єрусалимський.
(жив около року 347.)

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

БРАТТЯ ПРОДАЮТЬ ЙОСИФА.

Патріярх ~~Йосиф~~ ЯКІВ любив усіх своїх синів, однак особливше замилування мав до Йосифа, котрому тоді було 16 літ. Він був дитиною його улюбленої Ра-

хилі, ангел невинности й простодушности, котрого дав йому Бог на потіху старости. На знак свого уподобання він одів його певного дня в прекрасну ризу, котра відріжняла його від усіх його братів, але котра рівночасно викликала в їх серцях чувства заздрости, гніву й ненависти супротп відзначеного брата.

Дві пригоди ще побільшили їхню вразу. Коли одного разу він стеріг стада разом з чотирма братами Ґадом, Ассіром, Завульоном і Нефталіном, він був свідком негідних і злочинних актів, про котрі уважав себе в своєму справедливому огірченні обовязаним донести своєму вітцю. При іншій нагоді знову зрадив їх самолюбство оповідаючи їм простодушно свій сон:

— Снило мені ся, говорив він до них, що ми разом вязали снопи на поли. Нараз я зобачив, як мій сніп випростувався і взніс вище ваших снопів, котрі сейчас окружили його і пришли перед ним, немовби поклонялися йому.

— То певне пророцтво, що ти будеш нашим паном! насміхувались вони. Ми, старші від тебе, будемо клонитись перед твоїм жезлом!

Йосиф не спостеріг, що ці сни і ці розмови підсичували ненависть, котрою були підсичені серця його братів. В своїй простодушности він безнастанно доливав оливи до вогню.

— Я бачив, сказав він раз до свого батька і братів, в сні сонце, місяць і одинайцять звізд, що кланялись переді мною.

— Хіба ти думаєш, сказав зпетерпеливлений Яков, що твій отець, мати і твої браття будуть тобі кланятись у поросі? Чи то означають твої сни?"

Однак патріярх, місто гніватись як браття, питав ся сам себе, чи ці повторяючіся видіння не містять у собі часом якого пророчого обявлення. Незадовго опісля вислав він своїх синів пасти стада в околицю

Сихему. Побоюючись, щоби не відновились давні битви з меншканями того краю, він приказав Йосифові, що остав був із ним, щоби довідатись до своїх братів:

"Довідайся, сказав до нього, чи добре поводиться твоїм браттям, чи стада в порядку і чи спокій в краю Сихем."

Йосиф вибрався з Геврону в дорогу до пасовиск, однак знайшов їх пустими. Він блукав манівцями в полях, коли оден з меншканців запитав його, чого шукає.

Шукаю моїх братів, відповів він: чи можиш мені вказати місце, де вони пасуть свої стада?

— Вони покинули ці пасовиска недавно, відказав чоловік, і здається мені, що говорили, що удаються до Дотґаїм."

Ця місцевість находилась серед зелених лугів у кілька миль на північ. Прямуючи в ту сторону, Йосиф незадовго пізнав своїх братів стрегучих стада волів і овець. І вони пізнали його, і його вид викликав у них таку лють, що рішились скористати з нагоди, щоби позбутись його.

— "Ог наш ясновидючий, говорили вони між собою, коли він зближався до них; убиймо його і вкиньмо в стару керницю. Скажемо, що пожерла його хижа звірюка і то буде для нього вся користь з його снів.

— Ні, ні, закликав Рувин, котрий хотів впрвати його з їх рук і вернути вітцю, жадного злочину, жадного проливу крови; заспокійтесь тим, що спустите його в керницю на пустині, і ваші руки не будуть сплямлені.

Сказавши це він відійшов, наміряючи повернути до керниці, щоби освободити свого брата. Скоро Йосиф надійшов, люті браття кинулись на нього, здерли з нього богату ризу, котра розпалила була в

них таку заздрість, і спустили його в висохлу цистерну, готові лишити його тут умерти з голоду мимо його плачу і просьб.

Вдоволивши свою ненависть, вони всіли при дорозі, щоби пообідати; тут зобачили вони ізмаїльських купців, що надходили з краю Галаад. Ці люде мадіянські провадили в Египет довгу череду верблюдів навантажених перфумами, резиною і миром. Принагідно торгували вони й невільниками. Юда скористав з їх прибуття, щоби скинути з себе і своїх братів пляму огидного братовбийства.

—Чому масмо, сказав він, убивати свого брата і відтак змагатися укрити його смерть? Він, конець-кінців, такой з нашого тіла й крови. Місто плямити свої руки, лучше продаймо його цим Ізмаїльтянам.

Злочинці, котрих переслідували такі самі викиди, сейчас охотно згодились на пропозицію Юди. Йосифа видобуто з цистерни і продано за двайцять сиклів срібла ізмаїльським купцям, що завели його в Египет. Вкоротці опісля, коли Рувим повернув до керниці, щоби визволити вязня, не знайшов його вже тут. Роздираючи на собі ризи, побіг він до своїх братів:

— Хлопець пропав! кликав він в розпуці. Нещасний я, як зможу стануги перед своїм вітцем?"

Вони однак, не звертаючи уваги на нарікання старшого брата, взяли ризу Йосифа і намачали її в крови кізляти, котре що-йно були зарізали в жертву. Відтак відослали її вітцю з ось-яким посольством.

— "Ми знайшли цю туніку в пустині: подивись, чи то не риза твого сина?

Заледво Яків поглянув на скровавлену ризу, пізнав, що це одіння Йосифа.

— То риза мого сина, сказав він плачучи, хижа звірюка пожерла Йосифа!

Святий старець роздер свої ризи, надів волосяницю, і через довгі дні оплакував свого сина. Нещас-

ні діти, котрих злочин переміпив його очи в два джерела сліз, зібрались, щоби його потішити, но він не хотів їх слухати.

— Оставте мене, сказав до них; слези будуть плили з моїх очей аж до дня, коли зійду в могилу, щоби злучитись з моїм сином."

Ізмаїльські купці прибули тимчасом зі своїм молодим невільником в Египет. Важкі події розбурхали були край Мізраїм від двох століть, коли то Авраам, прадід Йосифа, шукав тут був захисту проти голоду. Настали ~~тут~~ нові царі з кочовничих племен пустині. Вони знищили попередну культуру, але пізніще зовсім змінили спосіб життя. Вони пристосувалися до способу життя побіджених та з кочовників стали високо культурними.

Бог не опустив молодого Ізраелітянина на чужій землі. Коли виставлено його на торговиці невільників, купив його Путіфар, перший урядник короля Фараона і начальник його війск. Хоть сам був египетської раси, цей дворянин залюбки окружався семітською службою, що похлібляла його панови. І цим разом міг він впрочім зі згляду на себе самого тішитися набуттям цього чужинця. Його розважне поступовання, успіх, яким вінчалися всі його діла, показували Путіфарові, що Бог сам рядить ним у всіх його порученнях і немов провадить його за руку. Від тоді він обсипував його своїми ласками і небавом зробив його управителем свого дому і наділив його повною властю над усіми своїми підвладними. Задля Йосифа Бог благословив дім Єгиптянина, котрого богацтва так у місті, як і на провінції росли. Він не потребував зовсім журитись, а лиш сідав до стола і їв. Йосиф чував над усім з печалливістю, котра ніколи не завела.

Понад усіх прочих жінка Путіфара подивляла молодого Ізраелітянина; одного дня важилась навіть зробити Йосифові грішне предложення, котре він сей-

час відкинув зі злобою.

"Мій пан, сказав чесний молодець, повірив мені всі свої добра, котрими управляю без жадної журби з його боку: він відав в мою власть всьо, що посідає крім тебе, що його жінкою. А я міг би допуститись такого накужиття довіря мого пана, такою злочину проти мого Бога!"

Це великодушне і льояльне поведення зовсім не привело грішницю до опамятання: одного разу, коли Йосиф увійшов в палату по ділам, вона, доповідла свою напасть. На його відмову, вона вхопила його за плащ. Геройський Йосиф оставив плащ в її руках і утік з дому. Видячи себе погордженого, вона заприсягла його погибіль. Тримаючи в руках ризу, що мала бути доказом її оскаржень, зачала вона кликати на всю палату, накликуючи до себе офіцерів і службу:

"Як-же, ревіла вона з гнівом, то мій муж привів до своєї палати того сина Євреїв тільжо на те, щоби він мене поневажав?"

Негідниця не завагалась повтарити перед своїм мужем ті самі очернення, показуючи йому плащ Йосифа як незбитий доказ. Путіфар не провірив оскаржения, не питав оскарженого, а переповнений гнівом велів кинути Йосифа в вязницю, де трималося вязнів арештованих по королівському приказу.

Через весь сей час старий Яков оплакував Йосифа, котрого вважав неживим. І Йосиф рівнож плакав, забутий усіми в своїй глибокій темниці, що стала для нього немов могилою. Однак Бог, котрого він не перестав призивати, не забув за нього, свого любожного слугу. Дух премудрости зійшов із ним у вохку, чорну темницю, щоби боронити його проти злобних людей, завстидати його черителів, замінити його кайдани в жезл, щоби на чолі, котре хотіли окрити ганьбою, заясніло сяйво безсмертної слави." (Прем, 10 - 13,14.)

Пасхальні Яйці

(Оповідання..)

Нещастя! Ще нема ні одної курки.

I.

Це було збулося вже кілька сот літ тому назад. В невеликій долині серед високих гір та окруженій скалами і густими лісами, жило собі кілька родин бідних дроварів. Їх убогі хатини були розкинені сям там по долині. Навкруги кождої хатини зеленілись літом пречарні вишневі та сливкові дерева. Маленькі поля, посяні збіжжам, одна корова, кілька кіз — от ділий маєток тих бідаків.

Все-таки заробляли вони троха гроший із продажі дров, які витинали в довколишних лісах та продавали в поблизькім місточку. Добрі ді людоньки жили собі щасливі. Правда, посідали вони маєтку дуже мало; однакож їм це вистарчало, а більше вони не жадали. Завдяки твердому життю, неустанній праці та повздержности в їді і питтю, тішилися вони досконалим здоровлям.

Це случилося як-раз тоді, коли дозрівав овес; одного дня молода дівчина з того сільця, яка пасла серед задушної спеки стадо кіз в горах, ціла задихана прибігла до хатини своїх родичів. "Що ся стало? От-що: Вона бачила подорожних людий, що зближалися до села. Дивно виглядали на зверх ті люди і говорили незнанним язиком. Була це пані високого якогось роду, з двома дітьми та одним слугою; всі вони були гарно убрані. "Ах, Боже мій," говорила задихана дівчина, "ці добрі люди певно деєь голодні та спрагнені; вони цілі помучені. Я здибала їх, коли шукала за одною, згубленою козою. Сейчас показала я їм дорогу до нашої долини. Треба їм занести щось їсти та пити. Може могліб вони перепочувати сеї ночі у нас або якій сусідній хаті."

Молода дівчина зараз такой взяла чорного хліба, молока та сира і враз із родичами пішла на назначене місце.

Нані подорожні укрилися тимчасом у тінь одної скали, укриті корчами, що розливали кругом приємну та запашну свіжість. Пані сиділа на великім камені, укритім мохом. Єй лице було закрите завоєм, білим, гей сніг. На колінах тримала вона милу дівчинку, делікатну та пречудну на вид. Старий слуга був занятий складаним пакун-

ків з мула, якому гарненький хлопчина подавав як раз пригорщу трави.

Дровар та його жінка зближилися з пошаною до пані. Її шляхотне лице та багате убрання здраджувало високе походження. "Диви-но," шептали жінка до свого чоловіка, "який вона має гарний ковнірець, і як гарно він прикрашений; які делікатні коронки на кінці рукавів! Ледво кінчик її рук годен побачити, Боже добрий, а ті черевички білі гей вишневий цвіт, та прикрашені срібними пасочками."

Та наш дровар насварив на свою жінку. "Тобі тільки пустота в голові; а зрештою, що в тім дивного, коли люди з високого роду мають багаті і гарні убрання? А все-таки це гарне убрання не робить чоловіка ні лішним, ні щасливішим. А потім, Господь знає, чи ця пані в гарних, вишиваних черевичках, не мусіла робити утяжливої подорожі твердими дорогами...."

Дровар і його жінка припрошували паню до молока, хліба і сира. Пані тоді зняла завой зі свого лиця та всі з подивом вдивилися в його чудову красу та шляхотну лагідність, що розливалася по всіх його чертах. Сердечно подякувала вона добрим нашим людям, взяла молоко та подала дитині, яку тримала на своїх руках. З сї очий покотилися грубі сльози, коли побачила, як дитина вхопила ручєнятами горня та жадно стала його випорожнювати. Тимчасом прийшов і хлопчина та взявся пити молоко. Відтак пані дала дітям хліба. Добра та мати не думала навіть про заспокоєння власної жажди та голоду, доперва годі, коли наситила своїх дітий.

В часі цього скромного обіду прибігли всі мешканці долини, старі і молоді, та зібралися довкола чужиців, дивлячися на них цікаво і з подивом. Тимчасом і слуга наївся та просив на кінці добрих людий о малу кімнату для своєї пані. Він просив усильно, обіцяв, що нікому не будуть тягарем, а противно, що обильно нагородять доброту людий. — "Так," додала пані лагідно, "мої дорогі, змилосердіться над нещасною матірю і сї мовна дітьми, яких нещасна доля приневолила полишити свій дім."

Наші дроварі зібралися на раду та порішили сердечно приняти бідних утікачів.

Повище, над долиною, трискав із величезної скали потічок, якого вода піняючися, кидалась дрібними водоспадами в долину, виробляючи по дорозі в рух колеса млина, побудованого на збіччу скали. По другім боці потічка

мельник побудував дуже гарний дімок. Цілий дімок був із дерева, а все-таки був дуже гарний. Сам він був укритий в тіни гарних, вишневих дерев, а навкруги був гарний садок. Такий захист пожертвував гарній пані добрий мельник. "Я відпускаю вам дуже радо," сказав мельник, позазуючи на дімок, "сей дім, який ви бачите там, на горі. Він зовсім новий і ніхто ще в ньому не мешкав. Я побудував його, щоби перебувати в нім на старі літа, коли відступлю млин своєму синови. Як добрий є Господь Бог в своїм Провидінню. Я укінчив як-раз вчера будову, а нині можете там уже перебувати, немов для вас я будував його. Так, він вам сподобається і ви на певно з нього будете вдоволені."

Добра пані була очарована цею добротою. Відпочавши ще кілька хвиль, з дівчинкою на руках пішла вона до свого нового помешкання, слуга провадив хлопчину за руку, а добрий мельник попровадив мула. На велику радість мельника, дімок усім справді дуже сподобався. В середині вже був стіл, крісла і два ліжка. В закутках нових мешканців були багаті дивани, простирала та гарні покривала. Пані зараз усе приготовила до нічного спочинку.

Заки положилася спати, вона сердечно дякувала Богу, що по так тяжких злидніях та небезпеках дав їм знайти так витязний захист. "Хто би був собі коли подумав," закликала вона в своїм щастю, "що я, вихована в палаті, буду чутися так щасливою, що можу замешкати в сій скромній хатині! Могучі все повинні бути ласкаві для своїх підданих з любови і розваги; бо-ж ніхто не знає, що може статись."

На другий день, вчасним ранком, пані і сї діти вийшли з хати, щоби розглянутися по околиці. Чудовий вид! Хатини, розсипані групами по дві або три здовж долини, через яку гей срібний вуж, посувався потічок, випливаючи з під млина. Гарні луги, ріжномайтні та ріжнобарвні скали, покриті всякого рода корчами; кози і вівці, що сюди туди скакали весело по скалах — цей цілий вид, що купався в перших лучах сходячого сонця, був такий чудовий, що кращого не міг собі уявити найліпший маляр.

Дальше буде.

ФІЛЬОЗОФ І МОРЯК.

Вчений один фільозоф запитав раз одного моряка:

— Друже, де твій батько помер?

— На морю, коли розбився корабель.

— А твої дідо?

— В човні, коли була буря.

— А твій прадід?

— В кораблі, що розбився о скалу.

— Як-жеж ти можеш іти на море, коли всі твої предки там погибли?

— Пане фільозоф, відповів моряк: де померли ваші тато? — Дуже спокійно, в ліжку.

— А ваші предки? — Також дуже спокійно, в ліжку. — Тож як ви можете лягати в ліжко, коли всі ваші предки в нім померли?

Сповідь Жида

Розказати тобі, любий читачу, правдиву якусь історію?... Я оповім тобі одну; правда, я сам не був її очевидним свідком, однак мені розповів сї Іван, чесний молодий мущина, якому можна слово повірити.

Це було у війську. Іван був собі лиш малим капралем, що мав не більше, як сімнайцять літ. Лице в нього було делікатне та ніжне, гей у дівчини, але його вираз був поважний так, що навіть для старших у його відділі, видавався батьківським.

Серед своїх "дітий" (так називав він своїх підвладних), мав він Йосифа, жидівського молодця. Йосифа зараз можна було пізнати, коли побачити його гей на пів замкнені очи, та нещасливу його постать в заболоченім та побуреним плащі.

Бідний сину Ізраїля! Його товариші у війську не могли його розуміти. Вони держалися від нього здалека та

часто докучали йому своїми жартами та дотепами.

У таких хвилях Іван завше його боронив та уживав своєї власти до того, щоби зробити кінець ущипливим та згірдливим заміткам.

Йосиф не був з дуже багатої родини і рідко коли діставав з дому дарунки. Та Іван був добрий. Щоб Йосифові не було так прикро, він давав йому завше частину ласощів, які присилала йому кождого другого тижня його добра мати.

Та за те Йосиф любив Івана. Гей вірний пес, ходив він слідом за Іваном, де він тільки ся рушив. Часом це були Іванови неприємним, одначе таке привязання йому схлібляло, та товариство Йосифа вскорі стало йому приємним.

"Ти мусиш спробувати навернути його," сказав я раз до Івана. Він усміхнувся.

"Його? Та він не вірить ні в Бога, ні в чорта. З нього на певно такий Жид, як і християни або Турок! Він не вірить у ніщо. Щоби зробити з нього християнина, то треба не менше, як цілого чуда. Він не має душі!"

Я обурився та старався його переконати, та надармо. "Я кажу вам, що в ньому нема душі," повторяв заєдно Іван.

Однак, в кілька день пізніще, Іван прийшов до мене, та сказав голосом, в якому пізнати було зворушення: "Послідної ночі були ми, я і Йосиф, на стежі. Ми стрінули відділ ворожого війська, стрілили в них і на певно убили двох чи трох. Але бідний Йосиф! Він дістав від них слова. Ніколи я перед тим не чув такого плачу, як у нього. Він не міг іти; я взяв зі собою Людвика, а прочих відослав. Разом завели ми його досить далеко, щоби ворожі стріли його не досягнули.

Відтак бідний Йосиф злапав мою руку та сказав: "Іване, скажи мені правду! Чи зі мною дуже зле?" — "О," сказав я, "так і ні!"

"Кілько ще буду міг жити?"

"Трийцять літ, єсли не вмреш скорше." Певно, бо як я міг знати, чи він умре, чи ні."

Іване, не жартуй тепер! Я не хочу як будь умирати. Вислухай мою сповідь!"

На маєш! Сповідати його! Ти там дурниці балакаєш.

Крім того я цего не хочу, тут не місце на те."

Але де-ж там... Він такой на правду. "Я думав завше," говорив він, "що ваша релігія є правдива, бо ти був для мене такий добрий. Я бажаю умерти в тій вірі. Слухай моєї сповіди."

"А най би того... Що робити мені, як вилізти з тої саламахи! Єсли відмовлю йому, йому може бути прикро... А слухати його сповіди?... Таж я не жаден священик... Я би був волів піти на чотири вітри, як бути на тім місці."

"На раз стрілою перейшов мені через голову помисл."

"Слухай, тобі би сповідь тепер нічого не помогла, бо ти не є хрещений!"

"Як так," каже він, "то охрести мене такой зараз."

"Нехай... я думаю, що можу се зробити."

Я взяв зі дзбанку троха води... Не знаю, чи була вона чиста, чи ні, бо було дуже темно, я не міг бачити.... зрештою вона була досить добра для нього, і я його охрестив. Я добре зробив, не правда? Але, правда, я говорив тоді слова, які я вчився в катихизмі, перед літами."

"Але-ж як став він кричати! Нічого він не хотів, тільки сповіди. Вкінці, щоби його задоволити, я сказав до Людвика, щоби заткав свої уши, та тоді до Йосифа: "Ну, добре, коли ти вже християнином, говори!"

Він став замітати: не дивно, що хотів сповідатися. Було в нього того сміття на цілу бочку! Коли він виговорив усе, я не знав, що робити; я зговорив з ним "Отче наш," та сказав йому, щоб надіявся на Боже милосердя, та що все буде добре.

Який він був щасливий! Подумайте собі! Він поцілував мене в обі щоки. Справді... він з радости кричав!

Ми чекали, доки ворог ся не забрав. Відтак пішли ми назад до табору, таскаючи Йосифа зі собою. Коли ми дійшли на місце, він був трупом. Це мене переразило... Мені стало дивно на душі.... Я відчував, що я тей брата втратив.

Слухайте, отче, не йдіть ще! Скажіть мені, що я маю тепер робити з тріхами того хлопака?"

ЩОБИ МАТИ УСПІХ В ЖИТТЮ.

Треба стеречися от-цих блудів.

1. Приходити десять мінут за пізно.
2. Лишати свою роботу десять мінут за скоро.
3. Зачинати якусь справу, не приготовивши сі уважно.
4. Терти скіру в других.
5. Зробити той сам блуд два разп.
6. Скидати провину на другого.
7. Злоститися три разп того самого дня.
8. Врати заплату за вісім годин, коли ти робив тільки шість годин.
9. Думати про забаву, коли треба працювати.
10. Бігти скоро по сходах, коли ся добре цайв.

А тепер пробуй. Може за два тижні будеш багачем.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

ЯК ДОБРИЙ БОГ МОЖЕ КАРАТИ ВІЧНИМ ПЕКЛОМ? ДЛЯ ВСЯКОГО ГРІХА МИЛОСЕРДЯ!

Так, друже! Для всякого гріха милосердя, без сумніву; але тілько на сім світі, а не на другім.

Всі трудности проти вічности кар у пеклі паюють самі собою, коли б добре зрозуміти, що це таке **вічність**. Вічність, це не є ряд століть, що йдуть одно за другим без кінця, як неодин собі вибражає; це є теперішність, котра не має будучности перед собою, а за собою має лиш час, що перейшов на землі; раз хто дістався у вічність, він находиться в такім існуванню, що зовсім ріжниться від існування на землі. Там час уже не переходить гей хвиля за хвилею і для того у вічности яка-небудь зміна є неможлива. Чому я можу покаятися на світі, коли я ображаю Бога? Тому, бо маю **час**! Тому, бо маю перед собою літа, дні, години, мінути, а одна одніська мінута вистарчить, щоби вернути до Бога через покаяння. У вічности однак нема ні літ, ні днів, ні годин, ні мінут, там уже нема часу, що переходить від хвилі до хвилі, і вслід за тим яка-небудь зміна у вічности є неможлива. Яким хто туда зайде, таким ся остане, або, щоби говорити точніше, таким там **є**.

В слід за тим пекло є вічне, бо не може не бути вічним.

Роздумуй троха над цим поясненням, і знайдеш розвязку для всякого закиду проти пекла.

Впрочім, наука про вічність є в науці Церкви доскопало зрівноважена наукою про вічність неба. Одна наука виявляє нам найвищу і **безконечну справедливість** Бога; друга Його найвищу і **безконечну доброту**. Однак чи не все в Бозі є гідне звеличення? Його Справедливість так само, як і Його Доброта? Я повтаряю це: ніхто майже не думавби, щоби перечити пекло, єслиб його не боявся.

Наколиб годен знати, кілько злочинів було перешкоджено через боязнь перед **вічностию** пекла, ми наглядно розпізналиб, як конечною є ця вічність кари; а позаяк Бог дає чоловікови все, що є **конечне**, ми бачучи, що пекло є конечно потрібне, сейчас також пізналиб, що воно дійсно існує.

Я міг би ще показати, що пекло видається нам непонятним тільки для того, бо не маємо достаточного зрозуміння про жахаючу велич гріха, якого пекло є карою, ні про легкість, з якою ми можемо пекла устеречись. Щоби усунути твій сумнів у цій справі, я подаю тобі найвищу повагу **Нашого Господа Ісуса Христа**: "Ідіть від мене, прокляті, в **огонь вічний**."

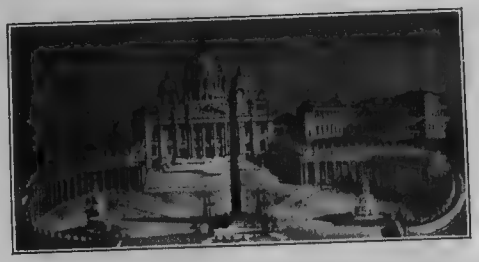

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЛИПЕНЬ.

БОРОТЬБА З ПРОТЕСТАНТСЬКОЮ ПРОПАГАНДОЮ.

Ідіть у весь світ і навчайте всіх народів... І хто повірить вам, буде спасений...

В тій хвилі, коли Наш Божественний Спаситель сказав ці слова, пекло затремтіло, заметушилося... Апостоли перейняті Духом Божого Сина мали навернути світ... Та дух зла, дух темноти мабуть в тій самій хвилі сказав ангелам прокляття: Ідіть слідом за Духом Христа, і всюда, де апостоли Бога-Чоловіка будуть сіяти в душах зерно правди, любови, одности і мира, ви будете сіяти кукіль фальшу, ненависти, роздору та неспокою...

І пішли і до тепер ходять по світі апостоли правди, але слідом за ними від самих початків християнства ідуть апостоли ріжних єресий та проступків.

Багато було єресий.. багато вже їх загинуло... Та не було мабуть гіршої єреси, єреси котра булаб затроїла більше душ, як єресь протестантизму. В шіснайтім століттю по Христі повстала та заразила собою навіть деякі цілі народи. Це єресь, що богом проголосила розум та

збунтовану волю чоловіка...

Наш нарід був від неї (при найменї в Галичині), чистий.. Та серце кровавить із болю, коли подивитись, як в Новій Країні від десяток літ, а послідними часами навіть в Старім Краю, ця бридка єресь нахабно пхається в душі нашого народу не перебираючи між средствами. Це не безпека тим страшніща, що ті, які би мали провадити вірних шляхом правди, живим приміром учать їх бунту проти Церковних Найвищих властий, ненависти до духа Католицької Церкви. Нарід ізза того збаламучений, та ворог по цілім світі тішиться, хвалить провідників, що свідомо і несвідомо запропащують свої вівці...

Гей сатана, ріжні агенти облудних протестантських сект ставляють блескуче золото або зелений доляр, і кажуть: от-це дам тобі, если впадиш та поклонишся мені... І падають многі душі нашого люду ниць перед золотим телятем, на вічний сором народові, а собі на вічне прокляття.

Це сила протестантів... Міліонами долярів спилюють явно і тайно та потягають до себе цілі череди зголоднілих лінюхів, що їм служать, закладаючи ріжні секти від бодругівщини аж до кальвінського українського гей православія.

Це затята боротьба о душі... Як, особливо нам, католикам, боронитися проти цеї навали духа темноти, що на всякі способи дреся в душі, щоби їм вирвати неоцінений скарб правдивої, католицької віри?

Одиноке, властиве средство, це є незломна вірність святій Католицькій Церкві. Недатися зломати агентам, що гей-інтелігенти, покінчили гайскули, або стали якимись прічерами хоч би й греко-православними або попри адвокатський чи учительський бізнис принимають оплатні агенції протестантських сект... Ні! Це дух сатани, що зводить, показує багацтво, підхлібляється, панькається з простодушним фармером лиш на це, щоби його здурити, провадити в чужоложство у справах віри, та відтак пониженого, з подоптаною, нещасною душею, відкопнути його в пропасть, в котрій хроб не вмирає а огонь незагасає.

Будьмо чесними. Коли чужі католики нам хочуть помочи, користаймо з того, бо треба, і це є поміч люблячого брата по вірі, по Христі; однак з погордою відпихаймо від себе тих, що ніби хочуть дати нам пільгу, гріш, науку, опіку в слабости, приємність в товаристві, пошану, але за

те хочуть, щоб ми виреклися своєї віри.

Борба наша є страшна, бо йде о душі, о вічність; тим страшніща, що нерівна, бо люди цього міра хитріщі від синів Божого царства та не жахаються жадних, хоч-би і підлих середників.

В тім стані борби виратує нас дух горячої молитви до Серця Божественного Спасителя.. Хай воно в страшній, нерівній боротьбі заслоняє нас своєю могучою опікою.

Лицарі Колюмба в Римі. — Кардинал Ваннутеллі посвятив недавно в Римі забавову площу, отворену Лицарями Колюмба. Ця площа обіймає 170. 000 квадратових стіп. 400 гостей і 3.000 дітей брали участь в торжестві її отворення.

Перегони в побожности. — Кардинал Монделін в Чікаго відніссся до своїх парохіян із жаданням, щоби в перший день Евхаристійного Конгресу офірували на інтенцію Св. Отця один міліон св. Причастій. На вістку про це угорські католики постановили офірувати зі свого боку міліон св. Причастій на інтенцію успіху Конгресу в Чікаго.

Жнива великі — а женців мало. — В Японії є на 77 міліонів мешканців лише 300 католицьких священників. Серед 240 міліонів могаметан число місіонарів не доходить навіть тисячки. Моліть-же ся господину жатви, щоби выслав женців на своє жниво!

Католицизм в Англії. — При кінці 1925. р. находилося в Англії 30 дієцезій з 4.642 священиками; того року отворено 46 нових церкви і 23 середних шкіл. Всіх католицьких шкіл разом було з кінцем минувшого року 1.677 і побирало в них науку 413.700 учеників. Число наверщених протестантів за минувший рік виносить 12.796, між ними чимало прічерів і богословів. — В Шкоції (частина Англії) було тому 90 літ всього-навсьо 74 католицьких священників і 74 церкви; зараз є там 7 єпископів, 600 священників і 430 церквий. —

Щаслива мати. — Пані Бертрак дістала недавно тому в 100 літні свої уродини св. Причастя з рук свого сина, що рівночасно святкував 50 літні роковини свого рукоположення на священика. Певно, що рідко коли лучаються подібні свята.

Католицизм в Злучених Державах. — Число католиків зросло від минувшого року о 224.694; з самої методистської церкви наверщилося звиж 4.000 одиниць. Число світських священників побільшилося о 452, число монахів о 203. Всіх священників разом в Зл. Державах є 24.352 (минувшого року було їх 23.697). 4 кардинали, 11 архієпископів і 103 єпископів є на чолі єрархій Зл. Держав. — Загальне число католицьких шкіл парохіяльних в Зл. Державах виносить 6.819; науку побирає с них 2.072.460 дітей, 33.842 більше чим минувшого року.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

ПОРАДИ ДЛЯ ГОСПОДИНІ.

1. Уважай, щоби хата була чиста і добре уладжена! Коли твому чоловікови буде в ній добре, він перестане лазити та піячити по других хатах.
2. Ти сама будь завше милою і веселою, гей луч сонця в хаті.
3. Коли твій чоловік повернув умучений з роботи, не муч його розповіданням своїх дрібних господарських клопотів.
4. Уважай, щоби їда була готова точно начас, коли чоловік поверне з роботи.
5. Приготуй добру їду. Чим несмачніщою буде твому чоловікови їда в хаті, тим смачніщою буде для нього горівка в корчмі.

6. Не давай багато додатків, що побуджують до пиття.
7. Приготовляй особливо ярину, молочні страви, тісточка з муки і багато овочів.
8. Зацікавлюйся тим, що цікавить твого мужа, єслн то що доброго. Читай і купуй добру ґазету разом із ним.
9. Коли твій чоловік прийшов до дому пяний, мовчи! Але коли витверезів, говори до нього поважно і спокійно.

ПОЖИТОЧНЕ ПОЯСНЕННЯ ДЕЯКИХ СЛІВ.

Що це є приятель? — Це гарна палиця, що ломиться часто (не все), коли на неї хочеш опертись.

Що це є глупота? — Це хороба ума, про яку найменше знає той, хто нею заражений.

Що це є рада? — Коли єї дається, то дарунок. — коли єї принимається, гірка пігулька.

Добродійство? — Насіння досить рідке, якого овочем буває часто невдячність.

Блуди? — Це батальйон завше готовий до походу, а котрого перегляд не приємний.

Цертифікат? — Подорожний папір, що не забезпечує ні поживи, ні помешкання.

Придане? — Сос, від якого часто залежить цілий смак риби.

Досвід? — Ліхтарня, що завішана на плечах і кидає світло на дорогу, що вже відбута.

Полічник? — Дарунок межи живими.

Вимраючий? — Це подорожний, який бажає тільки спізнити потяг.

Незавидні овочі прогібіції. — Прогібіційний закон в Зл.. Державах зовсім не приносить овочів ,яких від него надіялись. 1920. р. було в 457 місцевостях Зл. Держав 250 тисяч арештовань за піянство. 1924. р. було їх 550 тисяч. —

Новий Рік в Китаю. — В Хінах Новий Рік розпочинається 13. лютого. Китайці того дня не працюють, а стараються робити як найбільше гармідеру, щоби привитати Новий Рік. Музика, труби, цимбали, штучні вогні, всьо служить до святкования цего дня. Перед статуями ідолів упаГадах і навіть на гробах померших горять того дня безчисленні свічки і палиться кадило. Жінки китайські палять перед дверми своїх хат "чудотворний" папір і — фальшиві гроші. — Верщком торжеств однак є "свячення вулиць:" серед нелюдських криків посувається вулицями процесія, в котрій 200 мущин несуть величезну фігуру смока, довгого 600 стіп, окруженого лямпіонами і перед котрим безпастанно палиться кадило. Дух смока має зробити всіх богатими й щасливими:...

Чого не пишуть ґазети. — Недавно тому звісний дослідник Амундсен перелетів аеропляном північний бігун. Ґазети широко розписувались про цю подію, однак пропустили де-які надробиці, котрі ми тут подаємо: Експедіція, в котрої склад входили Амундсен, Елле — Уорт і Набіле відвідала 5. квітня Св. Отця і приняла Його благословенство. В літаку Йордж, мали вони статуйку Матери Божої — мабуть не без причини. Її матерній опіці мабуть і завдячують, що щасливо перебули всі трудности по дорозі на бігун.

Винахід. — Тома Клєрк, інжинір з Дітройт винайшов автоматичну гальму поїздів, котра стримує поїзд, що їде скорістю 75 миль на годину. Льокомотива передає рельсам електромагнетичний тік; скоро цей тік находить яку перепону, сейчас засвічується перед льокомотивою червона лямпа і електрика рівночасно притискає гальму, так що колиб інжинір і не спостеріг червоного світла, поїзд сам стане.

В Большевії. — Московська Рада зарядила недавно анкету над матеріяльним положенням студентів і ось що виявилось. 1083 студентів зовсім не мали хати і перебували де могли. З 975 студентів кожний мешкав разом в одній кімнаті з 4 або 5 товаришами. 2.212 студентів їдять тепту страву 2 або найвище 3 рази на тиждень. 609 студентів заробтяє на удержання нічною працею як сторожі і под. От — большевицький рай!

Ювилейна Місія у Вішарт, Саск.

Дні від 30 мая до 6 червня с. р., це були дні особлившого благословення для кольонії Вішарт. Тому два роки була тут прекрасна місія; тепер ця кольонія, користаючи з ювилейного року, відновилася в дусі ревности. У новій, просторій церкві кождого дня відбудися богослуження рано і по полудни. — Два оо. місіонарі Впр. оо. Кінцінгер і Бахталовський голосили науки, а народ громадно приїжджав кождого дня, щоби кормити свої душі Словом Божим. В перших днях тиждня негодота утруднила приїзд фармерів до церкви. Та це не відстрашувало ревних парохіян, котрі дійсно з великою посвятою приїжджали до церкви і оставали до кінця пополудневого богослуження. Справді треба було подивляти, кілько труду завдавали собі особливо жінки, котрі з малими дітьми на руках лишалися в церкві яких 6 годин! Бог хотів випробувати ревність цеї кольонії. За те в другій половині тиждня була краща погода, а це позволяло і подальшим приїжджати на місію. Величезна церков, одна з найбільших в Саскачевані, чим раз більше заповнялася людьми. В неділю дня 6 червня був дійсно здвиг народа. По кінцевій проповіди весь народ в процесії пішов під місійний хрест, поставлений тому два роки. О, як це була торжественна хвиля коли тисячки людей хилилися перед хрестом, цим знаком побіди, а з побожних душ добувалася сердечна молитва Богородице Діво і пісня "Хресту Твоєму покланяємся." В часі місії приступило около 470 осіб до св. сповіди. Яко памятка цеї ювилейної місії остало заначатковане товариство Апостольства Молитви. Нехай Серце Христове благословить добрим людям кольонії Вішарт.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА

П. П. Знак, Роблин: Одержали з подякою. Спасибі за тепле признання та щирі желання. — **П. А. Киба, Верпгін:** Одержали з подякою. — **П. Гр. Сирод, Питеб.:** Одержали. Хай Ісус благословить Вашу ревність.

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

В ДРУКУ!

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Цікава книжочка, написана Всечсн. о. Петром Божиком, парохом у Вініпегу.

Ця книжочка містить численні, влучні відповіди на закиди Біблійників і інших.

Знання річи і гарний спосіб писання автора є безпечною запорукою вартости цего твору, який би мав находитись в кождій родині

Книжочку ту горячо поручають наші Преосвященні Епіскоп.

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ

НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНІ

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ВЕЛИКИЙ ЗЇЗД ПРИХИЛЬНИКІВ І ЖЕРТВОДАВЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЄЦЕЗАЛЬНОЇ КОЛЄҐІЇ СВ. ЙОСИФА В ЙОРКТОНІ-САСК!

при нагоді Відпустових Торжеств в Йорктоні

Подається до відома Українцям Греко-католикам в Канаді, що дня 6-го липня 1926 р. - відбудеться в Йорктоні - Саск. Великий Зїзд Українців Греко-катол. в Канаді в цілях організаційних!

ОРҐАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ ЗЇЗДУ.

ПРОҐРАМА ЗЇЗДУ.

Зїзд зачинається дня 6-го Липня рано Великою Службою Божою у місцевій Греко-католицькій Церкві в Йорктоні-Саск.

I.

По полудни:

1. Від год. другої до год. пів до третої передзїздові наради Організаційного Комітету Зїзду.

2. Зїзд отвирає о год. пів до третої Голова Комітету Зїзду-Їх Впреосвященьство Еп. Никита Будка.

3. Наступає перевірення повновластей делєгатів від поодиноких Греко-кат. парохій організаній та товариств і проголошення висліду верифікації.

4. Вибір Комісії зажалень.

5. Вибір Президії Зїзду.

6. Коротенькі звіти з дотеперішньої діяльности Колєгії.

7. Відчитанне привітів, які насціли з нагоди Зїзду.

II

8. Організаційний реферат виголосить ВП. Володимир Босий учитель в Колєгії.

9. Дискусія над скінченим рефератом і постанови Зїзду.
10. Вписи на членів Добродійних і Членів Опікунів Колєгії в Йорктоні.
11. Звіт Комісії Зажалень і дискусії.
12. Відспіваннє Українського - Державного гимну.

III.

13. Конець Зїздовпх нарад предвиджується на год. 6-ту вечер. Від год. 7-ої вечер приємна вечера (бенкет) для Делєгатів, в ідальні Колєгії.
14. По вечері Святочний концерт і науковий виклад в гімнастичній галі Колєгії. (початок Концерту о год. 8-ій вечер.)
15. Весь порядок на Зїзді удержують Члени Січової Організації в Канаді з отсих Січових Курінів в Зах. Канаді: Січова Школа з Йорктону, Члени 6-го Січ, куріня з Саскатуну, Члени 9-го і 16-го курінів з Округа Айтуна-Саск, 8-го з Бедфорвейл-Саск, 7-го з Моделфарм-Саск, надто всі ті позамісневі Члени січ - організації, котрі зможуть приїхати на сей зїзд.

ЗАПРОШЕННЯ НА ЗЇЗД В ЙОРКТОНІ.

Організаційний Комітет Зїзду в Йорктоні-Саск, запрошує отсим на сей Зїзд:

а. Все Українське Греко-катол. Всечесне духовеньство в Канаді з голосом рішаючим.

б. Все Українське Вп. Учительство Греко-катол. в Канаді з голосом рішаючим.

в. Всі Укр. Греко-кат. культурні Організації, Товариства та інституції. Члени, з голосами дорадчпми - а делєгати з голосами рішаючими.

г. Всі Укр. Греко-кат. Парохії в Канаді, котрі взпвається для так важних справ, які намітив собі сей Зїзд-вибрати і вислати на сей Зїзд своїх делєгатів! Парохія з 30-ти членів - має право вислати одного делєгата, з бо двох ітд. Повновласти виписують Трости з порученя Пароха.

г. Особливо запрошується на сей Зїзд всіх Українців, котрі в який небудь спосіб причинилися до заложення Української Дієцезальної Колєгії св. Йосифа в Йорктоні Саск.

В справах сего Зїзду проситься звертати на отсю адресу:

UKRAINIAN St. JOSEPH'S COLLEGE
BOX 360
YORKTON, Sask.

Рік 4. 1. Серпня 1926. Ч.8.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Про вервицю. — Пасхальні яйці. — Віра наших батьків. — Льо Па Гонг. — Прийдіти ко мнї — За пізно. — До Пресвятої Діви Марії. — Простинька молитва. — Щастя життя. — Католицькпм світом. Для поучення і розривки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.
ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ
310-312 Medical Arts Building. Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.
БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose
Лікар і Хірург
№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON
АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.
Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.
МОНЮМЕНТИ
Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і вливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.
Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.
ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЕКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЕКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПІЛЬНОЮ УВАГОЮ.
СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.
Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА СЕРПЕНЬ.

1. **Н.** Пр. Макрини
2. П. † Ілії (на нед.)
3. В. Св. Івана
4. С. Св. Марії Магделини
5. Ч. Св. М. Трофима і тов.
6. П. † Св М. Бориса і Гліба
7. С. †Усп. Св. Анни
8. **Н.** Св. Єрмолая
9. П. † Св. Пантелеймона
10. В. Св Прохора і ін. ап.
11. С. Св. М. Каленіка
12. Ч. Св. Сили і ін. ап.
13. П. Пр. Евдокима
14. С. † Пох. Ч. Креста
15. **Н.** Св. Стеф. пер. М.
16. П. П. Ісаак., Далмат. і Фав.
17. В. 7 дітей в Ефезі
18. С. М. Евсигнія Преди. Пре.
19. Ч. **Преображенє Гдне**
20. П. П. Дометія
21. С. С. Еміліяна Епна Кізич.
22. **Н.** † **Ап. Мат.**
23. Н. М. Архідіян. Лаврентія
24. В. М. Архідіяк. Евпла
25. С. ММ. Фотія і Аніки т и
26. Ч. П. Максима. Отдан. Пре.
27. П. Пр. Міхея. Предпр. Усп.
28. С. **Успеніе Пр. Богород.**
29. **Н. пер. Обр. Г. Н. І. Х.**
30. П. М. Мирона
31. В. ММ. Флора і Лавра

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СЕРПЕНЬ.

1. **Н. 6. по Сош.** — Св. Отців шести вселен. Соборів. Гл. 5. у. 6. Ап. 110 і 334. Є. Мат. 29. і Ів. 56
8. **Н. 7. по Сош.** — Пророка Ілії. Всеночне. Гл. 6. у. 7. де храм. Мат. 40. Ап. 116. і 57. Є. Мат 33. і Лу. 14.
14. **Суботу Проісходженіє Ч. Креста.** — Мучеників Махавеїв Памятка хрещення Руси України. Зачинається піст до Успенія М. Б. Спасівка. Свяченнє води (августове) і благословенне зілля.
15. **Н. 8. по Сош.** — Гл. 7. у. 8. Ап. 124. Є. Мат. 58.
19. **Празник Преображенія Гднього.** — Єв. у. Лу. 45. Ап. 65. Є. Мат. 70. Всеночне. Свяченнє овочів і зілля.
22. **Н. 9. по Сош.** і Ап. Матія. — Гл. 8. у. 9. Ап. 128 і 2. Є. Мат. 59. і Лу. 40.
28. **Успеніе Пр. Богор.** — Всеночне. Є. у. Лу. 4. Ап. 240. Є. Лу. Марія й Марта. Свяченнє зілля.
29. **Н. 10. по Сош.** — Попразд. Гл. 1. у. 10. Ап. 131. Є. Мт. 72

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Серпень** **1926.**

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

ВЕРВИЦЯ В ЖИТТЮ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ.

Дивна є могучість молитви на вервиці! Де процвитає ее набожество, там все найдеш овочі обильного Божого благословенія.

Молитва ця могучо діласе на душі, котрі стало ей відмовляють. Через вервицю Марія виховує душі: приготовляє їх до великих діл, скріпляє у життевій борбі, захороняє перед упадками, заблудженнями, дає ласку витревання у доброму аж до смерти, запевняє вічне щастя. Коли читаєся життєписи великих мужів, часто може подибати, як важним чинником в їхньому житті була молитва на вервиці; часто може не-

реконатися, що ця молитва була причиною їх поводження.

Гайди і Мозарт це були одні з найславніших музиків - композиторів. Та при тім всім були вони в життю правдивими христіянами. Визначилися вони сердечною набожністю і довірям до Божої Матери. З любови до небесної Неньки часто молилися вони на вервиці.

Нині чудна музика великого Гайдна (*) одушевляє многих; мало однак хто знає, де він находив натхнення до своїх взнеслих музичних творів. Сей секрет своїх натхнень Гайди сам виявляє; він сам признається, що коли він граючи на фортепяні укладав свої твори, то нераз, коли находив в укладанню трудність, він встав від фортпяну і... відмовляв вервицю, а ця молитва уділяла єму дару укладати прекрасні побожні мельодії.

Молитва на вервиці мала не менший вплив в житті другого славного ґенія - музика Мозарта. (*) Був це чоловік надзвичайних даровань; яко 8 літна дитина своїми музичними виступами виповаджував в зачудования цілий світ; однак слава, яку собі скоренько своїм таланом і прекрасними музичними творами здобув, не була в силі відобрати єму вірп і побожности: він все остава в до смерти ревним католиком. Він заєдно молився, приступав до св. Тайн і відмовляв вервицю. Коли на однім духовнім концерті опери єго музичний твір "симфонія" здобула надзвичайне признання, то він щоби подякувати Господу за це, відмовив вервицю. О, як красне було це благодарення.

Ця єго побожність була для нього підпорою і потіхою у всіх противностях, яких зазнав за життя. До свого батька пише він в одним листі так: "Тому що смерть є кінцем нашого життя, то я так освоївся з нею, що єї образ є для мене солодкий і потішаючий. Ніколи не кладуся до ліжка, щоби не подумати, що може вже завтра не встану, хоч як я ще молодий.

На се "завтра" не треба було довго чекати в життю Мозарта. Він помер як добрий христіянин, щасливий, що служив і взивав помочи Марії, Царици пресвятої вервиці. О, Єї заступництва ніхто не взиває на дармо! Вона вподнує всім своїм слугам ласки витревання і спасення.

Не думай однак, що то лиш артисти - музики любили молитися на вервиці. Ні! Передові одиниці зі всіх станів, королі, достойники, вчені визначались набожністю до св. вервиці.

Цісар Карло V. один з найбільших володарів світа, кождого дня по відмовленню вервиці, слухав воєнних повин.

Филип II, іспанський король, таку дав науку своєму єдиному і наслідникови Филипови III.: "Мій сину, щоби ти міг заховати свою державу в спокою, носи все зі собою вервицю.

Сенат (найвища рада) Венеції, коли побідив своїх ворогів, так говорив: "Цю побіду не дали нам ані наші ґенерали, ані наші полки, ані напа збруя; цю побіду мусимо завдячувати нашій Царици св Вервиці.

Кн. Евген Савойський був одним з найславніших австрийських полководців. Єму віддали провід над австрийською армією, яка стояла на Угорщині. Коли єго перший раз зобачили жовніри, сміялися з него; бо був він малого взросту, в брунатній одежи, а перед битвою ходив з вервицею в руках. Жовніри кпили

(*) Йосиф Гайди, знаменитий композитор, уродився 1732 р., помер року 1809.

(*) Іван Вольфганг Мозарт, один з найбільше геніяльних музиків, яких знала історія, жив в Австрії в 18 столітті. Вмер маючи всего 34 літ.

собі кажучи: "О той малий монах не много волося вирве Туркови з голови. Та в коротці переконалися, як славним полководцем є цей побожний князь.

Він захоронив своїми славними побідами цілу Европу від турецької неволі. Пізнінше жовніри добре єго вже пізнали. Коли бачили, що він відмовляє вервицю, говорили між собою: "Ого, тепер певно буде борба, бо старий знова богато молиться."

Славний австрийський полководець Радецький мав звичай все зі собою носити вервицю і часто сї відмовляти. Перед великою битвою коло Новари, коли вже мав сїдати на коня, почав Радецький чогось шукати на землї. Один зі жовнірів став помагати йому, щоби знайти те, що генерал Радецький згубив. В коротці цей жовнір найшов лежачу на земли вервицю. Коли сї зобачив Радецький, сейчас вихопив сї з рук жовніра і набожно сховав сї до своєї кишені. Відтак вспів на коня дав знак до борби і відніс знамениту побіду над ворогом.

От, де шукали славні люди помочи і сили в осягненню великих цїлий! Де шукали народні провідники світла в праці для свого народу, в оборонї єго перед ворогами. Їх основою життя була глубока релїгійність, їх захороною сердечна набожність до Марії, їх надією молитва на вервици. О, коби зрозуміли це і нині всї ті одиниці, котрі поставлені на вищім ступені просвіти, всї ті, котрим віддании провід народу!

О, коби зрозуміли, що не вистарчить бути дуже сносібним, ані великим вченим, щоби щось доброго здїлати для свого народу, щоби єго вести до щастя, щоби єго спасти. Коли з ученістю не йде в парі покора, коли сносібностям не присвічує луч Божої ласки то такі "великі, вчені, визначні" одиниці, місто добра, щастя, нераз приносять свому народови горе, недолю. — місто вести нарід до спасення, часто ведуть єго на погибель.

Хочеш щось великого здїлати, хочеш принести свому народови щастя, нехай твоя душа стане на трівкій основі католицької віри, нехай твоє життя буде життем практикуючого христіянина, нехай твоє серце загрівае любов, довіря до Марії, а це все хай вяже молитва на вервици.

Чеський Король Іван говорив: "Вервиця, це ціла надія мого спасення." —

Ці слова нехай будуть і твоїми. —

Молитва. О, вселаскава Пані, моя Мати Маріє! зволь вислухати мою молитву: нехай Твоя ласка хоронить мя; здїлай чистим моє тїло, уевятн мої змисли, зацали любовю моє серце. Нехай Твоя чеснота - евятість запанує над моєю душею, просвічує мою совість. Будь при мені заєдно в день і в ночи в моїх думках , словах і дїлах. Нехай Твоє милосердє виєднає прощення моїм гріхам, направить мої втрати, збільшить мої заслуги. Нехай Твоя ласка потїшить мене в смерти, прожене ворогів, захоронить перед пеклом, заведе до небесної радости. Амінь.

Пасхальні Яйці

Однак дітям тої пані наді все подобалось млинське колесо, що неустанно і дуже скоро оберталось. Хлопчина сподобав собі також тук млина та шум потічка, якого вода розбиваючися о каміння витворювала білу піну, що збиралися та подобала на кипяче молоко. Дівчинка знова подивляла дрібонькі кропельки води, що відлітали від колеса, і коли впали під лучі сонця, блистїли ей перли та діямянти.

Наша пані взялася тимчасом до упорядковування свого маленького господарства, о скільки убогі обставини на це позволяли. Мешканці долини скоро вистаралися о поживу, дрова, о найпотрібніще кухонне начиння та інші

ножиточні річи. Марта, дівчинка, котра було перша напровадила тих чужинців до сільця, віддалася тій пані на службу.

"Тепер," заговорила до Марти пані, "тепер треба мені передусім яєць. Іди, та купи кілька!"

"Яєць?" закликала здивована Марта. "А що робити з яйцями?" — "А то мені запитання! Та що-ж робити з ними, єслиб не варити?"

"Іди і вертай чим скорше з яйцями."

"Щоб їх варити?" заговорила знова дівчина. Ну, але-ж птахи тепер не мають яєць... І потім... таж це би шкода було... бо, щоби стало на чотири особи, то би треба кілька соток яєць забрати від косів."

Чи ти з розуму зійшла?" заговорила пані. "Хто-ж каже тобі забирати яйці від птахів. Я хочу курячих яєць!"

На ці слова дівчина спустила голову та на хвилю задумалася. "Курячих? А що-ж це таке за птах — курка? (Треба пригадати собі, що наша історія збулася вже давно, а тоді ще не всюда в Европі були курки, лиш подекуди.)

Не було яєць; о мясо так само було трудно. Так сталося, що для нашої пані нераз було трудно, а то й неможливо, злагодити яку-будь страву, хоч-би і скромну.

"Ніколи я булаб не думала," говорила вона до себе, "що яйце є таким дорогоцінним даром Сотворителя, єслиб мені тепер не було неможливо його дістати. Нещастя та недостатки мають також свій хосен: вони пригадують нам многі дари Божі, яких ми не вміли цінити в достатках, і так розбуджують у наших серцях вдячність до Бога."

Тож мусіла вона жити убого, хотяй бідні дроварі на взводи приносили їй усе, що уважали для неї приємним. Мельник, як тільки здовив яку гарну рибу, то зараз до неї приносив, інший приходив зі заяцем або кріликом; все, що найліпше, було для неї.

Мала вона ще ріжні дорогоцінности, золото і діяманти. Час від часу посилала вона свого слугу, щоби він дещо з тих річий продав. Нераз того слуги не було цілими тижнями. За кождим разом,коли вертав, приносив він ріжні річи, потрібні для малого господарства; він купував усе те за гроші, які одержував за спродані дорогоцінности.

Мешканці долини нераз запримітили, що пані за кождим поворотом слуги ставала сумніщою, і що з її очий

нераз плили слези. Вони булиб бували раді довідатися, відки вона походила, однак її самої не мали відваги запитати. Коли запитали старого слугу, то він казав їм імена такі дивовижні, що вони не могли їх вимовити та зараз їх забували. В кінці довідалися, що старий хитрун їх дурив. Тоді стали вони питати дітий: "Скажіть-но, як називався ваша мати; скажіть нам це на вухо.. ніхто не буде чув."

І малий хлопчина відповідав тихенько, щоби ніхто не чув, і простодушно: "Вона ся називає мама!..." Так само відповідала й дівчинка.

Наші дроварі зрозуміли, що тільки час зможе їм відкрити цілу загадку.

II.

Богу Слава! Вже є курки!

Одного дня старий слуга повертаючи з подорожі, приніс у клітці когута і кілька курок. Діти дроварів, побачивши старого слугу, зараз побігли до нього. Не дивно, що все його витали так радісно, бо він завше щось їм приносив: Білого хліба, фіги, свиставки, дзвіночки для кіз і подібні річи.

Цим разом діти хотіли знати, що старий Кума (так називався слуга), приносив у клітці, що так була обвинена полотном, що неґоден було нічого побачити. Вони ішли за ним аж до дімку пані, яка вийшла слузі на зустріч разом із дітьми. Пані, побачивши слугу, радісно скрикнула: "Богу дякувати! Вже є курки!"

Кума поставив клітку на землю та отворив малі дверцята; з клітки вийшов прегарний когут. Здивовані діти поступилісь у зад. "Який дивний птах," закликали вони; бо ще у цілім своїм життю когута не бачили.

Який він гарний! І яку чудову корону має він на голові! Вона червоніща як найчервоніщі лелії в наших садах. І яке блескуче піря! Ах, яке це гарне! І який гарний хвіст! О! Який він дивний! Він такий скривлений, як коса."

Курки так само їм дуже подобалися.

Пані взяла пригорщу вівса, та кинула на землю. Здивовані діти, що стали кругом то стоячи, то сидячи на пятах, побачили, як усі птахи побігли та стали дзьобати овес. Того вони ще ніколи не бачили.

Коли видзьобали овес, когут нараз зачав бити крилами та взявся піяти. Всі діти вибухли у сміх. Їм так це було дивне, що, коли прийшли до дому, хлопці не переставали кричати...ку-ку рі-ку! Дівчата робили так само, але не так сильно. Розуміється, що діти вдома стали оповідати все, що бачили. Їм подобалося піря когута, котре було багато краще, як піря всіх птахів, яких вони колибудь бачили.

"Ох, мамцю!" кликали Марійка, сестра Марти, коли прийшла до дому, "колиб ви були бачили, яка в нього гарна, червона шапочка! В наших лісах жадний птах не має такої."

Ці окчики притягали людий, і всі вони прибігали подивитися на дивних птахів, та дивувались більше, як їх діти.

Якийсь час потім одна з курок зачалася нести. Марта мала курам давати що дня їсти. Одного разу показала пані дітям зі села гніздо курки. Діти зачудувалися, побачивши велике число яєц. "Пятьнайцять яєць," закликали вони. "Горлиці зносять тілько дві, а інші не більше, як пять. Як-жеж та курка буде могла вигодувати та виплекати так багато малих!"

Коли курятка туй-туй мали вилазити, пані, бажаючи зробити дітям несподіванку, закликала їх; а позаяк було свято, з дітьми поприходило й багато старих... Можна собі уявити, з якою втіхою всі дивитися, коли маленьке курятко старалося розбити своїм дзьобочком білу скорупу. Пані помогла розбити скорупу. Здивовані дітей ге мало границь; коли побачили, що курятко, котре щойно вилізло з яйця, було вже укрите гарним, мягоньким, жовтим пушком, стало дивитися на всі боки чепурними очинятами, а при кінці вихопилося та стало всюда бігати, коли пренінь другі пташинята с цілком голі, і не годні самі рушитися. "Що за диво!" закликали діти. "На цілім світі таких птахів нема."

Далі буде.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

ПЕРШЕНСТВО ПЕТРА.

Католицька Церков навчає також, що Наш Господь уділив Святому Петрови перше місце що до почести і власти в управі цілої своєї Церкви; і що те саме духовне першенство приналежить до Папів, або Римських Епископів, позаяк вони є наслідниками Святого Петра. В слід за тим, всі християни, чи то священники, чи світські, щоби бути правдивими послідувателями Христа, мусять бути злучені з Римським Престолом, на котрому править Петро в особі свого наслідника.

Заки дійдемо до якихбудь безносередних доказів у цій справі, я хочу ствердити, що у Старому Завіті Первосвященник, установлений Найвищим Богом, сповняв подібний уряд, що й Папа у Новому Завіті. В Жидівській Церкві були Священники і Левіти установлені до того, щоби служити при престолі; був там також найвищий церковний суд, на чолі якого стояв Первосвященник. Всі справи релігійної суперечки предкладалося тому судові, а остаточно Первосвященникові, якого рішенню треба було піддатися під карою смерти. "І коли в тебе трудний до порішення спір між кровію і кровію, справою і справою, проказою і проказою.... прийдеш до Священників Левітів і до судії... і вони проголосять тобі суд. І ти зробиш то, що скаже той, котрий предсідає на місці яке Господь вибере, і зробиш після їх рішення. І не уклонишся ні на право, ні на ліво. А чоловік, котрий не послухає священника, котрий служив у тім часі... чоловік

той хай умре і усуниш зло з Ізраїля." (Второз. XVII., 8 і сл.).

З цього уступу видно наглядно, що в Єврейській Церкві Первосвященник мав найвищу судовласть у релігійних справах. Таким способом заховувалось серед народу Божого одність віри і культу.

Одначе Жидівська синаґога, як говорить святий Павло, була взором і образом Христіянської Церкви: бо "се сталося для них (Жидів) прообразом" (I. Кор. X., 11). В слід за тим треба, щоби ми в Христовій Церкві знайшли судію для справ духовних, який посідає таку саму найвищу повагу, яку мав Первосвященник в Старім Завіті. Бо наколи в законі Мойсея був потрібний Найвищий Архієрей, щоби удержувати чистоту і однообразність в почитанню Бога, то й тепер такий самий достойник є однако потрібний, щоби хоронити одність віри.

Кожде добре уряджене горожанське правительство має якусь признану голову. Президент є головою Правительства в Сполучених Державах. Король Юрій є управителем Великої Британії. Султан править Турецьким цісарством. Наколиб ці держави не мали управничих провідників, котріб ними правили, вони сталиб неуладнаною юрбою та неминуче попалиб у анархію, замішання та горожанську війну так, як сталося це у Франції по упадку Наполєона Третого.

Навіть в кождій добре уладнаній родині домашний спокій вимагає, щоби хтось був на чолі.

Тепер-же Церков Христова є видимим товариством, то значить товариством, що складається з людий. Правда, що сї ціль є духова; але позаяк має вона до діла з людьми, вона мусить мати якесь правительство так само, як і кожде інше орґанізоване товариство. Це правительство мусів для своєї Церкви поставити наш Господь, при наймні що до його сущних складових частий. Бо-ж, чи не був Він таким мудрим, як

людський законодатель? І чи будемо припускати, що серед усіх Законодателів тілько Воплочена Премудрість лишила своє Царство на землі, щоб воно правилось без голови?

Однак, скаже мені хтось: "Ми не перечимо, що Церков має голову. Бог сам є сї Управителем." Це є оминання властивого питання. Чи Бог не є Володителем усіх правительств? "Мною," каже Він, "царі царюють і законодателі установляють справедливі річи." (Прем. VIII., 15.) Він є признаний Головою нашої Републики, і кождої христіянської родини в краю, одначе, помимо того, над цілим краєм стоїть видимий начальник, що заступає Бога на землі.

Так само Церков, попри невидиму голову в небі мусить мати й видиму голову на землі. Тіло і члени Церкви є видимі; чому-ж би не й голова? Церков без найвищого Управителя булаб гей армія без ґенерала, гей фльота без адмірала, або як людське тіло без голови.

Христіянські зґромадження, відорвані від Католицької Церкви, заперечують, що Петро дістав якунебудь власть над прочими Апостолами, та вслід за тим відкидають верпенство Папи.

Це, що у протестантів нема Богом наставленої, Голови, це є для них невичерпаним жерелом слабкости та незгоди. Це є непереможний мур проти якоїбудь надії на тревалу злуку між ними самими, позаяк вони позбавлені спільного осередка, котрий би їх лучив, або всякої основи до злуки та стоять в нещасливім положенню схізми.

Противно-же, існування найвищого судії у спірних справах релігії в Католицькій Церкві, є секретом сї дивної одности. Це є вершок, який вяже та скріпляє незнищиме склепіння віри.

Так отже із того, що найвища Голова існувала в Жидівській Церкві; з того, що голова є завше по-

трібна для горожанської управи, для родин та корпорацій, особливо з того, що видима голова є сущно потрібна для удержання одности Церкви, коли тим часом брак Голови конечно провадить до анархії, з того ми мусимо заключити, що, хоч би й не було на це очивидного свідоцтва, Божественний Законодатель, закладаючи свою Церков, мусів мати на думці, щоби поставити на її чолі когось, що мав би вищі судові власти.

Однак, чи маємо ми який дійсний, твердячий доказ, що Христос настановив Найвищого Управителя над своєю Церквою? Ті, що читають Письмо Святе з простим оком чистого наміреня, знаходять найобильніші свідоцтва, що так. По моїй думці Новий Завіт не подає жадної науки, наколи не покаже кождому щирому читачеві, що наш Господь дав Петрови повні власти, щоби управляти цілою Церквою. В цім розділі я буду говорити о ціпобіцянню, Установленню та виконуванню Петрового Першенства, як воно записане в Новому Завіті. В слідуючому розділі буду говорити о безперервности Першенства в особах Папів.

Обіцяння Першенства. Певного разу наш Спаситель запитав своїх учеників, кажучи: "За кого люди уважають Сина Чоловічого? А вони сказали: Одні за Йоана Хрестителя, а другі за Ілію, інші ж за Єремію або за одного з пророків. Каже їм Ісус: А ви за кого мене маєте?" Петро, як звичайно, є провідником і бесідником. "Симон же Петро у відповідь сказав: Ти є Христос, Син Бога живого. А Ісус відповів і сказав йому: Блаженний єси, Симоне, сину Йони, бо не тіло й кров обявили тобі, а мій Отець, що на небесах. А я тобі кажу, що ти єси Петро, і на сій скалі збудую мою церкву і ворота пекольні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного, і що звяжеш на землі, буде звязане на небесах, а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небесах." (Мат. XVI., 13 - 19.) Ту бачимо, що Петро визнає Божество Христа, а в нагороду за це визнання його визначено обітницею Першенства.

Наш Спаситель словами "Ти є Петро" ясно натякає на нове імя, яке Він Сам дав Симонови, коли його приняв в число своїх учеників (Йо. І., 42.); тепер обявляє Він причину, задля якої змінив його імя: щоби дати пізнати честь, яку мав йому дати установляючи його Президентом Христіянської Републики; так само, як в Старім Завіті змінив імя Аврама на Авраам, коли вибрав його, щоб він став батьком спільного народу.

Слово **Петро**, в Сиро-Халдейськім язиці, яким говорив наш Спаситель, означає **скала**. В тій отже мові ціле те речення звучить так: "Ти є скала, і на сій скалі збудую Мою Церкву." Всі протестантські толкователі тепер покинули і навіть висміюють глупоту, з якою деякі відносять імя **скала** до кого іншого, як до Петра; бо цілий той вислів не допускає іншого укладу, хіба би хто сумнівався про добрість граматики або здоровий ум нашого Спасителя.

Ісус, Наш Господь, заложив лиш одну Церков, яку сподобалось Йому збудувати на Петрі. Для того жадна Церков, яка не признає Петра за свій фундамент, не є Церквою Ісуса Христа, і для того не може встоятись, бо не є ділом Божим. Це є очивидне. Дав би Бог, щоби всі бачили це оком простим і свобідним від упередження.

Льо Па Гонг

Недавно тому прїхав до Америки хінський один купець з Шанґаї (в Хінах), яко Управитель ґенерального ґандльового хінського комітету, щоби

взяти участь на торговельнім з'їзді в Сітл (Вашінґтон).

З приїздом до Ракфорд в стейті Ілінойс, загостив він до епископа Ракфорду Милдун-а; там американські торговці називають його хінським Ракфелиром (то значить багачем, що має много мілионів маєтку.)

Особа цього мужа є цікава для нас католиків. Він є одним із найбільше великодушних католиків у наших часах. В Хінах він тішиться загальною пошаною. В Шанґтай заложив він три шпиталі, і цілий свій свобідний час посвячує він для їх добробуту. В тих шпиталях удержується його власними коштами від 2.500 до 3.000 хорих.

Американський один епископ заявив, що в цілій Америці нема чоловіка так великодушного, як Льо Па Гонґ. Правда; є Американці, що дають 1 мілион, навіть більше на ріжні добродійні цілі; але ніхто з них не посвячує свого часу на діла христіянської любови, як цей хінський католик.

Минувшого року охрестив він сім тисяч осіб, з яких більша часть були вмираючі. Він відвідує вязниці та перепроваджує хорих вязнів до шпиталю. Кождої неділі він учить катихізму; окрім того зорґанізував він ґрупу три ста хінців, що його в тім ділі спомагають.

Родина пана Льо Па Гонґ є католицькою від 250 літ. Святіщий Отець уже два рази відзначив його за його добрі діла. Крім тих відзначинь одержав він ріжні відзнаки від Хінського Правительства.
На зовні виглядає він величаво, бо є добре збудований і шість стіп високий.

Весь промисловий рух в Шанґтай є під його впливом.

Найцікавіщим є те, що помимо своїх так численних занять, посвячує він ще так багато часу ділам любови.

Головним закладом, який він заложив, є шпиталь Святого Йосифа. На початку, то значить десять років тому взад, було в тім шпиталі від 500 до 600 хорих. Нині числить він їх від 1700 до 1800.

Пан Льо Па Гонґ має велику набожність до святого Йосифа, котрий ніколи ще не відмовив йому в його молитвах.

Позаяк громадський уряд покриває тільки третю частину місячних коштів, заложитель, завдяки своїй набожности до Святого Йосифа, зумів у короткому часі зібрати мілион долярів і в той спосіб платить 10 тисяч долярів місячних видатків.

В шпиталі пробувають усякого рода бідаки: опущені діти, старці, всякого рода хорі, хорі вязні.

На початку охрещувалось там на рік пересічно 100 осіб. Тепер є там на рік пересічно 1700 хрещень.

Жерелом, з якою пан Льо Па Гонґ черпає так живу і горячу любов, є **щоденне Святе Причастіє**, яке він відбуває в каплиці шпиталю.

Заки відходить, щоби працювати в своїм бізнисі, питає він кождого дня рано, кілько є померших, і кілько охрестилося тих, що перебувають у шпиталі.

В шпиталі працюють сестри монахині.

Він горячо молиться за тих хорих, що не хочуть навернутись. Коли хто дякує йому за яку прислугу, пан Льо Па Гонґ відповідає: "Подякуйте за це Богу."

Прийдіти Ко Мні

1. Там в кивоті у святини
Бог Христос чекає,
і до всіх людей на світі
так Він промовляє:

2. О нещасний людський роде,

Адамові діти!
Я на вас тут все чекаю,
тож ко мні прийдіте!

3. Я пригорну вас до себе,
скріплю ваші сили,
щоби щиро і охотно
ви мені служили.

4. Я потішу, поратую
вас у кождім горю,
не позволю вам загинуть
у житейскім морю.

5. Тож горнім ся всі до Него,
як до батька діти,
та несім Єму у дарі
добрих вчинків квіти!

6. І просім Єго о ласку
витривання в добрім,
щоб славить Єго на віки
у житю загробнім.

о. Володимир Стех.

За Пізно

Господь дав йому всього обильно... Мав він розкішну вілю, окружену прекрасним садом. Мав много землі, волів на пасовиськах, коней по стайнях. Мав найбільше грона вложеного в місцеві банки. На його великім тартаку, день в день працювало по кількасот робітників... .

Мав ще до того зелізне здоровля та бистру голову. То і не дивниця, що всі його шанували, як все шанують люди богача. Був ще до того оженений — і ту Господь благословив йому, дав йому прекрасну жінку — добру, побожну, вірну, котра обдарила його китицею діточок, мов золоті яблока...

Тільки одного дуже мало мав, меньше, чим не

один жебрак, дуже мало мав — віри. Таким то був наш богатир п. Петро.

***

Чаруючий Великодень! Божа весна зійшла на землицю, а дзвони ніжно сьпівають: "Христос воскрес!" Сонічко пригріває, луги пахнуть, пучки всюди тріскають, мягкі, ніжні, мов поцілуй. Церква скликує діток своїх на богослуження. І приходять вони. Приходять всі в сьвітлих одягах, з ясними та щасливими лицями, і душі в них чисті, мов весняний день. Всі очистили себе на великодній сповіди....

В кімнату нашого богатира входить молода його жінка Катруся. На лици в неї видиться ніжність і мале замішання...

— "Петре, ніколи ти не відмовляв моїм просьбам. Благаю тебе; цим разом сповни одно моє бажання..." З її очей, так і била любов і благання.

— "Наколиб я і хотів тобі Катрусю відмовити, так не можу, добре знаєш, що я весь на твої услуги," жартував муж.

— "Нема такого доброго чоловіка, як ти для мене, здається аж занадто добрий. Один тільки Бог знає, яка я з тобою щаслива. Но Петре, будь добрий і для Бога, для того разом зі мною приступи сьогодні до св. сповіди і Причастія..."

Лице в неї сильно зарумянилось, а серце стало сильно стукати. Бо це перший раз сказала вона йому слова, слова докору...

Петро нагло дригнув. Но лице його онять засіяло, взяв Катрусю за руку і почав говорити, як міг лини солодше і переконуючо:

— "Ніяк не відказуюсь Катрусю! Тільки не цим разом. Вже коли небудь я обрахуюсь зі своєю душею. Но ти й сама добре знаєш, що річний рахунок нашого тартаку, ніяк неможна за пару мінут по-

кінчити, а тим меньше довголітні рахунки душі..."

І вдоволений зі свого порівнання з тартаком, почав себе дальше боронити. А зміст цілої його бесіди був: "Дай лиш Бог здоровля, а я коли небудь встигну і висповідатись."

***

Боже милий, як же то скоро пролітає час! Доки встигнеш оглянутися, а вже мільони нових людей прийшло на світ, а знова цілі покоління за той час повимирало. І сам не спостерігаєш коли побіліє від старости волос на твоїй голові...

Найстарший син п. Петра, як раз скінчив семий рік. Нині приступає до першого св. Причастія. Ще раником війшов він в кімнату батька. Лице в хлопчини зовсім, як у матері, коли батько глянув на сина, несподівано згадав жену свою, як то в той великдень стояла перед ним і благала його, щоб помирився з Богом.

— "Татусю! Чи підеш і ти сьогодні враз зі мною до св. Причастя? Ще маємо три години часу до Служби Божої, а о. парох певно дуже радо тебе висповідає. Татусю мій милий!... — голос в хлопчини дрожав, а своїми темно синіми очима благально глядів, мов ягня на батька.

Ласкаво дивився батько на сина, котрим він завсігди любувався і котрий був його радостю.

— "Дороге моє дитя — сказав ніжно — стерпись троха, Батько твій має много журби. Коли виростеш таким, як і я, тоді возьмимось по під руки, та підемо в церкву до сповіди. Но так дуже дбаєш за свого тату, дай я поцілую тебе..."

Батько много разів поцілував дитя, но всьож з ним до сповіди не пішов...

***

Всьо проминає на цім світі. Тревае, доки це по-

трібне, а відтак устає. Хмари несуть з собою дощ но — проходять. Цьвіти цвитуть, красять весною садок, приносять плід і — вянуть. Такою є і любов цього світа. Тревас, доки потрібно, щоб наросло нове людське покоління, відтак цезас — мов дим.

І Катруся немогла більше числити на те, що побідить мужа ласкою. Перша любов вже давно охолоділа. Осталась тільки дружба і обовязок. Як не побідила ласкою в перших часах, то тепер вже тим більше не зможе.

Но добрі люди ніколи не клонуть духом. Так і Катруся. Деколи мов случайно оставляла на столі мужа "Голос Ізбавителя," "Місіонар," чи другий добрий журнал. А деколи і прямо дасть йому прочитати яку добру книжку.

Бувало п. Петро дійсно деяку сторінку прочитає, но часто переривав читанє думками:

"Занадто довго треба філософувати, доки собі обяснію, чи є Бог, чи Церква Католицька є правдива — і всі прочі віроські науки. Сейчас я дуже занятий. Найліпше це оставити на старість. Коли сини мої підростуть, та візмуть торгові діла в свої руки, я тоді цілі дни буду проходжуватись берегом моря, нічо тоді вже не буду робити, тільки роздумувати! Всякий подорожний спаковує клунки і купує білєт перед самим від'їздом, а ніколи не збирається цілими рокамн. Так і я, коли вже зблизиться дорога до тої, як кажуть "вічности," тоді роздумаю, чи досить в мене клунків, чи потрібно буде білєта...."

***

— "Пане Господарю, більше посторонїться, бо моглоб дерево відбитись від сосни і вас придавити!..."

Но було вже за пізно. Господар Петро ледво поступив зо два кроки, а зрубане дерево, зі страшним тріском, стало валитись. Відбилось воно від сильної

сосни, завернулось в сторону, де стояв господар Петро, та падаючи захватило його горішними гіляками. Він підскочив, то опять упав, мов підбитий заяць, крикнув, застогнав, весь скорчився, темна кров хлипнула устами, і ухами та тихо весь витягнувся. Слабо водить мутними очима, повними страху і несупокою:

— "Вбило нашого пана!..."

— "Священика!..."

— "Спіши мерщій до дому, розкажи про все пані, хай сейчас шлють сюди лікаря, — лунали по лісі голосні крики робітників. Одні з робітників налякані, між собою гомоніли, другі спішили занести сумну вістку пані, жені убитого.

Господар наш Петро, відчував, що світ кругом нього покриває якась мрака, в голові чув страшний шум, а память все то більше слаба. Душа в нього задрожала. Незнати, чи доки в нього є ще память, встигне він розвязати тяжкі питання: чи є Бог, чи його рахунки з Богом вирівнані; чи зможе зужити останні сили на те, щоб спасти свою душу?

Як утопленик збирає свої остаці сили, то виринає на поверхню води, крикне і опять потопає, так душа Петра, що хвилі тратила свою притомність, з розпучливими зусиллями опять будилась і старалась уловити яку спасительну гадку та опять

Діявол в хвилі притомности підкидав йому і свої думки:

— "Ти мав всього по достатком: книжок — но їх не читав; добру супругу — но її не слухав; мав св. Тайни — но їх не приймав...."

— "Бог завсігди був останною точкою твого програму."

— "Мав величезний маєток і читав ти досить, про бідність св. Церкви, нужду сиріт, недостаток приютів, бачив ти в своїй Церкві вибраних людей, святі

діла, так, що їхня велич і іновірців приводила в диво. Но ти ні цента не дав на святі і добрі цілі..."

І немов слабе дитя, яке то встає, то опять падає. старалась і його душа повстати і втікати від тих страшних думок. Но, він був занадто немічним, а пітьма кругом нього, всьо більше і більше злущувалась...

Думки стали путатись, очи стали шкляні, а тіло поволи холодніло...

***

Лісною доріжкою, летять запінені коні. Кругом підносять облаки куряви. З повозки поспішно виходить священник, журно спішить до місця нещастя і смутку...

З далека вже кричать робітники священикови:

— "Отче, верніться! Запізно... Вже помер!"

ПРОСТИНЬКА МОЛИТВА.

О Маріє, Ти, так щаслива Мати в небі! Серед Твоїх радостий не забувай суму на землі.

Змилосердися над тими, що любилися, а котрих Бог посітив тяжкою пробою розлуки!

Змилосердися над самітностию серця, що так повне суму, так прибите, і часом перелякане!

Змилосердися над тими, що борються проти трудностий життя, а котрі находяться в небезпеці стратити відвату і може й забути на свої обовязки!

Змилосердися над тими, що мають усе, чого бажають, над тими, котрих світ притягає, а які ще не дізнали горя!

Змилосердися над тими, котрим Бог дав більше ніжности серця і більше делікатних почувань, як другим!

Змилосердися над тими, що вже нас не люблять, і не бери їм за зле прикростий, які вони нам роблять!

Змилосердися над тими, що поволі усунулися від молитви, від Пресвятої Евхаристії, від спокою серця, і котрі тихисенько плачуть, не маючи відваги вернути до Бога!

Змилосердися над тими, котрих ми любимо! Зділай їх святими, хоч бись і терпіння мала їм післати! І єслиб вони коли віддалилися від Тебе, ах, забери, забери мені всі радости, а принадою щастя затримай їх при Ісусі!

Змилосердися над тими, що плачуть, над тими, що моляться, над тими, що негодні зділати, щоби другі їх любили!

Дай всім, о Маріє, надію і мир.

ДО ПРЕСВ. ДІВИ МАРІЇ.

1. О Маріє, о Маріє,
Діво пресвята,
я до Тебе прибігаю,
Матінко моя!

2. Всю надію покладаю
в Тобі лиш одній,
Ти потіха, осолода
в гореньку моїм.

3. О, провадь мене ласкаво
Зірко Ти моя,
в тій дорозі небезпечній
земного життя.

4. А за тее я сердечно
му Тебе любить,
докіль серце в грудях бється,
докіль буду жить.

о. Володимир Стех.

Щастя життя залежить від уживання часу.

Вставай вчасно і скоро берись до роботи.

Не сиди вечерами до пізна.

Посвяти своє життя для родини, а наколи ти є сам, для читання, що вчить і дає спочинок.

Наколи маєш нудьну працю, вставай скорше, а не лягай пізніше.

По їдженню проходжуйся троха.

Не берись до іншої роботи, наколи ти ще не скінчив попередньої.

Не працюй за скоро.

Коли працюєш, не трать ні одної хвилі; ти зробиш роботу скорше і лучше, як єслиб ти занадто спішився.

Не будь ні одної хвилі без занятя; працюй або спочивай, але ніколи не трать часу.

Мінута часу, яку ти проспідів при горівці, це більше змарнованого часу, як єслиб ти годину бавився зі своїми дітьми.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ СЕРПЕНЬ.

РОБІТНИЧА МОЛОДЬ.

Молодь! Кілько радости, кілько щастя і надії будиться в серцю на звук того слова. Немов би хто поставив тобі перед очи пучок, що незадовго має розвитись у чудову рожу.

І це не дивно, бо то слово само собою нагадує здоровля, силу, будучність повну надій.

А прецінь поважна душа, котра розуміє, що це є життя, і які далеко сягаючі його наслідки, мимовільно задрожить на згадку про молодь а особливо молодь робітничу. Над родиною, над народом, над державою, де молодь не є така, якою повинна бути, можна зробити хрест; вони загинуть, а не лиш загинуть, але перед своїм загином будуть мучилися.

Молодіж, це надія неба і людий, для того й пекло уживає всіх старань, щоб її здобути для себе. Бувають хвилі, де здається, що боротьба о молодь рішається в користь неба; одначе нераз трудно, щоб не думати противно...

В наших часах Католицька Церков робить надзвичайні висилки, щоб виратувати молодіж від фізичної і моральної погибелі. Одним із проявів її старань є також це місячне наміреня, яке Святіщий Отець дає членам Апостольства молитви.

Найбільше небезпеченство для нашої, сучасної молоді, лежить в горячці, з якою світ в нинішних часах гонить за змисловим уживанням. Наколи молодіж попала у вир цеї безтямної погоні, вона приготовляє собі і слідуючим поколіням тріщі нещастя. І як тоді не думати про неї, як не журитись?

Мабуть, що не помилимось, коли скажемо, що сучасна молодь в загалі, а робітнича зосібна, іде по дуже похилій площі.

Молодіж без поважної думки, без шляхотного серця,

без великих ідеалів. Лиш забава, танці, сходини, що віддихають розпустого, а покриваються ніби-культурними цілями.

Серед тисячів нашої молоді трудно знайти таких, що мали б відвагу поважно працювати... Гуляти, їсти, пити, бавитися, піти на мувінґпікчир... от чого бажає молодь наших часів. Не лиш канадийська! О ні! Ми чуємо, що навіть з Галичини приїзджає багато неукінчених студентів, що зробили другу або трету клясу ґімназіяльну, а тут хочуть братись до великої роботи, то значить поплатної в темній масі, а при тім надзвичайно легкої... Тепер уже не треба "свистунської духовної академії," бо приїзджають лінюхи, що за пару долярів будуть туманити нарід, бо до іншої роботи вони нездалі.

Даруй, любий читачу, я огірчений. Жаль мені мого народу, бо його дурять, ведуть в погибіль.

Таке насуваєсь на гадку, коли дивитися на "інтелігентних" робітників.

А що-ж доперва наша молодь по підприємствах ріжних та фабриках! Віра і обичайність цеї молоді виставлена на грізні небезпеченства і упадає... Це не лиш в нас, це є правдиве для робітничої молоді загалом.

Придивитись тільки такому помешканню, де робітники перебувають у часі вільному від роботи. Зіпсуття вулиці пхається страшного струєю в ці місця, де нема жадного надзору, де Церков не має жадного впливу, але де можзапримітити передчасну розпусту, молодих злочинців-хлопців... Комітети публичної моральности робили обрахунок: от-який він: У великому числі фабрик по великих містах в одному році знайдено 40 на 100 дівчат-материй.

Там, де нарід іде за проводом Церкви, будуєся ріжні інститути для хлопців, захоронки для дівчат (не свистунські духовні, "академії" де "виховуються" хлопці і дівчата в тім самім будинку). А в нас? Народні доми, православні катедри для забав, гульні, плюгаві шмати, що прямо розпусту ширять в молоді.

Найвищий час, щоби в нас думалось о ріжних закладах, де хоронилобся молодіж перед моральним і релігійним зіпсуттям.

Французи, Англійці мають такі заклади. Нашої молоді певно би не вигнали. Заки збудуємо свої, чи не добре би подумати про це?

Закладаймо товариства молоді (не для театрів або "мішаних" хорів), так як роблять це чужі: Наукові кружки, Товариства Католицької молоді, Марійські Товариства.

Славити Бога, Січова організація під тим зглядом обіцяє принаймні так богато, що й "Скавти;"дав би Бог, щоб вона змогла зробити богато добра.

Передусім хай родичі стараються дати дітям добре виховання в дома, хай змалку вщиплюють у їх серцях віру і любов Бога, хай вчать їх **молитись**

Особливо молімся до Найсвятішого Серця, щоби Воно притягло до себе серця нашої молоді.

Правдиві добродії: Архієпископ Муні, іменований Апостольським Делєґатом для Індій, сказав у своїй промові в Кліванді от-це:

"Через це іменування я дістануся в стичність з місіонарською працею, виконуваною через Католицьку Церков. Це іменування я не уважаю почестю для моєї особи; всю честь віддаймо священикам і монахиням, що з геройським самовідреченням працюють над поширенням Царства Христового в поганських краях. Я буду вживати всеї своєї власти і всіх способів, щоби їх спомагати в їх благословенній праці."

Рух за сполукою Східної Церкви зі Західною: Рух той прибрав такі розміри, що треба було для нього заложити осібний журнал. Цей журнал буде виходити в Парижі, а дописувателями будуть вчені, що розуміються на літургіях, життю і звичаях східних народів.

В Хінах року 1925 охрещено 90 тисяч дорослих і 370 тисяч дітий.

На конференції товариства для поширення віри, яка недавно відбулась у Сінсінаті, п. Лев Ву, китайський студент на Вашинґтонському університеті, сказав: Католицька Церков є одинокою надією Китаю. Хрест, витичений на католицьких церквах у Китаю, є нашим великим натхненням."

В Сполучених Державах є в цій хвилі близько 14 тисяч кандидатів на священство.

Людвик Вийо: "В руках безбожного писателя перо стає затроєним мечем, смертельною трутиною. Пером годен зіпсути нарід, покоління цілого століття. Статті, що бульовані безбожною пресою, є насінням, з якого скорше або пізніше виростуть жнива злочинів та проступків. ....

Фільозофія Святого Томи в Америці: (Фільозофія, це є наука, що занимається думанням над послідними причинами усіх річий. Безбожники у своїх думаннях стараються вирвати з умів людий думку про Бога; проти них стоїть безсмертної слави католицький фільозоф Святий Тома, якого ніжадний фільозоф не перевисшив.) В січні року 1926 заложено Американське Католицьке Фільозофічне Товариство яке під цю хвилю числить уже богато членів. Кардинал Біллеті, Настоятель Римської Конгрегації для семинарів і університетів, вислав до нього недавно похвальний лист, в якому пише:

Початком моральних недомагань наших часів не є нічо іншого, як дуже численні блуди, що поширені в суспільности, і які не дають людям приняти Боже Обявлення, а навіть нищать корені життя родинного і суспільного. Лікарством на ці лиха є, щоби чим скорше привернути уми до солідних засад християнської фільозофії. От-це ваше завдання. Ви розумієте, що під християнською фільозофією ми маємо на гадці фільозофію Святого Томи, якого Бог наочно дав, щоби Божа Церков, Церков Католицька, мала свого фільозофа, за яким би завше могла йти.

В тій фільозофії ми знаходимо засади, на яких опирається обичайність, обовязки цивільної власти і міра, в якій цивільна власть повинна сповняти свої обовязки та може уживати своїх прав.

Робіть отже все, що можете, щоби томістична фільозофія, то значить фільозофія Католицька, ширилася що-раз більше, для більшого добра одиниць, держави і родин, і також для більшої слави Католицької Церкви."

Ще про ювилейний рік: В протязі ювилейного року 1925 можна було бачити гарні приміри християнського умертвіння.

Один батько родини з Льомбардії (в північній Італії) пішов до Риму пішки, без гроша, щоби наслідувати примір свого діда, який зробив те саме року 1825, і свого батька, що це зробив року 1900.

Бідна одна жінка пішла піхотою і без нічого до Риму з Оберамергау в Баварії.

Сільска одна дівчина з дієцезії Лінц в Австрії пішла до Риму, вижебруючи собі кождого дня хліб.

17 побожних жінок зі Сіцилії пішли до Риму босими ногами та несучи на плечах Розпяття 2 метри довге прикрашуване цілий час свіжими квітами.

Статуя Христа, Царя вселенни: В Бафло, в Сполучених Державах, недалеко парохіяльної церкви Святого Марка, будують статую Ісуса Христа. Цей памятник буде на вежі, якої підстава буде мала 18 стіп широкі боки, а буде висока на 88 стіп. На чолі вежі буде напись: Христос, Цар Вселенни." Ціла вежа буде коштувати 32 тисячі 292 долярів.

Німецька молодіж: Завдяки організаторському хистові епископа Мостерца, "Організація Католицької молоді" в Німеччині числила вже року 1925 382 тисячі членів, зорганізованих в 4 тисячах 315 групах.

В маю, Святіщий Отець говорив до 200 делегатів, які застунали 20 тисяч студентів католицьких університетів, цими словами:

Вам треба вправлятися в трох чеснотах: в послусі, чистоті серця і побожности. Послух, по приміру Ісуса Христа. Послух, це не є слабість, це є акт чесноти.

Відтак я згадав за чістоту серця.... Чистота є збірником усіх сил духовних і тілесних, вона є скарбом на ціле життя.

Вкінці маю вам говорити про побожність. Я пригадую собі гарну німецьку пословицю: "Той, що вміє молитись, є справжнім чоловіком." Той, що хоче бути мужем чесноти, потребує Божої помочі, котру одержує через молитву."

Коби в нас так! — Директор католицької організації "Народного Католицького Добробуту" в Сполучених Державах, виголосив промову про організацію католицького шкільництва в Америці. Свою промову закінчив він поданням фінансів, ужитих для шкільництва, в році 1925 через правительство; це було 25 міліонів долярів. Крім своїх гроший, які видали католики на це публичне шкіль-

ництво, видали вони також 70 міліонів на **католицькі школи**. Не треба думати, що американські католики є міліонери. Вони по найбільшій части становлять скромну клясу населення. Для того також мусять робити великі пожертвування, щоби удержувати та розвивати свої католицькі школи.

" Кожда хвилина нашого існування, кождий крок, кожде посунення вперід наших стремлінь куда би ми не думали йти, до слави, до розкоший, до багатств, до почести, все направляє нас до спільного кінця. Ми може не осягнемо інших цілий, але що до того кінця, він є неминучий. Сокира рубача нищить ліси, ударяє, знову ударяє, її праця є повільна, але певна; вона завдає послідний удар, а старий велитень хитається, а дерево з розложистими галузями валиться на землю; воно ей ще прикриває, вже не своєю тінею, але своїми поломаними галузями, і коли впало, воно впало на все. Таким є життя."

Равіня.

"Все минає! Ця думка є немов гірка жовч, що повинна нас знеохотити до дібр землі і до злудних розкоший. Так, все минає! Більше, як сто тисяч людий вмирає кождого дня! Сто тисяч падають кождого дня під косою смерти та стають перед судом Бога. Завтра ти будеш межи ними."

Гільгер.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Цікаве! — Після вченого Едміна Нолті, на дні тихого Океану (Пацифику) випростає нова суша, що буде могла помістити 25 міліонів мешканців.

Після астронома (вченого звіздаря), коло землі кружляє крім нашого знаного місяця, ще один місяць, якого поверхня є 200 метрів, і який є віддалений від землі 4 тисячі кільометрів.

В Китаю жиє тепер понад 436 міліонів мешканців. В Пекіні мешкають 4 міліони, в Шанггай 5½ міліона.

Рік тигра. — Кожний рік має після хінського календара назву якоїсь звірини, котра, після вірувань Хінців має великий вплив на події того року. І так першого звіриною є щур, другий рік бик, відтак тигер. Рік тигра дуже сильно відбивався на забобонности Хінців. Так, на примір, про особу, що народиться в тім році, Хінці думають, що вона приносить нещастя родині, і що вона пізніще в своїм життю не буде мала жадного успіху. Для того той, що хоче женитися, довідуеся вперед, у котрому році народилася його наречена. Жадний Хінець поганин не ожениться з дівчиною, уродженою в році тигра.

Розкішна поморанча. — В Китаю росте поморанча, яка солодкість перевисшає всі поморанчі Европи і Америки. Вона росте навіть в теплоті 20 градусів нище зера.

Риж. — Хінський рибак їсть на день 10 малих горнят ризу з крихіткою ярини. Їсть він 2 рази на день: рано о десятій годині, а вечер о четвертій. Як можуть вони видержати тяжку працю з так малою їдою, це тайна. Богатий Китаєць їсть три рази на день.

Більше жертв, чим з війни. — На другій всеамериканській конференції Червоного Хреста подано обчислення жертв ріжних зараз (епідемій.)

Від 1914 року погинуло через світові катастрофи 62 міліони людий. З того числа наслідком світової війни згинуло лиш 9 міліонів.

Ранених у ріжних нещастях є від року 1914 140 міліонів; з того числа 100 міліонів мало заразу а лиш 20 міліонів було покалічених у війні.

В той спосіб число померших, покалічених і хорих від року 1914 виносить десяту часть усеї людскоти.

За міліон біліонів літ. — По думці астронома Мекмілана з Чікагоського університету, наша планета (земська

ку ія) зачне нове існування за міліон біліонів років. Цілий наш сонішний уклад (сонце з ріжними плянетами, що обертаються довкола сонця) буде розбитий і повстануть лиш два великі осередки тяжести: Плянета Юпітер і Сонце. Земля, місяць та інші плянети будуть розбиті і поглочені через Юпітера, величезну теперішню плянету, і від того часу з цілого сонішнього укладу останеться тільки сонце і Юпітер. Навіть під теперішню хвилю мають бути на небі тисячі таких укладів, що складаються тільки з двох звізд; а попереду, як деякі вчені думають, були подібні до нашого укладу сонішного. — Хто хоче, хай вірить, а хто дочекає, побачить........

Славний володітель: — Князь Іван є управителем Ліхтенштайну, це є найменша свобідна держава в цілім світі і лежить на границі Австрії і Швайцарії. Має вона 65 квадратових миль і 11 тисяч мешканців.

Найменший чоловік світа: — Ді Маг, чоловік, що мав тільки 28 інчів величини, номер. Його волосся було сплетене в косу 13 стіп довгу. Важив він тільки 40 фунтів. Уродився в Хінах та року 1881 виїхав він у циркус Барнум до Европи. Року 1890 він замешкав на малім господарстві, де він помер 21. марта цього року. Лишив по собі вдову і сина, що є 4 стопи високий.

Порядна ліхтарня: — Французьке Правительство збудувало на горі коло Діжон у Франції ліхтарню, що дає світло 1000 міліонів свічок. Ту ліхтарню видно на берегах Англії, в Брукселі, Франкфорті (в Німеччині) і Мілані (в Італії). Тота ліхтарня призначена до того, щоби присвічувати літакам, що їдуть через Францію в ночи.

Жадних коротких спідниць! - Ґенерал Панґалос, Грецький диктатор, заборонив ношення коротких спідниць. Кожду женщину, що важиться показати на улиці в короткій спідниці, можна арештувати. Кажуть, що дівчата в Атенах винайшли такі спідниці, що можна їх після уподобання в одній хвилі продовжати і скорочувати. А все таки диктатор клянеся, що буде мав останне слово.

Печатано за дозволом духовної власти.

НАША ПЕРЕПИСКА

П. Мих. Бучинський, Кадворт: - Катальоґа книжок осібного не маємо. — **П. А. Данів, Спрак.:** - Всі передплати одержали, щире спасибі. — **Пі. Мар. Мічал, Йонк.:** - Одержали з подякою. — **П. Мих. Бек, Макроф:** - Будемо висилати. — **Пі. М. Бардачовська, Він.:** - Отримали з подякою. **Пі. М. Скородинська, Він.:** - Одержали, сердечне спасибі **Пі. Анас. Ґаґавчук, Він.:** - Гроші одержали з подякою. Катихізму не маємо ще, але може десь роздобудемо. — **Пі. Мар. Дуска, Ґонор.:** - Одержали, спасибі. — **П. І. Стасів, Брукл.:** - Ваша скарга несправедлива. Не судіть і не будете суджені. — **П. Мих. Свидницький, Ред Дір:** - Одержали, спасибі. Єсли є всі числа, то вишлемо цілий річник. — **П. А. Семенчук, Лок Пор:** - Спасибі за тепле признання. — **П. А. Вербовецький С. Сте Марі:** - Одержали з подякою. —

ВАЖНА УВАГА! До нас приходять численні листи, і ми при найлучшій волі не в силі на кожний з'осібна відповідати. Тому просимо уважно перечитувати повищу рубрику "НАША ПЕРЕПИСКА", де коротко відповідаємо на важніщі листи. Одержаної передплати не квітуємо листовно, а можна переконатися о тім, чи передплата дійшла, після зміненої дати коло адреси. Приміром: Комусь кінчиться передплата в квітні 1925. і коло його адреси є надруковано "Апр. 925". Коли наспіла свіжа передплата, дату зміняється на "Апр. 926". — На случай, коли хто бажає відповіди осібним листом, нехай буде ласкав долучити до свого листа стемпс за 3 ц. на відповідь. —

КАТАЛЬОГ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата.	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Коротні Розваги над станом душі	5
Леґії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів.	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат.	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розважте добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страсти Седмиця	100
Фабіола	65
Філотея	65
Христ. Невістa	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизизм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского паломництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Ca holics	20

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ

НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНІ

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові карґки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Вересня 1926. Ч. 9.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Про Вервицю. — Біблійні Оповідання. — Віра наших батьків. — Цасхальні Яйцї. — Вирятований душами померших. — Розмови о релігії. — Подяка. Нащі Місії. — Католицьким світом — Для поученія і розривки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1926

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.
ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ
310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.
БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose
— Лікар і Хірург —
№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON
АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.
Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.
МОНЮМЕНТИ
Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і вливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.
Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.
ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.
СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.
Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА ВЕРЕСЕНЬ.

1. С. М. Андрея Страт.
2. Ч. Пр. Самуїла
3. П. Ап. Тадея
4. С. М. Агатоніка
5. Н. **Нед. 11. по Сош.**
6. П. СМ. Евтиха
7. В. Вартодомея і Тита
8. С. М. Адріяна і Наталії
9. Ч. П. Пімена
10. П. П. Мойсея Мурина
11. С. † Усіки. Ч. Гл. Пред. (пед
12. **Н. Нед. 12. по С. Ус. Ч. Г. П**
13. П. Положен. Ч. Пояса П. Б
14. В. П. Симеон. Нач. Н. Р.
15. С. М. Маманта П. Ів. Пост
16. Ч. СМ. Вавили, Мойсея Бог.
17. П. СМ. Вавили, Мойсея Бог.
18. С. Пр. Захірії, отця Предт.
19. Н. **Нед. 13. по Сош.**
20. П. М. Созонта, Пред. Р. Бог.
21. В. **Рождество Прсв. Богород.**
22. С. Прав. Йоакім і Анни
23. Ч. М. Миподори, Митродор.
24. П. П. Теодори
25. С. СМ. Автонома, Отд. Р. Б.
26. Н. **Нед. 14. по С. Перед. Воз.**
27. П. **Воздвиження Ч. Креста**
28. В. ВМ. Никити
29. С. ВМ. Евфимії
30. Ч. ВМ. Софії і трох її дочок

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ.

5. **Нед. 11. по Сош. Гл. 2., Єв. утр. 11.** - На літ.: Троп. вос. і Успен., Сл.: Конд. вон., Ін.:конд. - Прокім., Аллил. і Прич. Неділі і Успенія. - Апос. 141 і 240., Єв. св. Мат. 77 і св. Лу. 54.

12. **Нед. 12. по Сош. і Усікнов. Ч. Г. Св. Йо Хр Гл 3, Єв утр св Мат 57** - Всеночне. На літ.: Троп. вос. і свят. Конд. вос., Слава: конд. свят., Ін.: Богор. вос. по гласу неславника. — Прок., Аллил., Прич. вперід Нед., потім свят. - Апос. 158 і 33., Єв. св. Мат. 79 і св. Мар. 24.

19. **Нед. 13. по Сош., Гл. 4., Єв Утр 2** - На літ. Ап. 166, Єв. св. Мат. 87.

21. **Вівт. Рождество Пресв. Богородиці.** - Всеночне. Єв. утр. св. Лу. 4., на Літ. Ап. 240, Єв. св. Лу. 54.

26. **Нед. 14. по Сош. і перед Воздв. Ч. Х, Гл 5, Єв утр 3** На літ. вос. і Предпр., Сл.: конд. вос., Ін.: Предпр. - Прок. тільки неділі перед Воздв. - Ап. 170 і 215. Єв. св. Мат. 89 і св. Ів. 9.

27. **Пон. Воздвиж. Чесного Хреста.** Піст. Ризи червоні. Св. утр. св. Йо. 42. - На літ. Ап. 125, Єв. св. Йо. 60. Винесення Чесного Хреста.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Вересень** **1926.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

ПРО ВЕРВИЦЮ.

(Дальше.)

ВЕРВИЦЯ В ЖИТТЮ НАРОДІВ.

Вчений історик застановляється над долею народів протягом віків, шукає за причинами історичних подій — часто натрафляє на великі трудности в поясненню деяких історичних явищ; особливо трудно зрозуміти історію, коли забувається на це, хто кермує нею історією, в чиїх руках доля народів. Віруючий християнин находить лекше пояснення історичних подій: він тямить, що це Бог є первною причиною і доцільною ціллю кождого чоловіка, кождого народу і цілої людскости. Долею народів заряджує Боже Про-

відіння після своєї безконечної мудрости і справедливости.

В долі народів, подібно як в долі поодиноких людей рішаючий вплив має молитва — особливо молитва до Пречистої Діви Марії. Її бо Господь установив скарбничкою всіх ласк для всіх отже і для цілих народів. Вона то знайшла ласку у Бога й для всіх, отже і для цілих народів. Тому з давен давна поодинокі народи старалися в особливий спосіб виразити свою любов до Марії, називаючи Її своєю Царицею, Панею. —

Наш народ, що в своїх лихоліттях найбільше відчував потребу материнської опіки — любови, називає Марію своєю Матірю; він співає в Її честь: "Пречистая Діво. Мати руською Краю."

Народ котрий почитає Пресвяту Діву Марію, тішиться особливою помочию Небесної Царици. Передусім подобається Божій Матери, коли цілий народ відмовляє вервицю. О, коли зі соток — тисячів сердець вноситься ця прекрасна молитва, коли тисячі уст повтаряють раз по раз: "Богородице Діво, радуйся обрадованная Маріє. . ." тоді Божа Мати не може опертись тим просьбам і певно їх вислухує, хотяй треба би здіяти чудо.

Історія дуже вимовно свідчить про правдивість цего твердження.

З кінцем XI. а на початку XII. століття виринася у Франції дуже небезпечна єресь Альбіґензів. Збаламучені учителями цеї ложної науки, многі, дуже многі покидали свою правдиву віру, а приставали до відступників. Тоді виступив один Божий муж, на ім'я Домінік. Він став поборювати цю нову єресь своїми проповідями. Та не не було легко. Що ж він робить? Просвічений св. Духом він молиться на вервиці, та заохочує народ до цеї молитви. Вервиця своє зділала: нова єресь почала скоро зникати, доки зовсім не щезла.

Однак не лиш у вірі молитва на вервиці є певною помочию для народів. Ця молитва дає певну побіду і над земськими ворогами.

Андрей Гофер, провідник Тирольців в їхній борбі о свободу вітчини проти Наполеона, мав велику набожність до вервиці. Коли в р. 1807. віддали в его руки керму краю в обороні перед наїзниками, мешкав Гофер в замку в Інсбруці, і тут що дня відмовляв по вечері вервицю враз зі своїми людьми.

Коли бувало загостили до нього які чужі люди, і з ним разом засідали до стола, то він по вечері запрошав і їх, щоби разом з ним відмовляли вервицю. Він тоді говорив: "Ви разом пожившися, тепер ви повинні разом помолитися."

Коли йшов на поле борби, він брав до рук вервицю. Його хоробрі жовніри йшли за его приміром; в часі воєнного походу кождий з них ніс в одній руці кріс (карабін) а в другій вервицю. Колиб не збруя, яку несли, казавбись, що це якась процесія, а не воєнний похід.

По побіді коло Інсбруку о. Тиндлерер відправляв благодарственне богослуження; тоді то він сказав ці памятні слова: "Це не так ваші кулі побідили ворога, але радше їхні кулі, а іменно зеренця ваших вервиць."

Будь вірним Богу, бо твоє життя коротке. Це цвіт, що отвирається рано, а вяне вечер; це легонька нара, що появляється і зникає в тій самій хвилі; ти тут на землі лиш на хвилю, і земля є для тебе мешканням лиш на один день: кождий приходить і забирається.

Гільгер.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ВЯЗЕНЬ УРЯДНИКОМ.

Так, як колись Путіфар, так само сторож вязниці перебув з Йосифом тільки кілька день і вже зачудувався своїм новим гостем. Ще ніколи він не був видів в молодім чоловіці тільки мудрости, тільки терпеливости і лагідности. То й дав йому ціле своє довіря, довіряючи йому не тільки наглядь над іншими вязнями, але також, щоби упоряковував усі справи його уряду, а сам навіть над ним і не чував. Очевидно Господь сномагав Йосифа ві всіх його ділах.

І от случилося, що два урядники Єгипетського короля, його найвищий підчашій і найвищий пекар, попавши в неласку свого пана, були кинені у вязницю, де увязнено було Йосифа. Сторож поставив їх так само, як і других вязнів, під власть свого молодого заступника. Вони понесли свою кару вже один рік, коли оба одної і тої самої ночі мали сон, який предсказував їх будучність, але якого пояснити не вміли. Для того також Йосиф, коли до них прийшов рано, знайшов їх сильно зажуреними.

— "Мені здається, що ви сумні, сказав він до них добротливо. Що-ж неприємного вам сталося?

— Ми мали оба сон, який нас непокоїть, і не маємо тут нікого, щоби нам його пояснити.

Йосиф знав, як велике довіря мали Єгиптяни до ворожбитів, чорнокнижників і інших, що предсказували будучність. З того, з чим вони йому звірилися, він скористав, щоби їх душу піднести до правдивого Бога.

— Тільки Єгова, сказав він, може вам дати пояснення ваших снів. Скажіть мені, що ви бачили.

Великий підчашій зачав ось-так:

— Я бачив перед собою прут винної лози, поділений на три галузи, які скоро видали пучки, відтак цвіти і вкінці прекрасні грозна, видусив їх сок в королівську чашу та подав своєму панови.

Найвищий підчашій замовк, і став говорити Йосиф:

Ось значіння твого сну: три галузи звіщають, що в трох днях Фараон пригадає собі свого найвищого підчашого і дасть йому знова його уряд так, що будеш подавати йому наній після обовязків свого уряду так, як давніще. Ах! Тоді, прошу тебе, коли будеш знова вивисненим, згадай за бідного Ізраїлітянина, якого через підступ вирвано з його землі і несправедливо кинено в цю вязницю. Змилосердися наді мною та благай Фараона, щоби вернув мені свободу.

Чуючи це пояснення таке розсудне а при тім і потішаюче, найвищий пекар поспішно відкрив перед Йосифом видіння, якого дізнав.

— Здавалося мені, говорив він, що я ніс на голові три коники муки, а в одному з них, що стояв найвище, були ріжного рода хліби та тісточка, так, як вміють їх вирабляти пекарі. Тоді побачив я птахів неба, як вони кинулись на цей коник, щоби дзьобати тісточка, які в ньому находились.

— Три коники, став говорити Йосиф без вагання, означають, що по трьох днях Фараон прикаже зрубати тобі голову та повісити тебе на хресті, де птахи неба будуть приходили шарпати твоє тіло."

Третього дня по цім предсказанню, Єгипет святкував річницю уродження короля. З нагоди того свята Фараон справив велику гостину для всіх своїх урядників, в часі якої пригадав собі найвищого підчашого і пекаря, що були попали в неласку. На його

приказ першому вернено його уряд, а другого повішано.

Так справдилися предвидження Йосифа. Щасливий підчашний вийшов з вязниці, обіцюючи молодому товмачеві, що вставиться за його справою у короля; одначе, цілий захоплений своїм щастям, забув про свої обітниці. Щоби вирвати його з байдужности, треба було, щоби в два роки пізніще новий випадок пригадав йому бідного вязня.

В тім часі король Фараон мав сам сон, що наповнив його великою трівогою. Щоби успокоїтися з переляку, він покликав до себе всіх мудрців і ворожбитів Єгипту та розказав їм таїнственні обставини свого видіння; одначе жаден із них не міг дати йому розумного пояснення. Через це він майже попадав у розпуку, коли найвищий підчашний, повернувши нагло до давних споминів, заговорив от-так:

— "Пане, я мушу перед тобою признатись до непростимого забуття. Коли я так, як і найвищий пекар, мав нещастя попасти в твою неласку, ми мали оба в вязниці пророчий сон. І от, случайно находився там молодий Ізраїлітянин, що служив управителеві; він почувши, які були наші видіння, звістив нам те, що справді сталося; то значить, що я знова дістану свій уряд, а що найвищий пекар буде сказаний на смерть. Я повинен був скорше пригадати собі того незрівнаного викладача."

Не стративши ні хвилі, король приказав, щоби йому приведено вязня. З головою обголеного гей священник богів та убраний в ризи мудрців, Йосиф явився перед Фараоном, який сейчас став говорити:

Я мав видіння, яких ніхто негоден мені вияснити. Мені говорено про тебе, як про дуже спосібного викладача.

— Бог, а не я, дасть тобі, Пане, пояснення твого сну.

— От, каже Фараон, що я бачив. Здавалося мені, що я стояв на березі ріки, коли тут я побачив, що з неї вийшло сім дуже гарних і дуже товстих коров, щоби пастися на березі. І от, сейчас сім інших коров вийшло також з води, так страшно худих, як я ще ніколи не бачив на землі Єгипту, кинулися на попередніх та пожерли їх, та мимо того не видно було, щоби були менше зголодніли, ні менше худі. Я збудився: відтак заснувши знову, мав я другий сон:

"Я бачив на однім стеблі сім колосів, повних гарних, золотистих зерен; відтак з одного стебла, на пів висохлого горячим вітром, кинулося сім інших колосів дрібних і марних та пожерли перші гарні і багаті колоси. Я оповідав ті сни моїм ворожбитам, а вони негодні були мені їх вияснити.

"О царю, відповів Йосиф, оба ті сни, один і другий означають будучність, яку Бог хова для твого царства. Сім коров товстих і сім колосів повних, звіщають під подвійним образом, сім років урожайних; сім коров худих і сім колосів порожних, сім років неврожаю, що приведуть край до страшного голоду.

"Тож це справа твоєї мудрости, мій царю, щоби від цеї хвилі поставити на чолі Єгипту чоловіка пильного і спосібного, котрий при помочі урядників, розміщених у краю, через сім років урожаю, які будемо мали, буде збирати п'яту часть овочів землі в красві пшеничні: цей запас, переховуваний по містах, буде [illegible] той спосіб запобіжить потребам своїх підданих через сім років неврожаю, які навістять Єгипет. Так твоє царство уникне жахливого голоду."

Йосиф перестав говорити, але його бесіда так очарувала Фараона, що він сказав до своїх урядників:

— "Де знайду я чоловіка наповненого духом Божим, так як цей?" — "Молодче, говорив він далі до

Йосифа, позаяк Бог сам вдохнув тобі слова, які ти щойно висказав, ніхто не перевершає тебе, ні не дорівнює тобі в мудрости: тож тобі передаю я свою власть в цілому просторі моїх земель і хочу, щоби мій люд слухав тебе, як мене самого. Я задержую собі трон і мій титул короля, але в твої руки передаю управу над Єгиптом.

І приступаючи зараз до урядового поставлення свого нового урядника, Фараон зняв зі своєї руки перстень з королівського печатю і вложив його на палець Йосифа. Відтак убрав його в делікатну льняну ризу, яку носили тільки князі і священники, та заложив йому на шию золотий ланцух великого судії. В цім царськім убранню, сидячи на другім повозі Фараона, син Якова переїхав через місто, перед ним іноў вістун, який приказував усім хилити коліно перед Йосифом, управителем Єгипту.

По повороті з торжественного походу король постановив, що на цілій Єгипецькій землі, "ніхто не рушить погою ні рукою, хіба на приказ Йосифа." Крім того дав йому імя, яке в Єгипецькій мові значить, "Спаситель світа." Так хотів Єгова, щоби в особі Йосифа прообразити Бога, що так, як і він, мав бути очернений, таскиний, проданий, а відтак бути названим Освободителем люду і Спасителем світа.

"Бог, котрому я кланяюся, і котрий мене хоронить, ..анує так на морю, як і на землі, на полях битви так добре, як і на наших вулицях і по наших домах. Він усе може нам лишити життя, або забрати, Він є всемогучий завше і всюда, і смерти не треба більше боятися тут, чим там; вона неминуча силою його законів, вона не вдарить скорше, чим Він схоче."

Вийо.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

ПЕРШЕНСТВО ПЕТРА.

(Дальше.)

Ісус Христос говорить дальше: "І дам тобі ключі царства неоесного," і так дальше. В давних часах, особливо в Жидівськім народі, ключі були образом судовласти. Коли сказати, що хтось одержав ключі якогось міста, то значило то само, що й твердити, що його установлено управителем того міста. В книзі Обявлення наш Спаситель каже, що Він має "ключі смерти й пекла" (Обяв. І., 18.); це значить, що Він має власть над смертю і пеклом. В дійсности, чи навіть у наших часах подання ключів не розбуджує в нас гадки о власти? Коли властитель якогось дому, покидаючи його на літо, каже своєму приятелеві: "Ось, тут є ключі мого дому;" чи ця проста заява, без зовсім жадного пояснення, не означалаб от-це: "Я даю вам повну власть над своїм домом; ви можете пустити до нього або виключити з нього, кого схочете; ви заступаєте мене в моїй неприсутности?" Пристосуймо тепер це пояснення до слів нашого Ізбавителя. Коли Він говорить до Петра: "Я дам тобі ключі," і проче, Він очевидно має на гадці: Я дам тобі найвищу власть над Моєю Церквою, котра є твердинею віри, Моїм земським Єрусалимом. Ти і твої наслідники, будете моїми видимими заступниками до кінця світа. Та пригадаймо, що ці торжественні слова були сказані тільки до Петра, а до жадного іншого Апостола.

Виповнення Обітниці: Обітниця, яку дав наш Ізбавитель, що Він зробить Петра Найвищим Упра-

вітелем своєї Церкви, є виповнена на слідуючім місці: "Сказав Ісус Симонови Петрови: Симоне Йоанів, любиш мене більше, чим ті? Сказав йому: Так, Господи, ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому: Паси ягнята мої. Сказав йому знов в друге, Симоне Йоанів, чи любиш мене? Сказав йому: Так, Господи, ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому: Паси вівці мої. Сказав йому втрете: Симоне Йоанів, чи любиш мене? Засумував Петро, що сказав йому втретє: Чи любиш мене? і сказав йому: Господи, ти все знаєш: ти знаєш, що люблю тебе. Сказав йому Ісус: Паси вівці мої" (Йо. XXI., 15. - 17.)

Ці слова сказав нам Господь до Петра по воскресенню. Йому повірене ціле стадо Христове, без жадного виняткy, ні ограничення. Петро має власть не тільки над вівцями — слабою і ніжною частиною стада — котрі представляють вірних; але також над баранками, то значить, над самими Пастирями, котрих відношення до їх громад є таке саме, як відношення баранків до овець, бо вони приводять до Ісуса Христа та кормлять духовних овець стада. Прочим Пастирям є призначена певна часть стада: Петрові ціле стадо: бо ніколи Ісус Христос не сказав до жадного іншого Апостола ні Епископа то, що сказав до Петра: Паси моє стадо.

Щирий читачу, чи узнаєш себе членом Христового стада? "Так," відповідаєш. Чи побираєш свою духовну поживу від Петра і його наслідників, і чи слухаєш голосу Петра, або чи заблукав ти в стадо чужинців, що відзиваються голос Петра? Зваж добре це велике питання. Бо коли Петро має власть голувати вівці Христового стада, то вівці повинні слухати голосу Петра.

Виконування Першенства. В Діяніях Апостольських, які є єдиноким майже історичним Писанням від Апостолів по Вознесенню нашого Господа, Святий Петро появляєся перед нами немов Савл серед поколінь, який головою і раменами перевищав своїх братів через визначну участь, яку він бере в кождій урядовій справі.

Перших дванайцять глав Діяній є посвячені Петрови і деяким іншим Апостолам, коли прочі глави говорять головно про праці Апостолів межи поганами. В цім короткім історичнім уривку, так само, як і в Евангеліях, імя Петра є всюда визначним.

Імя Петра завше стоїть на першім місці у списі Апостолів, коли тимчасом Юду Іскаріотського згадується на послідним місці. (Мат. X., 2., Мар. III., 16., Лу. VI., 14.; Діян. I., 14.) Петра Святий Матей навіть називає **першим Апостолом.** Одначе Петро не був першим ні що до віку, ні що до вибрання, бо-ж його старший брат Андрій був вибраний скорше від нього. Тож значіння того виразу мусить бути те, що Петро був першим не лиш, що до гідности й почести, але також що до власти.

Петро є першим Апостолом, котрий зробив чудо. (Діян. III.) Він перший говорить до Жидів у Єрусалимі, коли його Апостольські браття стоять з попаною навкруги нього, і при тій нагоді він навертає три тисячі душ. (Діян. II.)

Петро перший пізнискує навернених з поганства в особах Корнелія і його приятелів. (Діян. X.)

Коли йде о вибрання наслідника для Юди, Петро **говорить сам один.** Він назначує Апостолам і ученикам обовязок, щоби вибрати іншого на місце зрадника. Апостоли мовчки принимають розпорядження свого провідника. (Діян. I.)

На Апостольськім Соборі в Єрусалимі Петро є першим, на якого гадки звертають увагу. Перед його промовою "повстала немала суперечка." Але коли він перестав говорити, "умовкла вся громада." (Діян. XV.)

Святий Яків та інші Апостоли годяться з думками Петра без слівця незгоди.

Святого Якова кинено у вязницю через Ірода і відтак стято. Він був одним з найбільше визначних Апостолів. Він був братанком нашого Господа і братом Святого Йоанна. Він був для вірних найдорощим. Все-таки вірні не робили жадних незвичайних заходів, щоби його виратувати від смерти.

Майже в тому самому часі увязнено Петра. Ціла Церков є зворушена. Молитви о його визволення взносяться до неба не тільки з Єрусалима, але також з кождої Христіянської родини в країні. (Діян. XII.)

Армія Господа може видержати утрату вождя в особі Якова, але не може ще пострадати головного вождя. Вороги Церкви надіялися, що зі знищенням головного Пастиря настушить також розбиття цілого стада; для того подвоїли вони свою взтекліть проти Князя Апостолів, так само, як і новочасні вороги збирають свої напади довкруги Паши, його наслідника. Чи цей случай не проголошує вимовно вищої власти Петра? В дійсности, Петро стоїть на так видним місці на кождій сторінці, що не тільки можна його Першенство припустити, але воно навіть накидається осудови безсторонного читача.

Котрі є головні закиди, які наводиться проти Першенства Петра? Вони головно, я можу сказати виключно, ограничаються на три слідуючі: Перший — Що наш Господь скартав Петра. Другий — Що Святий Павло осуджував його поведення (у справі, що відносилася не до науки, а до дисципліни). Апостол народів ганить Святого Петра для того, що він усунувся на якийсь час з'товариства навернених поган, з боязни, щоби не згіршити ново-навернених Жидів. (Гал. II., 11.) Третий — Що Першенство Петра находиться в суперечности з найвищим панованням Ісуса Христа.

Що до мене, я негоден видіти, в який спосіб ці закиди можуть уневажнити права Петра. Чи Ісус не був Петровим настоятелем? Чи не може настоятель картати свого слугу, не нарушуючи привілеїв слуги?

І чому не міг Святий Павло осудити поступування Святого Петра, не вводячи в сумнів його власти настоятеля? Це не є дуже незвичайна річ, що клерики, занимаючі нищі положення в Церкві, напоминали навіть Панів. Святий Вернард, хотяй тільки монах, написав твір, в котрім з апостольською свободою подає ради Папі Евгенієви Третьому, і остерігає його перед небезпеченствами, на які виставляє його високе положення. А прецінь ніхто не мав більше попани для котрогобудь Паши, як Вернард до цього великого Архієрея. Чи наш губернатор не може судити поступування Президента не нарушуючи власти Президента?

Навіть як раз із цієї події я витягаю наглядне потверджения Петрового Перщенства. Святий Павло згадує про це як про факт гідний уваги, що він **спротивився йому в лице.**" Чи думаєш, що булоб це було гідне уваги, селибн Павло був скартав Якова, Івана або Варнаву? Зовсім ні. Коли один брат картає другого, то це не розбуджує особливної уваги. Але коли єпи картає свого батька, або коли священик картає свого Епископа в лице, ми розумісмо, чому він уважав би це за факт гідний згадки. Звідси, коли Святий Павло завдає собі труд, щоби нам оповісти, що він зганив поведення Петра, він говорить про це як про надзвичайне ужитя апостольської свободи та липає в наших душах легке заключення, що Петро був його настоятелем.

Пасхальні Яйці

(Продовження.)

Коли наша велика й гарна квочка, з пірям чорним, що аж блищалось та з гребінцем червоним гей порфіра, стала проходжуватися перший раз по подвірю, окружена пятьнайцяти курятками, жовтими гей канарки, радість та потіха дітий і навіть старих, не знала границь.

"На правду," заговорив один дровар, "на правду, що на світі нема нічого дивнішого.

"Чуєш, старий," закликала одна жінка, "чуєш, як мама кличе своїх маленьких, і як усі ті маленькі сотворіння розуміють уже голос своєї мами, і зараз єї слухають? Ох, як би це було добре, як би так уважали і нас слухали наші дітн!"

Один хлопчина хотів взяти одно куря в руки, щоби подивитися на нього з близька. Одначе маленьке стало переразливо пищати з боязни; на його крик квочка кинулася з наїженими крилами на голову малого смільчака, котрий настрашився і зачав кричати. Квочка булаб йому вибрала очи, єслиб він був зараз не пустив курятка. Батько скартав хлопця, а мама тим часом заговорила до батька: "Дивись но, як відважно то сотворіння боронить своїх маленьких. Це гарна й добра наука для нас."

За кождим разом, коли курка знайшла щось, вона зараз кликала курятох, ділила здобич на кавалки, коли треба було, та віддасала своїм малим.

Наші добрі дроварі з дива не сходили бачучи, що ці малі пташки, які мали заледво один день, уже могли бігати і їсти самі.

В тій хвилі сонце укрилося за великою хмарою. В долині подуло холодним вітром. Всі курятка прибігли, щоби укритись під крилами квочки, скулитися і загріти. Як наші добрі люди зачудувалися, коли те побачили!

"Диви но," говорили вони між собою; "це що-раз краще. Яке це гарне, ці маленькі пташки, яких тут і там мож бачити під пірям їх матери. І дивіть! Той маленький вибіг; як він зараз вертає та сунеся, щоби знайти інше місце під матірними крилами! Яке це гарне!"

Старий мельник, якого убрання було ціле покрите мукою, дивно відбивався серед цих дроварів, що від порохів гей почорніли.

Одначе був це чоловік, який мав досвід і просвіту.

"Це справді," так він говорив, "це справді щось дивного ці птахи. Правда, що Бог показуєся нам в цілій природі. А все-таки Його Всемогучість, Його Премудрість та Доброта, ще сильніше падають в очи, коли дивитися на цих птахів, яких ми до тепер не знали. Подумайте лиш над цим: Цим малим курятам треба доконче, щоби вони зараз, як лиш прийдуть на світ, могли їсти й бігати самі. Бо єслиб їх мама мала їх годувати так, як це є у інших птахів, вона би ніколи не могла скінчити. І ще подумайте: тут треба, щоби маленькі мали з природи нахил до того, щоби бігати за своєю мамою і слухати єї голосу. Бо для того, що вони від маленьку вміють бігати, єслиб кожде з них собі пішло, де би хотіло, вони би погубилися, квочка би їх не могла знайти, вони би пропали та булиб виставлені на тисячі небезпеченств. Але от, чого я негоден зрозуміти; відки у квочки є така відвага, щоби боронити своїх молодих. Мені до тепер здавалося, що курки дуже боязливі, бо завше, коли я переходив попри них, вони з перестраху розбігалися на всі боки. А тут, як лиш мають молодих, вони нараз зовсім зміняються та стають відважними; вони мають відвагу боронитися навіть проти чоловіка. Кілько разів я бачив, як ті курки билися над одним зеренцем вівса або одрібкою хліба; тота, що злапала зерно, боялася, щоби другі його не відобрали, скоренько втікала від других, що бігли за нею. І от! Ті самі кури, коли мають курятя, забувають за це та дають те, що знайдуть, курятам; про себе й не думають, доки не заспокоїли своєї печалівости, з якою квочка провадить курять, шукає для них їсти, годує, хоронить та загрівас їх. Лиш Бог дав цій слабій птиці таку ніжну печалівість. Коли Бог так опікуєся цими бідними курятами, чи мож би нам побоюватись, щоб не бракло нам Його Доброти? Чи Він не опікуєсь нами більше, як курятами? Ми про це не можемо сумніватися. І для того ми ніколи не повинні тратити відваги. Все, що Бог робить, Він добре робить. Він опікуєся всіми своїми сотвореннями, але передусім чоловіком, котрий в Його очах вартує більше, чим усі курки й птахи на світі.

Всі мешканці долини зачали плескати в долоні, почувши ці мудрі та християнські слова.

Виратуваний Душами Померших.

Це було велике свято в тім місточку в Піренеях. З таким торжеством святкували там тільки два свята, оба святого Архістратига Михаіла.

Тревали вони через кілька день і цілий час напливали товпи народу з місточок, сіл та гірських хат.

Розуміється, що в цілому селі був шум, крик, лоскіт, бо-ж у часі тих празників відбувалися великі торги. "Дивись, дивись!" ці слова можна було чути з уст юрби людий, що гляділи на коні, корови, вівці, биків, ослів та безроги позбирані в дикім непорядку у стада.

Безроги є всюда! Чи станеш коло будки з ріжнокольоровими, солодкими цукорками домашнього виробу, чи там, де продають ріжні тканини власної роботи, чи в якомусь склепі, де продають черевики, шнурівки та шовкові хусточки до носа, ти бачиш, що всюда крутиться і безрога, яка неустанно, добродушно пхає всюда своє рило, гей вона в себе вдома, а не бажає нічого, тільки щоби ей пустили з торгу до дому. Однакож часом случаються випадки, де безрога зробить якийсь несподіваний рух, а тоді побачиш, як купець очутився на землі з одного боку, а його товари з другого. Але це є історій, які бавлять лиш тих, що всьому приглядаються, а нічого не купують. Найважніша річ, це сподаж худоби.

Одного року певний якийсь фармар привіз на осінний такий один ярмарок весь свій численний товар. Йому трапилися добрі купці і він при кінці ярмарку з удоволенням віз добрий запас гроша.

Але не всім повелось так, як нашому фармареві; не всі сподали свій товар так добре, а були й такі, що не мали що продати, та й не мали гроший, щоби щонебудь купити.

В числі цих послідних були і два мущини; вони були також на торзі та мусіли тільки дивитись на своїх щасливших сусідів, і між іншими бачили також, як наш фармар міняв свою худобу, свої корови, своїх волів та овець за золото, срібло та дорогоцінні папері. Заздрісно гляділи вони на скіряну торбу, де містився цілий досить великий маєток.

Ці два не мали щастя; вони були огірчені та невдоволені. Чого тоті, що мають вже маєтки, дістають ще більше?" питав один другого.

Вони подивилися собі в очи; їх гадки були однакі. Дорогою, якою наш фамар повертав до дому, мали їхати також вони. Ішла тота дорога горами, через ріку, стежками, що губились у лісах, де небуло іншого звуку, тільки шум глибокої ріки, якої вода плила бистро вперід.

"Заберім йому троха його тягару, йому і так нічого не забракне," сказав один.

"Але він є сильний; що буде, єсли схоче боронитися," відповів другий.

"Ми є два против одного. Оба ми є бідаки, твої і мої діти є голодні і голі."

"Ну, але єслиб такой був за сильний для нас?"

Другий не відповів, тільки їх понурі погляди знову стрінулись. По хвилі знова запитав один другого: "Чи ти хочеш йому що злого зробити?" Питання було тихе, голос дрожав. На відповідь треба було довго ждати, вкінці прийшла вона; голос був слабий, непевний: "Я не відобрав би йому життя."

"Але він є сильний! Що станесь, коли він буде боронитись?" настійчиво запитав другий. Відповіди не було, тільки якесь зітхнення.

На дворі ставало що-раз темніше.

"Наш фармар забарився," відозвався знова один.

"Він уживає і бавиться з товаришами; йому легко на серці," заговорив другий.

"Зробім йому легко і на кишені."

Тіни ставалися що-раз темніші та збиралися навкруги в чорну пітьму; стежка ставала що-раз менше виразною.

"Зачекаймо тутка."

Вони всіли за скалою так, що з дороги їх не було видно. Навкруги розлялась чорна ніч та вони чекали.

Вкінці далися почути кроки. Їх серця сильно заби-

лись;здавалося, що в їх жилах пливе не кров, а розбурхані фелі ріки.

"Ходім; чи ти готовий?" Голос, що питав, був слабий, відповідь нечутна, але вони оба рушили з місця.

Одначе поспішно вернулись, бо на зустріч їм розіллялась струя світла, та вони побачили, що фармар ішов з численними товаришами.

"Його приятелі його відпроваджують; ходім скоро далі, ми можемо захопити його при кінці дороги."

Знова стало темно, коли вони пігнали вперід за своєю здобичею. Час від часу білі лучі місячного світла прірвали темряву в лісі, а вони бачили, як фармар ішов наперід сам, спрямований, відважно, без боязни.

Пішовши бічною доріжкою, вони бистро знова його випередили та стали ожидати при глибокій, темній гірській прогалині, що сама собою гей розбуджувала страх, а якою фамар мав йти. Вони знова укрилися в місці, відки їх не було видно та ожидали нашого подорожного.

"Вже приходить."

"Ходім."

"Гов! А то що таке? Він уже знова близько, але не сам. Його товариші є знова з ним. Знова пропало."

Вони мусіли шукати знова іншої хвилі та іншого місця — тепер уже поза селом, до якого зближалися.

"Що то за люди йдуть з ним?" запитали вони один другого." Менша з тим; певно, що вони в так пізній годині не підуть далі поза гірську прогалину.

"Диви! Він є сам!"

І вони бачили його виразно, як він здоровий і безпечний вийшов з небезпечної стежки в лісі.

І знова побігли вони тихими, немов мертвими вулицями села і знова ждали на нього при опущеній перехресній дорозі. Вони побіліли серед темноти, яка їх окружала та віддихали так тяжко, що їх віддих мож було майже з далека почути. В тій хвилі вони його зтратили на хвилю з очий, бо він ішов поза старим якимсь будинком." Коли тільки прийде до нас, ми вже цим разом зробимо своє!"

Але ні! Він вийшов зпоза муру, зближаєсь до них; холодний дрощ перейшов зі страху через їх кости, коли дивились на нього: це вже по третий раз, а знова мущини коло нього.

Дрожачи та перераженні ці майбутні розбійники подалися взад у густий корч.

Один із них впав на коліна.

"Ходи," сказав другий охриплим голосом, "забираймось відси; ми не сміємо зробити цього сатанського діла."

Одначе він мусів помочи своєму товаришеві встати на ноги, подати йому рамя та вести його.

Я зараз піду до священника," залебедів перераженний мущина, "ходи зі мною; нас ухоронено від злочинного діла."

Вони пішли до свого пароха та розказали йому цілу пригоду. Парох не сумнівався про їх щирість; але, щоби знайти пояснення того дивного випадку, він пішов до того фармара запитати, як йому повелось на торзі, та як йому йшлось до дому.

Наш чесний фармар навіть не підозрівав нічого і розказував, як добре спродав худобу, як повечерав з товаришами і відтак пішов до дому.

"Сам," запитав священник.

"Так."

"І чи ви ставали десь?"

"Так," і фармар став розказувати, що по дорозі, коли йшов попри Церков Пречистої Діви, він пригадав собі, що на той день припадала річниця смерти його батька. Він там затримався, щоби відмовити коронку за душі померших в чистилищі.

"Ах," подумав собі парох, "ці душі, за які він молився, товаришили йому в дорозі та хоронили його від страшного небезпеченства." Але він питав далі: "Може, принаймні якісь ваші товариші пішли з вами."

"Ні! То вже було пізно, і я не хотів, щоби вони мене відпроваджували. Я знаю дорогу добре і мені не треба було ні провідника, ні опікуна."

"А," подумав собі священник знова, "як мало він підозріває, що йому треба було і провідника і охоронця, або яких він мав товаришів на своїй страшній дорозі."

"Але певно ви по дорозі за селом когось здибали?"

"Ані одної живої душі," звучала відповідь.

Священник був переконаний і вдячний; завдяки душам в чистилищі два зіпсуті парохіяни навернулися, і життя фармара було виратоване.

Це не є байка! Це є дійсна подія, яке збулася недалеко Люрд яких трийцять шість років тому. Так запевнив поважний священник того, що написав ці стрічки.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

Я НЕ ЗНАЮ, ПО ЩО МЕНІ ЙТИ НА СЛУЖБУ БОЖУ ДО ЦЕРКВИ; Я МОЖУ ТАК САМО МОЛИТИСЯ В ДОМА.

Га, друже! А скажи, чи ти справді так дуже молишся **в дома?** Даруй, если я помиляюся, але я підозріваю, що ти не молишся ні в дома, ні в церкві.

Тут, бачиш, не йде о це, чи ти молишся Богу вдома так добре, як і в церкві, тут іде о це, чи Бог **хоче,** щоб ти в неділі і свята молився до Нього на Службі Божій, а не тільки вдома.

І ось Він це хоче!

Правда, ми вже нераз про це говорили,що церковні закони Пастирів Католицької Церкви зобовязують у совісти, бо вони мають власть давати закони від самого Ісуса Христа. "Хто вас слухає, Мене слухає; а хто вами гордить, Мною гордить."

Коли Церков приказує нам іти на Службу Божу в неділі і свята, тоді, если не сповнити цього обовязку, це значить те саме, що не слухати Господа Нашого Ісуса Христа, не слухати самого Бога.

Причина, ізза якої дано той закон, є дужа важна; та й сам закон дуже важний. Це для того, бо це доконче потрібно, щоби почитати Бога прилюдно, публично.

Ми не живемо тільки одиницем, як люди, як христіяне; ми живемо також **як релігійне товариство.** Це товариство є установлене самим Богом, ми є членами того товариства, ми всі разом і кождий з осібна, маємо зглядом нього обовязки, які треба сповнити.

І от! Цим прилюдним, публичним почитанням Бога в христіянській суспільности (Церкві), це як раз **учащання на Жертві Служби Божої,** котре нас усіх лучить перед Богом в Його храмі, в певні, призначені до того самим Богом дні, та в інші дні, установлені через Апостолів або їх наслідників.

Не лучитися в таких торжественних хвилях з рештою христіянської родини, це значить немов виречись свойого достоїнства христіянина, дитини Бога, ученика Ісуса Христа, члена Католицької Церкви.

Тому то це й **тяжний гріх** не бути на Службі Божій в неділю і приписані свята без важної, правдивої причини.

Велику вагу цього недбальства можна тим ліпше розуміти, чим більше хто розуміє велич, святість. Божественну взнесліть Жертви Служби Божої.

Служба Божа є осередном цілої релігії.

Вона є тою самою жертвою, яку в кровавий спосіб принїс Ісус Христос, а котра через століття та покоління продовжується в спосіб некровавий.

Між жертвою на хресті, а жертвою Служби Божої, нема жадної суцної ріжниці. **Це та сама і одинока жертва, яку приноситься у іншому виді.**

Священник є той сам; це Ісус Христос; на Голгофті Його було видно, при престолі в час Служби Божої, є Він укритий у священнику. **Жертва** є та сама: Ісус Христос. На Голгофті вона кровава, при престолі некровава та укрита в Святій Тайні. Різниці є тільки зовнішні та лиш зверхні; у основі жертва є та сама.

Через таїнственне та чисто Божественне слово Священника, або скорше самого Ісуса Христа, який говорить через уста священника, що дня повторяєся на наших престолах чудо любови, яке збулося при Святій Вечері у Великий Четвер. Хліб і вино перемінюються в Тіло і Кров Ісуса Христа, а виглядають

тільки **на верх**, як хліб і вино; так, що по освяченню на престолі є тілько Тіло і Кров Ісуса Христа; тілько сам Живий Ісус Христос, що в той спосіб збирає в тій Пресвятій Тайні всі Таїнства свого смертного і прославленого життя.

Тож зрозумій велич твоєї віри і говори інакше.

Приходи зі всіми твоїми братьми, приходи до твого Спасителя: для тебе Він приходить, для тебе Він жертвується в цій великій Тайні. Без Нього ти не можеш спасти своєї душі; а прецінь ти Його занедбуєш, ти Ним погорджуєш, ти замість Нього волієш пусті заняття, марниці, пустяки!...

Вір мені, опамятайся. Сповняй той обовязок, що є так легкий, як і важний і конечний.

Іди в неділю до ніг твого Доброго Бога, щоби переглянути своє життя з минувшого тижня, та щоби набирати сил на слідуючий тиждень. Бог буде тебе благословити і ти будеш щасливий.

"Геть від тебе ця сумна фільософія, що проповідає тобі, що нема нічого, лиш то, що спостерігають твої змисли, і що нема Бога, як нові науки, що ніби мають відновити світ; вони вбивають, це правда, але не відроджують.

Кузин.

Поляка.

Катарина Столярчук дякує Пресвятому Серцю за відвернення наглої смерти від мужа. Для ліпшого зрозуміння хочу розказати, що сталося. Коли ми не могли затягнути за возом проданого трилітного бика до міста, ми хотіли його взяти на віз. З приготованого місця ми його вивели на віз, а бик коли був на возі, зачав зі страху скакати, взяв мужа під ноги і далі скаче. На мене впав страх і розпука, бо видиу, що з діточками трачу тата і великого робітника. Не знаю, чи хто з сусідів чув мій крик, але звір вивернувся з воза на землю. Я в великім жалю сподівалася смерти мого мужа. Велике диво! Чоловік встає, береся до роботи і каже, що болю не чує та працює до нині здоровий. На грудях і під грудьми, де звір його подоптав, чув тілько легенький біль. Чоловік подоптаний звіром — і болю не чує! Це ласка Серця Христового, котрого образ маємо в хаті, який прикрашуємо цвітами та час від часу коло нього світиться лямпка. Се сповнилася обітниця Серця Христового, що не спаде нещастя на ті доми де є почитанний сей образ.

Красне, Саск.

Наші Місії.

МІСІЯ В АЙТУНІ.

Айтуна, це невеличка місцевість в Саскачевані при желізничім шляху Сіднара з Мелвіл до Саскатуну. Хоч місточко то мале і на географічній карті ледви значне, та все таки воно має для нашого народу в Канаді велике значіння.

Айтуна є одним з найдіяльніщих осередків нашого церковного-народного життя в Саскачевані. При монастирі наших отців находиться ту прекрасна церков Найсв. Серця Христового. Церков гарно мальована. Передусім цінний

є запрестольний великий образ Серця Христового. З цього образу Ісус неначе кличе: "Прийдіть до Мене всі..." Коло церкви на церковнім ґрунті вибудували парохіяни величаву галю, може одну з найбільших наших галь, які можстрінути на кольоніях. Еще зовсім не докінчена, а вже вороги нашої греко-католицької церкви хотіли ї знищити. Ото в ночи на 2 липня сего року якась недобра рука около 1 години в ночи підложила під двері огонь: сосуд з нафтою і шмати. Та Боже Провидіння не дозволило на це. Якраз о тій годині, в тій хвили, коле саме починало горіти, переїзджав дорогою коло церкви Автомобілем один англіх - католик. Він коли зобачив огонь, сейчас затримався, вхопив з гари бленкет і здусив бленкетом огонь, а дошки, що зачали вже горіти, повідривав. Коли вгасив огонь, збудив в монастирі отців. Дійсно як добрий Бог. Бо це не може інакше витолкувати, як особливим заряджением Божого Провидіння. Єслиб той англік був їхав кілька хвиль пізніще, булоб вже за пізно, булаб згоріла гадя (бо вона з дерева) а може також і поблизька наша церков. Та "З нами Бог разумійте язици... аще совіт совіщаваєте, разорит і Господь..."

О, ви вороги Божої церкви! Дарма радите, ваші замисли Бог знищить!

От в цій то Айтуні відбулась велика Ювилейна місія від 4 — 11 липня. Двох отців місіонарів з Йорктону проповідало кождого дня і перед полуднем і по полудню, а множество народу горнулося, щоби послухати Божого слова. Красне було торжество благословення дітей, зворушаюча була церемонія переблагання Найсв. Тайн, та осередочною точкою цілої місії був послідний день; именно торжество в честь місійного хреста. Цего дня було до 3000 народу. По обіді цей народ в порядку, з хрестом і хоругвами на переді, рушив в похід з церковного цвентаря через місточко. Лад утримували наші Січовики, хто в січових одностроях, хто з січовими відзнаками. Це відай вперве, що Січ виступала публично на місіях в Канаді. Треба признати Січовій управі, що вивязалась зі своєї задачі умілo. Це не була легка річ утримати такий здвиг народу в порядку, щоби всі ішли чвірками і в ладі. По поході народ уставився в ладі на площі перед церквою, щоби почути еще послідних слів місіонаря. О, як була це зворушаюча хвиля, коли то на зазив місіонаря всі голосно заявляли свою любов для Ісуса Христа!

По закінченню місії відбулося еще благословення нової церковної галі.

Скоренько проминули красні дні місії лишаючи в серцях учасників милі спомини. Нехай Серце Христове благословить добрим людям з Айтуни і околиці.

Місія в Бекенгем. — Серед красної природи середного Саскачевану, близько Айтуни находиться кольонія Бекенгем. Серед фармів на горбку є тут наша церква. Невелика вона, але робить миле враження своїм зверхним виглядом, що нагадує старокраєві церкви. Тут відбулася місія від 12 — 16 липня. Спокійна і тиха церковна площа і цвентар через пять днів набирали життя: ото від рана до пізного пополудня церковна площа вкривалася возами і самоходами побожних людей, що з родинами приїжджали під церкву, щоби і рано і пополудни слухати наук двох місіонарів. Численно ця кольонія не велика; однак велика она в очах Божих через свою ревність, котру показала в часі місії. Є однак одна річ, в котрій Бекенгем здобув, здаєся рекорд, а це именно в повитанню місіонарів. До тепер можна було бачити на місіях ріжні повитання: місцями в честь місіонарів, яко Христових висланників, виїжджала бандерія на конях, де інде знова везли місіонарів на автомобіли. Наші люди з Бекенгем те все перевищили: они везли місіонарів до церкви автомобілем, а перед автомобілем їхали на байсиклях, а за автомобілем бандерія на конях. Дійсно здобули рекорд!

Нехай Ісус і Марія скріпляють на дальше добру волю вірних цеї кольонії і дадуть їм ласку витревалости.

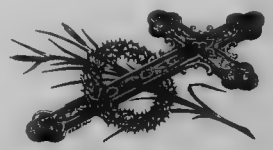

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ВЕРЕСЕНЬ.

РЕВНІЩЕ ПОЧИТАННЯ ПРЕСВЯТОЇ ЕВХАРИСТІЇ.

Ти, любий читачу, певно або чув, або й сам читав у газетах про Евхаристийний Конгрес, що відбувся недавно тому в Чікаго. Що це є, цей Конгрес, який відбувався по ріжних великих містах в означеним часі? Це є спосіб, в який Католицька Церков віддає прилюдну славу і честь Ісусови, утаєному в Найсвятіщих Тайнах під виглядом хліба... О, які це торжественні хвилі, коли сотки тисяч а то й міліони католиків цілого світа з'їжджаються, щоб схилити коліна перед Ісусом. У наших часах скаженої ненависти проти Бога і Католицької Церкви та її наук, ці торжества є немов вибухом, якого могучий відгомін розноситься по цілім світі, і який дає пізнати, що і в цих тяжких хвилях борби Церков та Ісус жие, царює, володіє. Сила того вибуху така, що розбурхує та впроваджує в подив іновірців, поган і протестантів; а ворожі лиця з німою ненавистю часом упокорені, часом зі затаїтим мусять дивитися, що Ісус є Царем віків Безсмертним.

І як раз ця горяча, відновлена набожність до Найсвятіщих Тайн є причиною, що Церков Свята сподіеся кращих часів для Божої слави.

Правда, вона бачить, як обичайність страшно упадає, вона знає, що є багато переворотних умів, але при тім також видить, що душі що раз численніше зближаються ближе й ближе до Сонця життя, до Ісуса в Пресвятих Тайнах.

Як-же не надіятися кращої будучности. Бо там де Лучі того Сонця проникають душу, там душа мусить за якийсь час стати ясною, чистою.

Це певна річ: Ісус в Пресвятих Тайнах має що-раз більший вплив на життя людий. Кілько є католицьких парохій, де деякі одиниці причащаються що дня, і є їх часом дуже багато, інші що місяця, а мало таких, щоби йшли геї з мусу тільки раз у рік! Що більше! По волі Ісуса і Святіщого Отця Пія Десятого, міліони і міліони дітвори віддають свої серця Ісусови в Святім Причастю. Чи може така душа не стати ліпшою, коли часто кормиться Ангельським Хлібом, Живим Богом? Мені случилось бачити дівчинку, що має чотири роки, сповідаеся і любить причащатися часто; це дитина геї ангелик.

Ох! Коби це зрозумлено особливо в нас, що без Ісуса нема життя!

Хай члени Апостольства моляться по волі Верховного Пастиря, щоб всюда (а передусім у нас) що-раз горячіше почитано Святі Тайни, особливо через Святі Причастя і то часті. Кілько сили і благословенства може тоді в час бути. А без Ісуса проклони, ненависть, апостазія, холод, смерть.

Розводи в Сполучених Державах: — В Полудневій Каролінї розвід не є признаний державою, то значить, що світські власти не приписують собі в тім стейті права, щоби позволяти, щоб ті, що побрались, могли розійтись та в друге побратись, з ким їм сподобається. — В стейті Невада є більше таких, що розвелись, як таких, що витревали в первім супружжу. В місті Рено відбулося року 1923 461 супруж а 789 розводів. — В стейті Індіяна розвівся один чоловік з жінкою, котра перед ним мала вже 8 інших чоло-

виків. Він подумав собі, що вартоб з тої нагоди урядити малу гостину; на ту гостину запросив він 8 попередних чоловіків своєї жінки. Шість їх прийшло; два не могли приїхати бо змінивши адреси виїхали й не дали знати, де находились. — Одна пані в Мігігені переносилася три рази з одного помешкання до другого, зараз таки першого місяця по шлюбі. Її чоловік не чекав, щоб вона переносилась четвертий раз, але чим скорше ся розвів. Справа прийшла перед суд, й суд тому чоловікови признав рацію! — Інших двоє розійшлося, бо, як жінка скаржилась, сї чоловік читав неустанно біблію; а жінка, як скаржився чоловік, безнастанно співала тільки пісні.

Може видасться тобі читачу, що непотрібно про таке в Голосі Ізбавителя писати? О ні.. Може ти чув, що вороги часто порівнюють католицькі краї з протестантськими, та кажуть, що протестантські краї стоять вище. — Те, що ми щойно навели, показує, що не все золото, що ся світить, а противно, під блеском золотого доляра, може заблищати і дуже брудне багно розпусти.

Навернення в Англії: — В Церкві святого Вілфріда в Шефілд відбувалося торжественне миропомазання 124 осіб, з яких 40 були навернені.

Добре розпорядження! — Містер внутрішних справ у Прусах видав недавно розпорядження, силого котрого "убрання при нагоді слюбів має бути скромне та відповідне торжественности тої хвилі. Для того, єслп заручені невісти появляться перед урядником в нескромних шлюбних убраннях, урядник має їх відослати з нічим. — Це справді по "жовнірськи," але це розумно.

Протестантизм стає в Швеції зненавидженим: — "Католицьких мешканців Швеції перетягнено колись на Лютеранство через німецьких лютеранів. Ми тепер бажаємо, щоби німецькі католики помогли нам знищити в Швеції лютеранство і привернути католицьку віру." — Так говорять тепер у Швеції.

Христос - Цар в Італії. — Хотяй можнаб говорити багато добра і багато зла про фашистське правительство Муссоліні-го в Італії, все-таки треба його поступування приняти так, яким воно є в дійсности.

Ось деякі події, що безперечно роблять честь Муссоліні-му. На празник Найсвятішої Евхаристії (Божого Тіла) цього року відбувався в Римі Евхаристійний, діецезальний конгрес. Перед війною ще всі процесії та релігійні маніфестації на вулицях Риму були заборонені. І от, цього року правительство жертвувало свої прислуги, щоби додати більше блеску релігійним торжествам. Так, на примір, будинок Міністерства публичної просвіти, який був через 50 років гніздом діявольської організації Масонів, був у часі процесії чудово прикрашений та освітлений многобарвними електричними світлами. Крім того на будинку королівського університету в часі, коли попри нього несено Святі Тайни, дзвонив дзвін.

Хінці перевисшають Канаду. — Недавно тому заложено католицьку газету, друковану в язиці Аннамськім, яка виходить два рази на тиждень. В Чекінгу виходить кождого дня щоденна католицька газета. Цього не мають ще Англійці католики в Канаді.

Католицька організація в Хінах. — Доктор Джільбер Райд, пресбитеріянський місіонар в Хінах, пише: "Кождий протестант, а в дійсности кождий чоловік, мусить признати незрівнаного духа організації Католицької Церкви. Цілий світ є одиноким системом (укладом), котрого части є між собою сполучені в Папстві. **Найвищий Архієрей Католицької Церкви, є напевно найвищим володітелем на цілім світі;** — його жезл (булава) володіє над кождою країною, над усіми племенами — всі вони називаються його дітьми. Це справедливо, що Хінці називають його релігійним Цісарем. Хінець одно розуміє: Релігію Господа Неба — одинокну Церков, якої осередок в Римі. —

Так говорить протестант. Українські півінтеліґенти в своїх брудних шматках не перестають сичати під уцима нещасних наших янічарів, що Папа, це ворог України. Їм би добре було, хоч вони покінчили десяті грейди або менше, хоч може вони й адвокати (з біди агенти сект), агенти збанкротованих елевейторів і таке подібне, щоби йшли вчитися культури до Хінців — або скорше до Бушменів у Африці, бо вони певно під неодним зглядом стоять вище від них.

Католицька преса в Німеччині: — Року 1861 було в Німеччині 73 католицьких газет. Року 1925 було їх 380.

"Вахт" (Сторожа), газета німецької католицької молоді, друкується в 91 тисячі примірників. "Юнгвахт" (Сторож молоді), газета для дітий, має 90 тисяч передплатників. На 3152 періодичних (то значить регулярно виходячих) видавництв, 451 є чисто католицькі. Деякі з них друкуються у 260 тисячах а навіть понад 350 тисячах примірників.

Церковний шиматизм Німеччини показує, що третя часть усього населення в Німеччині, це католики. Загалом є там коло 20 і пів міліона католиків проти 40 і пів мілюна не-католиків. Католики творять більшість населення в Баварії і Бадені. — В Німеччині є чотири митрополії: у Фрібургу, Кольонії, Мюнхен та Бамберзі, а 17 діецезій; 19 тисяч 500 священників світських, 9 тисяч 724 монахів і 69 тисяч 641 монахинь.

Банк Пресвятому Серцю в Іспанії: — Цими днями відбулося кою центрального будинку "Іспанського Банку" в Мадріді торжество гідне католицької Іспанії: Посвячення цього Банку Пресвятому Серцю Ісуса. Над головним бюром будинку поставлено статую Пресвятого Серця, виробленну через артистку Фелізу Гарсія Хороросс. Статую відтак посвятив Отець Нубійо, Ісусовець, в присутности всіх урядників банку.

Не подорожував надармо. — Пан Венстон з Філядельфії є знаний на цілім світі. В своїм життю він виконав більше, як 160 тисяч кільометрів дороги. Одного разу зробив він 203 кільометри за 24 годин; іншого разу 899 кільометрів за 6 день, 2121 кільом. за 25 день; 5600 кільом. за 77 день. Коли мав уже 84 літ, він зробив ще 792 кільом. за 25 день. Тепер має він 90 літ. Своє добре здоровля та захования сил завдячує він, як він каже, своїому подорожуванню. Його безчисленні кроки запровадили його кінець кінців до —— Католицької Церкви! Він що-йно наверпувся. От як він сам це розповідає:

"В моїм життю я перейшов більше миль і більше країв, як хтобудь. Послідної зими я йшов дорогою до околиць Нористовну. Я зближався до малої церкви. Мені сказали, що це є святиня Малої Цвітки Святої Терези від Дитятка Ісуса; я не знаю як, ні під яким впливом, я проспв ёї, щоби знайти правду. Помимо того, що дороги були неможливі, покриті снігом і ледом, я кождої неділі вертав до храма Малої Святої. Одного дня я вклякнув у хвилі, коли священник давав благословення Святими Тайнами; я ставав католиком навіть не думаючи про це, гей проти власної волї. Богато людий тепер дивуються, що я не подорожував надармо. Тепер я бачу. Одного тільки жалую, що я наверпувся доперва на старі літа. Року 1899 я зробив 8 тисяч кільометрів, говорячи по англійських протестантських храмах проти піянства. Я хотів би знова стати молодим, щоби оповідати велике чудо ласки: наймолодша свята, Мала Сестра Тереса, взяла за руку старця в одній сільській церкві, та запровадила його до святих ніг Того, що також був подорожним, не маючи де схилити голови. Хоч я скінчив подорожування, я вкінці знайшов свою віру."

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Не бояться: — 4 Американських студентів усіло в Нью-Йорку на малу лодку, довгу 24 стіп. Вони мають намір переплисти нею за місяць Атлянтийський океан. —

Дайте ся вифотографувати через радіо: — Одна Французька газета в Парижі оголошує, що за кілька місяців можна буде не тільки порозумівагися через телєфон, але навіть **бачитись.** Едуард Белен, винахідник телєфотографічного приладу (приладу, який посилає фотографії без дротним телєфоном) і професор Голвек з Інституту Радія потрапили післати телєфоном образець, що в тій самій хвилі можна його було побачити в другій стації телєфонічній.

Тягаровий поїзд провадженний при помочі радія: — Недавно тому виїхав з Інглвуд в стейті Ілінойс тягаровий поїзд, зложений зі 116 вагонів, до Елкгарт в Індіяні. В часі подорожі інжинір локомотиви був неустанно в зносинах з агентом станій, з якої виїхали, при помочі радія.

Слухайте!! В цілім світі є 15 мілионів Жидів. 11 мі-

ліонів є займешкалих в Европі, а тільки 4 мілюни по інших частях світа: пів міліона в Азії, 360 тисяч у Африці, 20 тисяч в Австралії і 2 і пів міліона в Америці. В Европі в Португалії є тисяч Жидів, в Іспанії 4 тисячі 500, в Італії 43 тисячі, у Франції 150,000. Найбільше число їх є замешкале в Галичині і Польщі, — бо їх там є разом около 3 мілюни. В самій Галичині тільки є їх тілько, кілько у Франції, Австрії, Росії, Литві та Греції разом; то значить около одного мілюна. А навіть у самім Львові є їх тільки, що в цілій Італії. Галицький і Польський гандель є в їх руках. На 100 купців є 90 Жидів; на 100 банків 80 є жидівських. Майже половина газет видаваних у Польщі, підтримують жидівські справи. Є там 1000 жидівських адвокатів, а всіх адвокатів й половини цема християнських. В самім Львові на 510 адвокатів є їх 364 жидівських. В Дрогобичі є 80 адвокатів а ледво 12 з них не є Жиди. А до кого належить (або припаймні належала) земля? Від 1910 року Жиди закупили в Галичині 45 тисяч господарських посілостий. Коли рахувати на родину 6 осіб, це значить, що 270 тисяч людий стратили маєтки в користь Жидів. І от, що пише одна Европейська газета що до Жидів: "Все зіпсуття походить із Жидів. Публичні домі не моральности є удержувані через Жидів. Хто винпає наш люд по селах і містах? Чи це не Жиди? Чи не вчать Жиди малих дітий красти, коли купують від них те, що вони вдома вкрали? Хто псує нашу молодіж кінами (мувіи-пікчирами), які находяться майже виключно в Жидівських руках; злими книжками та брошурами, що пересякі трутиною неморальности; чи не Жиди? Вони користуються революціями та забуреннями, як видно з большевизму в Росії і на Україні. Можуть бути між ними кращі одиниці, але їх є мало. Загалом говорячи Жиди є для нас, християн, смертельними ворогами та руїною народу."

НАША ПЕРЕПИСКА

П. Стефан Слухинський, Дана: - Одержали оба листи. Щире спасибі. До Апостольства молитви мож вписатись через Вашого Отця Духовного. Горівку та пиво пити і курити не є гріхом, коли те все є з мірою та без жадної кривди для нікого. Хто ради Христа не вживає горячих трунків, він робить гарне діло, за яке Бог напевно нагородить. За вписання до брацтва, про яке пишете, ми не можемо нічого сказати, бо його тут нема. Що до сповіди, так як ви робите, це не тільки ніщо злого, а противно, це дуже добре. Кождий католицький священник приносить Вам того самого Ісуса з усіма ласками. Просимо написати, що робити з долярок, який Ви прислали на впис. — **Пі. Софія Міська, Фенвуд:** - Одержали з подякою. — **П. Теод. Задорожний, Монтр.:** - Одержали з подякою. — **Веч. о. Зацерковний, Джінет:** - Адресу змінили. — **Пі. Олена Кутнір, Пітеб.:** - Одержали з подякою. — **Пі Юлія Глівська, Філяд.:** - Одержали, щире спасибі. — **П. Ник. Подорожний, Ларчвуд:** - Просимо допомінатись на почті. Ми певно вислаємо. — **П. Теод. Довгий, Калієнто:** Ми все одержали; може через забуття не вислали. Жадане дістанете в кождім случаю.

ВЖЕ ВИЙШЛА

з

ДРУКУ

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Цікава книжочка. написана Всеч. о. Пантелеймоном Божиком. парохом у Вініпегу.

Ця книжочка містить численні, влучні відповіди на закиди Біблійників і інших.

Знання річи і гарний спосіб писання автора є безпечною запорукою вартости цего твору, який би мав находитись в кождій родині

Книжочку ту горячо поручають наші Преосвященні Епіскоп.

Ціна 25 центів.

КАТАЛЬОГ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Лелії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольогитично-Соціяльна діяльність руського душпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизихзм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я наверинувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Геометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского палимництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Ca holics	20

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препорученя і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON, SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ

НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіщі, циркулярі та всякі иншї потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіщі, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Жовтня 1926. Ч.10.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Хай Бог благословить. — Про Вервицю. —Біблійні оповідання. — Віра наших батьків. — Пáсхальні Яйцї. — Взірцевий учитель. — Католицька Церков в Мексику. — Католицьким світом — Для поучения і розривки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61. Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.
МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за пю ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВІКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

КАЛЄНДАР НА ЖОВТЕНЬ.

1. П. Прп. Евменія
2. С. Св. ММ. Трофіма і др..
3. **Н. Н. 15 по Сош.** Св. ВМ. Евстахія
4. П. Відд. Воз. Св. Ап. Кодр.
5. В. Св. СвМ. Фоки і Пр. Йони
6. С. Зачаття Предтечі
7. Ч. Св. М. Теклі
8. П. Прп. Евфрозини
9. С. † Св. Ів. Богосл. (на нед.)
10. **Н. Н. 16 по С.** Св. М. Каліст.
11. П. † Прп. Харитона
12. В. Прп. Кирїяка
13. С. Св. СвМ. Григорія
14. Ч. Покр. П. Бци. (на нед.)
15. П. Св. СвМ. Кипріяна і Юст.
16. С. Св. СвМ. Діонізія
17. **Н. Н. 17.по** С. СвМ. Єротея
18. П. Св. М. Харитини
19. В. † Св. Ап. Томи
20. С. Св. ММ. Сергія і Вакха
21. Ч. Прп. Пелагії
22. П. † Св. Ап. Якова Альф.
23. С. Св. ММ. Евлампія і сест.
24. **Н. Н. 18. по С. Отц. п. С. Н.**
25. П. Св. ММ. Прова, Тар. і др.
26. В. Св. ММ. Карпа і Каплан
27. С. Св. М. Назарія, Прп. Пар.
28. Ч. Прп. Евтимія і Прп. Лук.
29. П. Св. М. Лонгіна, сотника
30. С. Св. Прп. Осії і Прп. М. Андр. Крит.
31. **Н. Н. 19. по С.** Св. Ап. Луки

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЖОВТЕНЬ.

На кождій Службі Бож. при кінці молитва до Св. Йосифа, через цілий місяць.

3. **Нед. 15. по Сош. Нед. по Воздв. Гл. 6., Єв. 4.** На літур.: Трои. воскр. і Воздв., Сл.: Конд. воскр., Ін.: конд. Воздв. Перші 2 антиф. Воздв., 3. звич. з прип. Воздв. — Прок. Воздв. і Гласа. — Ап. 176 і 103., Єв. св. Мат. 92 і св. Мар. 37.

10. **Нед. 16. по Сош. Гл. 7., Єв. 5. Прест. Св. Ів. Богослова.** — Трои. воскр., св. Ів., Конд., Сл.: Конд. св., Ін.: Богор. воскр. по гласу наславника. — Прок. і Прич. Нед. і свят. Ап. 181 і 73., Єв. св. Мат. 105 і Йо. 61.

17. **Нед. 17. по Сош. Гл. 8., Єв. 6. Покрова Пресв. Богор.** — На Літ.: На 3-ім антиф. припів: Молит. Богор. поющія ти, алл. (довільно.) — Трои. воскр. і Праз., Сл.: Конд. воскр., Ін.: конд. Праз. — Прок. і Прич. Нед і праз. — Ап. 182 і 320, Єв. св. Мат. 62. і Лук. 54.

24. **Нед. 18. по по Сош. Гл. 1., Єв. 7. Нед. Отців 2-го Соб. Нік.** Трои. воскр., Отец, Конд. вос, Сл.: конд. От., Ін.: Богор. по гласу наславника. — Прок. і Прич. Нед. і Отец. —Ап. 188 і 334, Єв. св. Лук. 17. і Ів. 56.

31. **Нед. 19. по Сош. Гл. 2., Єв. 7. Св. Ап. Луки.** — На літ.: Трои. воскр., Свят., конд. воскр., Сл.: конд. Св., Ін.: Богор. по гласу наславника. — Прок., і Прич. Нед. і Свят. — Ап. 194 і 260, Єв. св. Лук. 26 і 51.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Жовтень** **1926.**

Хай Бог Благословить.

Таких хвиль в житті Українського Католицького народу мало, як от-ця... А може й-не було зовсім.

Перед мною лежать дві брошурки. Одна несе на своїй окладинці імя автора: Це знаний по Канаді і Америці Доктор Осип Назарук. Напись той брошурки: Наш Епископат в Америці і Боротьба проти нього. Друковано у Філядельфії Па, 1926.

Друга брошурка несе заголовок: Голос Европейського Владики Пресвященого Діонізія й інші голоси про наші церковні справи в Америці. Автор зібрав у ній ріжні матеріяли і для того скромно замовчав своє імя, тільки аж кінці першої статі скорочений підпис: Списав О. Н., дає пізнати, що автор цеї праці той сам, що і попередньої брошури.

Так, ще раз кажу, таких хвиль в нашій суспільности мало було до тепер. Чому?

От чому: У жахливім безголовю, серед якого переходять ці хвилі нашої історії, можна побачити світлий луч ясної і сильної думки. Він розбуджує собою цілі струї надії, майже неймовірної, що наша нещасна, тисячлітна історія, завертає на новий, світлий путь.

Чи розказувати тобі, дорогий читачу, о що мені йде, які то брошурки зробили на мене таке сильне та гарне враження? На жаль, трудно мені про це писати так обширно, як би треба було, бо на цих сторінках за мало місця. Я скорше скажу тобі от-це: Напиши до Редакції "Америки" у Філядельфії, а відти тобі пришлють цілі ті брошурки, а ти собі їх прочитай. Я хочу тут з радістю висказати лиш це:

Певна частина Української суспільности йде сильно і послідовно на кращі шляхи. Що дивніше! Ці люди не в Старім Краю... там, коли читати краєві газети, ще до того не цілком дорослі. Це в Америці, в краю, де наш нарід має всю безумну незалежність, що позвалає йому до так милої і дорогої анархії, чи то безладдя... там, у тій Америці є люди і то справжні Українські Інтелігенти, що явно і прилюдно виступають проти ніби інтелігентів, які вже літами бе́скарно дусили в глибокій темноті несвідомі наші маси.

Там, в Америці, там також є шайка "вчених" розбишак, що вже літами й літами тяжким молотом ненависти, клевети, безличної брехні, старались і до тепер стараються вирвати зі серця нашого люду скарб Католицької віри. Зовсім так само, а може й гірше, як тут у Канаді. Це панове "Редактори," адвокати, бізнесмени... та що говорити багато: це вчені Українці, як і тут в Канаді. На брудних пальтах, що ґей нечисті канали переливають в уми нещасних читачів усяку грязь, кидаються вони на Епископів. Не можуть їм пошкодити правдою, для того обкидують їх грязею ложі зовсім як у Канаді.

Одначе, є велика одна ріжниця. Яка? — От-ця:

В одній з тих брошур читаю отцю депешу:

"Наше признання Редакторови "Америки" за визначну оборону Високо Преосвященого Епископа К. Богачевського проти поганих калюмній "Свободи"

Др. Мирослав Сіменович, Др. Стефан Гриневецький, Роман Смук, Адвокат Б. Пелехович, о. Николай Сіменович.

о. Ф. Тарнавський, О. Кузьмак, о. Дженджера.

Так звучить протест проти безличних нападів на католицького Українського Епископа. Для нас найцінніще те, що в числі підписаних є Українські інтелігенти. Того в нас в Канаді у тяжких хвилях не було, щоби інтелігенти напятнували публично злобу низьких ріжних ворогів, що кидалися на наш Епископат в Канаді.

Цей протест Українських Інтелігентів говорить дуже дуже багато.

Наперід, що в рядах нашої інтелігенції є сильна струя в напрямі до Католицької Церкви.

Це не є інтелігенти, що **говорять**, що вони є католики; ні, це є інтелігенти, що **жиють** по законам Католицької Церкви. Ми не можемо не уважати цього за геройство.

Для нас, що від молодих літ ішли дорогами вказаними нам Тою Церквою, це є очивидне, що бути цілим чоловіком, це значить бути християнином, а бути цілим християнином, це значить бути Католиком. Одначе для тих, що не пішли відразу тою дорогою, для тих що літами уважали релігію взагалі, а Католицьку Церков з'осібна за ворога свободи людського духа, або принаймні за щось, без чого лучше би було обійтись, для тих людий це геройство, щоби в повному розцвіті духових сил проломати одним замахом ту барєру, яка так часто у виді упредження а ще скорше у виді боязни перед людськими пальцями, відділює душу від блеску Вічної Правди та Вічного Добра.

Такий Др. Назарук, Др. Сіменович, Др. Гриневецький, Др. Охримович, вони, і лиш вони можуть сказати, що стати прилюдно в рядах католицької інтелігенції, це значить стати у розсіч зі страшними, мілїоновими масами людий, що неґодні добачити Світла, яке вони самі бачуть так наглядно! Вони, лиш вони можуть сказати, що треба Сили Самого Бога, щоби опертися страшній, незтримній струї, яка порває собою безчисленні маси у пропасть проступку і блуду. Вони і лиш вони можуть сказати, що стати цілим християнином, то значить бути пірваним у висоти, де жадний бруд киданий на них, не може їх досягнути. І вони також можуть сказати, що правдитий Католик, що є Католиком переконання і життя, серед злоби, ненависти та струї болота, якою вороги його заливають, як раз у таких хвилях борби чуєся щасливим, сильним і великим. Бо бути таким Католиком, це значить прилячи всіми силами життя до Бога, а прилячи до Бога, це значить мати всю

поза тим, що є Боже; під своїми ногами, то значить бути дійсно свобідним.

Дай Боже, щоби в нас повстало ціле нове покоління цих душ справді інтелігентних та при тім без боязни в борбі за правду.

Ще раз — хай Бог благословить!

ПРО ВЕРВИЦЮ.

В XVI. віці могучість Турків доходила до верхика. Їх наїзди загрожували цілій Европі; чим раз дальше посували вони своє панування, в щораз то нових краях затикали вони свій пів місяць на вежах християнських церков.

Турецький султан Селім II. син і наслідник славного Солімана II. виелав аж три армії на підбій нових християнських країв. Одна армія під проводом Ахмет паші рушила на Альбанію, друга під проводом Гали-Паші на остров Хіос, а найбільша армія, що числила більше як 300 кораблів з відповідною скількостю пішого війска, ударила на остров Кипр. Вождом цеї послідної був страшний Мустафа. Скоренько заняли Турки остров, ширячи всюда знищення. В однім лиш місті Нікозії убили вони 20.000 осіб, а 15.000 взяли в ясир.

На вість про це Папа Пій V закликав християнських володарів, щоби разом злучилися проти спільного ворога. Та більшість відмовила помочи — з ріжних причин. Папа рішив все жертвувати для публичного добра. Зі всіх християнських володарів лиш Іспанський Король і Венеція послухали взвання Св. Отця і вислали свої кораблі і війска проти Турків. Головну управу злучених війск віддано австрийському полководцеви 24 літному Дон Хуанови. Союзна ар-

мія християн числила 226 кораблів і 40.000 жовнірів.

Головному вождови цеї армії і єго підвладним св. Отець усильно поручив ціле своє довіря покласти на поміч Бога і Пресвятої Діви; тому поручив їм побожно відмовляти вервицю, а жовнірів встримувати від проклонів, газардової гри і гулятики.

В сам празник Різдва Пресвятої Діви 1571 приступили всі полководці з цілим християнським війском по триднeвім строгім пості до св. Тайн. Відтак християнська фльота випливла з мессинського порту на море і дня 7 жовтня стрінула турецьку фльоту біля Лепанто. Турки мали 60 кораблів більше, а жовнірів мали 100.000. Дон Хуан приказав завісити на своїм кораблі присланий прапор з хрестом і написею:

"В сім побідиш." Всі жовніри і моряки на колінах присягли, що будуть боротися для слави Христового Імени аж до послідної каплі крови. Обі ворожі армії стояли якийсь час в ожиданию, одна дивилася на другу. Турецький адмірал перервав мовчання вистрілом з армати, на що відповів Дон Хуан також арматним стрілом. Закипіла борба на цілій фронті около четвертої години. Була це, як кажуть історики, найлютіша морська борба, яка коли небудь була.

Християнам світило з початку сонце в очи; вітер ніс їм дим в лице; по якімсь часі положення змінилося: Турки мали противний вітер з димом, а сонце світило їм в очи. Около пів до пятої два турецькі кораблі всунулися між християнські. Обі сторони билися завзято через цілу годину; вкінци гарматна куля ранила турецького адмірала а один іспанський жовнір відрубав єму голову. Християни єще мужніше вдарили на Турка і зовсім єго розбили. Погром турецького війска був цілковитий. Понад 30.000 Турків згинуло, около пів четверта тисячки бісурменів дісталося в неволю; з цілої своєї фльоти спасли Турки ледви сорок ґалєр; около 140 турецьких кораблів дісталося в руки

християн, решту кораблів около 80 знищено. Християни стратили лиш 8.000 людей. Побідники освободили 15.000 християнських вязнів. Найважніше однак в цій побіді було це, що цей славний день був початком упадку турецької могучости; вони стратили раз на все славу своєї могучости і своєї непоборимої сили.

Пій V. заявив, що цю побіду треба завдячити заступництвови Пречистої Діви. В сам день битви з приказу св. Отця члени братств Пресв. Вервиці молилися у всіх римських церквах; подібні моления взносилися з усіх монастирів і колегій цего міста. Цілий цей день і попереджаючу ніч перебув Папа в строгім пості на ревній молитві, мимо старечого віку. В дни побіди, коли папський скарбник прийшов до нього в урядових справах і зачав з Папою розмову, нагло Пій V. урвав розмову встав, підійшов до вікна, отворив вікно і так кілька хвиль перебув в глубокій задумі З его лиця пізнати було глубоке зворушення; відтак звернувся до присутних: "Не говорім більше за грошеві справи, це не пора на то! Спішіть, подякуйте Богу в церкві, наша армія побідила!" Ледви це сказав, відправив присутних, а сам зі слезами в очах скоро пішов до каплиці, впав на коліна, щоби подякувати за побіду. Була це якраз хвиля, коли християнська армія побідила Турків.

На вічну памятку цего особливного заступництва Діви Марії, Її очивидної помочи, св. Отець Пій V. додав до молитв в честь Марії (до Льоретанської Літанії), візвания: "Пособствіє християн молися за нас." В кілька літ опісля св. Отець Григорий XIII, щоби подякувати за цю побіду, установив свято Пресв. Вервиці в першу неділю місяця жовтня.

І дійсно; щоби поконати ворога так могучого, як тоді були Турки, до того численно сильнійшого, на це не вистарчала людська сила; треба було особливної Божої помочи. Цю поміч виднала Марія; Вона вислухала просьбу народу, котрий ревною молитвою на вервиці благав свою небесну Матір о заступництво.

***

Народ, що почитає Діву Марію сердечною молитвою на вервиці не може марно згинути, хотяйби не знати які вороги наважились на его судьбу.

***

Поміж народами, які терплять на земли, відай одно з перших місць займає наш Український нарід. — Одні вороги розділили его землі; інші вороги, ще гірші напосілися на душу народа. Ці послідні найнебезпечніші, бо вони важать на найбільше добро народу, на его віру.

Ріжні безбожники, всякі сектанти, під покришкою любови народу працюють успішно, щоби відобрати душам правдиву віру в Бога, щоби затягнути їх або на дорогу безбожности — большевизму, або до ріжних протестантських сект, або в табор незалежних відступників, христових зрадників, що туманять народ кличем: "Наша народна церков." Вони служать дияволови, як колись янічари Туркови.

Серед такої навали ворогів, що гірше бісурменів наступають на нас, де нам шукати помочи — ратунку? У Пресвятої Діви Марії, Матери Руського Краю. Як колись вірні християни в борбі проти Турків, так ти Український народе в боротьбі з Твоїми так численними ворогами, що напосілися на твою душу, бери в руки вервицю, молися на вервици-коронці до своєї доброї Небесної Матери Марії, а Вона зійше поміч, дасть побіду, як вже не раз помагала народам, котрі молились на вервици.

Тебе взиває ціла Україна
Діво Пречиста, надіє єдина.
Помагай Мати, в тій страшній загладі
Нам остоятись при Христовім стаді.
(Церковні пісни стр. 262.)

ВАЖНЕ!

Значна часть Наших Поважаних Читачів не відновляє передплати за "Голос Ізібавителя:" звертаємо увагу на це, що в разі дальшого відкладання переплати, будемо зневолені здержати їм висилку Нашого Місячника.

Не робіть Собі ні Нам цеї прикрости!

Адміністрація " Голосу Ізбавителя."

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

СИНИ ЯКОВА В ЄГИПТІ.

Йосиф мав трийцять років, коли Фараон визволив його з вязниці, щоби вложити в його руки управу над краєм. Він оженився з донькою одного священника в Геліополі, на імя Асенетою, котра дала йому двох синів: первого, котрого він назвав Манасія, забуття, бо, говорив він, Бог дав мені забути за досвідчення в батьківському домі і за сум моєї молодости; а другого, Ефраїма, зріст, щоби подякувати Господу за успіхи, яких дізнав у країни вигнання.

В межичасі урожайні роки, що надійшли, доказали правдивість його пророцтв. Новий урядник відвідав усі провінції та міг переконатися, що обильна скількість пшениці перевисшала всяку міру. З цих величезних куп снопів, з того зерна, що множилося гей пісок моря, зроблено значні запаси в цілім Єгипті. Відтак, по літах урожаю, надійшли роки неврожаю, що принесли зі собою голод по всіх дооколичних краях. Тоті Йосиф отворив шпихлірі зі запасами, збудовані у Мемфіс, столиці Єгипту, а коли зголоднілий люд домагався хліба, Фараон відповів: "Ідіть до Йосифа, та робіть, що він вам скаже."

В короткому часі голод дав ся відчути в прочих провінціях так само, як у Мемфіс. Тоді урядники, назначені Йосифом, продавали Єгиптянам збіжжа, нагромаджене в шпихлірах по містах і селах, так що піддані короля Фараона, обильно заосмотрені в поживу, уникали тяжкого голоду.

І от! Коли по сусідних краях розійшлася поголоска, що в Єгипті є на спродаж збіжжа, Яков сказав одного дня до своїх синів:

— Не треба нехтувати цеї помочі. Зійдіть у край Фараона і закупіть там що їсти: инакше хіба треба нам померти з голоду.

Так браття Йосифа вибрались у Єгипет з виїмком Веніяміна, котрого Яков задержав вдома з боязни, щоби не приключилося йому щось на так далекій подорожі. Вони прилучилися до численних караван, які йшли так, як і вони, до Мемфіс за поживою, бо по цілій країні Ханаан панів голод. Позаяк збіжжа спродувано тільки за позволенням Йосифа, вони, прийшовши до столиці, мусіли явитися перед цим управителем Єгипту, про якого чудесну мудрість усюди розходилася слава.

Двайцять років минуло від дня, коли вони були спродали свого брата ізмаїльським купцям, вони не мо-

гли в цім високім уряднику розпізнати дитину з керниці. Тож припали вони перед ним чолом у порох, так, як би були це зробили перед самим володітелем. Йосиф сейчас їх спізнав; коли він бачив їх перед собою на колінах, йому насильно пригадалися сни з дитячих літ. Позаяк Веняміна не було з ними, він порішив, закиб дав ся пізнати, довідатися, що сталося з його малим братом. Для того він навмисне говорив до них через товмача, гей би не знав їх бесіди, та поводився з ними ніби остро, гей з підозрілими чужинцями.

"Ви відки?"

— З країни Ханаан."

— Ви є шпіони: ви прийшли, щоби розслідити слабі місця Єгипту.

— Хай Бог боронить, пане. Ми прийшли сюди закупити збіжжа. Ми є діти того самого батька, любителі спокою, що негодні строїти жадної здради.

— Я вам не вірю. Ви оглядаєте край, щоби нас заскочити.

Пане, ще раз кажемо, нас є дванайцять, ми є браття, діти одного батька в краю Ханаан. Наймолодший із нас остався при батькови, другий вже не жиє.

— Я вам кажу, що ви є шпіони. Впрочім я тепер маю спосіб, щоби довідатися цілої правди про вас. Ви говорите мені про наймолодшого брата, я кленуся вам на голову Фараона, що не вийдете звідси, доки мені не приведете того молодця. Хай один із вас іде за ним: прочі остануться у вязниці, доки не переконаюся про правду ваших слів. Зробіть так сейчас, або на життя Фараона я поступлю з вами як зі шпіонами.

По цім дошті, який добре надавався до того, щоби їх перестрашити, він казав кинути їх до вязниці, де вони остались три дні. Відтак їх випущено, але тільки на те, щоби знова явилися перед безсердечним управителем. Цим разом однак його лице було менше строге, його слова менше шорсткі.

— Піддайтеся, сказав він до них, моїм домаганням. Наколи ви невинні, тоді вам не станеся нічого злого, бо я боюся Бога та не хочу допуститися несправедливости. Я надумався: Один із вас останеться закованим у вязниці, а другі тимчасом повернуть у свій край зі збіжжам, яке ви купили. І позаяк ви твердите, що ваші наміри є миролюбні, ви приведете мені свого молодого брата, щоб я міг переконатися о вашій правдомовности. Під тим услівям я дарую вам життя."

Браття Йосифа мусіли підчинитись, одначе їх душі були страшно розбурхані. Думаючи, що Йосиф не знає їх бесіди, вони говорили одні до других:

"Нас постигла справедлива кара за злочин, якого ми допустилися проти нашого брата. Ми були глухі на його мольби, без серця на його слези, і от, тепер ми самі прибиті горем!" — "І я чейже говорив вам," додав Рувим, "стережіться злочину проти цеї дитини, а ви мене не слухали. Тепер його кров кличе о пімсту."

Чуючи ці гіркі зізнання та розкаяння, Йосиф мав вражіння, немов би його серце пукало зі зворушення. Він мусів на хвилю уступитися, щоби дати волю слезам, які заливали йому очи. Зананувавши над собою він повернув до своїх братів, приказав скувати Симеона на їх очах та приказав сторожам, щоби завели його назад до вязниці. По його розпоряженням урядники наповнили збіжжам міхи прочих синів Якова, та потайки всунули на верх міхів гроші, які дістали за збіжжа. Відтак з оказалістю роздано подорожним поживу на дорогу, і каравана впбралася в похід.

Коли прийшля до одної гостинниці, один із них отворив свій міх, щоби дати своїм звірятам кілька пригорщий ячменю: яке-ж не було його здивовання, коли побачив на верху гроші, які дав єгипецьким урядникам! Він закликав своїх братів, показав їм ці гро-

ші, одначе ці всі несподіванки мішали їх що-раз більше. — "Які-ж це наміри Бога зглядом нас?" питалися вони самі себе. Повернувши в батьківський дім, поспішно розповіли Яковови, що їм трапилося.

— "Управитель Єгипта, так говорили вони, поступав з нами остро, а навіть оскаржив нас зі шпіонства. Ми настанали на наші миролюбиві наміри, в яких не було зовсім жадної злої цілі. На доказ того ми сказали йому, що нас є дванайцять, і що ми є сини одного батька, що один помер, і що один остався при нашому батькові; але він не хотів нічого слухати, затримав Симеона в запоруку та відпустив нас кажучи: Заберіть свої мішки збіжжа і приведіть мені молодого брата про якого мені говорите, щоби я впевнився, чи ви є шпіони, чи ні. Тільки тоді ваш брат, якого я задержу у вязниці, відзискає свободу і ви будете могли на будуче набути тут для себе поживи, якої вам буде треба."

Це оповідання засумувало старого патріярха. Він не знав, що думати про дивне приняття, яке управитель зготовив, його синам, коли вони, отвираючи свої міхи, щоби відти забрати збіжжа, знайшли гроші, які дали за збіжжа.

Дальше буде.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Д. Боский Ч. С. І.)

ПЕРШЕНСТВО ПЕТРА.
(Дальше.)

Як-раз в тім самім Посланію до Галатів Святий Павло цілком ясно натякає на вище становище Святого Петра. "Пішов я," так говорить він, "в Єрусалим, щоби побачитися з Кифою і заменкав у нього пятнайцять днів." (Гал., І., 18.)

Святий Йоан Золотоустий і Святий Амброзий кажуть нам, що це не були звичайні собі, товарпські відвідини, але що Святий Павло, вибираючися в дорогу, мав намір, щоби показати свою пошану і честь для начальника Апостолів. Святий Єронім замічує з легкою усмішкою, що "Павло не пішов дивитися на Петрові Очи, на його щоки ні на його лице, чи він був худий, чи грубий, чи мав ніс простий, чи кривий, чи мав волосся, чи був лисий, не пішов на те, щоби дивитися на зовнішний вигляд, **але щоби віддати честь Першому Апостолові.**

Інші удають, хоч наш Спаситель говорить зовсім противно, що послух для Петра є непослухом для Христа, і що, коли признаємо Петра скалою, на якій Церков є побудована, ми усуваємо на бік нашого Спасителя. Це твердження так сильно минається з правдою, що противно: ми узнаємо Ісуса Христа "головним угольним каменем" та Божественним Будівничим цілої будови.

Правдивим доказом вірности зглядом Ісуса Христа, це не тільки почитати Його самого, але також представителів, яких собі вибрав. Чи посміє хто сказати, що мій послух зглядом Заступника Говернора є

ознакою поневаження зглядом самого ґовернора? Я думаю, що Начальство нашої Держави мало би мале довіря у привязання якогобудь горожанина, який би до нього сказав: "Говерноре, я шаную вас особисто, але на розпорядження ваших урядників не буду зважати."

Святий Петро називався першим Епископом Риму, бо він переніс свій осідок з Антіохії до Риму, де потерпів мученичу смерть враз зі Святим Павлом.

Нам не дивно, що новочасний скептицизм, який відкидає Божество Ісуса Христа і перечить навіть існування Бога, міг би сумніватися, чи Святий Петро жив і помер в Римі. (Замітка; Скептицизм, це є сповіб думання людий, котрі кажуть, що нема такої правди, про яку би не треба сумніватись; скептик сумніваєсь чи він жие, чи ні. Це вистарчить, щоби зрозуміти, що скептик є чоловік, котрому треба не доказів на якусь правду, але доктора на голову.)

Коли діспутується про цей безнечно доказаний факт, головна рація, яку наводиться проти нього, це те, що Діянія Апостольські не згадують про праці і мучеництво Петра в Римі. Колиб це принятп, тоді нам требаби сумніватися, чи Святий Павло був стятий в Римі, чи Святий Йоанн помер в Ефезі, і чи Святого Андрея розпято. Письмо Свяге мовчить про ці події, а проціпь ніхто їх не перечить.

Наглядний доказ з Першого Посланія Святого Апостола Петра, свідоцтво його безпосередних наслідників в уряді, так само, як і признання визначних Протестантських писателів, все те збирається в доказ, що Столиця Петра була в Римі.

"Вавилон," з котрого адресує Петро своє Перше Посланіе, це є, після вчених толкувателів Католицьких і Протестантських, Рим — позаяк слово Вавилон зображало зіпсуття, яке тоді володіло в місті цісарів.

Клемепс, четвертий Епископ Риму, про котрого похвально згадує Святий Павло; Святий Ігнатій, котрий помер року 105; Іреней, Оріґен, Святий Єронім, Евсевій, великий писатель історії та інші визначні писателі свідчать, що осідок Святого Петра був в Римі, а жадний з перших писателів церковної історії не говорив противно.

Іван Кальвин, свідок, якого нема як підозрівати; Кейв, спосібний англіканський критик; Гроціюс та інші визначні протестантські писателі не вагаються іти за спільним голосом Католицького передання.

Тож, єслиб сумніватись про осідок та славне мучеництво Святого Петра в Римі, тоді жадна історична подія не дасться уборонити перед стрілами безбожників.

ЗВЕРХНІСТЬ ПАПІВ.

Церков не померла враз із Петром. Їй призначено тревати аж до кінця віків; в слід за тим усякі урядові привілеї, якими наділено Петра, не могли зникнути з його смертію, але мусіли передаватися його наслідникам з покоління на покоління. Церков потребує Найвищого Управителя ві всіх часах так само, як і за часів Апостолів. Навіть більше, як тоді; позаяк Церков є богато дальше поширена, як тоді, та є під управою уломніщих людий, вона більше, чим колибудь потребує осередної власти, яка хоронилаб одність віри та однообразність дисциплини.

Для того всякі привілеї, які уділено Петрові, і які можна уважати сущними для управи Церкви, признали Епископам Риму, як наслідникам Князя Апостолів; зовсім так само, як державні власти, уділені Юріеві Вашінґтонові признали тому, котрий сидить тепер на кріслі Президента.

Правда; попри привілеї, які були звязані з його урядом, Петро мав також дар вдохновення та силу робити чуда. Тих послідних дарів Папа собі не приписує, бо це були особисті дари Петра, без яких управлювання Церквою може зовсім обійтись. Бог посту-

нає зглядом своєї Церкви так само, як ми поступаємо зглядом ніжного деревця. Коли ми єго насамперід посадили, ми підливаємо та перекопуємо землю над корінями. Коли одначе запустило корені глубоко, тоді ми полишаємо його законам природи. В подібний спосіб, коли Ісус Христос посадив свою Церков, Він годував Єї в дитячих літах діланням чудес; коли одначе вона розвилася в дерево гарних розмірів, Він полишив Єї діланню загальних законів свого Провидіння.

З того, що я сказав, ти можеш легко заключити, що ті докази, які є за першенством Петра, мають однаку вагу, для доказання зверхности Папів.

Позаяк, одначе, ця справа є дуже важна, я буду старався показати безсумнівними історичними даними, що завше, від часів самих Апостолів, не лиш в Західній Церкві аж до Реформації (повстання протестантизму), але також у Східній Церкві аж до великої схізми в девятім столітю.

На самперід: — Возьмім справу **відкликів** (епіл по англійськи.) Ніколи ніхто не відкликуєся від вищого суду до нищого, ні навіть від одного до другого, наколи оба ті суди мають однакі власти. Ми не відкликуємось з Вашінґтону до Річмонду, але з Річмонду до Вашінґтону. І ось: коли ми бачимо, що до Римського Престола від перших початків христіянства приходили відклики зі східних церквий, і що ті відклики рішалися в Римі: коли ми бачимо, що рішення Римського Престола було завше наконечним та невідкличним, ми мусимо заключити, що зверхність Риму над усіма Церквами є незаперечним фактом.

Хай мені буде позволено дати кілька примірів.

Почнім від Папи Святого Клемента, який був третим з ряду наслідником Святого Петра, і про котрого похвально згадує Святий Павло в одному зі своїх Посланий. Коли в Коринті появились одного разу якийсь роздор та зігіршення, донесено про цілу справу Папі Клементові. Він зараз уживає своєї найвищої власти

та пише до Коринтців лист зі скартанням та напімненням. Пошана вірних з Коринту для тих листів була така велика, що навіть у сто літ пізніще, було в їх церквах звичаєм читати тоті листи публично. Для чого Коринтці відкликувались до Риму, далеко на Заході, а не до Ефезу, котрий був їм близько, на Сході, і де ще жив Святий Апостол Йоанн. Очивидно тому, бо повага Ефезу була тільки місцева, а повага Риму загальна над усіми христіянськими церквами.

Около року 190 на сході повстали бурливі спори що до питания, в котрий день треба святкувати Великдень, та їх предложено Папі Святому Вікторови Першому. Східна Церков загально святкувала Великдень в день, в котрий Жиди празнували Пасху, а на Заході святковано Великдень в той сам день, що й тепер, в першу неділю по повні, що приходить у часі весняного зрівнания (21-го марта.) Святий Віктор задля однообразности розпоряджує, щоби Східні Церкви припоровилися до практики Заходу, і його розпорядження знайшли загальний послух.

Святий Киприян, Епископ Картаґіни, помер мученичою смертію року 258.

З його відкликів до Папи Святого Корнелія і до Папи Святого Степана, особливо у справі хрещення, з його писань та переписки, так як з цілого способу його адміністрації, зовсім наглядно видно, що Киприян, так як взагалі Африцькі Епископи, державсь зверхности Епископа Римського.

Діонізий, Епископ Риму десь в половині третього століття, почувши, що Александрійський Патріярх блудить у деяких правдах віри, домагаєся вияснення від Наставника, впавшого в підозріння, а він, в послусі для свого Настоятеля, зараз оборонює свою правовірність.

Святий Атаназий, великий Патріярх Александрії, відкликуєся в четвертому столітті до Папи Юлія Пер-

шого, у справі несправедливого рішення, яке видано проти нього через Східних Епископів, а Папа уневажнює рішення Східного Собору.

Святий Василій, Архієпископ Цезареї в тім самім столітю удається в своїх терпіннях під охорону Папи Дамазія.

Святий Йоанн Золотоустий, Патріярх Царгородський, відкликуєсь на початку пятого століття до Папи Іннокентія Першого, щоби направлено кривди зроблені йому через Східних Епископів та через цісареву Евдоксію з Царгорода.

(Дальше буде.)

Пасхальні Яйці

(Продовження.)

Мешканці долини були такі добрі для чужої пані, коли вона прийшла, що вона також забажала зробити їм приємність, несподіванку. Для того через кілька день вона ховала яйці та доглядала курника. Коли-ж назбирала вже гарний запас яєць, і коли число курок уже поважно побільшилося, пістала вона одного дня Марту до села, щоби запросити всіх матерій, щоби вони прийшли до неї на другий день, в неділю. Розуміється, що всі вони поприходили понадягавши найкращі свої убрання. Старий слуга поставив у саді простий стіл і кілька лавок. Гостий запрошено, щоби всісти.

Марта відтак принесла великий кошик, повний яєць, білих гей сніг і так чистих, що не було на них видно жадного хочби й найменшого пятна. Жінки дроварів, бачучи так велику скількість яєць, не годні були вірити своїм очам. "Богу дякувати," заговорила пані, "ми маємо тепер багато яєць. Але я тепер вам покажу, як їх уживати для страв.

В малій печері під великою скалою, розпалено огонь, над яким висів горнець повний води. Коли пані отворила одно яйце, всі жінки уважно дивилися на цей чистий, гей хрусталь прозрачний плин, серед якого пливала гарна, жовта куля. Пані навчила їх варити яйці. Одна річ наших невіст наді все здивувала. Над горячим огнем, над котрим олово топиться, стає плинним, над тим самим огнем плин з яйця ставав твердим. "Що за дивна річ," говорили вони до себе. "Яке це гарне і чисте; як це приємно змішане біле і жовте! І як скоро мож зварити яйце, без жадної штуки і без коштy! Навіть для хорого негоден би знайти такшого та поживнішого корму!"

Як вони були вдоволені, коли дістали на снідання яйці зварені з молоком! Яка це була для них делікатна їда ріжні тоті страви, що передше не мали для них смаку, бо бракувало в них яєць. Тому то й часто за них дякували Богу.

Тимчасом літо й осінь минули і настала Зима. Була вона дуже остра особливо у цій дикій околиці. Через цілі місяці хатини в долині були немов погребані у снізі; тільки дахи було видно та комини, з яких підносився в гору дим. Дорога, що йшла серед скал, була цілком засипана, млини не йшов, а водоспади задержані в своїм русі ледовим морозом, заніміли та повисли у воздусі. Не було навіть як сходитись.

Яка це була радість, коли сніги зачинаючи топитись, звістили поворот весни. Як лиш дороги стали можливі, діти з долини прийшли до хатини нашої пані та принесли перші квітки долини. Наша добра пані була вдячна за цю доброту серця. "Треба," сказала вона до себе, "справити якусь приємність і цим дітям. Незадовго буде Великдень і я мушу їм устроїти якесь свято. Це добре, щоби в часі великих свят також веселитися. Але що тим дітям дати? На Різдво я дала їм яблока і оріхи, які я для них купила. Але тепер не маю нічого, тільки яйці."

"Шкода, що яйці є цілковито білі," сказала Марта, "інакше можнаби з них зробити дітям приємний дарунок."

"Ти мене привела на добру гадку," сказала пані. Я звару яйці, а відтак буде легко ріжно їх помалювати. Ці ріжні барви зроблять дітям велику приємність."

Добра та пані старалася помалювати яйці на синьо, жовто, фіолетово та червоно. На деяких яйцях дещо понаписувала.

"Ці ріжнобарні яйці," так говорив мельник, побачивши іх, "зовсім пригадують Воскресення Нашого Божественного Спасителя."

Воскресення припало на прегарну весняну неділю, що своєю красою гей воскресення природи звіщала. Ясне сонце

розливало всюда приємне тепло; небо було чисте, без хмарки. Долини вкривалися свіжою зеленню, прикрашеною в багато місях пучками красних цвітів. Все немов дихало новим життям.

По відправі пані зібрала по полудні всіх дітий в долині. Всі діти зі запертим віддихом слухали, як пані гарно розказувала їм, чому Великдень є так великим святом. Відтак запровадила їх у сад: "ходіть зі мною, подивимося на гніздо." В кожде гніздо Марта поставила пять яєць тої самої барви, а на однім з них була напись. Яка це була потіха для дітий, як вони кликали з радости!

"О, як гарні мусять бути курки, що знасять так гарні яйці; покажіть нам їх," кликала одна мала дівчинка. "О ні!" закликала мала сестричка Марти, "певно що курки не вміють робити так гарних яєць; я думаю, що їх зніс той малий заяць, що як-раз втік з корчів." Всі діти вибухли в сміх: "Заяць, що зносить червоні яйці," кликали вони неустанно.

"Як то треба мало," сказала пані сама до себе, "щоби розлинати довкруги себе радість та вдоволення! Хто-ж не дасть радо і охотно, коли побачить, що це приємніше дати, як брати! Щасливі діточі літа! Пізніще лиш ті, що заховають серце чисте і без плями, будуть могли дізнати такої радости... Лиш вони будуть могли жити в раю дитинства, котре є небесним часом невинних і чистих радостий."

ПОДЯКА.

Монтреал, С. Йосафата складає подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, за щасливу подорож одної роди.

Матери Божій і св. Йосифови за одну особливу ласку. Св. Герардови за добре відправлення реколєкцій і сповіди і за многі ласки.

Взірцевий учитель.

Скажи-ж дорогий читачу, який це учитель, котрого можнаб називати взірцевим. Чи це може такий учитель, що правильно, кождого дня приходить рано до школи та сідає на кілька годин за столом, щоб йому заплачено за день?

Чи може це учитель, який, крім того, що приписує ґовернмент, учить дітий ріжних спортів, футболу, бейзболу та інших?

Або може це є учитель, що поза годинами, може за дурно, вчить по українськи, співу або музики?

О ні! Взірцевий учитель певно докладає уважних старань, щоби діти навчилися читати, писати, рахувати, співувати, щоби знали історію, природничі науки і таке інше. Певно він уважає, щоб діти були здорові тілом, але це не все. Крім того всього він мусить дбати про це, щоби серце дітий, їх воля, були добрі, або іншими словами, взірцевий учитель старається о **моральне** виховання дітий. От, це є взірцевий учитель.

"Будьте певні," говорить пророк Даниїл до учителів люду, "що, наколи ви багатьох виховали до життя морально чесного, святого, ви будете великими перед людьми; але особливо, ви немов звізди будете сіяти вічно у царстві неба."

І так учитель, щоби бути гідним назви учителя, виховує душі дітий для життя чесного особистого, для життя святого в родині, до несплямленого життя горожанського. Учитель взірцевий є отже в школі **Апо-**

столом. Ніколи не забуде він, що діти, яких він має перед собою, мають душу, душу, котра живе життям Божої ласки, яка призначена для неба. Для того учитель є зобовязаний спрямовувати ці душі до Бога і то неустанно. Дитина має природне право до такого виховання; родичі мають натуральне право та обовязок до такого виховання дітий. Ніхто, навіть хочби це була й держава, хочби вона була багата й могуча, не може ні родичам, ні дітям відобрати цього права. Впрочім всі добрі політики згаджуються з тим, що щастя та добробут держави залежать від доброго виховання, від виховання католицького дітий в родині, а особливо у школі.

"Бо," говорить один із знаних священників, "надмірне плекання спорту та тілесних вправ дало би нам не людий, але племя більше або менше сильних та здорових звірят."

Чи протестанти-самі не нарікають на постепенне та рантовне зникання духа віри та обичайности? Навіть соціялісти з тим згаджуються та признають, що счезання давньої обичайности та духа віри (то значить в дійсности: обичайности і віри католицької) стає суспільним нещастям.

3 або 4 роки тому Державна Комісія для Виховання на конвенції у Вінніпегу говорила про це, та шукала якогось способу проти цеї необичайности.

Нам, Католикам, не треба шукати. Син Божий дав нам його вже 19 сот літ тому взад. "Навчайте всіх народів того, чого **"Я"** навчав; навчайте їх заховувати **"Мої"** заповіди."

Запровадьте отже католицьку релігію до шкіл, або скорше, хай на католицькій релігії опирається наука в низших, середних та вищих школах, а ціла Канада стане відразу ліпша.

Особливо, хай наші Учителі та Учительки будуть апостолами не фалшу та безхарактерности, але правдивої віри та обичайности.

Католицька Церков в Мексику.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКОВ У МЕКСИКУ.

В Мехіку, або, як кажуть також, в Мексику, кипить боротьба між державою і Церквою.

Неодин з наших читачів уже чув або читав в газеті про цю борбу, а цілий світ придивляється, як та боротьба скінчиться.

Наперід, що це за держава Мехіко?

Мехіко, це республика, що лежить на полудневий захід від Сполучених Держав. Занимає вона собою около 800 тисяч квадратних миль, а живе в ній 13 і пів міліона мешканців. Около 2 міліони є білих (походженням з Іспанії), або, як там кажуть, креолів, (подібно, як у Сполучених Державах є Єнкі.) 7 і пів міліона, це мішанці (або гибріди) з Іспанців і домородних жителів. Більше, як чотири міліони, це Індіяни, а около 80 тисяч, це негри (або ніґри).

Є це республика; то значить, що управу краю вибирає населення. На чолі держави стоїть президент, котрого вибирають на протяг 6 літ. Парлямент складаєся з двох частий: сенату та палати послів; так само є найвищий суд. Ціла республика властиво є федерацією держав (щось подібного, як Канада є федерацією провінцій.) Тих держав є около 27.

Для того, що наші фармарі вже чули про Мексіко, може буде для них цікаво, коли скажемо кілька слів про це, який то є край.

Є то край гористий та горячий. Найвищі гори є три і кожда з них має около 17 тисяч стіп висоти. В Мексику не знають чотирох пір року, як приміром у Канаді. Там цілий рік поділений тільки на дві пори: одна пора суха, а друга дощева. Дощева тревае від мая до жовтня (октобра). Через цілий той час кождого дня перепадають дощі, густо часто правдиві зливи.

Других 6 місяців є сухих, без кроплі дощу на рівнинах.

До тіснайшатого століття Мексіко було замешкане поганськими жителями ріжних племен, особливо Азтеків. Хоч вони дійшли до досить високої просвіти все таки бракувало їм навіть деяких найосновніщих правд дійсної культури. Своїм богам приносили в жертву живих людий, жи-

ли у многоженстві, мали невільників, неустанно провадили війни зі своїми сусідами в тій ціли, щоби налапати людий та жертвувати їх своїм кровожадним богам.

З роком тисяч пять сот двайцять один запанували в Мехіку Ішпанці під проводом побідника Донова Кортеза. Не дуже так богато часу це забрало, і католицькі місіонарі навернули тубильців до правдивої віри.

Так, як усюда, Католицькі місіонарі дали тамошньому населенню першу просвіту, закладали церкви, і при кождій церкві школу. Так, на примір, фляандський місіонар Петро з Ґенту, зібрав при монастирі понад 1000 дітий, і вчив їх читати, писати, рахувати, музики, співу, латинського і так дальше, попри релігію.

Хто освоєний з історією Католіцької Церкви, зрозуміє, що всі перші вищі школи, відтак колеґії, ґімназії, університети, були заложені в Мехіку Католицькими священиками, так, як і всюда в Европі.

Взагалі, треба знати, Мехіко, котре називалось тоді Нова Ішпанія, було чисто католицьке та належало до Ішпанських королів.

Року 1821 Мехіко стало незалежного републикою на основі умови, уложеної в Кордобі. Після тої умови в Мехіку була признана і толєрована лиш католицька віра, а духовенство мало задержати ріжні привилеї.

На жаль за якийсь час дістались до Мехіка члени сатанської кліки масонів, поширились в Мехіку, та взявши в свої руки керму, видали багато законів проти Католицької Церкви.

Від того часу зачинаєся історія насильств проти Католиків у Мехіку.

Року 1833 видано закони, на основі яких священиків виключено з публичних шкіл. Року 1857 проголошено розлуку держави і Церкви. Від року 1910, коли скінчилося правління Порфира Діяза, який не дуже гнобив католиків, зачалося переслідування, яке дійшло до найсильнішого застреня під цю хвилю, під президентом Калєсом.

Чому така затята ненависть та боротьба проти Католицької Церкви в Мехіку?

Християнин, котрий негоден собі дати відповіди на це питання, готов захитатись у своїй вірі в Ісуса Христа та Його Церкву. Для того у хвилях тяжких, у хвилях завзятих боїв проти Католицької Церкви, деякі католики упадають, а то навіть здраджують Церков; це є души, котрі не

мали ясного світла віри, або були християнами на верх, а не в серцю.

Добрий, свідомий католик знає, що на тім світі мусить бути боротьба між добром і злом. Він знає, що цілий світ є поділений на двоякі души: одні, що ґуртуються під прапором Бога і Його правди, другі під прапором сатани. В боротьбі між Богом і сатаною Адам і Ева пішли за сатаною, котрий їм сказав: Будете як Бог, коли не послухаєте, а з'їсте зі заборонених овочів. З того проступку наших прародичів зродився в серцю чоловіка сатанський наклін, що кричав і кричить до тепер: чоловіче, нема Бога, ти сам є бог. Страшні маси людий ідуть за тим Ґолосом, що тягне до себе кождого в нутрі зіпсованої совісти, а є ще скріплюваний кличами людий, які служать знарядом сатані, стараються вирвати зі серця людий віру, а навіть саму думку про Бога.

От, чому така пекольна ненависть проти Бога; чому така ненависть проти Ісуса Христа, чому така скажена боротьба проти Католицької Церкви — це дух сатани, що бореся проти Бога о людські души.

Розуміється, що діявол сам не буде проповідати між людьми тої ненависти проти Бога, — ні; Він, єсли хоче, щоби люди його голос чули і приняли, він мусить говорити до людий людськими язиками; для того послугуєся людьми проступними, щоб вони його в тій боротьбі заступали. Бог також вибрав собі людий, щоби в імя Бога говорили до людий: Це були патріярхи, пророки, це був сам Бог-Чоловік, Ісус Христос, а по Нім Католицька Церков з Папою Римським на чолі.

І так на світі неустанна борба між правдою і фальшом. Бувають хвилі, де здаєся, лож поборює, стає сильніщою від правди... Хтож міг думати, що Церков Католицька буде жити, коли погани лапали християн мільонами, муками та в морю крови хотіли Єї знищити. Одначе Божественний Керманич, хоч часом немов заснув, або пішов на гору та забув за свій корабель, все-таки чуває, а в хвилях найтяжчих одним рухом успокоює бурі переслідувань.

Під цю хвилю шаліє буря переслідувань в Мехіку. В імя нїби свободи на безумний глум, безлично і без сорому новий кат хоче на прах розбити Церков та обіцяє собі побіду.... Католики не мають війська, не мають жандарів... їх священиків виганяють, маєтки церковні хочуть забрати... Остовпілі мільони католиків дивляться, як новітний

тиран допче їх найсвятіщі права... Як вони бороняться?.. Молитвою... Цілий католицький світ, навіть протестанти благають Бога, щоби здержав руку ката...

Розуміється, що безбожники, масони, протестанти ріжні, свистуни, радісно затирають руки, що корабель Петра пливе серед страшних филь, що хочуть його затопити. Вороги мають гроші, газети, язики, що не жахаються бездушних брехний... Вони обіцюють собі побіду, панованя...

*

А відозвався голос Бога: "Дурню, ще цеї ночі заберуть твою душу.....

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ.

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОСТОДУШНІСТЬ.

Що є це таке, простодушність? Ти може чув нераз, любий читачу, як то деякі сміють з людий, що вони, мовляв, простодушні. Простодушність, це є успособлення, нахил до того, щоби завше і ві всім стреміти до справедливости, до Бога.

Цьому нахилови противиться дволичність. Ти будеш мати досконалий образ дволичности в Юді, який здрадив Ісуса. Він одніський серед апостолів, котрі всі з природи були прості, геї неотесані, одначе слухняні і покірні, змарнував науки Ісуса Христа. Чому? Бо він був дволичний. Він любив Ісусе, але любив також гроші. Через надужиття ласк його віра зникала що-раз більше; вкінці він дійшов до того, що гроші, які тримав у руках, стали йому миліщими, як вічне царство, котре обіцяв Учитель, але котрого Юда ще не мав, немов не мацав руками.

Цей здрадник має безконече число послідувателів. А є їх і у нас багато. Мабудь нігде їх не є так багато, як в Новій Країні. Для тутешніх сто міліонів люда простодушність є чимось незрозуміним: "Сейфеті Фирст," це їх засада. Для того в тім цісарстві дволичної любови Бога і мамони так багато бандитів, так багато нечесного бізнису, так багато політичних скандалів навіть у найвищих кругах, так багато супружих віроломств, цілий ряд ріжних нечесних нападів.

Возьми в руки ці великі англійські, американські газети. Це є довгі, чорні листи всяких можливих і неможливих нечесних проступків.

Ісус домагаєся простодушности в бесіді так, щоби ві стачило на все казати так або ні. Він домагаєся еї в старанню о зарібки: Не збирайте собі скарбів на землі; збирайте собі скарби на небі. Він домагається еї в наміренню: Если твос око буде просте, ціле тіло твоє буде світляне. Він хоче, щоби здаватися на Боже Провидіня: Не будьте неспокійні, кажучи, що будемо їсти, що будемо пити, в що будемо вбиратися,... Знає Отець ваш, що треба вам тих річий.

Це наука для всіх людий, в тім числі і для нас Українців. Чи в нас нема дволичности?

О, є, є еї багато! Кілько в нас таких, що геї циган світять святому Николаєві дві свічки, а чортови одну, щоб він часом не нагнівався.

Та відки в нас зродилися ріжні комедіянські церкви геть з цілим апаратом таких архіпапів від Макарія аж до послідних часів?

Відки в наших інтелігентів (з дуже малими винятками може) та безхарактерність? Відки та здрада для чесних засад у справах релігії та обичайности? Відки та перераажаюча переворотність тих, що нарід бунтують проти Пастирів та Церкви, а при тім кричатп, що сил стає, що вони хочуть ратувати Церков?

Дивись, любий читачу добре... Ти завше зобачиш юдину дволичність. Це любов для Бога і мамони.

Хай Пресвяте Серце Ісуса благословить світ, щоб в нім запанувала простодушність!

БОРОТЬБА О ОБИЧАЙНІСТЬ.

Люди, котрі в Америці заховали ще смак та любов християнської обичайности, голосно та розумно кличуть проти поширювання поганських газет та порнографічних (бездушних) журналів та повістий, проти заношення чужих, безстидних мод, проти безстидних танців. Епископи підняли вже рішучий протест проти того всего та дізнали попертя впливових мужів.

1.) Проти неморальних мувінг-пікчирс.

Це страшно, яке спустошення роблять так звані "шови" в душах тисячів молоді, а що дивніше, що є такі родичі, такі учителі, що свідомо позволяють своїм вихованкам ходити на ці живі образи, які без сорому ставлять перед очі молоді грязь так званої "любови."

Кілька місяців тому дізнали ці живі образи смертельного удару в католицькій провінції Квебеку. Правительство цеї провінції заборонило виставлювання деяких фільмів, спроваджених зі Сполучених Держав.

З боязни, щоби не стратити тисячок долярів, американські фабрики, де ті фільми виробляються, загрозили бойкотувати фільми, вироблювані в провінції Квебек. Одначе п. Ташро, премієр Квебеку вмів їм так відповісти, що вони мусіли уступити. Певно, що це є примір, котрий повинні наслідувати всі провінції.

2.) Проти неморальних друків.

Що-дня недавно померший міністер цла в правительстві П. Кінга, завернув від границі більше число Американських журналів, визначних своєю неморальністю. Доложення цих журналів було заборонене, одначе через непорядок на границі часом удавалося їх перепачковувати.

3.) Проти неморальних убрань.

Наколи може вірити американським газетам, моди будуть що-раз гірші. Одна газета "Чікаго Івнін" дає образок женського убрання яким воно буде після найблищої моди. Є це гарно прикрашене убрання до купання! І щоби було те убрання найсмішніще можливе, пані, що будуть уживати того убрання, мають носити на раменах широкі кожухи! Однак от, що пише ця газета далі (це цікаво, що американська газета пише так поважно проти безстидної моди):

"На небо! куда ми йдемо?! А прецінь ми неповинні би дивуватись, коли би побачили дівчину в такім убранню, ми, що привикли бачити наших поважних, старих "бабунь" у спідницях, що не йдуть далі, як до колін, та в рожевих панчохах. 20 років тому назад, ніхто з нас був би невірив, що така глупота є можлива. Хто знає, куда аж може зайти теперішня повоєнна мода? Одначе затяммо собі: Хоч як далеко відхилилосьби вагадло годинника, все таки воно мусить вернути назад. Женська мода, це вагадло. Здоровий розсудок при кінці такой побідить. Будьмо певні, що рукави будуть довші, спідниці так само...

Іспанські епископи проти неморальности.

У спільному пастирському листі Іспанський епископат перестерігає перед новітньою неморальністю та благає всіх католиків, щоб вони помагали нагнати з Іспанії цей наклін до поганства; між іншим він відзивається до католицьких організаторів, до управителів католицьких інститутів, до світських директорів шкіл, до сповідників, до родичів католицьких, а особливо до католицьких невіст, щоби злучитися в боротьбі проти неморальности в книжках і газетах, в театрах та на мувінг-пікчирах.

В тій цілі Епископи подають отцей плян поступования:

Це є **тяжкий** обовязок совісти, щоби католики поборювали неморальність у театрах, на живих образах, у книжках та газетах. В слід за тим їм невільно бути на представленнях, ні читати книжок, котрі роблять з життя божка, або побуджують до неморальности. **Їм невільно піддержувати такої неморальної пропаганди ні своїми грішми, ні своєю присутністю. Хай не купують книжок, образків, хай не передплачують газет ні журналів, що ображають хрістіянську науку та моральність.** Хай не позволяють будування памятників, котрі би були згіршенням для міста. Так заслужать вони собі на благословенства неба та похвалу чесних людий."

Моральність у спортах.

"Ми домагаємося заховування приписів християнської обичайности у спортах (грах) та гімнастичних вправах, на певних зібраннях та в публичних купальнях. В слід за тим ми проголошуємо, що противляться християнській обичайности: занадто короткі убрання, спільні забави мо-

людіжи обого пола в спорті. Бо дуже часто це є тайний плян боротьби ворогів Церкви: уряджувати прогулки та ріжні забави як-раз тоді в неділю, коли правиться Служба Божа. Є сходини та танці, де позвалають собі присутні на такі річи, про які нам сором і згадати. Це обовязок католиків, щоби що-небудь подібного виключити зі своїх домів та з товариств, до яких вони належать.

Женські убрання.

Ми знова пригадуємо невістам та дівчатам, що правдива боязнь Божа та християнська набожність **попросту не можуть погодитися з модами, що не лицюють особам, які є живими храмами Духа Святого.** Хай зрозуміють вони вкінці, **що їх найкращою прикрасою є скромність у вбранню.**

От, чому ми сподіємося від доброї волі світського та монашого священства, що наше розпорядження буде виставлене на брамах церквий.

В случаю, що жінки та дівчата не хотіливб підчинитися вимогам християнської скромности в церкві, їм буде відмовлене Святе Причастя.

Відвічальність Родичів.

Найбільша відвічальність що-до християнської скромности **лежить на родичах,** що несміють терпіти такої безстидности на своїх дітях. Хай більше думають вони про славу Божу, як про людський зглад, через який, вони не мають відваги боротися проти поганських одягів. Ця відповідальність спочиває також **на батьках, що мають занадто "мягке серце" позволяючи** на такі вибрики моди.

Так отже ми благаємо католицьких невіст Ішпанії, щоб вони взяли участь у цьому хрестоносному поході за християнську скромність, котра так дуже лицює тим, що мають Царицею та покровителькою Пречисту Діву Марію."

Католицька Церков на Цейлоні. — Цейлон, це остров на полудне від Східної Індії. Під цю хвилю є там 368 тисяч 435 католиків. Є там 130 священників, поміж якими є 50 тубильців. Цейлонська катедра може помістити 2 тисячі вірних. В неділю правиться в ній кілька разів, а катедра є завше повна.

Протестантський прічер навернувся. — Рев. Керій, протестантський прічер в Стейт Центр в стейті Йома (Сполучені Держави) навернувся недавно та приняв Католицьку віру.

В заяві про своє навернення він говорить: "Від довшого часу я шукав правдивої віри. Через молитви та розважання Бог мені ї показав.

Я не жалую, що я стався католиком, бо тепер чуюся щасливим. Наука Католицької Церкви в научанню та поступованню відповідає досконало науці Спасителя.

Моїм відділеним браттям (протестантам) повний любови та бажання о їх спасення, я желаю сказати: щоби не вважали жадної жертви занадто великою, коли йде о те, щоби знайти правдиву віру Ісуса в Католицькій Церкві.

Студіюйте пильно та моліться горячо, щоби знайти, так як я, цю дорогоцінну перлу: Католицьку віру в Католицькій Церкві."

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Ірляндія. — Після передання Ірляндських бардів (тей папі кобзарі), Ірляндію здобули Мілєзийці около 1700 років перед Ісусом Христом. Ці Мілєзийці замешкували попереду Скитію (котра є прабатьківщиною також Славян). Відти вони зайшли до Єгипту, а відтак до Ішпанії, котрою заволоділи. Назвиско їх походить від імя вождя, який називався Мілед. Аж до приходу Святого Патрика, котрий є апостолом Ірляндії, панувало в Ірляндії 117 потомків короля Еремоне.

Ці Мілєзийці, предки всіх теперішних Ірляндців, що мають у своїх назвиськах на початку "О" або "Мек," мали вже в поганських часах високо розвинену культуру. Вся Ірляндська шляхта походить з Мілєзийців.

По запровадженню католицизму Ірляндія стала одним з найвизначніщих осередків католицького життя, а Ірляндські місіонарі зробили дуже багато для Католицької Церкви в Европі.

Чи хочеш жити 125 літ? — Ось — рецепта: Не женися

скорше, хиба, як будеш мав 60 років; добре їдж, добрі страви, пий кождого дня троха гвіски; не вставай занадто скоро рано; ніколи ся не злости; ніколи ся не клопоч. — Уйлєм Смит в Ірландії, тримався тої рецепти і каже, що на тім вийшов добре. Він народився року 1801, отже має тепер 125 літ, — є отже правдоподібно найстаршим чоловіком на цілім світі. Оженився, коли мав 63 роки.

На здоровля. — Коли хто кихне, в нас кажуть до нього: "На здоровля," або "дай Боже здоровля." Англійці кажуть: "гад блес юр соул". (хай Бог благословить вашу душу.") Французи: "А во суге" (хай сповняться ваші бажання). Італійці: "Фільї маскі." (щоб ваші діти були хлопці.) Німці: "Ґезунгайт!" (На здоровля.) Турки уважають кихання за зловіщий знак. Для того, коли хто кихне, вони взивають помочі Аллага, турецького бога, проти чортів та їх підступів. Одначе, коли це там кихне ніс високої урядової особи, то це кихнення прибирає вагу державної справи. Для того в деяких азийських краях, коли султан або раджа кихне, сейчас магомеданські священики заряджують публичні молитви. Для того також стараются вони придусити кіхнення у слідуючий спосіб. Урядники мусять уважно приглядатися лицю князя; коли зобачуть, що його лице зачинає кривитися, як звичайно буває перед кихненням, вони дають знак присутним. Сейчас присутні зачинають бити в долоні та кричати, щоби в той спосіб заглушити звуки виходячі з королівського носа.

Індиєць (Гиндус), що кихнув в часі религійного миття або в часі молитви, уважає себе зобовязаним, щоби знова зачати своє миття і молитви бо, після нього, кихнення, колиб вже і не принесло нещастя, уважаеся за занечищення тіла.

Цікаве: — В осені цього року в Ню Йорку відбудесь вистава дівчат, що носять довге волосся. Лучше би було зібрати їх в музей, бо дівчат з довгим волоссям є надзвичайно мало.

Обвід земської кулі виносить 8 тисяч миль. Після вчених сонце є таке велике, що земська куля сховалаб ся в нім мілион тристатисяч разів. Світло приходить від сонця до землі за 8 мінуть. Земля є від сонця 30 мілионів миль далеко. То значить, що світло робить на одну мінуту около 4 мілиони миль. Єслиб з Вініпеґу вийшов експрес, котрий би робив на мінуту милю, він доїхав би до сонця за 117 літ. До найблищої звізди требаб їхати 40 мілионів літ, до місяця 166 днів.

НАША ПЕРЕПИСКА

П. С. Синогубик, Біґ Вал.: Жадане ми вислали. Прочі вже є вичерпані. — **Пі. Ева Романов, Монмартр:** Одержали з подякою. — **П. Дм. Юськевич, Він.** Одержали з подякою. **Всч. о. Довгович, Юнґстовн:** Одержали з подякою. Постараємось післяти Вам жадане. — **П. Петро Знак, Роблін:** Одержали з подякою. Будемо висилати. — **Всч. о. Ващишин, Честер.:** Одержали з подякою. —

ВЖЕ ВИЙШЛА

з

ДРУКУ

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Цікава книжочка, написана Всеч. о. Пантелеймоном **Божиком, парохом у Вініпеґу.**

Ця книжочка містить численні, влучні відповіди на закиди Біблійників і інших.

Знання річи і гарний спосіб писання автора є безпечною запорукою вартости цего твору, який би мав находитись в кождій родині

Книжочку ту горячо поручають наші Преосвященні Епіскоп.

Ціна 25 центів.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Все переминає	5
Голгофта	5
Духовний лік для хорих	5
Життя св. Йосафата.	75
Історія Біблійна Ст. Завіта	100
Короткі Розваги над станом душі	5
Легії Польні	30
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа	20
Найбільша окраса христ. дів.	25
Найкраща потіха в год. смерти	15
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О св. Причастю	15
О потребі і значінню кат. праці	10
Поучення і Поради ч. 1. і 2. по	30
Правда і Обман	30
Правди Вічні	80
Проповіди о. Теодоровича	200
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Страстна Седмица	100
Фабіоля	65
Філотея	65
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Де знайти правду	15
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Апольоґитично-Соціяльна діяльність руського духовпастиря в наших часах	5 ц.
Голос Ісуса в Нсв. Евхаристії	5
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Великий Катизихзм 3 томи по	100
Церковний Співаник (без нот)	10
Молитви з відпустами	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Чому я навернувся	25
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Спомини з терневої дороги	10
Учебник Артметики	100
Учебник Ґеометрії	100
Основні Правди	15
О Любві	5
Від школи до касарні	5
Памятна Книга першого руского паломництва до св. землі	300
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Іпатій Потій	15
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Берестейська Унія	100
Любім Ісуса	40
Вечірня і Утреня 2 томи по	400
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Св Письмо ст. Завіта з поясненнями 7 томів	700
Eastern Ca holics	20

НАРОДНИЙ

КАТИХИЗМ

КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ

Катихизм цей видали ми з препорученя і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice

Box 299

YORKTON. :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ

НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

PHONE { Office 286 / Residence-273

—W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій вижонуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Листопада 1926. Ч. 11.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Великий учинок любови можливий для кождого. — Про Вервицю. — Віра наших Батьків. — Пасхальні Яйці. — Біблійні оповідання. — Добрий учинок не пропаде. — Розмови о релігії. — Наші Місії. — Католицьким Світом. — Для поучення і розривки.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission Yorkton, Sask.

Subscription per Year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ

доброї преси,

ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ОСОБЛИВІ ПОЇЗДИ

ДО ПОБЕРЕЖА В ДОРОЗІ

ДО СТАРОГО КРАЮ

СПЕЦІЯЛЬНІ СПАЛЬНІ ВАҐОНИ

З ВАНКУВЕР, ЕДМОНТОНУ, КАЛЬҐАРІ, САСКАТУНУ, РЕДЖАЙНА

можна їхати особливими поїздами до морського побережа в дорозі до Европи на Різдво, як слідує:

ПЕРШИЙ ПОЇЗД рушає з Вінніпеґу о год. 10 рано 23. листоп. до Монтреалю до получення з відпливом корабля "Атенії." 25. листоп. до Белфесту, Ліверпулу, Глезґов.

ДРУГИЙ ПОЇЗД рушає з Вінніпеґу о год. 10 рано 25. листоп. до Квебеку (прямо північною лінією), до відпливу кор. "Реджайна," 27. листоп. до Белфесту, Глесґов, Ліверпулу.

ТРЕТИЙ ПОЇЗД рушає з Вінніпеґу о год. 4.30 по полуд. 2. грудня до Галіфаксу до відпливу кор. "Пенленд," 6. грудня до Плимавту, Шербургу, Антверпен.

ЧЕТВЕРТИЙ ПОЇЗД рушає з Вінніпеґу о год. 10 рано 9 грудня до Галіфаксу до відпливу кор. "Летіція," 12. грудня до Белфесту, Ліверпул, Глесґов.

ПЯТИЙ ПОЇЗД рушає з Вінніпеґу о год. 430 по полуд. 9. грудня до Галіфаксу до відпливу кор. "Балтік," 13. грудня до Квінставн, Ліверпул.

ШЕСТИЙ ПОЇЗД рушає з Вінніпеґу о год. 10. рано до Галіфаксу до відпливу кор. "Антонії," 13. грудня до Плимавту, Шербургу, Лондону.

ТУРИСТОВІ СПАЛЬНІ ВАҐОНИ

їздитимуть (якщо трафіка позволить) з ВАНКУВЕРУ, ЕДМОНТОНУ, КАЛГАРІ, САСКАТУНУ, РЕДЖАЙНИ, до

Кор. "ШТОКГОЛМ." 5. грудня з Галіфаксу до Готенбургу.

Кор. "ЕСТОНІЯ." 9. грудня з Галіфаксу до Копенгаґи.

Кор. "ФРЕДЕРИК VIII." 10. грудня з Галіфаксу до Крістіянсенд, Осло, Копенгаґи.

Кождий аґент Канадийських Державних Залізниц удїлить вам усїх інформації, або пишіть до:
WM. STAPLETON, District Passenger Agent, Saskatoon

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

КАЛЄНДАР НА ЛИСТОПАД.

1. П. Св. Прор. Йоїла
2. В. Св. ВМч. Артемія
3. С. Прп. Іляріона
4. Ч. Св. Аверкія, Еппа.
5. П. Св. Ап. Якова
6. С. Св. М. Арети і прочих
7. **Н. Н. 20. по С. Св. Маркіяна**
8. **П. Св. ВМч. Димитрія**
9. В. Вв. Муч. Нестора
10. С. Св. ВМч. Параскевії
11. Ч. Св. Муч. Анастазії
12. П. Св. ММ. Зиновія і Зиновії
13. С. Св. Стахія і ін. ап.
14. **Н. Н. 21. по Сош.** Св. Космн і Дам.
15. П. Св.М. Акиндина і проч.
16. В. Св. М. Акепсіма
17. С. Св. Прп. Йоанікія
18. Ч. Св. Муч. Галактіона
19. П. Св. Павла
20. С. Св. Єрона Муч. і Прп.
21. **Н. Н. 22. по Сош. Соб св. Арх. Михаїля**
22. П. Св. Онисифора і Порф.
23. В. Св. Ап. Ераста
24. С. Св. ММ. Мини, Віктора і прочих
25. **Ч.†Св. СвМ. Йосаф.** (на нед.)
26. П. † Св. Йоана Золот.
27. С. † Св. Ап. Филипа
28. **Н. Н. 23. по С. св СвМ. Йос.**
29. П. † Св. Ап. Матея
30. В. Св. Григорія Еппа.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛИСТОПАД.

7. — **Нед. 20. по Сош. Гл. 3., Єв. утр. 9.** — На літ. Ап. 200, Єв. Лу. 30.

8. — **Св. ВМуч. Димитрія.** — Всеночне. — Єв. утр. св. Мат. 36. — На літ. Ап. 292, Єв. св. Йо. 52.

14. - **Нед. 21. по Сош. — Гл. 4., Єв. утр.** 10. — На літ. Ап. 203, Єв. св. Лу. 35.

21. - **Нед. 22. по Сош. Собор. Св. Арх. Михаїла. Гл. 5., Єв. утр. 11. Всеночне.** — На літ.: Троп. воск., Арх., конд. воскр., Сл.: конд. Арх., Ін.: Богор. по гласу наславника. Ап. 215 і 305, Єв. св. Лу.83 і 51.

28. - **Нед. 23. по Сош. Св. СвщМ. Йосафата. Гл. 6., Єв. утр. 1.** - Всеночне. — На літ. Троп. воск., Св., конд. воск., Сл.: конд. свят., Ін.: Богор. по гл. наславника. — Ап. 220 і 311. Єв. св. Лу. 38 і св. Йо. 36.
Від 28. зачинає Пилипівка.

Печатано за дозволом духовної власти

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Листопад** **1926.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Великий Учинок Любови Можливий Для Кождого.

Велике число наших поважаних читачів мають у Старому Краю кревних, свояків та сердечних приятелів. Часто не знають вони, як би то їм показати, що за них не забувають, та нераз бажають вислати їм дарунок на доказ своєї любови, особливо з нагоди свят або Нового Року.

Часто хотіливб вони писати до них, щоби їм пригадатися, але часто не мають ні способу, ні часу.

Ми подаємо для всіх дуже легкий і приємний спосіб, щоби могли мати часті зносини зі своїми родичами та приятелями в Старім Краю.

Ви негодні писати кождого місяця — "Голос Ізбавителя" зробить се за Вас.

Ви негодні ні сказати, ні писати при кождій нагоді, що за них не забуваєте: "Голос Ізбавителя" зробить се за Вас.

Ви любилиб постаратися на кождий місяць о добре читання та о кілька приємних хвиль для тих, котрі Вам дорогі — "Голос Ізбавителя" робить Вам це можливим, і Ваші дорогі кождого місяця будуть знали, що Ви про них не забули.

Для тої ціли вистачить післати 1 доляр, 25 центів на адрес: Redeemer's Voice, Box 299, Yorkton, Sask., та подати адрес тих осіб, котрим хочете висилати "Голос Ізбавителя."

Зробіть так чим скорше та постараєтеся о гарну потіху та приємну несподіванку для своїх родичів, кревних та знакомих.

Рівночасно зробите так гарний учинок любови, який Ісус і Матінка Божа певно винагородять, бо-ж се є гарне діло, постаратися о добре читання для тих, котрих любимо.

Не забудьте написати виразно їх адреси.

Це є так гарний акт любови, що поручаємо його навіть тим, котрі в Старім Краю не мають ні родини, ні знакомих, а котрі впрочім моглиби пожертвувати суму для передплати одному або другому побожному читачеві у Старому Краю.

В тій ціли ми радо приймемо навіть 10, 20 або більше центів, щоби можна деяким посилати наш місячник задармо для слави Бога та добра Святої Церкви.

Не забувайте отже на своїх родичів та знакомих у Старім Краю, не забувайте на своїх братів; робіть, скільки можете, цей гарний учинок любови, стараючися для них о наш місячник. Бог буде Вас за це благословити.

Щоби мати право на "Голос Ізбавителя" для якоїсь особи в Старім Краю, ціна за один рік є 1 доляр. 25 центів.

Одначе ми принимаємо також яку небудь суму в тій ціли, щоби посилати наш місячник бідним у Старім Краю...

На цім місци ми чуємося зобовязаними до того, щоби похвалити тих, котрі вже самі зробили то, до чого ми взиваємо тепер усіх читачів.

Спасибі заздагегідь в імени бідних читачів у Старім Краю і в імени

■

Адміністрації "Голосу Ізбавителя."

ПРО ВЕРВИЦЮ.

НАБОЖНІСТЬ ДО ВЕРВИЦІ, ПОЗНАКА ПРИЗНАЧЕННЯ.

В Льотарінгії більша часть родин має звичай, щоб зимовою порою кождого вечера спільно відмовляти вервицю. Коли ти так йдеш там таким селом під вечір, ти почуєш коло кождого дому побожні молитви. Втвори двері такої хати, увійди до середини і разом з цею християнською родиною молися на вервиці, а певно вид тої сердечної побожности порушить тебе до слез Бо дійсно, як зворушаючий образ ти зобачиш в тій хаті! Тут клячить сивоволосий старець, его струджена рука пересуває зернятка вервиці, а дрожачі уста набожно повторяють улюблену молитву: Богородице Діво; там мущина в силі віку, то отець родини окружений своїми дрібними дітьми, що разом з батьком щебечуть невинними устами святі слова молитви; там дальше зобачиш жінку, а перед нею на крісли маленьку дитину; воно мале ще не знає молитися, але через свое тихе захования оказує пошану для молитви тих, що его окружають.

Нехай та дитинка то маленьке янголятко підросте, а воно певно полюбить цю молитву, яка входила колись до его дитячого серця і ушима і очима. Це дитя бачило, як молився его дідо, мати, братя, сестри, і спомин цеї родинної побожности остане в его серцю на все, жадна сила не зможе цеї згадки затерти. Набожність

до Марії буде для нього все легка і мила; ця набожність буде природно виходити з его серця, як щось одіднченого по родичах. Дитина, що виросла в такім християнськім окруженню, лекше заховає віру, лекше опреся безбожности.

О, як неоцінену вартість має таке перше виховання в школі Пречистої Діви, Царищі Пресв. Вервиці! Дитина, що дістала таке виховання, пізніше лекше **витреває в** набожности до Божої Матери; ця дитина вже за молоду навчилася взивати Марію. А хто витреває в набожности до Марії, має запоруку спасення. Крім цего, Марія **ніколи не забуде** на те, що хтось Ёї давніше почитав, хотяй би навіть він відтак покинув давніше побожне життя. Много примірів можна навести на доказ, що це правда. От послухай, що говорить один отець з чина Пасіоністів:

В однім італійськім місті жив молодий чоловік, котрий від дитинячих літ мав набожність до Пресв. Діви Марії. Він записався до братства Пресв. Вервиці. Завдяки тій набожности сплпвало на него много ласк. Та на жаль чим більше взростав в літах, слабла его набожність. Мало по мало він занедбувався, пішов за потягом зіпсованого світа і з часом зовсім не дбав о свою душу. З давної ревної набожности остало ему лиш те, до чого навик з дитинства, що часто відмовляв вервицю. Нараз тяжко занедужав; бачив збликаючу ся послідну хвилю. Перед лицем смерти стали ему перед очима всі его гріхи. Жах і розпука заволоділи его серцем. Ёму здавалося, що бачить злих духів в страшних видах, що чекають на него, щоби его вкинути в пропасть вічного прокляття. Під вражінням свого нещасного стану він навіть не думав про це, щоби взивати помочи Божої і Пресв. Діви; противно, він став проклинати годину, коли прийшов на світ, а навіть ті ласки, які дістав з неба. Однак Марія, Мати милосердя, не забула на его давнішу набожність до Неї. Вона являєся ему, проганяє злих духів, потішає як мама дитину. Хорий чув, як Вона говорила до Ісуса: "Це правда, мій Сину, що цей бідний грішник Тебе ображав, це правда, що за свої проступки заслугує на пекло; однак згадай, що він мимо нещасного стану гріха, в якім находився, не переставав часто відмовляти вервиці. Задля Твоєї любови до мене, я беру его під свою опіку; я маю надію, що цей молодий чоловік змінить свое життя, буде покутувати за свої гріхи; лиш зволь ласкаво дати ему на це конечний час." По тих словах Марія замовкла, а Ісус заявив, що вислухує Ёї просьби. Хорий подужав, і жив від того часу дуже примірно аж до смерти.

О, як великий скарб, богатий спадок, лишають родичі своїм дітям, наколи їх навчуть за молоду молитись на вервиці! Як щасливі діти, котрих родичі не лиш словами, але і приміром потягнуть до сердечної набожности до Пресв. Діви через стале відмовлювання вервиці. Такі діти дістають через цю набожність наче ключ до неба.

25 листопада 1858 року вмирав один пан високого роду, князь Гуржолт в своїм замку в Арденах. Він був нащадком одної з найстарших родин в Поату, а в спадку по своїм батькови дістав чесність характеру і любов до вітчини. Его мати була то женщина дуже побожна: глибоку віру і щиру набожність уміла вона защіпити в серцю цего свого сина. Коли він вже лежав на смертнім ліжку, він покликав священика, і в присутности своєї родини і служби, приняв послідні св. Тайни в найлучшім розположенню. В міру, як взростали его болі, він оказував еще більшу терпеливість і зданяся на Божу волю, так, що всі присутні подивляли его мужність. Він казав: "Я готов на це, щоби сповнилася Божа воля." Коли чув вже близьку смерть, прикликав свого сина, і так до нього промовив: "Мій сину, прийми з рук свого тата цю **вервицю.**

на котрій моя мама тілько разів молилася. Не можу зробити для тебе в цій хвилі ціннішого дарунку. Заховай его, і коли будеш з цего дарунку користати, коли будеш молитися на цій вервиці, згадай на мою смерть."

В кілька годин потім князь віддав Богу свого духа.

Так то цінять собі набоженство на вервиці правдиві христіяни; вони це набожество уважають яко заруку свого власного спасення, як один з найлучших способів витревання в добрім.

Як довго ми стало молимося на вервиці, ми можемо сильно надіятись, що Господь захоронить нас перед блудними дорогами, або принайменше дасть ласки правдивого наверненя.

**
*

Позволь, що спитаю тебе: чи ти вже молишся на вервиці? Чому ні? Чи жалуєш для Марії посвятити щодня тої чверть годинки? Марія так любить, коли ми молимося на вервиці! Чому відкладаєш на завтра? Завтра може до тебе не буде вже належати. Нині зачни любити Марію, нині зачни відмовляти вервицю; через стале відмовлювання вервиці, ти запевниш своє спасення. Коли любиш свою душу, молися на вервиці.

О Мати мого спасення! Як може хто заднайти такий легкий спосіб, щоби Тебе почитати, Тобі подобатися і зискувати Твої ласки? О Маріе, внеднай мені сили і відваги, щоби я поконав неохоту, тяжкість і всі інші перешкоди, котрі мене відтягають від молитви на вервиці. Зділай, щоби моя душа була вірна цій молитві. Постановляю відмовляти вервицю вірно аж до смерти. Маю надію, що через сталу набожність до Тебе я зискаю у Тебе ласки витревання аж до смерти, Амінь.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

ПЕРШЕНСТВО ПЕТРА.

(Дальше.)

Св. Кирило відкликується до Папи Келестина проти Несторія; так само Несторій відкликується до того самого Папи, котрий стас по стороні Кирила.

На соборі, що збувся року 444, Святий Іляріон, Архієпископ в Арль, в Галії, усунув Целідонія, епископа Бесансону ізза того, що його висвяченню на епископа стояла перешкода церковного права. Епископ відкликався до Святійшого Престола, і він та Митрополит удалися особисто до Риму, щоби піддати рішення своєї справи осудови Папи Льва Великого. По уважнім розслідженню Найвищий Архієрей проголосив оречення собора неважним, відкликав кару та поставив усуненого Достойника на його трон.

Той сам Архієрей скартав Ілярія також ізза того, що він неправно позбавив достойнства епископа Проекта.

Судова власть Папи проявляється тут тим яскравіше, що Ілярій не був неслухняним, ні збунтованим епископом, а противно: був будучим та ревним достойником. Ціла Церков почитає його як святого, а по смерти Папа Лев називає його: Ілярій **блаженної памяти.**

Теодорет, славний історик та єпископ Циррґу, будучи осуджеиим на ніби-соборі в Ефезі року 449. відкликується до Папи Льва отцими зворушаючими словами: "Я ожидаю рішення Вашої Апостольської Столиці і благаю Вашу Святість, щоби спомочи мене, що взиваю Ваш правильний та справедливий суд; та що би веліти мені поспішити до Вас і здати справоздання з моєї науки, котра йде слідами апостолів. . . Я благаю Вас, щоби не погордити мою просьбою. Не погордіть моїм сивим волоссям. . . . Понад усе я прошу, щоби вказати мені, чи піддатися несправедливому засудови, чи ні; бо я жду на Ваш осуд. Єсли прикажете мені, щоби піддатися всему тому, що рішено проти мене, я піддамся і вже нікого не буду непокоіти. Я тоді буду ожидати справедливого суду нашого Бога і Спасителя. Мені, хай свідком мені буде Всемогучий Бог, мій Судія, не йде ні о честь, ні о славу, але о згіршення, яке повстало; позаяк многі не дуже просвічені, особливо ті, яких я навернув з ріжних Єресий, зважаючи на **Престіл**, що засудив мене, будуть думати, що я справді єретик, бо вони самі не можуть осудити справности научання." Папа Лев проголосив засуд неважним, а Теодорета привернено на його Престіл.

шення Патріярха Царгородського до Папи святого Гри-

Йоанн, опат Царгородський, відкликується від рішення Григорія Першого, якій уневажнив засуд Патріярха.

Року 859 Фотій написав до Папи Николая, Першого лист із просьбою, щоби Вселенський Архієрей потвердив його вибір на патріярший престіл в Царгороді. Позаяк Папа, як совість йому наказувала, відмовив, Фотій відорвався від Католицької Церкви і в той спосіб започаткував схізму.

Це є кілька примірів узятих прихащем із історії Церкви. Ми бачимо, як церковні достойники, які визначаються своєю святістю та занимають найвищі становища у Східній Церкві, і для того находяться далеко від місцевих впливів Риму, як вони в усіх добах первісної Церкви, відкликуються від рішень своїх власних епископів і своїх Соборів до найвищого суду Святішого Престола. Наколи не означає це, що Вона має найвищу судовласть, то я такой не знаю, що це взагалі вища судовласть є.

По друге. — Христіяни всіх визнань уважають правовірними **Отців** із перших пятьох століть Церкви. Ніколи ніхто не важився поставити в сумнів віру таких мужів, як Василій, Золотоуст, Кипріян, Августин, Єронім, Амврозий, Лев. Їх загально признається сторожами чистої науки та живими представителями "віри переданої Святим." У своїму часі були вони для Церкви тим, чим були для Неї в перших Її літах Петро і Павло і Яков. Ми мимохіть шукаємо їх свідоцтва, щоби пізнати, яка була віра тих часів; бо-ж де підемо шукати слів вічного життя, єслиб не в них?

І от! Отці Церкви одноголосно віддають поклін Епископам Риму як своїм Настоятелям. Недостача місця, яке маю до розпорядження в цій книжці, не дозволить мені, щоби подати уривки з їх писань. Читач, який не знає власної бесіди Отців, або не має під рукою їх писань, може уживати твору, якого заголовок є "Віра Католиків," де у англійському перекладі знайде багато уривків з їх писань, котрі обороняють Першенство Папів.

По третє. — **Вселенські Собори** є іншою вимовною обороною Папського Першенства. Вселенський, або Загальний Собор, це збір Достойників, що представляють цілу Католицьку Церков. Загальний Собор є для Церкви тим, чим для Сполучених Держав є законодавчі і виконавчі збори у Вашінґтоні.

До нинішнього дня відбулося 19 Вселенських Соборів, разом зі Собором Ватиканським. Одинайцять останніх відбулося на Заході, перших вісім на Сході. Я не буду говорити про Західні Собори, позаяк ніхто

не перечить, що вони були під властию Папів.

Я коротку поговорю про величезний вплив, який мала Святіща Столиця на вісьмох Східних Соборах.

Перший Вселенський Собор відбувся в Нікеї року 325. Другий в Царгороді, року 381; третий в Ефезі, року 431; четвертий в Халкедоні, року 451; пятий в Паргороді, року 553; шестий в тім самім місті, року 680; семий в Нікеї, року 787; а осьмий в Царгороді, року 869.

Епископи Риму ці Собори скликували, або принаймні давали згоду на їх скликання; вони були через своїх висланників председателями всіх тих Соборів, з винятком першого і другого Собора в Царгороді; вони потвердили своєю властию усіх тих вісім Соборів. Заки рішення Соборів могли стати зобовязуючими законами, вони мусіли мати підпис Папи, цілком так само як в справах рішень нашого Парляменту треба підпису Президента, заки стануть зобовязуючим правом.

Чи не є це блескучий доказ Першенства? Папа скликає, управляє та потверджає Собори, не гей ввічливости, але тому, бо це Його право. Достойник, що скликує Зборн, є председателем засідань, якого підпис є безусловно потрібний до потвердження Актів, на певно має вищу власть, як другі члени.

Пасхальні Яйці

(Продовження.)

Кожда дитина хотіла знати, що було написано на яйцях. Пані, успокоївши дітий, що кричали з радости, уставила їх в колесо та стала прочитувати написі на яйцях. Всі стали уважно слухати. Напнси висказували короткими словами приписи христіянської обичайности, так, що легко можна їх було запамятати.

"Люби Бога, дитино, це є твій перший обовязок!"
"Будь завше вірною святій вірі."
"Без віри немож бути чесним чоловіком."
"Уникай гріха! Перед Богом ніщо не скриється."
"Нещасливий чоловік той, що забуває за Бога."
"Дякуй Богу за все, що тобі трапляється."
"Хто любить Ісуса, слухає Його приказів."
"Молитва і праця роблять чоловіка добрим та мудрим."
"Брехливому ніхто не вірить, хоч би правду говорив."
"Піянство зроджує ганьбу і нужду."
"Скромність є гарніща від усякого убрання."
"Розкіш минає, чеснота лишаєсь."
"Добро, зроблене вчера, є щастям цього дня."
"Наймякша подушка, це чиста совість."
"Будь усе готовим явитися перед Богом."

Кожда дитина хотіла запамятати свою напись та в умі собі її повтаряла, щоби її не забути. Батьки і матері були очаровані. "Діти навчилися тепер за пів години того, чого би були не навчились інакше навіть за шість місяців," говорили вони.

"Це правда," заговорив мельник; "дочати дітям охотно, доброї волі, то найважніще. Справді! В такім короткім

часі вони навчилися так багато, бо-ж то, що тепер знають, то ціла, коротко зібрана наука християнської обичайности для молодіжі."

Коли всі йшли до дому, пані поручила родичам, щоби дітям пригадували завше ті написи при кождій пагоді. І так, коли яка дитина не хотіла послухати, батькови вистачило піднести в гору палець а сказати: Статочна дитина...!, а дитина сама докінчила: "...зараз слухає," і сейчас зробила те, що їй було приписане.

Від тої хвилі діти тої долини стали уважати, щоби бути добрими.

Пара яєць, що більше варті, як золото.

Серед усіх, що були прийшли на "яєчкове" свято, пані запримітила одного молодого чужинця, котрий помимо загальної радости оставався глибоко засмученим. Мав він около 15 або 16 літ. Його убрання було убоге, одначе з лиця била шляхотність. Свіжа барва твари давала пізнати, що він сильний, здоровий, з голови спадало на плечі гарне волосся. Виглядав він умучений, в руках тримав палицю.

Коли майже всі селяне забралися, пані запитала зі співчуттям молодця, чого він такий сумний.

"Ох," заговорив молодець, придавлюючи слези, які тиснулися йому в очи, "щой-но місяць тому помер мій батько, каменяр. Моя мама осталася безпомічна з трома дітьми, з котрих я є найстарший. Один з батькових братів, також каменяр, згодився принати мене до себе, щоби навчити мене свого ремесла, щоб я пізніще міг заробляти для себе та спомагати свою маму. Я отже йду до свого стрия, що мешкає далеко за цими горами. Я вже зробив двайцять миль, і ще мушу зробити тілько само.

Пані була до глибини душі порушена нещастями тої вдови. Їй здавалося, що єї доля зовсім подібна до єї власної. Вона сказала молодцеві, щоби всів, дала йому молочаної зупи, яєць та тісточок, і до того дала вона хлопцеві також одно яйце помальоване і сказала: "Дай це яйце своїй матері. Те, що є на ньому написане, є найкращою потіхою, яку я можу їй зробити: "Надійся на Бога, а Бог тобі поможе." Я думаю, що вона буде мені вдячною за той дарунок, а навіть, наколи зрозумієте ту засаду та переймеся нею, то це буде найкращий дарунок зі всіх, які може би їй зробити."

Молодець подякував пані з цілого серця. Він переночував у мельника та рано знова вибрався в дорогу, коли тільки появилися перші лучі сонця та озолотили вершки скал. Добрий мельник дав йому на дорогу запас чорного хліба та сира.

Андрей (так називався молодець), ішов скорим ходом то горами, то долами, та вкінці вечером третого дня був уже недалеко свого стрия. Ішов він вузкою стежкою, що провадила довкруги стрімкої скали. Холодний мороз проймив його аж до костий, коли побачив страшну безодню пропасти, здовж якої провадила його доріжка.

Нараз, в глибині пропасти, побачив він гарного, зауздaного копя, з багатим сідлом. Вся упряж була пурпурова, та віжки були гей золоті. Кінь підніс голову та побачивши хлопця заржав.

"Боже мій," закликав молодець, "як-жеж дістався той гарний кінь на дно цеї пропасти? Мабуть, що належить він до якогось їздця. Коби тілько його панови не трапилося яке нещастя! Кінь, осідланий, без їздця і то на такім місці! Це звіщає якесь нещастя. Треба йти подивитися."

Через кілька хвиль надармо старався зійти на долину, хоч добре знав лазити по збічах скал. Вкінці знайшов серед скал довгу, вузку прогалину, яку вимолов потічок, що під ту пору висох. Андрей зійшов на долину. Там, під скалою знайшов простягненого чоловіка з гарним лицем. Побіч нього лежала списа та гарний шолом. Зразу Андрей негоден був розпізнати, чи він тільки спав, чи був мертвий. Вкінці, порушений співчуттям, взяв їздця лагідно за руку, схилився до нього та сказав: "Пане, чи сталося вам яке нещастя?" Мущина отворив очи, що вдивилися у лице Андрея; відтак зітхнув, хотів щось сказати; одначе його висінки були даремні; він міг добувати з грудий тілько незрозумілі звуки. Його рука піднеслася до уст та показала на шолом. Андрей зрозумів, що він хоче пити, взяв шолом та пішов за водою. Недалеко здибав він вохке місце. Ідучи далі каміннам та корчами знайшов вкінці мале, чисте жерело, що добувалося зпід скали укритої мохом. Він набрав води та поспішно поніс до чужинця. Цей одним духом жадібно напився води. Йому стало відразу багато лекше. Поволі, поволі він став говорити.

Далі буде.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

СИН ЯКОВА В ЄГИПТІ.

Це оповідання засмутило старого патріярха. Він не знав, що думати про дивне приняття, якого його сини дізнали від управителя, коли вони, отвираючи свої міхи, щоби з них висипати збіжжа, знайшли гроші, якими заплатили за збіжжа. Знайдення цих гроший наповнило їх правдивим жахом, так як пригадали собі підозріння урядника; вони питалися самі себе, чи цим разом він не оскаржить їх о крадіж або опущство. Яков попадав у розпуку на саму згадку, що має пустити в подорож свого наймолодшого сина.

— "Ви заберете мені всіх моїх дітий, закликав він. Йосифа вже нема. Симеон мучиться в оковах, а ви хочете мені вирвати ще Веняміна! І всі ці нещастя спадають на голову мене, бідного старця!

Отче, відповів Рувим, если я не приведу тобі назад Веняміна, я годжуся на те, щоби глядіти на погибіль моїх двох синів. Повір його моїй опіці і я присягаю тобі, що він верне назад здоровий і безпечний.

— Ніколи, відповів Яков, ніколи мій син не піде з вами. Його брат помер, а тільки він лишився мені по моїй дорогій Рахилі; велиби по дорозі случилось йому нещастя, вашому сивоволосьому, горем зломаному батькові не осталосьби нічого іншого, хиба зійти у гріб.

І як не наставали вони, старець остався незломним. Тимчасом голод далі шалів по країні, запаси збіжжа меншали з дня на день, поживи знова стало бракувати. Сини Якова, понурі і мовчаливі, не мали відваги говорити про нову подорож, щоби не мучити батька жаданням, щоб він пустив Веняміна. Тілько Яков сам пригадав собі, що треба нової подорожі.

— Верніться в Єгипет, сказав він одного дня своїм синам, і старайтеся дістати ще денцо поживи.

— Дуже охотно, сказав Юда, але управитель нам заклявся, що без милосердя будемо вигнані з Єгипту, наколи не приведемо зі собою Веняміна. Позволь, щоби Венямін ішов з нами, тоді без труду купимо збіжжа; наколи ні, то непотрібно нам вибиратися в дорогу, бо той чоловік сказав нам виразно: "Без нього не допущу вас до себе."

Яков усе таки ще крутив:

— Чому було вам говорити до того чоловіка про вашого малого брата, сказав він. Чи не був я вже досить нещасним, щоби виставляти мене ще на нові злидні?

— "Алеж, тату," сказали сини, "управитель давав нам усякі питання про нашу родину, чи ще батько жие, чи масмо ще інших братів: ми не могли мовчати. А впрочім, як могло нам прийти на гадку, що він скаже: приведіть мені вашого брата?"

Вкінці Юда перервав усяку нерішучість, пригадуючи неминучу конечність:

— Отче, сказав він, треба згодитися на те, щоби Венямін ішов з нами; тут ходить о життя або смерть для нас і для наших родин. Я беру твого сина під свою опіку: від мене будеш його жадати. Наколи я не приведу його назад у твої обняття, я годжуся на те, щоб ти ніколи мені не простив. Впрочім, чого так боятися кількаденної неприсутности? Без твого вагання та отягання ми вже булиб вернулись.

— Діти мої, закликав Яков зітхаючи, коли вже так треба, я піддаюся вашій волі. Виберіть найкращі дари з наших виробів та дайте їх управителеві: ритину, мід, кадило, миро, теревинт, міндали. Возьміть у два рази тілько гроша, скілько перший раз і зверніть гроші, які ви знайшли у своїх мішках, щоби поправити помилку, з якої нам невільно користати. Заберіть зі собою свого брата і йдіть знова до володітеля Єгипту. Я молю Бога всемогучого, щоби зробив його серце приязним для вас. Коби пустив він назад із вами Симеона, якого держить у вязниці і цього бідного Веняміна! А я остануся тут сам, немов чоловік бездітний, полишений усіма!"

На другий день браття Йосифа, обтяжені дарами та з великою скількістю грошей, удалися знова дорогою у Єгипет, а Веняміи разом із ними.

ВДЯЧНІСТЬ.

Прийшовши у столицю, сини Якова знайшли Йосифа серед натовпу чужинців, що приходили з усіх сторін, щоби накупити збіжжа. Хоч занятий справами, управитель все-таки запримітив ново прибувших, і з невисказаною радістю побачив серед них Веняміна.

— "Заведи цих людий з Ханаану до палати," сказав він на ухо своєму дозорцеві, і приготов велику гостину, бо я хочу, щоби вони їли нині зі мною.

Цей час сторож сказав синам Якова, щоби ішли за ним та повів їх до палати управителя. Це наповнило їх переляком.

— "Нас ведуть до палати," так говорили вони до себе, "певно для того, щоби ми відповіли за гроші, котрі ми знайшли в наших мішках. Знова чекає нас очернення, щоби нас зробити рабами та насильно забрати нашу каравану."

Щоби помішати цей, як думали вони, підступ, рішилися, заки ще перестушли поріг палати, оповісти дозорцеві все, що їм сталося.

— Пане, сказали вони, зволь на хвильку послухати нас. Ми вже раз були прийшли в Єгипет, щоби купити збіжжа. Отвираючи в одній гостинниці наші мішки, на велике наше здивовання ми знайшли в них гроші, якими ми були заплатили за збіжжа. Ми щиро приносимо тобі все назад, нічого не бракує на вазі, разом із гріпшми на нове закупно збіжжа. Ми негодні уявити собі, хто міг нам поставити ті гроші у наші мішки.

— Будте спокійні, відповів сторож лагідно, та не непокійтеся тим. Ваш Бог, Бог вашого батька, певно поставив ті гроші у ваші мішки, бо я добре затямив, що ви мені заплатили.

Хвилину по цій ласкавій відповіди привів до них Симеона, якого казав вивести з темниці. Опісля, завівши їх до палати, приказав дати їм води, щоби обмили собі ноги, дав приказ, щоби припильновано добре їх каравану, та зайнявся приготуваннями гостини. Сини Якова не розуміли нічого з цього дивного принятя. Чи успособлення управителя зглядом них змінилося, чи може він лагодив їм нову засідку? На кождий випадок, ожидаючи його повороту, назначеного на полудне, вони порозкладали в кімнаті ріжні річи, які йому хотіли подарувати.

Дальше буде.

Добрий Учинок Ніколи Не Пропаде.

Пан Шульц був багатий. Мешкав він у одному гарному домі в Німеччині. Хоч як одначе був він багатий на добра цього світа, дібр неба не посідав майже ніяких. На папері, у метрящі, був він католиком, але релігійних обовязків уже давно не сповняв.

Побіч його мешкання стояв убогий дімок, з малим огородцем на переді. Мешкав у ньому убогий столяр на імя Николай, разом із численною родиною. Це був статочний і побожний робітник, який учив своїх дітий усіх чеснот.

Оба городи були відділені тільки живим плотом, так то і легко було пану Шульцови розмовляти з дітьми свого сусіда.

Старший синок Людвик, гарний, вісім - або девятьлітний ясноволосий хлопчина, вскорі став його улюбленим приятелем. Пан Шульц часто його кликав до себе, любив слухати, як він щебетав, і ніколи не випускав його до дому, щоб не дати йому якогось дарунку. Людвик скоро ріс і гарно вчився у школі так, що всі налягали на родичів, щоби його дали до шкіл. Добра дитина цілим серцем того бажала, але що робити? Батькови тяжко було удержати родину при бідному житті, а де там ще післати дитину до школи!

Одного дня пан Шульц побачив, що Людвик був сумний; він запитав його, що йому сталось. Хлопчина звірився йому зі своїм болем; у великодушнім зворушенню багач згодився за хлопця платити.

Людвик пішов до шкіл. По прегарних успіхах у школі став він ревним священником, а відтак місіонарем повним запалу о спасення душ.

Довгі літа перебув він у чужих краях, але хоч далеко від рідної хати, все-таки не забував благати Бога, щоби благословив чоловіка, якому він по Божі завдячував своє звання.

Серед тяжких, апостольських праць його здоровле підупало, його настоятелі покликали його назад до рідньої землі та післали його на кілька тижнів до родимого міста.

Вісти, які він одержав про свого доброчинця, пригнобили його. Пан Шульц відчужувався від Бога щораз більше; він уписався навіть до одної безбожної організації, яка поставила собі за ціль нищити віру у серцях людий. В тій хвилі він тяжко хорував; він мав умерти смертію проклятих, бо його товариші безбожники, помічники пекла, стерегли його кімнату, щоби жадний священник не міг до нього приступити.

Місіонар усіми силами старався добити до ліжка вмираючого. Та дарма! На нього посипалися погрози і зневаги. Остався тільки один спосіб: молитва; так наш місіонар став ревно молитися.

Була гарна, лагідна літна ніч. Отець Людвик був у городі, що лежав в сусідстві батькового дому. Сумними, задуманими очима глядів він у вікна кімнати, де лежав, вмираючи, його добродій. По мурі пнялися корчики дикого винограду, вирастаючи з грубого, суковатого пня, по якому він колись, бувало, вилазив у своїх дитинячих літах. Він пригадав собі, що одного разу він так заліз був навіть у вікно і несподівано став перед паном Шульцом, подаючи йому гарний букет цвітів з нагоди імянин. Цей спомин був для нього вдохновенням.

Колись він лазив по тім пні, щоби бавитися; тепер міг це зробити, щоби дати умираючому послідну, христіянську потіху! Правда, він уже не був такий звинний як колись хлопчиною, але тут іде о це, щоби виратувати душу, яка йому дорога; з довірям на поміч Божу він узявся до діла, щоби виконати небезпечний свій замір.

Щасливо заліз він аж до на пів отвореного вікна, дістався до кімнати, та лагідно став зближатися до ліжка хорого. Пан Шульц дрімав, та здавалося, що був дуже неспокійний. Він нагло очутився та крикнув

стогнаючи: "Священика! Священика!" Місіонар взяв його за руку та лагідно заговорив: "Успокійтесь, успокійтесь, мій приятелю, мій батьку, священик є коло вас." Хорий устав із тяжким трудом і на хвилю впялив свої очи у священника, не маючи сили сказати ні одного слова. Відтак скрикнув: "То ти Людвик! То ти прийшов, щоби зняти з мого серця тягар? Але чи знаєш ти, як тяжкими ланцухами скована моя душа? Чи знаєш ти, що я вже не є паном своєї волі?" — "Відваги, друже," сказав місіонар; "я знаю всьо; але берімся до найважнішого діла; не тратьмо часу та упорядкуймо ваші рахунки з Богом." Хорий послухав, а священник в імя Бога простив йому його провини.

Взтеклість сектарів була не до описання, коли побачили вони рано в кімнаті хорого священника, який їм дав знак, що хорий помирився з Богом та вирікся їх орґанізації. Вони з гнівом забрались і вже не вернули. Пан Шульц при помочи священника, котрий завдячував йому своє вихованя, міг приготовитися на смерть і з великою набожністю приняв послідні святі Тайни.

Бог дав йому час потрібний до того, щоби поправити свої проступки. Помимо всякої неправдоподібности слабість тягнулася довго. З вдячности до Бога він віддав велику частину свого маєтку для закладів, в яких виховувалось бідних молодців на священників.

Вирівнавши свої обрахунки з Богом, пан Шульц умер спокійно.

В наверненню пана Шульца намацально мож було бачити Боже Провидіння. А прецінь пан Шульц, коли помагав Людвикови, не робив це з надприродним наміренням, яке є потрібне, щоби наші добрі діла помогли нам до неба.

Як-жеж великої нагороди діждуться ті ревні христіяни, що помагають до доброго вихованя священників, маючи на намірі лиш славу Божу і спасення душ.

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

ХТО ЦЕ Є ІСУС ХРИСТОС?

Я не маю цим разом відваги поставити на чолі цеї статті закиду, про який хочу говорити... Є він сатанською хулою, з якою припяли Ісуса Христа фарисеї та старшини жидівського народу... Але не лиш вони... Хто знає, дорогий читачу... може і в твоїх гадках Ісус Христос займає тілько місця, кілько в умі бідного поганина, який за Нього ніколи й не чув.

Хто це є Ісус Христос?

Хай відповість Він сам.

Я бачу Його звязаного перед жидівським первосвящеником Каяфою... Він звязаний, і в тій хвилі ходить о Його смерть або життя. Його в тій хвилі судять ніби, в дійсности вже давно рішили, що мусять Його згладити.

Щоби їх засуд виглядав хоч на верх справедливим, вони закликали свідків. Та свідки не помогли нічого; що один сказав, то другий перечив. Тоді "питав Його первосвященик і сказав Йому: Чи ти Христос, син Бога...? А Ісус сказав: Я єсьм." (Мар. XIX. 61.)

До свого ученика Филипа, котрий Його просив, щоби показав їм Отця, Ісус сказав: "Филипе, хто мене бачив, бачив Вітця... Вірте мені, що я є в Вітці а Отець в мені."

Так, любий читачу, Ісус Христос, це Бог.

Я кільканайцять літ тому взад не був би мав відваги пригадувати тобі, що ти мусиш вірити, що Ісус Христос є Богом... На жаль обставини особливо в Новій Країні такі, що на ганьбу і встид людського розуму треба боронити Ісуса перед хулою, котра каже, що Ісус є тільки чоловіком, хоч наймудріщим зі всіх людий.

Тупа маса півінтеліґентів, що часом навіть беруться закладати "українські церкви," здичілі товпи большевиків, що вганяють за худобічим щастям, ніби інтеліґенти, що поняття не мають про реліґію, навіть просвітні (!) наші орґанізації, всякими средствами впоюють в душу нашого і так нещасного народу переконання, що Христос, це тільки вчений мудрець. Розуміється, що й не треба згадувати за ріжних протестантів, що присвоюють собі право судити Ісуса Христа і Його науку так, як їм подобається.

Я мав під рукою календар "Канадийського Фармара," де була стаття, що до небес вихваляла одного з найненависніщих і найнечесніщих безбожників: Ренана. Що большевицькі ґазети підривають віру в Бога, цему ніхто не дивується, але коли це є орґани, що мають претенсії давати просвіту нашому народови, коли це є орґани фарисеїв, що закладають "ліпші церкви," це є ненависно, це є в найвищій мірі підло.

Для того не дивуйся друже, коли "Голос Ізбавителя" уважає потрібним боронити Божество Ісуса проти Його ворогів.

Ісус Христос, це надлюдське Єство, про яке говорить Євангеліє. Євангеліє, це історія Ісуса Христа написана через наочних свідків перед наочними свід-

ками життя Ісуса, перед Жидами і першими християнами; історію ту списали найсвятіщі з усіх людий. Апостоли, котрі навіть життя своє віддали в обороні того, що розказували про Ісуса в Євангелію.

Дивись, брате, передусім на незмірну велич Особи Ісуса, в порівнанню до всіх, хочби не знати як великих людий! Всі вони **цілком** вмирають... Через якийсь час своїм життям наробили троха шуму, порушили світ... але відтак, що з них осталося? Зпочатку одні їх хвалять, інші ганять, відтак їх імя стає байдужним, аж вкінці воно закопане тільки в книгах. Вони вже **не жиють** на світі.

Один Ісус Христос жие ще, жие завше, жие всюда. Він є присутний у світі. Нині так само, як майже 1900 літ тому взад, в Парижі, в Льондоні, в Римі, в Києві, в Москві, в Азії, в Америці, одним словом: всюда, одні Його люблять а другі ненавидять; всюда одні Його боронять а другі на Нього кидаються, всюда одні Його принимають а другі відпихають так само, як колись за Його земського, смертного життя.

Всі величезні розрухи в світі, чи вони для добра, чи для зла, находять свої причини в Його особі, яку одна частина світа любить, а друга ненавидить. Його особа є осередком щасної і нещасної долі народів, держав і цілого світа.

Він жие, Він говорить, Він приказує, Він навчає, Він забороняє, Він розвиває ціле своє могутне життя в Католицькій Церкві, якої Він коренем, душею, згущеним життям. Доля Ісуса Христа, це доля Католицької Церкви. Бож Католицька Церков є продовження життя Ісуса Христа, що тягнеся через століття по цілій земській кулі.

Тож Ісус Христос, це є Особа всесвітна, неперервана, існуюча на наших очах, що ділає своїм впливом вже 19 соток літ, яка собою нациховала людські покоління, всі краї, всі народи немов живими буквами. І-

сус Христос, це надзвичайне життя, котре кружляє в цілім світі. Все переходить, все гине навкруги Нього; **тільки Він. Він Один, Сам,** живе і тревае далі!...

Отже є в Нім щось, що є понад чоловіка, а правильно, бувало, говорив Наполеон, коли сказав: "Я розуміюся на людях, і я, я вам кажу, що Цей (Ісус), був чимсь більше, чим чоловік."

II

І, це дивна річ, якою визначаєся тільки Ісус Христос; Його життя, що наповняє світ, відколи Він появився на землі, з тою самою силою наповняло також століття аж до початків людства, заки Він появився на світі, Для того самого Ісуса Христа, для якого жили, живуть і будуть жити християнські покоління, для того самого Ісуса Христа жили покоління передхристіянських вірних душ; для Нього жили ученики Мойсея. Пророки. Патріярхи! В **Нього** вони вірили. на **Нього** вони надіялись; **Його** вони очікували; **Його** вони любили. Коли сонце зійшло на вершок своєї дороги в полудне. воно обливає своїми лучами весь простір і той, який воно вже перейшло, і той, через який ще має переходити: так само Ісус Христос, котрий є осередком людства. просвічує і оживлає все: минувшість. те теперішність і будучність...

Дальше буде.

Наші Місії.

Місія в Саскатуні від 17-го до 24. жовтня. — Хто-ж би не чув за Саскатун, це місто, про яке часто говориться. Має воно вигляд зовсім подібний, як в загалі міста Західної Канади. Давніще боролося о те, щоби припала йому честь бути столицею Саскачевану. Правда, це не вдалося:

все-таки Саскатун що до величини і що до розмірів та скількости населення є серйозним суперником Реджайни.

В тім то славнім Саскатуні є і гарна українська католицька парохія, в котрій відбулася місія. Проповідали цю місію отці Бахталовський і Іван Бала з Йорктону.

І гарна була це місія! Найбільша подяка за її успіх належиться Всечеснішому Отцю Совітникові Оленчукови, парохови Саскатуну. Єслиб не їх старання, то хто знає, чи в Саскатуні би коли місія відбулася. Господь благословив їх молитви, котрі на жадання Всечесніщого Отця пароха зносилися до неба зі всіх церквий Саскатунського дистрикту о добрий успіх місії.

Наші місіонарі їхали на цю місію з певним упередженням. Хто знає, чи місія буде мала весь успіх, який повинна б мати. Хто знає, чи всі схочуть скористати з тої надзвичайної ласки. Хто знає, чи діявол не вжиє всіх висилків, щоби знищити Божі заміри... Такі-то і подібні думки пересувалися в головах місіонарів, коли вони сиділи в сіпярськім потязі, котрий через вісім годин уносив їх скоростию 30 миль на годину з Йорктону до Саскатуну... З їх сердець плила горяча молитва до Бога та Пречистої Діви, щоби вони благословили парохію, в котрій вони того самого дня, вечером 13-го жовтня, мали зачати місію.

Час їзди скоро минав, тим скорше, що тим самим потягом їхали наші Преосвященні Владика, та своєю, як усе; цікавою розмовою, робили години часу тільки хвилями, що приємно минули. Місіонарі й не схаменулися, як очутилися в Саскатуні.

На стації вже чекав автомобіль, щоби перевести місіонарів з їх пакунками на місце перебування.

Коло осьмої години вечером відбулася вступна проповідь. Над усяке ожидання прийшло до церкви багато вірних, хоч як кождий знає, субота, то день дуже занятий.

Славити Бога, місія має гарний початок.

Місійні науки були кождого дня о годині 5тій рано по Службі Божій, о годині девятій перед полуднем і вечером о годині осьмій по молебні. Крім того від неділі до пятниці мали свою місію і діти кождого дня о четвертій або пятій годині по полудню.

О, як мило упливав час святої місії! Місіонарі та вірні, що кождого дня заповняли церков, привязалися одні до других так, що час переходив гей у раю. Добрі парохіяни Саскатуну показали, що Українці Католики в Саскатуні є дуже сильні. Отці місіонарі зі серцем повним

покірної вдячности дякували Богу за це, що так багато вірних приходило до церкви, і що вони так добре користали з святої Місії.

В церкві майже кождого дня було кілька сот людий; всі вони жадно слухали Божих слів. З початку щось два рази вечером погода не дописала; одначе Матінка Божа Неустаючої Помочі слухала відтак кождого дня спільної молитви всіх учасників місії з місіонарами і погода була аж до кінця місії дуже гарна.

Діти робили свою місію прегарно. Най Ісус і Пречиста Діва Мірія їх благословлять та заховають у невинности серця. Хоч кождого дня мусіли бути у школі, все-таки о четвертій по полудню вже були в церкві. Їх наука забирала все принаймні годину, а все-таки вечером добрі ті діти приходили на вечірні великі науки.

Як це було гарно, коли звиш 90теро дітий приступило до святої сповіди; а в суботу рано до спільного Святого Причастя. О, певно вони не забудуть тої хвилі та будуть все вірними Ісусу і Пречистій Діві.

А що-ж доперва сказати за дорослих! О пятій годині споре число приходило на Службу Божу і науку, а о девятій годині було людий повно гей в неділю. Як це було гарно, коли вечером церков наповнялася вірними! Певно, вони ніколи не забудуть таких хвиль, як хвилі переблаганя Ісуса, в Найсвятіщій Тайні Евхаристії та хвилі, коли всі спільно посвятили свої серця Пречистій Діві Марії серед сліз радости. І хоч умучені були, все-таки не вагалися чекати до першої навіть майже другої години в ночі, щоби сповідатися.

Найторжественніща хвиля цілої святої Місії, це був час торжественного походу в честь Розпятого Ісуса вулицями Саскатуну. Певно, що Саскатун ніколи не бачив такого торжества аж до того часу. Сотки і сотки дітий, молодіжі, мущин і невіст ішли гарно упорядкованими двома шпалірами в поході, урядженому в честь Ісуса Розпятого. Англійці, особливо протестанти, з подивом гляділи на маніфестаційний похід, в якому товпа народу, великий гурт мущин зі знятими капелюхами, повільно посувалися наперід, відмовляючи голосно "Отче наш" і "Богородице Діво." В середині шпаліру несли мущини великий, тяжкий хрест місійний, а за ними молодці несли другий хрест, дещо менший, з Розпяттям, на високім, гарно прикрашенім руштованню, так що Розпяття було видне вже з далека. При кінці процесії ішов мішаний хор, що співав під управою пана диригента Прийми.

Така то було місія в Саскатуні. Не дивно, що місіонарям тяжко було розлучитися з учасниками місії. Та що-ж... Треба було іти далі голосити Слово Боже. Але місіонарі не забудуть ніколи добрих людий зі Саскатуну. Вони полюбили їх щиро в Христі, та колись знова з ними ся зійдуть.

Хай Бог благословить та нагородить в першій мірі отця пароха Всечесниого Отця Совітника Оленьчука за їх пастирську ревність та доброту. Місіонарі не забудуть прислуг господарів, що кождого дня так щиро старалися для них о поживу; не забудуть також пана учителя Прийми, якому бажають і на далі гарних успіхів у трудній праці, та якому дякують за неоцінену поміч, яку він так охотно приносив для місії.... Хай Бог нагородить і всіх прочих, що показали так багато щирого серця для добра святої місії та для місіонарів...

Хай Бог благословить українську Католицьку Парохію В Саскатуні, та нехай дасть сили та відваги для витривання в добрім аж до смерти.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЛИСТОПАД.

ВИХОВАННЯ ДОМОРОДНОГО СВЯЩЕНСТВА.

"Ідіть і навчайте всіх народів...." Ці слова нашого Божественного Спасителя є віковічні... Доки люди будуть на світі, дотя ці слова будуть гомоніти в душах Христових священників — місіонарів.

На цілім світі під цю хвилю жие тисяч сім сот міліонів мешканців; з того числа величезна маса 785 міліонів є ще поганами... Яке поле праці!!

Та за мало працьовників... Життя священника стоїть так високо понад урівнем життя інших людий, що навіть

для християн є за мало священників... А що-ж доперва, коли йде о священників, які би працювали над навернен-ням поган.

Крім того є ще багато обставин, що поясняють, чому Святіщий Отець бажає, щоби члени Апостольства Молитви молилися о покликання між поганськими, навернени-ми народами, та о їх виховання.

Католицька Церков бажає особливо, щоби Азийські народи видали зі себе багато священників. Число місіонарів, що працюють в Азиї та у ріжних поганських краях є в за-галі дуже маленьке в порівнанню з потребами цих країв. А домородних священників майже нема.

Так, на примір, в цілій Японії і Кореї було року 1923 82 домородних священників. У Хінах було їх 938.

Так; потреба домородних священників є дуже велика. Крім того і в тій самій мірі, як таких священників треба, так само їх виховання є дуже трудне. Чому?

В першій мірі треба дуже багато гроший, щоби в тих країнах будувати потрібні школи.

Студії самі є другою трудністю... Не тому, що ці народи би мали менше розуму, чим Европейці. Що до спосібности вони майже їм дорівнюють; але стала, витре-вала наука і релігійна дисципліна є для них чимось зовсім новим.

Є ще і інші трудности, але з Божою поміччю можна всі побороти... Молімся до Пресвятого Серця та до Матінки Божої, щоби розбудили та спомогли всіми потрібними спо-собами священничі покликання в поганських краях.

Румунія. — Перед війною мала Румунія 7 міліонів, 8 сот тисяч мешканців. По війні має вона 17 міліонів насе лення. З того 2 міліони 6 сот тисяч є католики латинського і грецького обряду. До греко-католиків належить 80 тисяч греко-католиків на Буковині, що мають свого Апостольського Адміністратора, іменованого через Святіщого Отця.

Примірні лікарі. — Кілька місяців тому деякі німецькі лікарі зорганізувались в місійне лікарське товариство; їх ціллю є приносити лікарську поміч в поганських краях. На Богоявлення цього року 14 лікарів, мущин і женщин, торжественно прирекли, що підуть працювати принаймні з десять літ до поганських країв.

Навернення в Англії: — Року 1911 було 3609 навер-нень. Року 1912, 6511. Року 1913, 7184. Року 1914, 9034, року 1915, 9367, р. 1916 8.501 р. 1917, 9.017 р. 1918, 9.402, р. 1919, 10.592, р. 1920, 12.521, р. 1921, 11.621, р. 1922, 12046, р. 1923 — 253.630.

Католицька Церков в Полудневій Америці.

Аргентина	7,200.000	Католиків.
Болівія	2,700.000	”
Бразилія	29,000.000	”
Чіле	3,650.000	”
Колюмбія	5,900.000	”
Еквадор	1,800.000	”
Парагвай	900.000	”
Перу	6,900.000	”
Уругвай	1,400.000	”
Венезуела	2,880.000	”

Гваяни (англійська, голяндська, французька) 118.000 католиків.

Злодії! — Церковне золото і срібло та ріжні приватні багацтва, які большевики покрали в Росії та на Україні, були спродані, після деяких Берлінських газет, у великій части жидівським банкерам у Амстердамі за суму около 6 мілонів долярів.

Литва йде вперід: — Число студентів, зорганізованих в католицьких організаціях на Литві, виносить 44 тисячі.

Цікаве місто! — Ню Йорк має 5 міліонів, 600 тисяч мешканців. З того числа 2 міліони 500 тисяч не мають майже жадної віри. Троха більше як 2міліони є **християна-ми** а з них 1 міліон 500 тисяч є католики. Решта християн належить до 300 ріжних протестантських сект. Католики є ревні і стараються о свої церкви. Багато приступають вони до Святого Причастя. В одній церкві, до котрої нале-жить 5 тисяч вірних, кождої неділі приступає до святого Причастя 500 до 600 мущин! — **А в нас?!**

1000 салонів до танців замкнено: — Мусоліні, Італій-ський диктатор, приказав позамикати всі салі до танців. В тій хвилі замкнено 1000 саль такой зараз. Мусоліні по-зволяє тільки на “домашні танці” і **то лиш під певними услівями:** Щоби ті, що гуляють, мали принаймні **16 літ укінчених,** щоби гуляли **під очима родичів,** які **не сміють** (так кажуть слова самого декрету) їх стратити з очий через цілий час танців.

Видно, що Мусоліні знає людий. Вкождім случаю його погляд є більше в зготі з наукою та обичайністю Католицької Церкви, як погляд ніби "католицьких" учителів, що хочуть лучше розумітися на душах, як священники та святі, і уперто стараються затягнути молодіж до танців. Треба бути глухим, сліпим, та в найвищій степені легкодушним, щоби твердити, що молодіж, як на примір студенты, та члены ріжних організації, **мусять** гуляти, бо інакше їм чогось бракує. Нам певно, особливо нашій молодіжі, що студює в школах, не треба нічого менше, як танців. Таку "культуру" можна знайти всюда, а не треба за нею шукати аж у школах. Колиб єї менше було, то може і іспити студентів виглядалиб ліпше, чи в краю, чи в Канаді, чи Америці.

Організації Чехо - Словаччини. — На Чехо-Словаччині є католицькі організації пань, що числять 30 тисяч членкинь.

Католицька Німеччина, — посідає 19 тисяч 540 світських священників, 9 тисяч 734 монахів і 69 тисяч 644 монахинь.

Німецька Католицька організація Молоді "Югендфрбанд" стратила свого провідника та предсідателя в особі Преосв. Карла Мостерца, який помер у Льозан у віці 52 літ Був він святим священником та першорядним провідником душ. Його гарне успособлення та душа позискали для нього привязання Католицьких Кружків молоді в інших краях. Напрям католицької молоді, що була під його проводом в Німеччині, був противний фалшивому патріотизму. Його клич був: "Ми є всі браття, а Ісус Христос є наш Пан." В похороні взяли участь: президент міжнародньої організації молоді, президент голяньскої молоді, президент католицької молоді Полуденної Америки, німецький міністр здоровля і 3 тисячі католицьких молодих мущин з 350 прапорами.

ДЛЯ ПОУЧЕННЯ І РОЗРИВКИ.

Сумно. — Від трох літ один фільозоф-спеціяліст робить особливий обрахунок, якого вислід є пригноблявчий. Через три минувші роки кождого дня через цілий місяць май приглядаєся з вікна лицям переходячих через цілу годину та ділить їх на 4 групи: на лиця сумні, байдужні, усміхнені та розсміяні.

Число розсміяних меншає. 1923 року було їх 6 процент, 1924 менше, як 4 процент, 1925 року їх число впало на 2 процент.

Число усміхнених підійшло з 12 процент на 13 і пів року 1924. На нещастя року 1925 це число зійшло на 9 процент.

Скажіть, чи це не сумно.

Заморожені! — Англійські огородники з Престон Гол. посилають до Нью-Йорку "заморожені цвіти," котрі, дістявшися на місце, стають знова свіжими і пахучими.

В Шкоції роблять ще лучше. Рибаки ловлять там оселедців, заморожують їх та висилають у світ. Прийшовши на місце призначення, наші статочні оселедці відживають. Хто хоче, хай вірить, але кажуть, що це не є американська качка.

Церков Святого Петра в Римі: — Середня часть церкви (нава) є принаймні 374 стіп довга, 54 стіп широка, 88 стіп висока. В цій нави є 2 ряди статуй. На долині статуї є 8 стіп високі, на горі 12 стіп.

На горі, при вершку бані, находиться статуя святого Евангелиста Матея, котрий тримає в руках перо. Це перо є 5 стіп довге.

Баня тої церкви є в середині церкви 238 стіп висока. 80 стіп широка, та опираєся на чотирох стовпах, яких обвід виносить 142 стіп кождого з'осібна.

На середині церкви є гріб святого Петра і Павла, що рівночасно служить престолом. При тім престолої править тільки Папа. Довкола того гроба є мощі десятьох тисяч святих.

Навкруги престола є сповідальниці з написями ві всіх мовах.

Для того, бо лежать за довго на сонцю. — Доктор Пейлест, лікар-спеціяліст для скіряних слабостий в шпиталі Грінпойнт в Бруклині, каже, що кождого року може би зощадити 700 тисяч долярів, котрі пропадають в наслідок того, що купаючіся лишаються за довго на сонцю. Як це? В місяцях липні та серпні, так говорить цей доктор, сонце висилає більшу скількість ультра-фіолетових лучів (їх не видно), чим коли будь. Ці лучі можуть нарушити скіру і навіть спричинити смерть. Наслідок того є, що задля ріжних слабостий пропадає 10 тисяч днів праці. Наколиби приняти, що пересічна плата на день є 7 долярів, то на тиждень винесе 70 тисяч долярів, а на 10 тижнів 700 тисяч долярів.

Східні Індії. — 6 індийських князів постановило зорганізувати 300 театрів з рухомими образами за малу ціну 5 міліонів долярів! В той спосіб вони хочуть зничити в Індіях монополь Сполучених Держав на мувінг-пікчри.

Автомобілі: — 1925 року число автомобілів у цілому світі виносило 4 міліони, 800 тисяч. З початком року 1926 це число підійшло на 24 і пів міліона. Року 1930, після обрахунків професора Гріфина з Мічігенського університету, число автомобілів в Сполучених Державах буде виносити 27 міліонів.

До місяця! — Професор Герман Оберт винайшов величезну, сильну армату, щоби стріляти до місяця, 239 тисяч миль далеко. Він має намір зробити з одним приятелем подорож на місяць в одній кулі, яка буде мати 400 тон.

Воздушні доми! — Фридрих Кізлер, Віденський будівничий, зробив плян, після якого має будуватися місто за кілька літ. Після нього в будучности буде будуватися доми на підвисшеннях, що будуть спочивати на сталевих стовпах зносячихся кілька стіп попад землю. В той спосіб буде можна будувати над морями і озерами.

Примірна організація. — В місті Маркарія в Італії, кождий мущина і кожда невіста працюють даром на будові одного шпиталю.

Мала платня. — Президент републики Андора, яка лежить між Іспанією і Францією в горах Пиренеях, побирає платню 25 долярів на рік.

Ляйсенс, прошу вас! — Особи, що бажають заключити супружество в Туреччині, мусять старатися о ляйсенс. Щоби ніхто свого ляйсенсу не передав другому, або щоби ніхто не йшов до слюбу без нього, правительство розпорядило, щоби число ляйсенсу причіплено до рукава кандидата супружого стану.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихізм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже вправним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

PHONE { Office 286 / Residence 273
W. B. O'Regan, B. A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- **Phone 188** -:- **Yorkton.**

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя".

НАША ПЕРЕПИСКА

П. Мат. Мадараш, Мічелюв: - Вашу справу поладжено. — **П. Д. Серафін, Калієнто:** - Одержали з подякою. Книжки вислали. — **Всеч. о. Йосиф Чаплінський, Нюарк:** - Просимо Всеч. Отця, щоби ласкаво дали знати, чи їх справу поладжено. Катихізм Шпірага вже вичерпаний. — **П. В. Поцалуйко, Тальберг:** - Вашу справу поладжено. Прошу дати знати, чи Ви одержали. — **П. Михаїл Бричка, Бредв.** Одержали з подякою. — **Пі. Анна Затилна, Копл.:** - Одержали з подякою. — **П. П. Янко, Жасмін:** - Одержали з подякою. — **П. П. Федан, Арн.** - Одержали з подякою. — **П. Дм. Проц, Вотрв.:** - Адресу змінили. — **П. Іван Гузик, Чатф.:** - Одержали з подякою. — **П. Теод. Вохна, Стюартб.:** Одержали з подякою. — **П. Данило Яворський, Ню Йорк:** Одержали з подякою. Спасибі за тепле признання. — **П. А. Бойко, Філяд.:** - Спасибі за гарний лист та за посилку.

ВЖЕ ВИЙШЛА

З

ДРУКУ

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Цікава книжочка, написана Всеч. о. Пантелеймоном Божиком, нарохом у Вініпегу.

Ця книжочка містить численні, влучні відповіди на закиди Біблійників і інших.

Знання річи і гарний спосіб писання автора є безпечною запорукою вартости цего твору, який би мав находитись в кождій родині

Книжочку ту горячо поручають наші Преосвященні Епіскоп.

Ціна 25 центів.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і різної величини книжки, білети, катальоги, афіші, летючки, різні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 4. 1. Грудня 1926. Ч.12.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

От-це Священик Великий. — Про Вервицю. — Біблійні оповідання. — Проклятий дім. — Дивна подія. Тобі, Діво Непорочна. — Розмови о релігії. — Пасхальні Яйці. — Наші Місії. — Католицьким світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
‚ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ'

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: *SASK.*

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНІ

PHONE } Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

КАЛЄНДАР НА ГРУДЕНЬ.

1. С. Св. ММ. Платона і Ром.
2. П. Прп. Авдія.
3. П. Прп. Григор. Декап.
4. **С. Введення Пресв. Богор.**
5. **Н. 24. по Сош.** Св. Филим.
6. П. Св. Амфіл. і Григор.
7. В. Св. ВМч. Катар.
8. С. Св. Климента Папи
9. Ч. Прп. Алипія
10. П. Св. ВМ. Якова Персь.
11. С. Св. ПрпМ. Стефана
12. **Н. 25. по Сош.** Св. М. Парам.
13. П. † Св. Ап. Андрея
14. В. Прп. Наума
15. С. Св. прор. Аввакума
16. Ч. Св. прор. Софонія
17. П. Св. ВМ. Варвари, св Ів. Дамас.
18. С. Прп. Сави
19. **Н. 26. по Сош. Св. Николая**
20. П. Св. Амвросія еппа.
21. В. Прп. Патапія
22. **С. Непор. Зач. Прч. Д. М.**
23. Ч. Св.Мини і ін Муч.
24. П. Прп. Даниїла Столп.
25. С. Прп. Спиридона
26. **Н. 27. по Сош.** † Св. Евстрат.
27. П. Св ММ. Тирса і Левкія
28. В. Св. СвМ. Елевт.
29. С. Св. прор. Агея
30. Ч. Св. прор. Даниїла
31. П. Св. ММ. Севастіяна і ир.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ГРУДЕНЬ.

4. С. Введення в храм Пресв. Богор. Всеночне. Єв. утр. св. Лу. 4. - На літ. троп. празн., Сл. і н.: кондак празн. - Ап. 320, Єв. св. Лу. 54.

5. Н. Нед. 24. по Сош. Глас 7., Єв. утр. 2. Попразд. Вовед. - На літ.: Троп. воскр., праз., Сл.: конд. воскр., Ін.: конд. празника. — Проче тільки неділі. - Ап. 221, Єв. св. Ля. 39.

12. Н. Нед. 25. по Сош. Глас 8., Єв. утр. 3. — На літ. Ап. 224. Єв. св. Ля. 53.

19. Н. Нед. 26. по Сош., Св. Николая, Глас 1., Єв. урт. 4. — Всеночне. —На літ. троп. воск., Святого, конд. воскр., Сл.: конд. святого, Ін.: Богор. воскр. по гл. наславника. Прок. і Прич. Нед. і праз. - Ап. 229 і 335, Єв. св. Лу. 66. і 24.

22. С. Непорочне Зачаття Преч. Дівн. - Всеночне. Єв. утр. св. Лу. зач. 4. — На літ. все праз. : Ап. 320, Єв. св. Лу 3.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік Iv. **Лист за Грудень** **1926.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

От-це Священник Великий.

Серце кождого щирого Українця мусить живіще забитися, коли вимовиться імя Великого нашого Архієрея Андрея... Справді це Великий Священник, і не дивно, що цілий Український світ, що всі католики цього року лучать свої серця в любові до Нього, особливо з тої нагоди, що цього року минуло як-раз чверть століття від хвилі, коли Він усів на митрополичий престіл...

Чверть століття життя... Якого життя? — Життя чоловіка, який переживає найкращі свої літа мужної сили, життя священника-монаха, яке обертається у висотах, недоступних для звичайного суспільства, життя Верховного Пастиря, відданого своїй пастві.

Життя повної, мужної сили... Чи випив Він чашу радости, котрої шукає маса людий звичайних? Чи той буйний, повний розцвіт життя був для Нього розкішю? Чи плило тих двайцять пять літ буйною струєю, котра порівала все слідом за собою?

Є люди, котрі призначені до того, щоби бути жертвою. Вони мусять бути сильні, надзвичайні, великі; вони мають порівати за собою, однак не блеском, зовнішною силою, а самопожертвованням, перед котрим пересічна душа здрігається з боязни...

Він, це наша жертва... Чи знаєш, дорогий читачу, що то значить пожертвувати двайцять пять літ мужної, буйної сили?...

Він міг бути великим в очах світа. Таж це арістократ. Він міг бути багатий на приємности, розкоші. Своє життя Він був би міг замкнути в малім кружку родинім, де не було б Йому бракувало нічого. Він міг тішитися великою пошаною і признанням серед народу, з котрим Його предки були звязаними так, як і майже всі шляхоцькі українські родини... Він, повний таланту, був би міг володіти над долею народу, міг собі позволити на це, щоби віддатися чарови, опіянению того, що світ називає славою, великим достойством...

Та ні!! Того всього в Нього нема — бо Він жертва. Він пожертвував усе те, що світ і життя можуть дати, щоби спасти душі народу, в котрому Його предки були головами.

Могутним розмахом Божої любови Він здусив, убив усі ті природні, навіть дозволені чувства, якими горить серце кождого чоловіка... Лишив усе, щоби піти терністим шляхом жертви.

А була та жертва тим більша і тяжша, що не знайшла повного зрозуміння... Серед можних цього міра розбудила бурю ненависти... Вони нікоди не простили Йому, що Він їх лишив, їх, сильних, могучих, Він, такий надзвичай по талановитий, а пішов до бідаків, до погорджених, до зненавиджених.

І ще більша тота жертва тим, що не знайшла вдячности.

Двайцять пять літ життя, найкращих сил, віддатих на жертву.

А не лиш це. Тих двайцять пять літ, Він перебув їх як

священник, як монах... Лишив усе... Велич і чар Христа Царя, що кличе; ходи в слід за мною, пірвали і Його... Він пішов за Ним, щоб будувати Його Царство в душах; щоби ломати усі інші царства, що гинуть, коли бунтуються проти Царства Христа.

Але той чарівний образ Христа Царя має й другу сторону: Христос погорджений, висміяний, оплювячий. Він бачив той образ... З уст Христа пониженого до Нього доходили слова дивні, жахаючі, слова Божі. Єсли хочеш бути совершенним, ходи в слід за мною...

Ходи в слід за мною. Той слід кровавий... Коло мене юрба що кричить, піниться зі злоби, ненависти...

Та Він не побоявся, пішов, в слід... та крок за кроком лишав за собою дорогі краплі крови, що спливали з Його серця стисненого болем, серед приятелів, але такоєк, і особливо, серед таких, що ворогами Йому були; що кажу?... Серед тих, що перші повинні були Його любити, а тимчасом рапили шляхотну Його душу низкістю своїх ідеалів, поцілуєм Юди...

От-це Священник Великий... Архієрей... Двайцять пять літ бути князем Церкви, на Митрополичім престолі у Львові... Брате! Коби ти розумів, який не терновий вічок, той вінок архієрейського достойства. Взагалі... А ще до того в нас!...

Так, Ти Священник Великий... Князю Церкви! З високої Святоюрської Церкви, Ти, спрямований, величний, глянь бистрим оком на руїни, в яких лежимо, глянь там, у Старім Краю, глянь сюди, на далеку чужину, і сильною рукою, словом Божим благослови Твою паству, благослови всіх, що Тебе любять, всіх, що Тебе не розуміють, всіх, що Твоє серце дороге ранять.

Так! Благослови всіх, Архієрею Дорогий і ..... прости, що так мало Твоя паства Тебе розуміє!

Будь нам Пастем, Князем, ще много і много разів по двайцять пять літ!!

ПРО ВЕРВИЦЮ.

КІНЦЕВЕ СЛОВО.

Наше життє це сійба. Каже св. Павло (Гал. 6, 8), "що чоловік посіє, се й жати ме,, —

Ти бачив нераз може, як хлібороб-фармер, засіває свою ниву. Що він буде жати? це, що посіє. Коли зле, лихі жнива буде мати. Чи можливо, щоби хто засіяв кукіль, а збирав пшеницю? Ні, коли хоче зібрати пшеницю, мусить пшеницю посіяти.

Так і з життям; чоловік сіє, сіє слова, сіє діла — добрі, або лихі; відповідно до цього буде збирати добро, або зло. Коли сіє прокльони, буде збирати прокляття, коли сіє благословення, буде жати благословення.

Що ти хочеш жати, зібрати? О, я певний, ти хочеш збирати благословення, і тут і на віки. Хочеш, щоби твоїй Бог благословив твою хату, твою родину, твою роботу, твою душу, твоє життє, твою смерть — твою вічність? Коли хочеш збирати благословення, сій благословення. Спитаєш як? Сій благословення через часте відмовлювання "Богородице Діво,' через молитву на вервиці. В тій короткій молитві "Богородице Діво" ти два рази благословиш Пречисту Діву, ти кажеш: Радуйся Маріє, благословенна Ти в женах і благословен плод чрева Твоєго."

Так, часто повторяй "Богородице Діво," відмовляй цю молитву на вервиці. Набожество на вервиці це молитва так старинна, так взнесла, повна небесної краси. Вона душу напаває надземською радістю, солодістю. А я: мила ця молитва нашій добрій Матери Марії! Кілько ласк сплило на землю завдяки відмовлюванню вервиці. Скорше почислиш зернятка піску на березі моря, скорше почислиш листки на деревах, скорше будеш знати кілько звізд мерехтить на синім небі, чим потрафиш порахувати всі ті ласки, які зійшли на світ через руки Марії задля цеї молитви: "Богородице Діво радуйся обрадованная Маріє..."

Тому повторяй цю молитву часто, молись на вервиці. Ця молитва, це величання Марії. Коли ти будеш заєдно прославляти Марію цею молитвою, чи думаєш, що Мати Божа буде обоятна на твої молитви? О, ні! За твою дрібку любови Вона заплатить щедро, заплатить так, як може лиш заплатити Мати Божа. Цариця неба.

Так отже, молися на вервиці, молися по змозі кождого дня. Чи то так много посвятити що дня для Марії десять хвиль, щоби Ї прославити молитвою на вервиці?

Знаю, що маєш много праці, заняття; але при добрій волі і сталости ти знайдеш на це час. — Чи то в дома, коли покінчиш роботу, чи то йдучи до фабрики чи де там на роботу, чи вертаючи, чи вечер ідучи спати, чи спільно разом з цілою родиною вечером перед спочинком. Означи собі цей час, коли маєш величати Матір Божу молитвою на вервиці; а коли собі назначиш той час, будь вже вірний і витревалий. Ангели Божі будуть числити твої "Богородице Діво," будуть їх заносити перед трон Всевишнього. За кождим зернятком вервиці, за кождим "Богородице Діво" нові струї ласки будуть спливати на тебе через руки Благословенної Діви. В годині смерти найбільшою потіхою

буде для тебе це, що ти часто молився на вервиці; коли диявол буде тоді наставати на твою душу, щоби її порушити в остатню розпуку, тоді "Богородице Діво, яко ти часто відмовляв на вервиці, будуть певною основою твоєї надії і непоколебимого довір'я до Тої, котру ти так часто за життя прославляв, до Надії безнадійних. А коли ти станеш перед Судією, Христом Господом, Вона, твоя нежна мати буде при тобі. Вона скаже тоді до Свого Сина: "Наймилостивий мій Сину, ото ця душа мене прославляла за свого життя; що дня в мою честь молилась на вервиці; часто величала мене словами: "Радуйся благодатная Господь з Тобою, благословенна Ти в женах..." О мій Сину, позволь, нехай і ця душа буде благословила на віки — Певно Ісус вислухає просьби Своєї любої Матери і скаже до такої душі: "Увійди в радість Господа твого."

Хочеш доступити цього щастя? То відмовляй набожно щодня вервицю.

Молитва. Пресвята Діво Маріє моя вселаскава Пані і Мати! Вірю і визнаю, що всі ласки и довершення, котрі Бог на нас зсилає, переходять через Твої руки. Тому я хочу все до Тебе прибігати, Твоєї помочи взивати в усіх моїх потребах душі й тіла, в моїх покусах, а надівсе в годині моєї смерти. Щоби зискати Твою всеможну опіку я сильно постановляю що дня молитись на вервиці. Так Маріє скріпи цю мою постанову і вислухай мені ласки, щоби я був вірний в цім аж до смерти. Цею молитвою хочу Тебе, о моя добра Мати, прославити, величати, благословити, щоби під Твоїм Покровом я міг по Божому житти, свято вмерти і колись благословити Твою доброту Маріє, і милосердя Твого Сина Ісуса на віки. Амінь.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

СИН ЯКОВА В ЄГИПТІ.

В означеному часі Йосиф появився перед ними. Зложивши у нього ніг свої багаті дарунки, вони впали перед ним похиливши лице аж до землі. Це вже не був той твердий і гордий чоловік, що так зле їх прийняв першим разом. Він ласкаво відповів на їх поздоровлення та забажав вістий про їх родину.

"Чи батько ваш, той добрий старець, про якого ви мені були говорили, чи жиє він ще? Чи здоров він?

— Наш батько і твій слуга жиє ще і є здоров.

По цій відповіди сини Якова знова припали перед управителем до землі, щоби подякувати за його ласкавість. Дивлячися на Веніяміна, якого черти лиця самі собою мусіли пригадувати йому спільну їх матір, лагідну Рахель, він додав:

— Чи є це той молодий брат, про котрого також ви мені були говорили?

І, на притакуючу їх відповідь, сказав він до Веніяміна: Сину мій, хай Бог тобою опікуєсь!

Він не міг говорити далі і поспішно вийшов. Від Веніяміна зворушив його аж до глибини душі; з його очий котилися грубі слези: він пішов, скрився у своїй кімнаті і став голосно плакати. Обмивши відтак лице, він прибрав звичайний вираз і знова появився перед братьми.

— Хай готовлять стіл, сказав він до урядників.

— В гостинній салі злагоджено три столи. Йосиф сам засів при першому столі; сини Якова при другому;

буде для тебе це, що ти часто молився на вервиці; коли диявол буде тоді наставати на твою душу, щоби ві порушити в безодню розпуки, тоді "Богородице Діво" ясні ти часто відмовляв на вервиці, будуть певною основою твоєї надії і непоколебимого довір'я до тої, кому ти так часто за життя прославляв, до Надії безнадійних. А коли ти станеш перед Судією, Христом Господом, Вона, твоя небесна мати буде при тобі. Вона скаже тоді до Свого Сина: "Найдорожчий мій Сину, ото ця душа мене прославляла за свого життя; що дня в мою честь молилась на вервиці; часто величала мене словами: "Радуйся благодатная Господь з Тобою, благословенна Ти в женах..." О мій Сину, позволь, нехай і ця душа буде благословляла на віки — Певно Ісус вислухає просьби Своєї любої Матери і скаже до такої душі: "Увійди в радість Господа твого."

Хочеш достушити цего щастя? То відмовляй набожно щодня вервицю.

Молитва. Пресвята Діво Маріє моя вселаскава Пані і Мати! Вірю і визнаю, що всі ласки и дородництва, котрі Бог на нас зсилає, переходять через Твої руки. Тому я хочу все до Тебе припинати, Твоєї помочи взивати в усіх моїх потребах душі й тіла, в моїх покусах, а надівсе в годині моєї смерти. Щоби зискати Твою всеможну опіку я сильно постановляю що дня молитись на вервиці. Так Маріє скріпи цю мою постанову і виєднай мені ласки, щоби я був вірний в цім аж до смерти. Цею молитвою хочу Тебе, о моя добра Мати, прославити, величати, благословити, щоби під Твоїм Покровом я міг по Божому жити, свято вмерти і колись благословити Твою доброту Маріє, і милосердя Твого Сина Ісуса на віки, Амінь.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

СИН ЯКОВА В ЄГИПТІ.

В означеному часі Йосиф появився перед ними. Зложивши у нього ніг свої багаті дарунки, вони впали перед ним похиливши лице аж до землі. Це вже не був той твердий і гордий чоловік, що так зле їх приняв першим разом. Він ласкаво відповів на їх поздоровлення та забажав вістий про їх родину.

"Чи батько ваш, той добрий старець, про якого ви мені були говорили, чи жиє він ще? Чи здоров він?

— Наш батько і твій слуга жиє ще і є здоров.

По цій відповіди сини Якова знова припали перед управителем до землі, щоби подякувати за його ласкавість. Дивлячися на Веняміна, якого черти лиця самі собою мусіли пригадувати йому спільну їх матір, Лагідну Рахель, він додав:

— Чи є це той молодий брат, про котрого також ви мені були говорили?

І, на притакуючу їх відповідь, сказав він до Веняміна: Сину мій, хай Бог тобою опікується!

Він не міг говорити далі і поспішно вийшов. Вид Веняміна зворушив його аж до глибини душі; з його очий котилися грубі слези: він пішов, скрився у своїй кімнаті і став голосно плакати. Обмивши відтак лице, він прибрав звичайний вираз і знова появився перед братьми.

— Хай готовлять стіл, сказав він до урядників.

— В гостинній салі злагоджено три столи. Йосиф сам засів при першому столі; сини Якова при другому;

єгипецькі урядники при третьому, бо єгиптянам не вільно було їсти з Євреями, яких вони уважали за варварів. Йосиф примістив своїх братів після віку кождого з них, від Рувима, котрий був найстарший, аж до Веняміна, який був наймолодший. Їх здивування не мало границь, коли вони, приглянувшися стравам, які поставлено перед них, зобачили, що Веняміп дістав пять разів більшу порцію від других; це показувало на особлившу любов управителя для їх молодого брата. Впрочім вони дуже тішилися, що їли і пили разом із управителем Єгипту.

На другий день Йосиф приказав своєму дозорцеві, щоби дав мужам із Ханаану тілько збіжжа, кілько могло зміститися в їх мішки. Крім того додав:

Їх гроші поставити у їх мішки, а в мішок наймолодшого вложити срібну мою чашу.

Коли ці прикази точно виконано, сини Якова попращалися з управителем і досвіта пустилися в дорогу, цілі щасливі ізза приязни, з якою до них віднісся управитель. Вже лишили за собою місто та йшли полями, коли Йосиф закликав до себе свого надзирателя і сказав до нього:

"Біжи скоро за тими чужинцями, злапай їх та скажи до них: Чому ви віддали мому панови злом за добро, яке він вам зробив? Як могли ви важитися вкрасти чашу мого пана, чашу, з якої він пє кождого дня, чашу пророчу, що виявляє тайни будучности? Ви допустилися учинку справді негідного.

Справді була то чаша пророча, бо вона мала доказати Йосифові, з яким серцем відносилися його браття до Веняміна. Чи любили вони сина Рахелі, чи лишуть його на поталу, так, як колись були лишили його самого?

Надзирателъ пустився за синами Якова, приказав їх злапати і згівом викидав їм, чому вони вкрали чашу його пана. Це оскарження, як недорічне, так і зневажливе, їх обурило.

— "Як можеш ти так говорити до нас, відповіли вони, та думати, що ми здатні до такого проступку? Ти знаєш, пане, що ми принесли на зад гроші з першого разу, які були знайшли в наших мішках, а тепер були би ми мали вкрасти золото і срібло твого пана! Це булоби смішно і глупо. Впрочім, поотвирай мішки, і наколи річ, о котру йде, в них находиться, хай той, що провинився, буде страчений, а ми всі засуджені на невільництво.

"Я годжуся на ваше предложення, сказав надзирателъ, тільки менше строго: той з вас, котрий украв чашу, останесь тут як невільник; прочі будуть свобідні."

Оскаржені поспішно поотвирали свої мішки, щоби довести свою невинність. Надзирателъ шукав по всіх, починаючи від найстаршого. Вже перешукав усіх, не знайшовши нічого. Коли однак тільки отворив послідний мішок, зараз появилася сіяюча чаша.

Сини Якова на хвилю стали гей громом ударені. Вони не могли перечити наглядного доказу, ні згодитися на те, що їх молодий брат винен; так і не бралися до неможливого оправдання; вони із болю роздерли свою одіж і з криком повним розпуки вони чим скорше забрали всі річи і в окруженню сторожів пішли назад у місто. Йосиф був ще в палаті. Їх привели до нього, вони разом впали до його ніг, гей злочинці перед своїм судією. Лице управителя знова прибрало строгий вираз.

— "Для чого," сказав він, "поступати так зі мною? Чи не знали ви, що ніхто не дорівнює мені у знанню пророцтв?

Юда був зобовязався, що приведе Веняміна назад. Він став говорити в імени своїх братів, щоби старатися умолити управителя.

— Пане, сказав він, ми негодні нічого відповісти, нічого навести, щоби доказати свою невинність. Бог мабуть карає нас за одну провину, за яку його справедливість домагається задосптьучинення. Ось-тут ми всі готові стати твоїми рабами як той, що мав чашу.

— Хай Бог боронить, щоби так мішати невинного і винного, відповів Йосиф. Злодій буде моїм невільником; а ви прочі вернете до свого батька.

Згадка за старого батька, викликана у тій хвилі через самого управителя. додала Юді відваги. Наближившися до свого судії він отворив йому своє серце зі зворушенням, яке вскорі передалося всім присутним:

— Позволь, пане, свому слузі, щоби він говорив до тебе з довірям, і не гнівайся на того, що називає себе твоїм невільником, бо по Фараоні, ти є моїм володітелем і паном. Ти памятаєш може, як ти питав нас, коли ми перший раз прийшли сюди, чи маємо ще батька і якого іншого брата. — Так! сказали ми нашому пановп, ми маємо батька вже дуже старого і одного молодого брата, що народився в його старости, одиноку памятку по ніжно улюбленій супрузі, бо другого сина, що вийшов з того самого лона, вже нема на тім світі. Тому то й наш батько є цілим серцем привязаний до нашого молодого брата. Ти тоді сказав нам, щоби ми привели ту дитину, бо ти хотів єї пізнати; а коли твої слуги замітили, що це могло би спричинити смерть їх старого батька, ти додав: Наколи ваш брат не прийде з вами, ніколи не побачите мого лиця.

Ми отже розказали нашому батькові то, чого мій пан домагався від нас, а коли він заговорив за нову подорож до Єгипту, ми мусіли йому сказати, що не будемо допущені до тебе. если він не позволить, щоби наш молодший брат ішов із нами. —"Ви знаєте." сказав він тоді до нас плачучи, "ви знаєте, що моя супруга Рахель дала мені двох дітий. Коли один з них пішов

у поле, ви сказали мені, що хижа звірюка його пожерла, і дійсно він уже не появився аж до цеї хвилі. Наколи ви заберете ще цего, і если йому щось по дорозі станеться, ви прибєте мою старість болем, що зажене мене до гробу." — Єсли отже стану перед нашим батьком без цеї дитини, до якої його душа привязана. він умре з болю, а твої слуги напоять його слезами і заведуть до гробу.

"Щобп омпгущ це нещастя, хай пан мій згодиться на те, щоби приняти мене за невільника на місці мого брата. Я маю потерпіти кару, бо я поручився за цю дитину. "Єсли я тобі його не приведу назад," так сказав я до мого батька, "ти будеш уважати це за мою провину. і я готуюся. щоб ти мені того ніколи не простив." Помилуй отже цю дитину, хай верне він з моїми братьми, а я за него буду служити тобі як невільник. Я не можу показатися перед батьком моїм без цього сина його серця, бо я не хочу бачити, як він вмирає з розпуки.

Йосиф уже ні був у силі, щоби скрити своє зворушення. Не хотячи виявити своєї тайни перед Єгиптянами, одним рухом дав їм знак. щоби вийшли. Тоді його серце пірвалося. з його очий полилися струї сліз і голосом. який розійшовся по цілій палаті Фараона, він сказав до своїх братів:

"Я є Йосиф, чи мій батько ще жие?!

Його браття не були в стані відповісти, цілі переражені зі страху.

"Приступіть блище. сказав він лагідно.

Коли вони приступили, він знова став говорити придавленим голосом:

"Я є Йосиф, котрого ви продали за невільника купцям, що йшли в Єгипет. Позбудьтеся всеї боязни і не плачте занадто на згадку про вчинок, який мене привів до чужої землі. Бог сам провадив мене до Є-

гипта, щоб я там вас ожидав та ратував. Голод, що панує на землі від двох літ, потреває ще пять років, в часі котрих нема що надіятися ні на сіяння, ні на жнива; славити Бога, що послав мене сюди попереді вас, через той час ви знайдете все, що треба до життя. Отже це не ваш намір завів мене сюди, але воля Божа, що зробила мене цемов батьком Фараона, головним паном його дому і князем цілого Єгипту.

Ідіть зараз за батьком і скажіть, йому: Ось, що звіщає тобі твій син Йосиф: Бог поставив мене управителем Єгипту. Чим скорше прийди до мене, замешкаєш на урожайних полонинах Гессен разом зі синами твоїми, твоїми слугами, і служницями, твоїми волами і вівцями. Будеш жити коло мене і я буду давати тобі поживу через цілий цей час страшного голоду, який потреває через пять літ. Так будеш ухоронений перед смертію ти і твоя родина.

Сини Якова слухали гей остовпілі, питаючись самі себе, чи то справді говорив до них Йосиф, чи може були жертвою якоїсь злуди. Тому, що читав він у їх серцях, він додав:

"Ваші очи вас не милять, а очи мого брата Веняміна не можуть в цім помилитися: ви справді бачите Йосифа, перед вами говорить справді Йосиф. Звістіть отже батькові славу, яку маю в Єгипті та дива, які ви бачили; відтак чим скорше приведіть його до мене.

Сказавши це він з плачем кинувся на шию Веняміна, свого брата, котрий, так само розпливаючися в слезах, довго держав його в своїх обняттях. Він обняв відтак і прочих своїх братів, і над кождим плакав. Лиш тоді сини Якова, побіджені, його ніжною любовю, відважилися піднести очи до Йосифа і говорити до нього.

Живий Вівтар.

В Швайцарськім місті Льозано, приключилася недавно слідуюча подія. Тамошний епископ Баччаріні хотів уладити процесію в честь Найсв. Тайн. В тій цілі мали поставити вівтар на публичній площі. На жаль мійська рада міста Льозано на це не згодилася, щоби побудувано на публичній площі вівтар. Тоді епископови прийшло на думку, щоби Ісусови утаєному в Найсв. Евхаристії збудувати живий вівтар. Коли процесія прийшла на тую публичну площу, де мійська рада не хотіла позволити уставити вівтар, тоді епископ, що ніс під бальдахімом Найсв. Тайни, затримався з монстранцією; відтак приказав, щоби зближилися дівчатка, котрі убрані на біло йшли наперед і сипали цвіти перед Найсв. Тайнами. Цим дівчаткам казав станути під бальдахіном одна коло другої так, що їх невинні головки утворили неначе престіл. Ці головки приказав епископ покрити ілігоном і на нім поставив монстранцію з Найсв. Тайнами, притримуючи сі рівночасно руками. В той спосіб станув вівтар, живий вівтар з дитячих невинних головок. Народ, що брав участь в процесії на вид цего діла свого епископа, одушевлений серед чувств сердечної радости став співати могучу пісню-гимн: Ми хочем Бога.

Як зворушаючий образ! Евхаристийний Ісус спочиває на головках невинних дітей! А це зближення Евхаристийного Ісуса до дітей одушевлює народ любовю Бога. — Чи ця подія не є предсказанням нового, приходячого царювання Христа: ото Ісус приходить яко цар, Єго несе нова молодіж, і то молодіж вихована в почитанню Найсв. Евхаристії молодіж викормлена частим св. Причастям.

Нехай собі візьмуть це до серця всі, що мають до діла з вихованням молодіжи, нехай сповнять це бажання Серця Христового: "Позвольте, щоби діти приходили до мене." Хто старається всіми силами, щоби молодіж часто, навіть щоденно приступала до св. Тайн, цей найкраще причиняється до царювання Христа.

Нехай прийде Евхаристийне царство.

Історія Проклятого Дому.

Ось тобі, читачу, понура історія проклятого дому... ми передаємо її так, як знайдено її в старих записках-споминах одного подорожного.

***

Це було в квітню року 1854, в горах. Якийсь випадок, вже не знаю який, примусив мене, щоби задержатися в одній корчмі, одинокій на ціле, мале місточко. Ця корчма виглядала дивно. Фронтовий мур був довгий і високий і в ньому цілий ряд малих вікон, по найбільшій части без рамів. Зайти можна було тільки через одні двері, якими приходилося на подвірє внутрі. Навкруги подвіря шопи, де переховувано ріжні знаряди, інші були напів зруйновані. Все виглядало нужденно, гей засуджене на знищення.

За дверми був величезний камінь; мабуть служив він за лавку. Я всів на нім, бурмотячи з невдоволенням, що неприємний випадок примусив мене перебувати в такім неприємнім місці.

Коли я так сидів та роздумував про ріжні розкоші, які дає подорожування, надійшов старий собі якийсь дід; він заговорив через ніс, просячи о милостиню.

Для мене це була розрівка, я рішився з неї скористати.

"Скажіть-но мені, друже, сказав я, подаючи йому милостиню в руку простягнену до мене, "тут, здається, околиця дуже бідна."

"Та що-ж, пане," заговорив дід, "тут є так і так; це правда, що тут досить нещасних, але є тут і там деякі добре підшиті."

"Єслиби судити після цього дому..." відповів я, показуючи оком на корчму.

"О, ця корчма!" закликав дід, та розглянувся кругом коло себе, гей боявся, чи хто не чує, "ця корчма, пане, це проклятий дім.

— "Проклятий дім?! Розкажіть мені це," попросив я, предчуваючи, що оповідання буде цікаве.

— О, дуже радо, пане; бо Горбач нас не почує; він у винограднику.

"Горбач?" — Так, то є властитель цеї корчми; коли він не чує, то його в цій околиці ніхто не назве інакше. Бо його ся боять, хотяй його злі багацтва гей розтопилися на сонцю. Бачите, пане, то є кара, і так то йде вже від року 1794 від тата на сина; заки мине двайцять літ, єслиби будете переходити туди, ви зобачите тут тілько терня і корчі; з будинку не буде й сліду; я, старий Павло, вам так кажу!

І от моя історія, вона не дуже довга. Ця корчма, як легко пізнати після вікон, це був колись монастир добрих сестер. Тоді в нас не було бідних; це були добрі часи.

Всі мали роботу, а бідні і хорі приходили до монастиря за зупою. За цим подвірям, ось-там, була дуже гарна каплиця; я часто в ній служив на службі Божій; але вибухла революція. Сестри мусіли втікати, а революціонери виставили дім на спродаж. Його купив дід нашого "Горбача." Це був паскудний хлоп, штельмах, котрому сестри часть помагали. Цілий дім дістав він за пригорщу гроша.

Одначе, купивши дім, він не знав, що робити з каплицею; він казав ей збурити, щоби матеріял продати. І тут, пане, зачинає історія. Вже майже ціла каплиця була збурена аж до престола. Але тут треба знати, що взаду, за престолом, на горі, була велика статуя Пречистої Діви, вирізблена з каміня; всі тутейші люди і навіть далекі, мали

до Неї велику набожність. Єї називали Мати Божа доброї стрічі. І так, коли робітники д'йшли аж до престола, старий горбач закликав: Гей хлопці! Заки підете далі, ви мусите вивернути тоту на горі! І показав кулаком на Матір Божу, Турок один!

Робітники стали, але не видно було, щоби хто мав охоту піти зробити то, що він казав.

Як! Ви ся боїте! Дураки, баби ви! Драбину сюди!

Для того, що не подали драбини так скоро, як йому бажалося, він єї вхопив сам та поставив попід статую.

Але в коротці побачив він, що сам собі не поможить.

Ходіть-но! Крикнув уже злісно, ходіть помочи, або вас всіх замельдую.

В тих часах, пане, то була страшна погроза.

Один робітник, більше лукавий і більше трусливий, як другі, взяв другу драбину і поставив єї коло першої.

В межичасі прийшло багато цікавих; розбита каплиця заповнилася товпою людий.

Ніхто не важився сказати то, що думав; але я певний, що нездин молився тихенько до Матери Божої.

Оба хлопи вилізли, кождий зі свого боку, до статуї. Я ще їх бачу. Старий Горбач був перед статуою, а його помічник по лівій стороні.

Коли стали цілком близько, вони пробували єї зрушити, щоби відтак привязати до неї шнур, який мали при собі.

Але мабуть, коли бурили цілу каплицю, то вже зрушили й ту часть, що ще стояла, бо в тій хвилі нагло і несподівано ціла часть, що ще стояла, завалилася.

Товпа народу скрикнула з перераження. Перед ними була зразу тільки хмара пороху так, що нічого негоден було зобачити.

Відтак, коли приступили блище, побачили штельмаха під камінною статуою, роздушеного на пляцок, закровавленого. Він був трупом.

Його помічник лежав троха далі; обі ноги були в нього поломані.

Всі втікли з перестраху, а тільки за якийсь час важилися прийти, щоби забрати тіло забитого і покаліченого.

Син помершого дістав цей дім у спадку.

В спадку зібрав він і прокляття. Його справи недобре йшли, і кілька літ тому він повісився у шпихлірі.

Чи розумієте, пане, чому тут за якийсь час не буде нічого тільки терня і корчі?

Дивна Подія.

Це було у Франції, в часі революції, що гей пекольний вихор мала знищити Католицьку Церков.

В Безансоні були два священники; один схізматик, якого правительство признало парохом церкви, а другий, вірний Церкві і Богу, хоч знав, що на його голову виписали пагороду, такой лишився.

Він міг утічи, але лишився, щоби піддержувати віру католиків та давати їм священничу прислугу.

Він був дивно перебраний; мав великий капелюх, чоботи, робітничу блюзу, дивачну краватку; в цім дивогляднім перебранню бігав він через місто та заходив у доми, де чувся безпечним.

При пасі мав завішене залізне пуделко, де було все потрібне до уділювання святих тайн, навіть срібне пуделко для Найсвятіщих Тайн.

Вже минуло кілька місяців, а поліція і не підозрівала, що той фірман, це був священник, священник, що сповняв свої священничі чинности.

Одного разу його викрито і замельдовано. Його повели перед революційний суд.

— Горожанине, хто ти є? — запитав судія.

— Я є священник, слуга Ісуса Христа.

— Закон забороняє тобі сповняти твій уряд.

— Бог приказує його сповняти.

Кажуть, що ти носиш в своїм пуделку листи для заграниці.

— Ніколи я цього не робив.

— Що є в тім пуделку?

— Священник мав у тій хвилі при собі Найсвятіщі Тайни. З боязни, щоби їх не зневажено, він відповів:

— Я маю в ній частиці. — Він думав, що безбожники не зрозуміють, о що йде.

Судія відповів: "Чи вони освячені?

Священник не міг скрити правди.

— Так, вони освячені.

На ці слова, річ дивна, судія скрикнув сильним голосом: "Горожани, вони освячені! На коліна!"

І цілий трибунал клякнув разом з предсідателем.

Хто був щасливий? Той статочний священник, що підніс вгору пуделко, щоби ці люди віддали честь Ісусови утаєному. Вони зробили своє перше Причастя і знали, Хто це є в освяченім хлібі.

Відтак закликано двох жовнірів, щоби, як почесна сторожа відпровадили священника зі Святими Тайнами до церкви.

Одначе це не перешкодило, щоби священникови на другий день не відрубано голови сокирою, для того, що поступив проти революційного закона; він запечатав своєю кровю свою невидну, але геройську працю.

Тобі, Діво, Непорочна!

О Пресвята Діво Маріє, Царице ангелів, як гарною, викінченою, досконалою зробило Тебе небо! Коби я міг в очах Божих бути таким, якою є Ти в моїх очах! Ти така гарна і мила, що порываєш серця! Перед Тобою зникає вся краса, весь чар счезає, так, як звізди бліднуть при сході сонця.....

З безмежного моря Твоєї краси, о Найвища Царице, вийшли гей ріки зі своїх жерел, весь чар і вся краса всіх сотворінь. Море гляділо на струї Твого чудного волосся, що золотистими пасами спливає з Твоєї голови та ніжно хвилює по Твоїх раменах та сніжно білій шиї, і навчилося від Тебе заокруглювати свої филі і велично розливати свої хрустальні струї. Прозрачні жерела зі своїми чистими криницями, чистими і спокійними площами своїх вод, наслідують погідність Твого гарного чола і мир Твого лиця. Веселка на небі, що пишається своїми барвами, гляділа на Твої чудні брови та висилає свої світляні лучі зігнувшися в лук подібний до тих чудних бров. Ясна звізда ранна та сіяюча звізда вечірня, це немов дві іскри, що вихватились із Твоїх очий. Біла лелія і палаюча рожа позичили від Твоєї твари осліпляючу білість і чудні румянці, якими пишаються. Пурпур і кораль зі заздрістю глядять на огнисту червоність Твоїх губ Твої уста, жерело солодости, виляли ясю чарівну солодість молока і меду. Пахучий жасмін і рожа вилівають свій запах під подувом Твого віддиху. Найвищий кедр і найпростіщий кипарис, своїм щасливі, що наслідують високість і шляхотну поставу Твоєї шиї, а пальмове дерево старається наслідувати Твою величаву

постать. Одним словом, о Маріє, всі краси сотворені є тільки тінею і слабим образом Твоєї краси.

Мені не дивно, о взнесла Царице, коли бачу, що небо і земля, пірвані Твоєю величчю, падають перед Тобою, уважають себе щасливими, що можуть поцілувати Твою стопу, якої сам дотик їх украшує.

Так тішився місяць, коли Святий Йоанн бачив його під Твоїми ногами. Сонце засіяло новим блеском, коли убрало Тебе своїми лучами. Осліплений блеском Твоєї слави, Євангелист попав у захват перед чудом краси, що містила в собі всі краси неба і землі: Я бачив, кличе він, Я бачив, як у найвищих висотах неба появилося велике диво; ангели стояли перед ним перераженї; земля перед ним тремтіла з побожного страху; я бачив Невісту, убрану у світло від голови аж до ніг; бо Сонце справедливости вибрало собі Єї за матір і замешкало в Єї лоні...

О Діво, небо милости і красн. О, багатий скарбе... о Мати грішних!... О, Потіхо терплячих, опущених, хорих! О гарні очи, що порываєте серця! О губи, котрих усміх полонить душі! О руці щедрі і багаті, що розсипуєте ласки! О, сотворінє, що подібне до Бога, і яке я мав би за Бога, єслиб віра не казала мені, що Ти не є Бог, бо-ж в Тобі щось, сам не знаю, що, Божественного!..... О, Маріє! Ти можеш запалити мене Твоєю святою любовю, зверни до мене свої ніжні очи, поглянь на мене, пригорни мене до себе, і зділай щоби по Бозі я не любив нічого, тільки Тебе, о Прегарна, Преласкава Маріє, Мати Ісуса і моя Мати!

За Св. Альфонсом.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

Хто це є Ісус Христос?
(Продовження.)

Ісус Христос, і лиш Ісус Христос, є взором досконалости. взором, після якого витворюється обичаїність цівілізованого світа, форма, у котру людство гей вливається, щоби поправити свої зі сключости. — Чеснота, що це є іншого, если не наслідування **Ісуса Христа?**

Нічого спільного нема між Ним і між тими. котрих уважано взорами досконалости чи то у Жидів чи в Греків. чи в Римлян. Він завше є Сам Собою, Він є Одинокий. Він є Сам: Він понад усе.

У людській доскоиалости завше стрічається нерівність між ріжними чеснотами; одни перевищає одного; завше можна знайти подібних собі. **Ісус Христос** і тільки **Ісус Христос** є виїмком. Між досконалістю Ісуса Христа і досконалістю інших людий є безденна пропасть.

Чие імя може би поставити коло Його імени? Хто важився порівнювати себе з Ним? Святі, котрі є героями чесноти на землі, є в порівнанні з Ним тільки блідою відбиткою.

Ніхто не думає навіть, ніхто ніколи й не думав, щоби Йому дорівняти; бо тут очевидно це суперник, з котрим негоден мірятись. Перед Ним усе блідне, так, як штучне світло стає невидним при блеску соняшнього світла. Так і сказав Він: **Я є Світло світа.**

І ця надлюдська досконалість, це явище, що не мало до себе нічого подібного попередників. Його досконалість, так само, як і наука, появляються відразу

цілі готові. Вона не вишлекана в жадній ні фільозофічній, ні богословській школі. Відки Він узяв ту досконалість? Від нікого! Ві нічого негодно виявити тільки це: Він був **досконалість** сама, Він є **Бог.** Він освітлює всьо, а противно, Його негодно освітлити ніщо, бо Він є само Жерело світла.

Ще одна річ, котра ударяє в очи, і що стрічається **тільки в Ісусі Христі;** Його досконалість, це досконалість дійсно **Божа;** Вона, очивидно, перевищає всі людські. Вона недоступна для нашої слабости, а все-таки, та досконалість є найпрактичніша, вона найбільше надається до наслідування, вона і тільки вона, має безчисленну силу послідувателів і учеників. Вона надається для кождого: для дитини і старця, для темного і для вченого, для бідака і для багача, для того котрий і зачинає і котрий кінчить. Вона пригожа для кождого особна. Вона пригожа на все. Вона година відбудувати все; Вона, це досконалість для всіх!

Чи годен хто не добачити тут печати Божества? Чи може надибати щось подібного в чоловіка?

Вкінці, ще одна прикмета досконалости Ісуса Христа; вона **надлюдська,** так як і другі Його прикмети; так само і Вона надибується **тільки в Нього:** Його досконалість **не є над миру!** — Що це значить?

Кождий чоловік у своїх добрих прикметах переборщує. Він чує, що він слабий і з боязни, щоби не впасти, він воліє бути **над міру добрим.**

Святий Вінцентий на примір, був покірний, але здається, що він переборщує, коли себе цінить так низько; святий Карло був твердим для себе; але його твердість нас лякає; святий Франц є бідний, але гей занадто убогий, і так дальше. Людська недосконалість пробивається навіть в їх геройських чеснотах. — В **Ісусі Христі** то що добре, є все правдиве; ніщо не переборщене; досконалість Божої природи проявляється і мішається з правдивими і добрими зворушеннями

людської природи. В Нім видно цілого чоловіка. В Нім і Бог і чоловік є цілі.

І для того цей так досконалий взір не приводить до розпуки; противно: він лагідний, солодкий, милий. Це правдивість досконалої і можливої чесноти, яку подає до наслідування **людям Бог-чоловік**, такий правдивий чоловік, як і правдивий Бог.

Яке чудо! яке це дивне диво цей Ісус Христос!.. Хто не закличе: "Це палець Божий!"

IV.

І Його наука! Від вісімнайцять сотох літ над нею думали, диспутували, на неї нападали, її розпрали при помочі всяких наук, всякої ненависти, навіть найбільші великани людського ума; а коли уживали її в своїм життю суспільности, народи, одиниці, ніколи ніхто не міг знайти в ній жадного блуду!

Вона все остає "світлом світа;" і кожда стоба ненависти стверджує правдивість слів, які сказав Учитель: **Небо і земля минуться; але моє слово не минеться.**

Всюда, де та наука прогомоніла, там проникала цивілізація, життя ума і обичайність, поступ, просвіта там, де вона не панує, або чим більше де її панування упадає, там впреться в тій самій степені упадок, лінивство, тілесність, смерть.

Це вона, це Слово Ісуса Христа, а ніщо інше, заложили наше новітне, суспільне життя; то вона стала провідним світлом людського розуму і науки мудрости; і хоч не хоч, безбожники воюють проти Ісуса Христа тою сплою, яку дістали від Нього.

"Ніхто ніколи" так говорили Жиди, "не говорив так, як цей чоловік!"

Справді! Отворт Євангеліє... яка нечувана сила! Яка повага! Який спокій! Яка небесна простодушність!... Ісус учить те, що бачить, що знає. Він не диспутує: Він не старається доказати, переконати; Йому вистарчає Його слово; Він є певний, Він твердить. Тільки Бог, що стався чоловіком і говорив до людий, потрапить так говорити...

Дальше буде.

Пасхальні Яйці

(Продовження.)

"Богу дякувати!" це були перші його слова. "І тобі дякую, молодче," додав він слабим голосом опираючи свою голову на Андреєвім рамени. "Це певно Бог післав тебе на поміч, щоби виратувати мене від певної смерти. Але я голодний. Чи не маєш часом кавалка хліба?"

"Боже мій," сказав Андрей, "коби я був знав це наперід. Я зїв увесь хліб і сир, що мав при собі. Але почекайте! 'О!", закликав він радісно, "я маю ще яйці. Я навіть забув про них. Це здоровий і поживний корм, це вам зробить добре." — По цих словах він усів, випимив яйці, які йому недавно дала добра пані, обтеребив одно, покраяв та давав по кавальчику хорому.

Хорий жадно їв, час від часу пив воду та знова просив їсти.

Андрей хотів облупити вже трете яйце, але чужинець задержав його і сказав: "О, то вже досить; це небезпечно, щоби їсти багато нараз, коли я зголоднів. Я вже почищо досить наївся. Ще ніколи в життю не смакувало мені так добре, як нині. Я чую, що я, Богу дякувати, сильніщий."

По цих словах він підвівся. "Ах! Єслиб ти не був, молодче, прийшов, я був би безсумнівно пропав ще цеї ночі.

"Скажіть мені тепер, пляхотні лицарю," заговорив Андрей, дивлячися на блескуче лицарське одіння, "як ви очутилися зі своїм конем на дні цеї страшної пропасти?

"Я є тільки слуга," відповів чужинець, "і вже від кількох тижнів подорожую у справі свого пана. Серед цих гір за-

хопила мене ніч, я згубився і впав зі своїм конем в цю пропасть. Мій кінь дуже добрий і йому не сталося нічо; але я тяжко покалічився в ногу ,так що не міг встати, ні вилізти на коня. Це правдиве диво, що ми оба не погибли в цій страшній безодні. Я негоден досить віддячитися Богу. Я завязав рану, але мене горячка так сильно розібрала, що я стратив усі сили; я вже був певний, що мені прийдеться з голоду вмирати; одначе небо післало тебе немов ангела на мою поміч. Скажи-ж мені, як ти дістався в цю дику і пусту околицю?"

Андрей став розказувати про своє горе і про свою подорож. Чужинець слухав його уважно і час від часу переривав його оповідання питаннями про ріжні подробиці.

"От, це дивне," заговорив він показуючи на спину і червону скорупу з яєць; я ще ніколи таких яєць не бачив. Покажи-но мені цілі яйці, які ти сховав у кишеню, хай ліпше на них подивлюся...."

Андрей йому показав яйці, розповідаючи, як їх дістав. Слуга дивився уважно на яйці; його очи наповнилися сльозми: "Боже мій," закликав він, "яка це велика правда то, що тут написано на цім яєчку:" "Надійся на Бога, а Бог тобі поможе." Я сам о тім щойно переконався. Коли я так лежав сам, зраненій, хорий, опущений на дні цеї пропасти, я повний довіря благав Бога о поміч, і Він вислухав мою молитву. Слава і хвала Його Божественній Доброті. Хай благоеловить Він ту паню, що написала ту потішаючу правду.

Друже, подаруй мені це яйце; я хотівби мати все на очах ту гарну засаду. Я бажаю, щоб мої сини і внуки мали завше сильніщу надію на Бога, коли побачуть це яйце та прочитають, що на ньому написано.

Хто злає! Може мої правнуки будуть оповідали собі, як дивно Бог спас їх предки від майже певної смерти."

Дай мені це яйце, а я тобі дам щось іншого."

На ці слова, чужинець витягнув зі своєї мошонки золотий гріш за кожде яйце, яке з'їв, а дві золоті монети за яйце з написею.

Андрей не дуже мав охоту позбутися яєчка, але коли чужинець на нього налягав, він піддався.

"Але от, вже ніч находить," сказав чужинець. Поможи мені вилізти на коня, щоб я видістався з цеї пропасти." Андрей поміг, а по якімсь часі вони щасливо видістались з пропасти.

"От," сказав Андрей, "ми маємо як-раз досить часу, щоби дістатися до мого стрия. Ходіть зі мною; мій стрий вас прийме дуже радо. Ви одержите там напевно не лиш помешкання, але навіть усю потрібну поміч, щоби цілком вилічитися."

Чужинець остався в тім домі так довго, аж рана загоїлася. Заки виїхав, він пороздавав усім в тій родині дорогі дарунки.

***

В долині незамітно перемінула весна і літо без жадної надзвичайної події. Дроварі пильно працювали на полі і в лісі. Всюда по хатах господині виплекали багато курок, а діти питали, чи не скоро будуть знова свята. Одначе наша знакома пані була сумніща, чим звичайно. Старий слуга, що пильнував ей справ і час від часу робив для неї подорожі, захорів і не міг уже виходити. Коли надійшла осінь і листя пожовкло на деревах, він так ослаб, що з трудом міг вийти за поріг, щоби огрітися на лучах сонця.

Пані нераз була сплакана і для того, що жаль їй було слуги і для того, бо боялася, що незадовго пострадає, чоловіка, який був останньою ей опорою.

Ох, як болюче стискалося ей серце, коли подумала, що незадовго негодна буде дістати жадних новинок від своєї рідні, і що вона останеся гей відтята від світа.

Тим часом сталося щось, що наповнило паню переляком і грозою.

Дроварі, повертаючи одного разу з роботи в лісі оповідали щось незвичайного. Попередної ночі, коли вони сиділи собі спокійно довкруги огню, побачили вони чотирох чужинців убраних в панцирі, залізні шоломи і уоружених в списи та мечі. Була вони на услугах одного графа що недавно прийшов в ту околицю з великим числом їздців. Відтак вони допитувались про ріжні подробиці з тої долини.

Мельник зараз пішов до пані; він побачив ей, як вона сиділа при ліжку хорого слуги, що тяжко захорів. Пані, почувши імя графа, зблідла на смерть. "О, Боже мій," закликала вона, "змилосердися наді мною, це мій страшний ворог!... Він певно завзявся на моє життя. Ох, коби лиш дроварі не сказали йому, де я перебуваю."

Дальше буде.

Наші Місії.

Місія в Нортгамптоні. Вже давно запросив був отців місіонарів з Йорктону Всеч. о. Кутский, ревний пастир цеї парохії, щоби вони приїхали з Калади, зі Саскачевану проповідати місію в його парохії.

Велике це місто, Нортгамптон; лежить воно у Стейті Пенсильванія і ціле гей з цементу збудоване. Навіть гарне булоб воно, наколиб мали час розійтися густі хмари диму з фабричних комінів, що наповняють воздух разом з порохом з цементу.

В тім то місті є багато Українців, що працюють у фабриках. Їх парохія числить около 300 родин. Парохія посідає гарну, велику церков і гарне помешкання для священнека, котрий обслугує парохію. На жаль є тут і церков незалежна.

Отці місіонарі отворили місію 31 жовтня, в неділю. Зі самого початку місія пірвала вірних. Рано і вечер було слухачів що-раз більше. Їх велике число, як також велике число тих, що сповідалися, дивувало тим більше, бо дійсно, для многих фабрична робота була правдивою перешкодою; робітники мусять тут працювати день і ніч навіть у неділі, так само, як у тиждень. Закінчення місії відбулося в неділю 7-го падолиста. На той час прибули також Преосвященні Богачевські і відправили архієрейську Службу Божу при асисті численного священства. В своїй проповіди вони говорили про память жовнірів, що полягли 1-го падолиста 1918 року за свободу України. Преосвященні підкреслили у своїй проповіди, що для успіху в національних стремліннях треба позискати для себе Бога та заслужити собі на Боже благословенство

По проповіди всі пристоячі священники співали панихиду за жовнірів, полеглих в боротьбі.

Того дня і церков, і велика площа перед церквою були за малі, така товпа людий зібралася зі всіх частий міста і з околиці, навіть з Алентови і Бетлеем, 25 миль далеко.

Честь добрим людям в Нортгамтоні. Вони дали гарний примір всім Українцям у Сполучених Державах.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ.

ЦАРСТВО ІСУСА ХРИСТА І ГОРОЖАНСЬКЕ ПРАВЛІННЯ.

В окружному листі, в якому Святіщий Отець Папа Пій Одинайцятий проголосив установлення свята Христа-Царя, сказав він от-ці слова: "Кождорічне святкування цього празника буде пригадувати, що урядники і правителі є зобовязані, зовсім так, як горожани, віддавати Христу публичне почитання і слухати Його; воно викличе в них думку о послідним тім суді, де Христос, не лиш виключений з публичного життя, але ще й занедбуваний і з погордою нехтований, строго імстить такі надужиття; бо царство Ісуса Христа домається, щоби ціла держава приноровлювалася до заповідий Божих і християнських засад так само в укладанню законів і виконуванню справедливости, як в управі шкіл, де молодіж має виховуватися в здоровій науці, як у справедливій дисципліні обичаїв."

Святіщий Отець виразно заявляє, що Він, коли взиває вірних до торжественного святкування царства Ісуса Христа, має на гадці ще раз осудити той спосіб горожанського правління, в якому про Ісуса Христа не думається і думати не хочеться. Він домагається від держав і організацій су-

спільних спільного почитання для Бога, для Церкви, він домагається повної свободи для монахів і монахинь, щоби вони могли продовжати діло, розпочате через Ісуса Хрпста.

Ми не будемо наставати на це, що це зовсім належні домагання. Всі вірні знають добре, а ще ліпше повинні це знати наші інтеліґенти з фільозофії, що всяка власть походить від Бога, що остаточне завдання організації і державної і церковної це те, щоби осягнути спасення душ і славу Божої Величі. Крім того, ми припускаємо зі святим Павлом, що Христос є Царем віків і що одержав у спадку вселенну. Тож кождий легко признасть, що треба піддатися найвищій власти Бога і Його Божественного Сина. Трудність зачинає тоді, коли з тих засад треба зробити заключення для управителів міст і провінцій, для виконування справедливости, для міжнародних контрактів, для управи ріжних великих організацій.

"Христіянин," так говорить один славний епископ, "христіянин мусить піддатися власти Христа-Царя не лиш у своїх внутрішних гадках, у своїх словах та приватних учинках, але особливо в житю публичнім, у словах та учинках свого зовнішнього життя, у виконуванню своїх обовязків суспільних."

Відтак він скаржиться, як часто цей обовязок нехтуеся.

" Це видається так вигідно і корисно, щоби поділити своє життя на дві части і добре їх від себе відділити. Оба єства, які находяться в чоловіці, дістають там, що хочуть. Чоловік приватний з одного боку: він хоче служити Богу, признає власть Церкви приймає святі Тайни, старається бути у добрих зносинах з Ісусом Христом і зі своїм пароxом. З другого боку він є і чоловіком, що має обовязки публичні, сповняє обовязки горожанські і політичні, працює для поступу: він є або міністр, або посол, предсідатель чогось або секретар когось, бесідник, бізнисмен або писатель. Оба ці люди в одній особі будуть собі жити кождий в себе в дома, не будуться дивити один на одного, не будуть контролюватися. Яко чоловік приватний він буде ніби стримiти до Бога, але як урядник, чи там що, він спокійно свої обовязки релігійні буде нехтувати.

Одначе Ісус Цар хоче, щоби йому служити приватно і публично, і кождий христіянин мусить показати, що він є підданим цього Пана завше і всюда.

Начальник держави в своїх урядових справах, судія в своїх засудах, політик у своїх бесідах, адвокат у своїх промовах, гандляр і фабрикант у своїх справах, професор у школі, батько родини в дома, всі вони навіть на хвилю не сміють забути, що їх пан, їх провідник, їх судія, це "безсмертний Цар віків." Слова і поступки їх життя зовнішнього і публичного мусять на собі нести печать цього Божого Начальника.

Ця дволичність совісти все є небезпекою для людий, що занимають публичні уряди, особливо там, де горожани не мають однакої віри, або не витягають із неї однаких заключень.

Це все є правдиве для всіх — тож і для нас Українців, особливо тих, що хочуть бути провідниками народу.

Хай Серце Спасителя дасть, щоби в нас було багато таких, що уважалиб Ісуса своїм Царем у всіх справах, без боязни перед ріжними обставинами ні перед людськими пальцями.

Практичних безбожників-релігійних комедіянтів є в нас повно — великих душ, для котрих Ісус був би Царем завше і всюда, є в нас дуже мало. Найбільше таких, що Ісусови не хочуть бути ні приятелями ні врогами.

Це не добре віщує. Дав би Бог, щоби наш нарід масово віддав честь Ісусу Царю Народів....

Добре для нас подумати о цім: — В місяці серпню уряджено було в Голяндії так званий католицький день, в якому католики старалися, щоби скріпити свої перекопання і працю. При цій нагоді епископ Рурмонду написав от-це:

Католицька преса — от річ величезної ваги; **річ про яку багато католиків не знає або яку ледво розуміє.**

Кожда газета має свій напрям особливо у справах віри. **Певно, що до преси можна застосувати слова нашого Спателя: "Хто не є зі мною, є проти мене;"**

Так, як це є сущного правдою, жаден читач не потрапить усунутися зпід напрямку газету, а **напевно буде** підваний впливом газети, яку читає.

Наколиб Католики це розуміли, воци не мусіліб нарікати на те, що серед них повстає і ширіться так багато газет **неутральних** і протирелігійних. (Неутральне, це те, що після пословиці не є ні пес ні баран.)

Хай католики це зрозуміють вкінці, **в яку небезпеку**

попадає віра тих, що читають такі газети ніби-безсторонні і протирелігійні; і як це є потрібно, щоби зі всіх сил підтримувати Католицьку пресу.

Цікаве! — Кілька місяців тому відбувся в Штокгольмі у Швеції всесвітний з'їзд протестантів. Зі всіх сторін на пливали до нього листи, серед яких були також листи підписані королем англійським, Президентом Німеччини і Сполучених Держав, премієром Англії. Цей послідний писав між іншим от-де: "Теперішний стан світа злова домагається помочі "християнського духа," не тілько, щоби вилічити зла, на які світ терпить, або щоби осудити блуд, але також, щоби спомочи уми і серця. Доки люди будуть блукатися і кидатися, і через недбалість будуть старатися самі розвязати всі трудности, доти вони будуть безрадні. Тож це обовязок церкви (протестантської), щоби людий злучити у довірю, у світлі ума і духовій силі."

От-це написав протестантський міністер. На щастя, нам католикам не треба шукати цеї одности віри, довіря, любови для розвязання світових трудностий: ми це все маємо в Католицькій Церкві.

Хай отже світ слухає Католицької Церкви і вскорі всюда буде лад і мир.

Чи це правдивий спосіб? — Не дуже давно тому, в Вашінґтоні відбувся все-американський з'їзд газетярів. На ньому приняли вони резолюцію:

а) не подавати в газеті імен молодців (нище від 21 літ), про яких злочини писати будуть.

б) не подавати вже новинок, котрі є тілько цікаві, уличні, або такого рода, що можуть спричинити заздрість або ненависть.

Ми від себе скажемо от-це: Це є гарні резолюції! Одначе, чи не повинні були скорше повзяти резолюцію, щоби домагатися релігійного і морального вихования молоді так, як цього домагається Католицька Церков? Бо тоді мало буде таких проступків молоді, мало таких новинок, з яких родиться заздрість.

Набожність росте! — Набожність до Святої Тереси Дитятка Ісуса так зросла, що в послідних роках поширено по світі 44 міліонів книжочок про набоженство до неї.

Гарний примір: — Голяндія, це край протестантський в якому живе тілько 2 і пів міліона католиків. І от: ці католики видали з поміж себе три тисячі чотири ста місіонарів; в тім числі тисяч чотири ста священників, шість сот братників і тисяч чотири ста монахинь. Року 1925 в семинарях було три тисячі шість сот трийцять чотири питомців-будучих місіонарів.

Святий стаційчик в Італії: — Піп цю хвилю в дієцезії Турин (північна Італія) йде о те, щоби проголошено блаженним одного начальника стації. Він називався Павло Пій Перано, а народився року 1816 в Ніца Монферато. У віці 25 літ його принято до служби на стації Пінерато; 6 місяців опісля його установлено начальником стації в Турин; на тім становиці він остався через 34 роки. Року 1875 він вступив у третий чин (світський) чина святого Франца з Асізі. Разом зі своїм братом він написав от-ці книжочки: Християнська демократія — Відбудова суспільности в дусі святого Франца з Асізі. — Християнська душа в школі святого Франца з Асізі. — Він був заложителем або співпрацьовником кількох католицьких бібліотек, організацій желізничних робітників і подібних організацій. Ціле його життя було апостольством християнської віри і обичайности. Помер року 1921 в Турині у віці 65 літ в наслідок укушення скаженим псом в руку.

Величезний далековид. — Для звіздарської стації в Каліфорнії мають збудувати телєскоп (далековид), який буде коштувати 12 міліонів долярів.

Найменша міра. — На університеті Вашінґтону відкрили спосіб, щоби змірати такі малі віддалення, як тисяч міліонту часть інча.

Друже, тут не йде о те, щоби проповідати, ні о те, щоби спускати очи; тут іде о це: коли довкруги тебе люди розпусні, щоб ти мовчав, щоб ти звернув розмову на що іншого, щоби не годитися ізза трусливости зі злом, щоб ніколи ні сміятися при розпуснім жарті або неприличнім слові. Памятай: наколи позволиш, щоб тебе зачіплено, ти пропав.

Фенелон.

ПОДЯКА.

С. Агафія Неп. Зач. М. Б. складає торжественну подяку Св. Василію і Св. Тересі від Дитяти Ісуса за вислухані молитви і покликання чотирох осіб до життя монашого. Найсв. Серцю Ісуса, Матері Божій Неустаючої помочи і Св. Йосифиви за многі ласки отримані в послідних роках.

Так, як дерева, що мають глибокі корені, опираються вихрам, що не можуть їх ні зломати, ні вивернути з коріння, так само молитов, що виходять із глубини душі сильні і могучі до неба, не годен легко змішати ні перервати розсіяннями.

Св. Августин.

Простодушність полагає на тім, щоби наші слова вірно виражали чувства душі. Не домагається однак того, щоби ми виявляли всі наші думки, бо простодушність не противиться розвазі, котра каже нам, що треба казати, а що замовчати, дає нам пізнати, коли треба говорити, а коли мовчати.

Св. Вінкентий.

Хай не буде це для тебе досить, щоби вистерігатися грубих проступків; ти молися і злучуй своє серце з Богом; привикай до того, щоби бувати з Ним у самоті з любовю та довірям. Роби всі свої діла в Його присутности і не роби нічого такого, чого негоден Йому жертвувати. Читай добрі книжки і приступай до святих тайн.

Фенелон.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Адміністрація "Голосу Ізбавителя" дякує от-цим сердечно всім любим читачам, котрі відновили свою передплату на рік 1927. Є багато таких, що нас просять о повідомлення, чи ми одержали гроші. На жаль, при найлучшій волі нам це неможливо зробити і відповісти кождому з'ос.б-на.

Просимо уважно прочитати це, що слідує:

Наші добрі передплатники по найбільшій части дають два питання, на які легко вони самі знайдуть відповідь.

1.) Чи ми одержали гроші?

Відповідь: Дорогий читачу, наколи Ви одержуєте на далі "Голос Ізбавителя," це для Вас знак, що ми гроші одержали. Наколи Ви старим передплатником, **проспмо подивитися на наліпку, на коверті, в якій Вам висилаємо "Голос Ізб.;" на тій наліпці є Ваш адрес, а коло Вашого адресу рік і місяць, АЖ ДО КОТРОГО** Ви дали передплату. На примір є зазначено: Ост. 1927., то значить, що Ваша передплата скінчиться в жовтні року 1927. Наколи рік на адресі не є змінений, то знак, що ми Ваших гроший не одержали. Одначе треба зважити також на от-це. Наколи Ваша передплата дійшла по 15. місяця (на примір 15 листопада), тоді рік на наліпці не буде змінений в найблищім числі (з грудня), але доперва в слідуючім (в січні). Це тому, бо кожде число є скінчене 2 тижні наперід.

2.) Як довго ще буду діставати "Голос Ізб."?

Відповідь: Аж до місяця і до року, що є зазначені на наліпці з Вашою адресою; в тім часі Ваша передплата тоді буде скінчена.

УВАГА: Велике число наших добрих читачів висилають тепер передплати за рік 1926; ми просимо зважити на це, що передплату треба буде платити з гори. Коли отже хто хоче одержувати "Голос Ізб." через цілий рік 1927, то треба, щоби вже тепер заплатити. Тоті, що прислали за рік 1926 побачуть, що на наліпці в них буде коло адресу зазначений рік 1927. Чому? Бо ми переконані, що вони бажають мати "Голос Ізб." на рік 1927; одначе ми просимо, щоби передплату прислати чим скорше, бо вона має бути плачена з гори. **Можна передплатитися також на кілька**

літ наперід, приміром на 2, 3 або пять літ, єслиб прислати 2, 3 або 5 долярів.

ПОДЯКА: Ми дякуємо тим любим читачам, що відповіли на наш поклик в користь передплатників зі Старого Краю і прислали для них передплату. Наколи Ви того ще не зробили, просимо не чекати, але чим скорше висилатиме передплату, щоби Ваші дорогі в Старім Краю одержали з січню 1927 перше число "Голосу Ізб.," і щоби в той спосіб знали, що за них не забуваєте через цілий рік. Просимо давати адреси так, щоби були **читкі!**

Певне число наших читачів ще не відповіли на наш заклик, щоби відновити передплату; просимо вислати чим скорше передплату, бо інакше ми будемо мусіли перестати висилати їм "Голос Ізб."

Адміністрація просить, щоби не висилати грошей банковими чеками, хиба би дати додаток $0.15, коли є це з Канади, а $ 0.25, коли це зі Стейтів. Найлучше висилати гроші через **"Post Money Order,"** або в листі; єслиб в листі, то треба його зареєструвати.

Дорогі читачі будуть ласкаві пригадати собі, що ми не відповідаємо на жадний лист осібним письмом, хиба би хто до свого листа долучив стемпс за 2 центи. Інакше відповідаємо в "Нашій Переписці." Щоби знайти відповідь в "Переписці," треба писати хоч 3 неділі перед тим, заки вийде нове число. Інакше відповідь буде подана доперва в слідуючім числі; так само буде що до відновлення передплати. Нових передплатників і зміни адрес беремо все сейчас під увагу.

П. Пант. Хруник, Модел-Фарм: Одержали. Спасибі за гарне признання. — **П. Ів. Кітела, Губард:** Спасибі за посилку і щирий лист. — **П. Дм. Бричка, Брендон:** Адрес змінили після Вашого бажання. — **П. Ник. Гнилиця, Губард:** Спасибі за посилку. Ваші передплати всі поховані, так, як кажете, хоч на наліпці через обмилку не зазначено.

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Нічава книжочка, написана Всеч. о. Пантелеймоном Божиком, парохом у Вінніпегу.

Ціна 25 центів.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.
МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камені і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 198 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. -- P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 5. 1. Січня 1927. Ч.1.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Від Високопреподобного Отця Настоятеля Отців Пресвятого Ізбавителя. — Все вперід. — Райська Рожа. — Білі Рожі. — Три золоті монети Царів. — Чоловік без Бога. — Ріждваний Ангел. — Вороги Просвѣти. — Наші Місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers,
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.
ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ
310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.
БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ
Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.
Замовляйте в нас:
The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON. :: :: :: *SASK.*

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНІ

PHONE { Office 286 / Residence 273
W. B. O'Regan, B. A
W. Walker
O'REGAN & WALKER
АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.
CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

КАЛЄНДАР НА СІЧЕНЬ.

1. С. Св. М. Воніфатія	16. Н. Нед пер. Богояв. Св. Прп. Малахії
2. Н. Нед. Св. Отець	
3. П. Св. М. Юліянії	17. П. Собор 70 Апост.
4. В. Св. ВМ. Анастазії	18. В. Навеч. Богоявл.
5. С. 10 Муч. в Криті	19 С. Богоявлення Г. Н. І. Х.
6. Ч. Навечерія Рожд.	20. Ч. Собор Св. Йо. Хрест.
7. П. Рождество Г. Н. І. Х.	21. П. Прп.Георгія і Еміліяна
8. С. Собор Богор. і св. Йос.	22. С. Св. М. Полієвкта
9. Н. Нед. по Різд. Св. ПВМ.	23. Н. Нед по Просвіщ.
Стефана	24. П. † Прп. Теодозія
10. П. Св. ММ. в Нікомидії	25. В. Св. М. Татіянии
11. В. Св. Йос., Давида, Якова	26. С. Св. ММ. Єрмила і Страт.
12. С. Св. М. Анізії, Прп. Зотіка	27. Ч. Отців убитих в Синаю
13. Ч. Прп. Мелянії	28. П. Прп. Павла і Івана
14. П. Обр. Г. Н. І. Х. св. Вас. В.	29. С. Покл. оковам св. Петра
15. С. Св. Сильвистра Папи	30. Н. Н. 31. по С. Прп. Антонія
	31. П. Св. Атаназія і Кирила

УСТАВ НА МІСЯЦЬ СІЧЕНЬ.

2. **Нед. Святих Отець. — Гл. 3., Єванг. утр. 6.** — На літ. троп. воскр., Отцем і предпразд., Слава: Конд. Отцем, Ін.: Конд. предпразд. Прокім., Аллйл. тільки Отцем. Ап. і Єв. Отцем. — Прич. Хвалите і Отцем.

II. **Четв. Навечеріє Рождества.** — Літ. св. Вас. В. з Вечірнею. Ап. 303, Єв. св. Лу. 5.; О тебі радується: По отп. троп., Сл. Ін. конд. празн.

7. **Пятн. Рождество.** — Повеч. вел. з всеноч.; Єв. утр. Мат. 2; Літ. св. Ів. Золот.; Всьо празнику; Єлици; Задостойник; Всяческая.

8. **Суб. Попр. Рожд. Собор Прсв. Богор. Св. Йосифа.** На утр. Єв. св. Мат. 2. — На літ. антиф. 2 перші празн. Рожд. Троп. Рожд., Йосифа, Слава: конд. Йос., Ін.: конд. Собора. Ап. 306, Єв. св. Мат. 4; Задостойник.

9. **Нед. по Різдві. Гл. 4., Єв. утр. 7.** — На літ.: Антиф. 2 перші Рожд., троп. вос., празн., Слава.: конд. вос. Ін.: конд. празн. Ап. 17, Єв. св. Мат. 87.

14. **Пятн. Обрізання Г. Н. І. Х. Св. Вас. Вел.** Всеночне. Єв. утр. св. Йо. 36. — На літ. св. Вас. Вел.: Антиф. повседн. троп. Обріз., Вас., Сл.: конд. Вас., Ін.: празн. — Ап. 254, 318; Єв. св. Лу. 6., св. Мат. 11; О тебі радується.

16. **Нед. пер. Просв. Предпр. Богояв.** — Гл. 5., Єв. утр. 8. — На літ. троп. воскр. і предпр., Сл.: конд. воскр. Ін.: конд. предпр. прокім. Аллил., Прич. дня; — Ап. і Єв. неділі перед Просв.

19. **Сер. Богояв. Г. Н. І. Х.** Літ. св. Вас. Вел., Ап. 302, Єв. св. Мат. 6., Єлици. Задостойник, Всяческая. **Водосвятіє.**

23. **Нед. по Просвіщ. Гл. 6. Єв. утр. 9.**; — На літ. 2 антиф. Богояв. — Ап. 224, Єв. св. Мат. 8.

30. **Нед. 31. по Сош. Гл. 7., Єв. утр. 10.** — На літ. все Неділі і Прп. Антонієви.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Січень** **1927.**

Від Високопрепод. Отця Настоятеля Отців Прсв. Ізбавителя.

Айтюна, 14 Грудня 1926.

Христос Раждається!

Преподобні і Дорогі Отці Місіонарі,

Роки скорим бігом улітають і не вернуться. Для того Ісус Христос пригадує нам, щоби ми з кождої хвилі корпстали для спасення нашої душі. Наш Голос Ізбавителя доходить до пятого року свого існования. Мушу, Дорогі

Отці місіонарі, наперед подякувати вам щиро, за ваш труд, вашу працю і ревність, котрі ви показали для свого українського народу. Не тільки їдете на місії, щоби навертати людий до Бога, але ще стараєтеся се добро, що зробили на місіях, продовжати і усталити, і через то провадите свій нарід до ліпшої долі на світі і до вічного щастя по сім життю. Кобиґ сей місіонар пішов до кождої хати, щоби безна-

Високопреп. О. А. Делярий.

станно пригадувати чоловікови, по що на землі жиє. Сей Голос є правдивий Голос Ізбавителя, голос Ісуса Христа. Він має тілько одну ціль; показати людям що наука Ісуса, є красна, взнесла, одним словом, Божественна, бо тілько Ісус Христос, Бог і чоловік міг єї принести з неба.

Коли розумний чоловік дивиться уважно на сю науку мусить прийти до того заключення: тілько Бог всемудрий і вседобрий, є в стані дати таку науку. Якби ми все стосували своє життя до ньої, ми би дійшли до найкращих чеснот і ми би смакували, як то добре і пожиточне для нас, служити Богу; і як це гірке і зле від Нього віддалитися. Можу запевнити, що в кождій родині, до котрої доходить

сей Голос, де його читають уважно і його люблять, там не загасне світло правдивої віри. Дорогий брате, як хочеш знати, до котрого степеня твоя віра є жива, кріпка, непохитна, уважай на то: як ти приймаєш, читаєш і шануєш місіонаря, і зараз пізнаєш, чи якась похибка у тебе. Бо з ким ти пристанеш і таким ти станеш. То правда, коли розходиться о людий і єще більше, як розходиться о читання.

Єсли ти ревний католик і добрий ученик Ісуса, старайся з'єднати для Бога нових приятелів, розшири сю маленьку книжку і справиш Богу приємність.

Желаю місіонарям і всім, що читають Голос, Веселих Свят Різдвяних і щасливого Нового Року.

Ваш слуга в Хі.

А. Делярий Ч. С. Й.

Від Редакції і Адміністрації.

Редакція і Адміністрація "Голосу Ізбавителя" щиро дякує отцям своєму верховному Настоятелеві за повищі слова теплого признання. В імени своїм і своїх читачів дякує також за желания.

У відповідь на признання ми прирікаємо, що будемо дальше вірно сповняти всі свої обовязки, особливо, що завше будемо старатися, щоби наша скромна часопись дійсно була відомоном Голосу Божественного Спасителя, який розходивбися по Українських хатах на цій чужені, приносячи зі собою духа кріпкої віри, незломної надії і щораз горячішої любови до Бога і людий.

І ми разом з читачами желаємо Високопреподобному Отцю Деляреви, ветеранови українських місіонарів в Канаді, щоб Вони ще довго прожили, будучи для нас опорою і неустаючою заохотою до витревалої, хочби і трудної праці.

Хай Високопреподобні Отець благословлять своєю щирою молитвою "Голос Ізбавителя" і його читачів на дальший шуть.

Все Вперед

От-цим числом "Голос Ізбавителя" розпочинає пятий рік свого існування...

Чотири роки минає від хвилі, коли перший раз заговорив він у серцях Українців-Католиків у Канаді і Сполучених Державах і, Богу слава за це, знайшов собі відразу приятелів; вони лишилися йому вірними до тепер.

Ми через цілий той час старалися бути вірними програмі, яку ми витичили собі у першому числі, і яка так коротко, але виразисто висказана у назві "Голос Ізбавителя."

Голос нашої маленької часописі має бути голосом самого Ісуса Христа з Його силою і всіми прикметами. Голос спокійний, тихий, лагідний, але у хвилях потреби також голос острий, який без жадного людського зляду пятнуваби фарисейство, лукавство, невірество Христовим стремлінням. Ти, любий читачу, не знаєш може, як це часом трудно заховати ту програму і той тон...

Той Голос Ізбавителя був завше вилляним серця священника, монаха, місіонаря... Кілько то сили духа треба було часом, щоби не стратити охоти...

Кілько разів стала нам, бувало, на очах картина нашого зруйнованого церковного і народного життя...

Ми нераз ставляли собі питання: Чи не є наш труд пустий, марний...?

Попередь усього, чи не змарнований це труд ізза того, бо він не досягав тої верстви, що повинна би бути найкращою частиною нашого народу у країнах вигнання, не досягав, так здавалося, інтелігенції; — а преціньми признаємо, що і до неї хотіли ми нераз заговорити.

Нам приходилося часом чути, що наша часопись не є досить "по хлопськи" писана. Ми здавали собі з цього справу, а все таки ми старалися заховати і спосіб висловів і виглядбесіди все той сам. Чому? Бо ми хотіли своє слово зробити приятним для усіх. Впрочім нам здається, що наш нарід на еміграції прибрав зовсім інший спосіб думання та інші стремління, як у Старому Краю.

У своїх замірах, щоби досягнути інтелігенцію нашого народу, ми сподівалися завше, що у своїх надіях заведемося. Та на щастя, ми маємо о цім незбите переконання, ми помилилися. Українські інтелігенти-католики ніколи не щадили наш признання — спасибі їм за це з глибини горячого серця.

Чи читали "Голос Ізбавителя" і інтелігенти — вороги наших засад? Бо-ж і до них ми нераз заговорили — але "Голос Ізбавителя" тоді був бичем, що виганяв купців із храма святого... Ми боремося проти них... Це боротьба нерівна. Згадана на другому місці інтелігенція, це по найбільшій части люди, що не доківчили науки у Старому Краю, приїхали до Канади, чим шведше вхопили у свої руки все те, що далося та хотіли повести нарід. Ми з тим згодитися не могли і не можемо. Є це також ті, що вийшли з Канадийських публичних шкіл і для того в них страшний брак релігійного і морального (бо одно від другого невідлучне) виховання.

Вплив тої ніби інтелігенції відбивається на нашому житті страшним народним болем, який доходить, здається, до судорог церковно-народнього конання. Додаймо до того ще старокрасву ніби-інтелігенцію, що без віри і засад шукає тільки хліба і забав... і маємо на очах образ, що певно не дас заохоти до праці. Борони Боже, щоб ми уважали всю інтелігенцію ворожою. О, ні! Але як мало тої правдивої інтелігенції!... І де єї праця?... Є багато інтелігентів, що не важуться публично виступити, бо ніби-інтелігенти все і всюди чигають, щоби обляти їх грязею.

А чи здався наш труд для народних мас?

Вони в Новій Країні поділені майже виключно на дві части: Фармарів і робітників.

Тут ми можемо з радістю сказати, що наш труд на певно не є змарнований. Ми мали сотки і сотки листів, в яких фармарі і робітники заявляли нам горяче привязання і заохочували нас до праці... Але і тут, кілько тривоги, кілько боязни, щоб не пропали душі

Пів-інтелігенти, яким треба їсти, але що не мають що робити, вілися у тіло фармарського і робітничого життя. У фармарів ширять вони бунт проти Бога і Церкви під покришкою народолюбства, у робітників ширять вони одно стремління: уживати до схочу всіх, хочби і найбрудніших пристрастий; і звірячілі маси робітництва, мали би в будучности здобути для себе турецький магомеданський рай... на землі, в болоті. Це є дорога їх і ціль.

А дорога зла є вигідна та широка... Трапиться учитель, адвокат, бізнисмен, агент якоїсь компанії, стане бунтувати фармарів... І є таких людий, що вміють бунтувати, лєгіон — сотки... Вони вміють балакати і писати (більше нічого) і свого вміння уживають на те, щоби безстидно туманити, дурити нищого брата,... а він любить їх слухати, їх писанини читати, тож не дивно, що затроюється. Ми стараємося дати йому світло, показати йому дорогу обовязку, що є вузка, часом терниста, але дає душі щастя і мир. І тут борба нерівна, бо, по словам Святого Письма, дурних людий без числа; вони даються радше затуманити, як просвітити. Тут треба би борби неустанної, затятої, зірвати маску з лиця ворогів і показати люду, що ті півінтелігенти, це хробаки, що годуються коштом мас, що є темні, але за то і для того, горді. Голос Ізбавителя буде і на далі іти шляхом борби проти всіх тих нищителів церковного і народного Українського життя... спокійно, без лайки, але і без боязни і людського згляду.

Одначе ми знаємо, що не лиш треба боронити церковних і народних святощів;... нам треба працювати також, іти вперід.

Ми будемо йшли, хоч дорога далека і тяжка. І все будемо старатися спомагати труд, який провадити буде до більшого добра.

При цій нагоді ми не можемо не сказати нашим читачам, які є наші стремління; які вони?

Духове щастя одиниць і народу. Всі складники того щастя находяться в науці Католицької Церкви. І так наша праця буде для Католицької Церкви, тим самим для Христа, для Бога.

Ми взиваємо всіх наших читачів і людий доброї волі, щоби завше мали на очах ту ціль, і щоби уживали способів до її осягнення.

Бережім передусім скарб святої, Католицької віри. Без нього наше життя буде напевно пусте, нещасне, нечесне. Хай ненависть ворогів буде для огня нашої віри вихром, під якого подувом той огонь палає ясніщим і горячіщим подумям. Хоч би всьо валилося довкруги нас, хоч би здавалося, що почварні кличі ворогів нашої Церкви всьо за собою поривають, ми держімся прапору Ісуса, що вритий в граніт-ній скалі Католицької Церкви. Хай реве, хай піниться злоба, не біймося, держімся тої спасенної скали так, щоби ніщо нас від неї не відорвало. З глибокою погордою і шляхотною ненавістю відпихаймо від себе всьо, що звернене проти нашої Святої Церкви.

Тай своїх народних святощів бережім. На широких преріях Західної Канади, що посіяні протестантами, наша мова, наша школа (українська і католицька), наш учитель-католик (і тілько такий будуть сильним заборолом і святої віри. Це є довголітний досвід: Там, де наші люди в Канаді, при найменї на Заході, погордили своїм язиком, там потонули вони в протестантизмі або (особливо діти, молодіж) в безбожности.

Будьмо Католиками і Українцями, тоді будемо чесними людьми і навіть чужинці будуть мусіли нас шанувати. Під тим тільки услівям будемо ми гідними Канадийцями. З погордою тільки слухаймо таких кличів, що голосять, що добрий Канадиєць, то тільки той, що зміняв свій язик за чужий а прийняв бездушний-протестантизм.

Що більше! Памятаймо, що маємо і чужинців приятелів: Це всі ті, що помагають нам заховати ті два неоцінені скарби: віру і мову. Користаймо з їх помочі, слухаймо їх ради, у важних справах, особливо у справах політики і виховання лучімся з ними. Це була би послідна глупота відпихати їх від себе. Тільки зацофаці і ті, у котрих нема в голові порядку, слухають півінтелігентів, що все страшать латинством. Фарисеї, гроби обілені, сосуди на верх чисті а внутрі повні бруду! А чого вони спрягаються з посіпаками пекла і то чужими!... Але правда! Вони знають, що чекає їх голодова смерть, єслн нарід змете фалшиві їх біжниці зі своїх фармів і їх слугам скаже взятися до чесної роботи! Тому вони так ревуть! Нехай... Ми робім спокійно своє.

Ідім все спокійно вперід. Ми не будемо шукали похвал, признання, задоволення. Ні! Ми підемо тілько дорогою обовязку, яку нам вказує наш Божественний Спаситель. Не будемо ставати і дивитися взад... шкода часу. Не будемо глядіти ні в право ні в ліво, де крик ненависти, ні! Все, спокійно, відважно, без боязни, без людського згляду — Вперід! Бог з нами, хто проти нас?!

Райська Рожа.

Сумерк повільно стелив свої тіни...

В останніх лучах заходячого сонця, ген-високо на скалі, немов кроваво-огненою славою загоріли мури величної будівлі монастиря. Гей огнення куля взносилася до неба, кокуля церкви, і ще вище пнялися струнки вежа дзвінниці, облята огнем кулі, що повільно спадала під небозвід.

В долині ставалося що-раз менше ясно. А в далечині, що губилася в мраці блідого, фіолетового світла з помаранчового закраскою, виступав, облятий невиразним світлом, величезний ліс, що стелився під горою і витворював навкруги немов впрочений, непроникнимий і таїственний пас.

На скруті одної стежки стояв високий мущина, убраний в темну рясу, з руками зложеними навхрест на грудях:... він був задуманий.

Вже кілька годин стояв він там, непорушено, з головою похиленою, затоплений в дивних розважаннях... нараз стрепенувся. Задзвонив дзвін і розіслав в густий ліс відгомін, що сотками разів відбився та протягнувся гей довгий заклик, заклик розпучливий.

Монах скинув кану, що закривала йому очі і повільно став прямувати до монастиря. Піч спадала рантовно. Весь шум утих; то була тишина, що тягаром лягала на душу... Хвилями видавалося, що з великих дубів виходив глухий рокот; крики, поклики...; а знова та сама, глуха тишина...

Світляні лучі сіяючими пасмами пробили нараз глибини ліса. Голоси ставали виразніщі, світла зближалися.

— Геее..! Брате Іліє, Брате Іліє.. гегей..!

І кітка монахів, наглядно зажурених, вийшло з гущавини.

— Я тут, мої дорогі, я тут, — зоговорив монах, придушуючи усміх, — чого ви боїтеся?

— Брате Іліє, сказав молодий один монах, схиляючи голову, наш Високопреподобний Отець в імя святого послуху приказав нам за вами шукати. Вже припізнилося, а в лісі не дуже безпечно. Всього треба боятися.. припадку.. засідки; тутейший властитель не дуже нам сприяє. І наколиб ми вас згубили, вас, що є славою нашого Чина, певно, що наш Високопреподобний Отець Настоятель з жалю би померли.

А брат Ілія, понуро, три рази повторив:

Га! Славу нашого Чина, славу нашого Чина, славу нашого Чина... Ви не знаєте...

І нагло замовк. Монахи попанували його мовчання. Ніхто не казав нічого. Вони споглядали одні на других і з очий можна було бачити, як високо цінили вони покірного монаха, вченого, славного брата Ілію, правдиву славу, неоспориму славу цілого Чина. І зі заздрісною увагою вони його стерегли.

Це вже було давно. Одного ранку перейшла поріг монастиря одна невіста, стала в розмовниці і покірно благала, щоби їй позволено говорити з Настоятелем.

За нею прийшов троха зворушений хлопчина, надзвичайно гарного лиця, з глибокими, лагідними очима.

Тота невіста привела до Отця Настоятеля свого наймолодшого сина — Ілію. Вона бажала посвятити його Богу. Дитина не думала ні про що, тільки про кадильниці, про поклони, про святі співи... Часом ставляла дивні питання батькові і матері, що були на услугах монастиря. А вони, збентежені, відсилали до свого священника; але й він не годен був заспокоїти неспокійний ум хлопчини. Ці надзвичайні знаки витворили в родичах переконання, що Бог хоче дитину для себе; без найменшого вагання вони з нею попращались.

Настоятель прийняв хлопчину з отвореними раменами. Дитина дістала рясу... Буйне, гарне волосся впало під по-

жицями. Линився тільки вінок, що гей золоте сяєво стелився довкруги голови. Поважно і побожно дитина служила, бувало, при Службі Божій.

***

Минули літа... З дитини став молодець. Він, бувало, усувався від Новиків, що були трохи бурливі. Цілими, довгими годинами, проходжувався попід мурами в монастирськім городі, сам. і сам З довгих розважувань опамятувався тільки в присутности Магістра монаха, що мав обовязок приготовляти молодих монахів до зложення іспитів. Він любив випитувати свого Магістра про ріжні річи. Коли з ним говорив, його очи бувало горіли; його товариші, а навіть сам Магістер, зі захопленням слухали слів, що плили з молодих уст гей відгомін надзвичайно мудрих гадок, котрі тиснулися під цим молодим, двайцятьлітним чолом.

Коли скінчив науки богословські, його старий професор сказав до Настоятеля: "Тепер я можу заснівати: Нині отпущаєши," даючи пізнати, що його молодий ученик заступить в недовзі його місце професора.

Одного разу, так як часто бувае в монастирях, відбулася богословська диспута. Молодий Ілія мав оборонити певну науку проти закидів своїх товаришів. На тій диспуті поставлено багато трудних питань, їх пояснювано, і розвязували; брат Ілія побідив усіх своїх соперників; на ріжні закиди давав відповіди, яким немож було нічого закинути; а коли молоді його товариші зі захопленим слухали, пірвані його нервовою бесідою, гнучкими словами, поривающою вимовністю, старий Магістер устав зі свого професорського крісла, пригорнув свого улюбленого ученика до серця і заговорив:

"Сину сядь на це крісло, воно тобі належиться; що можу я тебе тепер ще навчити? Це я скорше повинен слухати твої науки. Ти будеш славою Чина, світлом Святої Церкви."

І брат Ілія, молодий Магістер, все ще студіював.

В його монаній кімнаті було повно рукописів та ріжних паперів: з богословія, фільозофії, науки о звіздах, о найглибших таїнах життя людської душі... вся наука Божа і людська.

Всі залюбки удавалися до нього о пораду. Його слава розійшлася поза мури монастиря, його слово було приказом для цілого Чина. З далекої далечини приходили до

нього монахи, доктори, вчені, не щадили ні труду, ні маєтку, тільки, щоби з ним говорити, щоби просити брата Ілію о розвязання ріжних трудностий, з якими самі собі не могли дати ради. Сахоплені подивом для величезної його науки, вони не називали його інакше, як "Доктор просвічений," "Доктор незбитий."

Старий Магістер добре був ворожив. Брат Ілія дійсно був славою свого Чина. Коли переходив де небудь у монастирі, всі новики, браття, монахи навіть старші, з пошаною хилили перед ним свою голову.

***

Від якогось часу брат Ілія мав лице захмурене; брат Ілія вже не усміхався. Він ледво слухав тих, що його питали у ріжних наукових справах. Його відповіди були нечесні, невиразні. Часами він нагло перервав свої виклади, його очи ставали вохкі, він відходив далеко від монастиря, та блукав у глибинах величезного ліса.

Монахи дивилися неспокійно на те, що з ним діялося, ставали та тихенько говорили: "Що сталося братови Ілії. Що йому бракує?"

Найстарші похитували головами, вони не знали, що з ним сталося. А молодші говорили: "Брат Ілія? Що йому сталося? Він приготовляє якийсь великий твір.

Що з ним сталося?

Брат Ілія, той славний, учений брат Ілія, світлий богослов, незбитий фільозоф, що дійшов до найвищих щеблів думання і знання, просвічений і желізно переконаний в ріжних питаннях богословія, які для вчених навіть були неясні, той брат Ілія згинався під страшною навалою пекла.

Брат Ілія попав у сумніви... Сумнів зі своїм понурим жахом наліг на цей ясний ум. Гей хробак-пертільник він зарився в найвищі вершки цеї душі, і там витворюючи знищення, нагромадив довкруги себе руїни, розпуку, смерть...

Брат Ілія, той спритний фільозоф, дав ся злапати грубими, фалшивими закидами...

Якийсь голос говорив у його ухо:

"Брате Ліє, чи ти думаєш, що знаєш на певно яку небудь правду... Ти перейшов границі всякого людського знання, а чи ти знаєш, що то є той світ, який ти бачиш, чуєш, дотикаєш... чи не є то всьо сон?..."

І голос кусителя насміпливо додавав:

"Брате Ліє, на що твоїх постів, на що твої умертвлення, добровільні терпіння? Брате Ліє... чи ти певний, що є ще яке життя по смерти?..."

Гадки бідного монаха немов потемніли, чорна ніч залягла його бідну голову... Це були муки, повні тривоги.

І він кидався на зимну повалу своєї монашої кімнати, опережувався кільчастими ланцухами, що впивалися кільцями в тіло, жорстоко бичувався в закровавлені плечі...

О, Боже мій, кричав він пропизаючим голосом, о Боже мій, я вірю, я хочу вірити... я хочу вірити...!

І довкруги западала що раз чорніша, неумолима ніч.

***

Це було одного гарного, зимового вечера, сонце лагідним м'ягким промінем обливало холодну природу... Брат Ілія побачив у одному коритарі монастиря рухтування...

Він приступив ближче... його сумнівом зболіла душа на хвилю забула свої тривоги... З подивом глядить він на одного молодого новика, який з любовю і певною рукою та делікатно малював гарний образ Божої Матері. Очи Діви одним зором невимовної материнської ніжности огортали Божественне Дитя, яке Вона тримало з любовю у своїх ніжних обняттях... Одною рукою тиснула Вона Дитину до серця, а другою рукою прегарним рухом подавала Їй рожу чудної барви.

Новик як-раз викінчував рожу...

Ой! Яка гарна рожа! сказав брат Ілія...

Здивований Новик обернувся та побачив Учителя... Його бліде лице заялося огнистим румянцем...

"Правда, що вона гарна?" заговорив він дивним голосом.

"Але я не бачу," заговорив брат Ілія показуючи на город укритий ще снігом.. "я не бачу, яка рожа могла тобі служити за взір тої рожі, яку ти намалював..."

— О, ця рожа не є зі землі; то є рожа, яку я бачив у небі...

І у великих, повних захоплення очах дитини, показався ген відблеск невимовно гарного видіння.

"В небі," сказав придушеним голосом Магістер, "він бачив Її в небі."

І погружений в думках він пішов. Одначе не міг знайти спокою. Безумні гадки сумнівів знова його обсіли. В голові кров шумїла, бурилася.

А! Він бачив небо!... Дитина!... Він тільки зачав учитися фільозофії,... а він знає!... А я проглибив усю науку, отворив для неї великі, нові дороги... а я,... я не знаю... я сумніваюся... я непевний!...

І обома руками стиснув своє розпалене чоло.

— Ох! Коби я бачив небесну рожу!...

І серед таких гадок Брат Ілія блукав по лісі... Сонце заходило поволі за узгіря... поволі гасло серед мраки обливаючи все золотим порохом та огненно червоним блеском.

Коли Магістер вернув до монастиря, дзвонц зачали радісно тратн своїми ясними, сильними голосами.

Це була свята ніч Христового Рождества... Новики збудували у храмі вертеп... Старі монахи з любовю гляділи на побожність тих молодих монахів.... приглядалися, як вони укладали велику ґроту-печеру, відтак ліс, навіть штучні потічки, де по білих камінцях плила вода.. Пастушки у гарних убраннях ідуть до печери та несуть у своїх обняттях гарні, білі ягнятка... Ідуть і гарні пані, жінки пастушків і всі віддають велику почесть гарній, Непорочній Діві Марії.

Вже скінчили Новики свою роботу... всі забралися, щоби покріпитися коротким сном.

***

...Мовчки, гей німий, без чувства з капою спущеною на голову, глянить Брат Ілія на Дитину-Бога, як лежить Вона на своїм твердім ліжочку.. Брат Ілія сам... Його очи відвернулись... Які страшні і які солодкі спомини розбуджує в його серцю той вертеп... і в його душі, що гей потопає у стражданнях, немов воскрепає минуле життя... Він бачить себе... молодим хлопчиною... він клячить на сходах престола у храмі, а Настоятель приймає його за раба Ісуса Христа у Чин...

А відтак спомин далі його несе... Він молодим мущиною, у повному розцвіті ума... у стіп престола він кленеся, присягає послух і вірність тому самому Ісусу Христу. З любови до Ісуса він хоче бути убогим. З любови до Ісуса хоче розпинати своє тіло...

Могутнє зворушення заллялю його душу... на згадку того великого дня в голові зашумїла кров...

Ах! Який день! Який великий день!...

Його душа сіяє з радости, серце ширшає, пнеся в гору, тіло тремтить... він лежить на камінній повалі храма, віддається цілком... зовсім... а над ним Єрей-монах скликував на нього Духа сили, царство неба...

А спомин далі йде... він знова у храмі... серед не-

висказаного зворушення Архієрей складає свої долоні на його голову... він сам клячить... на його душу сходить безмір непонятної гідности... Він встає священником, з перераженим достойнством, що ангелів самих наповняє побожним ляком... Він священником... В його ушах шумять слова: Присят Господь, і не пожалує: Ти є священник во віки...!

І перший раз своїми дрожачими руками приніс Жертву чисту, невинну... Бога під видом білого хліба... Ах! Яка солодка, невимовна була це радість... Це було тоді світло, мир, життя....

"А тепер...!" заговорив він голосом придавленим із страшної тривоги... тепер чорна ніч, жах, розпука!...

Серед тяжких мук душі його руки мимоволі зложились тісно одна з другою... Широко отвореними очима гляділ він на Дитя-Бога...

Нараз його пронизило ледовим холодом від голови до ніг, його груди тяжко, в висилком підносяться, коліна під ним гнуться, він падає лицем до землі...

— О Боже мій! коли це правда, що Ти став чоловіком, що Ти вмер, і що третого дня встав із гроба повний життя, ах, Боже мій, на милість, скажи мені це;... Ти був мужем болю, поможи мені у моїх муках. Змилодердися над нещасним, нужденним після великого Твого милосердія... Я вірив у свій слабий розум, Господи, я згрішив! Лиш Тобі, що є Початком усего, Осередком всего єства-буття, лиш Тобі Одинокому, Незрівнаному, Неділимому, лиш Тобі честь і слава! Забери мою науку, моє знання, о Боже мій, а дай мені віру, віру, Господи, віру...!

Страшенне ридання потрясало цілим його тілом, що звалилось на землю...

"Милосердія, Боже мій, милосердія!..."

Стало тихо... Якийсь голос співав у його душі:

"Це за мало: постити, завдавати собі терпіння, бичуватися... де не вистачить... "Будьте лагідні і покірні серцем." — Ти хилиш своє чоло перед моєю Величию, ти визнаєш, що ти є нічим!... Мир людям доброї волі... Нехай станеся світло!... Встань...

І в Божому захопленню монах побачив, як ніжна статуйка Дитяти-Бога маленькими рученятами помацала чудовою, гей огонь палаючою, червоною рожею...

З грудий Брата Ілії вихватився сильний крик:

— Райська рожа! Райська рожа!...

Очи залляла величезна струя сліз.

Вірю, Господи! Вірю!.....

Білі Рожі.

В той час панував Археляй, син Ірода убійника, в Юдеї.

Легонький вітрець, пересяклий солодким запахом, лінивo гласкав води галілейського моря.

На филях хиляться чарівно мило плахти на кораблях.

Під блискучими лучами сонця Генезарецьке озеро переміюється в чудовий образ уложений немов з дорогих каменів: сафіру, смарагду, темно синього тиркису та опалу, на якім світло відбивається тисячними красками.

Широка маса води гуде, плеще і розливається довкруги великих тростин... і тростини мило подаються, гнуться.

Немов почварна гадина Йордан із гуком-шумом вихвачується з лона цього спокійного моря. Немов перстенями вється він через пустиню.

Геи, далеко, у рожевій мраці зі закраскою синього бзу, золота й кармазину, видніється темна гущавина кедрів і теревинтів, що немов величенним вінком укривають вершки Арвелу і Аджлуму.

І ще далі пнеться дивоглядний Гермон зі сніговим чолом.

На збіччах гір, що від сторони Гавляну бистрим спадом спускаються у низ, немов на великих сходах стелить ся

місто Гамала, славне своїми чудовими, пурпуровими рожами.

Прегарні, багаті дімки-віллі, геї поясом прикрасилися вінками пальм, олив, акацій і сикомор.

А на дорогах до Геліополі і Дамаску без перерви в один і другий бік тиснуться каравани, довгі ряди верблюдів з тупими очима, минаються повози, звірята з набором, невільники, погани, купці, що йдуть купувати дорогоцінні пахощі та коріння Азії за ячмінь і пшеницю урожайних високорівнин і низів Переї.

Невісти, з лицями закритими вельонами ідуть мовчки. Жиди з обридженням відвертаються від нужденного якогось бідного Самарянина.

А на березі моря крики, кликання, вибухи голосів, гучні сміхи... В корчах рух... галузки розсуваються... вибігає товпа дітий, що бігають, бавляться.

На скруті дороги показався молодий ще чоловік, укритий порохом; тільки з трудом посувався він наперід, хоч видно було, що він ще молодий.

В руках тримає за віжки жовтявого осла. На ослі сидить скромно убрана невіста і тримає в руках спляче дитя; Вона схилилася й сказала кілька слів. Подорожні зійшли з дороги і пустилися в напрямі малого ліска помаранчевих і пальмових дерев. Там, під деревами на траві вони стали, розложили свої умучені члени на земли в пахучій тіни і вскорі заснули заколисані співом птиць.

Нараз залунав пронизуючий крик.

Там, на березі, весь сміх устав. Товпа людий кинулась вперід, блище до моря.

На березі стоїть невіста, Самарянка... очи в неї з перераження широко отворені; з широко розложеними раменами розпучливо кричить: "Мій син! Мій син!"

Якийсь рибак занурився у воду. Його пошукування даремні.

По нім зійшов під воду один моряк. Він щасливший; на руках виносить він бездушне тіло.

При ногах непритомної з болю невісти зложив сі мертве дитя.

Шкляними очима глядить вона на непорушне, зціпеніле тіло цього малого єства, свого синочка...

А там, під поморанчами, у тіни пахучих дерев, дитина,

що спала в обняттях темно убраної невісти, збудилася.

— Ходім, сказала вона до своєї матери.

Невіста запитала дитину.

А дитя усміхнулось.

— "Ходім," сказало воно лагідно.

Невіста підвелася і йдуть до берега. Товпа, що плаче зі співчутя, перед ними розступилася. А невіста в темнім убранню, побачивши матір і дитя, мертве дитя, зрозуміла все. З любовю і трівогою тисне вона до свого серця свою дитину.

В тій хвилі нещасна Самарянка збудилася зі свого знечулення та кинулася перед невісту й дитину, що тісно обнялися.

— Жено! Не приступай блище, не зближайся. Море пірвало мого сина, мою одиноку дитину! Не зближайся, щоб не забрало воно і твоєї дитини!

Коло них перейшов жид, законоучитель.

Самарянка! Зашептав він з погордою. — І закрив своє лице.

Дитина лагідно висунулася з обнять невісти в темнім убранню. Вона похилилася над маленьким трупом. Три рази хухнуло дитя на малий труп, взяло мертве дитя за руку та живим передало матері.

Товпа, перераженa, подалася взад.

Мати, опіяніла з невимовної радости, кинулася на коліна.

"О жено! О мати!... Хто-ж ти за одна?!... Благословенна Ти!... Благословенний твій син!... Благословенне твоє лоно... Скажи мені своє імя!... щоб я неустанно повтаряла його на славу Бога!...

А невіста в темнім убранню піднесла очи до неба, зложила руки і сказала: "Я є Марія."

— Марія! Ти справді Звізда моря, Пані життя і смерти... Тобі завдячую життя свого сина... Ти не погордила мною... Як подякувати Тобі?...

І вирвавши корчик гарних, пахучих рож, Самарянка подала його Марії.

З вохких очий Діви покотилася на багряні цвіти слеза і рожі побіліли!.....

Три Золоті Монети Царів.

Коли ангел упімнув Йосифа, що треба втікати до Єгипта, бо Ірод шукав убити Дитя, Йосиф поспішно послухав приказу, взяв дитя і Матір зі всім, що мав. Але він був такий бідний! Гурт на гурт, коли ся обрахував, на цілу, далеку дорогу остались йому тільки три золоті монети, які дістав від трох Царів, коли вони були прийшли зі Сходу у Вифлеєм віддати поклін Царю Юдейському.

Він взяв ті три штуки, сховав їх і подумав собі: "Певно Бог на нашу поміч прислав тих добрих людей, що Йому служать. Хай Імя Його буде благословлене."

З Ісусом і Марією лишив він Вифлеєм. Це діялося серед темної ночі. Осел ішов, ангели стерегли, Марія молилася, Ісус спав.

Коли розвиднілося, свята Родина находилася у стіп Хевронських гір, де ще показують гріб Авраама і Сари. Там, в одній печері, яких у тих горах є багато, був якийсь бідний прокажений, бо прокаженим невільно мешкати з другими людьми. Все-таки прокажений, почувши кроки подорожних, вийшов зі свого сховку та глядів на них. Ісус видався йому такий гарний, цілий облятий зарею світла, Марія і Йосиф видалися йому так добрими, що він осмілився поступити троха наперід і відозватися до них з просьбою. Все-таки боявся піти аж до них, бо прокажений був для людий проклятим, і нечистим ставав той, що діткнув його руки. І так кликав він з далека: "О ви, що переходите, слуги Божі, змилосердіться надо мною."

І ось! Ісус на голос страждання пробудився та простягнув свої рученята до нещасного. Він подивився на Марію, Марія подивилася на Йосифа, Йосиф закликав прокаженого і дав йому одну з трох золотих штук, бо зрозумів, що така була воля Божественного Сина Марії. Дитя усміхнулося, і рукою діткнуло чола прокаженого... Прокажений на місці став здоровий.

Цей прокажений звався Симон. Він міг вернути ми тий. Він вмів працювати зі золотою монетою, яку дістав, і вона видала сто раз більше. Він став багачем; а пізніще збудував у Витанії дім, в якім приняв на гостину Сина чоловічого. Туда була зайшла також Магдалина, щоби виллити на ноги милосердного Спасителя пахучий бальсам з алябастрової посудини.

***

Іншого дня Свята Родина сходила з Вересаве та зайшла на камянисту пустиню, що ділить Юдею від Єгипту. Понад нею тягнулися гори Моав і пусті береги Мертвого Моря; попище пнялися в гору вершки Синаї, ген запалені лучами сходячого сонця.

Йосиф став на місци, щоби поставити шатро. Відтак привалив у шатро камінь, де положив Боже Дитя і Його Матір немов на престолі. Перед тим престолом запалив кілька зерен кадила, яке дістав був від трех Царів, і благав Господа, щоби Він піддержував його кроки в чужій країні, так як сповагав був колись Агар і її сина Ізмаїля в пустині.

Осел ішов, ангели стерегли, Марія молилася, Дитя спало.

Надійшов якийсь подорожний. Ще молодий. Його щоки запались, очи витекли, руки і ноги в нього лиш кість і скіра. Він був убраний тільки в лахи, а подивитися на нього аж плакати хотілось з жалю. Покірно проснув він, щоби йому дали щось їсти: "Кілько робітників," так закликав він, "мають подостатком хліба в домі мого батька, а я тут умираю з голоду."

Ісус збудився і простягнув до нього рученята. Марія

зрозуміла, стрепенулась, дала знак Йосифови, котрий дав нещасному хліба, убрання і другу штуку золота від трох Царів. Наперід дав ей Ісусови, щоби ей поблагословив. Ісус ї взяв і сам подав нещасному, котрий поцілував його в руку.

Попоївши, подорожний розказував, що вертає з Єгипту, де розпустив був увесь свій маєток в розпусній товаристві, а тепер вертав до батька, щоби сказати йому, що неварт зватися його сином, бо згрішив проти неба і проти нього.

Ісус слухав, усміхався і хилився до нього, ей щоби його обняти....

Але він, завстиджений, з похиленим чолом, зі заплаканими очима, усунувся і сказав: "Я згрішив, але мій батько помилує мене!"

***

Свята Родина зайшла до Єгипту. Вона зближалася до старинного міста Пелюзій при першій галузі Нілю.

Осел ішов, ангели стерегли, Марія молилася, Дитя спало.

Тою самою дорогою переходив якийсь чоловік і сказав поздоровляючи: "Господь з Вами!" Це був Ізраїлітянин із країни Кирине, межи Єгиптом і Сиртою. Він оповідав, що, слухаючи закону Мойсея, йде до Єрусалиму, щоби молитися і принести жертву Богу. Але є бідний, говорив він. Він був убогим рільником, таким, яких Єгиптяни нині ще називають феляг і гризся думаючи про це, що не має звідки заплатити дидрахми, яку кождий Ізраеліт повинен офірувати для Храма, і що не має за що купити жертву, яку хотів віддати Господу.

Ісус почув його голос, поблагословив його ручкою, яка лежала в руках Марії, а Йосиф дав йому послідну золоту монету. Подорожний радісно приняв ей схилив чоло і сказав: "Хай Господь завше хоронить вас від усякого зла! Хай ваше дитя буде великим між людьми. Хай бачить дни Спасення Ізраїля, і хай має щастя бачити його колись на дорозі слави!

Кириней остався в жидівській землі, недалеко Єрусалима, де його сини Александер і Руф були учениками Ісуса. Одного дня, коли йшов у поля, він стрінув Ісуса зкровавленого і вичерпаного, як його провадили на смерть. То

йому припала честь, щоби помочи Спасителеві людий нести його хрест в дорозі на Гольгофту.

***

А Свята Родина дійшла до берегів Єгипецької святої ріки, Нілю. То був час повені; вода шумїла і червоняні фелї з дорогоцінним намулом землі, котилися по полях, вкриваючи їх немов безкраєм покривалом.

Йосиф думав собі, як перейде через бистрі води ріки, бо вже не мав нічого, щоби заплатити за переправу Марі і схилявся до Ісуса, щоби запитати Його своїми мовчаливими очима. Відтак, немов до невидимих слуг заговорила: "Робіть, що вам скаже."

В тій хвилі появилося на ріці човно, проваджене ангелами. Свята Родина в нього зайшла. Ангели взяли весла і натягнули воздушні плахти шнурами, які сплела Діва з лучів сонця. Зворушені фелї гнулися під човном, де лежало Бог-Дитя. І здовж цілого човна небесні голоси перекликалися словами пророка: В тих днях Господь відвідає Єгипет, його престіл стане на землі Мізраїм; а Єгиптяни офірувать йому дари, жертви; і Він буде для них милостивим, і принесе їм спасення.....

Чоловік Без Бога.

Одного дня цісар Наполеон заклікав до себе двох високих урядників, яких вже призначив на це, щоби правили справами просвіти і шкільництва в державі. Він пояснив їм свої наміри в розмові, яка тревала 2 години.

"В часі тої захоплюючої бесіди," так оповідає один з тих мужів, "голос цісаря неустанно мінився; його слова хвилями були спокійні, прості, легко зрозумілі; хвилями він переходив через кімнату великими кроками, зі запаленими очима, ей оніміліий своїми власними словами. Щойно говорив він про потребу того, щоби дати душам молодих людий сильні фундаменти, через добре виховання.

— Я хочу, казав він, щоби школи дали мені учеників, які вмілиби бути людьми!"

"А ви думаєте," закликав він нагло, ей говорив до невидимого противника, "ви думаєте, що чоловік може бути чоловіком, єсли Бога не має! На чім буде міг тоді опертся, щоби піднести цілий світ своїх пристрастий, своєї зло-

би? Чоловік без Бога?... Я знаю, що це за один. Я бачив його при роботі від року 1793. Такий чоловік, це не чоловік, над яким можна панувати; його треба стріляти. Вже досить мені такого чоловіка... Ви такого чоловіка хотіли б мені виховати в школах!? Ні, ні! Щоби мати людей, яких мені треба, я хочу мати Бога зі собою; бо тут йде о діло сотворення, а ви очивидно ще не знайшли творчої сили."

Гарні це слова, гідні того великого чоловіка, що все видів високо і далеко, если не був засліплений пристрастями.

***

Це і для нас, Українців, добра наука. Ми бачимо на власні очи наслідки виховання без Бога.

Юрба півінтелігентів, що без чести, без ідеалу, вганяють тільки за доляром, за бізнисом, забавами, гульнями і укритою розпустою. Безлично дурять, туманять нарід (а в нас то так легко між масами тих, що є темні, а при тім безмірно горді) закладають йому нові віри, друкують для нього брудні пімати, будують галі до танців, навіть комедіянтів дають, що грають гей священники... Відки вона?... Зі шкільних лавок, де вони через пару літ витирали сподні, але не навчилися розуму ні чести... бо за Бога не думали ті, а чоловіка мали за мазпу... Гей, гей! А вони нарід кажуть провадять до просвіти!... Гроби обілені, сосуди зверха гарно убрані, а в середині повні бруду!... лукаві ковки й пастухи...! Це не люди, яких можна зібрати для праці над народом... Для них би треба спеціальних криміналів і дарийте... прута! бо за убійство душ не вішають.

ЩЕ НЕ Є ЗАПІЗНО.

Життя своїми безчисленними стежками запровадило тебе може далеко від Бога. Не говори, що вже за пізно, щоб твоє життя стало християнським. Над вечером в часі великої битви, в якій Наполеон туй туй мав програти, прибіг до Наполеона один генерал і говорив розпучливо: "Пане, битва є програна! — Котра це година?, відповів цісар. — Третя година. — Тож ми маємо ще час, щоби виграти другу битву. Тільки такі битви є програні, про які ми думаємо, що вони програні."

І того самого таки дня, заки сонце зайшло, Наполеон виграв велику битву під Маренго.

Що би не було, хтоб ми не були, ідім, борімся все, Бог жде нас там — на горі.

Різдвяний Ангел.

Татуцю, я боюся... Чи чують тато, як скавулить вітер і сніг бє в шиби?...

Спи, дорогепька, спи... Завтра буде знова гарний день.

Ах! Тату, я негодна спати... ах, мені так недобре!

Ці слова гей ударили батька. Він узяв дитину за ручку, притиснув її до своїх губ, і схилив голову, щоб дитина не бачила двох сліз, що покотилися по щоках.

Вже багато ночий Марійка не спала... Вона мала слабість одідичину по мамі, таку, що не могла сходити з ліжка. Бідна дитина! А особливо бідний батько! Він на цілім світі вже не мав нікого, лиш Марійку.

Він кликав до неї великих учених, докторів; він спровадив був найславніщих лікарів; але вони не могли вилічити дитини.

Від кілька днів здавалося, що слабість погіршала. Білі щоки Марійки прибирали часом водянисту закраску, яка таїственно віщувала близьку смерть. І батько був тим більше нещасний, що від довгих літ стратив був віру. Політична ненависть для якої він посвятив свій весь талан, вирвала з його серця послідні релігійні почування, що в ньому ще животіли.

Він бачив, як умирала його молода жінка, повна віри і надій... А все-таки він не вернув до Бога своєї молодости.

І ось! Бог знова прийшов, щоб пригадатися його памяти, жадаючи від нього дитину.

***

Довга тишина. На стіні годинник відзвонив одинацяту годину.

Нараз сильний голос заглушив шум бурі... Це дзвони церкви дзвонили, щоби звістити велику подію цеї ночі.

— "Різдво! Різдво," співали дзвони.

Всі почули небесний відгомін... В опущених вулицях ставало ясно із вікон, відтак всюда сунулися темні тіни в напрямі до церкви. Всі йшли на відправу до церкви.

Марійка зітхнула і невимовно ніжно подивилася на батька.

"Чи чують тато?" прошептала вона.

"Так, дитино дорога! Дзвони не дають тобі спати."

Ах! Це не то!"

І дитина притиснула долонь до грудей, в яких шалів палаючий, внутрішний огонь.

Та за хвилю знова проговорила:

Минувшого року я не була така слаба і мамця пішли зі мною до церкви, до Ісуса. Ах! Татуньо! Як то гарно! Там було так багато світла і так багато цвітів коло вертепу. А малий Ісусок був такий гарний, гарний...! Він дивився на мене і усміхався; я зараз Його любила... Ах! Я хотілаб Його бачити ще раз."

Негоден, дорогенька! Чи не чуєш, як вітер реве, яка снігова заметіль?!"

"Тамтого року також падав сніг."

"Так, але ти не була слаба!"

"То правда," сказала Марійка сумно. А прецінь, я хотілаб знати, чи Дитятко Ісус є ще цього року в церкві..."

"Певно, що є."

"Як тато знають?"

"Таж, певно, воно там кождого року," сказав батько.

"Чи тато вже Його бачили?"

"Так, але вже давно."

"Ах, коби тато були так добрі... щоби..." заговорила Марійка складаючи рученята немов до молитви.

"Кажи, дитино, кажи... Що хочеш?"

Ах, коби тато пішли подивитися до церкви, щоби сказати мені, чи там є ще Дитятко Ісус на соломі?"

"Але-ж, дорогенька, як-жеж я можу тебе тепер лишити; хто прийльнує тебе, як твій батько.

"Тато закличуть Ганусю" сказала дитина благаючим голосом.

"То добре, дитино," сказав батько з ваганням, "я піду, як ся розвидніє."

Марійка спустила голову, і з очий покотилася блискуча слеза.

"Розпещена моя маленька," заговорив батько і обсипав ї поцілуями, "тож ти хочеш, щоби я такой зараз тебе лишив?"

Він задзвонив; служниця Гануся прибігла стрівожена.

"Лишися коло Марійки," сказав він коротко, "я незадовго верну."

Він вибіг на вулицю.

**

В церкві була товпа народу. Батько Марійки з головою гордо піднесеного, підійшов аж перед головний престіл, перед яким був розложений вертеп.

Зачадася як-раз Служба Божа.

"Дивацтво дитини," подумав він; "гнати мене сюди в таку хвилю! Остаточно, це нїщо, зробити їй малу приємність.

Солодке личко Дитяти Ісуса, що лежало на соломі, усміхалося до кождого. Батько Марійки глядів на Нього довго... Дивне зворушення пронизало ціле його єство. Він хотів вийти, але товпа народу загородила дорогу, і в тій хвилі священник зійшов з престола і став на амвоні...

Відтак голосом, що тремтів зі зворушення, став говорити:

"О Ви всі, що терпите, приходіть і я вас потішу!"

Мимохіть нещасний батько зробив ще крок наперід, щоби лучше зрозуміти потішаючі слова, що плили з уст проповідника.

В часі, коли він говорив, батько Марійки стояв непорушно і з розкішю ней смакував найвищі потіхи, які приносив йому священник від Дитяти Ісуса. І коли послідні слова прогомоніли під склепінням церкви, він скрив голову в долоні і затопився в надумі.

Коли підніс голову, в церкві було темно і майже пусто: тільки вертеп сіяв світлом.

Він посунувся цілком аж до степеня, де вірні клякали звичайно до Причастя і приклякнув.

— "О Боже,!" заговорив він, "Боже, котрому я вже так давно перестав служити, верни мені мою дитину і я верну до тебе на завше.

І з очий поллялася струя слез.

Коло дверий стрінув він жебрака і дав йому обильну милостиню та поволі вернув до дому.

**

"Як є з Марійкою?" запитав він служниці, що прийшла йому отворити двері.

"Відколи пан пішли, вона цілий час спала; що-йно тільки збудилася."

Він пішов на гору та зближився, щоби обняти дитину.

— Ну! Я довго лишився, неправда?"

Ні, ні! Татунцю," сказала Марійка і єї лице засіяло: То було таке гарне, гарне!

"Певно, що так, і мале Дитятко було там," заговорив батько, силуючися до усміху.

"Я знаю," заговорила Марійка немов у захваті, Воно було ще гарніше, як поперднього року.

"Як-жеж ти знаєш?"

"Бо я пішла до церкви з вами."

"Вона маячить," подумав бідний батько і старався єї успокоїти.

"Хай татунцьо слухають, і скажуть, чи це було так."

"Успокійся Марійко!"

"Але-ж я спокійна," заговорила, гей діткнена.

"На правду? Ну що-ж...!"

"От," стала дитина говорити далі, "коли ми прийшли до церкви, вже було багато людий; співали... при престолі був священник... Ми перепхалися через товпу та приступили, щоби подивляти вертеп. Як багато світла! Кілько цвітів!... А особливо було там гарне дерево, що спускало свої галуззя над Дитятком Ісусом."

"Пальма," заговорив батько і гей остовпілий слухає далі.

"Так, пальма. Ми вже мали вийти з церкви, коли нараз недалеко нас появився священник; він говорив. Ви, татунцю, його слухали, і здавалося, що ви були дуже сумні."

Батько чув, як на це оповідання його серце ширшало в грудях, і він глядів на дитину з якимось жахом.

"І чи знаєш, що він говорив?" запитав він голосом, що дрожав зі зворушення.

"Він сказав," говорила Марійка пригортаючи батька він сказав, що Дитятко Ісус вас потішить."

Батько задрожав.

"Ми ще лишилися довго," говорила далі дитина, а потім погасили світла. Тоді ви приближилися до Дитятка Ісуса, клякнули і сказали зі слезами: "О Боже, верни мені мою дитину, і я буду твій на віки."

Батько скрикнув і зблід гей труп.

"Так, ви так говорили," лебеділа Марійка побідоносно, "але я добре бачила, що ви не чули відповіди Дитяти Ісуса."

"Відповіди?"

"Так, татунцю, Дитятко Ісус відповіло."

"О, Боже мій, що-ж могло Воно сказати мені," закликав батько немов з розуму сходячи.

"Воно сказало: Верни наперед ти до мене!"

Він упав коло ліжка дитини на коліна, обезсилений з неописаного зворушення.

"А коли ми вийшли з церкви," скінчила Марійка, "ви дали милостиню старому Іванови і сказали йому по тиху: "Моліться за Марійку і єї батька."

Тут уже він не видержав... Батько обгорнув дитину обома раменами і дав слезам волю.

На другий день приступив він до Святого Причастя з ревною побожністю, що всіх присутних збудувала.

.....За місяць Марійка пішла перший раз до церкви зі своїм батьком, щоби подякувати Ісусови за своє виздоровлення.

Вороги Просвіти.

Це збулося в Німеччині. На якім університеті, в котрім гімназію? Менша о те; історійка ця правдива і варто єї переповісти.

Славний професор Н. любить страшенно гризти католицьких священників, монахів, єзуїтів... Ніколи не пропустить жадної нагоди, щоби не напятнувати темноту попів. Його виклади прикрашені от-такими і подібними гадками: "Попи є і завше були ворогами науки і поступу: назадництво і темнота, о-то їх засади!" І коли той славний професор сяде коло стола у викладовій салі, то може бути певним, що буде острити свої зуби на Церкві і священниках.

Одного дня якийсь студент, котрому так само, як майже всім студентам, надоїло те, що професор неустанно плів проти священників, з пошаною заговорив до свого славного учителя:

"Пане професоре, ваші вчені виклади піддали мені деякі сумніви; чи булиб ви ласкаві розвязати їх?"

"О, певно, друже, дуже охотно. Скажіть їх. Ви є дуже спосібні і інтелігентні, з ваших питань можуть скористати всі слухачі.

"Чи були би ви, пане професоре, ласкаві сказати, хто переховував і переписував стародавні твори грецьких і латинських писателів, що заховалися аж до наших часів? Для чого не пропали всі ті твори у варварських середновічних часах?"

"Їх переховали і переписували монахи; вони їх вратували і заховали у своїх монастирях."

"Як!? Монахи?!" — "Так! Особливо Венедиктини, котрі посвячували одну частину дня на переписування."

"Це була величезна праця, пане професоре, а треба було до неї певної скількости терпцю: переписувати, слово за словом, букву за буквою, цілі томи Тіта Лівія, Цезара, Цицерона, Віргілія, Овіда і так дальше; таж це ціла книгозбірня. І монахи віддавалися цій праці тоді, коли князі навіть підписатися не вміли. Признайте, пане професоре, що це не є нісенітниця. І кажуть, що вони переписували дуже уважно і гарно."

"Так! Їх праця була чудова," відповів професор і навіть на гадку йому не прийшло, що під собою копає яму. "В їх переписаних книгах цілий ряд прегарних рисунків. Заголовки і великі букви, так, як вони їх писали, то справжні, артистичні твори.

"Я вдоволений, що о цім довідався," заговорив студент. Ці монахи справді дивні. Я чув, що єслиб не вони, то ніколи не булоби бувало на світі ні Христофора Колюмба, ні Васка да Гама (відкрили ці мужі Америку.) Правда це, що в душі Колюмба розбудилася гадка шукати за новими землями тоді, коли побачив він мапу, яку нарисував року 1450 монах Брат Мавро?

"Це правда! Але таку мапу був би міг нарисувати і хто-небудь інший."

"О, певно! Шкода, що це тільки монахи перші про це зачали думати. Я навіть читав, що то якийсь католик, і то навіть Папа, перший зачав уживати цифер для рахунків?"

"Так! То папа Сильвестр Другий. То був би потрапив зробити і хто-небудь інший, єслиби Папи були не загарбали в свої руки всю просвіту.

"А чи правда це, що далековид і побільшаючі шкла були винайдені через тих назадницьких попів? То є неімовірне і я не годен тому вірити."

"Ви в блуді, друже," відповів професор. Ці прилади в найголовніших, своїх частях, були винайдені через одного Францішканина, Рожера Бейкна; але то був новітний монах; він і здалека неподібний до тих назадницьких, теперішних попів."

"А коли жив той Бейки?" — "Року 1292 він помер."

"Пане професоре, треба признати, що він був поступовим вже троха за давно. Ще одно питання: Ми в теперішних часах переконані, що земля ходить довкруги сонця;

хто-ж нам це відкрив?" — "Коперник." — "Коперник, каноник! І ще того деякі кажуть, що ще перед Коперником це відкриття зробив епископ Регенбургу, що вмер року 1476.

"Може бути, друже!"

"Простіть, пане професоре, що ще запитаю, чому доба Відродження називається століття Льва Десятого?"

"Це тому, бо Папа Лев Десятий причинився до розвитку наук, штук і письменности."

"Папа! Це цікаво! І чи правда це, що перші школи, в яких учили за дурно, отворив якийсь католик?"

"Так. Іван де ля Саль!"

"Це священник, мені здається. Це дивна річ зі сторони попа, ворога просвіти. Чи не правда це, що глухо-німими занимався найперші якийсь Іспанець і Француз?"

"Так. Педро де Понце і отець Еле."

"Монах і пін, два назадники."

"Друже, я бачу, що ти собі з мене кпиш!"

"Даруйте, пане професоре! Але імена тих попів і монахів католицьких так часто появляються в історії, що я ніяк негоден вірити, що вони темняки. І так історія каже, що порох винайшов монах Бертольд Шварц, закони новітньої музики монах Гвідо д'Арецо, малювання на шклі монах Теберизе в Баварії около року 1000, ріжнобарвність єзуїть Кавалієрі (року 1747), розкладання світла на многобарвні пасма єзуїть Секі...."

"Бодай би тебе! Молодче, ти хочеш мене вчити?"

"А що до грому, то перший громозвід винайшов ще перед Франкліном Прокоп Дівіш монах. Може бути, що ви, пане професоре, знищите такі оповідання з історії, як от-ці: "Найбільшим знатоком язиків був кардинал Мецофанті. Пожарові помпи винайшли монахи з Чина Цістерціяків, бальони португальський монах Бертголд Гузмак, окуляри домініканин Александер Спіна, годинник монах Касіодор, його винахід удосконалив папа Сильвестер Другий, газ винайшов англійський Єзуїть Стонейгирст, байсикль священник Піянтон... А хто їх ще знає... А всюда вони вороги поступу і назадники.

У нас темна товпа півінтелігентів пише у ріжних шматах, що Рим і католики, то вороги поступу і просвіти.

Цю безличну лож бють в голови темних своїх читачів і хочуть, щобц їх уважати інтеліґентами.... Безчесні брехуни.....

Наші Місії.

Елмайра Гайтс, Н. Й.

У полудневій части Ню-Йоркського стейту, між Буфалю а Ню-Йорком, розложилось місточко Елмайра. Це "місточко" має лиш около 50.000 мешканців, але в Америці особливо Східній, то воно є місточко в порівнанню з містами, що числять сотки тисячів і міліони населення. В Елмайрі, а особливо в сусідуючім Елмайра-Гайті мешкає около 120 наших родин. Всі вони згуртовані при парохії, що носить назву Елмайра-Гайтс; тут є церков, побудована в р. 1895, під церквою галя а побіч неї парохіяльний дім. Біля цеї церкви, мешкають наші люди більше одноцільною групою. Ця часть міста звеся "бульвар кінських голов" а то тому, що, як передання каже, була тут колись завзята борба з Індіянами і мадо згинути множество коней. В за галі околиця чудова, краєвид підгірський, узгіря взносяться по обох боках ріки Чімонг. В середині між гірськими ланцухами широка долина. Подібний вид представляє велика часть східних Сполучених Держав в степах Ню-Йорк і Пенсильвенія. Бог сотворив тут прегарну природу. Та цю природну красу, Богом сотворену, нарушує "людська робота: Тут були колись гарні горп, — а тепер бачиш порозкидану купу ріжного каміня, всілякого піску; великанські машини одні копають-рюють, інші пересипають з місця на місце пісок, рінь, камінці, каміня; то чоловік шукає за материялом відповідним на всілякі цементи, бетони... Там знова стоїть цілий ряд комінів; поставали як жовніри до наступу; високі вони, залізні, а понад ними тут і там взноситься еще вище мурований комин, наче який військовий старшина — всі вони димяться, викидаючи зі себе клуби ріжного диму, то білявого, то сірого, то темного, то цеглястого; дим цей підноситься в гору, а то стелить ся туманом закриваючи часом цілу долину бурим плащем; а в низу, звідки ті комини стріляють в гору, то чисте пекло, там гудить, шумить, бряшить, сопить, кликоче, стогне, свище,... і то денно і ніч: то ріжного рода фабрики: цементу, заліза, бляхи, автомобілів і т. д. В тих фабриках працюють сотки, тисячі робітників, серед невгамованого гамору, стуку... не диво, що так легко забувають на више життя, душевне життя.

Серед такої обставп живуть і многі наші люди, тяжко працюючи на хліб насущний. Але вернім до нашої Елмайри-Гайтс. Гарна тут околиця, нагадує карпатське підгіря; та цю красу і спокій каламутять тут ріжні залізниці, що зі шаленою скорістю та божевільним свистом, ревом сигналових сирен-свисгавок перебігають тиху чімонгську долину. Перші дни трудно було навикнути до страшного руху залізниць, особливо компанії Лакавана.

В цій то Елмайра-Гайтс відбулася місія в днях від 7-14 листопада 1926, за стараннями Впр.о. В. Обушкевича, ревного пароха цеї місцевости. Проповідали Впр. о. Кінцінгер і о. С. Бахталовський.

В часі місії легко мож було пізнати духа ревности людей цеї парохії: на відправах численна участь, особливо вечером церков було битком заповнена; дбалість о украшення місійного хреста і образа Матери Б. Неустаючої Помочи; вірні цеї парохії здобули собі може рекорд в прикрашуванню цвітами і вівтаря і образів; красний церковний спів радував серце кождого вечера; а понад те все краще чим цвіти і спів, це численні сповіди і св. Причастія. Певно ті серця, що оказали тільки доброї волі в приниманню св. Тайн, найбільше подобалися Христовому Серцю.

Завершенням місії був похід з місійним хрестом; похід цей, при численній участи, окружав церкви, парохіяльний дім і вихолив на сусідуючу вулицю. Дійсно це була прегарна маніфестація живої віри в Ісуса Христа. Нехай Серце Христове нагородить добрих людей парохії Елмайра-Гайтс і уділить їм ласки витревання.

Місія в Сейр. — У північній части Пенсильвенії майже на границі стейту Ню-Йорк, яких 30 миль на полудни від Елмайри лежить місточко Сейр, 10.000 мешканців, на дорозі з Ню-Йорку до Ніягари, на славній лінії компанії Лігайвалі. Околиця подібна до Елмайри. Місточко перетинає велика ріка Сускеганна. Над рікою лагідні узгіря. В часі місії внаслідок дощів води в ріці прибуло і ріка виступила з берегів, заливаючи надбережні левади. Тут є наша церков, побудована 1911 року; церков мурована, з галею; до церкви належить яких 80 родин. Душпастирем цеї парохії є парох Елмайри ,Впр. о. В. Обушкевич, котрий подібно, як в Елмайрі, так і тут печаливо старався перед місією і в часі місії о добрий успіх цих духовних вправ.

Парохіяльного дому тут нема; місіонарі найшли щиро-гостинне мешкання у одного парохіянина, що має дім

сейчас при церкві; дім вигідний, просторий; а є там кому мешкати, бо господар має Богу дякувати 13 живучих дітей. Тринайцяте, а властиво пятнайцяте (бо двоє померли) на родилося якраз перед місією. Годі замовчати це, що всі діти добрі і є дійсно потіхою для своїх родичів. — В цій то парохії відбулась красна місія від 14-21 листопада. Добра воля парохіян оказалась зараз таки в перших днях; вже в понеділок о 5 годині рано було на Службі Божій і науці 50 людей! Це, як на мале число родин, дуже добре Численна була участь і на другій Службі Божій, а вечер то повна церква. На тиждни троха перешкаджав дощ; але місіонарі виставили на прилюдне почитання образ Матери Божої Неустанної Помочи; і цим разом оказалась могучість Сї заступництва. Мимо непевного часу, погода в тиждни була досить добра, а що найважніше, мож було зробити в неділю похід з місійним хрестом. Не буду всего описувати ані ревности дітей в участи в своїх науках, ані ревности всіх в приниманию св. Тайн, ані зворушаючого торжества Переблагання Найсв. Тайн. Хочу згадати два послїні дни місії: суботу й неділю. В тих днях число учасників дійшло до вершка. В суботу вечером була відправа в честь нашої доброї небесної Матери. В цій цілі уладжено на середині церкви прекрасний престіл: Матінка Божа гляділа зі свого образу Неустаючої Помочи, поміщеного високо серед моря світла. А цему гарному престолови Марії відповідало сердечне зворушення присутних, що з дитинною любовю віддалися під покров Доброї Неньки Марії.

Недільне торжество стягнуло много людей з дальшої околиці. Похід з місійним хрестом навкруги церкви вийшав величаво. Прикро було розставатися з добрим людьми цеї парохії.

***

Ці дві місії в Елмайра-Гайтс і в Сейр були доказом, що в Америці є і між нашими людьми щирі душі. Ці місії були гарні, а до того причинилося немало те, що довго наперед парохія приготовлювалась до місії, особливо щирими молитвами.

Нехай Ісус і Марія заховає їх на віки в своїй любови.

—o—

НАША ПЕРЕПИСКА.

П. Лев Мізун, Торонто: Спасибі за щире ризнання і за жлання. Хай Господь Вас благословить. — **П. Іван Форостян:** Одержали з подякою. Хай Господь обильно наділить Вас усіми ласками, яких Ви бажаєте другим — **П. Андрій Бас:** Адрес змінили. — **Пі. Анна Лютий:** Одержали. Щире спасибі. — **П. П. Пахолко:** Одержали, спасибі. Книжки вислали. .. **Пі. Анна Василишин:** Ваше гарний лист ми одержали і сердечно за нього дякуємо. Хай Бог благословить усіх Ваших дорогих. **П. Вас. Николаїв:** Щире спасибі за Вашу посилку і за гарний лист. Будемо висилати до Краю на поданий адрес.

—o—

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Студія над байбельниками та протестантизмом між Українцями в Канаді.

Цікава книжочка, написана Всеч. о. Пантелеймоном Божиком, парохом у Вінніпеґу.

Ця книжочка містить численні, влучні відповіди на закиди Біблійників і інших.

Знання річи і гарний спосіб писання автора є безпечною запорукою вартости цего твору, який би мав находитись в кождій родині

Книжочку ту горячо поручають наші Преосвященні Епіскоп.

Ціна 25 центів.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Борба Духовна	50
Голгофта	5
Життя св. Йосафата в управі	100
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для дівчат	20
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання Святочні	50
Читання о Преч. Дівi	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Чи біблія спасає	25 ц.
О життю і Смерти	10
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Ціла правда про радикалів	10
Чи наука противиться Вірі?	5
Ісусе, люблю Тебе	40
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Часослов Єрейський	200
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Небесний вінець	25
Картки до велик. сповіди.	25
Коляди	15
міриків	200
Молитва о добрий успіх місії 100 при-	
Тропарі воскресні і т. д.	10

Dr. S. M. Rose

—— Лікар і Хірург ——

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. -- P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоґи, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення, молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяґ друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Рік 5. 1. Лютого 1927. Ч.2.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Нашим браттям в Америці. — Спрітка. — Біблійні оповідання. — Оповідання для материй. — Розмови о релігії. — Смерть безбожника. — Пасхальні Яйці. Подорож малого Гозаїла. — Наші Місії — Католицьким Світом

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і вливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. -- P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

КАЛЄНДАР НА ЛЮТИЙ.

1. В. Пр. Макарія Епп.
2. С. † Пр. Евтимія Вел.
3. Ч. Пр. Максима Іспов.
4. П. Св. Ап. Тимотея, М. Аност.
5. С. Св. СвМ. Климента Анк.
6. **Н. Н. 32 по Сош. Прп. Ксенії**
7. П. Св. Григорія Богос.
8. В. Прп. Ксеноф. і Друж.
9. С. † Св. Ів. Золот. пренес мощей
10. Ч. Прп. Ефрема Сир.
11. П. Св. Ігнатія перен. мощей
12. **С. Трех Святителів**
13. **Н. Н. о Митарі і Фарисеї**
14. П. Св. М. Трифона
15. **В. Стрітення Гдне**
16. С. Правед. Симеона і Анни
17. Ч. Прп. Ісидора Пел.
18. П. Св. М. Агафії
19. С. Прп. Вукола
20. **Н. Н. о Блуднім Сині**
21. П. Св. ВМ. Теод. Стр. і пр. Захарії
22. В. Св. М. Нікифора
23. С. Св. М. Харалампія
24. Ч. Св. СвМ. Власія
25. П. Св. Мелетія
26. С. Прп. Март. **(Суб. Зад.)**
27. **Н. Н. Мясоп. Прп. Авксент.**
28. П. Св. Ап. Онисима

УСТАВ НА ЛЮТИЙ.

6. **Н. Н. 32. по Сош. — Гл. 8., Єв. утр. 11.** — Все неділі. — Ап. 285., Єв. св. Лу. 94.

12. **С. Трех Святителів. Вєноч.** Єв. утр св. Йо. 36. — На літ.: Троп. Свят., Сл.: Конд. Св., Ін.: Богор. — Ап. 334. Єв. св. Мат. 11.

13. **Н. Н. Митар. Гл. 1., Єв. утр. 1.** — На літ. троп. вос., Сл.: конд. тріоди, Ін.: Богор. вос. гл. 1. — Ап. 296. Єв. св. Лу. 89. (Від 13-20 загальниця.)

15. **В. Стрітення Гдне. Єв. утр. св. Лу. 8. — Всеночне.** — На літ.: троп., Сл.: Ін.: конд. празника. — Ап. 316, Єв. св. Лу. 7.

20. **Н. Н. О Блуднім Сині — Гл. 2, Єв. утр. 2.** — На літ. троп. вос., і праз., Сл.: конд. тріоди, Ін.: конд. праз.

27. **Н. Н. Мясопусна. — Гл. 3., Єв. утр. 3.** — На літ. троп. вос. Сл.: конд. тріоди, Ін.: Богор. вос гл. 3. — Ап. 140. Єв. св. Мат. 106. (Час заказаний аж до нед. Томиної.)

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Лютий** **1927.**

Нашим браттям в Америці.

В Америці серед наших людий розпалілася нова борба. Чому? — Так, як усе. Люди, що не мають з чого жити, а тяжко робити ні чесно не хочуть, вишукали спосіб, щоби ратувати своє життя чужим коштом.

Народови кидають в очи звичайной пісок — любов ніби до Вкраіни... Єї хочуть ратувати — не в бідній Галичині, а по Американських землях, ціного долярів.

Нещасні ми! Не через чужих, а ізза своїх спасителів, — непрошених спасителів. Це червона нитка, що тягнеся через цілу нашу історію — на чужині, вона тягнеться далі, не рветься. Роздор, ненависть, само-

любство, що все здушують усі, хоч як слабі, порвати до кращого, народного життя.

Що гірше — народні маси є все в небезпеці. Кілько разів уже історія показала лукавство таких спасителів, а в нашому народі все ще находиться досить людий, що готові знова датись здурити.

Крик, вереск вистарчає не одному, щоби датися звести.

Вистачить часом заревіти про конкордат і целібат і знайдуться завше люди, в котрих весь розум оглух...

Це виглядає сумно і лячно. Доки ми будемо такі тяжкі серцем, доки будемо хитатися між ложего і правдою!

Та нехай! Згіршення мусить прийти; горе тому, через кого воно прийде, але мусить воно прийти.

Нам іде тут лиш о це: Щоби в борбі вірні Українці католики не стратили голови.

Це є призначення Католицької Церкви всюда, тож і у нашому народі: бути зненавидженого через тих, що уважають себе сильними, багатими, мудрими.

Де, як де, але в нас вона зненавидкена... навіть через власних дітий — звироднілих.

Це є звичайна річ, що одиниці слабі відпадують від Неї та закладають для своєї наживи ріжні українські церкви... Одначе, коли хто кричить, що він католик, коли хто є навіть священник, а стає до борби проти Матери Церкви — це є сатанське.

Ми бачили в Канаді таких, що відпали від церкви і заложили собі "автокефальну." Є одиниці, що при сій помочі знайшли таний хліб, з мясом навіть, — бо число дурних без кінця. Одначе на щастя, помимо сатанської злоби і хитрости вони не прийняли на помисл; щоби голосити ніби, що вони добрі католики; мабуть не стало їм до того розуму.

В Америці гірше. Там вороги кричуть, що вони католики і явно підносять бунт проти церковної власти — тим-то їх праця небезпечніша.

Як скінчиться та буря?

Одно можна сказати з непомильною певністю: Католицька Церков на тім на певно не потерпить. Треба бути надзвичайно ограниченим, щоби уявляти собі, що Католицька Церков упаде, коли би проти неї хоч би й цілий наш нарід збунтувався. Сила Католицької Церкви ніяк не залежить від числа тих, що до Неї належать. Її сила, це Сам Бог: "Се Я з вами по всі дни аж до кінця світа."

Вона НЕ МОЖЕ впасти. Боятися о Церков, не те саме, що затратити віру. Ми, Католики, ми віримо, незломною вірою, що жадна сила, жадна буря, жадне переслідування, Католицької Церкви знищити не може.

Ті, що їдуть на тім Божім кораблі, если добре не держаться його, можуть в часі бурі впасти в море апостатів, одначе корабель сам, помимо всяких гроз, безпечно поплине далі до Вічного Єрусалиму.

Лиш це сумно, що особливо в нас находиться все достаточне число одиниць всякого стану, що є досить ограничені, щоби думати попкодити Католицькій Церкві.

В Америці уряджено було "ніби" конґрес, щоби зорґанізувати бунт проти Церкви. Мабуть наші американські "греко-католики" навчилися того від галицьких "греко-католиків," що також заявляли свою "вірність" до Церкви накликуванням до бунту проти епископів.

Розуміється, вороги ся тішать. В рефератах про той нещасний "конґрес" кажуть, що там було 130 делєґатів. З самого початку, (так писали), всі наперід встали, щоби віддати "честь" священникам, що прилучилися до бунту проти епископа.

Ганьба... Сором.... Так роблять лукаві цього міра... Священник, католицький священник, стоїть високо понад світом. Їм часом удасться пірвати одного або другого нещасного в болото, і коли він упав, вони йому віддають "честь."

Сирітка.

Одного дня, так оповідає один о. сотрудник з передмістя Парижа, я запримітив між дітьми на моїй науці катехизму якусь чужу дитину. Був це хлопчина блідий, марненький на лиці; він сідав крадькома на кінці послідної лавки. Хотяй він передше не приходив з дітьми на катехизм, то все таки, я єго вже з відкись знав. От і пригадав собі, що це була дитина нового директора фабрики, горячого приклонника радикальних поглядів, вічового крикуна, ворога священиків, чоловіка безбожного в найвищім степені.

Малий хлопчина чув ся в церкві ніяково. Він зі своєї послідної лавки озирався на всі сторони, виглядав заклопотаний. Я удався, що не звертаю на него уваги; но, коли я покінчив питати моїх дітей, я підійшов до него. Він встав, тримаючи в руках свою шапку, і з острахом дивився на мене своїми великими, сумними очима. Єго одіння було гарне і добре зроблене, але видно було, що чогось там бракувало. Можна було пізнати, що того убрання не дотикалася бабала рука матери.

"Ти ходиш з певністю до школи, заговорив я до нього, чи ти чув коли що про Бога?"

Хлопець мовчав; з лиця і рухів видно було єго релігійне занедбання.

— "А про Пресв. Діву?"

На згадку про це імя, лице хлопчина оживилося, він підніс головку і промовив дуже но тихоньки, якось таїнственно:

"Так, я чув, що ті діти, котрі ходять на катехизм мають маму, Пресвяту Діву. І тому я тут прийшов."

І нараз, дві великі слези скотилися по єго лиці. Відтак плачучи він бідний додав:

"Мені так треба мами!"

Цей болючий оклик серця зворушив мене до глубини. Як лиш мої школярики вийшли, я вернув до нещасного хлопяти.

"Ходи, сказав я єму, я тебе заведу до мами." Хлопець-сирота глянув на мене питаючим зором.

"Ходи, продовжав я, до цеї, що заступить тобі місце твоєї земскої матери."

І я запровадив бідну сирітку до біленької каплиці, яку Діти Марії украшали старанно і набожно.

Хлопець-сирота станув перед святим образом Пречистої Діви з золотою короною на голові; наоколо в каплиці цвіти, а на образ падало з прекрасних церковних вікон лагідне світло. Коли це дитя зобачило, зложило набожно ручки і закликало:

"А це Вона! Як Она гарна! — Отче, чи Ви віритє, що Пресв. Діва схоче мене взяти за свого сина? Гляньте: Вона вже має иншого на руках. Може Ся не треба мене; але я, ох коби вп знали!... Мені так треба мами, проголосило зітхаючи хлопя, особливо відколи я слабий!"

"Ти слабенький, мій хлопче?"

Хлопчина вказав на свій лівий бік.

"Я чую тут біль, сказав він, не дуже воно болить, але я не можу з другими, ані бавитися, ані бігати; лікар заборонив мене посилати до школи. Я дуже нещас-

ливий, сам один на цілу хату. Татуньо любять мене дуже, але їх все нема. Я чув, що ті діти, що тут приходять, находять дуже добру і дуже могучу маму. І тому я вихопився з дому і тут прийшов."

Те все, що я чув, щораз більше мене зворушувало і захоплювало, і я собі сказав: О, добра Мати, тут знова новий доказ Твоєї ласкавости. Дякую Тобі, що Ти мені привела цю дорогеньку молоду душу, так опущену.

Тимчасом зацікавлений спрітка, все троха неспокійний, став знова мене питати:

"Але, Отче, чи ви вірите, що Пресв. Діва мене схоче?"

"О, без сумніву, мій любенький, однак мусиш зробити так, як ті діти, котрі тут приходять, мусиш вчитися катехізму."

Я дав єму один в руки.

"Дякую вам, Отче, то буду читати, на певно буду."

Хлопчина відійшов, обіцюючи, що буде приходити. Єго серце було тепер потішене. Бідний, любий спрітка! Від тепер він міг числити на любов одної Матери.

Хлопець вірно дотримував своєї обітниці; він все приходив і не лиш, що прочитував катехізм, але ревно учився і то так добре, що доганяв своїх товаришів, а певіть многих перевершав в знанню. Однак, оповідає дальше той отець, я видів, що мій хлопчина приходить на катехізм все більше блідий, все марніший; він все більше задихувався. Одного рана він не прийшов. Я пішов до нього, не зважаючи на те, що може мене стрінути не миле приняття зі сторони єго батька. На щастя дитя було саме. Коли мене зобачило, показало мені свій катехізм, який тримало коло своєї головки на подушці; хоре дитя лежало в ліжку.

"Отче, я знаю свою лекцію, татуньо помогли мені навчитися."

"Чи це можливе; мій хлопче, як то сталося?"

То тому, сказав хлопець, що я слабий. Мій зір неневний, мені тяжко було читати. Я був дуже неспокійний о свою лекцію катехізму. Тому мої тато, бачучи мій клопіт, взяли книжку і самі стали повтаряти лекцію доти, доки я сам не потрафив повторити на память без бладу. Отче, я думаю, що я незадовго вмру, тож треба мені спішитися.

Я нахилився над ним, та став єго потішяти, щоби ся не мучив. Нараз почув я приглумлений плач. Я підніс свою голоту й зобачив батька дитини в головах ліжка.

"Не плачте, татуню, став знова говорити хорий, я буду дуже щасливий, коли ви мені і нині поможете вивчитися катехизму так, як вчера; бо тоді я буду міг принятя мое перше Причастіє, і піду до неба. Пресв. Діва мене там заведе. Ви також, татуню, прийдете там пізніше, чи не правда?"

Батько мовчав, закривши свое лице руками. Я встав і вийшов; отець хлопчика на це зовсім не звертав уваги. Мимо того я прийшов на другий день, і так кождого дня я відвідував хорого. Я находив єго самого з єго сторожем-батьком: цей сейчас при моїм вході усувався на бік; часом нагло входив і знова ставав біля хорого опертий на ліжко, закриваючи свое лице долонями. Коли я виходив, ледви мені кланявся на прощання. Мій школярик ставав все слабший і слабший. Напади єго недуги ставали частіші, душення — кашель щораз довші.

Одного дня, коли ми були самі, він мені сказав:

"Знаєте, Отче, що мені казали тато?"

"Ні, моя дитино."

"Ото вони мені казали: тому, що ти так любиш Пресв. Діву, проси Єї, щоби тебе уздоровила, зроби обіт, як це поясненое твій катехизм. А я тебе завезу до Люрд, до Ля Салет.*) де ти схочеш.

*) Місця славні з чудесних уздоровлень, які Бог діяє за посередництвом Діви Марії.

Твій тато має слушність, відповів я живо, треба зробити, що він бажає."

Хлопчина похитав лагідно головкою й сказав:

"Отче, не повинною я відібрати назад того, що раз ся дало. Я віддав Ісусови своє життя, щоби Він дав мені в небі свою Матір, і щоби Вона завела там колись мого бідного тата. Це буде певно краще, ох коли буду міг приняти моє перше св. Причастіє?"

"Незадовго, моя дитино."

Було це одного дня в місяци маю. Ліжко бідного сиротки вкрито білесеньким полотном, а це сніжно-біле вкривало посипано першими весняними рожами; це красно зображувало невинність того дитячого серця і єго любов до Марії. Єго малі товариші з катехизму прибули на це торжество та заповнили кімнату. Хлопчина-сиротка приняв св. Причастіє, як ангелик; не довго по тім він умер, як святий.

Але що сталося з нещасним батьком потім, як тільки разів бачив святість своєї дитини? Ото цезли всі єго закиди, всі єго перечення проти сп. віри; весь той огонь ненависти, який запалив був в нім диявол гордости і безбожности, погас; через тую маленьку книжочку, яку єму вложив в руки єго умираючий син, — а радше сама Пресв. Діва, — ласка Божа сокрушила серце старого грішника, він наверпувся.

Так то Пресв. Діва вчинила з тих двох опущених, страчених душ, два серця святі, а навіть більше!

Ново наверпений батько став від тоді апостолом і то так вимовним, так ревним о справу Божу, як колись був ревним о злу справу. Він своєю апостольською працею потягнув за собою на добру дорогу велику часть робітників, не так винних, як радше не свідомих, збаламучених і опуканих.

Дійсно дивні є чуда ласки!

Під цю пору, парохія відновлена; а це все через Марію, предивну Матір, повну доброти. З ким Вона є, той не може ніколи попадати в розпуку.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ІСРАЇЛЬ В ЄГИПТІ.

По королівському дворі розійшлася поголоска, що Йосиф пізнав серед чужинців, що прийшли до Єгипту, своїх братів. Ця вістка так урадувала Фараона і його урядників, щоЙосифови було припоручено передати своїм братям от-це королівське посольство:

"Наложіть на звірята своєї каравани збіжжа і верніть до країни Ханаан і приведіть сюди свого батька з цілою родиною. Ви будете учасниками всіх дібр Єгипта і будете одержували найкращі його плоди. Привезіть зі собою вози потрібні, щоби перевезти жінок, дітий і всю обстанову щоби заменкати в цім краю, котрий дає вам усі свої багацтва. Король жадає від вас лиш одної річи: спішіться як можливо найскорше, щоби представити нам свого батька."

Сини Якова поступили після тих ласкавих розпоряджень. Йосиф дав їм вози, поживу на дорогу і кождому по два убрання. Веніямін одержав пять найкращих одягів і триста сиклів срібла. Такий сам дарунок вислано Яковови і крім того десять ослів, обтяжених найдорожшими овочами Єгипту і десять ослиць, що несли запаси поживи. Прощаючи своїх братів, Йосиф вложив їм на серце, щоби між собою не провадили жадних сварок про те, що минуло, і щоби заховали свою душу у спокою.

І так сини Якова полинили Єгипет, щоби вернути до країни Ханаан. Побачивши батька, у надмірі радости кликали вони до нього: "Твій син Йосиф жие; то він є тим чоловіком, що приказує у цілім Єгипті!"

Одначе святий старець гей не розумів, немов чоловік, що збудився з глибокого сну і думає, що має ще

перед собою сонні привиди. Вкінці мусів такій новірити, що це дійсність. Його сини за порядком оповідали всі свої пригоди, показували вози, які притягнули зі собою та дари, які їм передано для батька. І тоді Яков опамятався і закликав:

"Мій син Йосиф жие! Я можу тепер бажати тільки одного: щоби зобачити його, заки умру! Ходім до Єгипту!"

Так патріярх полишив Ханаан-і забрав зі собою все, що мав. Одначе, коли прийшли до Версаве, недалеко студні Клятви, де Авраам і Ісаак було побудували свої шатра, він став, немов завагався переступити границі цеї землі, котру вже так багато разів було приобіцяно його потомству. Він зробив жертву Богу Ісаака, свого батька і затопився у свої думки. І ось: серед сна він почув голос, що його кликав:

"Якове, Якове!"

— Ось, я, Господи! —

— Я є Бог твого батька. Іди без боязни у край Єгипта, я зроблю тебе там батьком великого народу. Я буду з тобою у чужій землі і виведу тебе з неї, коли твій син Йосиф замкне твої очи.

Скріплений цими новими пророченнями, Яков оставив керницю Клятви. Його сини забрали зі собою своїх жінок, дітий і все, що мали, на возах, які був ніслав Фараон. Родина Якова, його сини, доньки, виносила тоді сімдесять осіб, не рахуючи жінок.

Коли Яков став на землі Єгипту, він ніслав свого сина Юду наперід, щоби він звістив Йосифови його прибуття і просив його, щоби їнов перед ним аж до землі Гесен. Сейчас Йосиф усів на свій повіз і виїхав на місце, де мали стрінутися. Як лиш появився його батько, він вибіг і кинувся в обняття святого старця, і довгий час тиснув його до себе, обливаючи його слезами.

"Сину мій," заговорив Яков, "я буду вмирати спокійно, бо Бог дав мені, що я знова побачив тебе, і щоб лишив тебе на цій землі, коли мене тут уже не буде."

По цих перших виливах своїх чувств, треба було думати про те, щоби замешкати на цій чужій землі. Йосиф призначив для своєї родини урожайну країну Гесен, щоби відділити їх від дітий Мізраїма, і щоби їх ухоронити не тільки від утисків ворожого племени, але особливо від небезпеки балвохвальства, яка у Єгипті була більша, чим де небудь. Тож оповістив він королю Фараонови, що його батько і браття прибули з країни Ханаан зі своїми стадами, і що находяться у краю Гесен. Відтак представив йому пять представників свого покоління.

"Якими роботами ви занимаєтеся" запитав король.

"Ми є пастирями овець, як були наші батьки поперід нас. Пасовиска в нашій землі висохли, наші стада не можуть там знайти ні стебла травиці і для того ми благаємо, щоб ти позволив своїм слугам, щоби вони замешкали в землі Гесен."

"Ціла країна Єгипту є до вашої розпорядимости. Заведи свого батька і своїх братів у найурожайніше місце. Я радо даю їм землю Гесен. І коли є між ними мудрі і пильні пастирі, зроби їх надзирателями моїх стад.

Відтак привів Йосиф перед кололя свого батька. Поздоровивши Фараона, святий старець пожелав йому всіляких успіхів, і коли король запитав про його літа, він відповів:

— Дні подорожі були короткі і лихі. Я маю сто трийцять літ і не буду міг дійти до такої старости, як мої батьки."

Поблагословивши ще раз великодушного володілителя, який вратував його перід Яков вибрався у край Гесен. Йосиф скористав з королівкого позволення і завів свого батька і своїх братів в дуже урожайну країну, де пізніше двигнулось місто Рамесесе і через цілий час голоду старався для них о поживу.

Оповідання Для Материй.

Того вечера, коли всі наїлися, вона так, як кождого дня, сказала:

— Ходіть, діти, будемо ся молити.

— По підлозі задудніло тупотання малих ніжок. Вона сама, мати, перейшла через кімнату і вклякнула недалеко вікна — це було єї звичайне місце. Марія, єї дівчинка, вклякнула близько коло неї, по лівій стороні; відтак звичайно клякали діти після свого віку: Стефан, що вже вирослав на здорового молодця; він був найстарший; відтак Яків і Лука; це були три єї хлопці.

У хвилі, коли вже підносила руку, щоби зачати провадити молитву, вона обернулася і закликала: — Стефане!

Хлопчина стояв коло печі, але не рушився.

— Стефане!?

Але малий потріс тільки головою, а не послухав.

Вона знала, що у хлопаків, з яких уже сають молодці, є ріжні мухи, і що їх успособлення зміняється так само, як і їх голос; мати встала, щоби взяти Стефана за руку і завровадити його на місце. Прямуючи до нього, вона гляділа на нього очима, повними викидів. Так зробила щось

чотири кроки, так що майже дотикала дитини. В тій хвилі запримітила вона, що лице в нього стало біле геї стіна; перелякана, вона стала.

— Моліться без мене, сказав він. Я вже не можу молитись.

— Може ти хорий, Стефане, що ти так зблід?

Через принаймні пів минути запанувала мертва тишина.

Вкінці хлопака заговорив:

— Я знаю, мамо, що вас це буде боліти... Але пречінь... раз треба вам це сказати... Я вже не вірую як ви, мамо!

— Як... що ти вже не віриш, дитино?... Чи може.... Алеж це неможливе... Чи ти може вже не віриш в Бога?...

А тринайцятьлітні губи пробурмотіли: Не вірую.

У відповідь на те відозвався тільки страшний вибух плачу. Вона відважно знесла вже так багато тяжких хрестів.... їй здавалося, що під цим хрестом впаде, загине. Вона тяжко опиралася на поруччу крісла, що стояло коло неї і замкнула почервонілі повіки, що нагло запухли.

— Правда, кождого дня говорила вона кождій дитині: "Я тебе люблю, як нікого," але певно, що на Стефана була вона більше гордою, як на других дітий. Він був найстарший! Вона думала, що він, вирастаючи, що-раз лучше розумів, який то був для неї тяжкий труд, щоби виховати цілу родину... крім того, як раз за дванайцять днів мав він мати тринайцять літ і мав піти на роботу до фабрики, щоби їй помагати... всі в хаті про це говорили!

На вид болю своєї матери Стефан схилив голову і приложив обі долоні до скроний, де страшенно била кров. Відтак тихо, через ридання і слези, вони обоє вимінили поквапно кілька слів.

— Мамо... не плачте так; не треба так заводити.

— О, так!

— Я вже давно хотів вам то сказати, вже більше, як місяць.

— Але хто-ж тебе навчив таке, дитино!

— Багато річий.

— А ще хто?

— Товариші, робітники.

— І хто ще, мій Стефане?

— Газети.

— І ще хто?

— Книжки, що я читав, коли я вертав зі школи, вечерами і в неділі.

— Тутка?

— Так, і так само дерзнє. Бачите, мамо, ми вже не з ваших часів, ми молоді, ми є поступові. Ви і тато, ви с темні... і не вмієте читати... ви лишаєтеся позаду. Ми, молоді, ми не віримо в Бога, ми віримо в науку....

А бідна мама була невчена. Всьо, що вміла вона сказати на оборону своєї віри, це було лиш от те: "Та преціпь через віру, з нею, я стала такою, що ти мене любиш." Вона того не сказала. Вона погладкала дитину і сказала: — Мене не буде так дуже боліти, если не будеш хотів молитися.

Відтак хлопець троха уступилася і сказала пігголосом:

— Ходи, Стефане, на своє місце, і клякни!

Але хлопчина нарпувся нервово:

— Ні, вже ніколи не будете мене бачити коло себе на молитві!

І тоді нещасна мати впала коло своєї дівчини на коліна і проплебеділа:

— Відмовляй, Марусю, молитви... я негодна.

І вона стала у голос плакати, з головою укритою в долонях, через цілий час, коли діти зробилися і довго потім....

То плакала мама, з трівоги о душу дитини, якій грозило нещастя.

І на другий день перед молитвою вона чекала... і на третий день ... Вона надіялася, що дитина опамятається... Та ні... Стефан далі стояв коло кухні. Він бачив увесь бідь, як зробив матері, але це його не порушило.

Четвертого дня вже не чекала. Вона зараз зачала молитву... Але, коли діти встали, вона лишилася на підлозі, на колінах... І діти дивилися на неї... вони бачили її через одну мінуту... дві мінути... пять мінуть... пів мінуту... голова, укрита в долонях, тяжко кидалася під напором страшного ридання, якого вони не чули... То вона, мама, відмовляла з кровавими слезами молитви, які мав мовити Стефан.....

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

ХТО ЦЕ Є ІСУС ХРИСТОС?
(Продовження.)

Що більше! Слова Ісуса Христа доказують самі, що Він є Богом: бо неустанно Він говорить про своє Божество.

Він називає себе БОГОМ. **Сином БОЖИМ. Христом. Правдою. Життям. Спасителем. Месією.**

Протестанти, що не вірують у Божество Ісуса Христа, кажуть, що назва **Син Божий,** має дуже широке значіння. Після них вона означає те саме, що **чоловік справедливий. дитина** Божа. **приятель** Бога.

Той, хто Ісуса Христа хоч яко тако шанує, мусить признати, що Він, коли говорить про себе, що Він Сином Божим, має на гадці **правдиве. дійсне** єпівство — Він має ту саму природу, що Бог Отець. Під словами: **Син Божий** і Він сам і Жиди, розуміли **Боже Слово.** Другу Особу Пресвятої Трійці. Одинокого і Вічного Сина Божого, Бога так само, як і Бог Отець і Бог Дух

Святий. Тому також, коли Ісус заявив перед Каяфою "що Він є Син Божий," первосвященик і фарисеї кричали, що це є **хула**, і засуджують Його на смерть, як богохульника, для того бо **робив себе Богом.**

Жиди до Нього казали "Коли ти є Христос, скажи нам це. — **Я вам кажу**, відповідає Він, **а ви не вірите. Чуда, які я роблю в імя мого Отця, дають свідоцтво про мене. Я І МІЙ ОТЕЦЬ, МИ Є ОДНО:** А вони, замість щоби вірити Йому, хочуть Його укаменувати.

"Для чого хочете мене камінувати?" говорить до них Ісус.

"Задля твоєї хули і для того, бо, **будучи чоловіком, РОБИШ СЕБЕ БОГОМ.**"

Самарянка говорить до Нього про Христа Спасителя, що має спасти всіх людий і научити їх всякої правди. "Це є Я," каже Він до неї. "Я, що говорю до тебе."

Іншим разом навчає Він товпу людий, що зібралася довкруги Нього: "На правду, на правду, кажу вам, так само, як Отець воскрешає мертвих, **так само Син вертає життя кому хоче . . . . ЩОБИ ВСІ ВІДДАВАЛИ СИНУ ОДНАКУ СЛАВУ, ЩО Й ОТЦЮ.**

ХТО НЕ СЛАВИТЬ СИНА, НЕ СЛАВИТЬ ОТЦЯ.

Одного вченого Жида, що прийшов до Нього на пораду, Він научає ось-так:

"Ніхто," каже Він, "**не може взнестися до неба, хиба ТОЙ ЩО ЗІЙШОВ З НЕБА, СИН ЧОЛОВІЧИЙ, ЩО Є В НЕБІ.**"

"**Бог так полюбив світ, що дав йому свого СИНА ОДНОРОДНОГО, щоби хто вірить в Нього, не погиб, але посів життя вічне . . . БОГ післав свого СИНА у світ, щоби світ спасся через Нього.**"

"**Той, що вірить в Нього, не буде осуджений. А НЕ ТОЙ, ЩО НЕ ВІРИТЬ, ВЖЕ Є ОСУДЖЕНИЙ. Бо НЕ ВІРИТЬ ОДНОРОДНОМУ СИНУ БОЖОМУ.**"

Що-йно уздоровив Він сліпого від уродження; цього уздоровленого Жиди вигнали зі синагоги тому,

що він говорив, що Той, котрий його вилічив, мусить бути принаймні пророком; вигнаний зі синагоги він знова стрінув Ісуса, і кинувся Йому в ноги. "**Чи віриш ти в Божого Сина?**" питає його Ісус. — "І хтож він, Господи, щоби я вірив у Нього? — Ти Його бачиш: і Той, що говорить до Тебе, це Він." І обідака закликав: Вірую, Господи!" І вклавши до землі, віддав Йому честь, як Богу.

Чи це досить! Чи може ще хочеш чути, що Він говорив?

Він говорить до Жидів: "Авраам, отець ваш, тішився, бачучи мене наперід. — Як?! кличуть Жиди, "Ти й пятьдесять літ не маєш, і Ти бачив Авраама?"

"**Ще заки Авраам був, Я Є.**"

Та що-ж! Тут треба би переписувати ціле Євангеліє. Особливо треба читати зворушаючу промову перед послідною вечерою.

Навіть на самім хресті Ісус Христос твердить про себе, що Він Богом і говорить, як Бог. Добрий розбійник, розпятий побіч Нього, просвічений вірою, нагло кличе: "Господи, згадай про мене в Твойому Царстві. — "Ще нині," так відповідає Ісус, "ще нині будеш зі мною в раю."

Вкінці — бо вже нам не стає місця — недовірок Тома бачить, дотикає Його по воскресенню; підбитий очивидіством, падає він до Його ніг і кличе: "**Господь мій і БОГ МІЙ.**" А Ісус не тільки його не картає за це, але ще похваляє: "**Для того, бо ти видів, Томо, для-того ти увірив: ЩАСЛИВІ ТІ, ЩО НЕ ВИДЯЛИ, А УВІРИЛИ.**"

Яка мова! Яке поведення, яка всемогучість! Як доводить Він до того, щоби Його назвали Богом. Який Божий тон в Його голосі! Як домагається Він Божих почестий: віри, величання, молитви, любови, жертви!

На те все здоровий розум цілком просто буде розумувати ось-так: "Або Ісус каже правду, або не каже правди: середини нема.

1. Єсли Він говорить правду, тоді Він є тим, чим Він сам каже: Є Богом. Він є вічним Сином Бога Живого, благословенним во віки віків, і тоді легко є зрозуміти всі Його слова, Його діла, Його чуда, Його побіду. Бо для Бога ніщо не є неможливим.

2. А єсли Він не говорить правди, тоді Він є (Боже мій, це хула, я не маю навіть смілости писати сї, хоч то лиш на це, щоби сї зняцити) тоді Він є варят, шарлятан.

Так, **Варят**, єсли Він несвідомий того, що Він говорить, і що Він каже; — **обридливий шарлятан**, єсли Він свідомо бреше.

Чи ти важишся сказати щось подібного? Ісус Христос. Мудрість сама — сумасшедший?!!! Ісус Христос найчесніщий і найсвятіщий з усіх людий — брехун, святотацький шарлятан?!!!

Треба би з розуму зійти і стратити послідну одробину чести, щоби сказати таку глупоту!

Отже Він є БОГ!!

Ісус Христос стоїть перед людським розумом так, як стояв колись перед Каяфою в часі своїх страдань. "Заклинаю Тебе," так говорить до Нього первосвященик, "Богом Живим, щоб Ти сказав нам, **чи Ти є Христос Син Бога Живого?** — ТАК, відповідає Ісус, ТИ ЦЕ СКАЗАВ; Я НИМ Є."

Треба Йому або вірити, або не вірити: середної дороги нема.

Ісуса Христа треба цілого або прияти, або цілого відкинути. Хто не є з Ним, є проти Нього; хто не хоче перед ним впасти на коліна, як перед Богом, той не може називати Його **мудрцем, великим чоловіком, пророком** — так міг би зробити лиш варят!

Дальше буде.

Смерть Безбожника.

.... Ні ... Ти є безбожником... так ти не можеш зрозуміти, як страшною є така смерть.

Я сам був завзятий поступовець. — ворог попів, монахів, монахинь... безбожник. Я часто старався, чи то словом, чи то письмом, силямити честь Католицької Церкви; ґот, Боже мій! я знова став сї любячою дитиною. Вже двайцять літ минуло від того часу... Я оповім тобі коротко моє навернення.

В моїй голові загоріла мозкова горячка... і велитень, здавалося, хотів мене пірвати у пропасть... Я стратив притомність. В тім стані горячка мене прибила, знівечила. Я мав страшні сни і серед пайлютіщої горячки я хулив Церков і Єї представителів. Моя мати — знаменита невіста — плакала в кутику, молилася Богу і до Божої Матери, щоби наді мною змилосердилися. На лицях усіх, що мене окружали, рисувалася безнадійність. Нараз добра невіста сказала: "А що-ж, єслиб ми закликали священника?" Всі на це згодилися, а парох, старушок, зараз їх послухав і прийшов. Я чув усе: І змову, і як пішли, і як вернулися. А я, немов скажений, ревів: "Ні, ні, жадного попа! Я собі з них кпю і з їх пекольних дурниць, які вони плетуть тим, що їх хочуть слухати." А він, священник був коло мене, але не відповідав; він тільки усміхався. Спокійно він заговорив: "Всі на коліна!"

Відтак запанувала тишина, перервана тільки моїми проклонами, відтак відозвався тихий, лагідний голос: "Богородице Діво, радуйся, обрадованная Маріє, Господь з Тобою...."

Я щимів зі злости; в своїй безсильности я лише кидався на ліжку.

"...благословенна ти в женах, і благословен плод чрева твоєго..."

В тій хвилі моя мати приступила до ліжка і зашептала на ухо: "Леоне, чи хочеш, щоби священник тебе сповідав?" А я, лютий з ненависти, кричав: "Ні, ні, жадного попа!"

А тихий, лагідний голос продовжав дальше:

"Богородице Діво, радуйся...."

"Скажи, Леоне, чи хочеш, щоби наш парох тебе поблагословив? Хто знає,... може видоровієш!?"

Але понурим, гей з глибини печери виходячим голосом, я відповідав: "Ні... ні... жадного попа!..."

Життя з мене скоренко улітало... я був пропащий!

А голос священника знова говорив: "Богородице Діво..."

Я жахнувся... перераженій, я лебедів: "Так... мамо... священника!..."

Але вже було за пізно! вже не рухався, я був трупом; — не так зовсім трупом, Богу дякувати — але затоплений у сні, що тревав через двайцять три години. Через три неділі я лежав на ліжку межи життям і смертю.

Добрий парох приходив кождого дня, щоби мене відвідати. Завдяки очевидній охороні неба, покріпляючим словам священника і добрій опіці моєї родини, я виздоровів.

З моїх ніби братів — братів у безбожности, — ніхто навіть не подумав, щоби прийти та запитати, як мені поводиться.

Одначе, — прийшов хтось; одного дня председатель нещасної організації поступовців, до якої я належав, запитав мого батька, як зі мною і відтак сказав: **"Як тільки умре, дайте мені зараз знати!"**

Від того часу я вирікся безбожних думок, що напосілися були на мою помінану, нещасну мозгівницю, а тепер я є ревним християнином, маю довіря до Бога, Його науки і Його священників.

Пасхальні Яйці

(Продовження.)

Мельник запевнив паню, що нема чого боятися, бо про неї ніхто й не згадав. Жовніри тільки загрілися і пішли далі. "Одначе," так додав він. "я певний, що вони вештаються по наших горах."

"Слухайте, Іване," сказала тоді пані до мельника; "коли я прийшла сюди, ви щиро мене приняли і через цілий час свого перебування я бачила, що ви є чоловіком побожним, чесним; ви варті, щоби я до вас мала повне довіря. Тож послухайте то, що вам розкажу — ви тоді зрозумієте, чому я так неспокійна. Іване, я рахую на ваші ради і вашу поміч, ви мені не відмовите.

Я є Розалія, донька графа з Б. Два могучі князі жадали зі мною звінчатися. Один з них, Теодор, був дуже багатий, мав багато замків і війська; одначе його серце було нечесне, лукаве.

Другий, на імя Артур, був о много біднійший. Його батько лишив йому тільки один замок, а йому і на думку ніколи не прийшло, щоби побільшити свій маєток війною і кривдою. Я за нього віддалася, бо він був добрий, шляхотний.

Мій батько похвалив мене за той вибір і дав мені багато маєтку і кілька замків.

Ми жили собі разом у щастю, гей у небі... Та це недовго потревало. Князь Теодор сильно зненавидів мене і мого мужа і став нашим завзятим ворогом. Одначе він укривав свою ненависть і ожидав тільки догідної хвилі, щоби єї показати. Вона не дала на себе довго чекати. Мій муж мусів вибратися з цісарем у воєнний похід. Теодор дістав той сам приказ, але потрапив викрутитися кажучи, що мусить приготовитися, і що вийде пізніще.

Зараз, як лиш мій муж виїхав, Теодор кинувся з військом на наші посілости... Я мусіла втічи зі своїми дітьми і старим слугою, що був моєю підпорою. Бог нам помагав і старий слуга вкінці довів нас до цеї долини.

Я мала намір лишитися тут, доки мій муж не поверне Він певно по своїму повороті відобрав би назад всі свої маєтки. Ви знаєте, що мій слуга час від часу вибирався на довші подорожі; він робив їх особливо у тій цілі, щоби мені приносити вісти про війну. Новинки, які він приносив, були сумні. Ненависний Теодор все ще тримав наші

посілости. Війна тревала далі і не було надії на скору побіду.

Однак тепер бідний мій старий слуга вже від довшого часу є хорий. Від коли він захорів, я не маю жадної вісти ні про свого мужа, ні про війну. Хто знає! Може він уже давно загинув на війні, а страшний Теодор, що тут волочиться зі своїми жовнірами, знайшов може мої сліди.... А коли так дійсно є, мій Боже, що зі мною станеся?.... Що станеся з моїми бідними дітьми?..... Тоді ще найменшим нещастям булоби для мене, наколиб я померла.... Ах, дорогі Іване, я благаю вас, скажіть дроварам, щоби мене не здрадили.

***

Добра пані не потрібувала боятися нічого зі сторони дроварів. А все-таки від того часу була вона неспокійна. Вона боялася навіть вийти з хати і не пускала дітям, щоби бавилися на дворі, на зеленій мураві. Таке життя було сумне і прикре.

Коли вкінці всьо успокоїлося і в горах невидно вже було ні одного жовніра, коли вже й говорити про них перестали, доперва тоді пана пані набрала знову відвати. Одного гарного, осіннього дня важилася вона піти на малу прогульку.

Кілька сот кроків від хатини була мала капличя збудована зі соснового дерева і спереду отворена. Внутрі, на стіні, висів прегарний образ Матери Божої, як утікала вона з Дитятком Ісусом до Єгипту. То добрий, старий слуга його був приніс одного разу, коли був вертав з подорожі, думаючи, що його пані в ним знайде потіху.

Справді; бідній пані здавалося, що її горе подібне до злиднів Святої Родини, яка мусіла втікати перед убійником.

Капличя находилася як-раз під великою скалою і довкруги неї стелили свої тіни гарні великі сосни.

Це було гарне, спокійне місце; хто тільки зайшов туди, мусів відчути дивний настрій, ні то веселий, ні то сумний, але повний мира.

Пані, бувало, залюбки туди ходила. І цим разом пішла вона туди, однак не без боязни. Прийшовши туди, пані з дітьми вклякнула. Пані заплакала, згадавши за свою нещасну долю. Через якийсь час вона молилася. Відтак успокоївшися, сіла на лавку коло капличі. В тім часі діти бігали і збирали ожини.

Пані була затоплена у своїх сумних гадках і навіть не бачила, що з поміж скал висунувся в тій хвилі якийсь чу-

жинець і спрямував свої кроки до капличі. Він мав довге, чорне убрання і в руках бідну, довгу палицю. Здавалося, що був старий; однакож був це один зі старців, що завдяки дуже чесному життю заховали силу і свіжість мужних літ. Нараз пані, почувши кроки, підпесла голову; побачивши чуженця вона настрашилася. Мущина з пошаною єї поздоровив і відтак зачав з нею провадити розмову. Та пані не довіряла; боязливо вона гляділа на нього, щоби переконатися, чи нема чого боятися.

"Шляхотна пані," заговорив чужинець, "прошу зовсім не боятися. Ви не є так незнані, як би вам здавалося. Я знаю, хто ви є: так само знаю дуже добре вашого мужа, котрого ви не бачили вже три роки. Від коли ви тут мешкаєте, у світі багато змінилося. Війна вже скінчилася. Наші війська вернули зі славою побіди. Ваш муж також вернув, здобув назад свої добра, а Теодор мусів утікти. З початку укривався в горах, але вкінці і відси мусів вибратися. В цій хвилі ваш муж бажає тільки того, щоби знову вас побачити.

"О, Боже мій, чи це є правда? Яке це щастя! О Боже добрий, як Тобі віддячитися? Ох, Господи ласкавий! Ти вислухав мої молитви. О любий Артуре, як бажаю я тебе знова побачити! показати тобі знову цих дітий, котрих ти майже не знаєш!... Ходіть дітки, ходіть скоро! Клякніть на коліна і відмовте молитву, яку ми відмовляли кождого рана за батька!"

Діти з радістю клякнули, зложили руки, підвели очи до неба і стали сердечно говорити: Отче наш, ти що на небі, з глянь ласкаво на цих двох бідних сиріт. Наш батько є на війні. О Боже, не позволь, щоб він загинув. Ми обіцяємо Тобі, що будемо добрі і слухняні, щоби наші добрі тато тішилися, коли нас знову побачуть. О Боже добрий, ми благаємо Тебе, вислухай нас."

І пані, зі слезами в очах додала: "Амінь, амінь." Так, Господи, вислухай бідних...

Чужинець не був у силі здержатися. З очий полилися слези... Він зірвав з голови капелюх, відтак волосся, бороду, скинув убрання і перед нашою і дітьми став гарний лицар, повний здоровля і життя, в чудовім убранню.

Пані скрикнула з радости і кинулась у обійми лицаря, бо-ж це був єї муж, Артур. Він обняв ніжно свою жену і відтак дітий. Усім їм здавалося, що вони в небі.

Дальше буде.

Подорож Малого Гозаїла.

Це було на вулицях Капернаум... Ісус, окруженний своїми товаришами, Петром, Андреєм, Яковом, Іваном і Маттіем, голосив радісну вість.

Рибаки, робітники, купці, що продавали риби і помаранчі, тиснулися довкруги Нього, щоби чути, що Він говорив. Коли Він перестав говорити, деякі відходили, похитуючи головами; інші питали своїх знакомих, що Він за один, з якої родини, з якої околиці, і як Він жиє.

Час від часу діти, що недалеко бавилися, приходили з цікавости ближе, пхалися поміж старших і тиснулися до довгого убрання Пророка, очаровані Його лагідностю і гармонійним голосом.

Найбільша часть з них були цілі занорошені, брудні, на тілі мали тільки сорочку — скорше лах, а на голові червону шапочку, якої барви вже негоден було добре розпізнати. Одначе одно з них було чистіше і краще убране. Це був Гозаїл, десятьлітний хлопчина, син багатого купця, на ім'я Йоїда, що належав до числа фарисеїв.

Дитина, котру недбала мати не досить пильнувала, часто вихапувалася з дому, щоби бігати і волочитися по вулицях з другими хлопчисками; і це здавалося троха дивним, що батько був такий поважний, а мав хлопчину так свавільного....

Серед діточого вереску Гозаїл став і з подивом глядів на Ісуса.

Петро, бачучи що діти тиснуться до Учителя, хотів їх нагнати. Діти розбіглися. Але Гозаїл лишився. І Ісус сказав: "Петро не добре робить. Лишіть дітий, щоби йшли до мене."

"А видиш?!" сказав Гозаїл до захмуреного апостола. Ісус додав: "Бо царство Боже належить до тих, що до них подібні."

На ті слова Гозаїл почувся гордим, хоч не розумів досконало. Він вхопив пророка за Його білу ризу і вже Його не пустив.

Під вечір Ісус і Його товариші забралися на свої рибацькі човна, натягнули плахти й поплили. Вони хотіли, заки ще запала ніч, доплисти до одної, добре укритої пристани, бо знали, як то там добре було спати під великими, сикоморовими деревами.

В часі плавби Петро знайшов Гозаїла, як він спав, схований за пакунком зі шнурами. Він зловив його за вухо.

"А то знова ти? Відки ти тут ся взяв?"

"Я всунувся у човно за Учителем, ба я Його люблю і не хочу вже Його лишити."

Ісус почув ті слова, приступив ближе і сказав з усміхом:

"Гозаїл буде моїм найменшим апостолом."

Петро щось забурмотів, але опісля змяк. Він запитав хлопця, хто є його родині. Гозаїл сказав їх назвиско і додав, що вони мешкають в Капернаум. Одначе вже було за пізно, щоби дитину завести назад.

На щастя, ранком другого дня, здибали вони на березі якогось купця, що йшов до міста. Вони попросили його, щоб він успокоїв родичів Гозаїла та сказав їм, що дитину приведуть назад, як лиш Учитель скінчить своє проповідування довкруги цього озера.

Гозаїл прожив зі своїми новими приятелями два, повні розкоші, тижні. Часом плили вони по озері, часом ходили пішки здовж берега, від села до села дорогами, обсадженими фіговими і цітроновими деревами.

Коло полудня все спочивали біля керниць.

Воздух був такий легкий і лагідний, що досить було дихати ним, щоби чутися щасливим. По дорогах стрічали вони пастирів з їх стадами, невіст, що несли дзбанки на раменах, повози купців, гарні носії, в яких сиділи багаті, римські пані. На ніч заходили вони часом до своїх знакомих, часом до корчми, а бувало і так, що спали і під голим небом. Ісус проповідав на площах і уздоровляв хорих. Товпи людий витали Його радісними окликами. Гозаїл любив це різнородне життя.

Він пізнав пізніше Марію, Матір Ісуса і Саломе, ма-

тір Якова і Івана. Обі невісти, бачучи, який Він був добрий і лагідний, пильнували його з материнською любов'ю.

Вони робили для нього убрання, убирали його, чесали й пестили на тисячі способів.

Багато потіхи і забави мав він на весіллю у Кані. Подвіря в середині дому було гарно прибране вінками і цвітами. Стояли там столи й на столах сируп, тісточка і овочі; ті, що були запрошені на весілля, могли брати, кілько лиш хотіли. Музиканти співали і грали, що мож було оглухнути. Молоденькі дівчатка гарно танцювали, майже не рухаючи ногами та помахуючи своїми завоями. Там пили знамените вино, котре Ісус зробив з води. Вечером Гозаіл був троха зворушений і лиш з трудом по довшім часі заснув на колінах Марії.

Але не кождого дня були такі празники. Коли не було часом що їсти, Петро і Андрей ялили на озеро та пускали сіти, щоби ловити рибу. Гозаіл радісно брав риби і запихав їх з кошик, але запитав:

"Чи їх то не болить?"

Ет, певно, що ні! Ти дурний," відповідав Петро.

Одного дня, коли всі вони затержалися в одним місточку, Гозаіл блукаючи вулицями, перейшов попри якийсь дім, з якого чути було нарікання і сумний спів. Він зайшов в середину, щоби побачити, що там сталося.

На ліжку лежала молода, мертва дівчина. В хаті було повно невіст найманих, щоби плакати, і так само музикантів. Коло ліжка плакав гарно убраний у військову одежу якийсь капітан; він так плакав, що аж панцер на грудях важко підносився.

Гозаіл зрозумів, що це є батько дівчини. Він приступив до нього і сказав безпечним голосом:

"Я знаю пророка, що міг би вам вернути вашу доньку."

Біль батька був такий великий, що він з радістю приняв надію, яку йому приносив малий хлопчина. Гозаіл повів його до Ісуса. Ісус прийшов, взяв дівчину за руку і вона встала. І для Гозаіла не було в цім нічого дивного; йому це видалося зовсім природним.

Коли воскресша подякувала Ісусу, батько сказав до неї: "Подякуй також цьому хлопцеві; бо то він запровадив мене до Учителя."

Дівчина обняла дитину. Участь, яку Гозаіл взяв був у тому чуді, здобула йому навіть гей попану серед това-

рипів Ісуса.

А Петро любив його що-раз більше; він зробив для нього з дощинок, патичків та шнурків маленьке човно, що зовсім було подібне до великих і навіть прекрасно пливало.

Коли Ісус говорив до людий, Гозаіл завше ставав тихо, непорушно і слухав немов у захваті.

"Учителю," казав був Петро, "чоловік би присягнув, що той хлопчина Тебе розуміє, хоч він такий малий."

І на це Ісус одного разу відповів:

"Чому-ж би ні? Є цвіти великі і малі; але всі однако дістають з неба ранну росу, і кожда дістає тілько, кілько потребує."

Коли Ісус і Його товариші закінчили свою подорож довкруги озера, Петро повів Гозаіла назад до дому, до його батька Йоіда.

Хлопчина дістав добре по шкірі. Тому однак, що здавалося, що він не розумів, чи зробив що злого, вкінці дали йому спокій.

На другий день батько хотів його наверпути, розбуджуючи в нім власну любов:

Чи тобі не стидно так волочитися з якимись волоцюгами і Бог знає, з якими людьми?"

Гозаіл, котрому зовсім не було стидно, відповів:

"То є дуже добрі люди; з ними ніколи не є скучно, і вони знають Царство Боже."

Царство Боже? То що таке?" заговорив батько.

"То є таке: коли є дуже гарно, і коли всі люди є добрі."

В кілька днів потім батько дав йому за вчителя якогось законоучителя зі синагоги. Але Гозаіл не хотівся вчити; на всі заохочування він відповідав тільки спокійним опором, немов би був певний свого права.

"Если ти не будеш вчитися, то ти вмреш з голоду, коли мене не буде. Бо хто тобі дасть їсти? Хто тебе буде вбирати? Щоби жити, то треба працювати."

"Птахи," заговорив Гозаіл, "ні сіють, ні жнуть; не збирають збіжжа у свої шпихтірі; але наш Отець, що є на небі, їх годує. Польові делії не прядуть; а преціпь Саломон у своїй славі не був так убраний, як одна із них."

"Ти, слухай," відповів Йоід, "ти не є ні делія, ні птах, тілько пустий хлопець."

Одного дня Гозаіл був сам вдома. Він поскликував на подвіря жебраків, взяв з кімнати матери жменю дорогоцінностий, та пороздавав їм. Мати, вертаючи, побачила це і скричала:

"Мамо," сказав поважно Гозаїл, "чи ви не знаєте, що Учитель приказав нам роздати всі наші маєтки убогим?

Жебракам та заповідь підходила під смак. Тілько з трудом удалося відобрати дорогоцінности назад. А й так, коли порахували, деяких бракувало.

Іншим разом Йоїд побачив, як Гозаїл бавився в городі з малими своїми товаришами. Він став і приглядався.

Двоє дітий несли на раменах трету дитину, складали перед Гозаїлом і говорили: "Він є спаралїжований." Гозаїл повів рукою по його лицю; відтак поважно сказав: "Встань!"

І спаралїжований ніби зачав рухатися.

"То що ви там робите таке?" запитав Йоїд.

"Нічого," відповів Гозаїл, "ми ся бавимо."

"То прошу собі вибрати якусь іншу забаву."

На другий день Гозаїлеви стало скучно і він сказав, що умре, єслн не буде міг вернути до Учителя.

"Ти ще хочеш іти, нещасний хлопче?" сказав Йоїд.

"Учитель сказав, що чоловік повинен оставити батька і матір і піти в слід за Ним."

"То страшне!" застогнав батько.

"Тож ти нас не любиш?" запитав він жалісно.

Люблю вас дуже," сказав малий, "але ще більше люблю Учителя."

Цим разом Гозаїл набрав пляцків, які покищо побільшили його синівську любов.

Пару день пізніще Гозаїл сказав несподівано до батька: "Тату, чи ви фарисей?"

"Так, дитино."

"І хто це є фарисей?"

То є чоловік, що строго держиться закона."

"Та де там!... Я знаю, що то є фарисей."

"Ну, то хто то є, коли ти такий вчений?"

"Я вам скажу, тату: Фарисей, то є обілений гріб."

Йоїд ся задумав:

"Мій малий шкраб зварював. Той Ісус чисто затроїв його душу. Я собі з Ним поговорю!"

Він допитувався і довідався, що Ісус є в Єрусалимі.

Він пішов туда і поговорив з ним; певно дуже поважно, бо вернувся відти навернений.

Відтак навернув свою жінку та поучив Гозаїла, щоби вмів краще застосовувати науку Спасителя.

І Йоїд, його жінка тай малий Гозаїл, були великими святими, хоч їх цілком забуто.

Наші Місії.

Франкфорд. На північний схід від осередка міста Філядельфії лежить Франкфорд. Там живе поважне число українських родин; мають вони досить обширну церкву, коротку, але широку, при церкві парохіяльний дім і в будові велика, красна школа. В часі місії викінчували роботу в середній школи. Цілою будовою провадить один український будівничий. Для місіонарів дуже мило було приглядатися солідній роботі при новій будові. А це тим приємніше, що ця школа свідчила, що в цій парохії люди розуміють, що для нашого народу в Аамерицї найважніше: своя, католицька, цілоденна школа. В цій парохії відбулася місія в днях від 21 до 28 листопада 1926, за старанням Всеч. о. М. Колтуцького. Проповідали Вир. о. Кінцінгер і С. Бахталовський. Найважнішим днем св. місії була неділя 28 листопада. В цей день випадав празник покровителя парохії св. Йосафата; на це свято зволили прибути Їх преосвященство Кир Константин, щоби відправити торжественну Службу Божу при асисті двох священників і двох дияконів. Побожний нарід, що заповняв простору церкву, з напруженою увагою прислухувався проповіди свого Владики про нашого великого святого Йосафата. Нехай цей великий святитель допоможе, щоби добрі люди з Франкфорд дальше наслідували в своїм життю свого славного покровителя.

Котсвіл. Ця місцевість віддалена на 1 годину їзди від Філядельфії на північний захід. На запрошини Всеч. о. С. Побутського приїхали місіонарі, щоби тут в днях від 28 листопада до 5 грудня уладити місію. Вірні цеї парохії побудували недавно дуже простору, мурованну церкву, з галею у споду; тепер почали малювання середини церкви. За старанням о. пароха Всеч. о. Побуцького, загостили послідного дня місії Преосвященний Константин. Мимо недогідної погоди, — бо цего дня сніг грубою верствою вкрив дороги, вірні прибули дуже численно на богослуження, щоби бути присутними на архієрейській Службі Божій і послухати проповіди свого архипастиря. Закінчення місії було в неділю вечером. Хотяй була трудна дорога й нарід мешкає далеко від церкви, вірні знова численно зібрались щоби

вислухати послідної місійної науки і попрацювати місіонаря.

Слідуюча місія відбулася в другій церкві, якої душпастирем є Всеч. о. С. Побуцький, именно в **Редінг.** Є це красне 100.000 мешканців численне місто в Пенсильванії. Наші люди мають тут невелику але милу церкву, перероблену з мешкання. При вході до церкви сейчас впадає в очи величавий запрестольний образ Матери Божої Неустаючої Помочи. Коли місіонарі зобачили цей образ, Матери Неустаючої Помочи, Покровительки наших місій, сейчас чулися в дома. І дійсно не завелися в своїх надіях. Щирий нарід цеї парохії ревно приходив на відправи і науки. Торжественність цеї місії піднесла ще більше присутність Преосвященого Константина, що зволили приїхати послідного дня місії і відправити архиерейську Службу Божу. Розуміється, цего дня парохіяльна церков була переповнена народом, мимо того, що на той час викинено лавки. З болем серця мусіли місіонарі працатися з добрими вірними цих паролій.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

Позволення, щоби гулятн: — У Швайцарії в одному католицькому кантоні (дистрикті) подано під голос народу от-цей закон: Артикул Г. Властителі і рентівники гостинниць, каварень і подібних домів, коли схочуть уряджувати у своїх льокалях танці, мусять протягом місяця грудня просити о позволення кождий рік в поліційному комісарія і кантону.

Просьба мусить бути подана через громадський уряд, який уперід мусить ей дати до потвердження урядовому лікареви, начальникови поліції або жандармерії, або сторожі безпечности в дистрикті.

Це позволення буде коштувати від 10 до 200 золотих франків, залежно від вати дому або місцевости.

Комісаріят поліції, що жадає поради лікаря, коли відмовить позволення, не буде обовязаним подати причини відмовлення.

Артикул Г. З домів, отворених для публики, будуть могли уряджувати танці тільки ті доми, що собі куплять позволення; і то позволення буде важним тільки на час мясниць. Крім того за кождим разом треба позволення громадського уряду.

Загалом говорячи танці мусять кінчитися о 11 тій годині вечером. Одначе громадський уряд може позволити на їх продовження з нагоди весілля, товариських свят, Ярмарків, торгів і тим подібних.

1. Поза пущенням можна позволити на танці у гостинницях і домах отворених для публики (народних домах) тілько в надзвичайнім випадку в поліційному уряді на просьбу громадського уряду.

2. Особи молодші від 16 літ не сміють брати участи в танцях у домах отворених для публики. Дівчата, що не мають 20 літ, можуть приходити тільки в товаристві старших членів **своєї** родини.

Католицька ліга (організація) міжнародних студій. — Побіч Ліги Народів року 1920 заложено "католицьку лігу міжнародних студій." Єї завданням є, щоби розсліджувати ріжні питання, предложені Лізі Народів і розвязувати їх у дусі католицькім. Що-йно ця ліга відбула свій шестий конгрес у Відні.

Для умучених інтелігентів. — Французьке правительство має намір ужитн одного великого монастиря, який колись украдено картузіянам, щоби з нього зробити **міжнародний захпст** (не для монахів, але) для умучених інтелігентів.

Н. Б. Це є захист міжнародний... Добре би було для наших голодних пів-інтелігентів просити о точні інформації в тій справі. Всі Українці доброї волі підпишуть їм свідоцтво, що вони більше або менше з ума сходять на пункті релігійнім; з решгою їх писанини є таким наглядним свідоцтвом, що ніхто не посумніесь і на хвилю, що в них у голові не всьо в порядку. Лиш одна є трудність — то повинні бути інтелігенти... їм того бракує до половини. Але може би Французи хоч раз змилосердились над нашим народом, щоби його прочистити від тих ніби-інтелігентів.

Італійська молодь. — Італійська федерація католицьких мущин числить тепер 40 тисяч членів.

Фашистський окружний лист. — Повітовий начальник у Бергамі в Італії приказав громадським начальникам заборонити танці у особливші релігійні свята.

Міжнародний з'їзд католицької молоді. — Недавно тому у Бірвіл у Франції відбувся міжнародний з'їзд католицької молоді. Він тревав 21 день, присутних було 5 тисяч. Була молодь німецька, французька, англійська, голяндська, американська, Ірляндська, Данська, Славянська, Хінська Гиндуська. Африканська і Бельгійська. Кождого дня відправлялося 100 Служб Божих, кождого дня було 1200 Причастій

З театру до монастиря. — Недавно тому вступила до монастиря Сестричок для убогих панна Грене Рауен, дуже звісна авторка в Ню Йорку. Вона називається сестра Урсуля і опікуєся хорими ніґрами. Тепер чуєся щасливною, як серед найбільших своїх акторських успіхів.

Були люди, слуги Божі, що вмерли і були прокляті по однім смертельнім грісі. Це є незглубимі таїнства Божої справедливости, перед якими ми мусимо заклякати зі святим Павлом: О, глибино судів Божих! Одначе це повинно нас також допровадити до того, щоби ми, по словам того самого Апостола, працювали над нашим спасенням зі страхом і тремтінням.

В послідній хвилі довідуємося, що Преосвященні Константин викляли із Церкви головних справників згаданого нами у вступній статті ніби — церковного конґресу.

Це є некуче лікарство, але, єслн хто не хоче Церкви слухати, хай буде він для нас як поганин.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Р. Г., Січня 13 - 1927.

Дорогі Браття во Христі!

Слава Ісусу Христу!

Читаючи оказове число Вашого "Голосу Ізбавителя," не міг я закинути, щоби не пренумерувати і солі, бачучи, що Ваша праця щира, взнесла, правдива а заразом свята і сприяюча нашому народови Українському, розбитому на всілякі віри і партії, котрі то ведуть наш народ до погибелі моральної і національної. Ваш місячник є ліком, котрий може виздоровити наш український народ зі слабости замішання в вірі і єдности. Нехай Боже Дитя Христос буде розголосом Вашого "Голосу Ізбавителя," нехай "Г. І," загляне до кождої Української родини і інтеліґенції, що всі повинні слунати Голосу Ізбавителя, Ісуса Христа, котрий єсть Паном, Царем Всемогучим для цілого рода людського....

Здоровлю щиро Гнат.

Відповідь: Дорогі Пане Гнат! Ми сердечно дякуємо за Ваш прегарний лист. Єслиб наші люди всі так думали, то жадна земська сила не потрапилаб нас знищити навіть за сто літ. Ще раз — щире спасибі.

Ґонор, Ман.: Ми маємо лист з цеї околиці. На жаль ніхто не є підписаний. Мц просимо, щоби автор листа дав свій адрес, тоді ми будемо могли відповісти. — **П. Ф. Венґер, Бранд.** Книжочку вислали. — **П. Мих. Горошко, Бранд.:** книжки вислали. — **П. Степанюк, Босежур:** Книжочки вислали. — **П. П. Токар, Давфін:** Вислали. — **П. Ол. Малинюк, Ст. Джулієн:** Вислали.

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Студія над байбельниками та протестантизмом між Українцями в Канаді.

Ціна 25 центів.

КАТАЛЬОГ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."
Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.	Чи біблія спасає	25 ц.
Борба Духовна	50	О життю і Смерти	10
Життя св. Йосафата в управі	100	Діточа присяга	5
Життя св. Йосафата.	75	Як молитися на Вервиці	5
Короткі Розваги над станом душі..	5	Потіха для терпячих	5
Мартин Лютер	15	Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Духовна Вязанка	10	Основні Правди	15
Молебен до С. Хр.	5	Від школи до касарні	5
Молитва могуче средство спасення.	30	Чи наука противиться Вірі?	5
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5	Ісусе, люблю Тебе	40
Набоженство в честь св. Йосифа..	20	Всьо переминає	5
Незабудька для дівчат	20	Яка повинна бути сповідь	15
О Вірі	25	Наслідування Христа	125
О Любві	5	Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
О покаянню	15	Eastern Catholics	20
Розваж то добре	50	Польні Лелії	25
С. Тереса від Дитятка Ісус	20	Небесний вінець	25
Христ. Нев.ста	75	Картки до велик. сповіди.	25
Читания о Преч. Дівi	25	Коляди	15
Народний Катихизм	20	Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Сердешня Мати	15	Тропарі воскресні і т. д.	10
Червона Смерть	15		
Памятка для робітників	10		

—=o=—

Хто хоче знати, чому тисячі англіканців вертають що річно до Католицької Церкви, нехай читає
Др. Булла.

СПОВІДЬ НАВЕРНЕНОГО ЛІКАРЯ

Се є свого-рода апольогія кат. вірн. цікаво і приступно ведена, що розвязує найважнійші квестії порушувані инійшими сектами.

Сю книжку можна набути в самого видавця:

REV. DAN. POPOWYCH. CANORA, SASK.

в ціні 30 цент. з почтою. При більших замовленіях окуст. Там можна також набути **нові пісні на Великий піст** п. з.

В ТІНИ ХРЕСТА

30 страстних і покаяних пісень. Ціна 25 цент. з почтою. Ноти до пісень 10 цент.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

PHONE { Office 280 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій. читалень. братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки. статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

Для фірм, бизнесменів і приватних осіб наша друкарня віддає роботу першої кляси: всякого рода і ріжної величини книжки, білєти, катальоги, афіші, летючки, ріжні запрошення, весільні запрошення. молочарські тикети, візитові картки — і все, що входить в обсяг друкарської штуки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

Рік 5. 1. Марця 1927. Ч.3.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Під прапором. — Покервавлена Вервиця. — Розмови о релігії. — Історія одної дитини. — У Брам неба. Біблійні оповідання. — Палець Божий. — Наші Місії Католицьким Світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЯК МАЄТЕ ПРИЯТЕЛІВ У СТАРІМ КРАЮ

ТІКЕТИ
ДО УСІХ І З
УСІХ ЧАСТЕЙ
СВІТА

КОТРИМ ВИ ХОЧЕТЕ ПОМОЧИ В ПРИЇЗДІ ДО СЕГО КРАЮ. ЗАЙДІТЬ ДО НАС. МИ ЗРОБИМО ВСІ ПОТРІБНІ ПРИГОТОВАННЯ.

W. G. GRAHAM, Agent, YORKTON.
TELEPHONE 173.

АГЕНТ НА ВСІ КОРАБЕЛЬНІ ЛІНІЇ

CANADIAN NATIONAL

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихізм цей видали ми з препорученням і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тільки 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: *SASK.*

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

КАЛЄНДАР НА МАРЕЦЬ

1. В. Св. ММ. Памфіла і пр.
2. С. Св. ВМ. Теодора Тир.
3. Ч. Св. Льва, Папи Рим.
4. П. Св. Ап. Архіппа
5. С. Прп. Льва
6. **Н. Н. Сироп.** Прп. Тимотея
7. П. Св. ММ. в Евгенії
8. В. Св. СМ. Полікарпа
9. С. † 1. і 2. Обріт. Гол. св. І.Х.
10. Ч. Св. Тарасія
11. П. Св. Порфирія
12. С. Прп. Прокопія
13. **Н. 1. Н. В. Посту.** П. Васил.
14. П. Св. ПрМ. Евдокії
15. В. Св.СвМ. Теодота
16. С. Св. ММ. Евтропія і др.
17. Ч. Пр. Герасима
18. П. Св. М. Конона
19. С. Зад. Св. ММ.в Амморії
20. **Н. 2. Н. В. П. СМ. в Херсоні**
21. П. Прп. Теофилякта
22. В. †40 ММ. в Севаст.
23. С. Св. М. Кодрата
24. Ч. Св. Софронія Архена.
25. П. Прп. Теофана
26. С. Зад. Прп. Нікиф. Мощей
27. **Н. 3. Н. Посту. Крестопок.**
28. П. Св. М. Агапія
29. В. Св. М. Савина
30. С. Прп. Алексія Ч. Б.
31. Ч. Св. Кирила Аепа Єр.

УСТАВ ЦЕРКОВНИЙ НА МАРЕЦЬ.

6. **Н. Н. Сироп. Гл. 4, Св. утр. 4.** — На літ. Троп. воск., Сл.: конд. тріоди, І.,: Богор. по гласу наславника. — Ап. 112., Єв. св. Мат. 17.

7. П. Від нині починається Великий піст.

13. **Н. Н. 1. Вел. Посту. — Гл. 5., Єв. утр. 5.** — Літ. св. Вас. Вел.; троп. воскр. і Пречистому, Сл. і Ін.: конд. тріоди. Ап. 329., Єв. св. Ів. 5.

19. С. Суб. задушна.

20. **Н. Н. 2. Вел. Посту. — Гл. 6., Єв. утр. 6.** — Літ. св Вас. Вел. — Замість конд. воскр., конд. тріоди. — Ап. 304. Єв. св. Мар. 7.

26. С Суб. Задушна.

27. **Н. Н. 3. Вел. Посту Крестопоклонна.** — Гл. 7., Єв. утр. 7. — Ризи фіолєтні або багряні. — Винесення Чесного Креста. — На Літ. св. Вас Вел. троп. воскр. і креста, Сл.: Ін.: конд. креста. — Замість трисвятого: Кресту твоєму: — Ап. 311., Єв. св. Мар. 37.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Марець** **1927.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Під Прапором.

Хрест! Вже майже два тисячі літ поздоровляє людство це славне знамя як орудіє своєї свободи, визволення. Воно бачило і тепер ще бачить у цім знамени знак жертви, дерево життя, прапор спасення, безсмертну хоругов справедливости і правди.

Колишній знаряд поганої смерти Чоловіка-Бога, хрест, є тепер Його прапором. Колись хрест був знаком ганьби, відколи Христос залляв його своєю Кровю, Він вивис його в славі понад увесь світ, зробив з нього знамя слави і побіди... тепер хрест переображений, чудовий і сіяючий, несе на собі безсмертний блеск Божества.

Командант армії у трох хвилях розвиває прапор: У хвилі збірки, з початком виправи у борбу; серед огня борби, щоби додати, або відновити відвагу жовнірам; вкінці по

побіді, щоби побідну армію у славі привести до дому.

Це також три хвилі, у котрих Ісус, наш Спаситель, наш командант, Цар наш і Пан, ставляє нам перед очи прапор Хреста.

Хрест, це передусім славне знамя, якого Христос уживає, щоби зібрати своїх жовнірів довкруги себе.

Він застромив це знамя на Голготі. Він дав себе до цього прибити: туда Він нас кличе; там нас ожидає; довкола хреста хоче нас зібрати, єслп хочемо бути Його учасниками і Його жовнірами. Хрест, це знамя, що відріжняє Його від других, і Він хоче, щоби і ми по тім знамені Його спізнали. Царі, князі і могучі цього міра гордо показують перед світом свої герби, знамена як дійсного, високого походження. Ісус також є Цар; але Він хоче, щоби о диволим знаком Його царського достойства був хрест, на якім Він помер. Таїнство хреста, це Його найвище таїнство, найвища точка Його життя, осередок, довкруги якого збираються всі прочі таїнства, це основа і корінь цілої релігії

Ате, коли Христос віддається нам уоружений своїм хрестом, то Він робить це не тільки тому, щоби ми впали перед Ним на коліна, але також і особливо для того, щоби ми взяли з Його рук те святе Знамя і несли його слідом за ним і за його приміром. "Єслп хто хоче іти за мною, нехай виречиться себе самого, возьме свій хрест і хай ідє за мною."

Ісус увійшов у славу через хрест, то значить, через терпіння. переслідування, погорду, всякого рода страдання, що є невідлучними товаришами кождого чоловіка на цім світі; це є посвідчення, яких мусять сподіватися всі, що шукають Царство Боже. Рівночасно хрест є знаком, по якому дасся Христос пізнати, і через те і збранням закона, який нам дав і скороченим Євангелія.

Що більше! Хрест має у собі надзвичайну силу, з якою Ісус притягає до себе душі. "Коли я буду піднесенним зі землі, Я все притягну до себе." Ці слова Спасителя сповняються до тепер. Як могучо хрест вікопус свою притяжливість, яку йому приобіцяно? На вигляд він страшний, але в дійсности посідає невисказану красу, дивну силу, якої сліпий світ не відчуває, але в якій душі вибрані знаходять свою найвищу розкіш. Ця сила їх притягає, щоби вони гуртувалися під цим Божественним прапором та йшли слідом за Христом.

***

І збирає нас Христос довкруги хреста на те, щоби ми під тим прапором боролися так, як Він і разом з Ним. На землі життя дітей Церкви і цілої Церкви, це життя боротьби.

Відки-ж ми дістанемо силу якої треба до успішної борби? — Від Ісуса і тільки від Нього. "В хресті," так говорить наслідування, "в хресті є спасення, життя, охорона проти наших ворогів і сила наших душ."

Серед огня борби жовніри вдивляються у прапор і цей погляд додає їм сили, коли вони упадають. З прапора ген виливає сила, що проиизає душі, електризує їх, помножує відвагу в десятеро і розливає у серцях довіря і надію на побіду.

Так і ще сильніше діяє на християн образ хреста. Христос придучив його до своєї Жертви і хотів у нім зложити єї могучість. Кілько разів ми самі о тім переконалися! Коли ми упадали на силах, коли ми були прибиті сумом, ми гляділи на хрест і в нім ми знайшли силу і потіху тай вкінці і побіду проти покус.

Хрест, це знамя нашої побіди.

***

Вкінці колись, коли скінчиться наша борба, ми побачимо знамя хреста і славі в день Страшного Суду:

Це не буде хрест понижений, погорджений, знамя ганьби... Це буде хрест сіявочий блеском слави, блеском, перед яким померкне світло сонця.

Всі, що боролися під ним, серед безконечної радости будуть вдивлятися в цей хрест, Божественне знамя, через яке вони були відкуплені, і з яким вони зломали силу світа.

***

Радуйся, Хресте, наша одинока Надіє!!

Покервавлена Вервица.

В одній нужденній хатині, що тулилась до гірської збочи, мешкала одна бідна, старенька вдова зі своїм сином. Колись були вони обоє щасливі: радість і спокій царив в їх убогій колибі; та на жаль, журба — смуток прогнав ген давну веселість. Самітна хатина стала ще більше опущена. Від кількох вже літ Андрій, одинокий син, надія і підпора вдовиці, зрідка лиш заглядав під свою рідну стріху; і то на коротенько. О колись та маленька хатинка була свідком незакаламученого родинного щастя, коли то Андрей пильнував корови і трох кіз, цілого їх достатку. Та тепер все змінилося. Андрей полюбив життя свобідне, неспокійне, бурлацьке. Він став пристрастним стрільцем, і то стрільцем — хижаком. Чи серед жаху дня, чи студіни ночи, він безпастанно блукав по горах, вертепах, яругах, драпався на найвищі верхи. Нічо, нічо не було в силі єго стримати. На глум всяким правам Божим і людським віддався він цій пристрасти злодійського полювання.

Бідна мати просила, благала, плакала; та дарма. Від довшого часу Андрей вже не молився; навіть коли треба було єму переходити коло сільської церковці, він вже не хрестився, ані не знімав капелюха, як бувало колись, але бігцем минав єї, не зважаючи на Божий дім. Тому не дивно, що мати не випускала зі своїх спрацьованих рук вервиці — коронки але раз по раз молилась на пій пересуваючи своїми висохлими пальцями зернятка. А молилась вона так горячо, так сердечно благала Божого милосердія, для свого сина, що ті зернятка єї вервиці не висохали від сліз котрі падали на неї.

Одного дня, а був то день страшний, прийшов до старенької вдови якийсь стрілець; з єго лиця пробивалась злоба, з єго рухів дикість. Він приніс нещасній матери переражаючу вістку: "Твій син, Андрей, за котрим ти так плачеш, лежить там, дуже високо, на верху гори, над страшною пропастею. Єго грудь пробита кулею, єго ноги поломані. Це сказавши, відходячи додав: Він вже більше звідтам не зійде." Бідна мати затримала єго та стала благати, щоби єї так не лишав без помочи; усердно молила єго, щоби закликав людей на поміч, особливо просила вона: "Возьміть зі собою о. духовного"

Що? священника? По що? він не хоче навіть чути про сповідь," — сказав на це стрілець, — він казав мені серед мерзких богохульств: не позволь, щоби до мене зближився священник!" Цей удар був за тяжкий для матери. Вона з болю аж ослабла. Та мимо того не устала просити, щоби дати знати священникови.

По відході цего післанця горя, бідна вдова стала роздумувати; "що мені робити?" питала сама себе. Та недовго застановлялася; скоро підвелася, єї віра взяла верх над болем: вона закликала: "Покута!.... так, тепер в цій страшній хвили єго смерти я буду покутувати, скільки мені сил стане. Хоч дорога далека, дуже трудна для моїх старечих піт, я піду до него, так, я піду." І стала йти зразу сінокосами, дальше густими лісами, а там далі пройшовши полонини мусіла передиратися скрізь гущавини корчів, терену. Остре, кільчасте гілє ранило руки і ноги нещасної матери. Чим вище ступала, щезали корчі, треба було йти шляхом закиданим уривками скал та каміння, серед якого ту і там стречав низький, дикий кущ. Не довго треба було чекати, а вже стало керванитися не лиш серце бідної старушки, але і ноги позбиванї до коління і руки подрапані кільцями; та вона не уставала а все йшла в гору вперед, хоч вже й віддиху не ставало. Своїми дрожачими руками вона отирала піт, що лявса єї з чола, та мішався з єї слезами. Єще троха треба йти, драпатися серед зломів скал, єще пів години, та вона вже не може дальше... а там недалеко єї син, єї надія, так близько, він страчений.... він умирає! Материнська любов сильніща чим смерть. Нещасна мати збирає остаток своїх сил, єще раз встає, єще раз бере в руки свою вервицю, не зважаючи, що єї зернятка червоні від крови. "О Маріє, моя небесна Мати! Все те нехай буде яко покута за него! О Маріє, молися, виєднай для нього Божої ласки. Коли він зобачить вервицю усвячену кровію матери, він певно мене послухає." Так молилася сердечна, так надіялася добра старушка. —

В цій самій хвилі вона зобачила ще когось, що на силу ступав наперед: це був о. Парох; вже не молодий; він памятає як Андрей народився, він єго хрестив. Так Андрей це єго духовна дитина, це овечка з єго вівчарні. Тож мужний Божий слуга драпався наперед через каміння, скали, нераз тримаючися корча колючого терену, або тернини, щоби не впасти в пропасть. Але що це для него? тут ходить, щоби спасти душу! На цю гадку він добуває всіх сил, щоби як найскорше добитися до цілі; помагаючи собі

то ногами, то руками; не зважає на діймаючий біль, котрий терпить. Та мимо цих надлюдських зусиль, він посуваєся ледви, поволи, так прикра дорога.... Та все однак, кождий крок він блище до своєї духовної дитини...

Андрей лежав високо на верху; він страшно терпів. З єго грудей добувались перержаючі проклони, богохульства. Він хулив проти Бога, він проклинав священника, котрий приїшов до него. Ревний душпастир лагідно говорив недужому про Бога, згадував єму його дитячі літа, пригадував єму на його смерть. Та Андрей відповідав на це ще страшніщими проклонами. Сумний, зажурений слуга Божий сів собі на виставчім зі скали камені і став молитися за вмираючого, не зводячи з него своїх очей.

Нараз, Андрей підноситься, звертає свій взір на стежку, що вела з провалля.....

"Боже!... що я бачу!..."

Якесь нужденне людське єство човгалося — посувалося з трудом по збочи гори. Алеж хтож це може бути? Син перечув на перед! А тепер він чує голос, що єго кличе по імени, пізнає добре цей голос, що промовляє: "О мій Боже! Те все для мого Андрійка! Кожда капліна моєї крови! Кожда капля мого поту! Кождий біль! Це покута за нього! О мій Боже, змилосердися над ним! Господи помилуй єго! О Маріє, Царице Пресвятої Вервиці, молися за нього! Пресвятая Богородице спаси єго!"

Коли так бідна мати з трудом посувалася вперед, минаючи сліди своєї крови на скалах, каміннях, на корчах, терниках, — то ей синови здавалося, що та земля, на якій він лежав, палить єго огнем, і що цей огонь переймає єго аж до глубини серця. Єму здавалося, що ті материні зітхнення виносяться аж до неба, а відтак спадають на нього наче відломки скал, щоби розторощити ціле єго єство.

Ось єго мати вже при нім; вона дивиться на нього поглядом повним любови і болю; вона відсвіжує єго спалені уста каплинами свіжої води. "О мій Андрійку! мій сину" — лебеділа вона з тиха.

І от, леди пукли, тверде серце змякло: З глубини цеї раненої груди добувся стогін, з єго очий пустилися потоки сліз.....

"О моя мамо!" закликав він. І склонив свою наболілу голову на коліна бідної вдови, та став гірко плакати. Мати не переставала молитися; вона засадно повтаряла: "О мій Боже, помилуй Андрія."

Коли він троха прийшов до себе, старенька мати запитала єго, де єго болить. Вона єго жалувала; боліла над єго нещастям. Відтак стала єму ніжно розповідати, як вона плакала над єго упадком, але додала рішучо: "Нехай буде, як Бог хоче, лиш, щоби ти вмер в Божій ласці." Вона пригорнула єго бідну голову до свого серця, говорила єму так ніжно, так солодко про єго хрещення, про єго першу сповідь, перше св. Причастє, о тих щасливих днях, давних вже днях, коли вони разом відмовляли молитви, молились на вервиці. Дальше єму пригадувала на той час, коли то Андрей вже більше не молився. "Та цей час вжé скінчився... Бог єго скоротив. Тепер Андрій буде молитися на ново зі своєю старенькою мамою, і благати прощення у небесного Вітця."

Коли так бідна старушка говорила, вмираючий зложив свої руки; о вона дала єму свою вервицю, покрашену кровію. Відтак зближаючи хрестик вервиці до уст умираючого, стала геройська мати-христіянка так говорити: "Я певна, що ласкавий Бог не відкине жалю моєї дитини; так, Бог цей жаль прийме, бо єму товаришать терпіння єго матери і тому єще, що мій Андрійко пожертвує свою смерть яко надолуження за свої провини; так, моя дитина дістанеся до неба, куда піде також в коротці єго старенька мати, щоби злучитись на все в щасливій вічности. Ангельский усміх перебіг по старечім лици матери..... і син усміхнувся також; він відчував, що єго щастя запевнене; в єго серцю розливався солодкий лік Божого спокою.

Старенький душпастир зближився; це була пора для нього; Андрейко висповідався; з горячими чувствами набожности приймив св. Причастя — Напутіє і св. Єлеопомазання. Так скріплений міг стануги до послідної страшної подорожі; він міг вибиратись в дорогу до вічности. Священник дав єму послідне розрішення, а мати, серед рясних сліз, жертвувала Господеви за свого сина болі своїх ніг і рук.

Якраз прийшли чоловіки і молодці зі села; вони зладили з галузя двоє ношів, вкрили їх листям.

Андрей, звертаючися до них, сказав: "Дякую Богу за цю смерть... вона солодша, чим життя без Бога." Єще по раз послідний уцілував руку своєї любої матери та, так до неї сказав: "О моя дорогенька мамо! Твоя вервиця стала для мене щастям; твоя покута, моїм спасенням! Нехай Бог заплатить тобі за це!"

То були вже єго послідні хвилі; конання зближалось; струя крови бухнула з єго уст; він подався взад; послідним зітхненням товаришило солодке імя "Мамо." Вдова еще раз заплакала, але єї слези вже не були так гіркі. Єї дитина, любий Андрей, умирав щасливою смертю.

Скостеніле тіло помершого зложено на перші ноші; добру стареньку матір положено на другі. Похоронний похід рушив дорогою в долину до села. Попереду йшов священник, відмовляючи молитви за конаючих.

Коло сільської церковці, в тіни дерев, спочивають тлінні останки матери й сина: їх гріб покриває лиш один камінний хрест; на нім видовбані їх імена, окружені вервицею. —

Добрий Спосіб Як Постити.

Одного дня перед полуднем зобачив один священник, як в церкві св. Сульпіція якийсь бідний чоловік кидав крадьком щось до пушки для убогих. Цего чоловіка він знав; тому вийшов за ним до церковних дверий і спитав його, що то такого було, що з тим крився. Чоловік цей, а був ним бідний шматяр, зрозумів, що його бачили, тому зовсім щиро признався до своєї гадки.

"Я кинув до пушки гроші, за які я мав купити собі снідання. Колись я видавав за много гроша по кормах. Через те я був згіршенням, о чім ви добре знаєте. Щоби це по змозі направити, я пощу часом; а що це не справедливо через піст заробляти собі, от я прийшов до церкви, щоби кинути гроші, які контувалоби мене ціні моє снідання."

Один св. Отець каже, що піст є на то, щоби ми ставали богатші; це, що ми відмовлясмо свому тілови, ми повинні давати убогим. Чоловік, про котрого була бесіда, певно не читав цего св. Отця, але єго навчив сам св. Дух. О, як ми поступалибы в добрім, колиб ми слухали тих всіх рад і натхнень, які піддає нам св. Дух в глибині нашого серця!

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

ХТО ЦЕ Є ІСУС ХРИСТОС?

(Докінчення.)

"Але," подумає собі може неоден, "Він звав себе Богом тільки для того, щоби людий скорше схилити до того, щоби вони приняли Його науку."

Трудність остається ціла і та сама; бо жадне намірення не було би встані оправдати так безмірної і неустанної лжі; тоді треба булоб сказати, що ціле життя Ісуса Христа, якого Він уживав на доказ свого Божества, було одним тягом варятств або хул.

Але навіть поза тим; нічого подібного неможливо навіть припустити. Справді:

1. Таке удавання булоби знищило цілу Його працю, всю Його науку. — Ісус Христос має тільки одну ціль: Знищити ідолопоклонство, поширити всюда **Царство Правди; через Правду** привернути на світ чесноту і святість; віддати Богу те, що тільки Богу належиться: серце чоловіка, його віру, його самопожертвування, його любов. Чи міг Він, маючи такий намір, селиб був не був Богом, називати себе Богом і присвоювати собі Його права, а при тім не знищити в самім корені свого заміру?

2. Це ніби **средство**, при якого помочі наміряв він скріпити свою науку, булоби Його найстрашнійшим ворогом.

Говорячи по людськи, в проповіданню Ісуса Христа і Апостолів, неможливо було передусім привести народів до того, щоби вони повірили, що той Ісус, бідний, поникений, чоловік болю, що вмер на ганебнім хресті, що Він був Богом. Чи не є це як раз тота

точка науки християнської, проти котрої людський розум найбільше ся бунтує? Чи не є це як-раз камінь згіршення для безбожників? І як!? Такий спосіб був би собі вибрав Ісус Христос до тої цілі, щоби люди приняли Його науку?! Таж це би був вершок безумія! Дивна приправа така, котра відстрашує рибу гірше, як сама вудка!

Коли-ж приняти Божество Ісуса Христа, тоді я годжуся, що та правда є могучим средством, щоби склонити душу до віри.

Одначе, хто коли був би навіть лиш на думку припустив цю правду? І як, без **наглядного і неоспоримого** свідоцтва Божої Всемогучости, був би хто глядів на Ісуса Христа як на Бога?

Ні, сто раз ні, ще раз кажу, перед надлюдськими прикметами Ісуса Христа, перед Його словами, перед Його твердженями, перед Його ділами, перед Його твором, яким є християнство, чоловік розумний і щирий може зробити лиш одно: Впасти на коліна, величати безконечну любов Бога, котрий так полюбив світ, що дав йому свого одинокого Сина і закликати зі святим Томою, котрий повірив: "Господь мій і БОГ МІЙ!

Я МАЮ СВОЮ РЕЛІГІЮ. ЦЕ Є МОЯ СПРАВА. Я СЛУЖУ БОГУ НА СВІЙ СПОСІБ

І який є твій спосіб, щоби служити Богу? Не служити Йому ніяк, — чи не правда? Так люди розуміють "свободу совісти," мати "свободу совісти, віри." це в них значить не мати жадної совісти, жадної віри.

Ні! Це неправда, що кождий чоловік може служити Богу так, як йому подобається; він **мусить** служити Богу так, **як Бог хоче**, щоби Йому служити, а не інакше.

"Це твоя справа;" то правда: але є це справа також когось іншого: це справа Церкви, якій Бог **приказав**, щоби тебе вчила, як ти Йому маєш служити. "**Ідіть,**" так сказав Він до перших Епископів своєї Церкви, "**ідіть**, НАВЧАЙТЕ ВСІХ НАРОДІВ. **Хто вас слухає, мене слухає, а хто вами гордить, мною гордить; і се я з вами по всі дни аж до кінця світа.**"

Християнська Віра, або Віра Католицька, бо в дійсности тільки вона є Христовою, це **одинока** правдива Віра; тож **тільки** після тої віри годен на правду і правильно служити Богу.

Для того кождий чоловік, що

1. Не вірить ві всі християнські правди, які навчає Церков, і що зібрані у визнанню віри "Вірую," і що є поясинені в катихізмі.

2. Не практикує як найлучше годен десять заповідий Божих і не заховує законів даних Пастирями Церкви.

3. Не практикує християнських чеснот (чистоти, покори, лагідности, самовідречення, послуху і так дальше,) та не вистерігається противних їм проступків:

4. Не вживає средств спасення, які Церков подає своїм дітям, то значить: молитви і Тайн.

Кождий чоловік, повторяю, що не служить Богу в той спосіб, **в дійсности Йому не служить.** Він почитає **Бога в інакше спосіб, яко Бог не хоче; він хоче дійти** до Нього іншою дорогою, як Він сам показав; Він ніби на зверх має якусь віру, в дійсности не має жадної.

Тож ти не маєш свободи служити Богу, як тобі хочеться! Особливо, ти не маєш свободи, щоби зовсім Йому не служити!

Історія Одної Дитини.

Це правдива історія, вона збулася на наших очах. Ми подаємо ей в цілій ей простоті нашій християнській молодіжі; вона в тій історії знайде науку і силу, щоби витревати в добрім; інші знайдуть в ній відвагу, щоби зломати окови проступку, наколи мали нещастя в нього попасти.

Він називався Юрко і належав до захоронки в одному великому місті в Старім Краю. Він був найстарший в школі; його настоятелі полюбили його ізза прегарних прикмет ума і серця. Він гарно зробив своє Перше Причастя і відтак з надзвичайною набожністю приступав часто до Святих Тайн. Він мав природний талан, щоби гарно писати і з того талану він користав, щоби переносити на папір гарні чувства набожности, любови до Бога, жалю, чудовими зворотами.

Аж до 17 літ життя все йшло гарно. Він був робітником. Зіпсуття товаришів робітників мало вплив на його серце, одначе ніколи не знищило в нім віри та не відвернуло його від християнського життя. Все таки він терпів ізза того і часто виражав перед нами свій жах і боязнь поривающими словами.

Щоби поборювати вплив зіпсуття, він уписався в християнську одну організацію молодців; радо ходив на ей сходини; брав участь в духовних вправах і вертав завше з таким духом ревности, з такими великодушними постановами, що здавалося, що ні людський згляд, ні пристрасти не потраплять його перемогти. На нещастя його воля була слаба, і чим більше поступав він у літах, тим менше сильним чувся в борбі проти зла.

О його душу боролися щирі приятелі, з котрими був ходив до школи, і з другого боку зіпсуті товариші в роботі. Через якийсь час голос ангелів заглушував голос дияволів. Одначе ця бідна душа, така ніжна і гарна під многим зглядом, не мала підйому, котрий дає побіду. Знаки недалекого упадку в короткому часі стали непокоїти а відтак розпукою наповняти серця його другів. До школи він перестав ходити, на сходинах своєї організації перестав бувати... Приходив пізно вечером; черти лиця, очи, ціле поступування здраджувало умучення, нудьгу, неохоту до добра. Правда, він не ходив до ганьблячих домів розпусти, де продається честь, але за довго, бувало, задержувався у тих нечистих місцях, де продають напитки, співають двозначні пісні і де серед сміху поликають всі зародки хоріб тіла і душі.

В коротці він зовсім покинув своїх добрих товаришів, щоби цілком віддатися своїм злим приятелям. Щоб не говорити довго, йому случилася фатальна нагода, що в один чи інший день случається кождому, він упав тай пішов у пропасть проступку. Ще раз відогралася болем іронізаюча і щоденна драма молодця, що виплив на широке море життя у віці 19 літ; з очий матері, котра нераз уже тихцем заплакала,плили від тої хвилі слези майже без перерви.

Але щож! Пристрасти кинулися на тіло, в якому не було багато сили, і яке їм не могло достарчити, поживи на довгий час. Родичі, приятелі не раз його перестерігали. Але він не слухав нічого: він був певний, що життя є без кінця, так як розкоші приємні. Той, що пише ці стрічки, не помилився; він йому заборонив приходити до себе тай написав до нього: "Ви мене знову знайдете, щоби вами опікуватися і помочи вам добре вмерти, коли сухоти вас зломлять: це не буде тревати довго."

Він тільки порушив раменами, коли прочитав те предсказання і думав собі, що це пуста погроза. Але от! У три місяці опісля він став калікою без надії на вилічення, і його життя не мало тревати до кінця року.

Тоді зачалося для бідного, в розпуку попадаючого і покутуючого грішника, довге чистилище. Тоді, він зрозумів, але за пізно, що брудні розкоші, вже самі в собі нужденні, потягають за собою грізні наслідки, часом страшні і невилічимі.

Ах! Дорогі мої молодці бідні 18 і 20 літні други, Я би був хотів, щоби ви були гляділи очима на ту неустанну, неумолиму працю хороби... цю щоденну і щораз страшнішу покуту за кілька хвилин блуду і варяцтва. Ви були би бачили, що це є то тіло, для якого так багато молодців посвячують усе, що це є пуста марність розкоші і страшна дійсність болю. Ви були би бачили ті очи, що западалися що-раз глибше і помимо того що-раз більше ширшали, ті слези каяння, що зливалися зі слезами покути, і нещасні члени тіла, що худли, ті руки, що ставали прозрачні, ціле те молоде 20 літне життя, що втікало всіми боками гей вода, що відпливає отворами подірявленої посудини.

Але ви булиби також побачили і почули в цій хаті хорого чудові річи і повні потіхи слова. Як каявся він бідний, коли оскаржував сам себе! З якою покорою ударявся він у груди, пригадував собі свої провини, просив за них прощення! Ах! Цей молодий христіянський молодець, він відроджувався в цілій красі своєї покути і крім науки про кару проступку давав також науку не менше поривающу відданяся на Божу волю.

"Коли я подумаю," так говорив він одного разу до свого провідника, сповідника та своїх давних добрих товаришів, "коли я подумаю, що все те полишив, і вас і маму задля цих самолюбів, що мене потягнули за собою а нині мене покинули! Ті, котрих я був лишив, всі вернули до мене, щоби мене пильнувати і потішити, а ті, за котрими я йшов дорогою проступку, покинули мене і дають мені терпіти без найменшого знаку спомину.

І його очи наповнялися слезами, він цілував наші руки і пестив голову своєї матері, гей хотів поправити брак любови попередних трох місяців.

А бідна мати, бачучи, як він плакав чи з болю, чи з розкаяння, відвертала голову, щоби він не бачив, що й вона сама плакала. Одного дня, коли дусилася вона із плачу та вийшла з кімнати, хорий сказав голосом, якого негоден описати і якого ніколи не забуду: "Мама плачуть, тому що видять, що я плачу: це неповинно бути. — Чому, дитино? — Чому? Бо, коли я, бувало, вертав до дому о другій годині рано, я бачив, як вона плакала, а я не плакав." І він кликав єї назад та укривав єї голову поцілуями. На протязі послідних двох місяців своєї слабости, він обняв єї і любив за довгі літа.

В ночи, щоби їй дати спати, він накладав на себе тяжкі

жертви, серед пекучої спраги позбавляв себе напитку, і коли мусів єї кликати, то негоден був себе потішити.

Він дуже думав про свого батька, котрий так, як багато інших, полишив святі Тайни майже зараз по першім своїм Причастю. Він благав його, щоби ся навернув, жертвував свої терпіння в тім наміренню, і одного дня, коли батько, зворушений його просьбами, згодився на те, щоби піти до сповіди, хорий сказав до нас з розясненим лицем: "Тепер я дякую Богу за свою слабість."

Це було того самого дня, коли він приняв святу Тайну Маслосвятія, щоби міг приняти святе Напутіє.

Ще три тижні уплили, заки його терпіння скінчилися. Вкінці, одного вечера, батько входячи до кімнати, сказав до нього: "Я нині висповідався і завтра піду до Причастя." Лице Юрія засіяло, він отворив рамена, обвів їх довкруги шиї батька і матері, тай зближаючи їх до себе він злучив їх в обнятю повнім сліз.

Це мала бути його послідна піч. Другого дня, коли батько вернув і сказав до свого дорогого сина: "Це готово, я приняв Ісуса Христа." майже вигасаючі очи вмираючого віджили; він затремтів з радости, зібрав послідні сили, щоби обняти свого дорогого, наверненого батька; відтак зачалося конання, гей би був чекав на ту хвилю, щоби вмерти. Його колишній настоятель був у кімнаті з двома чи трома студентами. Юрій лебедів завмираючим голосом: "Я йду; треба за мене дуже молитися," та спустивши голову, віддав послідний віддих; його душа стала перед Богом.

Хлопці, що будете читати цю історію, роздумуйте добре над науками, що в ній містяться. Лишіться добрими, вірними католиками. Вистерігайтеся кавярень, публичних розкошей, злих і пустих говорінів тай памятайте, що ту йде не лиш о ваші душі, але і о здоровля вашого тіла, може й о ваше ціле життя.

Думайте, думайте часто о бідній Юрію і моліться за нього багато, так як він просив умираючи.

У Брам Неба

Послухай це оповідання, або, наколи волієш, притчу. Це був старий бідоляха, дуже старий і дуже бідний. На костях у нього була тільки скіра, а на скірі тільки лахи.

Він радше вотікся, як ішов, і так зайшов аж до брами неба; він не мав смілости пукати, так зачав він драпати по брамі, і надіявся, що Святий Петро почує. Небесний ключник дійсно щось почув; він отворив і побачив перед собою старого бідака.

Дід, побачивши Святого Петра, хотів йому віддати честь; капелюха негоден був знятн, бо жадного не мав; тож тільки похилився так глибоко, як лиш позволяли штивні від старости і біди крижі, що вже були зігнені в двоє через слабість і довгий вік. Одначе коли трошки підвівся, та боязливо підніс очи до Святого Петра, він не мало зчудувався; Святий зложив перед ним руки гей до молитви, і мало що не клячав на колінах. "Прошу, пане, ввійдіть, ввійдіть!" говорив Святий; і поспішним тай новим поганим рухом запрошував бідака, щоби перейшов брами раю. "Прошу, пане, прошу," повторив він. —Ви милитеся, Великий Святий, я не є жадний пан. Я є тільки дід. Я прийшов лиш просити, щоби Ви позволили мені тут лишитися коло порога." — "Ні," відповів Святий Петро, "я не милюся; Петро не може милитися. Звольте увійти, пане, прошу вас:" — "Я цілий збентежений їзза вашої помилки," відповів бідака, але я клянуся вам, що я є тільки старий дід Семен; я скінчив своє життя на землі, а тепер осміляюся просити, щоби мені позволено всісти коло брами." —

"Я цілком добре знаю, з ким маю честь говорити," заговорив Святий Петро, "це правда, що ваша достойність називається Семен; одначе ніяк не можу я погодитися з тим, що ви є лиш бідним чоловіком."

— "А прецінь, це правда," закпнув дід; "мій пужденний вигляд повинен це дати досить ясно пізнати."

— "Ваш вигляд, пане," відповів Святий, "є один з найвеличніших, які я коли бачив."

— Та як? Чи мої зігнені плечі, моя потріскана і почорніла скіра, що гей чужа натягнена на моїх костях, чи те все не досить показує мою біду? Як так, то подивіться на моє убрання, если можна називати убранням старі лахи, під котрими є укрите майже голе тіло?"

— "Ваша одежа, пане, є прекрасна і гідна вашого високого достойнства. Я благаю вас ще раз, — прошу ласкаво увійти в середину, а не стояти коло дверий."

— "Я негоден собі витолкувати," заговорив старець, "через що ви помиляєтеся; одначе, коли мені не віриге, то позвольте мені, щоби я лишився от-там, в кутику, близько дверий."

— "Я не можу на це позволити," відповів Святий; "Ісус Христос би мене за це скартав. Ваш трон є зладжений близько коло Ісуса."

"Мій трон," закликав бідний дід. "Мій трон; і ще до того коло Ісуса! Єсли би ви це були святі, я би думав, що ви собі з мене кпите."

"Я!? Кпити собі з вас?!" — закликав Святий Петро. "Хай небо хоронить мене від такої зневаги." "Кпити собі з мене, це зневага?!" — закликав дід.

"Певно!" — відповів Святий Петро. "Думайте про це як хочете. Так, я знаю. На світі були ви тільки дідом. Але ви, чи ви не знаєте, що убогість, яку хто терпеливо зносить на землі, зміняється у багатства в небі?? Так! На землі ваша одежа, це були лиш бридкі лахи; але тут вони є царським плащем, бо вони мали честь укривати зкровавлені члени Христового тіла. А тепер пане, прошу не опиратися. Бачите, що я вас знаю дуже добре. Тож позвольте мені, щоби я запровадив вас до Божественного Учителя, котрий вас ожидає."

І старий дід Семен, замість, щоби остатися коло брами, мусів піти за святим Петром і усісти на троні при вічній Гостині Ісуса Христа.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ПРОРОЧИЙ ЗАВІТ.

Патріярх Яков жив ще сімнайцять літ у країні Гессен. Вкінці, дійшовши до віку сто сорок сім літ, окружений своїми потомками, котрі так множилися, що вже творили нарід, він почув, що день його смерти був уже недалекий. Простягнений на своїому ліжку, з очима майже вигаслими, святий старець казав прикликати свого сина Йосифа, щоби продиктувати йому послідну свою волю:

— "Сину мій," сказав він до нього, "наколи я знайшов ласку у твоїх очах, то ти дай мені останній доказ ніжної любови і вірности: присягни мені, що не поховаєш мене в землі Єгипецькій. Я хочу спати своїм сном при боці своїх предків. Ти отже перенесеш мої кости з цеї країни, щоби зложити їх у гробі Авраама і Ісаака."

— "Отче, твої прикази будуть виконані."

— "Присягни мені, сину, на це."

Йосиф зложив жадану присягу і святий старець спустив голову на ліжко, і його серце розіллялося в горячих подяках для Єгови.

Якийсь час опісля Йосиф довідався, що його батько що-раз більше слаб тай хотів його побачити ще послідний раз, заки би помер. Зараз поспішив він до нього зі своїми двома синами, Ефраїмом і Манасе. Старому патріярхови, що вже негоден був розпізнати тих, що окружали його ліжко, сказали:

"Ось, твій син Йосиф приходить до тебе."

Він зібрав послідні свої сили і усів на ліжку; відтак, звернувшися до Йосифа, заговорив до нього ось-так:

— "Сину мій, Бог, що показався мені в Луза, в країні Ханаан, благословив мене і зробив мені цю обітницю: "Я помножу твоє племя так, що зроблю тебе батьком великого народу, і дам тобі цю землю, тобі і твойому потомству, в посідання на будучі віки." Я хочу, щоби твої два сини, Ефраїм і Манасе, що народилися на гій землі Єгипту ще перед моїм приходом, були уважані моїми синами так само, як Рувим і Симеон, і в слід за тим, щоби стали учасниками у поділі землі, яку мені приобіцяно. Другі діти, що народилибся тобі по моїй смерти, не будуть мали того права але будуть учасниками посілости своїх старших братів. Я повинен так зробити ізза твоєї матері Рахилі, що померла в країні Ханаан, коли ми вертали з Месопотамії. Ах! То збулося на весні, на дорозі Ефрата!... Там я мусів зробити для неї гріб.

На цю згадку з очий старого патріярха полилися сльози. Його невиразний, мутний зір у скорі задержався на Ефраїмові і Манасе, що клячали коло ліжка.

— "Хто це, ці діти," запитав він.

— "Отче мій відновів Йосиф "це є мої два сини, яких Бог мені дав у Єгипті.

"Так скажи їм, щоби приступили блище хай їх поблагословлю."

Коли вони приблизилися, святий старець отворив свої рамена, притиснув дітий до свого серця і тримаючи їх у своїх обняттях, скликав:

"Благословенний Бог, сину мій, Бог доброти, що дав мені знова побачити тебе і пригорнути твоїх дітий до мого серця.

Йосиф приняв своїх синів з обнять свого батька. І відтак, впавши перед ним, дякував йому за велику честь, яку здіяв він Ефраїмови і Манасе, відтак поставив їх коло патріярха, одного по правій, другого по лівій руці, щоби дістали блогословення. Одначе Яков, поставивши руки навхрест, положив праву руку на

Ефраїма, котрий був молодший, а ліву на Манассія, хоч він був старший; відтак проголосив це торжественне благословення:

"Хай Бог, що йшов перед Авраамом і Ісааком, Бог, що стеріг мене від моєї молодости аж до цього дня, Бог, що визволив мене через свого ангела зі всіх небезпек, хай зволить він благословити цих дітий. Хай імя Авраама, Ісаака і Якова їх хоронить, і хай рід їх помножиться по цілій землі!"

Одначе Йосиф, думаючи, що тут помилка, взяв праву руку батька, що спочивала над головою Ефраїма, щоби перенести її над голову Манасії.

"Це ж старший син, поставив свою праву руку на його голову."

"Ні, сину мій," сказав Яков; "я знаю, що я роблю. Манасій буде батьком численного племени, але молодий Ефраїм буде більшим від нього, і його потомство більше розмножиться. Діти мої, Ізраїль буде благословенний у вас, і колись скажуть: "Хай благословить тобе Бог, як благословив Він Ефраїма і Манасію."

По цих розпорядженнях відносно свого любого сина, старий патріярх, пірваний духом Божим, склікав своїх дванайцятеро дітий довкруги свого ложа смерти. Його чоло розяснилося, голос став поважним і торжественним:

"Покажіться, сини Якова," закликав він, "ходіть послухати, які ваші призначиння аж до останного дня."

Це не був уже вмираючий, що говорив до своїх синів, це був пророк, що відкривав перед світом таїни будучности. Всі слухали його з пошаною, змішаною з переляком.

"Рувиме, ти, найстарший мій сину, ти, моя підпора, ти затопив мене в біль. Ти мав бути першим в достоїнстві, першим у могучости; але так, як вода, що губиться в лоні землі, так пропала твоя слава, бо ти не повстидався збезчестити свого батька!

"А ви, Симеоне і Леві, дикі знаряди почварної злоби, моя душа не ввійшла у вашу чорну змову, моя слава через це не потерпить. Браття, злучені для вбивства і знищення, хай проклята буде ваша вперта пімста; проклята ваша дика зліть! Ви будете розділені і розкинені по цілому Ізраїлі."

Три грішники тремтіли під ударами Божої справедливости; їх браття з трівогою дожидали слів, які мали вийти з уст патріярха. Одначе, його чоло прояснилося, його зір став лагідним і ясним, він здавалося, шукав свого четвертого сина, і тимчасом його душа потапала в будучности:

"Юдо, твої браття будуть голосити твою славу, твоя могуча рука зігне твоїх ворогів під ярмо, сини твого батька будуть величати тебе. Юда, мій син, це лев, що кидається на свою здобич; це львиця, що лежить коло своїх малих; тож хто важиться її розбудити? **Жезл не вийде з Юди, ні законодатель з його дому, аж до дня, коли прийде Месія, бажаний народів.**

Дальше буде.

Палець Божий.

В одній парохії, де я був через якийсь час священником, був я свідком двох подій, в яких я неґоден не добачити Божої руки.

Чому казати, як він ся називав? Менша з тим. Але він любив провадити безбожні розмови, кпити собі з віри і різних християнських приписів. Одного дня став він провадити свою улюблену балачку і, бачучи перед собою церковних співаків і паламара, сказав: "Ет! Ваші дзвони, до чорта мені їх ... ви не будете дзвонити цілий час на мій похорон."

Недовго потім надійшов Великий Тиждень.

Цей тиждень, що приносить зі собою для серіозного християнина такі поважні думки, що пригадує нам, що Бог помер за нас на хресті, розбуджував тільки безбожність цього чоловіка.

Він забажав публічно запротестувати проти набожности своїх співгорожан.

Діявол піддає подібні вдохновення своїм посіпакам.

У велику середу пішов він до різника та зажадав ковбаси.

— "Га... як то буде добре смакувати завтра і в пятницю"

"Чи маєте гроші, щоби заплатити? — запитав різник. Дійсно, — наш безбожник не дуже любив платити.

"От, є. Я вже пильнував, щоби на це були.

По кількох замітках різник уступив і дав йому жаданої ковбаси.

Безбожник вернув до дому. Це було вечер. Він замкнувся в дома. — І що сталося тоді? Рано на другий день, двері не отворилися. Сусіди вдивувалися і зачали пукати в двері. Нема відповіди. Пукають сильніше, але й так, відповіди нема. Вкінці закликали шлюсара, він прийшов і отворив двері.

Страшний образ, якого до смерти не забуду! Нещасний лежав перед столом на підлозі; в одній руці тримав ніж, в другій кавалок хліба, на котрім палець ще придержував кавалок ковбаси.

Він був трупом. Божа справедливість зробила своє.

Нещасний не хотів, щоби дзвони дзвонили на його похороні; його безбожне бажання було вислухане. У Велику Пятницю, коли дзвони мовчать, несли його трумну. В суроводі ішло много людий, на яких ця нагла смерть зробила страшне враження.

Чи мав нещасний в послідній хвилі час зробити акт досконалого жалю і станути з ласкою Божою перед Вічним Судією?.....

***

Друга подія, якої я був свідком, не є менше дивна. Це був здоровий, міцний хлоп, повний запалу до роботи, впрочім досить багатий.

Що до поведення був це чоловік грубий у словах, ворог віри в Бога. Все-таки віра ще не цілком в ньому загасла і для того він, так як багато інших, робив через згірдливі слова всі висилки, щоби здурити себе і других.

Одного дня робив він на кавалку городу, який находився як раз поблизьку хреста з Розпятим. В тім часі надійшов один селянин, став коло нього і, як буває, зачав балакати. "А що-ж, сусідо, чи ваші шпараги добре прийнялися?"

Хлоп, обертаючися до хреста, відповів, скорше заревів, показуючи рукою на Розпятого: "От-той великий шибеничник, все їх з'їдає, коли тільки зачинають пускати."

Нещасливий, робив він ще гірше. Дорогий читачу, прости мені цю бридку подробицю. Безбожник любив під хрестом складати свої бруди.

Його сусід пішов, перераженний і повний суму.

"Що за бесіда! Та-ж чи не боїться він, що Бог його вкарає? Я не хотів би бути на його місці. Я не є побожніщий від других, але ніколи, ні за що в світі не важився б я сказати такої дурниці."

Минув тиждень. Безбожник мабуть забув про те, що сказав, але Бог про це памятав. Він був пішов до свого поля на березі води. З вечером мав вернутися домів. Час на вечеру вже давно минув. Його ще не було.

Жінка, занепокоєна, скликала сусідів; всі позасвічували світла і чим скорше пішли на поле, де він того дня працював; не треба було шукати довго. Його знайшли простягненого в рові, без руху, без слова, але ще дихав. Заки дійшов до того стану, він певно мусів боротися; подоптана довкруги земля свідчила, що він качався і вотік аж на це місце і тут послідний раз упав і вже негоден був устати.

Єго занесли до дому і чим скорше прибігли до мене на пробоство. Я сейчас пішов, зі страхом і неспокоєм в серці, бо я знав, як безбожно він говорив завше. Я страхався, що Бог буде карати. Коли я прийшов, він ще дихав. Здавалося, що він чув слова, які я йому говорив, щоби йому додати надії, і щоби побудити його до жалю. Я думав, що він зрозумів. Коли перед цілою родиною дав я йому розрішення, він зробив рух, немов невиразно перехрестився.

Чи може дав йому Бог в цій останній хвилі ласку навернення? — Я не знаю, Він такий добрий!

Одначе я маю надію, що Марія, спасення грішників, котрій я поручив його душу, змилосердилася над ним і виєднала йому від свого Сина прощення гріхів.

Ця нагла смерть спричинила в цілій порохії переляк. Величезна юрба народу була на похороні. Його жінка ніколи не забула про сумний кінець свого мужа. В глибині розбитого серця відчувала вона, що він помер за кару своєї безбожности; щоби по можности направити його хулу, вона майже кождого дня, коли запала ніч і вкрила своїми тінями ціту околицю, ішла, щоби зложити у стіп поневаженого через мужа хреста, китицю цвітів.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ МАРЕЦЬ.

РЕЛІГІЙНЕ ЖИТТЯ РОБІТНИКІВ ПО МІСТАХ.

Це наміреннє, в якому поручається членам Апостольства молитися цього місяця, можна висказати от-так: молитися о те, щоби завести, удержувати і розвивати знання і життя релігійне серед робітників по великих містах. Це надзвичайно важна справа; не поладнати сї, це значить на разити суспільне життя на велике часом нещастя.

Це кождий добре знає, як це трудно, майже неможливо в певних містах виконувати серед робітників душпастирські обовязки. Вже звиж сотки літ учителі ложи працюють пильно над тим, щоб звихнути ум робітничої кляси, щоби здусити в робітників всяку іскру віри і всяке чувство обичайности, щоби представити їм релігію і надії на будучі добра, як видумки священників і багачів, котрі ніби хочуть в той спосіб запевнити собі панованя над робітництвом і бідним народом. Та робітники дуже часто склонні до того, щоби вірити таким бесідам.

Їх життя є тяжке. Часто мусять жити серед клопотів і недостатку, мучитися в невигідних помешканнях, терпіти нужду, що здається гей неминучою і переноситься немов спадок з батька на сина, ріжні хороби і слабости, що переходять в них з покоління, на покоління. І це все складається на те, щоби збунтувати нещасного робітника проти Бога і проти людий. Йому здається, що він народився для горя і біди, так як другі родяться для багацтва і розкоший. Вони не в силі стреміти до чогось великого, гарного, вони немов згорнуті націковані пятном всіх проступків і злочинів. Це серед цих людий большевизм збирає своїх приклонників, серед них революція приготовляє свої оружжа.

Як піднести ці душі до релігійних чувств? Коли їм говорити про зданяся на Божу волю, їм здається, що це кпини; вони не мають жадного поняття про релігію, про сї правди, про сї приписи; з гнівом повним ненависти відпихають вони від себе голос, що їх запрошує до того, щоби усвятили своє життя, і так заслужили собі на вічну нагороду. Бідні! З ненавистю відпихають від себе ласкаву руку, що приносить їм пільгу.

Це безперечно найстрашніща точка до полагодження у справі, яку називається суспільним питанням.

Ось, це й люди, за котрих ти, любий читачу, повинен цього місяця особливо молитися.

Це той сумний стан, який старався поправити Папа Лев Тринайцятий і Його наслідники.

По містах що-раз більше робітників, і не завше, хоч би й хотіли, легко їм практикувати свою релігію. Вони, коли свіжо прийшли, боязливі і стидливі, не мають смілости приступити до священника, а не вдовзі прилучуються вони до числа тих, що ніколи про Бога не думають. По великих містах є величезні маси робітників, а то й цілих родин, віданих проступному життю, але часто є багато таких, котрих одинокия злочином є це, що вони бідні.

Як помогти тим нещасним? Нам би треба священників, монахинь, щоби ходити по цих нещасних родинах, щоби закладати захоронки, релігійні школи, будувати для них церкви. Треба би пань, дівчат, панів, інтелігентних молодців, щоби стати провідниками, учителями, катехістами бідних дітий... От ширення правдивої просвіти.

В нас багато говориться і завзято про це, чи наш нарід може існувати без жонатих священників, про целібат, конкордат, кричиться проти епископів, високі ніби уми роблять усі висилки, щоби навіть серед тих, котрих мають провадити до христіянського духа, вперти духа большевизму навіть майже у храмі — і серед свого "вченого" крику, "високого" галасу, не мають навіть часу хоч би й помолитися за душі свого народу... Пусті голови, хоч би й на високі тони дудніли й писали.

Ми принаймні, коли негоден більше, молімся за опу-

щені душі, яким грозить пропасть знищення тіла і душі. Хай Серце Найсвятіше благословить їх.

Гарні признаки: Правительство Швайцарії все разом і урядово брало участь в торжествах в честь Ісуса Царя, що відбулися в послідну неділю жовтня минувшого року.

В Дибліні в Ірляндії утворилася Ліга Царства Христового, на чолі котрої находиться Мр. Мейрик, міністер рільництва.

В Італії, де колись революціонери повикидали хрести з усіх урядових будинків, поставлено хрести знова на їх почесних місцях, між іншими також у льокалях і військових школах.

Навіть у Африці, в Конґу відбуваються конґреси начальників чорних, католицьких родин в тій цілі, щоби радити над змінами в місцевих ріжних звичаях, щоби їх при мінити до католицької віри.

У Франції 3 тисячі молодих робітників належить до Товариства Католицької молоді. Організації католицьких студентів у Парижі виносять від 4 до 6 тисяч членів.

Навернені Погани: — Апостольський Вікарій Місії "Литл Стода Айленде" оголосив у Сполучених Державах звіт, після якого в році 1926 навернулося 15 тисяч 211 поган на католицизм; серед них був також їх король, котрого вони перед навершенням уважали і величали як свого бога. Під теперішню хвилю є там 100 тисяч 970 католиків. Крім того 16 тисяч 225 дорослих і 21 тисяч 527 дітий побирають науку, щоби прийняти святе хрещення; через рік 1926 розділено 1 міліон 204 тисяч 936 святих Причастій.

Католицька Преса в Ішпанії: — Ішпанські газети говорили недавно про одного Ішпанця, що за минувший рік позискав 18 передплатників для католицьких часописий, роздав 2.130 примірників цих часописий ріжним особам, стараючися наклонити їх до того, щоби ся передплатили. Він роздав також 250 журналів, 350 католицьких брошурок і 7 тисяч летючок. Крім того склонив 223 особи до того, щоби перестати передплачувати протикатолицькі письма.

Католицька Преса в Німеччині: — В Німеччині є 395 католицьких часописий. В Баварії є їх 102, в Бадені 35 Вюртемберґу 31, в Ренанії 96, у Вестфалії 61, в Шлеську 25, в Гановрі 13 і в Гессен 7. В загалі Католицька Преса виносить під цю хвилю 12 процент всеї німецькой преси.

На Угорщині належить до Марійських Товариств 12 тисяч членів.

Католицьке життя в Ішпанії: — В Ішпанії існує Народне Товариство Католицьких Пропагандистів. Це є товариство, котрого членами є передусім католицькі інтелігенти, з глибокими католицькими переконаннями. Вони мають за ціль ширити католицьке життя і діяльність в публичнім життю чи політичнім, чи промисловім, чи торговельнім і так само в життю приватнім. До членів тої організації між іншими належать професори Саратоського університету, університету в Мурсії, писателі і велике число адвокатів. Кождого року вони серед мовчання роблять кількадневні духовні вправи, щоби скріпитися умом і серцем в надприроднім життю. В той спосіб вони роблять багато добра.

А ми? Коли-ж будемо мали якусь організацію чисто католицьку, католицьку передусім а відтак українську? В нас, славити Бога, є проблиски кращої праці. На жаль, є у нас такі одиниці, що замість, щоби поширяти духа католицької Церкви, критикують, очернюють навіть своїх епископів, надуті "вчені," що повинні голосити слово Боже, скорше і майже явно накликують вірних до бунту. Це є сумно, що недоуки, котрі за доляри здрадили віру і стали якимись ніби-священниками, можуть тут за морем покликуватися на ніби-католицькі краєві письма. Коли епископат в Америці хоче вирвати українських католиків з пазурів ріжних патріотів, що ссуть з народу кров, то ж краю на ганьбу і сором нашого народу находяться надуті "вчені," що думають собі, що вони ґей повинни пророкувати, кидаються на той сам епископат тай тягнуть по стороні доларових патріотів. Кидаються на Преосвящ. Галицьких Українців і хвалять, ґей гадина, угро-руську дієцезію. Підла робота... а тут найпідліші сектанти з того ся тішать і хвалять ніби-католиків, що борються проти церкви. Панове там в Старім Краю! Ви далеко від Америки! Чи ви знаєте, чому у Угро-Русинів в Америці спокій? Бо це свідомі католики, котрі через вікно готові-б викинути наших славних патріотів некатолицьких католиків з Галичини. Тим-часом галицька "інтелігенція" в Америці творить "найкращу" сметанку в дієцезії Галицьких Українців в Америці

Наші Місії.

Шікаго. Хто не чув про Шікаго? Про це місто розказуються чудні історії і то як в Старім Краю, , так і в Америці. Незвичайно дивні оповідання про це місто так ославлені, що коли хто хоче сказати щось не імовірного, то каже, що воно є в Шікаго. Знана є сміховинка про шікагоську різню: Різня в Шікаго є так уладжена, що з одної сторони приходять живі безроги, — а з другої сторони цеї великої фабрики виходять вже... ковбаси; ті ковбаси зараз купають, так кажеться в цім оповіданню, і коли не є смачні завертаєся їх назад до фабрики, а з другої сторони цеї різні назад виходять... живі безроги... Лишаючи ті всі казки на боці, в дійсности Шікаго, це надзвичайне місто: це "північно-західна столиця нового світа; це що до числа населення четверте з ряду місто на світі, а яко желізничний осередок перше місто на цілій земській кулі; розложилось воно широкою лентою над озером Мішіген, займає воно простору 194 квадратових миль; єго вулиці мають довжини 4.685 миль.

Надзвичайною прикметою Шікаго, це майже неімовірно скорий зріст того міста. Колись за Індіянів була ця околиця дика, повна мокляків та лісів. Перший з білих людей, що туди переходив, це був французький місіонар, о. Маркет в р. 1673. Перший білий чоловік, що тут поселився, був Іван Кінзі в р. 1804. В 1833 році було в Шікаго мешканців 550; в р. 1870 було вже 300.000, а тепер около три мільони. В тім числі є 77 процент чужинців або дітей чужинців. Розуміється для так численної родини, треба відповідної скількости і поживи і напитку і т. д. На згаданій славній різні стоїть денно 30.000 штук худоби; щоби тілько народа обмилося і напилося, то взяли на поміч ціле озеро Мішіген, більше як половина Галичини. Це озеро достарчає для міста на пиття, миття і т. п. денно около 600 мілярдів фунтів води. Як би хотів ту воду, що Шікаго за день зужиє, помістити в збірнику, то треба би вибудувати такий ставок, що бувби глубший як 3 метри, ширший як 900 метрів, а довший як 1 кільометер.

Кажуть, що деякі нарікають на те, що Шікаго тілько зужиє води, що аж стан води в озері опадає...

Та Треба признати, що мешканці Шікаго вміють таку

заощаджувати воду, і замість води бувало вживають.... водки, вина і т. д. Щоби бажання тих "ощадних" горожан сповнити, повстала в Шікаго ціла армія... "бутлєгерів," що дійсно по майстерськи працюють над тим, щоби мешканці міста могли легко вгасити свою "жажду." Про діяльність і військову практику тих бутлєгерів оповідаєся дивні дива, дійсно це є велика організація, що має навіть свої... машинові кріси. — Завдяки тій ревній роботі тих бутлєгерів в часі цегорічних різдвяних свят, розійшлося в Шікаго напитків (горівки, вина і т. д.) за $ 12,000.000. — Це певно десь заощадило не один гальон води в лейку Мішіген. А о це треба було подбати тим більше, що через два тижні пили з цего озера воду два канадийські місіонарі, — чого розуміється директор міських водопроводів зовсім не запримітив. Два тижні тревали місії в двох головних наших церквах міста Шікага.

Треба зазначити, що в місті Шікаго криється неодна тисячка наших людей. Вони мешкають місцями більше разом, та дуже много їх є розсіяних по цілім місті. Колиб всі Українці в Шікаго тримались разом кріпко своєї грекокатолицької віри, булаби це велика сила. На жаль много збудило; одні увірвали в большевицькі грушки на вербі, інші дають ся водити за ніс байбельницькими дурисвітам, є ще і инші партії, церкви, бо диявол коли зобачив, що є тілько нашого народу постарав ся вже о ріжні вуздечки, якими міг би провадити охотників. Диявол на то є батько незгоди. Одних притягнув червоною вуздечкою, инших "народною" і т. д. Однак треба признати, що значнійша часть не далася збаламутити диявольськими підступами, але остала вірною при хресті Ісуса Христа. Вони відкинули всі ті диявольські вуздечки, а вірно тримаються хреста, цего знамени побіди Христової Церкви.

Українці-католики мають в Шікаго пять церквів, з того три галицьких, а дві угорських; шеста церква є на Пульман (передмістя). В двох церквах була тепер місія.

В церкві св. Николая. В північній части Шікага, коли переходиться вулицю бульвар, впадає в очи величава будівля. Будівля ця, зі своїми широкими входовими сходами, зі своєю імпонуючою фасадою, зі своїми 15 вежами, панує над прочими будинками цеї околиці і ріжниться від них своїм внішним виглядом; вона носить на собі цілком українського стилю. На широкім підмуруванню, в якім містяться церковні галі, здвигаються сильні стіни цего Божомо храму; вони переходять в могучі склепіння, а їх завершують високі вежі. Особливо величаво виглядає середна, найбільша

банѣ. Своїм сміло здіймаючимся верхом, з високо насадженим хрестом, вона немов кличе до всіх: "С нами Бог разумійте язици і покаряйтеся" — З нами Бог, розумійте погани і коріться.

Дійсно недалеко, кругом церкви св. Николая, розложили свої нужденні крами ріжні сектанти, відступники, безбожники, що бажають жити коштом українського народу. І тут наша церков св. Николая є для всіх таким "намятай!" Вона є погрозою для відступників, пересторогою для хитаючихся, заохотою для вірних дітей греко-католицької церкви. Вона до всіх промовляє: Даремні зусилля ворогів, Христос, Єго церков побідить! Розумійте це народи, бо з нами Бог!

Коло церкви гарний парохіяльний дім, мешкання для о. пароха, мешкання для Сестер, котрі ведуть парохіяльну школу, а дальше простора площа, на якій забавляєся українська католицька молодь. Одним словом ціла ця парохія зі своїми посілостями робить дуже миле враження. Дай Боже, щоби добрі й жертволюбиві вірні цеї парохії могли як найскорше приступити до будови своєї цілодневної школи.

Та час вже говорити про місії. Відбулася вона в цій церкві від 12 до 19 грудня 1926 р. Проповідали оо. Кінцінгер і Бахталовський. Вже з початку місія заповідалася добре. В суботу вечір на вступній проповіди много людей. Єще краще було в неділю. Особливо миле враження зробило на місіонарях те, що в неділю на початку місії приступило до св. Причастя кілька десять осіб, — розуміеся це не було наслідком місії, місіонарі сповідають доперва в пізнійших днях місії. Такий є побожний звичай в місцевій парохії, що кождої неділі приступає кілька-десять до сотки людей до св. Тайн; тому то кождої суботи приходять численно до сповіди. Це найкращий доказ з одної сторони правдиво-христіянського духа парохіян, а з другої сторони ревности місцевого душпастиря, старшого поважного патріярха-священника Впр. о. Ф. Тарнавського.

Годі подрібно переповідати перебіту св. місії. Зазначити треба лиш, що важніше. Народ горнувся на богослужения й до св. Тайн радо; хоч погода не конче сприяла. Зимно було порядне. Видко, що канадийський мороз не був вдоволений зі цего, що двох місіонарів утікло перед ним з Канади; він пустився за ними в погоню, і через озера — лейки дігнав їх в Шікаго, та добре пік їх своїми різгами. Однак місіонарям морозенко так не шкодив, бо вони ховалися до теплої хати; за те дався в знаки побожним вірним, що йшли до церкви. Особливо прикро було через ожеледу по вулицях. Мимо того на місію приходили численно, а простора церков заповнялася вірними. Що до принимання св. Тайн, то за час місії св. Причастій було коло 1000. Дуже гарним явищем в цій парохії є це, що молодіж, також старша, горнеться часто до св. Причастя.

Місійні торжества в честь Найсв. Тайн і в честь Пречистої Діви Марії випали прекрасно. В цій церкві іконостасу нема, а місце перед престолом обширне; тому, щоби звеличити більше відправу в честь Ісуса Христа Евхаристійного і Матінки Божої, уладжено з освітлення неначе царські двері і дияконські двері. З лат і свічок станув високий тимчасовий іконостас. Коли єго вечер засвічено, представляв він чудний вид: ото в обширнім святилищи перед вівтарем миготіла сотка світелок в прямих, симетричних лініях, творячих троє високих воріт. Ці горіючі світла були символом цих полумінів Божої любови, яка взносилася зі щирих сердець учасників місії.

Хай цей дух ревности остане в їх серцях на все!

В церкві Матери Божої. Ця церква лежить в полудневій части міста, при вулиці Полайна. Що до обєму значно вона менша від попередної, але своїм виглядом робить добре враження. Стилем пригадує вона в дечім церкву св. Николая. В середині досить простора, весела; іконостас зроблений з гіпсової маси. Дві великі, прегарні статуї Серця Христового і Пречистої Діви прикрашають храм. В сусідстві парохіяльний дім, а дальше простора галя. Місія відбулась тут за стараннем місцевого душпастиря Впр. о. Кузьмака, редактора філядельфійського Місіонаря, в днях від 19 до 26 грудня. Була це красна місія. Народ горнувся численно. До звичайних місійних торжеств долучилося особливше: посвячення статуї Серця Христового. Це благословення відбулося дуже величаво. Нехай те Серце заховає добрих парохіян цеї церкви заєдно в Своїй опіці.

Місія в Детройт. В стейті Мішіген, над проливом, що веде з озера Ірі до Гурон, розтаборилось місто Детройт. З маленької французької осади, основаної коло 1701 року, розрослося це місто в послідних десятиліттях з дійсно американською скорістю, так, що нині числить воно около міліон населения. Лежить воно на важнім торговельнім шляху, над американськими Дарданелями, сейчас біля канадийської границі. Цікаве, що Канада лежить від Детройт на полудне. Свій шаленій розвиток має завдячити Детройт в значній мірі Фордови; тут находяться єго славні на цілий світ фабрики автомобілів.

В детройтській недільній газеті "Вістник української громади" появилось в 43 числі з 24 жовтня попереднього

року оголошення: "Місія в церкві св. Івана на Кліпперт відбудеться ще цього ювилейного року від неділі 28 грудня до неділі включно дня 1. січня. Проповідуватимуть оо. Кінцінгер і Бахталовський." Розуміється, що так наперід оголошувана і приготовлювана місія вінчалась красними успіхами, а дбалий о добро свого стада парох Впр. о. Л. Сембратович міг тішитися, що місія в єго церкві була одною з найгарніщих.

Можна на певно сказати, що многі мусіли молитися о добрий вислід місії, бо само Боже Провидіння подбало, що той час був вельми догідний на місію. І так в часі місії була догідна погода; шкільні діти мали якраз свої вакації; а старий Форд замкнув на цей час найважніші свої фабрики. За цілий час місії участь вірних в богослуженнях була дуже численна; на обох ранних науках було все поважне число, а на вечірних проповідях церков була повна. Треба зазначити, що вірні цеї парохії мають простору, гарно уладжену церков. Особлившу увагу звертає на себе красний запристольний образ св. Івана Хрестителя і величезний хрест з розпяттям, біля проповідальниці. Першого дня місії зволили прибути на хвилину Преосвященний канадийських Українців епископ Будка; вони якраз посвячували цего дня нову церкву в Віндсор, що лежить від Детройт за мостом в Канаді. Зворушаючі були торжества в честь Евхаристійного Христа Господа, як також в честь небесної Неньки; при цій послідній відправі уміщено образ Матери Божої геп високо за вівтарем серед повени світла електричного і свічкового. Найголовнішим однак днем місії була послідна неділя; тоді то по співаній Службі Божій уладжено торжественний похід з місійним хрестом довкруги церкви. Це Христос-Цар, котрий в часі місії заволодів над серцями всіх вірних, огортав тепер ті серця добрих людей з Детройт обіймами любови свого Божого Серця.

Дня 2. січня вечір місія скінчилася. Всі учасники скріплені обильними ласками, могли зачинати свої занятя нового року. Думаю, що ніхто краще не зачинав праці в цім новім році, як учасники цеї місії. Вони можуть певно надіятись, що цей рік буде щасливий, бо зачався з Богом.

Слідуючого дня по місії, діти, що так ревно приходили через цілу місію, мусіли ладитись до школи; робітники до фабрик, бо Форд цего дня покликав понад 150.000 мужа. А місіонарі мусіли відїхати домів, щоби підготадти собі канадийську зиму.

За всі ласки зіслані в часі місій даваних протягом більше двох місяців в Америці, нехай буде слава Серцю Христовому і подяка Матери Б. Неустаючої Помочи.

Хто хоче знати, чому десятки тисяч англіканців вертають що річно до Католицької Церкви, нехай читає

Др. Булла.

СПОВІДЬ НАВЕРНЕНОГО ЛІКАРЯ

Се є свого рода апольогія кат. вірп. цікаво і приступно ведена, що розвязує найважнійші квестії порушувані инпшими сектами.

Сю книжку можна набути в самого видавця:

REV. DAN. POPOWYCH, CANORA, SASK.

в ціні 30 цент. з почтою. При більших замовленнях онует. Там можна також набути **нові пісні на Великий піст** п. з.

В ТІНИ ХРЕСТА

30 страстних і покаяннях пісень. Ціна 25 цент. з почтою. Ноти до пісень 10 цент.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ

НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНІ

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Студія над байбельниками та протестантизмом між Українцями в Канаді.

Ціна 25 центів.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Дівo	20 ц.	Чи біблія спасає	25 ц.
Борба Духовна	50	О життю і Смерти	10
Життя св. Йосафата в управі	100	Діточа присяга	5
Життя св. Йосафата.	75	Як молитися на Вервиці	5
Короткі Розваги над станом душі:	5	Потіха для терпячих	5
Мартин Лютер	15	Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Духовна Вязанка	10	Основні Правди	15
Молебен до С. Хр.	5	Від школи до касарні	5
Молитва могуче средство спасення.	30	Чи наука противиться Вірі?	5
Набожество в честь св. Арх. Мих.	5	Ісусе, люблю Тебе	40
Набожество в честь св. Йосифа	20	Всьо переминає	5
Незабудька для дівчат	20	Яка повинна бути сповідь	15
О Вірі	25	Наслідування Христа	125
О Любві	5	Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
О покаянню	15	Eastern Catholics	20
Розваж то добре	50	Польні Лелії	25
С. Тереса від Дитятка Ісус	20	Небесний вінець	25
Христ. Нев:ста	75	Картки до велик. сповіди.	25
Читання о Преч. Дівi	25	Коляди	15
Народний Катихизм	20	Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Сердешня Мати	15	Тропарі воскресні і т. д.	10
Червона Смерть	15		
Памятка для робітників	10		

—=o=—

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і ґранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. 1. Квітня 1927. Ч. 4.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Будь ліпшим! — Кроваве хрещення. — "Робити Ісуса" — Пречиста зі Старої Голгофти. — Смерть віків. Що буде з моєї дитини. — Біблійні оповідання. — Іван Рибак. — Католицьким світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНІ

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Студія над байбельщиками та протестантизмом між Українцями в Канаді.

Ціна 25 центів.

КАЛЄНДАР НА КВІТЕНЬ

1. П. Сс. ММ. Хриз. і Дарії
2. С. Св. ОО. з обит. Савви
3. **Н. 4. Посту.** Пр. Якова

4. П. Св. СМ. Василія Анк.
5. В. Св. ПМ. Нікона. Поклони
6. С.Св. Захарії
7. **Ч. Благовіщення П. Б.**
8. П. Св. Арх. Гавриїла
9. С. Св. М. Матрони
10. **Н. 5. Посту.** Пр. Іляріона

12. В. П. Івана Ліств.
11. П. П. Марка Еп.
13. С. П. Іпатія
14. Ч. П. Марії Єгип.
15. П. П. Тита

16. С. П. Никити Суб. Лаз.
17. **Н. Нед. Цвітна**

18. П. Св. ММ. Теодула і Атат.
19. В. Св. Евтихія
20. С. Пр. Георгія Мил.
21. Ч. Великий Четвер
22. П. Велика Пятниця
23. С. Велика Субота
24. **Н. Воскресення Г. Н. І. Х.**

25. **П. Світлий Понеділок**
26. **В. Світлий Второк**
27. С. Св. Мартина Папи
28. Ч. Св. Апп. Арістарха
29. П. Св. ММ. Агапії, Ірини
30. С. Пр. Симеона

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА КВІТЕНЬ.

2. Субота Задушна.
3. **Н. 4. Вел. Посту. — Гл. 8., Єв. утр. 8.** — Літ. св. Вас. Вел. — Ап. зач. 314, Єв. св. Мар. 40
5. **Второк.** Поклони перенесені на нині задля прдураз. Благовіщення.
7. **Чет. Благовіщення П. Д. М.** Повеч. Вел. з Всеночним Сл. Б. св. Йоа. Золот. з Вечірнею св. Арх. Гавриїла. По трисвятім продовжається Сл. Б.
9. Суб. Акаф.
10. **Н. 5. В. П. Гл. 1., Єв. утр. 9.** — Літ. св Вас Вел — Ап. 321, Єв. св. Мар. 47.
17. **Нед. Цвіт. Всеноч. — Єв. утр. св. Мат. 83.** — Літ. св. св. Івана Золот. Благослов. Лози на удрен.
21. **Вел. Четв.** Сл. Б. св. Вас. Вел. з вечірнею — Ап. 149., Єв. св. Мат. 107. — Вечер. страсти. — По скінченню Євангелій дзвони мовчать.
23. **Вел. Суб.** — Сл. Б. св. Вас. Вел. з Вечірнею. Ап. 91, Єв. св. Мат. 115.
24. **Воскресення Госп. Н. Ісуса Христа. Всьо по уставу.** Через Воскресений тиждень загальниця.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Квітець** **1927.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Будь Ліпшим!

Стань! Наперід! Оружжа в руки! Очи в гору!

Цих кілька коротких слів повинні би становити програму кождого християнина, кождого, що хоче бути чоловіком пожиточним для суспільности, гідним сином Церкви і вітчини.

Це є доскопалий ідеал особливо для **борця**, що постановив боротися зі своїми слабостями характеру і відновити, перетворити себе.

Ми бажалиб тобі пояснити кожду частину цеї малої програми. Любий читачу, прошу тебе, уважай на хвилю. Це може буде занадто серйозне, але відтак прийдуть і історії.

СТАНЬ! Це перше слово є покликом для хоробрих, воно напятновує недбаліcть і лінивство; воно пригадує молоцеви, щоби завше був готовим, немов подорожний, немов рядовик, що уважає на найменший знак. А як могло би бути інакше? Сидіти собі вигідно або лежати гей умучений, це добре для хорих, для старих, для невіст; молодий християнин повинен прибирати поставу тіла, в якій видно, що він панує над своєю природою, поставу відваги, горожанської невстрашимости або военної хоробрости. Певно! Він радо хи-

Христос Воскрес! — Воістину Воскрес!

литъ коліно перед Богом, спускає в низ своє чоло у стіп Божого престола; але поза тим його голова держиться просто; він не є рабом ні людського зглядy, який понижає чоловіка, котрий боїться якихось пустих крикунів безбожности, ні рабом злих налогів, що його пожирають і дусять до землі. Дорогий друже, коли чуєш, що посіпаки сатани кличуть тобе до всего, що є низьке, брудне, підле, негідне твого святого хрещення ні твоєї безсмертної будучности, відповідай сейчас: Стій! Стій! Нічого для сотворіння, що повзає по землі, і що хотіло би привести мене до того, щоби я повзав із ним! Я не хочу іти в діл, лиш вгору!...

Це не досить стояти просто; ми додасмо: **Наперід!** Що це значить, коли кличеться — наперід!? Це значить, що для борця це не досить випрямуватися і стояти лиш в обороні; він не побідивби, наколи не робив нічого більше: він мусить іти вперід, на зустріч ворогови. Дорогий друже, християнин, це борець; ти є борець! Ти маєш ворогів: ти в той сам спосіб мусиш поступати зглядом них. Твої вороги навіть є численніщі і страшніщі від ворогів, проти яких борються людські армії: як змігби ти їх побороти відвагою? Ти мусиш боротися проти ворогів, що довкруги тебе: проти світа, злих товаришів, протихристіянських організацій, і крім того проти ворогів, що криються в тобі: твої пристрасти, злі наклони, переворотні склонности. Одним словом: ти мусиш боротися проти ворогів видимих і інших невидимих, проти тіла і проти духа: вперід, вперід!...

Один молодий, римський борець троха настрашився, коли по вулицях міста залунав гей звук трубки, що кличе до борби, клич: вперід, вперід! — і він скаржився перед матірю, що його меч за короткий. "Це нічого, дитино," відповіла мама. "ти такой іди; селиб твій меч за короткий, щоби досягнути ворога, ти поступився крок наперід."

Чи знаєш, що єталобся, селиб ти так не робив? Ти би подавався взад; а хто подається взад, є зломаний. Не іти вперід, кажуть святі, це значить іти взад, це значить загинути.

І чи знаєш ти, що би ще сталося? — Ти запропастив би свою свободу. Хто-небудь, що не йде наперед, стає рабом свого противника; впрочім напруження, це значить заложити собі на руки окови. Ах! Як це є ганьблячим для чоловіка, коли він так подається у рабство! Свобода! — це добро над добрами, скарб, без якого немож на цім світі тішитися жадним

добром. Останься свобідним, будь паном себе самого, незалежним від жадної перешкоди; і для того, хочби це й не знати що стояло, ти повторяй завше свій клич: Вперід, вперід!

Іти вперід, це вкінці конечне услівя твоєї невинности; і так, як невинність і щастя, це те саме, тож не встати і не йти наперід, це значило зробити себе немічно нещасливим. Ах! Я добре знаю, що за багато довкруги річий, що можуть тебе очарувати. Але горе тому, що стає край дороги! — він дасться звести, ослабне, впаде, вже не встане... Тож наперід, ще раз, наперід, любий Друже: і коли пригнете тебе умучення, або опанує знеохота, не забувай, що маєш хліб на дорогу! Ти будеш їсти Хліб Ангелів, ти станеш сильним і радісно станеш знова у похід, і кождого дня будеш повторяти свій клич: Наперід!

Оружжа в руки! Це є постава борця, готового до боротьби. Що сказавби ти про жовніра, що вставби, пішов до ворога, але не зробивби нічого більше? Чи не був би це трус, єслиб він закаменів зі страху і не витягнув свого меча, ні іншого оружжа, а надівсе, єслиб він пустив оружжа на землю і ладивбися втікати?

Тож гляди! Перед тобою є ворог! Це головна слабість твоєї душі! Ти бувби подібним до того жовніра, єслиб ти зі страху, що треба буде троха терпіти, не взявся з ним в борбу. Треба з ним боротися тіло коло тіла, завдати йому кілько лиш зможеш ударів, розоружити його, зробити його немічним, звалити його до землі. Це не є тільки пусті слова. Сто разів на день твій блуд підносить голову в гору, і хоче себе задоволити; ти неповинен ні втікати перед борбою, ні боротися вяло, але напасти на нього силно, здусити його, відобрати йому всякий спосіб, щоби тебе потягнути до зла. Треба, щоби ти запанував над ним до тої міри, щоб він мусів вречися надії, щоби одержати від тебе хочби й одно слово, один учинок, який би зневажив

Бога, або заболів ближнього.

Святий Салезий мав на гадці ту борбу, коли говорив до свого бутного нахилу до злости: "Обертайся, крутися, гинь, єслиб хочеш, а я не зроблю для тебе нічого, навіть одного слівця не скажу під твоїм впливом."

А великий один проповідник, що також знаменито розумів цю борбу, писав до когось довірочно: "Ми були два; я з ним посварився; я викинув його через вікно і остався сам:" Той **другий**, це був його головний блуд.

Очи в гору! Щоби зробити все, що сказано попереді, до того треба відваги. Послідний клич має тобі ві додати. Чи не правда це, що часто і то дуже часто, коли маємо охоту зробити щось злого, коли перелетить головою думка, про якусь злобу, якусь дурницю, про обжерство і тим подібне, що ми тоді оглядаємося на всі боки, чи нас хто не видить?

Дітвацька уважність! Тілько в один бік треба дивитися, і це є: вгору.

Мій Боже! Яке це спасенне подивитися наперід вгору, закиб упасти в проступок!

Це правда і в духовній борбі! Подивитися вгору, це значить кликати на поміч Бога, молитися до Матери Божої, цей погляд пригадає нам, що нас дивиться небо та помагає нам у борбі; він пригадає нам, що на небі в нагороду за борбу ожидає нас вінець слави. Тож, хай наше око буде звернене до неба, відки нам прийде побіда!

А тепер, брате, не забудьмо гасла:

"Стань! Наперід! Оружжа в руки! Очи вгору!"

—o—

Кроваве Хрещення.

Сара мала 15 літ. Вона була сирота і від 10 літ перебувала у свого опікуна, старого вуйка, родом і вірою Жида. Бажання пана Саломона, (так називався старий вуйко), чоловіка острого, злобного і огірченого через нещастя, це були прикази, перед якими кождий мусів хилитися. Особливо у справах релігії його погляди були беззглядні: він ненавидів католиків і з боязни, щоби Сара не познакомилася з ними, він не пускав єї до школи разом з другими дітьми, але вчив єї сам. Його слуги були всі Жидами крім міс Еллен, старої Антлійки, протестантки, котрій вкінці стало жаль опущеної дитини.

Зараз у сусідстві мешкала одна одинайцятьлітна дівчинка; єї простодушна доброта була ціла зворушена, коли їй розказували про самітне і сумне життя малої Жидівки. Вона чула, що тайна якась сила єї тягне до опущеної дитини, і зі здивуванням для самої себе в глибині серця запримітила, що єї стало жаль опущеної дитини.

— Коби я так могла дістатися до неї, я би їй говорила про Господа Бога, про Пречисту Діву; вона певно вже не булаб така самітна, і сталаби веселіщою.

Добре! Але якже-ж дістатися до малої Сари, коли єї вуйко остро заборонив їй сходитися з другими дітьми? Родичі Паранъки (так вона називалася), були ревні католики і певно не добре би гляділи на це, єслиб вона приставала з Жидівською дівчиною!

Помимо того, що мала дуже живу виображню, не могла знайти жадного способу; для того тільки молилася з цілої своєї душі, а тільки поздоровляла завше з милим усміхом сирітку, коли єї стрічала; і це траплалося досить часто.

Одного пополудни Сара дуже терпіла. Вуйко єї сильно сварив і зачав бити; бідна дитина вихватилася, і щоби укритися перед його гнівом, вона твікла до малої кімнати геи

високо в домі, де були сховані єї діточі забавки. Вона любила той опущений куток, і коли вуйка часом не було вдома, або, коли був злісний, вона через довгі хвилі там ховалася! Ах! Як заздростила вона щаслившим дітям, що мали коло себе ніжну матір, щирого батька, люблячих братів і сестер!... Коби хоч приятельку мала, щоби їй розказувати свої тайни! Їй здавалося, що єслиб хто тільки погласкав єї, то би їй стало лекше.

Нараз вона радісно задрожала!... Ніжний, солодкий голос став тут, близько коло неї питати: "То ти Сара? Чи ти сама?"

Здивувана дитина піднесла голову, але єї очи не могли зобачити нікого. Вона налякалася, але відтак набрала відваги і запитала: "Хто, мене кличе? Хто це?"

І той сам солодкий голос відповів: "Я є твоя мала сусідка Паранька і я є на даху. Я чула, що ти плакала; вже давно тебе люблю і хочу тобі це сказати і негодна була побороти покуси. То дуже добре. Між нами є стіна тільки з тонких дощок і так ми можемо зі собою говорити."

Сара опаминалася; на ці слова негодна була здержатися від сміху; оглянувшися уважно, чи не може єї перелапати, з великою вдячностю прийняла предложення Паранъки і вони стали балакати. Одна другій пообіцяли собі нічого нікому не казати. То було таке дивне! Сара була щаслива, що могла говорити з дівчиною в тих літах, що й вона сама. Окрім того Паранька була така весела, така забавна; так спритно вміла уряджувати ці сходини і ніколи не далася злапати! Вона, здавалося, дуже любила Сару, і Сара чула потребу відплачуватися подібною любовю.

Часто обі дівчинки сходилися, і коли ніяка небезпека їм не грозила, вони довго, довго говорили разом.

То дивне, — закликала одного разу Паранька; "то виглядає чисто, як у сповідальниці!"

"То що це таке?" — запитала єї товаришка.

Користаючи радісно з нагоди, Паранька їй витолкувала, що це таке сповідь і оповідала їй, як чуєся щасливою, що може ходити до святого Причастя. Сара слухала, хоч не дуже розуміла, але єї серце було зворушене, коли зі слів рухливої сусідки відчула велику радість. Вона була спосібна, вміла застановлятися, тай довго зачала випитувати про це таїнство любови і слова Спасителя: "Не лишу вас сиротами," сильним відгомоном рознеслися в єї серцю. Як

нетерпеливо чекала вона на розмову слідуючого дня, щоби говорити далі про те саме, і щоби довідатися, хто це був той Ісус, що остається цілий час серед нас і зробив себе другом нашого життя.

Поволі, поволі, в серцю малої Жидівки зродилося бажання стати христіянкою і від тоді майже кождого дня на опущенім даху чути було релігійну розмову дітий. Як горячо Сара бажала, щоби єї охрещено! Але уважно скривала вона це бажання в глибині свого серця: що сказав би єї вуйко? Кров стялася їй у жилах, коли подумала про страшний вибух його гніву. Таж не дуже тому давно він був сказав:

"Єсли би хто з моїх став католиком, я роздушив би його своїми ногами як хробака!"

І вона, бідна дитина, добре знала, що він готов був це зробити.

"Ах! Параню! Як дуже я бажаю бути христіянкою. Якби то зробити, щоби я була охрещена, і щоби ніхто про це не знав?"

І з єї очий полилися слези; слези скарги і бажання.

"Бідна Саро! Треба далі молитися; добрий Бог нам поможе, будеш виділа; і крім того, ти знаєш: єсли хто не може бути охрещений водою, то може стати охрещеним через хрещення крови, через хрещення бажання..."

Мала катихитка докладно пояснила дитині, що це значить, і відходячи, дала їй малий срібний хрестик.

Вже шість місяців сходилися так обі дівчатка, а ніхто у пана Саломона навіть не підозрівав нічого. Тільки видно було, що Сара змінялася. Вона була більше ввічливою і лагідною для слуг, більше терпеливою і услужною для свого гнівного опікуна.

Одного вечера Параня чекала надармо... Це траплося перший раз. Що могло бути зі Сарою? Вона піде не забралася, бо-ж перед якимсь часом бачила єї, як вона вертала з міста до дому. Чи може хто відкрив їх тайну? Неозначена трівога стиснула серце Парані.

На жаль, боязнь і трівога дівчини не були без причини. Сара дійсно вибиралася, щоби йти на дах. Вона сиділа при своїм столику і виконувала задачу, що їй стала ненависною, відколи в совісти стала католичкою. Вона відложила перо, вийшла з кишині хрестик і поцілувала його.

"Га!! А то що?!" Желізна рука гей кліщами здусила єї рамя.

Сара зблідла...; відтак встала, вдивилася в очи свого вуйка і лагідним, але певним голосом відповіла:

"То є хрестик!"

Хрест! Знак христіян у твоїх руках?!... Де ти його взяла?!... Дай мені його!..."

А вона сильно стиснула в своїй руці образ Спасителя, якого розпяли єї предки:

"Ніколи!" — відповіла.

"Ніколи?" — загримів страшно єї опікун. "Чи ти часом не є христіянка? Чи ти може охрещена?"

Блеск шляхотної гордости перейшов через очи дитини.

"Ні; ще ні. Але що до перекопання і бажанням, так, вуйку; я є христіянка!"

"Ти, христіянка!" — а кістяті його палці тріснули бідною Сарою. "Кленися мені, що вирікаєшся тої глупоти, бо інакше!.... Я є твій опікун! Я маю над тобою власть, ти маєш мене слухати, ти мусиш послухати!...

На кілька хвиль запанувала гробова мовчанка.

"Так, чи ні?! Будеш христіянкою, чи Жидівкою?!"

"Христіянкою! За життя, аж до...."

По домі рознісся придушений викрик, відтак глухий, тяжкий удар. Шаліючи зі взтиклої злости на ці слова визнання віри, гідні перших христіян, пан Саломон пірвався на Сару, вхватив єї обома руками, немов піря підніс високо до гори і одним сильним розмахом кинув в кут на противнім боці кімнати. Чоло дитини розбилося о грану муру і з рани полилася тонка струя крови тай закрасила збіліле лице; в руці ще тримала хрестик від Парані.

Без милосердія, зі заложеними на грудях руками, з очима блищачими гей у хижої звірюки, єї опікун вийшов з кімнати бурмотячи:

"Тепер, єсли ти година... будь христіянкою!"

Крик і тяжкий удар розбудили увагу служниці, котра працювала в сусідній кімнаті; зараз, коли єї пан вийшов, вона побігла до кімнати. З грудий вирвався переразливий викрик жаху, коли побачила, що сталося. Кличучи о поміч, піднесла вона непритомну ще Сару, перенесла єї на ліжко і при помочі заплаканої міс Еллен стала єї відтирати. Дитина поволі отворила очи. На блідих губах зарисувався слабий усміх вдячности. Вона страшно терпіла від тяжко покаліченого боку. Закликано лікаря. Він прийшов, оглянув єї і забрався, не даючи надії.

Справді. Горячка неустанно йшла вгору, дитина щораз більше упадала на силах. Вона дала знак Англійці, що-

би вона приступила блище і тоді сказала до неї півголосом:

"Я умру, я це чую. Моя добра міс, не плачте.... Я є надмірно щаслива. Єсли мої вуйко будуть говорити про мене, скажіть їм, що я їм прощаю, що я їм дякую... бо вони... зробили мене... християнкою скорше,.. чим я надіялася..."

І тому, що здавалося, що міс Еллен гляділа на неї зі здивуванням, вона додала:

"Так; я вмираю як католичка, бо я маю подвійне хрещення, крови і бажання...."

По короткій перерві вона попросила о свій хрестик і зложила на на ньому довгий, довгий поцілуй. Відтак подала його Англійці, кажучи:

"Ви його віддасте Паранці, моїй малій сусідці... і скажете... їй,... щоби вона... молилася... за Сару... котра вмерла... католичкою."

Мала Жидівка вмирала лучше, чим католичкою; вона відходила мученицею, з очима, що сіяли надією і радістю. Сї руки зложилися навхрест на грудях, і серед горячки вона говорила і повторяла:

"Я не хочу на собі крови Ісуса. Я є християнка, так... християнка; є три хрещення... хрещення води... крови... бажання. Бажання!... Кров!... Ісусе!... Я є християнка!...

І серед повторювання цих слів сї душа пірвалася у вижини неба....

„Робити Ісуса."

Чи нічого не пригадують тобі ці два простодушні маленькі слова? "Роби Ісуса!" Ти, бувало, говорила мені їх дорога мамо, коли я був малий, цілком малий.

Ти мені казала їх коло ліжочка дитини, ти брала мої руки в свої, ти складала мені їх, щоби навчити мене молитися.

Там, на стіні, був образ малого Ісуса на колінах, зі зложеними руками; ти мені показувала його і казала мені: "Роби Ісуса!"

І часом, коли я був добрий, дуже слухняний, коли я приходив до тебе з дитячим усміхом хлопяти, що сподіється справедливо що його похвалиш, ти бувало говорила до тих, що були в хаті: "Він робив Ісуса."

Ах! Чи говорять ще ці слова по наших родинах там, у Старім Краю, і тут за морем?

Чи говорить ще мати своїй дитині про Ісуса?
Чи знає ще дитина, що це значить: робити Ісуса?
Гадка про Ісуса, що вкорінилася в душі дитини!
Образ Ісуса, вритий у вообразні дитини!
Неустанна згадка про Ісуса в памяти дитини!
Любов Ісуса, що пересякла наскрізь серце дитини!

Бажання, щоби бути подібною до Ісуса, певність що будуть сї тим більше любити, чим більше буде подібною до Ісуса... все те товчок, що скланяє дитину!

Чи може хто не бачити, яка в тім могучість, яка сила, яка велич, до вироблення цілого єства?

Імя Ісуса, що походить зі серця і виходить із уст, це не є просте слово, що счезає, як кожде звичайне слово.

Це Імя має в собі могучість ділання наскрізь Божественну.

Воно є запахом, що стелиться у воздусі, де його вимовлено, і котрим проганяє відти всяку злу думку. — Злі гадки може будуть туди кинені сатаною, але вони там не приймуться.

Воно є світлом і показує обовязок. Ум, що жиє освітлений імям Ісуса, бачить завше, що треба робити, і як це треба робити.

Воно є силою, воно провадить, воно піддержує, щоби сповнювати обовязок і відпихати зло.

Мала дитина, що навчилася робити Ісуса, що привикла до того, щоби "робити Ісуса," буде робити то само і в молодичім віці, хоч і не все може собі буде здавати справу з того, що є товчком сї ділання.

Це є послух павіть у найменших дрібницях, але без показуванни і без порсткости.

Це ласкавість у найминіщім своїм характері.
Це є любов в найглибшім своїм привязанню.
Це є пожертвування в найбільшій своїй силі.
Це є великодушність в повній своїй повноті.
Це є чистота в цілій своїй ніжности.
Це є приязнь в цілковитій своїй солодкости.
Це є праця в цілій своїй витревалости.

"Робити Ісуса," дитино, це значить робити це все вирастаючи... Ісус робив те все.

О солодкі привички християнського дитинства? О мамо! Тож дай їх цим малим душам, які Бог тобі повірив, які ти так любиш, і від яких так дуже бажаєш бути любленою! Чим більше твої діти будуть Ісусом, тим більше тебе будуть любити!

Пречиста зі Староі Голгофти.

"Мамуню, я вас благаю, не відмовляйте мені сего, о що вас прошу." —

"Се не можливо, Яцку, ти маєш тринайцять літ, ми потребуємо твоєї помочи, ти мусиш іти до роботи, треба тобі дбати о удержання твоїх братів і сестер; твої тато казали вчера вечер, що як ти не підеш з ними помагати їм ловити рибу, то скоро прийде весна, затягнуть тебе, як щупака. Тому дай вже раз спокій і не наставай на те, щоби зачинати науку; видиш, се в нашім бідним стані не можливе."

Так говорила до свого сина молода мати, тримаючи на колінах кількамісячне дитятко. Яцко однак не уступав. Він глядів благаючим зором на свою любу матір; своїм дитячим єще голосом став знова маму ніжно просити:

"О мамуню! Як би то ви знали, як я терплю через те, що не йду за тим покликом, що єго чую в моїм серцю єще від мого першого св. Причастія! Чую се добре, що мені треба стати священником і місіонарем. Сей поклик сильніщий від мене! І до того ви, мамуню, не знаєте єще того, що мені одного дня снилося, коли то я заснув у стіп "Староі Голгофти." Мені здавалося, що я бачу в якімсь незнанім краю мущин і невіст і дітей; вони мали лице майже чорне. Вони клячали зі зложеними руками. Одні з них гляділи в небо, инші дивилися на великий корабель, що наближався з далека; на тім кораблі було много священників з довгими бородами, з блискучими хрестами на грудях. Я просив тих місіонарів, щоби я міг прилучитися до них, — та нараз я пробудився. Видите, мамуню, се бажання, проповідати Ісуса Христа диким народам, переслідує мене, не дає мені спокою, навіть в сні. О, позвольте, я вас молю!"

Бідний хлопчина приклякнув біля матери; а вона вміcто відповісти, сердечно уцілувала розпалену головку свого сина. По хвилі мовчання так до свого сина говорила:

"Бідний Яцку, вір мені, твоє терпіння є моїм терпінням. О, як мене болить се, що не можу тобі сказати: іди і зараз вступай до місіонарськоі школи. Але не трать надії; проси Пресвятої Діви, щоби тобі помогла; сказано прецінь, що ніхто не просить на дармо." Відтак глянувши на старий стінний годинник, що своїм одностайним голосом "тік, так" наповняв бідну хатину, додала:

"Вже пята година! Біжи скоренько на греблю червоного млина; там твої тато привязують човен; знаєш, що вони потребують твоєї помочи, щоби очистити сіти."

***

Хлопчина зі смутком встав, щоби сповнити обовязок послуху. Все таки ідучи помочи своєму батькови, вибрав дорогу, що вела біля старого, камінного, гранітного хреста, званого "Стара Голгофта." Колись давно видовбали в сім хресті маленьке заглубленнє, наче малу печеру, щоби там умістити маленьку статую Пречистої Діви. Статуйка ся простенька в наслідок непогоди вже знищена; однак, все таки була вона у великім почитанню в цілій околици. На празник Успення Божої Матери приходила тут кождого року численна товпа народу в процесії. Моряки й рибаки поручалися сій старенькій фіґурі Пречистої, коли шаліла буря, а розбурхане море грозило їх життю. Малі хлопці і дівчатка збирали весною, літом цвіти, сплітали з них милі китиці, та зі сердечною, невинною радістю складали їх й стіп Пречистої Діви, котра з любовю гляділа на них з високого неба.

***

Яцко приклякнув на хвилину під хрестом на степени, витертім вже від клячання многих побожних; з цілою ревністю горячої віри відмовив "Богородице Діво" і "Згадай" що навчився в школі Братів а відтак поспішно побіг помагати батькови. Нараз від берега дався чути пререзливий крик. Хлопець, що мав сили полетів в той бік і зобачив богату паню, що розпучливо взивала помочи. Недалеко стояла єї служниця, котра також благально кликала ратунку. Коли Яцко до них прибіг, зобачив пять-шість літне дівчатко в крайній небезпеці життя: ото воно, шукаючи за синіми квітками, драпалося зі скали на скалу вздовж берега; нараз єї суконка зачіпилася на сильнім корчи тернини, так, що дівчатко зависло кілька метрів над пропастию. Та в мить пропала і ся послідна надія: галузка корча зломалася і дівчатко впало з висока у море.

Ідучи за поривом своєї відваги, Яцко, звинний, як кождий син рибака, скочив в сторону надбережних скал. Човгаючися серед каміння, дістався аж до берегу і скочив у воду в місци, де щезло дівчатко. На щастя найшов єго і добув на верх. — Не легко було добутися до берега. Молодий хлопчина, несучи дорогий тягар, мусів видістатися на високий беріг. Як трудно приходило єму то, про се свідчили відтак єго поранені руки й ноги.

Між тим, на крик нещасної невісти, прийшли люди зі замку; вони забрали дівчатко до палати; уратована дитина вийшла з нещастя неушкоджена, лиш була зімліла.

***

В кілька днів опісля, пані Бутура, жінка богатого корабельного підприємця, відвідала зі своєю уратованою донечкою Маргаретою, убогу хатину Яцка. О, як сердечно дякувала щаслива мати родичам спасителя єї донечки! Щоби оказати свою вдячність дала їм добре набиту мононку грошей.

Тимчасом маленька Маргарета своєю ясновидючостю, питомою чистим серцям, запримітала якийсь смуток на лиці Яцка. Вона приступила до нього, і обіймаючи з дитячою ніжністю єго шию, стала питати:

"Яцку, ти на певно маєш якийсь біль, ти так виглядаєш, як би ти хотів плакати. О, скажи мені, чого треба, щоби тебе потішити? Мої мама добрі й богаті, вони хочуть, щоби ти був щасливий. Скажи, чого бажаєш?"

"Се, чого я бажаю, Маргарето, відповів хлопець глядячи на неї своїми великими, чорними, а так ніжними й глибокими очима, се, чого я бажаю є: я хочу бути священником і місіонарем."

— То добре, ти ним будеш, сказала дівчинка, і добре не розуміючи, що значать ті слова, вона додала: я тобі се обіцюю!"

Пані Бутура прислухалася зі зворушенням розмові тих двох дітей. Звертаючися до рибака і єго жінки, вона сказала:

"Що до мене, мої приятелі, я потверджую обітницю Маргарети. Беру на себе обовязок дбати о науку вашого сина. Думаю, що він є дитиною досить розумною, відважною і доброю."

***

З того часу проминуло одинайцять літ. Одного дня клячав у стіп "Старої Голгофти" молодий монах, одітий в білу рясу африканських місіонарів. Клячав він затоплений в глубокім розважанню. Був се Яцко.

Єго призначили настоятелі, щоби йшов проповідатя евангеліє народам горячої Африки. Тепер він прийшов, щоби сказати своїм родичам послідне "Прощайте," а також, щоби подякувати Пречистій зі Старої Голгофти, що єму позволила здійснити єго задушевне бажанне: бути священником і місіонарем.

Смерть Віків.

І безодня поглотить годину....
Г. з Буфону.

Це були послідні слова його твору... Чоловік, що його написав та підписав своїм імям, відложив перо, довгим зором подивився на сторінку, де тісно в рядках дусилися вірші, які щойно написав; відтак устав і підійшов до порога своєї кімнати....

Це було на збіччу одного горбка не-далеко Вифлеєму. Мущина підніс зажурений зір до неба.

Хотяй не було ще навіть полудня, небозвід повільно, що-раз більше прибирав закраску олова, мережану жилами барви червоної геї огонь. В самому верху неба, що своїм ясним сяйвом звичайно веселить серце, немов життя в нього вливав, звисало щось немов погроза, що стає кождої хвилі страшнішою. Ціла природа була вкрита невиразним, бліднім сумерком, який гірким жахом проймає душу від самої темноти. Горбки довкруги подобали на марива, а білі геї кістки доми, розсіяні на верхах, творили немов зловіщі плями на чорній завісі тяжкої храми. Ні один подув вітру не пересунувся посеред геї мертвого листя темно-зелених оливних дерев, непорушних наче смерть. Глуха тривога дусила всяке єство, і що-раз страшнішою ставала вона ізза неустанного рокоту, що був подібним до гучного шуму страшно розбурханого моря, де всі чорти пекла святкували свій сабат....

Мущина виглядав на сорок літ. Його чоло було високе і на чащі було його рідке, темне волосся. Під правильними, широкими луками бров світили очи фільозофа. Над гарними, але безконечно пригнобленими устами рисувалися делікатні вуси.

Він був задуманий. Його мистецька душа дивно любувалася вимріяною поезією світа, що хилився до свого кінця; на цілій тій попурій красі страшним тягарем лежала невиразна, хоч певна погроза, яка немов пазурами втиналася у серця всіх.

Його думки понеслися через ряди минувших століть.

Колись в цій країні муж його пароду і його імени був підняв хрест, захитаний невірними. Панування християн

було коротке і незадовго мала та християнська держава впала в руки диких племен пустині. Одначе тодішні герої були відперли перший напад зла, яке, під цю хвилю, здавалося, мало побідити.

Муж, що так задуманий стояв на порозі, був останнім постом, але також послідним, одиноким нащадком царів.

Недавно тому по Европі шаліла страшна борба, що розлягася була по цілім світі. Страшенно понищила вона Европу і тревала через пять літ. Тепер поволі народи знова приходили до себе! Через цілий той час лялися струї крови, найкращої; розуздані пристрасти дикою ордою перейшли по світі, порили душі... много законів почибло в огиднім самовбивстві.. по борбі настала зміна; одначе людство занадто порівалося за розкошами, так що серед народів не могло запанувати уладнане життя. В тім самім часі у хорих умах фільозофів родилися кличі-науки, що в самім корені нищили лад, обожали сатанську гордість темної голоти і розїдали самі основи, на яких до тої хвилі опиралося суспільне життя людськости. Немов на тілі зараженому хоробою, родяться чираки, так всюда по світі вибухали огнища бунту, ширили свою трутину і грозили укрити ціле тіло людства огиднішою проказою від прокази, що шаліла тоді в Росії.

Одначе, ще не прийшов час. Настав поворот до лучшого, по Европі запанував підйом до Бога, до Католицької Церкви. По світі через якийсь час настав чудовий лад.

Релігійне відродження тревало троха більше, як сто літ. Католицькі місіонарі розійшлися по цілому світі, несучи слово чистої Правди в сатанські пустині Хін, у лячні корчі Африки, до Індій, по островах Тихого Океану і робили чуда. Завдяки їм слово Евангелія рознеслося по цілому світі. Сила діявола була побита і стримана в той спосіб навіть у тих країнах, відки мали вийти сатанські орди.

А все-таки, трутина, яку кроплями переливано в душі народів, і якої сліди ще лишилися у внутренностях людства, що раз більше і більше добувалася в жили людства. По весні релігійного розбудження надійшов час, в котрому люди зачалися знова кланяти розкошам і похотям тіла й золотому телятю. Від тої хвилі людство було засуджено. Бог, до якого народи перестали молитися, усунувся від них і полишив їх самим собі.

Бо то, що було написано, мало сповнитися.

Одначе, навіть у цій хвилі загального відпаду від Бога, християни, яких було ще багато, але котрі вже добачували

нещастя погрози, мали послідну, але величаву потіху. Розсіяне по цілому світі жидівське племя зібралося в країні своїх предків. Вони, завдяки силі життя, що кружило в їх тілі, сильно були розмножилися; так як колись по повороті з неволі Вавилонської були вони вдячні Богу, так і тепер по повороті до країни своїх батьків, вони дякували Богу, що більше! Умучені ожиданням Месії, стали вони роздумувати над пророцтвами, стали каятися за Богоубійство своїх предків і вдарялися в груди, говорячи так, як колись сотник на Голгофті: "Це справді був Син Божий."

І от! Всюда по світі, крім Жидівської Землі, Віра постепенно зачала заникати, повільно, без борби, так як денне тепло зникає вечером, коли сонце зайшло. По цілому світі поширилися чудові винаходи ріжних машин. Через них праця стала майже зовсім непотрібною. Міліони людий стрімголов кидалися в пропасти розкоший і уживання, що нічого не коштували. Цілий день майже до послідної мінути був занятий розкошами і забавами, — людство серед виру розпусти перестало зносити очи до неба. Християни перестали ходити до сповіди і до Причастя; відтак перестали ходити в неділю до церкви. За якийсь час ніхто не дивувався, що всі церкви, чи великі катедри, чи каплички по селах, стояли зовсім пусткою. Що гірше! Божі храми попереміновано на ріжні заведення і фабрики. Коли хто був ще правдивим католиком, то другі дивилися на нього гей на якесь диво, відтак стали собі з нього кпити і вкінці і зненавиділи його. Надійшов час, що тих, котрі держалися ще правдивої віри, переслідувано, і вони мусіли критися під землею, як християни у перших століттях.

І знаменна це річ. Люди перестали навіть розуміти, що це є краса, що це є велич. Вони думали лиш про їду, пиття, багацтва, про найбрудніщу розпусту, про спання. Це була розпуста, о якій і не снили найстрашніщі розпусники перед десятками літ. З другої сторони людське життя, помимо висилків лікарів ставало що-раз коротше. Найздоровщі пересічно не жили довше, як сорок літ. В сумужім життю шукано тільки розривки; коли хто хотів, то міг розійтися з супругом, дітий було що-раз менше, число людий страшно зачало поменшатися. Цілі народи позникали з лиця землі і міста колись багаті і рухливі стали тільки мертвими руїнами.

Тим часом доля Европи і цілого світа приготовлялася в темних глибинах Азії, де від кількох віків кипів квас сатанського духа.

Прийшов час, що те кипіння перелялося через гори Гімаляї на полудне і через полудневий Ураль на захід. Гей страшна струя розійшлася пекольна буря по Індіях і цілій Росії. На правительства і народи напав невимовний страх. Наперід опамятался народи, де колись цвів дух католицької Церкви, що лишила в глибинах душ зерна геройського самопожертвування.

Величезні орди, численні гей фелі моря, заосмотрені в найдоскональші оружжа вибухли тисячилітною ненавістю до західних народів. Европа не мала проти них чим боронитися, хиба військами, що віддані були розпусті, яка їх пожирала гей укритий хробак, військами без жадної дисципліни ні вправи, бо через довгі літа в Европі панував тупоумний мир.

І тоді всі пригадали собі католиків, яких переслідувано, і що ховалися в норах печерах.

В Европі видано маніфест, котрим позволялося, щоби католики публично практикували свою віру.

Та вони не чекали аж до той хвилі. Поволі стали вони збиратися у військові відділи, зібралися у армію, що навіть давала неповну надію побіди. Страшенний напад безчисленних товп варварів відперто над ріков Богом. Це був великий успіх християнських армій, але це був також останній, надлюдський висилок.

Найвищий азіятський генерал знова позбирав розбиті відділи свого війська і знову кинув їх на европейські війська, що гей мур стали їм в дорозі. Під навалою сатанської черні залізні ряди европейського війська заломалися. Відділ за відділом зачав утікати і в кінці на полі затятої борби лишилися тільки християни-католики немов розсіяні скали серед розбурханого моря. Принаймні вони не подалися ані на крок взад. Через чудесне обявлення вони пізнали, що надійшов кінець світа; серед співу "Тебе Бога хвалим," вони бородися до загину. Їх вирізано до тла.

Орди варвар перейшли через трупи мучеників.

Азійська армія спалила Львів, Варшаву, Прагу, Відень. Розложилася табором у Берліні, Льондоні і Парижі; менші армії розійшлися тим часом на всі сторони, щоби зайняти Скандинавію, Італію і Ішпанію та решту Европи. Всі европейські правительства без винятку піддалися; через це решта европейців була вратована від заглади. Тілько за християнами ще гонено гірше, як за хижими звірюками.

До той хвилі Церкві Христовій удавалося держати свій осередок в Римі, де до певної міри правительство терпіло

публичне почитання Ісуса Христа. Одначе у хвилі навали азійських орд, папа Петро Другий, під ту хвилю Голова всіх християн, дістав з неба приказ, щоби на завше забратися з Риму і осісти в Єрусалимі, серед Жидів, що горячим серцем привязалися до Ісуса Христа і Його Церкви. Католики, котрим удалося втічи перед переслідуванням, пішли за Папою.

Так Палестина стала послідним заборолом християн. Невидима сила здержувала сатанські армії, так що вони не могли дістатися до Святої Землі. Зі Святого Міста Єрусалиму Святіщий Отець Папа Петро Другий управляв ще Христовою Церквою і помимо нечуваних трудностий розсилав потіхи християнським нечисленним громадам, що ще остались в далеких краях.

Жовті, азійські племена дістались через пролив Берінга на полудне від Америки до Нової Країни і так запанували над цілим світом. Серед европейських і американських народів настало страшне знищення. Вони гей зігнили серед безмірних багацтв і неустанних розкоший. Цілі родини їх гинули самовбійством; не з розпуки, але тому, що не мали Божої ласки, і знуджені розкошами, вже не бажали життя, тільки в ничевости хотіли потонути.

Так на світі ставало що-раз менше людий. По цілій землі запанувало племя жовтих людий, слугів сатани, без найменшого опору. Лиш те місце, де Ісус Христос удержував ще осідок Правди, їм не піддалося.

Чоловік, що мав завдати Петровій Скалі послідний, страшний удар, мав надійти.

Одного рана рибаки, що ловили рибу в ріці Ґанґес в Індіях, знайшли на березі ріки знечулене тіло якогось чарівника; його, здавалося, викинула ріка. На раз, на очах переляканих рибаків, труп став оживати і всівши, зачав говорити:

"Я є магараджа Гука Душа, що тепер перебуває в мойому тілі, це душа усіх тих, яких гордість відмовляє похилитися перед якою-будь властию чи перед Богом. Та душа, від коли світ є світом, оживляла ворогів Бога і католицької Церкви, пищила народів і бажала знищити Бога. Ця душа тепер увійшла у це тіло, яке ви тут бачите; вона тремтить із радости, бо надійшов час єї побіди. Я покриваю світ руїнами, заливаю його слезами і кровю, зогиджую те, що є гарне, сплямлюю те, що є чисте, розбиваю то, що є велике, роблю всю зло, яке лиш можу зробити і хотівби, щоби воно було безмежне; як ненавиджу я Католицьку Церков!"

Для темних рибаків його слова були немов якимсь обявленням. Будучи поганами, вони повірили, що цей шарлятан є надзвичайном єством, впали перед ним на коліна і проголосили його своїм паном.

При помочі цих темних фанатиків Ґука мав підбити собі світ.

З Індій прийшов він до Европи. Всюда розносилася слава його імени. Він удавав своїми шарлятанськими штуками, що може воскрешати мертвих, навіть голосив, що він сам воскрес із мертвих і це чудо показував, як основу своєї могучости. Бог допускав, що всюда, куда він ішов, діялися великі сатанські дива. Чорти переносили його скорістю лискавиці з місця на місце. Він переходив крізь мури, не сподівано, хоч двері і вікна були заперті, він являвся серед людий, що робили наради. Своїм посіпакам вказував навіть найтайніщі сховки, де крилися християни.

Одного дня злапали так цілу одну християнську громаду. Коли привели перед нього злапаних, він змірав їх довгим поглядом своїх прошибаючих очий. Цей погляд поділав геї коса па збіжжа. Вони всі впали трупом. Межи очима мали всі малу, червону плямку, з котрої виходила кропля крови-геї куля пробила їх чоло.

Цей бридкий і брехливий чарівник, що одних наповняв ляком, а других неописаною радістю, порнвав за собою всіх людий. Серед пихи, розпусти і скажених гулятик робив він все, що йому подобалося з багацтвами світа цілого, з мущинами, з жінками, з дітьми, що з радістю, на його один знак, ішли на ганьбу або на смерть.

Навіть неклу він приказував і так, за допустом Бога, що ждав своєї хвилі, став він у світі одиноким паном і проголосив себе богом.

Його панованню не було жадних границь... Лиш маленька держава, без фінансів і без армій, де панував послідний наслідник Петра, Голова Церкви Ісуса Христа, йому не була піддана.

.....

Все те пересувалося в голові задуманого мущини, що стояв на порозі своєї кімнати, дивився в далечину і думав про цього чарівника і його сатанський прихід. І нараз через стиснені губи, з несвідомою, але залізною певністю, просунулися ці звуки:

"Антихрист!"

Далі буде.

Що Буде з Моєї Дитини.

Це є питання, яке ставляє собі кожда мати, коли тримає в своїх обняттях гарне диття.

Мамо! Чи хочеш, щоби я відповів тобі?

Твоя дитина буде такою, якою єї зробиш.

Чи буде побожна?

Так, єсли зараз, коли їй язик розвяжеться, навчиш єї белкотіти імена **Ісус, Марія, Йосиф**; єсли єї навчиш, щоби жертвувала ціле серце і цілий день кождого рана своєму ангелові хоронителеви.

Так, буде побожною, єсли буде бачити в тобі побожність, солідну, лагідну і веселу, побожність, що годується частим Святим Причастям.

Чи буде чесною?

Так, коли будеш напятновувати лож і лицемірство як ганьбу і пониження; єсли будеш вкладати в єї серце щирість і чесність; єсли будеш зглядом неї і зглядом других простодушною і правдивою.

Чи буде відважною в житю?

Так, наколи будеш усувати від неї солодкости, що роблять серце мякким, єсли вложиш в єї серце любов до праці і висилку, єсли єї призвичаїш до того, щоби вдоволялася малом, щоби їла тільки в часі призначеним до їди, щоби при столі робила жертви, щоби мужно зносила свої "боби;" одним словом, єсли єї навчиш **хотіти**, привязуватися до щоденного обовязку, після певного способу, завзято і охочо, черпати силу в частім святім Причастю.

Чи буде вона статочним горожанином, правдивим християнином?

Так, єсли єї вмієш виховати, то значить навчити, щоби вміла підноситися понад повзання по землі, понад самолюбство, щоби вміла собі зробити високу ціль, ідеал. Вложи в єї серце бажання, щоби вчитися, старайся, щоби єї душа дрожала на всяке шляхотне почуття, вложи в єї серце пристрасну любов до католицької Церкви, віри, до свого народу, до вітчини. Але наді все старайся, щоби вложити в єї серце чесність, пошану до себе самої, практичну любов до Ісуса Христа і Його Церкви. Хай часто Причащається; в той спосіб ти піднесиш свою дитину на вершок правдивої величі, до самого Бога.

Тепер: Що буде з твоєю дитиною? Це твоя річ, щоби відповісти на це питання.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ПРОРОЧИЙ ЗАВІТ.

(докінчення.)

Предказавши в той спосіб, що Юда буде царювати над прочими Ізраїльськими поколіннями аж до днів великого Царя, Яков кількома словами начеркнув історію прочих синів. "Немов сильний звір Ісахар, любитель своєї землі і свого спокою, буде держатися у своїх границях, хоч би йому і прийшло схилити плечі під ярмом і піддатися ненависним поколінням. Колись Дан буде покликаний, щоби судити свій люд і прочі покоління Ізраїля. Його розвага буде дорівнювати розвазі гадини, укритої в дорозі, що вкушує в ногу коня, щоби повалити їздця. Гад буде боротися на очах своїх братів і поверне по борбі з побідним своїм мечем у руках. Ниви Аспра будуть видавати сочистий хліб, яким будуть розкошуватися царі. Завулон буде заменкувати берегти моря, здовж пристаний до котрих заходитимуть кораблі, аж до міста Сидон. Нефталі буде скакати немов олень, а з його уст виходити муть чарівні промови."

Дійшовши аж до синів Рахилі, патріярх дав своїм вдохновенним словам волю, щоби вони цілий обільніше:

"Йосиф, мій син Йосиф, це виноград, що гарно і величаво шиється, пускаючи галузки понад мур. На нього напискають, йому допікулюють, на нього кидають затроєні стріли, його лук не подасться, Бог Якова розламує окови, заложені на руках вязня і робить з нього пастиря, угольний камінь Ізраїля. Бог твого батька, сину мій, буде твою охороною. Все-могучий обсипле тебе благословеннями неба, відки падають дощ і роса; благословеннями прапасти, з якої трискають жирні жерела; благословеннями ще чудніщими, що дають лону плід і грудям молоко. Благословення твого батька буде більшим навіть від благословення, яке він сам дістав від своїх предків і потреває аж до дня, в котрий появиться **Бажаний вічних горбків.** Хай спочиває воно на голові Йосифа, Назорея, якого Бог вибрав собі серед його братів.

"А ти, Веняминє, гей хижий вовк, райком задавши свою здобичу, а вечер поділиш ей Остаток."

Яков перестав говорити. Через цей взнесений завіт він давав своїм дванайцяти синам, будучим начальникам дванайцяти поколінь Ізраїля, особливше благословення, яке Бог ховав для нього в будучности; але попад своїми синами патріярх добачував зі свого ложа смерти того, що мав прийти, Бажаного вічних горбків, правдивого Назорея, великого Царя, що мав підняти булаву, яка впала з рук Юди. В поривї любови до цього обіцяного Месії, Яков навіть перервав свої благословення, щоби закликати: "Господи, Боже мій, я ожидаю Спасителя, якого маєш післати!"

Це був гей останній підйом патріярха до Того, в котрому були зібрані всі його надії. Відтак совокупившися на кілька хвиль, Яков виголосив останні свої припорученя.

"Тепер я піду до моїх батьків; поховайте мене в печері Єфрона Хеттейця, в країні Ханаан, де спочивають Авраам і Сара, Ісаак і Ревека і також моя подруга Лія.

Це були його останні розпорядженя. Святий старець простягнувся на своїм ложу і віддав послідне зітхненя.

Укривши труп свого батька слезами і поцілуями, Йосиф приказав лікарям, щоби вони набальсамували його тіло після звичаїв Єгипту.

Жалоба тревала сімдесять днів, а по їх упливі Йосиф сказав урядникам Фараона:

"Мій батько казав мені перед своєю смертію, щоби я присягнув йому, що зложу його тіло в гробі, який він сам виконав у країні Ханаан. Будьте ласкаві і йдіть просити короля, щоби позволив сповнити цей обовязок.

— Іди, відповів Фараон, і поховай свого батька після своєї присяги.

Йосиф полишив Єгипет у товаристві перших урядників королівського двору, князів королівства і своїх братів. З управителем йшло велике множество возів і їздців. Прийшовши на полонину Аттад, на березі Йордану, каравана задержалася, щоби правити там похоронні торжества, які тревали через сім день. Ханаейці чули викрики болю, що зносилися з посеред цих чужинців і для того прозвали це місце: Велика Жалоба Єгипту.

Зложивши труна в печері Макфелях, около Авраама і Ісаака, Йосиф знову обняв свій уряд при дворі Фараона. Його браття, що засіли у землі Гесен, не були без неспокою на згадку злочину, якого ся були допустили. Тепер, коли Якова не стало, чи не схоче Йосиф піметити їх окрутности? Щоби забезпечитися проти його гніву, вони вислали до нього от-це посланництво:

"Перед своєю смертію наш батько приручив нам, щоб ми переказали тобі, що він заклинає свого сина Йосифа, щоб він простив своїм браттям. І ми, слуги Бога Якова, ми прилучаємося до нього, щоби молити Твою милість о прощення нашого злочину." Йосиф не був у силі читати цю просьбу а не проливати слез. Якийсь час опісля його браття прийшли, щоби впасти йому в ноги, дрожачи зі страху:

"Ви жахайтеся, сказав він до них добротливо. В усіх цих подіях треба подивляти Боже Провидіння, яке вміє вивести добро зі зла. Ви хотіли мені пакодити, а Бог вивищив мене, щоби зробити мене освободителем численних народів. Не непокійтеся; я возьму під опіку вас і ваших дітий."

Ці слова, повні лагідности і ніжности, звернули їх занепокоєним душам мир. Йосиф жив аж до віку сто десять років і міг бачити дітий Ефраїма і Манасе аж до третього покоління. На своїому ложі смерти він сказав до своїх братів:

"Колись Бог відвідає вас і виведе вас з цеї землі вигнання в ту землю, котру присяг дати Авраамови, Ісаакови і Яковови. Коли надійде день посіщення Господнього, присягніть мені, що заберете мої кости, щоби їх поховати в рідній країні."

І його тіло спочило в землі Єгипту аж до дня, коли Ізраїль став вибратися у Землю Обіцяну.

Іван Рибак.

Він народився і виріс на березі морського заливу. Гудіння морських филь і ридання вдів, що приходили до моря шукати за втраченими мужами на другий день по бурі, колисали його до першого сну. Він сам, і був він тоді ще дуже молодий, мусів заплатити тому страшному требови податок, болючий податок. Він мав тоді дванайцять літ і видів з берега, як в неумолимих водах на його очах, потапала лодка з батьком, стрийом і двома старшими братьми. Нещастя було тим страшніше, що всі чотири вони — впрочім добрі христіяни, — вже від кількох місяців не приступили до святого Причастя ні Сповіди. Бідна мама недовго потім з жалю померла, перед смертю поручила вона малому Іванови, щоби любив дуже Матінку Божу, і особливо, щоби молився часто за душі в чистилищі.

Хлопя — сирота додержало обітниці. Він бувало, любив проходжуватися вечерами над берегом моря, і серед гуку скажених филь відмовляв коронку за душі в чистилищі; йому здавалося, що немов зближався тісніше до душ, що перейшли на другий світ в глибинах шаліючого моря. Він також став рибаком; одначе завше, коли спродав риби,

ішов він на своє улюблене місце, щоби молитися за душі в чистилищі. Певно, він молився за своїх родичів і кревних, але ніколи не забував також за других, що погибли там, у тих глибоких водах — а їх багато!

Ця побожна привичка Івана-рибака розцікавила сусідів і людий в околиці. Оповідають, що душі терплячі, коли хто за них неустанно молиться, деколи в дивний спосіб відвідують тих, що за них моляться, щоби їм подякувати за молитви тай сказати їм, як довго ще мають терпіти. Особливо роблять це в переддень задушних днів.

Яків Керга, що нічого ся не бояв, постановив собі переконатися, що на тім правди.

В переддень задушної суботи, він етав пильнувати Івана-рибака. І от, що він видів після переказів моряків, котрі вертали з моря:

Під вечір, коли вже смеркло і дзвони на церкві стали дзвонити на богослуження другого дня, Іван вийшов зі своєї хатини тай пішов на беріг моря. Море було, правда, темне, але спокійне. Хтось би сказав, що воно чуло голос дзвонів, розуміло, о що йде, тай каялося за свою окрутність; немов принаймні пару хвиль спокою рішилося воно дати бідним рибакам. Іван побожно молився, то рівномірним кроком проходжуючися на березі, то побожно вклякаючи на великім камені. Це тревало пів четверта години. Яків був недалеко укритий, клячучи; через той час він дрожав з холоду і боязни, йому вкінці здавалося, що коліна під ним западуються десь глибоко, глибоко в пропасть. Нехай там! Він заклявся, що мусить побачити, що тої ночі буде діятися... Він хотів додержати слова.

На дзвінниці вибила дванайцята година. Нараз, на поверхні моря, гладкій теї зеркало, виступила велика филя і отворилася. З неї вийшла людська постать, біла і страшна. Вона мала за одежу довгий шмат білого полотна, яким звичайно накривають трупів. Полотно тяглося за нею по воді. На руках були залізні ланцухи. Вона присунулася майже до самого берега. І от! Так само вийшла друга постать, трета... відтак четверта... Це була мертвяча процесія, що повільно посувалася серед гробової, нічної тишини, щоби поздоровити Івана-рибака.

Перша постать, переходячи попри нього, забурмотіла глухим голосом: "Спасибі, друже, твої слова мені помагають; гляди, мої ланцухи вже не є так стиснені і є вже менше тяжкі; з моїх рук уже не виходить кров. Огонь уже не так страшно палить. Помагай мені далі. Ах! Коби ти знав, кілько болю стягають на мене на другім світі проклони мого життя на землі! Але держися! Душа твого батька вже майже бачить Небо..."

Відтак стала повільно віддалятися, мариво розійшлося і зникло.

Друга постать говорила от-так: Ти пізнаєш мене? Це я твій брат Андрій. Не забувай за мене ні на один день, заклинаю тебе! Я так страшно терплю! Ти памятаєш! Я був завистний... Кілько разів я нагніваний і в злости дивився на твою колиску. Я хотів, щоби тато і мама тільки мене любили. Кілько гріхів я зробив через ту заздрість! В деяких днях я думав про убийство. Ах! Кілько треба терпіти на другім світі через свої пристрасти!..."

Третя постать була ще вища від перших двох. "Чп знаєш мене, Іване? Я була разом з мужом в часі одної довгої плавби; страшна буря загнала наш корабель тут, у цей заливі ми всі розбилися. Я любила легке життя; я боялася тяжких обовязків. Мало роботи, а багато розкоший, це була моя засада. Тепер я терплю в чистилищі не тільки терпіння, які я відпихала від себе в життю, але крім того також тяжкі кари Божої Справедливости."

Прийшло і четверте мариво: "Це моя жінка говорила до тебе, Іване! Коли я з нею оженився, я мав постанову сповняти всі свої обовязки по християнськи. На жаль, з любови до неї я свої обовязки ломав. Через це, що не мав сили опиратися ёї просьбам, я не поступав чесно, крав чужі маєтки, присвоював собі несправедливо багацтва... всьо я робив, щоби тільки добути їй всі приємности, яких вона бажала. На щастя, вечер перед тим, заки ми пустилися на море, я щиро каявся за своїх гріхи і пішов до сповіди,щоби ніхто не видів. Я буду на певно спасений, але моя покута є довга і страшно болюча."

І надійшло інше мариво: "Я уважав себе за чоловіка доброго і чесного, але я був без серця для Бога, мого першого Батька. Любити Його видавалося мені марницею. Я щиро любив своїх родичів і приятелів і сповняв усі обовязки любови до них. Тільки за Бога я забував. Я був гей дитина, що втікла з дому, щоби показувати любов людям байдужним або й ворожим для моїх родичів; я думала лиш про сотворіння. Ах! Тепер я розумію свою бридку нездячність, і як тяжко вона мене мучить!"

А відтак переходили попри Іване цілі товпи. Молоді та пусті дівчата, що одні других притягали до читання пустих повістий, до танців, до театрів, до неморальних убрань. Тяжко плакали вони над своїми блудами, кажучи: Колись пристрасти нам замикали очи; у хвилі смерти нам отворилися очи, і з перераженням бачили ми пропасть, у яку ми котилися. Як дорого тепер мусимо платити! І коли вже раз наші терпіння ся скінчать?"

Відтак приходили хлопці, ридаючи тому, що їх терпіння були такі довгі: "Ми уважали себе невинними, бо здержувалися від публичних проступків. Але ми привикли до злих забав, пустих театрів, нечесних слів. І ще не бачимо кінця своїх терпінь за своє давніще засліплення."

І кождому з тих нещасних Іван-рибак давав якусь потіху. Він показував їм коронку, яку тримав в руках, і повтаряв: "Відважно! Цим оружжям я розібю ваші окови, цим скарбом заплачу ваші довги..."

Вже стало світати. Вже давно марива позникали у свойому безмірному гробі. Іван ще молився по березі моря.

А Яків?! Він поволі став зсуватися зі скали, на скали, аж до свого дому... бо іти нѣ міг. Там, в дома чим скорше розказував, що бачив і що чув.

Відтак кождого року, з року на рік, по всіх домах вірно переказували цілу історію і розказують до тепер. Чуючи єї, рибаки і їх жінки поважно застановляються над собою; ціла та історія помагає їм, щоби практично розуміти свої християнські обовязки.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ КВІТЕНЬ. ПОШИРЕННЯ ДОБРОЇ ПРЕСИ.

Наші читачі певно пригадують собі, кілько то разів ми говорили у нашій скромній часописі о потребі спомагання доброї преси. Наш голос був тільки слабим відгомоном могутнього голосу Вселенських Архієреїв, котрі через останніх сорок літ не перестають тою справою дуже ревно занимати ся.

Що це є добра преса? Це є преса, з'організована католицькими провідниками, які видають, або редагують ріжного рода письма: газети, журнали, підручники, летючки, все вкінці, що вони друкують.

Молитися о поширення доброї преси, це значить молитися о те, щоби ті письма розходилися, і щоби тоті, котрі їх пишуть і читають, мали ясну совість і повну відвагу, щоби сповнити совісно свій обовязок.

Де, як де, а в нас це нива занедбана. В нас, чи то в старім краю, чи в Новій країні, є маленько добрих газет і журналів. Це яскравий факт, але правдивий: В Старім Краю серед газет є одніська газета "Нова Зоря," котра послідовно і безпечно держиться Католицького світогляду.

Навіть серед журналів чисто католицький напрям мають у Старім Краю тільки видавництва Отців Василіян і гарний, науковий журнал Богословія. Поза тим володіє всюда дух дволичности, фарисейства, або явного большевизму. Чи не лячно?

В цілій Канаді ми маємо тільки Канадійського Українця і "Голос Ізбавителя." Злих писем ціла купа, і вони користаючи чи зі свободи преси в Канаді, чи з тої обставини, що Англійці їх не читають, ширять безлично ріжні туманства і безличні брехні проти Католицької Церкви. Папір нашої Часописі є занадто чистим, щоби його плямити хочби й іменами тільки тих газет, редагованих людьми, які на всім збанкрутували, а тепер туманять нарід несотвореними дурницями, які прикривають плащиком "патріотизму" або "любови" до робучого люду.

Наша борба є страшенно нерівна. Ворожі письма при помочі недоуків блють проти Церкви, Папи, Епископів ріжні дурниці, а тут з одної сторони годі відповідати на них (бо це звісно: дурень потрапить за пів години поставити тільки трудностий, що мудрий і за 12 літ не є в стані відповісти) а з другого боку є багато наших людий, що вірять усему, що є надруковане, бо, мовляв, то мусить бути правда; в той спосіб в народі ширіться дух темноти, що не бажає світла, дух бунту, дух підлої апостазії.

Цей сумний образок вистачить доволі, щоби зрозуміти, що нам треба працювати над поширенням Католицької Преси.

Адміністрація "Голос Ізбавителя" звертаєся з нагоди цього намірення до всіх своїх читачів, щоби вони ревно працювали над тим, щоби ні в Америці, ні в Канаді не було ні одної Української хати, де би "Голос Ізбавителя" не було. Якби кождий з наших читачів позискав хоч одного передплатника, яка би це сила була. З тої нагоди ми просимо також усіх ревних душ, щоби нам передали адреси людий, які ще "Голосу Ізбавителя" не мають. Певно, що Божественне Серце Спасителя їх гойно за це нагородить.

Працюймо також над поширенням наших великих тижневиників в краю і Канаді. Певно, що це ганьба, коли в наших нема "Канадійського Українця." Ясно-католицький напрям має "Нова Зоря," Львів, прегарно редагована; так само надзвичайно чистим характером визначається Чикаговська "Січ," часопись гетьманських січий в Канаді і Америці, яка не боїться помимо мутної води, якою під цю хвилю пливе наша історія, помимо погроз, стояти в обороні прав. ди.

Ще раз! — Спомагаймо добру пресу, передплачуймося на добрі письма, ворожі письма на двір з хати, а принаймні молімся, щоби по бажанню Святіщого Отця, Католицька Преса по цілім світі гарно розвивалася. Хай Пресвяте Серце Ісуса помагає нам в нерівній борбі!

Кілько священників? — Після останних обчислень є в цілому світі 312 тисяч католицьких священників; з того 200 тисяч 324 живуть в Европі.

Жиди говорять про сповідь. — Рабін Самуіл Тирмен з "Юнайтед Гебрю Темл" завів у своїй синагозі "довільну" сповідь. Він оголосив, що через кілька годин буде до розпорядження для всіх Жидів, щоби їм радити у їх неспокоях тай дати їм нагоду покутувати за свої гріхи.

Розвід мусить зникнути! — Судія Маршавер з Ню Йорку заявив недавно, що від цеї хвилі відмовить всякій просьбі о розвід; він голосить, що кождий американський підданий повинен бути позбавлений своїх горожанських прав, єслиб одержав розвід в чужім краю. Він додає, що повинно ся строго карати проступників у случаю, де причиною просьби о розвід було чужоложство. Бо-ж у відношенню господарському розвід є лихом гіршим від піянства. — Ми зовсім у згоді з тим, очивидно; додаємо тільки це: Одинока Католицька Церков є достаточним заборолом перозривности супружжа.

Відгомін з Большевії. — Большевицький уряд сам признає, що ще до 1920 року (закн вони стали переслідувати церков), вони вбили 28 архієпископів і епископів тай 1215 священників тому, що вони не хотіли віддати церковних маєтків. Від р. 1920 аж до року 1924 замордували вони 2.691 священників, 1.962 монахів і 3.447 монахинь і орс червоного хреста.

Сепаратні школи стоять вище від публичних: — В Голяндії року 1924 було в сепаратних школах 561 тисяч 618 учеників. В році 1926 592 тисяч 840. В публичних (протестантських) школах було р. 1924 527 тисяч 585 учеників, а р. 1926 483 тисяч 992. Католицький рух у Голяндії росте... А в нас?!...

Ціле село навернулося до Католицької Церкви: — Село Дейр Ріфа, коптийського обряду в Єгипті навернулося до Католицької Церкви. Теперішні Копти є потомками давних Католиків-Єгиптян, що лишилися вірними своїй вірі помимо турецького володіння.

Марія, Звізда Моря: — У минувшому місяці (в лютім) в одному французькому селі посувався вулицями на колінах один мущина до пальмничого храма Матери Божої. Зі слезами в очах розказував він мешканцям села, як рибацький корабель, на котрім і він їхав, вертаючи з Ню Фавнленд, був захоплений бурею і розбився. Десять людий потонуло, тільки він сам устиг дістатися до ратункового човна. Через цілий тиждень він так блукав по широкім морю. Одного разу бачив він Голяндський корабель, давав знак, але його не побачили. На щастя їхав опісля один англійський корабель, котрий його забрав і завіз до Франції. Блукаючи по морю, він зробив обіт, що відвідає храм Матері Божої, наколи вратується. В тій хвилі він сповняв свій обіт на колінах.

***

"Вся земля спустошена, бо нема чоловіка, котрий розважавби в серцю."

(Єрем. XII, 11).

***

"Памятай, — каже св. Дух (Ic. c. Спр. VII, 39) — при всіх своїх вчинках в твої остані ручи, а ніколи не згрішиш."

НАША ПЕРЕПИСКА.

Майже на всі листи цього місяця Адміністрація відповіла особінми листами. Просимо не забувати долучити до листа степс 2 ц., коли жадаєте особної відповіди листом.

П. І. Г., Чатфілд, Ман. — Спасибі за Ваш гарний лист. Жадане вислали. — **П. Н. Г., Мозарт, Саск.** — Замовлення виконали.

Сердечне Спасибі всім тим, що цього місяця відновили свою передплату — **Хай усі остануться вірними** — глядіть на свій адрес на коверті; там є назначена дата, коли Ви маєте заплатити свою передплату.

Передплатники, що зміняють адрес або місце помешкання повинні зараз повідомити Адміністрацію "Голосу Ізбавителя." і **дати конче і стару і нову** адресу. В противнім случаю "Гол. Ізб." йде далі на стару адресу і зовсім марнується; в тім случаю ми не зобовязуємося доповнити пропащі числа.

Кілька дорогих передплатників цього місяця писали, що ще не одержали числа за марець; просимо простити, бо їзза непредвиджених і незалежних від нас обставин, число з марця було спізнене. — Впрочім одначе ми висилаємо "Голос Ізбавителя" всім предплатникам регулярно, кождого місяця. Одначе, тому що по дорозі мусить він перейти через так багато рук, так трапляється, що заки дійде на призначене місце, він згубиться; в тім випадку сей час треба дати знати до Адміністрації і зазначити ясно, котрого числа бракує і ми його вишлемо. — Коли одначе наші читачі не одержали якого числа, хай будуть ласкаві заждати до кінця місяця, бо може трапитися, що на почті зайшли немилучі спізнення; в противнім случаю ми непотрібно приневолені післати 2 числа.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата в управі	100
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для молодих дівчат.....	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читания о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Небесний вінець	25
Картки до велик. сповіди.	25
Коляди	15
Молитва о добрий успіх місії	100 примірників 200
Тропарі воскресні і т. д.	10

До всякого замовленія мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовленія, тоді книжки висилатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовленія нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовленія зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, ковертп, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B.A
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. **Лист за Май 1927.** **Ч.5.**

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Термометер. — Смерть віків. — Михайлів Секрет. — Молитва. — Біблійні оповідання. — Пять тисяч херувимів Пентаполі. — Наміреннн Апостольства Молитви. — Чуда Христові. — Християнин і Жид.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.
"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :: Yorkton, Sask.
Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M. F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

ВУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже вправним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON. :: :: :: *SASK.*

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

- ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ. -

Студія над байбельниками та протестантизмом між Українцями в Канаді.

Ціна 25 центів.

КАЛЄНДАР НА МАЙ.

1. **Н. Н. Томина. Св. ВМ. Ґеор.**
2. П. Св. Івана Ветхопещ.
3. В. Пр. Теодора Трих.
4. С. Св. СвМ. Януарія
5. Ч. Пр. Теодора Сикеота
6. П. † Св. ВМ. Ґеоргія
7. С. Св. М. Савп Страт.
8. **Н. † Н. Мирон. Св. Єв. Мар.**
9. П. Св. СМ. Василія
10. В. Св. СМ. Симеона сред.
11. С. Св. Апп. Ясона і Сосіп.
12. Ч. 9 Мучен. Кізика
13. П. † Св. Ап. Якова
14. С. Св. Прор. Єремії
15. **Н. † Н. о Розсл. св. Ів. Бог.**
16. П. † Пр. Теодозія Печер.
17. В. Св. ПМ. Пелагії
18. С. Св. М. Ірини Препод.
19. Ч. Пр. Йова Многостр.
20. П. Явлення Чс. Хрес.
21. С. † Св. Ів. Богос.
22. **Н. О Самар. ПМ. Ник.**
23. П. † Св. Ап. Симона Зил.
24. В. Св. СМ. Мокія
25. С. Св. С. Епіфанія
26. Ч. Св. М. Ґликерії
27. П. Св. М. Ізидора
28. С. П. Пахомія
29. **Н. О Сліпор. Св. Теод.**
30. П. Св. Ап. Андроніка
31. В. Св. М. Теодота Анк.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ МАЙ.

1. **Н. Нед. Томина. Св. ВМ. Георгія** (перен.) **Гл. 1., Єв. утр. 1.** Всеночне. На Літ.: Троп. Праз. і Свят., Сл.: конд. Свят., Ін.: Празн. — Все проче наперід праз., опісля Свят. Ап. 14 і 29. Єв. св. Ів. 65 і 52.

8. **Н. Нед. Мироносиць. Гл. 2., Єв. утр. 3. Св. Єв. Марка.** Всьо Нед. і Святому.

15. **Н. Нед. о Розслабл. і Св. Івана Богос.** (перен.) **Гл. 3., Єв. утр. 4.** Всеночне. Ап. 23. і 68., Єв. св. Ів. 14 і 61.

18. С. Середа: Преполовленіє Пятьдесятниці..

22. **Н. Нед. о Самаряпці і Перен. Мощ. Св. О. Ник. Гл. 4., Єв. утр. 5.** — Ап. зач. 28 і 335, Єв. св. Ів. 12 і Лу. 24.

29. **Н. Нед. о Сліпород. — Гл. 5., Єв. утр. 8.** — Ап. 38 і Єв. св. Ів. 34.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Май** **1927.**

Термометер.

Ти знаєш, що се термометер. Се прилад до мірення теплоти. Коли на дворі тепло, срібний стовпчик підноситься в гору; коли холод, спадає; коли дуже зимно, мороз, спадає низше зера, а чим більший мороз, тим більше живе срібло ховається. Тобі може дивно, що пишу про термометер... Та я хочу говорити про инший термометер, духовний термометер. Сей термометер має також живе срібло — однак не звичайне, лиш надприродне, о много цінніше від земського. Сей духовний термометер міряє теплоту душі, побожність, Божу любов в душі; він міряє стан душевний, як маєся справа з душею, зі спасенням. Коли Божа ласка, Божа любов в душі зростає, підноситься і той духовний термометер; коли побожність слабне, термометер спадає; коли душевний стан погіршає, коли грозить небезпека душі, спасеннє загрожене, о тоді термометер дуже обнижаєся, срібний стовпчик ховаєся.

Ти цікавий знати, що є тим термометром? От і скажу тобі; є ним набожество до Пречистої Діви. Чим хто сердечніше любить Марію, ревніше Єї почитає, тим більше зростає і его любов до Бога, Божа ласка. Хто занедбуеся в набожности і почитанню до Пресвятої Діви, той занедбує і справу свого спасення.

Спитаєш чому? Бо так вже хотів сам Бог, щоби всяка ласка приходила до нас чéрез Марію. А без Божої ласки нема спасення. Такий вже порядок, лад Богом установленний, від коли Він вибрав Марію на Матір Свого Сина.

Сю правду потверджує історія. Читай історію церкви, а знайдеш, що всі відступники, єретики, почавши від Люстра, або, коли візьмемо давніші часи, почавши від Несторія, аж скінчивши на новійших байбелниках, виступали проти Пречистої Діви, і тому пішли блудними дорогами собі на погибель.

Щоденний досвід учить, що як довго в якій душі є набожність до Преч. Діви Марії, так довго є надія на спасення сеї душі. Противно, коли нема любови до Марії, душа пропаща.

Великий Учитель Церкви, св. Альфонс, каже, що пекло не може похвалитися ані одним правдивим почитателем Пречистої Діви, а знова в небі нема ані одного святого, котрий спас ся без Марії.

Позволь, що тебе спитаю, як маєся справа з твоїм духовним термометром? Чи срібний стовпчик стоїть високо, чи впав? Чи твоє набожество до Діви Марії стоїть високо, чи може твоя любов до Марії слабонька, — а може і зовсім майже завмерла?

Тепер місяць Май, місяць Пречистої Діви; цілий католицький світ спішить до Марії, щоби показати Єї свою любов. Віднови і ти в своїм серцю любов: набожество до своєї небесної Матери. Будь доброю дитиною Марії; памятай, що дитина Марії, дитина неба. Хочеш знати, як любити Марію, от маєш важніші познаки правдивого набожества до Марії.

1. Будь переконаний, що набожество до Марії не лиш пожиточне, але конечне, бо Бог установив Марію посередничкою між небом а землею.

2. Наслідуй Марію, розважай Єї життє, Єї чесноти, особливо єї покору і чистоту. Часто питай себе, як Марія поступала би на твоїм місци.

3. Старайся подобати Єї. Кождого дня рано й вечер відмовляй три Богородице Діво в честь єї чистоти, щоби зискати сю чесноту й ласку доброї смерти. У всіх трудностях і покусах взивай Єї помочи. Диявол утікає на само імя Марії. Коли можеш, молися що день на вервици-коронці. Старайся, щоби й другі почитали Марію.

От маєш кілька вказівок, як любити Марію. Короткі вони, легко затямити. Вправляйся в них кождого дня через цілий май. І не лиш через май, але нехай вони стануть правилом на ціле твоє життє. Переконаєшся, як щедро нагородить Марія твою любов.

Послухай, що каже св. Вернард:

"В небезпеках, у трудностях, у сумнівах, думай о Марії, взивай Марію. Нехай Вона не уступає з твоїх уст, з твого серця. Ідучи за Нею, не зблудиш, — Єї просячи, не впадеш в розпуку, — коли Вона тебе підтримує, не впадеш, коли Вона тебе захороняє, не маєш що боятися; — під єї проводом не змучишся, під єї опікою дійдеш до цілн. Так ділай а будеш жити.

Молитва:

Радуйся, безнадійних надіє, опущених помоче, Маріє! Тобі Твій Син уділив тільки чести, що, сейчас дістанеш, о що лиш попросиш, сейчас ся стане, що лиш захочеш. Тобі віддані небесні скарби. Дай, о моя Пані, щоби я до Тебе прибігав у всіх бурях сего життя. Твоїй ласкавій опіці поручаю мою душу й тіло. Кермуй мною і захороняй мене в кождій годині, в кождій хвилині, о солодка моя Защитнице!. Амінь.

Смерть Віків.

(Продовження.)

І тоді наближився кінець. Він був о цім твердо переконаний. В самоті, серед глибоких розважань він привик до того, щоби мірати значіння історичних случаїв, щоби розсуждувати подій, що збувалися на його очах... І він не сумнівався; — останне звено століть кінчило цілий ланцух історії.

Вже останніми роками запримічено було велике замішання в небесних силах і будові земської кулі. Вчені у

тих часах дійшли вже до того, що вже рік наперід уміли предсказувати зміни в погоді на кождий день. Їм удалося також відвертати бурі і навіть, коли грозила посуха, витворювати штучний дощ, що падав з неба. Але от: Під цю хвилю стали вибухати з нечуваною силою страшні цикльони, електричні бурі, які мигали всі предвидження і мішали всі обчислювання тай до тла понищили цілі країни, особливо у Середній Америці. В недовзі опісля може було бачити серед ясних почий, як у вижинах небосклону вибухали звізди гей арматні кулі. На поверхні сонця появилися численні плями, які вже не зникали. Не було сумніву, що каталітична діяльність цього огнища постепенно меншала. Два роки тому величезна струя морозу перейшла від північного бігуна на полуденну часть землі; сніги і леди, що не пускали через цілий рік, посунулися глибоко до країн, де перше їх не було, тай повбивали всяке звіринне і навіть рослинне життя в самій Середній Европі. Щось подібного в тів року пізніше, збулося на південній півкулі землі. Так при кінці одинокою частиною землі, де можна було менкати, остався Старий Світ, знаний людям уже тисячі літ тому.

Недавно звістили, що в Полудневій Америці виллялася ріка Амазонка і пірвала та змела своїми водами прегарні міста, що були розвилися на еї берегах. Рівночасно майже глибокі і наглі землетрясення поломали азійські береги Тихого Океану. Ніппонські острови від Сахаліну на полудне аж до Филипин пропали в Океані так, як колись Атлянтида. Страшна та катастрофа досягнула остров Яву і пірвала зі собою північну Австралію.

Здовж Італії можна було замітити глухе, підземне рокотіння. Везувій і Етна з новою силою стали вибухати так, як у давних часах. Вкінці видавалося, що ціла Европа стала гей одною нескінченною машиною, що неустанно вибухала страшними катастрофами.

А проміж сліпа і глуха Людськість не жахалася. Решта живучих у сатанській гордости тай фанатичному ідолопоклонстві групувалася довкруги надчоловіка, думаючи, що на його приказ вони будуть вибранцями щастя.

І поет, котрий то всьо знав, бачив, що дійсно якась надземська сила через довгі літа пещасть, що раз більше винищувала невдячне, збунтоване, легкодушне людське покоління, і що незадовго розгоріється остання можлива борба між посіпаками пекла і Намісником Бога!

Він поглянув на небесне склепіння перетяжене парами, і на якому вже не усміхалося хочби і найменше світло тай повернув до хати. Там усів він при своїм столі і взяв в руки картки паперу, на котрих написав був останній свій твір. Через хвилину перечитував він чудові вірші. По його лиці перелетів блеск шляхотної гордости.

— Та по що тепер, — забурмотів він сам до себе.

Він в тій хвилі підписався і свідомо кинув цілу рукопись у піч.

Це було пожертвування останньої посії людства.

Довго глядів він на полумя, що пожирало його твір На повіці в нього заблисла сльоза і груди напружилися під тяжким зітхненням.

— Бог остає мені, — подумав він. І Він скоро прийде!

***

Він зійшов у Вифлеєм. Товпа людий тиснулася на вечірне Богосуження. Він усів при великих органах. То він мав через чудову музику відограти останню пісню Богослужень.

Його душа, заллята спокійним сумом, ціла гей перейшла у пальці. Прегарна його пісня, що оспівувала кінець кінців, була піснею надії і побіди, над якою у цілій своїй величі повівала крилами побідоносно Тиха Смерть. І це дивно! Товпа людий, що припали лицем до землі, не була розсіяна ні на хвилю. Противно! Чудна, проникаюча мелодія проникала їх молитву, притискала задихані серця до стіп Ісуса в Пресвятій Евхаристії і ділала молитву глибшою та умильнішою.

Артист замовк. На проповідальницю вийшов величний старець, що так переступив границі людського життя, що досягав до вічности.

Могучим голосом підніс він серця, приказав, щоби добрі надіялися тай звістив, що в кінці вибє година предсказана пророками і Ісусом Христом, година Справедливости...

"Серця в гору!", закликав він. Бо ось князь Небес близько. Його нога стане на хмарах і в порох оберне лукавих і тих, що збудували своє місце беззаконня. Прийде година, що заплатить за все, в котрій добрі слуги одержуть заплату свою з рук Царя і побачуть Бога у цілій Його славі!"

Зібрані геї у захваті, з очима широко отвореними, з прискореним віддихом, слухали велпкого Старця.

Невимовний супокій царів у цьому храмі над головами зібраних... За хвилю мабуть не лишиться з нього камінь на камені тай товпа загине.

Цей дивно могучий проповідник появився у Палестині три і пів роки тому з одним товаришом, що був майже так само старий і на певно так само величний, як і він. Ніхто не знав, де вони були жили попереду... Їх літа були так численні, як звізди на небі і їх імя наповняли товпи незмірною пошаною. Вони перейшли блаженну землю, по якій колись ступали босі ноги Спасителя; вони розбуджували всюда відвагу людий і електризували надії, що в недовзі мали сповнитися!

Вони навіть зробили довгу подорож по світі, де панувала Бестія. Серед прилюдних зібрань відважно проповідали покуту а ніхто зі сатанської юрби не важився дігкнути хочби й одного їх сивого волоска. Немов розлючені хижі звірюки мусілися вони тримати у віддалі перед полуміннім поглядом проповідника, що дусив їх до землі; люди, призначені на прокляття, їх слухали блюючи хули, але не могли переступити кола, яке ангели обвели довкруги дивних Апостолів.

Деякі наверпулися. На них зіллялася сатанська злість скаженої юрби безбожників. Навернені запечатали своєю кровю своє діло помирення з Вічним Паном.

Під цю хвилю оба пророки вже були укінчили свою місію поза Палестиною.

Вони вернули, щоби докінчити свою працю у вівчарні, в якій послідний пастир пас свої вівці.

І проповідали вони мир цим борцям останньої боротьби.

Вони називалися Ілія і Енох.

. . . . . .

Коло престола правив сам Папа. І коли Папа зробив Найсвятіщими Тайнами знак хреста, всім видалося, що Божественний якийсь голос сказав серед зворушаючої тишини ці слова: — Приходіть, улюблені мого Вітця!

. . . . . .

Поет вертав доріжкою, що вела по збіччу до його хати на горбку.

Всюда простерла свій плащ густа темнота. Зі замкненого неба не міг вже вийти ні один луч світла, але він привик до доріжки і йшов певним кроком наперід.

Йому видавалося, що з корчів затоплених в чорній темряві, відзивалися до нього насмішливі шепотіння. Навіть, геї оживлені злючою якоюсь силою, терня здрадливо чіпалися його убрання і каміння, кидані у таємничий спосіб, падали на дорогу перед нього. Він чув, що його окружала присутність пекла.

Нараз підніс він очи в напрямі свойого мешкання... Ледовий холод пронизив його аж до душі... В місці, де находилися двері його помешкання, світилася пара іскор... Хоч як маленкі вони були, все-таки пронизали вони темряву.

Сильно зацікавлений йшов він у гору, з очима мимохіть уперленими в ці дві загадочні іскри.

І йому здавалося, сам він не знав чому, що дві ті блискучі точки, хоч нерухомі, жили дивним життям, що їх оживляла діявольська насмішка, йому здавалося, що ті два світелка **сміялися.**

Він приспішив крок. Коли був у силі досягнути натягненими раменами дві діявольски огнища, він став.

Він догадувався: У рамах дверий стояв чоловік і дві огнисті точки, це були його зіниці.

Він кинув у його лице насмішливі слова: "Тож врешті ти тут! Ти довго дав на себе чекати."

"Я є Годфрід", відповів поет і запитав: " А ти-хто за один?"

"Я є бог неба і землі і вскорі і твій бог, хиба будеш скорше відіти смерть. Слухай! Хоч я у цілому світі в себе вдома, мав я вчорай своє помешкання в Ішпанії. Та в останній ночі перейшла гуди филя землетрясення і оксан залляв Ішпанію, Італію і Грецію. Я рішив, що запаную своєю силою тутка. Іди до твого пана і скажи йому, посіпакови дітвацьких забобонів твоїх предків, що точно в десяти днях розложуся табором перед його містом, Єрусалимом, зі своїми арміями. Всі мешканці цієї країни згинуть під вістрям меча, хибаб признали моє божество і о тім дуже сумніваюся. Я сказав.

Годфрід кинувся на напасника, що всунувся в дім. Він поспішно засвітив лямпу, — але в хаті вже не було нікого.

За то на дворі горн загриміли відгомоном почварного

вибуху голосного сміху, а на чорному небі досі побачив жовте полумя, що зникало геть звізда, що падає з неба.

"То був він," подумав він собі. "Вже хвиля недалека."

**
*

В десять день опісля, коли Єрусалим пробудився, він побачив, що над ним звисало небо геть з палючої сірки, а довкруги стелилося широке коло огня і заліза.

На небі не було ні одної хмарки, але небозвід був закритий трупячою жовтістю, яка не була ні темнотою ні світлом, але надавала всім річам закраску смерти. Високо, на самім вершку неба, видно було ще сонце і звізди. Одначе звізди вже конали і постепенне охолоджування надавало їм закраску темної червоности без жадного блеску. Темна червоність пасмом стелилася також довкруги, де небо стикалося зі землею; та там було це щось ще більше жахаючого, як сама смерть: Величезний, безмірний пожар ширився зі скаженою силою і поспіхом. Воздух був пересяклий задушливою спекою; в далечині палав огнем навіть воздух.

А довкруги міста, по тім боці палаючого видноокругу, страшенна армія безчисленним множеством укривала верхи гір, розливалася по збочах та заливала рівнину геть незмірна повінь муравлів. Неустанне гримління заглушувало уши і бичувало мозки, котилося попід склепінням небес витворене нечуваним ревінням розбурханої природи.

Під ногами наглі потрясення землі звіщали, що перераховані сили, заковані від тисячок літ, мали в коротці вихватитися з нечуваною силою.

Безіменна тривога дусила людий замкнених в мурах святого міста, і всі вони говорили до себе: "Кінець! Кінець!"

На платформі перед храмом появився під ту хвилю Папа, послідний потіпитель Людськости, Отець Мучеників. Спокійним зором обіймив він жах, що стелився довкруги і підносячи руки до неба, впав на коліна.

Ряди облягаючих повитали його появу вибухом нескольного сміху. Могутній голос геї страшним дзвоном заревів: "За годину, проклятий Папо, царю забобонів, я буду тут стояти на тім місці, де ти тепер клячиш на колінах. Але наперід мені хочеться, як завоювателеві, збомбардувати твоє гніздо.

І тоді стали падати на місто страшні знаряди. Без шуму, вистрілювані армати, що працювали тихо, пронизали вони воздух і сотками, тисячами падали на дахи, тріскали по вулицях і вкривали бруки зловіщими, червоними пятнами крови... Місто приняло їх, щеміючи з огірчення і жалю.

Це була найогидніща можлива зневага. Що сталося? От-що: Нелюдський тиран кидав до останнього головного міста християнсько світа, що конав, при помочі армат голови мущин, жінок і дітий, що недавно ще мешкали в околиці і відмовилися здрадити Ісуса і Католицьку Церков.

В тій хвилі Папа встав і зробив знак хреста на північ, схід, полудне і захід.

І тоді, з руками зложеними на грудях, став співати: Тебе Бога хвалим...

Щось величного було в тій побідній пісні, що рвалася в небо з уст засуджених на страшну смерть. А на долині товпи вірних з радісним запалом відповідали тай побідна пісня ішла в гору в супроводі грізного хропіння землі.

Під мурами батальйони князя Темноти, безчисленні геї пісок пустині, порушилися і немов перстенем стягнули довкруги ціле місто.

**
*

Перейшла одна година.

Чоловік прокляття дійсно стояв на платформі коло храма, так як був предсказав, і гордо глядів довкруги на здобуте місто.

Під його ногами, в долині, пяні його війська мордували решту останних мешканців серед страшного танцю нелюдського ревіння. По вузких уличках потічками плила кров, обливаючи трупів, до висохлих русел, що йшли попід мури.

Кілька кроків від проклятого мовчки ждали його посіпаки.

Гука дав знак і на той знак ціла юрба покинула платформу і зійшла у місто. Вулицями, що перемінилися в ятки з яких сходили густи струї острого запаху зсихаючої крови побідоносний Антихрист пішов до мурів і зійшов на поблизьку гору Гегенон.

Далі буде.

Михайлів Секрет.

Яка це тяжка робота, бути палячем машини! Все тільки вугля додавати, і вугля додавати, а нічого більше. Робота без слави і без відпочинку; робота, в якій ум чоловіка не має жадного заняття; робота, в якій, здавалобся, світло, засвічене Богом у душі, світиться на дармо!

А прецінь варто було подивитися, як Михайло робив свою роботу на льокомотиві! З яким запалом набирав він вугля на свою велику, залізну шуфлю та кидав його в піч! Як ревно виконував він усі прикази машиніста! Як уважно пильнував він того, щоби було досить вугля і води! Як точно сповняв він усі свої обовязки!

"Це взірцевий робітник," бувало, говорив надзиратель. Єслиб компанія мала багато таких робітників, як він, вона би добре зарабляла.

"Це правда," відповідав начальник стації; "на нещастя Михайя, це біла ворона."

Справді! Михайл був білою вороною; завше ставився, коли його кликано, ніколи не усувався від роботи, ніколи Михайл не був слабий.

Часом давали йому роботу, до якої не був зобовязаний; все-таки Михайл ніколи ся не відмовив.

Тож і не дивно, що всі наставники його любили. Надзирателі, начальники і їх заступники, формани, давали йому знаки приязни, коли з ним стрічалися. Коли машиністи зачиналя з ним роботу, все можна було чути, як вони з усміхом говорили: "Все піде знаменито! То Михайл палить."

Одного дня укінчено нову залізничу лінію, що йшла напоперек старої. Стація, на котрій працював Михайл, прибрала важніще значіння. Для нових потягів треба було заложити нічну службу і пошукувано нових робітників, щоби мати дві партії: денну і нічну. Около десятої години Михайл лишив свою льокомотиву і несміло приступив до начальника стації, обертаючи в пальцях свою скіряну шапку.

Начальник стації усміхнувся, побачивши його.

"Що хочете, дорогий Михайле?" запитав він.

"Пане начальнику, здається, що буде тепер нічна робота?"

"Так, нині вечером зачинаємо."

Єслиб можна, пане начальнику . . . я би хотів в ній також робити."

"Як, Михайле! Ви би хотіли робити одну і другу службу, денну і нічну? Ви, друже, забєтеся!"

"Ні, пане! О півночи буду мав дві годині, між 20 і 22 потягом. Я тоді висплюся; то вистачить!"

"Як так, то нехай, коли бажаєте. Будете мали платню за одну і другу службу. Але ви є дивний чоловік, Михайле; таких, як ви, не багато, або майже нема таких."

І так сталося, що Михайл працював у день і ніч. Дві години спав і других дві години мав вільних; тоді, кождого другого дня около полудня, біг він до міста.

"Куда він так бігає," питав надзиратель.

"До своєї родини," відповів начальник стації.

"Як! Цей чоловік, або скорше живий кавалок вугля, ця машина, цей немов вічний Жид, що блукає з потягу на потяг, він має родину, жінку, дітий? Це неможливе!"

Так, пане надзирателю, то є секрет Михайла. Він має хату, котру любить, жінку, котру любить і четверо дітий, котрих любить... очевидно, їх треба годувати. Чи розумієте?"

Надзиратель, сильно зворушений, відвернувся, гей потер очи, дав уривчасто якесь розпорядження і зник.

"Що це буде нині вечер," подумав собі начальник ста-

ції, вертаючи до свого офісу.

Справді, це був секрет Михаїла. Если Михаїл працював подвійно, если був взірцевим робітником, если відбирав собі весь спочинок, то тому, бо мав родину, жінку, дітий, котрих любив, і котрі його любили і тому, що був бідний і мусів працювати, щоби їм дати життя.

Нагородою Михаїла, його одинокою і найвищою радістю було це, що кождого другого дня в полудни бачив свою дорогу Маріню і своїх четверо малих, як бігли йому на зустріч, кричали з радости і обнимали його, не дивлячися на те, що він був цілий укритий порохом з вугля. А сусіди усміхалися, коли бачили цю простодушну, так зворушаючу, ніжну любов.

"Будь спокійна, дорога Маріню," шепотів Михаїл жінці до уха; "цього місяця я знова зашпарував двайцять штук гроша! Наша біда скоро скінчиться."

"Коби Бог так дав, мій добрий Михаїле," відповіла жінка, "бо всьо зачинає бути дороге і дітий треба буде незадовго посилати до школи."

"Відважно, відважно, не гризися; дивися, як тяжко я працюю, а не нарікаю."

А все-таки, у два тижні опісля, Михаїл мав покуси, щоби нарікати. Він почув у голові тяжкий біль. В день було горячо а він дістав початок соняшнього удару. Його стала розбирати горячка. Одначе, помимо наставання начальника стації хотів він робити свою нічну роботу; але в дорозі ослаб і впав.

"Ет," заговорив він до себе, "то вже конець. Я вже нездалий ні до чого. Піду до дому."

Відтак пригадав собі дорогі єства, котрих тільки він міг вигодувати, і по опалених щоках покотилася слеза, перша слеза, яку цей чоловік з заліза пролляв за двайцять літ.

В тій самій хвилі переходив надзирателъ.

"Ви є хорі, Михаїле?" запитав він з живим співчуттям.

"Так, пане, я вертаю до дому."

"Зачекайте зо чверть годинки, а відтак підете."

Здавалося, що Михаїл був здивований, і цілий згрижений зайшов до почекальні.

"Я собі думав, що то чоловік добрий," подумав собі. "Чому він забирає мені ту чверть годинку? Чи я не досить нещасний? Если зовсім ослабну, хто буде годувати моїх дітий? Хто про них буде думати?"

І бідака, трісучися цілий з горячки, мало не плакав.

Коли перейшло чверть години, Михаїл лишив стацію і пішов до дому. Він мешкав на горі в маленькім дімку з двома кімнатами і з маленьким городцем, де жінка плекала квіти, щоби відсвіжити його очи і душу, коли покидав свої страшні льокомотиви.

Михаїл сумний, неспокійний, зі спущеною головою зайшов у садок і нагло отворив двері.

Яке було його зачудування! Перед ним, коло жінки і коло дітий був надзирателъ, начальник стації і ще якийсь третий пан, котрого він не знав, але котрий, як видно було з убрання, занимав високе становище в Компанії.

Цей послідний приступив до нього майже з пошаною.

"Пане Михаїле," заговорив він, "не непокійтеся. Компанія наложила на мене обовязок, який мені мило сповнити. Добрих робітників, таких як ви, треба заохочувати і нагороджати. Пан надзирателъ відкрив мені секрет вашої ревної роботи. Цей секрет ушляхотнює вашу працю. Так, як у армії, ви є на цілоденних услугах Компанії. Я дав вашій жені банкову книжку для вислужених, написану на ваше імя. Від тепер ви не потребуєте гнятися долею вашої родини і будете працювати в канцеляріях. Подайте мені руку, пане Михаїле. Ви є мущина зі золотим серцем."

Бідний робітник запімів; зворушений до слез, не знаючи, чи це дійсність, чи сон, простягнув він долоню до незнаного собі начальника, що сердечно єї стиснув. Відтак жінка і дітий, повні радости кинулися в його обняття, а начальник став бубнити пальцями по вікні, щоби укрити своє зворушення. В тій самій хвилі інші два робітники, товариші Михаїла, зайшли з великим букетом, який дали жінці.

"Ми також, пані, знаємо секрет Михаїла; він для вас працював, вам хотіли ми передати цей працальний букет!...

Два тижні пізніще Михаїл, вже як урядник в магазинах, з вищою рангою, ішов до своєї нової роботы; надзирателъ бачучи, як він переходив, сказав:

"Тут нема роботи на землі, що булаби сама собою понижаюча. Це не рід роботи, але шляхотність цілі робить чоловіка великим і підносить його до Бога."

ЦАРИЦЕ МАЯ МОЛИСЯ ЗА НАМИ.

Молитва.

Бачу Тебе, о всепітая Мати,
У золотистій короні.
З сонця промінів маєш ткані шати,
Мов лелії долоні.

Й до Тебе нині з далекого краю
Кріз гармати і битву
З шумом буйного вітру посилаю
От сю мою молитву:

Прости, коли ми в темряві блукали
І не бачили цілі,
Мов Прометея круки нас клювали,
Утробу нашу їли.

І супротивна филя нас валила
Від заходу і сходу.
У вічних боях намарно йшла спла
Великого народу.

І замість, щоб ми одноцільно стали
З насильником до бою,
Ми між собою ворога шукали,
Боролися з собою.

Та думка наша і серце народу
Здорове й не зіпсуте.
Дерево наше з гори аж до споду
Стоїть і не угнуте.

Покрий же нині Омофором мира
Те дерево народу.
Щоби до Тебе пішла дяка щира
Від роду та до роду.

Щоб ми співали вольними устами
Псалом великий, новий.
Дай, щоби з рук наших на віки впали
Заржавілі окови.

Бачу Тебе, О всепітая Мати.
У золотистій короні.
З промінів сонця маєш ткані шати
Мов лелії долоні.

Подав Дм. Драбич.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ЙОВ.

ВЕЛИКИЙ НАЧАЛЬНИК.

В часі патріярхів жив у Країні Гуз начальник одного племени, на ім'я Йов. Був він простодушний і праведний, боявся Бога і ніколи не позволив собі на якесь діло, котре би було образило Бога. Тому Єгова і обсипав його всіми дарами. Сім синів і три дочки окружали його ніжною любовю. Він мав сім тисяч овец, три тисячі верблюдів і багато слуг.

Сини Йова, гідні свого батька, злучені взаїмною любовою, мали звичай уряджувати у себе по черзі гостини, на котрі запрошували і своїх сестер. І коли такий ряд гостин скінчився у послідного сина, Йов за кождим разом посилав за своїми синами для жертви покути:

Вчасним ранком він приносив жертву цілопалення за кождого з них, "бо," так говорив він, "бо може мої сини образили Бога у своїм серцю." Так само ніколи не забував просити Господа, щоби він і всі, що належали до його родини, були чистими в очах Божих.

Слава про його праведність розійшлася по цілому світі. Всі члени племени клонилися перед ним, як перед представителем і улюбленим другом Єгови. "У весні мого життя," — так він, бувало, говорив пізніще, "коли Бог перебував у тайні мого намету, і коли мої сини збіралися кругом мене, я ходив до брами, де відбувалися прилюдні згромадження і сідав на троні, який був для мене приготований.

Молоді не сміли явитися у моїй присутности, старці підносилися і ставали переді мною, князі переставали говорити, начальники прикладали палець до своїх губ. І коли я отворив уста, всі мене благословили.

Всі прославляли також мої добродійства, бо я спомагав бідного, котрий просив о хліб, сироту, що просила о поміч. Я був очима сліпого і ногами хромого. Я був батьком для бідного, я занимався справами навіть тих, котрі мене не знали. Я карав несправедливого і забирав від нього рабунок.

Так також на нарадах чекали на мою раду, і коли я отвирав уста, кождий замовкав. І коли я скінчив, ніхто не додав ні одного слова. Мої промови спадали на них немов роса; вони ждали мого слова так, як жде земля вечірнього дощу.

Коли я часом усміхався до них, вони не могли того вірити; на моїм лиці слідили вони за гадками моєї душі. Я був як король посеред своєї сторожі, як утішитель серед пригноблених."

Така була могучість, таке було щастя Йова. Він міг сподіватися ще численних днів і ще більшого щастя. "Я вмру у своїм домі" так говорив він, "як птиця у своїм гнізді. Мої дні помножуться, немов зерна морського піску. Мої корені занурені у воду і нічна роса укриває моє листя."

Так говорив Йов, могучий начальник з Гуз і навіть не підозрівав, що Бог мав висушити для нього жерела води і роси.

ПРОБА.

Одного дня, коли ангели сторожі синів людських, були зібрані довкруги Божого трону, Сатана появився з ними. І Господь промовив до нього:

"Ти відки прийшов?"

"Я перейшов землю," відповів дух зла.

"Чи запримітив ти мого слугу Йова? Нема подібного до нього чоловіка на землі: він чесний, досконало праведний, він служить своєму Богу і усувається від зла."

"Здавалося, що Єгова зі шляхотною гордістю показував своєму воротови чоловіка справді вірного. Та дух зла не почувався попиженим.

"Чи думаєш," сказав дух зла, "що Йов служить Тобі з любови до Тебе? Чи не поставив Ти довкруги його особи муру охорони і довкруги його дому і його маєтків? Ти благословив його праці і помножив його посілости. Але спробуй тільки порушити те, що він посідає і будеш бачити, чи не буде проклинати Тебе в лице."

Єгова приняв визов.

"Я даю під твою власть усе, що до нього належить," відповів Він Куснтелеві. Забороняю тобі тільки, щоби ти не приложив руки до нього самот."

Щасливий, що одержав це позволення, щоби шкодити,

Сатана забрався і зі скаженою злобою став переслідувати Божого чоловіка.

І ось! Одного дня, коли його сини і його доньки їли і пили у найстаршого брата, прийшов післанець до Йова і сказав до нього: "Бики як раз орали і ослиці паслися недалеко них, коли нараз Савейці кинулися на твоїх слуг і вибили їх вістрям меча. Тільки я втік, щоби тобі це звістити."

І ще говорив він, коли прийшов другий і сказав: "Огонь Божий спав з неба. Він пожер твої стада і твоїх пастухів. Тільки я спасся, щоби тобі це звістити."

І ще говорив він, коли надійшов третий післанець: "Три банди Халдейців," сказав він, "кинулися на твоїх верблюдів і забрали їх, побивши всіх, що їх провадили. Тільки я зміг утічи, щоби тобі це звістити."

І ще говорив він, коли прибіг, гей без памяти, четвертий і закричав: "Твої сини і твої доньки їли і пили в домі свого найстаршого брата, коли страшний вихор, дуючи від сторони пустині, захопив чотирома углами будинку. Твої сини і твої доньки є трупами, погребані під руїнами. Тільки я вихватився, щоби тобі це звістити."

Довідуючися про цей ряд страшенних нещасть, Йов устав, роздер свою одежу, обголив голову на знак смутку і простерся чолом до землі, щоби величати Господа. "Я вийшов нагий з лона своєї матері," так закликав він, "і нагим я туди поверну. Бог мені всьо дав, Бог мені всьо взяв: хай благословенне буде імя Його святе!"

Хоч його серце було зломане, його уста не сказали проти Бога, що досвідчав, жадного негідного слова.

Але на тім не мали скінчитися його нещастя. Сатана, побіджений, палав жаждою пімсти.

На іншім зібранию небесних духів, злий дух знову явився перед троном Господа.

"Відки ти прийшов," сказав ще Єгова.

Я перейшов землю."

"Тож чи бачив ти мого слугу Йова? Чи ти тепер переконаний, що нема чоловіка такого, як він, на землі, правого, чесного, богобойного, віддаленого від зла? Надармо ти жадав від мене, щоби я помножив його терпіння, ніщо не могло зломати його вірности.

"Певно; чоловік готовий жертвувати свої добра, щоби лиш виратувати власну шкіру. Але простри Твою руку, діткни його костий і його тіла, і будеш бачити, чи не буде клясти Тобі в лице."

"Я віддаю тобі його в рукп, під тим тільки услівям, щоб ти не скоротив його днів."

Сатана скористав з даного позволення. Він вийшов зі зібрання, і вдарив Йова огидним чираком, від стопи ніг аж до вершка голови. Усівши на гною, будучи предметом грози для всього люду, він мусів черепами шкробати свої гнійчі рани.

Тоді жінка, в розпуці, сказала до нього:

"Як?! Ти ще далі треваєш у своїй побожности? Клени того Бога, що тебе карає і вмри!"

"Жено," відповів Йов, "ти говориш як безумна. Ми принимаємо з рук Божих добра: для чого не принималибми і зла?"

І Йов не позволив, щоб з його уст вийшло одно слово проти Господа.

Дальше буде.

Пять Тисяч Херувимів Пентаполі.

І в той час гнів Божий зносився над Содомою, Гоморою, Себоїм, Сегором і Адамою, пятьма проступними містами, погребаними тепер сірчаним озером. Їх мешканці, пропащі в безаконних, погорджували напімненнями з неба; їх храми були порожні. Сходячи з ума ізза тупих розкошів, люди забували за грізні знаки, що появлялися кождого дня на небі, і даремними були напімнення справедливого Лота, якого Бог виратував.

Одного вечера бачили Йордан, як дістав він барву крови і виходило з нього зловіще рокотіння бурі. Ті, що бачили ці дива, повтікали, поховалися у своїх домах, а ціла ніч проминула у пірах і веселих співах.

І ось Бог, котрому обридли вибухи їх голосів, заглушив їх громовим ударом. Іншим разом сонце серед самого полудня зникло з неба; темрява укрила цілу околицю; але вони позасвічували смолоскини а гостини не уставали. Ці люди, нерозважні і непоправні, опиралися Отцю Сотвори-

телю; і Дух Божий, зносячися одного разу понад хмари, сказав: "Треба, щоб ці міста були вкарані!"

Так сказав Єгова.

Але ось! Чуючи ці слова, огненні духи, гарні і чисті, що живуть у Раю, заплакали над Содомою, Гоморою, Себоїм, Сеґором і Адамою, бо не могли нічого зробити для них, а страшна була кара, що їх ожидала!

Серед усіх ангелів Божих найбільше ридав над судом Божим один Херувим; він був ясноволосий, убраний у ясність, зі світлявими очима, наймолодший і найчистіший серед усіх херувімів. Його імя було Мізраїм і всі браття його любили, бо від свого уродження наповняв він небо радістю. Його співи були такі чудні, що сам Бог схилявся зі свого трону, щоби лучше прислухуватися.

І от! Мізраїм плакав горячими слезами поза сонцем і через рожеві палці глядів на пять проступних міст, що потапали в безтямній радости. Крик, що зносився з цих міст, підходив аж до золотих брам неба. Херувим, задуманий на порозі неба, глядів на безумну товпу людий, що забувала про все святе і про Волю Бога; його мале серце було зворушене жалісним співчуттям. Він забажав, щоб міг спасти цих нещасних. Так! Але як? Тоді в його нутрі загомонів голос: "Хто шукає знайде," говорив голос. "Добре," зашепотів Мізраїм; "Я знайду!" І він шукав.

Він шукав довго. Довго? Хто годен знати. Слово: час, є незнане в раю. Але Мізраїм, загрижений, зі зморщкою на гарному чолі, з неспокоєм у світлявих очах, був переконаний, що багато годин земських минуло від того часу, від коли він постановив собі, щоби опамятати проступників. Непорушно, з головою укритою в долонях, він роздумував. Золотисті кучери в неладі спливали на білі рамена, де нетерпеливо порушувалися крила. О горе! Херувими часом також плачуть. І слези невдоволення спливали крізь рожеві палці Мізраїма. Шукати, це не те саме, що знайти. Ангел, щемлючи, підносив свої гарні очи молитви до синього склепіння, яке є підлогою раю. Там, у вічній зорі, духи, його браття, літали групами, або переходили у славі, з умом напруженим у величанню для Незмінного Отця, відки спливає всяке світло і всяка слава і блеск. Надармо рухами і голосами кликали вони до себе Мізраїма. Херувим крутив своєю ясною головою і оставався в задуманню. Сонце в тій хвилі ховалося під небозвід, обливаючи бліде і чисте небо рожевою закраскою; тільки там, на самім вершку неба оставався білий облачок. То відти Мізраїм, задуманий, глядів на Ґомору, Содому, Себоїм, Сеґор і Адаму, пять проступних міст жидівської землі.

Чого-ж дожидав він поза Раєм, в самітній тишині безконечного простору? — Надходила ніч; вітер переходив силними подувами і посував на захід Мізраїма і його облачок. Звізди, що запалювалися одна за другою, пропихали небо золотистими стрілами. Їх очи миготіли і гляділи на Мізраїма. Він припадком підніс голову і зобачив їх. Вони до нього усміхалися. І він заговорив до них:

"О звізди, сестрички мої," благав він, "усуньте моє терпіння! Що робити, щоби спасти людий там, на долі."

І співаючий хор відповів йому його мовою:

"Ангелику Мізраїме, йди до них. Йди до них, ясноволосий Херувиме, Бо коли почують вони твій солодкий голос, вони наповняться кращими бажаннями. Мізраїм закликав з радости: "Спасибі," сказав він до них. Відтак нагло піднісся і полетів до неба. Він перелетів блідий блеск сумерку, доторкнув місяця, перелетів прозрачні країни, де миготіли звізди і бистрим летом дістався у Рай.

Він запер за собою так гучно його двері, що ціла небесна родина схилилася, щоби його побачити. Серафими, з ясними головами, чудові Власти, Сили і Архангели побачили, як Херувим Мізраїм, задуманий, ступав по діямантових сходах до трону Бога Отця. Він ступав, задиханий поспішним летом. Всі гляділи за ним цікавими очима. "Куда-ж їде Мізраїм," питалися вони тихенько. Але він не чув їх питань; він обдумував тільки слова, якими було заговорити до Отця.

"О Єгово!" шепотів він, "Ти, що знаєш все, що було, все, що є і все, що буде, змилосердися над людьми, що є глухі і сліпі для твоїх слів! Для того я піду до них. Позволь, о Отче, щоби дати їм останню пересторогу, бо велика є доброта Твоя, і твоє милосердя. Кобим хоч і одного лиш спас, мій труд не буде даремний."

І в запалі свого бажання Мізраїм спішив що-раз більше і підносив свої простягнені крила. Бо безчисленні є сходи, що провадять до місць святих, де Сотворитель засів у своїй безконечности. Він був тільки в половині дороги, наш Мізраїм, і почув, що ноги йому виповідають службу. Щоби відітхнути, він усів. Також ангели, що у ріжних висотах гляділи за ним, стали. Тільки він не бачив їх, так був задуманий над своїм замірком. І не бачив він також, добрий Херувим, свого покаліченого рамени; мала крапелька крови блистіла там, де він доторкнув місяця.

Тоді, в тій хвилі, голос Божий, могучий як грім, відозвався з глибин:

"Іди, Мізраїме, іди!" говорив той голос. Хор ангелів, немов громовим відгомоном відповів тому голосови. А Мізраїм, в захваті, простерся з подяками і благословеннями. Відтак знову встав, обернуся, гей без ума прошибнув небом, і не бачучи нічого, не чуючи нічого, злетів на землю. Ціле небо і всі його мешканці заніміли зі здивування.

Ніч була ясна і чиста. Солодка свіжість, пахучі подуви плили у тихому воздусі. І краса природи під поглядом звізд була така, що викликала усміх на рожевих губах херувима. Але він не задержувався, тільки йшов просто до Содоми.

Чудове місто погапало у радісних гостинах і сіяло на берегах бистрого Йордану. Невиразні світла здалека вказували Мізраїмови, в якому напрямі треба йти. Він біг полями повний надії і радости і земля з ніжною любовю гляділа на нього, як він переходив.

Коли зайшов у Содому, його серце силно товклось. На хвилю він побоявся, що його намір зійде ні на чім. Тоді впав він на коліна і помолився. Відтак з поновленою відвагою він постановив зайти у перший дім, який злюбле.

Це була прегарна палата. Чути було крик і празничний шум. Величезна гостинна саля ослінила його очи своїм блеском, коли він там зайшов, малий, біленький і рожевий, зі своїми великими, небесними очима на лиці веселого херувима. Але під цю хвилю гарний Мізраїм був поважний, бо треба було говорити до проступників і навернути їх до закона Єгови. Образ, який побачив Мізраїм, був для нього зовсім новий. Мущини і невісти з вінцями з квітів на головах, реготались і пили з безумними руками довкруги стола, де лежали решти потрав. Коло них спішно ходили слуги і наливали вино до пугарів або виносили на раменах порожні посудини. Натовп був такий великий, що зразу ніхто Мізраїма не запримітив. А він, боязливий, гей приголомщений, посувався від одного до другого, цілий здивований, чуючи той шум, так ріжний від шуму, до якого був привик у небі. Відтак, коли поволі, поволі все успокоїлося, коли невільники забралися, один з гостий обернувся і побачив недалеко від себе херувима, рожевого, непорушного і терпеливого, який його ожидав.

Який він гарний!...." закликав зчудований Несть.

А прочі, притягнені тим окликом, приступили до Мізраїма і окружили його.

"Хто ти?" запитали вони його.

"Моє імя є Мізраїм, я є керувим з раю Єгови."

І він неудавано усміхався до них, а вони цікаво тиснулися коло нього і дивилися на нього.

"Це правда," сказала одна невіста, "тільки ангели мають очи як звізди.

Тоді один гарний, усміхнений молодець, вінчаний рожами, схилився до Мізраїма:

"А чого-ж ти прийшов до нас, керувиме Раю?"

А Мізраїм, щоби їм відповісти, зложив свої руки хрестом на білих грудях; відтак підніс до них свої очи чистого ангела і заговорив:

Мужі і невісти Содоми, послухайте мене і наверніться до Бога, бо грозить вам страшна кара! Поверніть до Його закона святого, моліть Господа, щоби Його справедливість не побідила милосердя Його. От чому ви бачите мене в цій хвилі перед собою. Я плакав учера над вашим заслiпленням і я хотів би вас ратувати.....

Він на хвилю замовк. А вони всі стали говорити наразі; але здавалося, що вони не зрозуміли його слів. Одна невіста обняла його і поцілувала в рожеві щоки. Відтак питали його о подробиці з Раю:

"Чи добре там бавляться?"

"Дуже добре."

Бо він терпеливо слухав їх допитувань, щоби їх привести на праву дорогу.

"Заспівай нам, ясноволосий керувиме, райську якусь пісню!"

"Я би заспівав, але не маю своєї арфи."

"Нехай! Такой співай!"

А він співав. Вони, очаровані, слухали.

"Твоя пісня солодка," сказала одна невіста.

"Там у небі пісні ще солодші," відповів малий керувим, підносячи рученята до небе. Чи хочете зайти туди зі мною?"

"Так!" закричали вони. "Ходім!"

Але він не рухався.

"Ми не можемо піти зараз," сказав він лагідно.

"Чому?..."

"Чи не знаєте ви, що тільки той, що є чистий, може піти до неба?"

"Як!... ти думаєш?!"

"Певно!..."

"Як так, то останьмося!"

І вони покинули його, - пішли знова до столів, невільники поналивали їм вина і вони знова стали сміятися і пити. Мізраїм, знеохочений, задуманий, лишив сам у своїм кутику. Один з них побачив його і закликав:

"Ходи-ж до нас, гарний керувиме!"

"Так!" стали кричати другі, ходи до нас, ходи бавитися.

Він похитав головою.

"Мужі і жени Содоми, я не прийшов до вас, щоби забавлятися...."

Але вони вже не чули його послідних слів, цілі заняті знову своїм безумієм. А над раном, коли розходилися, деякі з них пригадали собі Мізраїма, але зі здивуванням побачили, що він зник.

Минуло багато днів. Через цілий час дорогі діти Божі гляділи ізза звіздних глибин на свого брата Мізраїма, що блукав від міста до міста, від дому до дому, від Содоми до Ґомори, від Адами до Себоїм і відтак до Сегор. Він ішов, бліди і сумний, бо його слова падали на серця закаменіли, що його слухали, але не розуміли. А прецінь, він повний любови і неспокою, завше йшов; його мала душа, статочна і сильна, ще не тратила відваги.

"Коби я хоч одного знайшов," казав він до себе. На жаль, він не знайшов навіть одного! Ні одного у бідних! Ні одного у багатих! Всі віддані розпусті! Всі без памяти погружені в проступку.

Мізраїм терпів багато. Він був вичерпаний. Його ноги кровавили з умучення і у своїм нутрі чув він плач своєї думки. Він ішов, задуманий, зі своїми великими, небесними очима заплаканими, серебряні крила укриті порохом доріг! А ті, що стрічали його, жалувались над ним, такий він був лагідний і милий. Але його напімнення були для них то само, що стебло травиці для вітру, що переходить, а їх ум не розумів нічого з того, що він казав. І так, по довгих днях неудалих спроб, ангел злагодився, щоби вернути до неба.

Це було одного раня, недалеко від Сегор, на березі ріки. Від сходу сходяче сонце золотило рожеве небо, а Мізраїм схилившися, черпав долонею воду. Відтак полокав свої білі крила. І птахи приходили співати на його раменах, і щоби його ліпше бачити, цвітки простягалися; ціла природа огортала його і солодко голубила немовлята. Поза усміхненим лицем гарного поранку у глибокій синяві неба бачив він лиця своїх братів ангелів, що на нього дивилися.

Послідний раз поглянув він на землю, чудову і веселу. Відтак на пишну Содому і Ґомору, на Адаму і Себоїм і ще блище на гарний Сегор. Вони зносилися, білі, без журн і горді. А Мізраїм, зі серцем наболілим і розжаленим зобачив їх тепер знову такими, якими вони показалися йому давно попереду. Тоді, повний надії і радости приходив він до них, приносив їм слова, що спасають, прощення Єгови. Так думав херувим. А крила на його раменах щеміли, бо порвали їх бажання неба.

В тій хвилі почув він шум голосів, сміхів. Він обернувся. Це була товпа дітий, що вийшла зі Сегор і прямувала до нього. Очи Мізраїма, що бачили глибше, чим очи людий, гляділи на їх чола чисті невинністю, на їх розсміяні твари. Його душа ширшала зі щастя. Ті діти були так щасливі, гей армія керувимів. І ангел, коли діти зближалися, вийшов на скалу, щоби бути більшим. Відтак заплескав в долоні — він їх кликав. Вони почули і зразу тільки шукали за ним. Коли його побачили, прибігли до нього:

"Хто ти, хто ти," питали вони його.

Тоді став він посеред них сіяючи славою, і заговорив до них. Бо його обсіло бажання, щоби тих дітий потягнути за собою до неба.

Він говорив їм про розкопі неба, красу Єгови і його синів. Цікаво слухали діти, бо досі нічого такого не чули. А він став вимовним, бо мав у своїм серці жерела любови, чи жерела світла; він робив на дітий вражіння єства і таїнственного і безмірно доброго.

"Тож ти прийшов з неба?" запитала одна дитина.

"Так, брате."

"І коли будеш туди вертав?"

"Незадовго."

"Чи хочеш забрати мене зі собою? Скажи!"

Він усміхався до них. Той усміх витворював в його щоках ділки. Ах! Він не боявся запровадити їх аж до золотої брами, що замикасся для нечистих. Бо для них вона отворилабся зовсім. Він відчував, що ті діти, це були херувими, як і він.

"Ходім, Мізраїме." закликало одно дитиння.

Відтак дитина, котра була заговорила перша, задумчиво застановилася:

"О чім ти думаєш, брате," запитала вона ангела.

"Я думаю о Небі," звучала відповідь.

"Чи це далеко, небо?"

"О ні, це недалеко! Там ідеся зовсім просто."

"То так, як птиця," закликав один малий, гарний хлопчина.

Всі засміялися. І Мізраїм засміявся, бо чувся щасливим:

"Так! Зовсім як птиці. Але не бійтеся, мої братчики." Я потраплю вас забрати туди всіх, хоч би мав вас і позавішувати всіх на своїх крилах!..."

"Ходім;" закликали діти, "ходім зараз!"

"Ми тільки будемо мусіли перейти через Содому, Гомору, Себоїм і Адаму, щоби ті, що схочуть, прилучилися до нас."

Вони згодилися, і херувим з товпою дітий пустився в дорогу.

Це було гарне видовище для ангелів Божих, глядіти на тих гарних дітий, як ішли вони від міста до міста, притягаючи до себе других дітий. Мізраїм, цілий в радости, помагав їм; його лице було окружене сяєвом слави. Мущини і невісти, що здибали цих дітий, цікаво допитувалися, бо многі з проступників пізнавали Мізраїма. Але їх закамеділість була така страшна, що послідні напімпення Мізраїма не робили на них і найменшого вражіння. Тупо і без тями повертали вони до своїх розкошів, без грижі і журі.

Тимчасом товпа дітий ставала що-раз більшою. З початку було їх пять сот, відтак тисяч, два тисячі, вкінці пять тисяч, бо старші, що вже згрішили, не могли до них прилучатися. І біла армія херувима складалася зі земських херувимів, що може були менше гарні, але такі чисті, як і він.

На решті одного вечера, по довгих подорожах, зайшли вони знова на місце, відки були вийшли, недалеко Сегор. Змучені, стали. Блискуче сонце спускалося під небозвід поза сіяючими облаками, і золотило їх краї. Бліде небо засипляло. І природа, молода і побідна у тій хвилі, мовчала в цю хвилю, коли день утікає.

Всі діти повсідали кругом; серед них стояв Мізраїм і рахував. Коли скінчив, побачив, що не бракує ні одного, і що всі чисті були там.

Відтак повставляв їх одно за другим; кожда дитина ззаду тримала попереднюю за шию в обіймах. Відтак Мізраїм узяв у свої рученята першої дитини і, махаючи крилами, пірвав їх аж до неба.

І зі Сегор побачили цей ряд людий, що ступав вище і вище і губився вгорі, в синяві.

Бо всі золоті брами, у радости, отворилися для тих невинних душ.

І от! В кілька день опісля справедливість Божа знівечила на віки Гомору, Содому, Себоїм, Сегор і Адаму, пять проступних міст.

Наміреннія Апостольства Молитви на Місяць Май.

ШКОЛА РОДИННОГО ЖИТТЯ В НАЗАРЕТІ.

Родина, родинний дім! Солодкі слова для тих, у котрих родина подібна своїм життям до родини в Назареті! І подібна до неї вона тоді, коли єї дух подібний до єї духа.

Цей дух, це глибоке чуство, якого дізнають члени родини задля тісної звязи любови між собою; тота звязь є природна, але через любов до Бога вона очищена, піднесена і скріплена. Цей дух, це дух любови, з якою родичі люблять дітий і ними витревало журяться. Це дух дітий, що відчувають обовязок піддатися **Власти Родичів,** слухати родичів, їх шанувати і в потребі їх спомагати. Це дух мира між женою і мужем, між братьми і сестрами, дух, що наповняє всіх невисказаним спокоєм, щастям і миром.

Нема того духа там, де супруги в супружім життю шукають тільки тілесних приємностий, де вони перед слюбом подоптали взаїмну повагу, де приступили до слюбу по святотацькій сповіди.

Нема його там, де батько піяк, де жена не господарна і розтріпана. Нещасна родина, де є такі родичі.

Нема його там, де жена не сповняє свого найважнішого обовязку: бути ангелом родинного огнища. Від неї у найвищій мірі залежить щастя родини. Хай буде вона любляча, терпелива! Хай у тяжких хвилях зуміє мужови додати відваги! Хай не шукає праці деінде, ні слави! Хай лиш в родині працює для дому і дітий!... Вона наповнить дім щастям!

Така була і Родина Божа в Назареті. Дай Серце Христово, щоби вона стала взором наших родин!

Чуда Христові.

Як ще Ісус маленький був,
Візок собі він змайстрував.
А раз прийшов не добрий дід
І від Христа візок сей взяв.

Заплакав за візком Ісус,
Бо ще маленьким хлопцем був:
А дід думав: Продам візок:
Як легко гроші я здобув!

Іде собі той дід, іде
На торг до міста, під гору
Штикульгас, бо хромий був.
І тішиться — та не в пору.

Бож годі з Богом воювать
Іде собі той дід, іде.
А тут — О диво! — сей візок
Під пахою росте, росте.

На землю дід візок спустив.
Давай тягти! — Бо хтоб се ніс,
А візок враз росте й росте —
І вже правдивий з нього віз!

Та бо й каміння повний вже
Гей! се не жарт! — І дід поблід.
Подумав... возом за вернув
І до Христа вертає в слід.

А віз маліє раз — у —раз...
До ніг Христових дід упав:
"Прости! прости! я зле зробив!
Я зле вчинив!" так дід стогнав.

Усміхнувся малий Ісус
І каже: "Встань і в мирі йди;
Тепер тобі візок даю —
Придасться він тобі в біді!"

Дід відійшов. Та що се знов:
Візок той іде — іде сам!
А дід був хромий; сів собі
На віз тай їхав мов би пан.

Подав Дм. Драбич.

Християнин і Жид.

Року 73. по Ісусі Христі, року 826 по заложенню Риму, за Вселенського Архієрея Ліна, наслідника Петра, за начальства Веспазіяна Августа; Цезар Доміціян і Макс Валєрій Месаліна були Консулями; під Римською горою Палатином і недалеко Целія, серед великої громади камінних блоків, з якої двигалися перші ряди камяних лавок амфітеатру Флявіяна (величенний, круговий театр під голим небом) працювали разом два мущини неоднакого вигляду.

Один з них був мущиною з довгою бородою зі сильними, але твердими чертами. На голові мав східнього покрою шапку, з якої звисала на чоло одна зі стяжок, знаних між Жидами під імям Філяктерій, і на ній були написані слова чужої якоїсь бесіди. Другий був молодий Римлянин з лицем пляхотним і спокійним. Він не мав гарного, верхнього убрання, плахти, що звалася тога; він був убраний тільки у в діл сплываючий одяг, який носили невільники, і що звався туніка. З лиця одного і другого можна було вичитати, що вони оба багато терпіли. Терпіння лишило на лиці одного черти, що здраджували ненависне огірчення а в глибоких, запавшихся очах огнище жадібної пімсти, що ще не зовсім вигасло у старечих очах. Це так було з молодим. Він ходив у туніці з таким достойнством, як би це була одежа високого урядника: його лице було немов укрите сумом, але з нього пробивалася лагідна добротливість і ця погідність повна поваги, яка зроджується з глибокого і сильного посідання власної душі.

Як раз у хвилі, коли старцеві зі схудлих, дрожачих рук, випав величезний камінь, якого вони не були в силі утримати, його товариш приступив до нього і заговорив з добротою, повною ніжного співчуття:

"Ходи і спічни, достойний старче! Лиши той камінь, за тяжкий для тебе; твій вік уже не для такої тяжкої праці. Я є ще молодий, я докінчу твою роботу, а ти тимчасом спічни от-там, під стовпами."

"А хто-ж ти, що говориш до мене, гей би я був твоїм батьком? Від коли Титус заклав на мене окови, щоби повести мене сюди, від тої хвилі перший раз чую приязні слова з уст римлянина."

"Тож ти ще ніколи не стрінувся з ніяким християнином?"

"Як, молодче! Чи належавби ти часом до тої безбожної секти?"

"Я є учеником Христа."

"Тож уступися від мене, бо я є Жид і ти маєш мене ненавидіти."

"Ні! Я маю тебе любити."

"Що ніби зробив я, щоб ти мав мене любити? Я є один з тих, що волікли твого Бога перед судіїв. Коли Його закровавлене тіло кликало о милосердя, я перший з усіх дав знак, щоби юрба жадала Його смерти; я осягнув, чого я жадав тай бачив, як конав Він на хресті; і навіть тоді, коли небо засланялося темрявою а земля дрожала, я не уставав собі з Нього кпити... Ти щемиш?... Слухай ще! Я камінням розторощував, з храмової вежі на діл кидав, перед судіїв тягав перших учеників твого Ісуса; а інших гонив я далеко від Єрусалиму, так що вже ніколи не вернуть.

"Так! Я знаю це, вони мені все сказали!"

А ти мене не проклинаєш?"

Ні, старче! Мені тебе жаль."

"Ах! Жалуй мене, ти добре робиш! Бо ніхто не терпів більше, як я. Я виплакав уже так багато сліз, що в моїх очах уже нема ні одної. Твій Христос дійсно окрутний! Перед судом я кричав, щоби кров Його впала на мене і на моїх дітий. Я був вислуханий, занадто добре вислуханий. Я бачив, як голод, війна, зараза і взаїмна ненависть зробили з Єрусалиму один безмірний гріб. Я бачив, як матері пожирали своїх власних немовлят, а на небі не були досить хижих птиць, щоби пожерли всіх трупів. Я бачив, як через сорок день і сорок ночий горіло місто Давида і святий храм. Я бачив, як книга закона, як завіса Святая Святих, як святий свічник попали в руки поган, щоби служити побідній славі безличного побідителя. Я мусів попращатися з майже сто тисячами Жидів, проданих і розкинених по Цісарстві; і тільки кілька день тому я бачив, як шість тисяч Жидів поморздовано, щоби служити видовищем на пирах Цісаря. 1)

Ах, скажи мені, чи не є мій біль так великий, що самі ангели повинні над ним плакати?

1) Коли зрахувати цифри, які подає жидівський літописець Йосиф Флавій у своїй книзі: Де белло Юдаіко (о війні жидівській), то дістанеться число більше, як тринайцять сот тисяч, люда, побитих у тій війні і то ще не всі. — Що до числа полонених, Йосиф каже, що виносило воно 97 тисяч і додає, що сирійські торги були так заляті невільниками, що вартість невільників упала в цілім цісарстві. І не є неправдоподібним християнське передання, після якого Жидів, котрим продано Ісуса за 30 срібняків, продавано по 31 срібняків.

"Той біль витиснув слези навіть з очий самого Бога," 2)

"А я був укрився в печеру у скалі, де було сховалося 600 моїх братів. Там мене злапали як дику звірину, вирвали з лона моєї родини, волікли зі звязаними руками за возом побідителя. І от! Тепер мушу я обливати послідними кроплями мого поту цю величенну будівлю, в якій сини Авраама гинуть тисячками, і де ті, що ще жиють, мають ще тільки одну надію: Що їх там колись кинуть на жир хижим звірюкам. 3) Ах! Кілько разів дивився я на ці гори і кликав: "Гори, впадьше на мене! Гори, роздусіть мене!" 4)

"Старче, я знаю когось, що терпів не менше."

Що ти говориш. Моє терпіння велике, як море і нема болю так великого, щоб дорівняв мому болю."

"А що сказавби ти, єслиб ти почув, що я є один зі синів патріція? 5) Чи дійшло коли до твоїх уший імя сенатора Пудента?"

"Я знаю, що він був з високого роду і великих чеснот."

"Тож от! це, мій батько. Я бачив, як покотилася під сокирою ката його голова, визнавши в послідний раз свою віру в Ісуса. Я бачив, як близько коло нього загинула Клявдія, моя мати. Але я дістав у спадку по них обох їх віру. Одного дня отворили вони були двері свого дому Петрови з Галилеї, і Петро приніс туди спасення. Я бачив тоді, що мій батько зійшов зі свого трону, щоби посадити на ньому рибака, якого прикази мали йти далі, як постанови римських старшин. Я бачив відтак як моя мати ступала на горб Янікул, щоби зібрати там кров Найвищого Архієрея — Мученика, у стіп самого хреста, відкіль він, Петро, благословив ще місто і цілий світ. Від цієї величної хвилі світ є для мене розпятий; мені обридла його слава, а я крився межи убогими і невільниками Риму, будучи добровільно сам невільником, щоби отворити невільникам царство Небес. Там ожидають мене, туди кличуть мене мої

2) Ісус, побачивши місто, заплакав над ним... (Лука, XIX. — 41.)

3) Кажуть, що в цих роботах погинуло 12 тисяч жидів. Коли будову докінчено року 80. Титус присвятив її своєму батькови, цісарови Веспазіянови; з тої нагоди урядив ігри, що тревали 120 день, і в котрих загинуло у пащах пять тисяч хижих звірів, около 10 тисяч гладіяторів. (борців, що билися, доки не згинули.)

4) Тоді стануть говорити горам: Упадьше на нас, і горбкам: Прикрийте нас. (Лука, XXIII., 30.)

5) Патрідії, це були висока, римська шляхта.

найблищі, яких Бог вінчав; там я злучуся з ними через той сам кровавий подвиг і славу, одиноку, яку Рим ховає ще для синів своїх батькія."

Нещасний сину Пудента! Злучім оба нашу ненависть проти цього варварського міста. Піднеси зі мною свою руку проти Целія; звернімся на ніч проти Капітолу і Квіріналу. Прокленім їх сім разів; кленім їх разом!"

"Я не вмію проклинати."

"Так я сам буду скликувати на цей Вавилон усі прокляття Неба і пекла. Хай вороги його спадуть на нього гей хмара саранчі і віддадуть йому окрутні болі, які нам завдав: око за око, зуб за зуб. Хай пожар поглотить його, і хай мореплавець, коли буде глядіти з далеку, хай питає він: То що за місто потопає в полумях? Хай побідитель возьме його синів і вдарить ними об камінь; хай усі його б ти будуть забуті; хай заваляться його храми і хай вужі заселюють у його потриках! 6)

"Але хай він знова відродиться у більшій славі і красі! Хай володіння його простягається від моря до моря; хай нові діти потішать його у стражданнях, хай поприходять вони зі сходу, заходу, від чотирох вітрів неба; і хай він, бачучи, як вони тиснуться до його лона, сам скаже собі: Відки мені ці діти, котрих я до тепер не знав? Хай зачне він так нову будучність, хай його царюванню не буде кінця, і хай ще назвуть його Вічним Містом!"

"Благослови його, благослови це кровожадне місто, я кплю собі з твоїх желань. При кождім камені, який я принешу до цього пишного будинку гордости і окрутности, я розкошуюся своєю пімстою: бо я знаю, що це каміння впаде на наших тиранів, що цей театр, підкопаний і підірваний струями крови, завалиться колись, і що скоро, я надіюся, не лишиться в нім каменя на камені, тільки руїни!"

"Так руїни! Але руїни святі, яких будуть приходити цілувати паломники з Галії, з Азії, з Лібії і з островів. На кождому степсні, напятнованому кровю наших мучеників, буде застромлений побідний знак Хреста; по ревінню тигрів і львів наступлять пісни молитви; і там, де полумінь і весталки знаком руки завдавали смерть нещасним, там інші священики, інші діви вклякнуть, будуть проповідати любов і молитися до жертв."

"Христіяне! Устань з твоїми желаннями! Вони мене розярують. Що зробили тобі ці кати цілої твоєї родини, щоби ти бажав їм щастя? А ти сам, чого-ж ти ся сподієш, коли приходиш сюди, щоби нищити свої сили і свою молодість при будові цього амфітеатру?"

6) Портики, це були ряди гарних стовпів, що прикрашували місто і доми.

"Я маю надію, що найперше буде тут пролята моя кров."

Іди! Твій безум перевищає моє розуміння. Я вже тебе не розумію. Хто-ж міг тебе научити цеї дивної науки?"

"Той сам, котрого ти чув, як Він закликав на хресті, підносячи очи до неба, а відтак дивлячися на тебе в діл: "Отче мій, прости йому! Він не знає, що він робить."

"Молодче! Йди від мене. Ти мене непокоїш. Від сорок літ мене переслідує той голос і раз по раз перемінює мої слези в злість, а злість у слези. Я вже не хочу його чути; на його згадку переляк морозом проймає мою душу."

"Коли хочеш його чути зі солодкістю і миром, ходи зі мною цього вечера до колійської брами. Ми вийдемо самі тихо з Риму на дорогу Саларія; і я заведу тебе в підземні місця, де навчають людий любити..... і вмирати!"

НАША ПЕРЕПИСКА.

Майже на всі листи цього місяця Адміністрація відповіла осібними листами. Просимо не забувати долучити до листа стемпс 2 ц., коли жадаєте осібної відповіди листом.

П. Дм. Драбич, Ню Кенс.: Посилку одержали. Буде видруковане у маєвім числі. — **Всеч. о. П. Молчаній, Варник.** Одержали з подякою; відповіли осібним письмом.

Сердечне Спасибі всім тим, що цього місяця відновили свою передплату — **Хай усі остануться вірними** — глядіть на свій адрес на коверті; там є назначена дата, коли Ви маєте заплатити свою передплату.

Передплатники, що зміняють адрес або місце помешкання повинні зараз повідомити Адміністрацію "Голосу Ізбавителя." і **дати конче і стару і нову** адресу. В противнім случаю "Гол. Ізб." йде далі на стару адресу і зовсім марнується; в тім случаю ми не зобовязуємося доповнити пропащі числа.

Кілька дорогих передплатників цього місяця писали, що ще не одержали числа за квітень; ми висилаємо "Голос Ізбавителя" всім предплатникам регулярно, кождого місяця. Одначе, тому що по дорозі муспть він перейти через так багато рук, так трапляється, що заки дійде на призначене місце, він згубиться; в тім випадку сей час треба дати знати до Адміністрації і зазначити ясно, котрого числа бракує і ми його вишлемо. — Коли одначе наші читачі не одержали якого числа, хай будуть ласкаві заждати до кінця місяця, бо може трапитися, що на почті зайшли немінучі спізнення; в противнім случаю ми непотрібно приневолені післати 2 числа.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения.	30
Набожество в честь св. Арх. Мих.	5
Набожество в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для молодих дівчат	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянію	15
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Картки до велик. сповіди.	25
Коляди	15
Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Тропарі воскресні і т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки висилатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B. A
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. Лист за Червень 1927. Ч. 6.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Признавай помочи Марії. — Віра наших Батьків. — Смерть віків. — Коли є в серцю любов. — Гимн до-Творця Вселенної. — Біблійні оповідання. — Із життя наших Угорських братів в Америці. — Слідом Вздудного Сина. — Католицьким Світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.

ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ

310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ

„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ЯК МАЄТЕ ПРИЯТЕЛІВ У
СТАРІМ КРАЮ

ТІКЕТИ до усіх і з усіх частей СВІТА

КОТРИМ ВИ ХОЧЕТЕ ПОМОЧИ В ПРИЇЗДІ ДО СЕГО КРАЮ. ЗАЙДІТЬ ДО НАС. МИ ЗРОБИМО ВСІ ПОТРІБНІ ПРИГОТОВАННЯ.

W. G. GRAHAM, Ticket Agent, YORKTON.
TELEPHONE 173.

АГЕНТ НА ВСІ КОРАБЕЛЬНІ ЛІНІЇ
або порозуміться з котрим небудь агентом

CANADIAN NATIONAL

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON. :: :: :: *SASK.*

КАЛЄНДАР НА ЧЕРВЕНЬ.

1. С. Св. СМ. Патрикія Прус.
2. **Ч. Вознесеннє Г. Н. І. Х.**
3. П. Св. Конст. і Єлени
4. С. Св. М. Василиска
5. **Н. Отців 1. Нік. Собора**
6. П. Пр. Симеона Дивногор
7. В. † Найденнє голови св. Ів. Хрестителя.
8. С. Св. Ап. Карпа.
9. Ч. Св. СМ. Терапонта
10. П. Пр. Никити Еппа Халк.
11. С. Св. ПМ. Теодоз. Суб. зад.
12. **Н. Сошествіє св. Духа**
13. **П. Пресвятої Тройці**
14. В. Св. М. Юстина
15. С. Св. Никифора
16. Ч. Св. М. Лукиліяна
17. П. Митрофана
18. С. Св. СМ. Доротея
19. **Н. Всіх Святих. Св. Виссар**
20. П. Св. СМ. Теодота.
21. С. Св. ВМ. Теодора Страт.
22. С. Св. Кирила Алекс..
23. **Ч. † Пресв. Евхаристії**
24. П. † Св. Апп. Вартол. і Варн.
25. С. † Св. Онуфрія Вел. Прп. Петра Ат.
26. **Н. Пресв. Евхаристії**
27. П. Св. Пр. Єлисея. Методія
28. В. Св. Пр. Амоса
29. С. Св. Тихона Чудотв.
30. Ч. Св. ММ. Мануїла. Савела

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ.

2. Ч. **Вознесеннє Гос. Н. І. Х. Всеночне. Єв. утр.. св. Мар.** 71.; На літ.: Всьо празника. Ап. зач. 1., Єв. св. Лу. 114. — Царю небесний до Зел. Свят опускається.

5. **Н. Нед. Отців 1. Собора в Нікеї. —Гл. 6., Єв. утр. 10.** — Антифони 2 перші празн. третий звич. з прип. празника. Троп. воскр. і праз., Сл. конд. воскр., і Нині: конд. праз. Проче тільки неділі. Ап. 44, Єв. св. Ів. 56.

11. С. Субота задушна.

12. **Н. Сошествіє Святого Духа. Всеночне.** На утр. Єв. св. Ів. 65. — Замість трисвятого єлици. — Ап. 3., Єв. св. Ів. 28. — Загальниця цілий тиждень.

13. **П. Пресв. Тройці. Єв. утр. св. Ів. 65.** — Всьо празника. Ап. 229 і 197, Єв. св. Мат. 75 і 116.

19. **Н. Нед. Всіх Святих. Гл. 8., Єв. утр. 1.** — На літ.: Троп. воскр. і Святих, Сл. і Нині: конд. Святих. — Проче неділі і Всіх святих.

20. П. Зачинаєся Петрівка. (треває 3 тижні і 1 день.)

26. **Н. Нед. Празник Прсв. Евхаристії. Всеночне.** Єв. утр. св. Ів. 24. — Всьо празника. — Ап. 149., Єв. св. Ів. 23. — Обхід зі св. Тайнами.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Червень** **1927.**

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

МАТЕРИ БОЖОЇ НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ

Припадає цего року в днях 6., 7. і 8. липня.

(7-го Рождество Св. Йоана Хрестителя)

ПОРЯДОК

В СЕРЕДУ 6-го ЛИПНЯ: О год. 6-ій і 7-ій тихі Служби Божі.

О год. 10.30 Співана Служба Божа за Добродіїв Йорктонської Святині.

Пополудні о год. 5-ій Вечірня, Проповідь і Супліка́ція.

В ЧЕТВЕР 7-го ЛИПНЯ: Празник св. Івана Хрестителя. О год. 5-ій і 6-ій тихі Служби Божі.

О год. 7-ій Співана Служба Божа — Хор дітий Сестер.

О год. 8-ій Утреня.

О год. 10.30 Співана Служба Божа з асистою. Проповідь.

По проповіди посвячення побожних річий.

Пополудні о год. 5-ій Вечірня і Проповідь. По проповіди похід з св. Тайнами і Чудотворною іконою Матери Божої.

В ПЯТНИЦЮ 8-го ЛИПНЯ: О год. 6-ій і 7-ій тихі Служби Божі.

В той день відбудеся великий січовий з'їзд.

О год. 10-ій торжественна Служба Божа і проповідь для учасників з'їзду.

Що дня вечером о 8-ій годині Представлення.

КОЛО ЦЕРКВИ СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРОВАДЯТЬ ВЕЛИКИЙ БАЗАР, ДЕ МОЖНА НАБУТИ КНИЖКИ, ОБРАЗЦІ, ХРЕСТИКИ, ЦЕРКОВНІ РИЗИ І ПР. ОНИ ДБАЮТЬ О ПЕРЕКУСКУ ДЛЯ ПРОЧАН.

ВСІ, ХТО ЛЮБИТЕ МАТІНКУ БОЖУ, ВСІ, ЩО ПОТРЕБУЄТЕ ЯКОЇ ЛАСКИ, ВСІ ЩО ДВИГАЄТЕ ЯКИЙ-НЕБУДЬ ХРЕСТ, СПІШИТЬ ДО ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ МАТЕРИ БОЖОЇ НЕУСТАЮЧОЇ ПОМОЧІ!

Призивай помочи Марії.

Можемо взивати Марію; Вона є у всіх наших потребах нашою премогучою і премилосерною заступницею. Про це не можемо сумніватися, наколи ми є добрими дітьми св. Церкви і як слід обучені в основних правдах нашої віри. Св. Церков определила, що ми можемо взагалі призивати святих, котрих Бог покликав з цего земського вигнання, де живемо, а помістив їх коло себе в своїм царстві; о кілько більше можемо в усіх потребах цего життя звертатися в молитвах до Цариці і то не лиш святих, але і Цариці всіх блаженних ангелів? Чи не посідає Вона всего, що моглоби скріпити наше довіря? Чи мігби хто лиш подумати, будь тобі Марія, цілком занята своїм щастям, своєю славою, для наших справ стала обоятною? О ні! ніколи! Бо чиж Вона не є заєдно Матірю милосердя? Або смів би хто сказати, що Бог, прославляючи Марію, так ограничив Єї могучість, що Вона вже не є в змозі нам помагати? Вона є все Матерю того Бога —Спаса, котрого дала світови. Христос був єї за свого земського життя совершенно послушний. Чиж тепер, коли Вона дістає нагороду за свої заслуги, стратила Вона свої велики материнські права? Чи може Той Єї Божий Син, котрий ділав для Неї на земли чуда, відмовивби Єї чогось тепер? От як питають, як розуміють св. Отці Церкви. І на цих основах св. віри і розуму опираючися, вони нас заохочують словами повними сили, щоби ми безнастанно взивали помочи Божої Матери. Шкода, що не можу тут з причини браку місця навести всего того, що вони говорять про взивання Пречистої Діви Марії і про користи, що пливуть з того. О, коби я міг зробити, щоби ви почули голос цих великих Учителів, щоби вас зовсім переконати, як каже св. Павло, через той облак свідків! Бо колиб ми не мали инших доказів на успішність призивання Марії, як лиш тії, ви треба би було більше? Чи не була би це нерозвага, що кажу, не булоби це засліплення без міри, противитися повазі науки тих всіх учителів, що протягом тільки століть жили в Церкві Ісуса Христа?

***

Ми не лиш, що можемо взивати помочи Марії, ми це повинні робити. Спитаєш, чому? От тому, щоби себе приноровити до св. Церкви, щоби стягнути Божі ласки,

щоби зискати проти небезпек цего світа могучу поміч, кріпку підпору, щоби запевнити своє спасення. І дійсно, коли ми обовязані вірити це, що робить Церков, чиж ми не обовязані також те, що робить св. Церков, зділати правилом нашого поступования, нашого життя? Коли так, то глянь, кілько торжественних молитов засилає св. Церков кождого дня до Матери Божої, щоби зискати Єї заступництво; тому це булоби певного рода невірністю, не виконувати того, що Церков з такою печалівістю сповняє і не просити того, о що вона просить, кого вона просить а радше, через кого вона просить. Божа ласка нам конечна, а є хвилі в нашім життю, коли нам потрібна особливша ласка; коли ми це знаємо, чи можемо легковажити собі найпевніші середники, щоби ці ласки зискати? Якраз тим середником, це заступництво Марії. Як часто пригадує нам це св. Церков, що через Марію Бог уділяє своїх дарів, що через Єї руки переходять всі ласки! Коли чуємо нашу слабість, коли нарікаємо на тілько небезпек, серед яких мусимо жити, то, чи не повинні ми ужити всіх середників, щоби себе заохоронити від злого? І якраз зі всего, чого можемо ужити, щоби себе заховати в добрім, нічо не є успішніше а заразом приступніше, як посередництво Діви Марії. Цего вчить нас примір многих, котрі досвідчили на собі спасенної помочи Марії. Колиб ми не хотіли користати з єї оборони, ми самі годилибися на свою загибіль. Наколи наше спасення є з огляду на свої безконечні наслідки нашою найбільшою справою, основною справою, одинокою справою, чи можна нам не уживати того всего, що нам наша релігія поручає яко найвідповідніше до запевнення успіху цеї справи? А якраз віра вчить нас, що Марія є Божою помічницею в ділі нашого спасення; як це спасення зачалося через Неї, через Єї згоду на Боже слово, так через Неї і Єї співділанє воно має довершитися. З цего слідує, що ми ніколи в нашім земськім життю не можемо за много до Марії прибігати, Єї помочи призивати, Єї заступництва своїми благанями і почетаннями умоляти.

Молитва. О преславна Діво Маріє! Тебе одну Бог захоронив від зіпсуття і прокляття первородного гріха. Ти одна в Своїм Зачаттю явилася перед лицем Всевишнього чиста, непорочна; тому то прибігаємо до Тебе, благаємо Твого всемогучого Заступництва. Бо ця особливша ласка, через котру Ти була свобідна від наших нужд, може наповнити Твоє серце лиш співчуттям до нас. Так, Ти є

МатіюМилосердя; Нею можеш бути лиш для нас, для нас як грішників. Твоя слава залежить в'дечім від нашої нуждености; колиби не було грішників, Ти не булаби дала світови Того, Хто тих грішників спас, а тим самим Ти ніколи не булаби Матірю Бога. Тому то зі сильним довірем ми до Тебе припадаєм. Ми нещасні нащадки матери-грішниці, але в Тобі находим Матір святу, повну любови, тож до Тебе засилаємо наші молитви і бажання, до Тебе взносим наші зітхнення; дай нам ласки покори, щоби ми смирилися на вид наших нужд, дай нашим серцям жалю, щоби ми оплакували свої гріхи. Зділай, щоби ми глядячи на Тебе, святу, непорочну, ішли під Твоїм заступництвом дорогою чеснот до нашої небесної вітчини, Амінь.

(За Бурдалю.)

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

ПЕРШЕНСТВО ПЕТРА.

(Продовженнє. Гляди ч. 11. з року 1926.)

По четверте. — Я подам ще одну історичну точку яка також стверджує судовласть Папи над цілою Церквою. **Це є факт в найвищій мірі гідний замітки, що кождий нарід навернений з поганства до христіянської віри від часів Апостолів аж до тепер, одержав світло віри від місіонарів, які дістали особливше поручення** до того від Римської Столиці, або були післані через **Епископів, котрі були у злуці з тою Столицею.** Це є історичний факт, котрий не має жадного вийнку. Хай буде мені позволено подати подробиці:

Апостолом Ірляндії є Святий Патрик. Хто його післав? Папа Келестин у пятім століттю.

Святий Паладій є апостолом Скотляндії. Хто його післав? Той сам Архієрей Келестин.

Англьо-Саксони, по свідоцтву всіх історників, католицьких і некатолицьких, одержали віру від Святого

Августина, Бенедиктинського монаха. Хто дав Августинови власть проповідати? Папа Григорий Перший при кінці шестого століття.

Святий Ремігіюс приніс віру до Франції при кінці пятого століття. Він був у дійсній злуці зі Столицею Петра.

Фламандці дістали Євангеліє в сёмім столітті від Святого Елігія, котрий признавав власть володіючого Папи.

Німеччина і Баварія почитають як свого Апостола Святого Боніфація, загально звісного у рідній Англії під хресним імям Віндрід. Він був посланий через Папу Григорія Другого, на початку осьмого століття і був висвяченим на епіскопа через того самого Папу.

В девятім столітю два святі браття, Кирило і Методій, голосили Євангеліє в Росії, Славонії, Моравії і інших частях Північної Европи. Вони признавали над собою власть Папи Николая Першого і його наслідників Адріяна Другого і Івана Осьмого.

В одинайцятім столітю Норвегія навернулася через місіонарів, яких норвежський король, Святий Олаф, покликав з Англії.

Навернення Швеції доконано в тім самім столітю через Британських Апостолів Святих Ольфріда і Ескіла. Обі ці держави сейчас по своїм наверненню стали платити Петрів гріш, то значить малий, щорічний податок для Святої Столиці. — Це є ясний доказ, що вони були в злуці зі Столицею Петра.

Всі прочі народи Европи також були навернені перед Реформацією і так само одержали світло віри від католицьких місіонарів залежних від Риму, бо ціла Европа признавала тільки одного Христіянського Начальника.

Коли перейти від Европи до Азії і Америки, то без жадного можливого сумніву Святий Франц Ксаверий і інші проповідники Євангелія, котрі в шіснайцятім столітю поширили Царство Ісуса Христа по Індії і Японії, були у злуці зі Святою Столицею; і так само Апостоли, котрі в шіснайцятім і сімнайцятім столітю

навернули первісні племена Полудневої Америки і Мехіка, дістали своє ісланництво від Петрової Столиці.

Але ти скажеш: Населення Злучених Держав визнає, що воно є Христіянським. Чи ти і його собі присвоюєш? Зовсім певно; бо навіть ті Американські христіяни, що на жаль є відорвані від католицької Церкви, завдячують своє знання Евангелія в першій мірі місіонарям, що були в злуці зі Святою Столицею.

Білі племена Північної Америки походять з Англії, Ірляндії, Скотляндії і з держав Середної Европи. Тому, що Европейських народів навернули місіонарі, піддані Апостолській Столиці, слідує з того, що з котрої части Европи ти не походивби, якеб не було твоє часне визнання, ти завдячуєш своє знання Христіянства Римській Церкві.

Чи не доказують ці факти Першенства Папи? Апостоли Европи і інших країв одержали свою власть з Риму. Чи держава, котра висилає якогось амбасадора, не є більша від того, що є посланий?

Так бачимо ми, що імя Папи є незатерто написане на кождій стороні Церковної Історії. Верховний Архієрей завше стоїть перед нами як Головний Вождь великої армії — Церкви. Дізнають епіскопи на Сході утисків від своїх Патріярхів або світських Володителів? Вони глядять за направою до Риму, немов до звізди своєї надії. Хочеш питати Отців і Учеників першої Церкви? Одноголосно віддають вони Епископови Риму честь, як своєму духовному князеві. Має скликатися Вселенський Собор на Сході чи на Заході? Папа є його провідним духом. Має навертатися нових народів до віри? Святіщий Отець надає місіонарям власть і дає для праці своє благословення. Чи треба десь на світі осудити якісь блуди? Всі очи звертаються до Риму, щоби ждати на його викляття, і його торжественний осуд відгомоном розходиться здовж і зшпрж по цілому христіянському світі.

Хотіти усунути Папу з належного йому місця в Ієрархії Церкви, це те саме, що хотіти загасити денне світло або зігнати воздух з неба в часі твоїх щоденних

проходів. Історія Злучених Держав, єслиб з неї викинути Президентів, булаби лекшою до зрозуміння, як історія Церкви, наколиб з неї виключити Намісника Христового. Я питаюся: Як моглоб це бути, щоби така власть видержала так довго, єслиби хто собі її самовільно присвоїв?

Але ти скажеш мені: "Про Первенство Папи були спори у многих віках." — Так само були спори про власть Бога — навіть Його власне існування заперечувано; бо, "безумний сказав у своїм серцю: нема Бога." Чи таке заперечування може знищити існування і власть Бога? Чи не накидуваюся від самих початків проти власти родителів? Але через кого? Через збунтованих дітий. Чи Давид перестав бути королем для того, що Авессалом казав, що перестав?

Так само має ся справа з Папами. Їх родительську власть перечили тільки неслухняні дітп, яким навкучило ярмо Євангелія. Фотій, провідник грецької схізми, був слухняним сином Папи аж до хвилі, коли Папа Николай відмовився від того, щоби признати власть, яку Фотій собі насильно присвоїв. Анґлійський король Генрик Осьмий був завзятим оборонцем Папської зверхности аж до хвилі, коли Папа Клеменс Семий відмовився узаконити його чужоложество. Лютер заявляв найчищу слухняність для Папи аж до хвилі, коли Папа Лев Десятий його осудив.

Ти, любий читачу, не можеш бути щирим горожанином Злучених Держав, наколи ти перечиш конституційну власть Президента. Ти бачиш, що Епископ Риму є наставлений не через чоловіка, але через Ісуса Христа, котрий є Президентом християнської Держави. В слід за тим, ти не можеш бути правдивим горожанином в Республиці Церкви так довго доки ти відтручуєш законну зверність Божественно наставленого Начальника. "Хто не є зі Мною, є проти Мене," каже Спаситель, "і хто не збирає зі Мною, розсипає." Як можеш бути з Ісусом Христом, коли ти є проти Його Намісника?

Велике лихо наших часів, це нещасний розділ серед учителів християнства і з тисячів сердець рветься болючий клич о одність віри і злуку церквий.

Певно, що Євангелська Аліянція зібралася з тим похвальним наміром при кінці 1873 року в Ню Йорку. Представителі ріжних релігійних згромаджень мали надію, що осягнуть знова злуку. Та потерпіли вони знаменну і нещасну невдачу. На ділі одиноким висліпом цеї аліянції було утворення нової секти під проводом доктора Камінса. Цей преподобний джентлмен зі скромністю, яка націховує всіх релігійних реформаторів, рішився, приложити свою руку до поправлення діла Ісуса Христа; і так, як і другі реформатори, він сказав разом з тими, що будували Вавилонську вежу: "Прославмо наперед наше імя, заки вітер рознесе наш порох."

Аліянція впала, бо її члені не мали спільної точки, на якій би ся оперли. На тім зібранню не було ні одного голосу, котрий би був сказав з повагою: "Так говорить Господь."

Я з цілого серця долучуюся до тої молитви о християнську єдність і радо віддавби своє життя за довершення такого діла. Але я кажу, що Ісус Христос вказав средства, при помочі яких одиноко можна удержати єдність: Признання Петра і його наслідників головою Церкви. Будуйте на цій підвалині і не збудуєте вавилонської вежі і не будете будували на піску. Єслиб усі християнські секти прилучились до осередка єдности, тоді розсипані ґруди християнства витворилиб армію, котрій безбожність і недовірство не моглиб довго опиратися. Тоді справді всі моглиб закликати з Валаамом: "Як гарні твої шатра, о Якове, і твої намети, о Ізраїлю!"

Молімся, щоби скорше надійшов той день, у котрий релігійні роздори перестануть; у котрім всі Християни підуть уперід одноцільним фронтом, під одним, спільним вождом, щоби встромити хрест у кождій країні і позискати для Ісуса Христа нові царства.

Смерть віків.

(Докінчення.)

Ґука зі задоволенням розглянувся по товпі, що віддавала йому почесть гей своєму богу, або скорше, що мала для нього те саме чувство, що собаки для пана, який щойно дав їм їсти.

Побідник відтак усів на землю. На його приказ привели до нього чотирох полонених, що одинокі остались при життю: Трех старців і одного мущину в повній силі віку.

"Тож ти тут, святосте, зі всім, що липилося з твого двору: з двома кістяками і з цим зубожілим паном..... Тепер нема іншої святости, ні іншого пана, тільки я, я, що є одиноким можливим богом. Для того мені належаться всі почести, всі величання, і я хочу вам дарувати життя, єсли мені поклонитеся. Ти, папо, маєш мені в мою честь правити службу як ти правив колись для свого Бога.... єсли ні, то сейчас живцем тебе спалю...."

Вони знали, що зір Антихриста мав силу кидати палючий огонь.

..."Це місто є страшне, забурмотів Ґука. З нього виходить неприємна вонь... я бажаю іншого міста."

Антихрист простягнув руку....

Побіч Єрусалиму, в якому володіла тишина смерти, показалося нараз чудове місто, гарне немов у казці, блискуче білістю, мережане золотом, і в ньому шумів крик розпусної радости.

"Ось, це мій рай,"заговорив до Папи Антихрист; "чи ти можеш мені показати свій рай?"

Чотири полонені потапали в мовчалівій молитві і навіть не подивилися на нещасного, що пописувався перед

ними своєю могучістю. Вони гляділи на небо, яке дістало мідяну закраску, яку завмираючі звізди вкривали кровавими пятнами.... І їх душа переходила в безконечність.

Під їх ногами земля щеміла, гуділа, немов почварна кузня.

— "Сонце счезло, щоби мені зробити місце. Від тепер я є сонцем."

Він пятою вдарив об землю. Високо на небі появився безмірний трон, укритий найблискучіщими дорогими каменями, які коли можна було бачити. В той сам мент антихрист лишив землю, невидимі сили пірвали його у воздух і він сів на троні, з якого струями лялося ясно світло. І сталося, що з його тіла стала сіяти сніжно-біла світлість і обілляла його славою.

Під цим темним небом, що стягнулося до послідної катастрофи, Антихрист, сидячий на цім осліплюючім троні, справді виглядав гей сонце.

Довкруги нього загриміли оклики слави, що викликали на його тонких губах усміх сатанської гордости.

"Скажіть, дураки, чи може це зробити ваш Бог?"

В тій хвилі нараз так страшно затрішало, що в ушах дався почути гострий біль. Громова лискавиця пронизила небо.

Зі землі вибухли полуміни. Гей гадюки стали вони витися довкруги трону і в одну мить пірвалися аж до вершка.

Минуло кілька секунд... З Ґуки, з його гордости, не остався ніщо, навіть жадної хули!

В тій самій хвилі товпа його поклонників стала горіти. По її головах поллялася струя огня від Ґегенону аж до чудового міста, яке зачало палати.

Лиш коротке, почварне заревіння і це було все...

Окови з вязнів спали... Папа, Ілія, Енох і поет упали на коліна.

Тільки вони остались живими на землі.

Вони сходили з гори по збічах, на яких з армії проклятих остався тільки порох і попіл.....

Нараз, у глибинах неба, де були повмирали звізди, зазвучали дзвінкі голоси труб.

І прославлені очи послідних людий побачили безчисленну армію духів. І трубка співала, що-раз більше настій-

чиво, що-раз ясніше. Єї голос розливався аж до послідних границь небозводу. На північ, на полудне, на захід і на схід розсилали ці надприродні трубки послідний клич, знак, який мав збудити мертвих усіх часів, усіх світів.

Папа і його товариші спрямували свої кроки до старого, опущеного цвинтару, на якому варвари були забули вирвати хрест. Гробівці стали отвиратися, з гробів виходили сотворіння... земля пукала і мертві воскресши, вставали.

Невимовна радість залляла серця чотирох.

Папа прошепотів: "Слава Богу на вічні віки!"

"Амінь," додали його товариші.

Вони перейшли. Знова повернули у місто, де годину тому, все було різня, болото і кров. Під цю хвилю земля в тім самім місці була укрита чудовими цвітами і жертви страшного кровопролиття повні радости і переображені, прямували на схід міста.

"А ми," став благати поет, "чи ми не будемо мати жадної участи у Твоїй славі, Господи? Чи ми не вмремо?"

Церков Святого Гроба була отворена.. Вони зайшли туди; вони бажали, щоби воскреснути побіч гроба, де був колись спочивав Божий мерлець, і де по трох днях Він воскрес.

Тоді Петро Другий, з небесним усміхом на устах сказав: "Святий Павло писав до Коринтських: Всі не упокоімося, але всі перемінимося!"

Нараз слова завмерли на їх устах. Перед ними став чудної краси воїн. "Ходіть," сказав він до них. "Ходіть скоро; Бог дав мені приказ, щоби я вас завів там, де ви маєти прийти. Ходіть слідом за мною."

Він легко сунувся по землі і радісно. З його ходу було пізнати, що він звільнював свій крок. Він був легонкий і ніжного тіла, він міг переноситися з місця на місце скорше від гадки, одначе його товариші мали ще тіла, піддані законам матерії і він не хотів іти скорше від них.

Через вулички запровадив він Чотирох на гору Морія, і відтак дав їм знак, щоби виступили на площу перед храмом.

"Глядіть," заговорив він опісля, вказуючи широким рухом руки в долину, що тягнулася від сходу на захід, між ними і оливною горою.

І вони глядїли.....

До величезної долини плила безмірна товпа, яка неустанно більшала,. .Але коли глядіти було на те все, то здавалося, що долина ставала тим більша, чим більші товпи прибували; бо від заходу і сходу, зі збочий на полудне і північ котилися безчислепні ряди що-раз свіжих людий.

Переходили мужі і невісти Европи і Азії, пересувалися народи Африки, видно було племена заморських країн, Америки і далеких островів. Всі люди, всіх часів, всіх світів, від початку світа аж до послідних катастроф.

І невмучимо посувалася товпа під звуком ангельської труби.

Одні йшли у славі, білі і блискучі, легкі, незнищимі; над ними лунали пісні; ясне сяєво обливало цілі їх тіла всі вони виглядали немов звізди. Переходили шляхотні мученики гей у захваті, Діви, окружені зарею частих Причастій, священики осіяні славою, яким клонилися ангели задля служб Божих, котрі були відправили, за відвагу, з якою вони голосили слово Правди, з якою зносили зневаги. котрими обсипували їх лукаві цього міра. Переходили герої, що своє життя віддали за свою віру і любов до Бога в борбі проти тиранів, що хотіли здусити Католицьку Церков... Переходили бідаки, над котрими за їх життя знущалися могучі цього міра, переходили батьки і матері, окружені гей вінком слави, своїми доньками і синами. Переходили багачі, що були вірні Богу та обсипували добродійствами своїх братів, християнські Царі, ангельські Цариці, сіяючі тим більшою славою, чим труднїще було їм здобувати спасення своєї душі.

Міліони їх було... і неустанно йшли вони і йшли, завше і зі всіх сторін... їх світло наповняло долину, де від довгого часу вже не було усміху.

Але там, дальше, відділена від рядів святих, камінистим руслом Кедрону, волїклася інша товпа, немов величезна, покручена гадюка.

Це були прокляті, обтяжені і злочварені проказою всіх проступків. По боках страшного стада скавуліли товпи скажених діяволів.

Тягнулися горді, зі зломаними плечами; висохлі скупарі, з очима спаленими огнем богацтв, котрі посідали, і котрих бажали; безстидники, з тілом нагим, опухлим, розїдженим бридкими чиряками прокази; завісники, з лицем посинілим, аж до крови розгриженим через хижу звірюку

свого гріха; обжерці, піяки з варгами, що гнили зі заразп; злісники, яким текла з уст піна, лінюхи з нужденними тілами. Вони ішли, з головами, що ґей укрилися в рамснах, щоби невидно було чорного їх прокляття, богохульники, кривоприсяжники. Посувалися ті, що зневажали день святий, за ними ішли убійники з поломаними кістьми і страшно сплямлені кровю, яка їм лялася з ран, що ніколи не гоїлися. І ціла товпа, тремтячи зі злоби, бичована ненавістю, допала брудкі тіла тиранів; для котрих колись окрутність і несправедливість була пиром; під цю хвилю вони повзали по самій землі ґей огидні ящірки.

А за ними тягнено закованого, бичованого тисячами взтеклих дияволів, обтяженого всіми злочинами і проступками, які сам викликав, начальника цеї проклятої товпи, чоловіка крови і смерти, Антихриста, який щойно взносився проти самого Бога вселенни, немов кулак повний погроз і богохульної гордости!.....

.....

Тоді прийшла година.

Блискуче світло лискавицею пронизило небозвід і запалило його славою.

Міліони ангелів розсипалися по долині; чисті духи, але для воскресших людий вже видимі. На їх чолі Святий Михаїл, архівожд небесних армій, світляний ґей сонце.

І на його щиті горіли огнем букви його оклику: Хто яко Бог?

І осліпляюча блеском армія блаженних стала по одній стороні, а проклята товпа, немов юрба, яку відопхнено, здусилася і з ревом збилася у стіп гір.

Лицар, що провадив їх, простягнув руки: "Він приходить" заговорив. "Слава Йому!" Чотири, приголомщені впали до землі — без життя.... Струя Божого сяєва їх укрила....

.....

Коли є в серцю любов.

Вона була доброю, християнською матерю. Одного вечера молилася вона, заливаючися слізми перед образом Розпятого; єї дівчина несподівано єї так захопила, кинулася на єї шию і заговорила таким сердечним тоном, що сам собою вже вміє потішати.

"Мамо моя, ви терпите; ах, мамо, скажіть, що ся стало?"

"Дитино," відповіла матп сумно, "молися за свого брата."

"Як! Чп він може вже вас не любить?".

Я думаю, що він мене ще любить, але вже не любить він Бога." Цего року він уже не сповідався великодної сповіди; і ти знаеш, дитино дорога, що любов до родних і до обовязку счезає скоро зі серця, з котрого прогнано любов до Бога."

Молода дівчина у своїй кімнаті довго молилася, заки пішла спати.

На другий день Бог хотів, що їй в руки впала одна з книжок, котрі, ґей скромні місіонарі, ідуть немов на крилах ангелів і сіють добрі гадки.

Вона натрапила там на кілька сторін, що для неї були мов обявленням; вона взяла в руки перо, і написала ці стрічки:

"Маленькі запити, на котрі я цього вечера прошу від мого брата відповіди:

Що це таке, що мій брат, такий вдячний за найменшу прислугу своєї сестри, такий старанний, щоби їй зробити приємність, такий зручний, щоби знайти для неї миле слово і сердечну подяку, що він так легко забуває на доброго Бога, котрий йому дав люблячу матір, достаток, який його хоронить перед бідою, здоровлє, котре позволяє йому тішитися життям, і що ніколи Йому не скаже ні слова подяки, навіть-жадної, хочби і короткої молитви, ні рано, ні при кінці дня?

Чи може мій брат став **невдячником?**

Що це таке, що мій брат, так точний у виповнюванню своїх обовязків, такий докладний у своїй роботі, такий слухняний для всіх, що можуть йому помочи посунутися вперід, що він так байдужно нарушує ясні закони Бога і закони

Церкви, лишає свою матір і свою сестру, щоби вони в неділю самі йшли до церкви і самі причащалися? А пречінь він знає, що це є виразний приказ ходити до церкви і причащатися, і він не забув, що нераз він публично відновив обіти, які за нього зложено в часі хрещення.

Чи може мій брат став **бунтівником?**

Що це таке, що мій брат, що одержав християнське вихованнє, котрий не зґратив віри, котрий розуміє, що він завдячує Богу і Церкві, котрий в разі потреби міг би доказати правильність заповідий, які вони дали, що він не має відваги дати жадного зовнішнього знаку своєї віри, навіть перехреститися, що він дозволяє, щоби в його присутности зневажано Бога, Церков, священиків, не маючи відваги здержати напад, о котрім він знає, що він несправедливий і брехливий?

Чи може мій брат став **підлим трусом?**

Що це таке, що мій брат, такий розважний перед своєю сестрою, такий гордий на це, що вона біла і чиста, котрий так рішучо замикає уста, що хочуть перед нею вимавляти слова троха за свобідні, що він потайки, далеко від очий своєї матери, читає книжки, яких би не позволив читати своїй сестрі, що він ходить до товариств, до яких би заборонив ходити своїй сестрі, і які старається затаїти перед своєю матірю.

Чи може мій брат став **лицеміром?**

Що це вкінці таке, що мій брат, так любячий для своєї матери, так ніжний для своєї сестри, колись такий щасливий, що міг жити разом з ними, що він часом, здається, уникає пестощів своєї матері, спускає часом до землі очи перед своєю сестрою, любить бути вечерами далеко від дому, показує нетерпеливість і скуку, коли припадком мусить остатися вдома?

Чи може мій брат **забуває?**

Брате мій! брате мій! відповідж своїй сестрі.

І побожна дівчина через кілька мінут клячала перед образом Пречистої Діви, який мала у своїй кімнаті, немов просила о благословенство для цілої, малої родини; відтак пішла і поставила лист на столі свого брата.

Перед вечерою, на яку сходилися разом усі троє, мати, брат і сестра, молода апостолка з трівогою ждала коло дверий ядальні.

Брат приходить, біжить до неї з очами повними сліз, бере в свої руки рамена сестри і горячо пригортає ї до себе.

"Сестричко моя, я приношу тобі відповідь. Позавтрі будемо клякали до Причастя разом!"

Гимн до Творця Вселенної.

1. О Творче сьвіта! Як же Ти великий
у сотвореннях, — тих Твоїх ділах!
Тож всьо славить Тя, що лише істнує
тут на землици і на небесах.

2. Ти володієш небом і землею,
і всьо на сьвіті у ладі держиш,
креслиш дороги місяцю і зьвіздам,
та о найменшій комашці тямиш.

3. Тож пред Тобою всяке сотворінє
хилить ся смирно, кланяєсь Тобі,
і виповняєть точно в кождій хвили
всї невідмінні закони Твої.

4. У страшних громах, чи у филях моря,
чи у листочках хотьби квітка,
— у всїх тих творах завсїгди сіяє
Твоє пречудне і сьвяте імя.

5. І ми негідні, Творче наш ласкавий,
в наших молитвах мем Тебе славить,
і докіль зволиш на земли нам жити,
хочемо вірно все Тобі служить.

о. Володимир Стех.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ЙОВ.
ТРИ ПРИЯТЕЛІ.

Ніколи не доводилось нікому терпіти так, як Йовови. Його нещастя перевищало всі знані нещастя. Його всі полишили, він був немов найпослідніший з усіх людий. Ті, що колись не щадили йому похвал, усунулися від нього; його родина опускала його; домашні гляділи на нього немов на чужиця і уникали його як зараженого. Наколи кликав кого зі слуг, щоби йому послужив, то слуга оставався глухим на його поклик, без співчуття на його просьби. Його жінка та свояки втікали від нього, щоби не чути запаху гнилизни, що з нього виходив. Навіть діти ним погорджували і поневажали той кістяк укритий чираками.

Тим часом по цілім Сході говорилося про князя з Гус, котрий був колись найщаслившим зі смертельників, а тепер найнужденнійший між усіма. Три з його давних приятелів, Еліфаз Теманський, Валдад Саухейський і Софар Мінейський, дізнавшися про нещастя, котрі на нього спали, змовившися вийшли зі своїх країв, щоби його пожалувати і потішити.

Вони були ще у певнім віддаленню від міста, коли їх очи задержалися над одним бідним прокаженим, що лежав на куні гною. То був Йов, їх приятель, так безображений, такий огидний, що вони його й не пізнали. Біль пронизив їх аж до глибини душі і вони стали кричати з болю і проливати потоки слез. Відтак, подерши свої убрання і обсипавши голови попелом на знак смутку, всіли коло нього з головами укритими в долонях. Сім день і сім ночий осталися вони так, за-

топлені в сумних розважуваннях, не находячи ні слова потіхи.

І тоді Йов зрозумів цілу велич свого горя. Здавалося, що Бог про него забув; його приятелі, перераженні на вид такого нещастя, не знали, що сказати, ні що думати. І він у надмірі свого страждання проклав день свого народження:

"Хай пропаде той день," закликав він, "той день злощасний, в котрім я уродився, хай пропаде тота ніч, в котрій сказано: чоловік ся зачав!

Той день! хай переміниться в темряву, хай Бог неба вичеркне його з числа днів, хай сонце не осяє його, хай тінь смерти прикриє його темнотою, хай горич наповнить усі його годині.

Ту ніч! Хай чорний туман захопить її, хай не числиться її поміж ночий року, хай самітна буде серед усіх ночий, і хай ніякий оклик радости не перерве її сумної тишини. Хай звізди бліднуть у її темряві, хай не бачить вона, як запалюються огні зорі.

Чому не погиб я у лоні своєї матері?! Для чого взяла вона мене на коліна і голувала мене своїм молоком? Я тепер спавби в тишині, я спочивав би у своїм сні разом з царями, що будують собі самітні гроби, з могучими, яких палати заповнені золотом і сріблом, або з тими, що поронені, не бачили ніколи денного світла.

Там не треба принаймні зносити мучення безбожників; там чоловік, вичерпаний зі сил, знаходить на ренті спокій. Там тоті, що полонені, визволені зі своїх оковів, не чують уже голосу сторожа; там невільник є вивободжений зпід власти свого пана.

Для чого дано світло нужденному, життя тим, що залляті стражданнім, що ожидають смерти, але можуть її стрінути, що тремтять із радости на вид гроба?

О горе! Заки беру ся їсти хліб, я зітхаю, і з мого серця виходять ридання гей филі, що рвуть ся з лона моря. Всі мої боязни здійснюються, всі нещастя, яких я жахаюся, валяться на мене. Ні спокою вже, ні безпеченства, ні мира: гнів Божий впав на мене!"

ОСКАРЖЕННЯ.

Скарги Йова повинні були зворушити його приятелів. Вони уважали их за хули проти Бога і Його Провидіння. Замість, щоби потішити бідного прокаженого, вони стали йому доказувати, що справедливий Бог не може карати нікого, хіба тільки грішників. Коли отже він терпить великі страждання, то для того, бо допустився великих простунків. Один говорив за другим, щоби доказати правду оскарження.

Наперід говорив Еліфаз. Він зачав посуджувати Йова о лицемірство. "Колись давніще," так говорив він, "ти скріплав слабих і утверджував тих, що хиталися: тепер, коли спало на тебе нещастя, ти тратиш відвагу і твоя душа мішається. Де-ж тота боязнь Бога, ця сила, ця терпеливість, ця доскопаліть, яку ти показував колись?"

Заперечивши в той спосіб його чесноту, він думав доказати його вину. "Пригадай собі, прошу тебе, що справедливий ніколи не загинув? Противно; я завше бачив, що Бог своїм віддихом звалював проступників. Бог вкінці поломав зуби окрутного левчука. В одній нічнім видінню, у хвилю, коли сон тягарем спадає на людий, сказано мені на ухо одно слово. Перераженний жахом я бачив, як перейшов попереди мене дух і відтак почув я голос подібний до легкого вітерця: "Чи знайдеться чоловік справедливим у очах Божих, чистим перед своїм Сотворителем? Він находить пятна навіть на ангелах! тим скорше на тих, що заменкують доми з болота, тіла утворені з пороху і призначені на жир для хробів."

Отже це було зле після Еліфаза, що Йов оправся на своїй справедливости. Йому приключилася доля безбожника, що гей тверде коріння занустив у світі, але в коротці його діти блукають без оборони і захисту і його добра стають здобичею розбишак. На заключення своєї бесіди Еліфаз заохочував Йова, щоби вдався до Всевишнього, котрого милосердя двигає чоловіка, котрий унав і лічить пригнітеного. "Щасливий чоловік, котрого Бог наказує! Если Йов не буде відпихати від себе карп Всемогучого, Того, котрий ранить і лічить, він спасеся від смерти, знова знайде мир і побачить, що його потомство буде росло немов трава на полях."

Нічого не могло обурити Йова більше, як таке розумування. До тої хвилі він терпів усе без нарікання, безпечний ізза своєї невинности і задля свого довіря до Бога. Він не розумів, чому Бог пригнітав його нещастями, але він хилився перед ним, хоч і не розумів. Аж от тут йому представляють його нещастя як справедливу кару за його проступки. Він огірчений на того, що його оскаржує. "Дав би Бог, щоби положено на миски ваги з одного боку мої провини, а з другого нещастя ізза яких я страдаю. Тоді показалобся, що мої нещастя є тяжші від морського піску і вони оправдалибн мої нарікання, бо стріли Всемогучого пронизили мене наскрізь і Його страхіття не дають мені спокою. Я просив о смерть: коби вислухав Бог мою молитву і знищив мене на порох! Тоді, серед терпінь, яких Його рука мені не щадила, останеся моїй хоч та потіха, що я ніколи не противився його святій Волі. Я не є ні з каменя ні з міди, щоби зносити такі трівоги. В собі не находжу жадної потіхи, а поза мною — мої приятелі мене оставляють. Вони счезають гей ручай, що рантовно переблтає долини, відтак меншає і сохне, заводячи в той спосіб надію каравам. Це вам образ, вас, що на вид мого нещастя відступаете від

мене з жаху. Я не хочу ні вашого добра, ні вашої помочі, тільки, щоби ви були досить справедливими, щоб не оскаржували мене без доказів.

Для того, що йому витикали його гіркі скарги, щоби оправдати себе, Йов подає образ своїх терпінь. "Невільник шукає тіни, наємник ожидає заплати за свою роботу, але він сподіяся тільки нещасних днів. Його ночі переходять на бажаннях, щоби рання зоря вернулась, а його дні на просьбах, щоби знова настав сумерк. Його тіло обсипане чиряками, його скіра сохне і дреся. Його життя сходить безнадійно."

"Згадай, о Боже мій," кличе він, "що вскорі я віддам свій послідний віддих! Тож позволь мені, щоб я сказав перед Тобою весь біль моєї душі. Я неможу навіть на хвилю спочати на своїм ложу терпінь, щоб Ти не лякав мене страшними привидами. Я волію вмерти в одній хвилі, як таке довге конання, або попади мене через тих кілька день, які я ще маю перебути на землі. Що це є чоловік, нужденна нічевість, щоби Ти неустанно ним займався і слідив за всіма його ділами? Позволь мені, щоби я відотхнув на хвилю. Если я згрішив, в чім міг я зранити Тебе, о Божественний проникателю душ? Чи є це рація, щоби обсипувати мене Твоїми стрілами до тої мірп, щоби я став сам для себе незносним? Тля чого Тобі не забути моєї зневаги і не простити мені моєї слабости Завтра вже буде за пізно. Ти будеш шукати мене від досвітку, а знайдеш мене без життя, лежачого в порохах!"

Із життя наших Угорських братів в Америці.

Наша еміґрація у Сполучених Державах ділиться на дві великі ґрупи, відповідно до того, звідки поселенці прийшли: чи з Галичини, чи з Угорщини.

Про галицьких Українців нераз говорилося на сторінках нашого часопису, при нагоді місійних звітів. В послідних часах наші Отці дали цілий ряд місій серед Угорщан. Тому добре буде, хоч коротко, познакомити широкий загал наших читачів з життям наших підкарпатських братів.

I.

Еміґрація угорських Русинів 1) в Америці дещо старша чим галицьких. Поселилися вони, подібно як і Галичани головно по містах Східної части Америки. Найбільше їх є в стейті Пенсильвеній, в першій мірі близко Пітсбурга. Меншими ґрупами є вони розкинені на Західних областях Америки. 2) Числа наших поселенців з Угорщини точно подати годі. Статистика (католицькою клеру з р. 1927) подає їх число 304.636; однак вищі круги є думки, що в дійсности є їх в Америці більше, може навіть і до 400.000 душ. Зорганізованих парохій є 139; деякі парохії є дуже великі; крім сего є много розсіяних не зорганізованих в самостійні парохії.

1) Уживаємо сеї старшої назви українського народа тому, що нині угорські братя сеї назви вживають; нова назва їм незнана.

2) В Канаді є їх мало; більша їх кольонія є в Летбрідж в Альберті.

Від року 1924. мають свого осібного епископа, Преосвященого Василія Такача, що мешкає в Гомстед, Па.; священиків є 142, всіх церквів 173, монахинь СС. Василіянок 35.

II.

Чим визначаються? Прикметами сего народу є велика побожність, любов до своєрідного і то практично переведена в життя. Се запримітить кождий, хто має нагоду стрінутися з угорськими Русинами. Таких, щоби зовсім не ходили до церкви між ними майже нема, хиба 2 — 3 на 100; коли ся знає американські обставини, як там є много людей відчужених від релігійного життя, то ся релігійність Угорщан є дуже відрадним обявом. Подібно противлення ся церковній власти належить у них до виїмків. Правда є троха таких, що далися збаламутити агентами і пристали до схизматицької церкви, але і їх не є много.

Взагалі наші угорські братя добре тримаються своєї греко-католицької церкви, її люблять і в життю є практикуючими християнами. Свою любов оказують ділами. О свої Божі доми дбають; їх церкви великі, гарні.

Вони люблять богослуженя і беруть в них участь. У угорщан співає ціла церква: Жінки, мущини, молодій вміють співати і то не лиш Службу Божу, але й вечірню, парастас... Співають одним голосом, а через се лекше їм заховати мельодію, молодші лекше вийчуються співати і лекше устеречися фалшованя в співі, як то не раз буває по церквах, де співають на 2-3 голоси. Правда й до них зачинаєся вкрадати "язва" 1) Хорального, фіґурального співу Однак спів церковний, все народний ще панує так, що можна легко викинути хоральний спів з церкви, наколи сму рішучо в час спротивиться.

Їх мельодії гарні особливо їх спів парастасу, стихир на вечірни, не менше ріжних напівів Господи помилуй. Співають поводи, поважно. Приємність бути на їх богослуженя. Жінки, мущини а навіть буває і малі хлопці, з ізборниками в руках співають. Вистарчить, щоби кантор (дяк), або хто инший, зачав, а вже співає ціла церква. Се дійсно практична любов своєї церкви і свою обряду.

Дальше буде.

1) Хоральний спів є "язвою" себто нещастям. По церквах, де співають "на чотири голоси" на хорах, сей спів випирає, а то й убиває церковний спів. Наше богослуженя, котре зі своєї природи має бути всенародне, перестає ним бути.

Слідом Блудного Сина.

Було се в сам празник Найсол. Серця Христового. На проповіди говорив о. парох о тих грішниках, які думають, що їх поправа не можлива і тратять надію на милосерде Боже. На кінци так казав: "Йди, грішнику, хтоб ти не був, йди до Серця Ісуса, твого Спасителя! Він всесильний, зможе тя витягнути з пропасти; Він милосерний, хоче тобі простити, якщо прийдеш до цього з довірем — хочби ти був тисяч раз більшим грішником, як є. Тож чим скорше до Нього йди, нещасний грішнику!"

Пополудни проходжувався парох по городі. В тім зближився до нього скорим кроком мущина прилично убраний і просив о. пароха, щобн пішов з ним до кімнати. Як прийшли, почав незнакомий оповідати серед ряснних сліз.

— Отче, ви мене нині кликали, отже я приходжу на ваш поклик — але на жаль, може за пізно. Я ваш парохіянин, однак блукав довгі літа по чужих краях і всьо стратив крім віри. Я один з тих грішників, яким ви так до серця промовили. Я хотів ще оправитися ласці, але не міг. Тому я переконаний, що Бог мене припровадив до вас, щоби мене вратувати від вічної загуби. Тож ратуйте мене, поможіть мені, прошу вас!

Священик бачив в нім надзвичайне змішанне і пригускав, що він не має здорових змислів, але незнакомий відгадав думки пароха і сказав:

— Ту (показуючи на голову) нічого не бракує але за те ту в серцю відчуваю біль. Розкажу вам цілий перебіг мого життя. Вже 14 літ, як покинув вітчину; пірваний злими примірами, занехав я всі релігійні обовязки і вже 15 літ не сподівався. Від кількох літ мешкав я в домі протестанта, який обіцяв мені

доньку за жінку, якщо покину свою віру; в своїй легкодушности обіцяв я змінити релігію, — але відтоді совість моя кождим днем що-раз більше не давала мені спокою. Не могучи сего знести, рішив я покинути наречену і удатись в иншу сторону. В тім почув непереможну тугу за вітчиною — і се нині я вернув і був на богослуженню. Ту зворушила мене ласка Божа і ясно пізнаю, що мене ту Бог привів, щоби ся навернути, чого з цілого серця бажаю. Хотівбим висповідатись як найскорше.

О. парох бачучи таку щирість, назначив йому день до сповіди.

Тисячі сповідий я слухав — оповідає той священик — але мало таких або жадної, щоби мене так зворушила, збудовала і до живого переняла, як сповідь того грішника! Мусів разом з ним плакати, але так солодкими слезами, що такі слези хотівбим щодня виливати. Дармо силувавбимся описувати його вдячність для Бога. Найвищої точки досягнула його радість, коли приступав до трапези Господньої. Я бувби радий, щоби тисячі тих байдужних християн, що не вміють оцінити того дару, приглядалися сему примірови.

Коли скінчив благодарене і відновив приречене досмертної вірности Богу, пішов на гріб своїх родичів, які зі смутку і гризоти померли. Ту заливаючись слезами повторяв:

— Дорогі тату, люба мамо, тішітеся там в небі, бо затрачений ваш син знова знайшовся. Ісус, найліпший Пастир — приніс його на своїх раменах до свого стада. О! простіть і ви там в горі — вашій з жалем вертаючій дитині!

По кількох днях просять священика до хорого. Спішить він сейчас, та якже здивувався, коли в хорім пізнав того молодого чоловіка, який промовив до него

з новим запалом:

— Отче, співайте зі мною пісню подяки, бо добрий Ісус хоче мене вже взяти до себе, до мого тата і моєї доброї, улюбленої мами.

Священик не бачучи жадної небезпеки, робить йому надію на видоровлення, але хорий каже:

— Я певний, що вже не встану; тому вас прошу, докінчіть свого діла і вчиніть, щоби я вмер як правдивий покутник. О як радо вмираю, о коби я за свої гріхи міг частійше ніж раз умирати!

Щодня лучив свою смерть зі смертю Господа Ісуса і жертвував її за свої гріхи. Ані слівце скарги не вийшло з його уст, а коли співчували над його терпінням, говорив:

— Не варта говорити о моїх терпіннях, коли згадаю мої гріхи. Хто тілько разів, що я, заслужив на пекло, той не може віддячитись Господу Богу, що так лагідно його карає. О Господи, ту січи, ту пали, лишє там — в вічности мені прости!

Довго ще, довго терпів, а з терпінням росла його терпеливість і бажанє більшого терпіння.

Зближалася вкінці година визволення. Коли священик прийшов, застав його зрошеного зимним потом; хотіли йому втерти піт з чола, та він недопустив до сего, кажучи: — А хтож отер кровавий піт мому Спасителеви?

О. парох бачучи, що конає, промовив:

— Мій сину, отсе Господь вже близько! благословенний слуга, якого Господь прийшовши застане, що чувас.

— Дякую Богу, закликав хорий: прийди Господи, прийди і возьми мене до себе! Ісусе, для Тебе жию, для Тебе вмираю! Ісусе...

Се було послідне слово — усміхнувся, дрожачою рукою притулив до уст хрест, а витягнувши рамена,

якби когось витати, згас, радше любовю, чим хоробою вичерпаний.

О! Якже там в небі витався він з улюбленими родичами! Немовби до него говорили:

По слезах і зною
днесь зажий спокою,
дорогий наш сину!
Гріх вже тя не плямить,
душу-сь змив слезами
з давної провини.
Нині з нами будь щаслив!
Най несеся з нашої груди
Спасу в віки вдячний спів!

Перевів о. Д. Попович.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ.
ПІЗНАННЯ СЕРЦЯ ІСУСОВОГО В ЄВАНГЕЛІЮ

Через цілий місяць червень члени Апостольства Молитви мають молитися, щоби в серцях людий поширилося знання Серця Христового, яке нам є подане в Євангелію.

Знання Ісуса Христа, котрий є одиноким нашим Спасителем і посередником між нами і Богом, знання Його Серця, знання чувств, котрими жило то Серце Пресвяте, знання Його безмірної любови для Бога і людий — от, це знання, що є понад усі знання, і без котрого вся проча наука є пустим словом.

Лиш ті будуть спасені, котрі пізнали Ісуса Христа, слу-

хали Його слів і старалися, щоби їх чувства, їх слова і діла були подібні до чувств, слів і діл Ісуса Христа.

Хто йде за Ісусом, не йде в темноті, бо **Він є Дорога Правда і Життя.**

Що каже Євангеліє про Ісуса? — Його Життя і Його Смерть були Життям і смертію Бога.

З любови до Бога Він був чоловіком і днями і ночами з Його душі рвалася неустанна молитва: Отче наш, Ти, що на небі, хай святим буде імя Твоє, хай прийде царство Твоє, хай дієсь Воля Твоя як на небі, так на землі.

Дванайцятьлітним хлопчиною Він остається у храмі, забуваючи за згрижену Матір і свого Опікуна, бо Бога любить Він понад усе, цілим серцем, цілою душею і всею мислію.

У хвилях страдань тота сама любов до Бога вириває з Його Серця горячі слова: Так, Отче, бо так Тобі сподобалося, хай буде Твоя воля, а не моя, Отче мій, в Твої руки складаю мою душу.

А Його любов до людий?

Він перейшов землю, творячи добро. Тихий, смиренний повний співчуття і милосердя для нещасних цього світа, Він ходив і благословив їх усіх думками, словами, чудесами. Він бо прийшов, не, щоби Йому служили, а щоби їм служити... От, се є Серце, котре так дуже полюбило людий!

Молитися до Нього, щоби нагородити і поправити кроваву невдячність людий, се завдання Апостольства Молитви.

О Ісусе, я хочу Тебе величати по всі дни, працювати і молитися на намірення Твого Серця, що бєся ще у вічній славі, я хочу образ Твого Серця вложити немов печать на своє Серце. Я хочу жити, щоби поширити любов до Тебе і хочу вмирати у рані Твого Серця Пресвятого.

Альбум в дарунку: Комітет великого Чікаґоського щоденника "Геральд енд Екзамінер" вислав Святішому Отцю дня 5. квітня історичне альбом з фотоґрафіями, знятими з торжеств Евхаристийного Конґресу.

Іспанські жінки: Іспанські жінки в Іспанії і Полудневій Америці утворили орґанізацію в тій ціли, щоби запобігати небезпеченствам, які завше грозять іспанським дівчатам, котрі сотками виїжджають кождого року до Чілі і Арґентини. Іспанське правительство в особливший спосіб спомагає це товариство і заохочує його до праці.

Друга ціль того самого товариства є, щоби спомагати **добру пресу,** роздавати поміч в бідних і робітничих осередках, спомагати матеріяльний **добробут іспанського священства,** заниматися апостольською працею серед жовнірів і плекати **покликання до священства** і старатися о публичну моральність.

Ще Жиди: Отці Францішкани, яким є повірена сторожа над Храмом Гроба Спасителя в Єрусалимі, зачали відправляти кождого дня Службу Божу, щоби одержати обильні благословенства Божі для нової орґанізації "Приятелі Ісраїля," що працює над наверненням Жидів. Рух у напрямі цеї праці розпочато через одну Голяндську навернену Жидівку, панну Ван Лееф, що приняла католицьку віру року 1919. Ця панна народилася в Амстердамі. Коли мала 17 літ, вона полишила рідний дім з наміром, щоби шукати "правдивої віри." В часі війни вона стрінулася зі славним соціялістом Лібкнехтом і Розою Люксембурґ і разом з ними уряджувала промови у користь большевицькою мира. Року 1919 приняла вона католицьку віру і посвятилася апостольській праці над наверненням Жидів. Вона зробила паломництво до Риму і Святіщий Отець похвалив еї намір, щоби вона працювала для навернення Жидів Галілеї (в Палестині.) Їй удалося завести деяких католицьких священиків в більше число жидівських кольоній. Рік пізнище вона повернула до Голяндії, щоби там збірати нових членів для свого товариства, якого осередок від минувшого року урядово находиться в Римі.

Платіть панове і пані! — В Букарешті в Румунії оголошено і вже запроваджено дуже тяжке оподаткування саль до танців, якіб вони не були, і якіб не були інституції, до котрих ті салі належать.

Наколи така саля є отворена від 4. години по полудни до 8. вечер, вона мусить платити 400 долярів податку за кожду годину. Коли отворена від 8 до 12 години, податок за одну годину є 450 долярів, по північі 500 долярів на годину.

Очевидно ціль законодатєля була, щоби публичні салі

до танців були замкнені. І дійсно салі до танцю по найбільшій части є замкнені.

Сто сімдесять дві тисячі молодих робітниць. — Святіщий Отець приняв недавно на послуханню делегацію католицьких дівчат з товариства, яке числить 172 тисяч молодих робітниць. Папа їх заохотив до того, щоби вони працювали для добра Католицької Церкви.

Великодушність, яку варто наслідувати: — В Італії було зорганізовано День Католицького Університету, то значить день молитви, пропаганди і грошевих збірок у користь нового університету в Мілані, посвяченого Серцю Христовому. Ось які користи принесла ся праця:

1923 року зібрано 1 міліон, 25 тисяч, 863 лір.
1924 року зібрано 1 міліон, 355 тисяч, 977 лір,
1925 року зібрано 1 міліон, 924 тисяч, 983 лір,
1926 року зібрано 2 міліони, 378 тисяч, 117 лір.

Поганська Японія дуже прихильна Католицькій Церкві: 20. квітня цього року Апостольського, Папського Делегата Джардіні запрошено урядово на гостину, уряджену Японським цісарем. Перед гостиною цісар говорив особисто з Делегатом.

І остави нам долги наша, якоже і ми... — З нагоди Рождества Канцлер Австрійської держави, Монсіньор Зайпель, звільнив від тюрми певне число злочинців, котрі мали сидіти ще через кілька літ. В числі помилуваних був також певний Карло Явурек з Потендорфу, котрий хотів замордувати Монсіньора Зайпела року 1924 і тяжко його покалічив. Тільки чудом канцлер уникнув смерти. Явурка заслужено на 5 літ примусових, тяжких робіт. Був це статочний робітник, котрий на жаль був ся дав звести через соціялістів.

Добрий вибір! — Кілька літ тому одна американська Міс Грейс Майнфорд мала вибирати одно з двох: католицьку віру, до якої ся повернула, або спадок, який їй полишив батько. Вона **вступила до монастиря** Сестер Домініканок, кажучи:

"Мій Отець Небесний є багатший від мого рідного батька і Його нагорода буде багато краща.

Спадок, котрий їй батько лишив, виносив 12 міліонів долярів. Після тестаменту вона би була дістала спадок зараз, єслиби була виступила з монастиря.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Пан І. С. Г. — Елк Ренч, Ман. — Адресу ми змінили і будемо дальше висилати "Голос." — **Пан Йос. Б., Кардінал, Ман.** — Передплату одержали — щире спасибі. — **Всеч. о. Др. Редкевич, Калґари:** — У справі Вашого цінного твору вислано новий лист. — **Всеч. о. Божик, Він.** — Оголошення є подане. — **Всеч. о. Петро Мриглод, Вислок Нижній:** — Ваше цінне повідомлення ми одержали і висилаємо оказове число. Чи можнаб знати, через кого Всеч. Отець до тепер одержували "Голос Ізб." — Сердечне спасибі за тепле признання.

Сердечне Спасибі всім тим, що цього місяця відновили свою передплату — **Хай усі остануться вірними** — глядіть на свій адрес на коверті; там є назначена дата, коли Ви маєте заплатити свою передплату.

Передплатники, що зміняють адрес або місце помешкання повинні зараз повідомити Адміністрацію "Голосу Ізбавителя." і **дати конче і стару і нову** адресу. В противнім случаю "Гол. Ізб." йде далі на стару адресу і зовсім марнується; в тім случаю ми не зобовязуємося доповнити пропащі числа.

Кілька дорогих передплатників цього місяця писали, що ще не одержали числа за квітень; ми висилаємо "Голос Ізбавителя" всім предплатникам регулярно, кождого місяця. Одначе, тому що по дорозі мусить він перейти через так багато рук, так трапляється, що заки дійде на призначене місце, він згубиться; в тім випадку сей час треба дати знати до Адміністрації і зазначити ясно, котрого числа бракує і ми його вишлемо. — Коли одначе наші читачі не одержали якого числа, хай будуть ласкаві заждати до кінця місяця, бо може трапитися, що на почті зайшли неминучі спізнення; в противнім случаю ми непотрібно приневолені післати 2 числа.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата	75
Короткі Розваги над станом душі	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения	30
Набожество в честь св. Арх. Мих.	5
Набожество в честь св. Йосифа	20
Незабудька для молодих дівчат	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Картки до велик. сповіди.	25
Коляди	15
Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Тропарі воскресні і т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

ВИЙШЛА З ДРУКУ НОВА КНИЖКА

Під заголовком:

"ЦЕРКОВ УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ"

З під пера о. П. Божика, обіймає 332 сторін. Книжка обіймає 6 цалів ширини і 9 цалів довжини — займаюча і дуже приступно написана.

Ціхавість і вартість книжки сама за себе говорить. Замовляйте сейчас бо наклад невеликий.

Ціна одного примірника $1.00
Ціна одного примірника на лучшім папери $1.25
Ціна одного примірника в твердій оправі $1.50

ЗАМОВЛЕННЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ: —

REV. P. BOZYK, 935 COLLEGE AVE. WINNIPEG.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і ґранатові хрести на ґроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за пю ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі иньші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B. A
W. Walker

O'REGAN & WALKER,

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. Лист за Липень 1927. Ч. 7.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Мати Божа Неустаючої Помочи. — З життя наших Угорських братів в Америці. — Віра наших батьків. Біблійні оповідання. — Як кінчили життя переслідувачі Католицької Церкви. — Розмови о релігії — Наші Місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
Редакція й адміністрація:
Монастир чина св. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.
Edition and Administration:
The Ruthenian Catholic Mission :-: Yorkton, Sask.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

JAMES McKENTY M.D.C.M.
F.A.C.S.
ХІРУРГ І СПЕЦІЯЛІСТ
ВІД ЖІНОЧИХ СЛАБОСТИЙ
310-312 Medical Arts Building, Winnipeg, Man.

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.
БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ЯК МАЄТЕ ПРИЯТЕЛІВ У
СТАРІМ КРАЮ
КОТРИМ ВИ ХОЧЕТЕ ПОМОЧИ В ПРИЇЗДІ ДО СЕГО КРАЮ. ЗАЙДІТЬ ДО НАС. МИ ЗРОБИМО ВСІ ПОТРІБНІ ПРИГОТОВАННЯ.
ТІКЕТИ до усіх і з усіх частей СВІТА
W. G. GRAHAM, Ticket Agent, YORKTON.
TELEPHONE 173.
АҐЕНТ НА ВСІ КОРАБЕЛЬНІ ЛІНІЇ
або порозуміться з котрим небудь агентом
CANADIAN NATIONAL

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ
Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.
Замовляйте в нас:
The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: *SASK.*

КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ

1. П. Св. М. Леонтія
2. С. † Св. Ап. Юда, бр. Госп.
3. **Н. Найсвят. Серця Христ.**
4. П. Св. М. Юліяна Тарз.
5. В. Св. СвМ. Евсевія
6. С. Св. М. Агріпіни
7. **Ч. Рождество св. Ів. Хрест.**
8. П. Св. ПМ. Февронії
9. С. П. Давида Сел.
10. **Н. 4. по Сош. Пр. Симеона**
11. П. Св. Кира і Івана Безсреб.
12. **В. Св. Апп. Петра і Павла**
13. С. † Собор 12. Апостолів
14. Ч. Св. Косми і Дам. Безреб.
15. П. † Полож. Чес. Ризи Прсв. Богор.
16. С. Св. М. Якинта
17. **Н. Н. 5. по Сош. Св. Андр. Кретс.**
18. П. † Св. Кирила і Метод.
19. В. † Св. Агатан. Атон.
20. С. П. Томи і Акакія
21. Ч. Св. ВМ. Прокопія
22. П. Св. СМ. Панкратія
23. С. 45 ММ. † св. Ант. Печ.
24. **Н. 6. по Сош. св. Кн. Ольги**
25. П. Св. М. Прокла і Ілляр.
26. В. Собор св. Арх. Гавриїла
27. С. Св. Ап. Акили
28. Ч. Св. Володимира
29. П. Св. СМ. Антиногина
30. С. Св. ВМ. Марини
31. **Н. Св. Пророка Ілії**

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛИПЕНЬ.

3. **Н. Празник Найсв. Серця Госп. — Гл. 2., Єв. утр. 3.** Всеночне. Всьо Празнику.

7. **Ч. Рождество св. Івана Хрестителя.** Всеночне Всьо празнику. Єв. утр. св. Лук. 3. — На літ. Ап. 112, Єв. св. Лу. 1.

10. **Н. Нед. 4. по Сош. Гл. 3. Єв. утр. 4.** — На літ. всьо неділі. Ап. 93., Єв. св. Мат. 25.

12. **В. Св. Верховних Апост. Петра і Павла.** Всьо празника. Єв. утр. св. Ів. 67. — На літ. Ап. 193, Єв. св. Мат. 67.

17. **Н. Нед. 5. по Сош. — Гл. 4., Єв. утр. 5.** — Всьо неділі. Ап 103., Єв. св. Мат. 28.

24. **Н. Нед. 6. по Сош. Гл. 5., Єв. утр. 6.** — Всьо неділі —На літ. Ап. 110, Єв. св. Мат. 29.

31. **Н. Нед. 7. по Сош. Гл. 6., Єв. утр. 7.** — Всеночне. Св. **Пророка Ілії.** — Троп. воскр. і прор., конд. воскр., Сл. свят., і Н.: Богор. по гл. Наславника. — Проче Неділі і Святому. — Ап. 116 і 334, і 57 Єв. св. Мат. 33, св. Ів. 56 і св. Лу. 14.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Липень** **1927.**

Мати Божа Неустаючої Помочи.

Мати Неустаючої Помочи! Як солодке се імя! Кілько на земельої потіхи приносить оно для наших прискорбних сердець, для сердець нещасних дітей Еви! Кілько розради дає воно в злиднях сего життя! Бо чим є наше життє, як не одним ланцухом терпіння і болю? А сі болі так численні!... Кілько їх є! То недостаток і убожество, то нодуга й хороба, то родинні неповодження, недогоди, то душевні скорботи, сумніви, грижа, розпука за про свої гріхи, то непевність будучности, то покус...!

Та хто в силі їх всіх почислити? Сі терпіння так діймаючі! Коли одно кінчиться, друге займає єго місце...

Де нам шукати потіхи, розради, помочи? Ото у Матери Неустаючої Помочи. Вона може нам помочи й хоче безнастанно нам помагати, Вона наша Неустаюча Помічниця. Ідѝ до Неї у всіх своїх нуждах. звернися до Неї, а певно не заведешся в своїм довірю.

Кілько вже ласк сплило на людей через руки Матери Неустаючої Помочи! Вона вже нераз помагала тим, що Єї о поміч взивали. Про се свідчать премногі чудесні події, що сталися за Єї посередництвом. Послухай одної історії з многих:

В монастирській церкві в Пухгайм (в Австрії) находиться образ Матери Неустаючої Помочи. Образ сей у великім почитанію серед народу. Недавно приключилася там слідуюча подія:

Дня 7 липня 1926 р. прийшла з місцевости Гамперн (в Австрії) до пугаймської церкви Йосифа Райнер; се паломництво відбула вона враз зі своїм батьком і братом, щоби сповнити обітницю і подякувати Матери Неустаючої Помочи, за те, що за Єї вставленнем подужала з дуже тяжкої хороби. Рівночасно принесла вона яко вотум таблицю, з прикріпленим до неї цвяхом, який пробив був єї праву ногу і так зранив, що находилася вже в небезпеці смерти. Коли про се почув міністер (намісник) сего монастиря, він здивований сим приключенням написав лист до одної сестри від св. Хреста, котра ходила коло хорих в публичнім шпиталю у Вельсен, де лежала Йосифа Райнер, в часі своєї недуги. В листі тім просив він сеї сестри, щоби вона довідалася від лікаря. що бракувало тій хорій дівчині Йосифі, і як прийшла вона ло здоровля. Дня 19 листопада дістав вкінці від сестри відповідь; з неї довідався, який був після свідоцтва лікаря перебіг хороби й виздоровлення. Подаємо точний опис того всего:

Йосифа Ройнер, пробила собі цвяхом ногу, через що була досить тяжко зранена. Коли стан погіршався, пішла 29 вересня 1925 р. до шпиталя; показалося, що вона хора на тяжку флєґмону нервів. Відтак в наслідок надмірного материзования повстало закаження: кров затроїлася. Стан недуги був від початку поважний, но коли прилучилося се закаження, треба було боятися о життя хорої. Йосифа Ройнер два рази піддавалася операції: раз на другий день. як прийшла до шпиталю 30 вересня. і знова 6. жовтня. Горячка через три тиждні колибалася між 38 а 39 степенів, а в шістьох днях підскочила до 40.8 степенів. Лікарі вже уважали, що конче треба відтяти цілу ногу.

Серед такого свого нещастя і болів, хора, за радою услугуючої сестри, стала благати помочи й опіки Матери Неустаючої Помочи. Щоденно відмовляла благальні молення до Пресвятої Діви і так витревало молилася, як се звикли робити вірні в крайних небезпеках. Подбала і о се, щоби в честь Матери Неустанно Помагаючої відправилися три Служби Божі, щоби в ночи горіли перед Єї образом свічки. Заразом зобовязалася обітом, що коли виздоровіє. то з вдячности три рази піде на прощу до образу доброї Матери до Пухгайм.

Коли то так хора дівчина попросила помочи Матери Неустаючої Помочи, настушив зворот в хоробі; хора почала з дня на день приходити до здоровля так, що ледви чи то моглося стати завдяки самим природним силам. Материзования скінчилося, а двайцять два літна дівчина приходила до свого здоровля; апетит і тілесні сили вертали назад. Др. Максиміліян Гофман. і инші лікарі зі здивованням часто повтаряли, що виздоровлення скорше приходило, як звичайно. А

Др. Гофман, переходячи коло її ліжка, нераз з усміхом повтаряв, що се є чудесне ліжко. Коли Йосифа 22 грудня 1925 р. покидала шпиталь, той сам лікар сказав: "Йосифа, се не лікарі вернули тобі здоровля."

Коли відтак зрадана сестра знова питала в тій справі Др. Гофмана, він її відповів, що хоч се уздоровлення не можна назвати правдивим чудом, однак нема сумніву, що се уздоровлення много завдячує вислуханим молитвам до Божої Матери.

***

Так, Марія все і всім помагає у всіх потребах: звернися і ти до Неї, а переконаєшся, що Вона справді "Мати Неустаючої Помочи." —

Молитва: Мати наша, в трудіх помощи, в болізнех успокоєнія, в скорбех утішенія, в подвизі помощи подажд. Людем хрістіянетим соединенія, причту ревности, грішником прощенія, праведним постоянія, умираючим спасенія, душам яже в чистилищи слави вічнія іспроси. (Кондак Матери Б. Неустаючої Помочи.)

Із життя наших угорських братів в Америці.

IV

З любовю до церкви лучать вони любов до свого народу. Найважніше для народа, це його школи. Угорські Русини дбають всюда о школи, де діти вчаться своєрідного письма, мови. В послідних часах почалася серед них сильна акція, щоби при церквах заводити цілоденні школи. В двох місцевостях такі школи вже існують. Сейчас многі утворилибися, колиби не брак Сестер. Але мають надію, що й се поправиться, бо новіціят СС. Василіянок угорської провінції має поважне число новичок.

Свій патріотизм оказують і тим, що спомагають старий Край, а проти змагань чехізації вони рішучо протестують.

V.

Життя Угорських Русинів в Америці годі зрозуміти, коли не знає ся їх організації. Під тим взглядом виявляють вони великий практичний змисл. Вони зрозуміли се, що їх народ буде так довго, як довго триматися буде своєї Церкви. Для кождого народу, для кождої держави, релігія, церков, се найважніша основа, конечна основа добробуту. Для народу, що не має політичної самостійности, релігійно-церковне питання є питанням єго життя-буття. Народ, що не має своєї політичної окремішности, без релігії не може удержатися. Тих засад придержуються Угорські Русини в Америці. Їх організації народні, просвітні, асекураційні, основуються на греко-католицькій Церкві. А мають вони організації, якими можуть сміло похвалитися перед цілим світом.

VI.

Найбільшим їх асекураційним товариством є Соєдненіє, з осідком в Гомстед, Па.

Основане тому 35 років. В р. 1892 мало воно 743 членів, тепер числить 135.000

Ділиться воно на три відділи.

1. Старших з 50.651 членів.
2. Молодіжи (Сокол) з 18.517 членів.
3. Дітий 364.262 членів.

Як видко отже, Соєдненіє, се дуже поважне товариство, готівки посідає 4½ міліонів долярів. Видає слідуючі часописи:

1. Американсько-Руський Вістник, виходить 2 рази на тиждень в примірниках, зі щомісячним англійським додатком: Our Monthly Messanger.
2. "Сокіл," що виходить що тижня для молодіжи в 18.000 примірниках.
3. "Світ дітей" для дітей виходить що місяця в 22.500 примірниках.

На тім культурна робота Соєдненія не ограничаєся. Перед 4 літами збудувало се товариство "Сиротинець" в Елмгорст, Па. В гарнім положенню, серед великої фарми, також власности Соєдненія, підіймаєся величава, кольосальна будівля. В середині, з фронту, взноситься вежа навершена хрестом. Уладженія сего Сиротинця по всім вимогам найновішої техніки й гігієни: Салі соніпні, кори-

тарі просторі, елевейтори..., Навіть є великі купальні, де можна плинати. Діти вельможів не можуть жадати більшої вигоди. Цілий Сиротинець представляє вартість $625.524. Під сю пору міститься в Сиротинци 250 сиріт. Як запопадливо піклуються тими сиротами, нехай посвідчить се, що від 1 Марта 1924 р. до 3 грудня виплачено на біжучі видатки майже $100.000.

VII.

Крім Соєдненія, мають наші угорські братя в Америці еще инші товариства. І так є "Собраніе" з осідком в Мекіспорт, Па. Воно числить 18.237 членів; видає тижденник "Просвіта."

Повисші товариства і "Соєдненіе" і "Собраніе" видали цілий ряд шкільних підручників до внучення рідної мови; також много молитвенників.

Є ще инше товариство Свобода, що числить 7.000 членів.

(Се товариство нич немає спільного з часописом сего імени.)

VIII

Се короткий образ діяльности угро-руських організацій. Та найважніше в тих товариствах се, що вони опираються на здоровій основі, а то на релігії, на церкві.

До Соєдненія може належати лиш греко-католик. Колиби хто відступив від греко-католицької віри, тратить членство. Се є засада одобрена тепер навіть світськими судовими властями Америки. Кождий член Соединенія мусить що року відбути свою великодну сповідь. Головним редактором Вістника є священик, о. Тегза. Виховання дітей в Сиротинци віддано в руки СС. Василіянок.

Як задивляєся організація на свій сиротинець, нехай се представлять слова поміщені в їх календари з р. 1927 (стор. 104):

"Не забудьмо о тім, що елмгоретський Сиротинець, то не лиш такий інтернат, де діти їсти дістануть і спати можуть; але єсть він заразом і душевною школою, де Сестри учать наших сиріт відповідно приготовитися на тії будучі часи життя, коли, днесь еще маленькі діти, колись на власних ногах мають ходити, і своїми власними руками будуть довжні заробити хліб для себе. В школі Сиротинця учать дітей від найменшого до найбільшого всякої потрібної і корисної науки. Учать їх молитви, моби знали вони помолитись за померших родичів... учать їх не лиш читати, писати по руськи, по англійськи і иншіх научних предметів; але учать їх і музики, і співу; діточки прекрасно знають спів церковний і руські народні пісні.

В Сиротинци є велика, гарна каплиця, де діти слухають кождого ранка Служби Божої.

Товариство Соєдненія має своїх духовних провідників імено о. Г. Мартяка і о. Симкова.

Покровителем цілої організації Соєдненія є греко-католицький епископ Преосвящений Василій. В справах віри і обичаїв він має в організації безвзглядний авторитет. Як се важне, легко зрозуміти, коли візьмеся під увагу те, що Соєдненіе, се товариство не лиш асекураційне, але й просвітне і виховавче.

Подібно покровителем є Преосвящений і другого товариства "Ліберти."

Еще сильніше з греко-католицькою Церквою є звязане товариство Собранія. Редактором "Просвіти" є о. В. Горзо. Собраніе займаєся також виданням релігійного місячника: "Небесна Царица."

IX.

Щоби скріпити народну свідомість і єдність, наші угорські братя почали в послідних літах уладжувати всенародні з'їзди т. зв. "Рускі Дни." Започаткував їх в р. 1921 Др. Жидик, лікар Соединенія, пікніком для шкільної молоді греко-католицьких церквей Пітсбурга. Коли народ зобачив, як то добре бути братям вкупі домагався, щоби ті з'їзди поширити на більший обєм. Їх названо "Рускими Днями." Послідного року уладжено таких "Руських Днів" кілька, в ріжних осередках. Найбільший здвиг був коло Пітсбурга в Кенивуд-парк, де зібралося 20-25.000 учасників. З народною піснею на устах.

"Я Руски був, єсьм і буду
Руський мій рід не забуду."

спішили наші угорські братя на місце зібрання. Прибуло там много духовенства і світської інтелігенції. Були там і два греко-католицькі епископи Преосвящені: Такач і Няраді. Їх витав гоноровий предсідник здвигу о. Др. Ґріганий.

Дух єдности, щира взаїмна любов, підйом душі, лучніть всіх народних верств зі своїм греко-католицьким духовенством на чолі, народна само свідомість, — ото характеристичні черти тих здвигів.

X.

Сей побіжний начерк не бувби досить вірний, колиби не звернулося уваги еще на одну точку, а то: відношення

Угорських Русинів до своєї духовної власти, до греко-католицького духовенства. Треба се піднести і підчеркнути, що угро-руський нарід шанує своє духовенство, єго любить, о него дбає. На удержання священика, на парохіяльні доми гроша не щадить. А вже з особлившим синівським пієтизмом, пошаною-любовію, відносить він до свого єпископа. Для нього построєно величаву палату в Гомстед. Як єго шанують в організаціях і в народнім житю, про се вже була бесіда.

Се відношення народу до духовенства найлучше спізнати з їх преси. Коли переглядаєся найважніші їх письма, то на кождім кроці мило вдаряє сей християнський дух: пошана для церкви і єї власти. Годі всего переповідати; принайменше хоч наведу уривок зі статті: "Наш руський Епископ, наше руське Священство, наш руський народ." (Світ дітей, за липень 1926 р., з нагоди посвячения епископської палати в Гомстед.)

"Кождий народ любить своїх Владик, любить своїх отців духовних і гордиться ними.

І ми так маєм дїлати! Бо ми не остатний народ. Нас єсть много. — А маємо і учених своїх людей, котрі спомагають свій руський народ двигатися в науках, в іскуствах (штуках), словом в культурі.

Чим більше учених людей, так званих інтелігентів между народом, тим висше цінять такий народ.

Межи дикунами нема науки, нема культури, нема учених людей, нема Епископів, священників, докторів, адвокатів, учителів, купців — за то они суть без цінн, на них ніхто не опирається. За їх словом ніхто не їде!

Як красно було видіти, як руський наш народ у великім числі зійшовся в Гомстед, Па. **на слово** свого Архипастиря. Як прекрасно було видіти то, що парод з духовними отцями довєдна згорнувся коло свого князя Епископа, як добрі дїти коло свого милого отця. То знак, що ми розуміємо голос свого вождa, то знак, що ми єго і любимо. — А то є знаком і того, що ми стоїмо в ряді культурних людей...

XI.

Так думають, так говорять, так пишуть і поступають наші угорські браття в Америці. Сей короткий перегляд вистарчить, щоби собі представити образ великої, плянової роботи, в якій беруть участь всі верстви суспільности, так робітників, як інтелігентів, разом під проводом свого духовенства з епископом на чолі, а вся та робота зміряє до одної цїли: Заховати народ в своїй греко-католицькій церкві в своїй народности.

Можуть бути гордими, Угорські Русини, коли дивляться на свої інституції, на свою церковно-народну роботу. Слушно говорить автор одної статті (про Сиротинець, Календар Соединенія на рік 1927. стр. 105):

"Ми бідні руснячки, ми найменший із імігрованих славинських народностий, таке велике діло зробили з нашим Сиротинцем (мож додати: з цілим рядом церковно-народних інституций і організаций), що і другі народности, хотяй зі завистно, але можуть брати примір від нас. І ми достойно можемо гордитися, бо ми не лиш розмишляли, не лиш бесідували, але осуществляли (здійсняли) то, що потрібним і добрим видїлося нам."

Ми діти тої самої греко-католицької Церкви, а заразом одного і того самого поневоленого народа, — нашим угорським братам не завидуємо, хиба святою завистию:

Ми тішимося тим гарним розвитком їх церковно-народного життя, бажаємо дальших поступів в роботі над народним добром, в будові народного щастя, опертого на Божих законах, яко одиноких, дійсних, тривалих основах, правдивого патріотизму. Бажаючи їм дальших успіхів, не можемо скрити в наших душах і нишого бажання: Ми хочемо бачити такий розвій народного життя і у себе, серед Галицької еміграції.

XII.

Де є причина успіхів сеї праці наших угорських братів? На се легко відповісти. Причина їх поводження лежить в тім, що:

1. Вони будують на сильних основах, не на піску, не на болоті; тою основою є греко-католицька Церква: бути доброю дитиною сеї церкви, се уславє їх народної роботи.

2. В тій будові йдуть всі разом; там не робить кождий для себе; в них є єдність.

3. В тій будові вміють узнати власть, знають єї повинуватися.

***

Мимоволі приходять рїжні замітки, рефлєксії: а в нас як? Не місце на них тут відповідати; шкода нищити миле враженя, яке лишає по собі образ щойно представленої роботи угорських Русинів. Порівнання, увати й рефлєксні лишаю тобі, дорогий читачу, витягни послідовности і після них поступай за приміром наших угорських братів, а Бог дасть, що

І в нас віконце,
ще засвітить сонце.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

НЕПОМИЛЬНІСТЬ ПАПІВ.

Для того, що наші відлучені браття в дивний спосіб мляться у своїм поняманню Папської Непомильности. для того, що ті, котрі проголошують себе просвіченими слугами Євангелія, надзвичайно фалшиво представляють тоту саму Непомильність, я зачну відтого, що покажу, чим Непомильність не є, а відтак виясню, чим вона є в дійсности.

По перше: — Слово непомильність не означає, що Папи є вдохновені. Апостоли були обдарені даром вдохновення і ми принимаємо їх писання як обявлене Слово Боже.

З другого боку, жадний католик не твердить, що Папа є вдохновений або обдарений Божим обявленням у властивім значінню.

"Бо Духа Святого не було прибіцяно наслідникам Петра, щоби вони могли проповідати нову науку, котру Він обявляє, але на те, щоби вони могли при Його помочі, передане через Апостолів обявлення або скарб віри свято хоронити і вірно викладати." (Ватиканський Собор, конституція Пастир вічний, глава 4.)

По друге: — Непомильність не означає, що Папа не може згрішити або, що він в особливший спосіб вільний від можливости упасти у гріх. В самій річи, Папи були, крім малих виїмків, мужами життя повного чеснот. Многих з них почитається як Мучеників. З дві ста шісдесять двох Папів, котрі сиділи на столиці Петра, до сімдесять девятьох ми молимося як до святих, визначних своїм чеснотами.

Явні вороги Церкви оскаржують тільки пять або шість Папів з неморального життя. І так, хочби і уважали правдивими оскарження кинені на них, то все-таки на одного злого Папу маємо сорок три Папів визначних чеснотами, коли тимчасом на 12 Апостолів був один Юда Іскаріотський.

Але хочби і величезна більність Папів була на якесь своє нещастя провадила проступне життя, то це само в собі ніяк не нарушилоб важности їх привілеїв, котрі були їм дані не на те, щоби охороняти їх обичайність, але на те, щоби провадити їх розум, бо між пророками був Валаам, а між Архієреями Старого Завіта був Каяфа.

Теперішний славний Архієрей є мужем незвичайної святости.* Вже від трийцяти літ занимає він найвище місце в Церкві, "будучи видовищем для світа, ангелів і людий." і ніхто не може вказати плями на його моральнім характері.

А преціньПій Девятий, так, як і його попе-

*) Кардинал Гіббонс писав свою книжку тоді, коли на чолі Церкви стояв Папа Пій Девятий.

редники, кождого тижня сповідаєся зі всіх своїх гріхів. Кождого рана, коли зачинає Службу Божу, говорить він перед степенями вівтаря: "Сповідаюся Богу Всемогучому, і Його Святим, що я надмірно згрішив гадкою, словом і ділом." І в молитві пожертвування в часі Служби Божої, він говорить: "Прийми, о Отче Святий, Всемогучий, Превічний Боже, сю жертву, котру приношу тобі я, Твій негідний слуга, за мої безчисленні гріхи, зневаги і недбалости."

Маючи на очах сі факти, я не є в стані зрозуміти, як може це бути, що проповідники Євангелія здраджують так багато невіжества, або що вони так лукаві і злобні, що проголошують зі своїх проповідальниць, котрі повинні би бути присвяченими голошенню правди, що Непомильність Папи означає те, що він не має гріха. Я не годен добачити, як годні вони спомочи свою справу таким шкарадним перекручуванням правди.

По трете. — Знай також, що ця Божественна поміч приречена Папі не о скілько він сам, особисто когось учить, але тілько на ті случаї, коли він, сповняючи свій уряд, як Голова Церкви, видає рішення у справах віри і обичайности. Єслиб, на примір, Папа хотів писати студії о Церковнім Праві, так як Папа Венедикт Чотернайцятий, то його твір можна розбирати і критикувати так само, як якийсь твір котрого небудь Учителя Церкви.

По четверте: — Вкінці, Непомильність Папів, будучи ограниченою тільки до справ віри і обичайности, не відноситься до природничих наук, як на примір до астрономії або до ґеології, хиба би подано якийсь блуд під фальшивим імям науки і єслиб він зміряв проти обявленої правди. І так до непомильности не належить рішати о природі і рухах плянет. Так само не відноситься вона до справ чисто політичних, як на примір що до питання, якого рода правління якась держава

повинна собі обібрати, або на яких кандидатів ми повинні голосувати.

В слід за тим Папська Непомильність у ніякий спосіб не входить у границі горожанської власти; бож власть Папи відноситься до справ духових, а обовязком держави є старатися о дочасний добробут своїх підданих.

Яка отже є правдива наука о Непомильности? Вона, просто говорячи, означає, що Папа, як наслідник Святого Петра, Князя Апостолів, задля обітниць Ісуса Христа, є ухоронений від блуду в рішенню, коли він проголошує для Церкви рішення у справі віри або обичаїв.

Для того Папа, зрозумійм се, не сотворює Божого права; він його тільки викладає. Він не є автором обявлення, але тільки його толкувателем. Усе обявлення вийшло тільки від Бога через Його вдохновених слуг і в початках Церкви воно було вже укінчене. Святіщий Отець не має більшого права, як я або ти, щоби змінити одну букву в Письмі Святім і так само, як і ми, він є слугою Божого права.

Одним словом, Найвищий Архієрей є для Церкви, хотяй у визначніщім степені, тим самим, чим Найвищий Суд для Злучених Держав. Ми маємо один документ, що зветься Конституція Злучених Держав, і він є документом наших прав і вольностий. Коли повстане суперечка у якійсь точці конституції, ціла справа кінець кінців дістається до Найвищого Суду у Вашінґтоні. Головний Судія, з прилученими суддями, розеліджує справу і відтак проголошує сі порішення; і це порішення є останним, невідкличним і в практичних послідствах непомильним.

Наколиби не було такого суду, щоби рішати питання у справах конституції, то в короткому часі ціла конституція сталаби мертвою буквою. Кождий з тих, що процесувалиби, хотівби совісно порішити справу

у свою користь і в слід за тим зараз потім повсталаби анархія, розділ і горожанська війна. Противно, при помочі Найвищого Суду кінчаться всі спори і політична злука Стейтів продовжується. Року 1861 булаби не повстала горожанська війна, на колиб нашу домашню суперечку було поручилося законній власти нашого найвищого Суду, замість, щоби піддати єї рішенню меча.

Обявлене Слово Боже, се конституція Церкви. Це є Магна Харта (великий документ) наших християнських свобід. Папа є урядовим сторожем нашої конституції, так як Найвищий Судія є сторожем нашої горожанської конституції.

Коли в Церкві повстає суперечка що до значіння Письма Святого, цілу справу піддається Папі до остаточного порішення. Найвищий Архієрей, заки рішає справу, збирає коло себе своїх достойних товаришів, Кардиналів Церкви; або скликує Собор долучених до себе суддів у справах віри, Христіанських Епископів; або удається до іншого світла, яке Дух Святий може йому піддати. Відтак по зрілім і повнім молитви розважуванню, проголошує осуд і його рішення є остаточне, невідкличне і непомильне.

Наколиб цей Божественно настановленний найвищий трибунал не спомагав Церкви, вона би розбилася так, як секти, що довкола неї, на тисячі розбитків і скоро повсталаби релігійна анархія. Але при помочі цього непомильного трибуналу сї чудова єдність удержується по цілім світі. Ця наука є точкою, на якій держиться скленіння Католицької Церкви, і не тілько не розбуджує опору, але противно, мусить привести до щирого подиву кождий думаючий ум.

Дальше буде.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ЙОВ.

ТРИ ПРИЯТЕЛІ.

(Дальше.)

Валдад не міг вислухати цього відклику до Божої справедливости тай став собі за Еліфазом карати Йова. Він закликав: "Як довго ти будеш так говорити? Чи Бог може нарушити справедливість? Правда, твої діти погинули, але то задля своїх проступків. Моли Всевишнього, жий перед Ним справедливо і чесно і Він встане, щоби спомочи тебе і твоя нова доля буде ще щаслива, як твоє давніще життя. Впрочім, наколи хочеш, щоби тебе поучено, занитай поколінь, котрі проминули і вони скажуть тобі, що ростина з мочарів не може рости без води; що вона вяне, як пільна трава: так погибає чоловік, котрий забуває Господа. Його надії подібні до паутини павука, його дім не може встоятися; так як корч, що далеко запускає коріння, а патрапить на камінисту почву тай усохне, так само гине і грішник. Тож згадай, що Бог, прихильний для справедливого, не подає руки безбожнику. Коли повернеш до Нього, Він приверне успіх на твої губи і вложить у твої уста нові співи радости."

Йов не накидувався на Божу справедливість; тілько поборював цю фалшиву засаду: Нещастя є завше карою за проступок, на котрій опиралися його приятелі, щоби доказати, що він провинився. Тому то й відповідає Валдадови, що в ніякий спосіб не заперечує Божої могучости ні мудрости. Так само знає він, що жадний чоловік не є перед Богом цілком без вини. Впрочім, хоч би й уважав себе зовсім невинним, то

все-таки ще молив би цього великого Судію о помилування. "Я твердив лиш одно," говорив далі Йов, що Бог без різниці досвідчає і справедливого і преступника. Я просив тілько о одну ласку, щоби завдав мені смерть а не бавився муками невинного." Валдад противно твердив, що Бог карає завше проступників. — "Це неправда," кличе Йов, "світ часто є віддавний під їх володіння. Бог притемнює ум суддів, котрі повинніб їх карати, а мої дни відлітають немов скороногий бігун без тіни радости. Коли хочу на хвилю лиш забути на свої терпіння, я боюся, що мої діла, котрі мусять бути недосконалі, розбудять гнів Божий. І так тому, що мені поводиться так, гей би я був злочинець, то я надармо жив ніеля справедливости. І безкорисно булоби старатися, щоби я очистився; бо хоч би я і білим став немов сніг то все-таки був би я гей нечиста калужа перед Богом, що ударяє добрих і лукавих. Але й так я не хочу з Богом поступати як з рівним, не хочу жадати, щоби оправдав свое поступування, бо ніхто не годен судити між Богом і чоловіком, а з другого боку кари, які я дістав, наповнюють мою душу жахом і не дають мені говорити свобідно."

Заледво сказав він ці слова і пірваний пропизаючим болем, знову вибух: "Вже досить мені цього життя; хай говорить мое розбите серце: О Боже мій, не суди мене так, щоб Ти не показав мені для чого мене судиш так строго. Чи видається Тобі, що не добре, коли мене несправедливо оскаржують, коли пригнітають діло рук Твоїх, і так сномагають наміри безбожників? Певно ні! А з другої знова сторони, Ти не масш так, як ми, очий тіла, котрі видять тілько на верх, а не можуть проникнути у нутро душі. Літа Твої не є короткі так, як літа чоловіка, щоби Тобі треба було чим скорше карати найменші наші проступки. Ти знаєш, що я не є безбожник і ніщо не може мене вирвати зпід Твоєї могучости. Як отже може се бути,

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

ДЛЯ БОГА

ДЛЯ ЦЕРКВИ — ДЛЯ ВІТЧИНИ

З нагоди 5 літ свого існования "Голос Ізбавителя" оголошує

В КОРИСТЬ ДОБРОЇ ПРЕСИ

ВЕЛИКИЙ КОНТЕСТ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ДВОРАЗОВЕ ЛЬОСУВАННЯ

ПОНАД $200,00 ВИГРАВОК

ВИГРАВКИ КОНТЕСТУ
Кінчиться 1 липня
1928 Р.

1. Вигр. Машина до шитя.
2. Вигр. Столове начиння для гербати.
3. Вигр. Посріблена цукорничка з 12 ложочками.
4. Вигр. Столовий Годинник з французької слонової кости.

ВИГВАВКИ З ДВОРАЗОВОГО ЛЬОСУВАННЯ.

21 ПАДОЛИСТА 1927 Р.

1. Вигр. Скрипка у футералі
2. Вигр. Автографічний апарат "Кодак"
3. Вигр. Ґітара у футералі.
4. Вигр. Столовий Годинник з французької слонової кости.

15 ЛЮТОГО 1928 Р.

1. Вигр. Байсикль
2. Вигр. Ґрамофон
3. Вигр. Кишенковий Годинник
4. Вигр. Люлька у виді зигара

I. Ні з Контесту, ні з льосування не можуть користати члени Згромаджепня Пресвятого Ізбавителя.

II. Кождий доляр передплати має для ПЕРЕДПЛАТНИКА вартість:
1.) Доброго діла, котре Ісус і Марія нагородять своїм обпльним благословенням.
2.) 500 голосів на контест.
3.) 2 тикети для льосування, коли передплату прислано перед льосуванням.

III. Коли хто передплатиться на кілька літ наперід, то він за кождий доляр одержить ті самі користи. І так, єслн хто на примір прише передплату на 5 літ наперід, то значить,

$5, то він буде мав 2500 голосів для контесту і 10 тикетів для льосування.

IV. Наколи хто пришле нові передплати або відновлення передплат для другихосіб, тоді він за кождий надісланий доляр одержить 500 голосів; крім того також особа сама, від котрої походить надіслана передплата чи віднова передплати, одержить за кождий доляр 500 голосів у контесті і 2 тикети в льосуванню.

V. За кождий раз, коли хто одержить 1000 голосів у контесті, він дістане крім того ще 500 голосів у додатку; той, що буде мати 10.000 голосів, одержить у додатку 5000 нових голосів і за кожду слідуючу тисячку, дістане в додатку 1000 нових голосів.

VI. Той, що буде мати в день 1го липня 1928 найбільше голосів у контесті, одержить першу вигравку контесту; того самого дня дістануть вигравки також ті 3 особи, що будуть мали більше число голосів від других.

VII. Один доляр ДАРОВАНИЙ на піддержання Доброї Преси, вартує:

1.) Гарний учинок любови, котрий Ісус і Марія нагородять своїм обильним благословенням.

2.) Чотири тикети-для льосування.

VIII. Коли хто дарує 25 центів на піддержання Доброї Преси, він одержить 1 тикет для льосування.

IX. Той, котрому припаде якась вигравка, одержить після бажання або вигравку, або ї вартість у грошах.

X. Висліди будуть оголошені в "Голосі Ізбавителя. Особи, що виграюдь, одержать осібні повідомлення в регістрованім листі. "Голос Ізбавителя" кождого місяця оголосить також число одержаних голосів.

ТЕПЕР БЕРІТЬСЯ ДО ДІЛА!

Хай усі працюють для святої справи Доброї Преси! Треба боротися, щоби добро побідило! Страшна струя проступку, єреси, большевизму і безбожности, що заливає цілий світ, уживає преси на те, щоби пірвати серця людий. Ми повинні бути слугами Бога, свого народу і вітчини.... Ужинаймо того самого средства, щоби ширити добро. В тій цілі споможіть Добру Пресу! Читайте добрі книжки! Хай УСІ стануть передплатниками "Голосу Ізбавителя." Хай усі, кождий по своїм силам, стараються зібрати як найбільше для доброї справи, для Доброї Преси! ДО ДІЛА ТЕПЕР! НЕ ОТЯГАЙТЕСЬ!

Тикети можна одержати від:
THE REDEEMER'S VOICE, BOX 299, YORKTON, SASK.

Учасники в контесті можуть самі легко знати, яке число голосів собі здобули залежно від числа передплат, які надішлють: Хай кождий коло цифри, що означує число надісланих долярів, зробить собі значок; коло числа долярів є подане відповідне число голосів.

Наколиб хто бажав, щоби подати йому особисто відомість, кілько голосів він собі здобув, ми йому напишимо під услівям, що він до свого листа долучить 2 центи на відповідь.

Про справи контесту не буде писатися в "Переписці."

$ 1 —	500	Голосів	$ 35 —	47 500	Голосів	$ 69 —	105 500	Голосів
$ 2 —	1 500	"	$ 36 —	49 000	"	$ 70 —	107 000	"
$ 3 —	2 000	"	$ 37 —	49 500	"	$ 71 —	107 500	"
$ 4 —	3 000	"	$ 38 —	55 000	"	$ 72 —	109 000	"
$ 5 —	3 500	"	$ 39 —	55 500	"	$ 73 —	109 500	"
$ 6 —	4 500	"	$ 40 —	57 000	"	$ 74 —	115 000	"
$ 7 —	5 000	"	$ 41 —	57 500	"	$ 75 —	115 500	"
$ 8 —	6 000	"	$ 42 —	59 000	"	$ 76 —	117 000	"
$ 9 —	6 500	"	$ 43 —	59 500	"	$ 77 —	117 500	"
$ 10 —	7 500	"	$ 44 —	65 000	"	$ 78 —	119 000	"
$ 11 —	8 000	"	$ 45 —	65 500	"	$ 79 —	119 500	"
$ 12 —	9 000	"	$ 46 —	67 000	"	$ 80 —	125 000	"
$ 13 —	9 500	"	$ 47 —	67 500	"	$ 81 —	125 500	"
$ 14 —	15 000	"	$ 48 —	69 000	"	$ 82 —	127 000	"
$ 15 —	15 500	"	$ 49 —	69 500	"	$ 83 —	127 500	"
$ 16 —	17 000	"	$ 50 —	75 000	"	$ 84 —	129 000	"
$ 17 —	17 500	"	$ 51 —	75 500	"	$ 85 —	129 500	"
$ 18 —	19 000	"	$ 52 —	77 000	"	$ 86 —	135 000	"
$ 19 —	19 500	"	$ 53 —	77 500	"	$ 87 —	135 500	"
$ 20 —	25 000	"	$ 54 —	79 000	"	$ 88 —	137 000	"
$ 21 —	25 500	"	$ 55 —	79 500	"	$ 89 —	137 500	"
$ 22 —	27 000	"	$ 56 —	85 000	"	$ 90 —	139 000	"
$ 23 —	27 500	"	$ 57 —	85 500	"	$ 91 —	139 500	"
$ 24 —	29 000	"	$ 58 —	87 000	"	$ 92 —	145 000	"
$ 25 —	29 500	"	$ 59 —	87 500	"	$ 93 —	145 500	"
$ 26 —	35 000	"	$ 60 —	89 000	"	$ 94 —	147 000	"
$ 27 —	35 500	"	$ 61 —	89 500	"	$ 95 —	147 500	"
$ 28 —	37 000	"	$ 62 —	95 000	"	$ 96 —	149 000	"
$ 29 —	37 500	"	$ 63 —	95 500	"	$ 97 —	149 500	"
$ 30 —	39 000	"	$ 64 —	97 000	"	$ 98 —	155 000	"
$ 31 —	39 500	"	$ 65 —	97 500	"	$ 99 —	155 500	"
$ 32 —	45 000	"	$ 66 —	99 000	"	$100 —	157 000	"
$ 33 —	45 500	"	$ 67 —	99 500	"	$101 —	157 500	"
$ 34 —	47 000	"	$ 68 —	105 000	"	$102 —	159 000	"

ТУТ ЗАВШЕ БУДЕ ПОДАНА МІСЦЕВІСТЬ, ДЕ МЕШКАЮТЬ 4 ПЕРЕДПЛАТНИКИ, КОТРІ ДО ТОЇ ХВИЛІ ОДЕРЖАЛИ НАЙБІЛЬШЕ ЧИСЛО ГОЛОСІВ У КОНТЕСТІ.

що Ти так трутив мене в пропасть, мене, котрого Ти зліпив немов глиняний сосуд, Ти укріпив мої члени, Ти укрив їх скірою і тілом, Ти вдунув в мене життя, і Твос милосердя занялося мосю душею. Хоч укрив Ти ці сномпш у глибині свого серця, все-таки знаю я, що Ти про це не забув. Наколи я допустився якої провини і Ти чекав якийсь час з тим, щоби вимагати від мене рахунок, для чого не допускаєш, щоби я тепер з неї очистився? Ні! Наколи жив я в безбожности, горе мені! І хоч і в справедливостиб я жив, все-таки мушу схилити свос чоло під тягарем пониження і болю. Коли обернуся, то Ти нападаєш на мене гей страшний лев, щоби притіснтати мене нечуваними муками. Ах! Чому я не помер, коли я родився, заки зір людського ока спочив на мені! Я був би перейшов з лона моєї матері у гріб і ніхто би й не думав, що я є на світі. І тому, що тільки мало днів відділяє мене від того гробу, за котрим я тужу, дай мені хоч троха відітхнути, заки безповоротно потону в тій країні темноти, у лоні замішання і вічного жаху."

Так говорив Йов. Ця країна пропастей, до котрої сходили по смерти душі справедливих, країна, котру він уявляв собі сумною і понурою немов ніч, в котрій треба було перебути гей цілу вічність, заким діждатнся обіцяного Спасителя, ця країна, або скорше ця темрява видавалася йому принадністю від цеї землі заллятої слезами.

Та ця відповідь не зворушила його приятелів: противно, вона розбудила їх гнів. Софар став говорити собі, і не побоявся питати Йова, чи вистачить багато говорити, щоби мати рацію, і чи це досить говорити неправду, щоби другим бесідникам не дати прийти до слова. "Ти кажеш, що ти чистий перед Богом, і тобі здається, що в твоїй бесіді нема нічого поганого. Але, селиб так Бог хотів відкрити тайни своєї премудрости і таїнство свойого закона, тиб зрозумів, що твої пе-

щастя далеко не дорівнюють твоїм провинам. Чи не знаєш ти, що неможливо проникнути глибини Бога, котрий є більшим, як земля, ширший від моря, котрого око пронизає марність чоловіка і розпізнає всі його беззаконня?"

І так, як і його товариші, він без жадного доказу твердив, що Йов є проступником, тай побуджував його, як і они, щоби признав свої провини. Тоді Бог би йому простив і віддав би йому попереднє щастя.

Йов погордого відповів на їх погорду. "Тож ви думаєте, що тілько ви є мудрі на світі і може уявляєте собі, що погибне і мудрість, коли ви погибнете. Мені невідомо, що ви знаєте і Бог вам закине, що ви покпили собі зі справедливости простодушного." І тоді, беручися до їх фалшивих доказів, говорив далі: "Чи це не є очевидна правда, що намети розбійників є часом переповнені золота, хоч рівночасно їх зухвалість кличе до Бога о піметь? Ви закидуєте мені пословиці давних людий; одначе, хоч би давні і посіли розважність, то все-таки сам тільки Бог є мудрий, тільки Він сам знає, чому Він зсилає нещастя на справедливих і лукавих; чому Він відбирає часом мудрість судіям, силу царям, святість священикам, знання старцям; чому Він погорду розливає часом на князях, нищить або видвигає народів, заводить їх начальників на блудні стежки, де вони, гей пяні, блукають у темноті і не можуть здибати одні других.

Я бачу це все і шукаю, які тому причини. І тому звертаюся до Всевишнього, бо тільки Він може мені це відкрити. Але ви неправду укладаєте і ширите переворотні твердження. Коли бажаєте, щоб ви видавалися мудрими, добре зробите, коли будете мовчати. Чи треба Богу, щоби ви боронили Його своїми неправдами? Ви, не безсторонні оборонці, чи думаєте ви подобатися Йому, коли подопчете моє право? Або

може хочете Його ошукати своїми пустими штуками? Він сам осудить вас для того, що ви хотіли боронити Його справу несправедливими средствами, і ваші доказн розлетяться гей порох. Тож мовчіть і дайте мені спроможність голосити то, що мій дух мені піддає. І хочби і знищив мене Бог, то я такой буду боронити моєї справи перед Ним. Бо-ж певно, що лицемір не знайде ласки у Його очах; але я не боюся нічого. Коли хоче мене судити, я є певний, що Він побачить, що я є справедливий.

Як кінчили життя переслідувачі Католицької Церкви.

ВСТУП.

Нещасний наш нарід і нещасна його доля особливо у Новій Країні. Не тому, що може нищать тут і мучать його дочасне життє, але найбільше тому, бо гей ціле пекло зібралося на те, щоби вирвати йому правдиву віру, незломну надію на Бога і любов, що є одиноким жередом правдивого щастя. Кілько то вже скажених бур шаліло над нашою Церквою, кілько душ ті бурі пірвали і порозбивали, це й трудно вже розказати. І нема кінця. Пекло далі шаліє, немов останні висильки робить, щоби пірвати весь народ. Не дивно, що ляк збирає людий доброї волі; вони тремтять на вид страшного розбиття, в якому пропадають не лиш душі слабі, незначні рядовики, але навіть ті, котрих Боже Провидіння поставило пастирями Христового стада. Дух анархії, дух розбунтованого большевизму, дух сатанської безбожности, прірвав навіть ряди Божих помазанників.

Тож і не дивно нам, коли приходять навіть від просто людля, що гей чудом ще держиться правди, такі листи, як от-цей, (подаємо вірну копію):

"....Посилаю передплату на "Голос Ізбавителя, бо я дуже люблю тоє читати; бо тут тепер, сказати, нема часописи такой, щоб ей варто було читати; бо що нарід тут в Америці робить, то страх; подуріли на здорові голови. Чогось хочуть, а не знають самі, що. Хотіли епископа,

прийшов; злий, бо поляк, а я бачу, що він нічого злого не робить.

Здоровлю вас сердечно....."

Який болючий лист! Проста душа, котра стала лицем в лице перед найстрашнішим маревом, котре навіть з Христового тіла дусило кроплі страшного, кровавого поту.

Ми полишаємо на боці питання, чи в Америці є які часописі, котрі варто читати, чи ні. Ми лиш згадаємо, що скромний орган гетьманських січий мав відвагу стати зі залізною силою по сторонї власти. Ми й не будемо говорити про це, що в Америці є часописі, що гей брудні канали вповюють у душї нещасного народу трутину большевизму і найгіршої анархії цілими струями. Ми тільки, хоч не хоч, ставляємо собі питання: Чи нарід серед такого умового і морального запустіння, полишений сам собі, чи він може устоятися при католицькій Церквї?

На це питання ми відповідаємо зовсім спокійно і безпечно: Може. Це залежить від одиниць. Бідні наші люди, що так жадно шукають правди у книжках, котрі їх затроюють духом єреси, схізми, большевизму і безбожности, немов слабнуть, дістають заворот голови на вид бурливого, некольного танцю, який чорти гуляють з людьми.

Дістають заворот голови, бо вона не годна добачити нічого поза тим запустінням. І це не дивно. Навіть інтелігенти, зовсім доброї волі, відвертають свої очи, щоби ухоронити себе від болючих вражінь.

А прецінь є спосіб на це, щоби глядіти на той пекольний рей спокійно. Треба лиш отворити очи широко, щоби бачити це, що було. Треба глибоко вщепити у свою душу незломне переконання, що так МАЄ бути. Чому? — Того ми негодні знати. Ум навіть найученіщих на те питання останеся німим. Але одно є певне: що Бог, Премудрий Бог, це допускає; хоч би міг перешкодити, Він не перешкаджає і нам остається лиш покірно схилити наші ума перед Його безконечного мудрістю, котра своїм блеском осліплює око нашого слабого розуму.

Та не лиш це! Бог допускає це **ДЛЯ ДОБРА!** Інакше воно не може бути і це доказує історія.

Сумнів, боязнь, знеохота можуть запанувати в душі вірного католика, наколи він не вміє запанувати над вражіннями. "Як не боятися, як не тратити охоти, коли прецінь всьо валиться, коли всьо бунтуєся проти епископа, коли всюда замішання, коли навіть священики, котрих я мав за добрих побунтувалися?" Так скаже не один. Та ми на відповідь пишемо цю статтю. Це не перша борба проти Церкви. Церков дивилася на ворогів, що розпяли Бога на Хресті; вона бачила, як могучі цего міра хотіли здусити єї в морю крови. Учені світа посвячували весь ум на це, щоби єї знищити; вона бачила епископів своїх, священиків, що єї здраджували, а прецінь, Вона по цій страшній борбі на наших очах чиста, свята, гарна, гей вчорай на світ прийшла.

Ми хочемо нашим читачам додати відваги під теперішню так страшну хвилю, коли діявол в Америці турмосить вірними душами. Хай вони спокійно ждуть! Хоч би і все валилося довкруги, хай не бояться! Хай сильною ногою стоять на тій гранітній скалі, котрої брами, сили пекла ньо зможуть зломати. Хай в цій статті вони учаться з минувшими Церкви, що вона побіджала у страшніщих бурях і побідить напевно і тепер.

ЖИДИ.

Вічно памятний, величавий образ!

В Єрусалимі, на платформі перед палатою римського урядника Пилата стоїть звязаний Христос. Нище, на долині, юрба роз'юшеного жидівського люду. Вони домагаються того, щоби Пилат засудив Ісуса Христа на смерть. Та що-ж! Пилат, це Римський урадник; він не знає, о що йде старшинам жидівського народу, чому вони хочуть смерти Ісуса. Він переконався, що Він невинний і не хоче Його засудити на смерть. Але Пилат, це чоловік, котрий любить розкоші, приємности життя, котрі приносить йому його високий уряд. Жидівські старшини це знають. "Єсли ти його не засудиш на смерть, то ти є ворог цісаря: бо цей Христос звав себе царем." Пилат задрожав. Що це значить? Вони готові донести до цісаря Тиверія, що він, Пилат, не хотів засудити на смерть чоловіка, котрий бунтувався проти цісаря. Він, Пилат, дуже добре знає, що Христос невинний, він знає, що всі оскарження Жидів є підлою брехнею. Але цісар Тиверій, це чоловік, котрий легко підозріває; він певно, по доносї Жидів, буде і його, Пилата, підозрівати. А коли цісар буде його підозрівати, то се значить те саме, що бути сказаним на смерть, або принаймні на утрату свого уряду.

Пилат, вічний взір підлої трусливости, котра з боязни о життя або вигоди, здраджує найсвятіщі обовязки, подав-

ся. Він умиває руки, що він ніби не винен. Але він винен. Це очевидно, бо-ж ніхто не може його присилувати до несправедливого засуду. А на його слова: я невинен в пролиттю крови цього невинного, юрби Жидів кличуть: Кров Його на нас і на наших дітий!

Це перше кровавe зусилля, щоби убити Католицьку Церков, залляти єї в крові вже у хвилі, коли Вона ей немовля ще в лоні свого Заложителя Бога-Чоловіка. Безумні вони! Вони не підозрівали, що смерть того Бога-Чоловіка, що Його кров, мала як раз напечатати знамя вічної побіди Церков, котру Христос так полюбив, що за Неї своє життя віддав. Та Церков побідила. У хвилі, коли вороги думали, що Вона розпята на Хресті і на віки згинула, вона як-раз прийшла на світ.

І який був кінець тих, що хотіли єї залляти, втопити в крові Єї Заложителя?

КАРА ЖИДІВ.

Щоб добре зрозуміти те, що ми розкажемо о тім, як страшно Жиди відпокутували своїй злочин, і яким тягаром спочила на них і їх дітях кров Ісуса Христа, до того треба передусім кілька заміток.

Наші любі читачі певно знають найважніщі події з історій того народу.

Жиди були народом вибраним. Їх прабатьком був Авраам, котрому Бог обіцяв, що з його потомства вийде Спаситель світа. Бог в особливший спосіб чував над тим народом. За осідок приготовив йому країну, котра лежить на схід від берегів середземного моря і називаєся Палестина. Ціла тота країна була поділена між потомків двапайцятьох синів прабатька того самого народу, Якова.

В тій країні вони заложили собі царство, котре називається юдейським; головним містом був Єрусалим. З початку на чолі їх держави стояли так звані судії, але пізніще Жиди вибрали собі короля. Найславніщі з їх королів були Давид, звісний пост, котрий під впливом Божим уложив гарні псалми. і Салomon, його син, мудрий так, що понад нього на світі мудріщого не було.

Та що-ж! В їх державі повстали роздори. Вони поділилися з разу на два королівства. Але сварням не було кінця. Сусідні володітелі, Асирійські і Вавилонські, здобули їх край і населенне завели в свою державу як невільників.

Пізніще позволено їм вернути домів. Вони в Єрусалимі відновили чудовий храм і знову стали жити спокійно. Та не на довго. За якийсь час інші володітелі їх побідили і при кінці, як раз у часі, коли Христос жив на свігі, їх держава була часть гей домінія великої держави римської, поганської, до котрої належав майже цілий тоді знаний світ.

Це була кара за це, що вони так часто бунтувалися проти законів Бога особливо, що здраджували часто правдиву віру тай приймали поганську віру своїх сусідів.

Останнім їх злочином було те, що відпохали від себе Ісуса Христа. Він знав, що їх за це чекає. Він їх любив, бож і їх хотів привести до Бога. З очима заллятими слезами глядів на чудове місто Єрусалим і предсказав, що з нього не лишиться камінь на камені. Він предсказав, що Єрусалим буде окружений ворогами зі всіх сторін і додав, що те покоління, котре Він мав на очах, буде бачити це страшне знищення.

Сорок літ минало як раз від того часу, коли Він це предсказав, а жиди, замість щоби каятися, підсичували ненависть Римлян проти християн.

І ось, пізніще але певно, страшна кара сходила на нещасний народ Богоубійників.

Те, що ми оповімо про ту кару, це не є видумки. Учені письменники, котрі жили в тих часах, списали те, що вони виділи і, що розказували очевидці; їх записки лишилися до тепер, ми їх маємо і з них знаємо про всі події, які тоді збулися. Найславніщі з тих письменників, це Римський історик Тацит і Жидівський історик Йосиф Флявій. От, що вони для нас писали:

Жидам навкучило на решті панування Римлян і вони збунтувалися.

В чотири роки перед бунтом в їх ушах загомоніло знова імя Ісус. То не був Ісус, Бог-Чоловік. Його вже давно не було між Жидами. То був син Анама, якогось селянина. Він прийшов до Єрусалиму в часі празника Кучок. Місто було тоді багате; тішилося спокоєм, а він наразі голосно став кричати у храмі: "Голос зі сходу! Голос зі заходу! Голос від чотирох вітрів! Голос проти новых обручників і обручниць! Голос проти всього народу!" Відтак днями і ночами бігав по площах і вулицях тай кри-

чав так само. Один з начальників Жидівських, не могучи знести того понурого крику, казав його злапати і бити. Та він нічого не сказав на свою оборону, жадним словом не накинувся на тих, що його били, але далі продовжав свій сумний крик. Урядники при кінці стали думати, не без причини, що той чоловік кричить під надприродним впливом і привели його до Римського управителя Альбіна. Він приказав його бити прутами так, що тіло потріскало аж до костий. Але він на кождий удар відповідав ще сумніщим голосом: Горе, горе, Єрусалиму!

Судія став його питати, хто він є, відки він, і чому так кричить, але він не відповів нічого, тілько далі кричав: Горе, горе, Єрусалиму! Управитель нарешті казав його пустити як варята. Через цілий той час аж до початку війни, ніхто не видів, щоб він до когобудь говорив. Лиш слова: Горе, горе Єрусалиму!, можна було чути кождого дня з його уст. Ніколи не образив він нікого з тих, що кождого дня його били, і не дякував тим, що давали йому їсти; одинока його відповідь, це був лиш сумний, понурий крик, завше той самий, тільки в часі свят ставав він сильніщий.

Так кричав він без перерви аж до хвилі, коли Римляни обляглн Єрусалим, в котрім згуртувалися збунтовані Жиди, і коли на власні очи бачив, що його пророцтво ся сповняло. Через цілий той час його голос ні не ослаб, ні не охрип; а кричати перестав він тоді, коли перестав жити. Одного дня, коли йшов здовж мурів обляженого міста, зачав він сильніще кричати, чим звичайно: "Горе місту! Горе народу! Горе храму!" Потім додав також: "Горе мені;" в тій хвилі досягнув його камінь кинений машиною зі сторони облягаючих і він упав неживий.

Це розказує сам очивидець, Йосиф Флявій. Пімста Божа стала видимою в тім чоловіці, котрий не робив нічого іншого, не жив для нічого іншого, тільки на те, щоби предсказувати наближаючіся кари.

Цей пророк нещасть, котрі висіли над Єрусалимом, називався також Ісус. Жиди відопхали від себе Ісуса, котрий звіщав їм ласку, милосердя і життя; для того Бог післав іншого, що також звався Ісус, щоби він звістив Жидам кари, перед котрими вже не було ратунку.

Дальше буде.

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

ДЛЯ ЧОГО НЕМА ВЖЕ ЧУДЕС?

Насамперід, що це є чудо? — **Чудо**, це є яке-небудь явище, яке можна спостерегти змислами, і яке очевидно перевищає сили природи.

Це є щось, що тільки Бог може зробити; через чудо заявляє Він у надзвичайний спосіб своє засягання у справи світа.

"Для чого вже нема чудес," питаєш.

На це я даю дві відповіди:

1. Ще є чуда, і є їх багато, 2. Це зовсім природно і легко зрозуміло, що їх є менше, чим у перших століттях християнства.

1. Ще є чуда.

Я, що до тебе говорю, я міг би тобі сказати, що я бачив чудеса і крім того, що я бачив многих осіб, на котрих збулися **справжні чуда**, так як на примір нагле уздоровлення зі слабости, яку лікарі проголосили невилічимою.

Але я волію переказати тобі одну подію, що має загальніще значіння.

В часі, коли був у Римі Папа Венедикт Чотернай-

цятий, загостив до Риму один Анґлієць, протестант. Він розмавляв з одним Кардиналом о католицькій релігії, нападав на неї досить остро і понад усе відкидав чудеса, зділані за посередництвом святих, гей би вони були фалшиві.

В коротці опісля кардиналови припав обовязок, щоби розслідити деякі документи, котрі відносилися до справи, в котрій ішло о те, щоби одного Божого слугу проголосити блаженним. Кардинал передав ті документи згаданому протестантови поручаючи йому, щоби їх прочитав, розважив, і щоби відтак сказав, до якої міри варто вірити подіям, про які ті документи свідчили.

По кількох днях Анґлієць приносить документи розправи з поворотом. "Тож, пане," заговорив кардинал, "які є ваші вражіння у справі цих документів?"

"Справді, Еміненціс, я признаю, що не можу сказати нічого противного,-і єслиби всі чуда Святих, котрих ваша Церков проголошує святими, були такі певні, як от-сі чуда, я б над тим мусів застановитися. . . ."

"Дійсно?" відповів Кардинал з усміхом; тоді нам у Римі трудніше догодити, як вам; бо ці документи нам видалися невистарчаючими і цілу справу відкинено."

Анґлійця це так ударило, що він взявся до глибшого студіювання католицької віри. Закн виїхав з Риму, він вирікся протестантизму і присягнув на вірність Католицькій Церкві.

Тота надзвичайна строгість існує до тепер ще, коли йде о те, щоби когось проголосити блаженним І тому, що так, як попереднпми віками, так і тепер є люди, котрих Церков проголошує святими, тому що Церков не проголошує **нікого** святим без строгої розправи і домагається, щоби через його заступництво сталося **принаймні пять чудес**, то ми маємо право твердити, **що і тепер ще діються чуда.**

2. Крім того я відповідаю: Є **менше** чудес, чим було на початках християнства і так і має бути.

Задля трох причин:

1. Бо правдива ціль чудес є осягнена: наверненя світа і утвердження християнської віри.

2. Бо осягнення тої ціли не могло статися без чудес і то без великих чудес, і тому воно само на вічні віки доказує, що ті чуда збулися.

Тільки наглядне Боже походження Християнської віри, що проявилося великими дивами, могло бути в силі, щоби перекопати поган, так силно відданих змисловим приємностям і жидів, так дуже завзятих, о тім 1. що **Ісус Христос**, убогий і розпятий, був Богом; 2. що правдивою є Його наука, котра зовсім противилася їх найглибше вкоріненим думкам; 3. що Апостоли і їх наслідники були Богом післані.

Єслиби світ був навернувся до християнства без чудес, то то саме булоби найдивніщим, ніяк незрозумілим дивом.

3. Бо ми маємо в цій хвилі на очах так ясний доказ Божества нашої вірп, як були і чудеса в перших віках християнства для перших християн: то значить пророцтва Євангелія і їх сповнення у світі.

Є дві природні і Божі річи, котрі показують Божественність християнства: 1. Чуда Ісуса Христа і Його посланників: 2. сповнення пророцтв, котрі є списані в Євангелію.

Перші християни бачили чудеса, **але не бачили сповнення** пророцтв, які був виголосив Божественний Учитель: а прецінь вони мусіли в ті пророцтва непохитно вірити, і вони легко вірили в ті пророцтва задля чудес, які вони бачили.

А ми знова, ми не бачимо чудес, які бачили наші попередники; але ми **бачимо** сповнення пророцтв Євангелія; і то що ми **бачимо**, це вистачить, щоби ми легко вірили в чудеса, котрих ми не бачили.

Очевидні чуда провадили перших християн до того, щоби бути певними, що пророцтва на певно ся

здійснять; очевидне сповнення пророцтв нас приводить до того, що ми певні, що є справжні чудеса.

Чудо, це був доказ перших хрістіян; а противно, пророцтво це наш доказ через очевидний факт, що воно збулося.

Зазначім також, що цей доказ зі сповнення пророцтв, є може ще більше рішаючим, як доказ із чудес, в тім значінню, що має із дня на день скріпляє його силу.

І так постоянність Столиці святого Петра, розсіяння Жидів, що тревае до тепер, і рівночасно також тревання Жидів через 19 соток літ і так дальше, це є факти, що вдаряють більше, як наколиб вони тревали тілько від трех або чотирох соток літ. І если світ буде тревати ще кілька тисяч літ, цей доказ Божественности нашої Віри буде діяти ще сильніше за три або чотири тисячі літ, чим тепер.

Тож це не дивно, що тепер є менше чудес, чим їх було в перших століттях хрістіянства.

Наші Місії.

Час перед Великоднями Святами, се час великої душевної праці, заразом і місіонарської праці. Як звичайно, так і сего року наші місіонарі посвятили сей час місіям. Тамтого року ті місії відбулися серед галицьких Українців; сего року угорська дієцезія Преосвященого Такача, була полем місіонарських трудів.

Проповідали Впр. о. Кінцінгер і о. Бахталовський; свою працю зачали вже з кінцем лютого тому, що цілий ряд парохій бажав в себе мати місію. Початок зробила парохія в **Клівелянді.** Се одно з великих міст Сполучених Держав, лежить в стейті Огайо, широко розтягаєся над озером Трі. В місті тім є сім католицьких парохій східного обряду, три угорські, одна галицька, одна хорватська і одна мадярська. Наша місія відбулася в угорській парохії при вулици Сковіль у днях від 27 лютого до 6 марта. Парохом о. Стефан Ґуляший. Церков гарна, простора. За стараннем Впр. о. душпастиря місійні богослуженя відбулися дуже торжественно, при великій співучасти місцевого духовенства.

В часі сеї місії сталася одна подія, що викликала велике вражіння на многих: В четвер вечер була на проповіди одна дівчина, що вже ходила до висших шкіл. По відправі вернула до дому, і оповідала, що чула. Нараз зробилося ей слабо. Перелякана мати побігла сейчас до сусідної хати, де мешкав священик, і якраз були у него два лікарі. Всі скоро поспішили до хорої дівчини... але за пізно; вона вже не жила. В Божі надія, що щасливо вмерла, бо була се добра дівчина, а вмерла по проповіди о Божій любови.

Перед кінцем сеї місії один з місіонарів мусів виїхати, щоби зачинати другу місію в **Бінгемтон,** в стейті Ню Йорк. Є се одна з більших угорських парохій. Се можна було завважити від першого дня місії. В неділю (6 марта) на першій Службі Божій повна церков дітей; а треба зазначити, що церков велика. Дуже миле вражіння робило се, що ті сотки дітей прекрасно співали церковні пісні. На великій Службі Божій церков заповнилась старшими. Подібно, а може ще ревніще горнувся народ через протяг цілої місії. На благословення дітей явилось до 700 дітвори. Висповідавши понад 900 осіб, місіонарі мусіли попращати добрих Бінгемтонців і їх ревного пароха Впр. о. Бітарого, щоби проповідати місію в **Олд Фордж.** Се є невелике майнерське місточко у стейті Пенсильвеній, близько Скрентону.

Олд фордж числить всего около 13.000, але мимо того того воно здобуло один рекорд в цілих Сполучених Державах: ото має воно найбільший процент дітей. Парохом нашої церкви є тут Впр. о. Рунтаґ. Родин наших тут не много, яких півтора сотки; однак та горстка оказала надзвичайну ревність в участи св. місій, і то як старші, так і молодіж. Мило було дивитися на се, як в часі навіть раніших наук було много молодців. Та заки був час спізнати лучше вірних сеї парохії, ледви місіонарі могли полюбити сердечних учасників сеї місії, а вже треба було їхати дальше, щоби нести слова Божої правди і небесної потіхи парохіянам церкви св. Николая в **Йонкерс.** Се місто знане місіонарям з місії в церкві св. Михайла. Обі церкви недалеко, а вірні обох церков жиють у приязних відносинах. Церков св. Николая, се одна зі старших церков, збудована єще в р. 1892. Парохом сеї церкви Впр. о. Рошкович. Місія тревала тут від 20 до 28 марта. І старші і дітп добре ходили на науки. Були се дійсно благословенні дні для парохії.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ЛИПЕНЬ. НАВЕРНЕННЯ ПОГАНСЬКИХ МАС.

Ісус Христос, бажаючи дати пізнати своїм слухачам, якою має бути Церква після Божих замірів, порівнав єї зі зерном горушним. Воно мале, але коли його посадиться, воно скоро і сильно пускає пень і галуззя так, що при кінці птахи неба можуть у ньому гніздити.

Це образ Церкви... Вона має широко розростатися. Вона є деревом, котрого коріння вирастає з Ісуса Христа, пускає пень, що пнеся у країни вічности і стелить свої могучі галузи по цілім світі.

Це насіння посіяне Богом... Та ворог чоловіка сіє своє насіння, що пхається поволі по Божій ниві людських душ. Гей дикий, сильний бурян, запускає воно своє коріння і не позволяє, щоби дерево життя запустило там власне коріння. Цим злим насінням, то схізми, єреси, недовірство, большевизм, безбожність, що стелуться по світі.

Чому дерево Ісуса Христа, Католицька Церков, по 19 сотках літ, не є сильнішим, чому єї галуззя, єї листя, єї цвіти не є численнішї? Бо ледова тінь фалшивих вір укриває величезне число людських душ і не допускає до них тепла дучів Божого сонця правдивої віри.

В цілім світі є армія 304 міліонів Католиків. Проти цеї армії стоять ряди злучених схизматиків, протестантів і Жидів, що разом числять 384 міліонів.

Протестантизм, рідний батько большевизму, магомеданство і безбожність страшною струєю бажають залляти світ. Їм це не вдасться. Але з другої сторони ми мусимо скріпляти і поширяти огонь любови і правди, котрі Ісус приніс на світ і по нашим силам ширити царство правдивої віри.

Передусім треба місіонарів, щоби сіяли зерно Божого слова, що малибн відвагу зіставити вигоди, багацтва, приємности родинного життя а віддатися апостольському самовідреченню і ревній праці для спасення душ.

Місіонарів за мало, бо вірні не досить себе усвячують, не досить моляться о навернення поган, люблять тільки власні вигоди.

Хай члени Апостольства Молитви моляться, хай священики, хай родини, парохії, ріжні організації стараються на всякі способи спомагати місійні праці... Принаймні, хай кождий молиться, щоби огонь Серця Спасителя загрів і відновив душі міліонів нещасних поган правдивою вірою і Божою любовю.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Згідно з розпорядком Пана Головного Отамана "Січей" Америки і Канади ч. 6-27 і розпорядком Обозної Команди "Січей" Канади Ч. 11-27-П. оповіщенним офіціяльно в справі святкування 3-х Роковин Істнования "Січей" Канади — Окружна Команда "Січей Саскачевану оповіщує отсим, що **дня 8-го липня 1927 року має відбутися в тій ціли у місті Йорктоні в провінції Саскачеван при Колєгії св. Йосифа.**

Окружний Здвиг „Січей" Саскачевану

УЧАСТЬ В ЗДВИГУ.

В сім здвизі мають взятн участь всі Членкині і Члени Січової Орґанізації, які меникають в провінції Саскачеван. Як гостей Окружна Команда "Січей" Саскачевану запрошує на сей здвиг і на січові наради всіх Добродіїв-Жертводавців і Прихильників Колєгії св. Йосифа в Йорктоні, а також дійсних членів українських католицьких парохій сеї провінції. Окрім сих. Окружна Команда запрошує на сей Здвиг в характері гостей — Членів і Прихильників Січової Орґанізації і з инших провінцій Канади.

ВИМОГИ НА ЗДВИГ.

1. Члени і Членкині Січової Орґанізації з провінції Саскачевану згуртовані в окремі сотні і гуртки січові в сій провінції мають бути в Йорктоні вже 7-го липня, на відпустовий день у празник св. Ів. Хрест. Спанє для всіх членів С. О. з Саскачевану приготоване Окружною Командою в салях Колєгії.

2. Січові Сотні мають прибути на сей Здвиг з січовими прапорами і відзнаками, а кождий Член і Членкиня мають мати при собі членську січову легітимацію.

З. Прибуваючих Січовиків і окремі "Січи" витають, інформують і розміщують Студенти Січової Школи, після розпоряджень і наказів Окружної Команди, яка переводить сей Здвиг.

ПРОГРАМА ЗДВИГУ.

Пятниця дня 8-го липня 1927.

Год. 6-а рано: Збірка цілого Округа в гімнастичній салі Колеґії і відмарш в ліс на ранні вправи.

Год. 8-а рано: (По ранніх вправах) Полева Служба Божа за всіх українських Старшин жовнірів і героїв, котрі полягли головами в добрій вірі за українську національну державність. По службі Божій посвячення січового прапора одної з прибувших на здвиг сотень. (При полевій Службі Божій сотні уставлені в кольонах).

Год. 10.30 рано: (по Службі Божій) Окружний Звіт за сотнями (округ сформований в оден полк у лаві.)

Год. 10.45 рано: Вправи окремими сотнями на площі перед Колеґією.

Год. 11.15 рано: Вправи цілим полком.

Год. 11.30 рано: Збірка сотень в чотирокутник і переданнє січового прапора та відзначення.

Год. 12 в полудне: Почетний марш (дефіляда) перед Обозною Старшиною.

Год. 12.30: Спільний Обід в Колеґії.

Год. 3. по обіді: Отвореннє січових нарад з присутними ґістьми. (На тих нарадах буде виголошених 3 реферати).

Год. 7-а по нарадах: Довірочне засіданнє Січових Старшин.

Год. 8-а вечер: Січовий концерт в салі Колеґії.

ОКРУЖНА КОМАНДА "СІЧЕЙ" САСКАЧЕВАНУ,
при Колеґії св. Йосифа в Йорктоні, Саск.

НАША ПЕРЕПИСКА.

На всі листи адміністрація відповідала цього місяця осібними листами. Ми просимо дорогих наших читачів, щоби уважно прочитали собі оголоження у справі контесту, яке є долучене до цього числа в середині.

Сердечне Спасибі всім тим, що цього місяця відновили свою передплату — **Хай усі остануться вірними** — глядіть на свій адрес на коверті; там є назначена дата, коли Ви маєте заплатити свою передплату.

Передплатники, що зміняють адрес або місце помешкання повинні зараз повідомити Адміністрацію "Голосу Ізбавителя." і **дати конче і стару і нову** адресу. В противнім случаю "Гол. Ізб." йде далі на стару адресу і зовсім марнується; в тім случаю ми не зобовязуємося доповнити пропащі числа.

Ми висилаємо "Голос Ізбавителя" всім предплатникам регулярно, кождого місяця. Одначе, тому що по дорозі мусить він перейти через так багато рук, так трапляється, що заки дійде на призначене місце, він згубиться; в тім випадку сей час треба дати знати до Адміністрації і зазначити ясно, котрого числа бракує і ми його вишлемо. — Коли одначе наші читачі не одержали якого числа, хай будуть ласкаві заждати до кінця місяця, бо може трапитися, що на почті зайшли немилучі спізнення; в противнім случаю ми непотрібно приневолені післати 2 числа.

ВИЙШЛА З ДРУКУ НОВА КНИЖКА

Під заголовком:

"ЦЕРКОВ УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ"

З під пера о. П. Божика, обіймає 332 сторін. Книжка обіймає 6 цалів ширини і 9 цалів довжини — займаюча і дуже приступно написана.

Цікавість і вартість книжки сама за себе говорить. Замовляйте сейчас бо наклад невеликий.

Ціна одного примірника $1.00

ЗАМОВЛЕННЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ: —

THE REDEEMER'S VOICE, BOX 299, YORKTON, SASK.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.	Чи біблія спасає	25 ц.
Життя св. Йосафата.	75	Діточа присяга	5
Короткі Розваги над станом душі..	5	Як молитися на Вервиці	5
Мартин Лютер	15	Потіха для терпячих	5
Духовна Вязанка	10	Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Молебен до С. Хр.	5	Основні Правди	15
Молитва могуче средство спасення.	30	Від школи до касарні	5
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5	Чи наука противиться Вірі?	5
Набоженство в честь св. Йосифа..	20	Всьо переминає	5
Незабудька для молодих дівчат.....10		Яка повинна бути сповідь	15
О Вірі	25	Наслідування Христа	125
О Любві	5	Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
О покаянню	15	Eastern Catholics	20
Розваж то добре	50	Польні Лелії	25
С. Тереса від Дитятка Ісус	20	Картки до велик. сповіди.	25
Христ. Невіста	75	Коляди	15
Читання о Преч. Ділі	25	Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Народний Катихизм	20	Тропарі воскресні і т. д.	10
Сердешня Мати	15	Життя св. Йосафата в управі	100
Червона Смерть	15		
Памятка для робітників	10		

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки вислатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і вливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave, — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, брацтв і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

PHONE Office 296, Residence 278

W.B. O'Regan, B. A
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. Лист за Серпень 1927. Ч. 8.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Се Єрей Великий. — Великий Ювилей. — Біблійні оповідання. — Призивай Помочи Марії успішно. — Як кінчили життя переслідувачі Католицької Церкви. Несподіваний успіх. — Католицьким світом. — Наші Місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

В справах, котрі ся відносять до редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
Box 299 – Yorkton, Sask., Canada.

Адреса Отців Місіонарів є:

RUTHENIAN MISSION
BOX 299
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗВИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ЯК МАЄТЕ ПРИЯТЕЛІВ У
СТАРІМ КРАЮ

ТІКЕТИ до усіх і з усіх частей СВІТА

КОТРИМ ВИ ХОЧЕТЕ ПОМОЧИ В ПРИЇЗДІ ДО СЕГО КРАЮ. ЗАЙДІТЬ ДО НАС. МИ ЗРОБІМО ВСІ ПОТРІБНІ ПРИГОТОВАНЬНЯ.

W. G. GRAHAM, Ticket Agent, YORKTON.
TELEPHONE 173.

АҐЕНТ НА ВСІ КОРАБЕЛЬНІ ЛІНІЇ
або порозуміться з котрим небудь аґентом

CANADIAN NATIONAL

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІҐІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

КАЛЄНДАР НА СЕРПЕНЬ.

1. П. Пр. Макрини
2. В. Св. Прор. Ілії (на нед.)
3. С. Пр. Симеона Юрод.
4. Ч. Св. Марії Магдал.
5. П. Св. ММ. Трофима і Теофіля
6. С. † Св. Бориса і Гліба
7. **Н. Успеніє Св. Анни**
8. П. Св. СМ. Єрмолая
9. В. † Св. ВМ. Пантелеймона
10. С. Св. Апп. Прохора, Нікопора
11. Ч. Св. М. Калиніка
12. П. Св. Ап. Сили, Силуана
13. С. Прп. Евдокима
14. **Н. Чесного Хреста,** Братів Макав.
15. П. Перен. мощ. св Пер. М. Стефана
16. В. Пр. Ісаака, Далм., Фауста
17. С. 7 Дітий в Ефезі
18. Ч. Св. М. Евгинія
19. **П. Преображення Госп.**
20. С. Прп. Дометія
21. **Н. 10. по Сош. Св. Еміліяна**
22. П. † Св. Ап. Матія
23. В. Св. Архідіяк. Лаврентія
24. С. Св. М. Архід. Евпла
25. Ч. Св. ММ. Фотія, Аник.
26. П. Прп. М. Максима
27. С. Св. Прп. Міхея
28. **Н. 11. по Сош. Успен. М. Б.**
29. П. Перен. нерукотв. образа
30. В. Св. М. Мирона
31. С. Св. ММ. Флора і Лавра

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СЕРПЕНЬ.

7. Н. 8.по Сош. і Успеніє св. Анни. Г. 7., Ев. утр. 8. — На літ.: Троп. воск. і св. Анни, Конд. воск., Сл.: конд. св. Анни, Ін.: Богор. по гласу наславника. — Ап. 124 і 210., Ев. св Мат. 58 і Лу. 36.

14. Н. 9. по Сош. Поход Чес. Чрест. Бр. Мак. — Гл. 8., Ев. утр. 9. — На утр. по Славос. винесення Чес. Хреста. — На літ.: Троп. нед. і Кресту, Сл. конд. нед., Ін.: конд. Кресту. — Ап. 128 і 330., Ев. св. Мат. 59 і 38.

19. Пят. Преображення Г. Н. І. Х. — Всьо празнику.

21. Н. 10. по Сош. Гл. 1., Ев. утр. 10. — На літ.: Перші 2 антиф. Преобр. — Троп. нед. і Преобр., Сл.: конд. воск., Ін.: конд. Преобр. — Ап. 131., Ев. св. Мат. 72.

28 Н. 11. по Сош. Успення М. Б. Гл. 2., Ев. утр. 11. — Всеночне. — Троп. воск. і Усп., Сл. конд. воск., Ін.: конд. Усп. — Ап. 141 і 240., Ев. св. Мат. 77 і св. Лу. 54

Се Єрей Великий.

"Голос Ізбавителя" скромно долучуєсь до всіх тих, котрі виразили свої сердечні чувства любови і привязання до нашого Архієрея з нагоди пятьдесятих роковин їх уродження.

Спільні ідеали, спільна праця і спільні трудности в боротьбі звязали нас сталевими оковами любови і пошани до їх дорогої особи.

Чи можемо ми показати ту любов інакше, як заявою, що кбок за кроком ми, місіонарі, будемо іти за Ними на Хрестній дорозі їх обовязків?

Ті обовязки перевищають людські сили... Ми знаємо, яка глибінь тягару міститься в тих простих словах "Епископ Канадийських Українців."

Борба на життя і смерть, де Вони без торгу виставили найкращі літа мужного віку. Бути на очах вірних, щоб давати їм примір святого життя, бути на очах ворогів чужих, а особливо своїх, щоб вони з піного сатанської злоби кидалися на Них, як на мур, за котрим укриті тисячі душ, злучених в однім ярмі Правдивої науки віри і обичайности... Бути майже одинцем!

Священик, що жиє в Канаді, і тільки він, знає, що голий факт, бути католицьким, Українським епископом, се значить бути героєм... І бути епископом вже 15 літ!... Ми признаємося, що на сам лиш образ обставин і обовязків до сповнення, в котрих і для котрих нашому Архієрею приходиться жити, ми здригаємося!

Бог їх працю благословив. Історія колись віддасть їм справедливість, особливо в річах, де для звичайних вірних ділання Духа Святого в їх праці було закрите густою хмарою незрозуміння з їх сторони.

Ми молимо Бога, щоб дав їм силу ще других 50 літ прожити тай працювати між нами. Щоби Вони дочекалися овочів своєї праці... коли в інших частинах і сторонах пекло рвеся і казиться, щоби Вони дізнали мира, бож то саме пекло Вони у своїй дієцезії фактично зломали подвигом, який мабуть переплатили десятками літ життя...

Благословіть, Владико, своїх дітий!

Великий Ювилей

Великий ювилей, ювилей тисячстолітньої річниці уродин Святого Кирила, Апостола Славян!

Память уродин апостола. котрого Боже Провидіння вибрало, щоби понести світло Христової науки враз зі своїм братом Методієм, до Славянських народів. Се само собою вистарчить, щоби ми були зобовязані любити і почитати їх в особливший спосіб; бож се наші батьки над батьками, батьки наших душ.

Та не лиш се! Наколи ми все повинні їх шанувати, до них молитися, то особливо в наших часах, а наді все тут, в Новій Країні, за морем, на еміґрації.

Чому? Серед нещасного заколоту, в якім сатана турмосить душами, щоби їм вирвати віру, вони, оба ті апостоли, повинні бути для цілого нашого народу цементом, що тісно вяже нас з Христовою Церквою. Ми через них дістались до Неї і в сих тяжких часах ми повинні знати їх життя, їх віру, їх бажання і стремління, щоби після того уладити наше релігійне життя.

Се не є факт малої ваги, що цілий славянський світ віддає їм честь разом з цілою Церквою, починаючи від Вселенського Архієрея, Папи Римського, котрий приказав, щоби память тих двох святих святковано торжественно по всіх Церквах.

Сей факт є свідоцтвом, що наука і життя тих двох святих мужів є без цілями і для католиків і для православних. Се переконання Східної і Західної Церкви мусить послідовно відбитися на способі думання дітий обох Церквий.

Для всіх вони є апостолами правди; мужами святого життя. Коли так, то й всі мають приймати їх науку і по своїм силам наслідувати їх життя; в противнім случаю віддавання їм почести булоби лиш фарисейством.

Очивидно, єслиб усі приняли їх науку, тоді в християньскім світі булаб лиш одна віра — віра католицька, а не інакша. — Чому? — Тому, бо Святі Кирило і Методій були вірними дітьми Католицької Церкви.

Серед релігійного замішання, котре панує в нашому народі, нераз можна почути засаду: Ми повинні триматися тої віри, якої трималися наші батьки. Густо-часто цю засаду можна почути навіть з уст католиків, або й читати в їх писаниях. Одначе, колиб тоту засаду приняти так, як вона стоїть, тоді треба памятати, що вона є зовсім **фалшива.**

Се неправда, що ми масмо триматися віри, котрої трималися наші батьки, або скорше се залежить: Єслі наші батьки трималися правдивої віри, тоді добре! Нам треба сї триматися, не тому, що **батьки** наші сї трималися, але тому, бо вона **правдива.**

А противно, єслиб наші батьки трималися фалшивої віри,тоді нам неможнаб сї триматися, бо вона фалшива. Коротко сказавши, тут не може йти о те, чи **батьки** трималися якоїсь віри, але о те, чи **віра,** котрої батьки трималися, **була правдива,** чи **фалшива.**

А якої віри трималися наші батьки? На велике щастя для себе і для нас — правдивої; тої віри, котру голосили святі Апостоли Кирило і Методій. Тої віри і ми масмо триматися, хоч би там і ціла Америка тай Канада сї від себе відпхали.

Ми знаємо, що недоучені студенти,-що тепер є в Канаді (десь інди не могли би бути) ніби — отцями ніби — української церкви, скільки можуть, кричуть, що віра наших батьків, се віра схізматиків. Ми навіть були свідками, як один з їх "головачів" на старі літа нечесно перекручував слова Євангелія, щоби здурити своїх "вірних."

Але от! Хоч вони самі в калабани і туди пхають тай тягнуть інших нещасних, вони все таки уважають, щоби в тій калабани було троха води а не голе болото — бо-ж до такого болота трудно когось затягнути, хибаби хто зовсім з розуму зійшов. До кропель тої води належить і се, що вони хоч не хоч віддають честь Святому Кирилу і Методію, признають їх за жерело правдивої науки. . . . .

Лицеміри! Чому вони не скажуть, що святий Кирило і Методій були слухняними дітьми папів Римських? Чому вони розривають дітий сих Святих Апостолів, тай тягнув їх до якихось сект, котрих ті святі Апостоли ненавидять?

З тим Ювилеєм серед нашої еміґрації повинен ся скріпити дух Католицької Церкви, дух привязання і любови для Неї. Їх життя є для нас безсмертного наукою.

Нам трудно на кількох сторінках описати те життя. Хай вистачать деякі згадки, котрі особливо є практичні для нас.

Вони оба були дітьми Католицької Церкви, і навіть тоді, коли німецькі церковні достойники з політичних (а не релігійних причин) виступали проти них і справили їм неодну гірку хвилю життя, вони все з любовю держалися тої Церкви. У хвилях, коли найбільше терпіли, вони завше дізнавали потіхи і скріплення від Папів Римських.

Правда, що вони в нашім народі самі особисто не проповідали. Одначе тії, що принесли до нас світло правдивої віри, принесли його в мові і писмі тай у

кицгах, уложених через них. Для того і ми називаємо їх своїми Апостолами, для того не дивно, що їх почитають по цілім славянськім світі.

Їх наука має для нас безмірне значіння особливо для того, бо вони жили і працювали серед славянських народів, проповідали **католицьку** науку, слухали Папів Римських як раз тоді, коли зачалася пещасна схізма в Царгороді. Їх наука була потверджена через Римських Папів, Римські Паши зробили обох братів епископами, Римські Паши боронили їх проти ріжних закидів, Римські Паши приказували вірним в їх дієцезіях, щоби їм підчинялися, Римські Паши потвердили їх богослужебні книжки, Римські Паши потвердили славянський обряд, після котрого вони правили богослуження.

І се як раз у тім часі, коли Фотій бунтувався проти Католицької Церкви. Се намацальний, неоспоримий доказ, що славянські народи, котрі уважають святиб Кирила і Методія своїми Апостолами, визнають хоч не хоч, що в дійсности вони повинні бути Католиками.

Ще одна замітка. Вище згадані нібн-"отці" часто з характеристичною безличністю твердять, що Паши Римські самі признали Царгородських патріярхів собі рівними через потвердження двайцять осьмого правила на соборі в Халкедоні. Після того правила чи рішення, патріярхи царгородські булиб мали мати таку власть, як Паши Римські. Одначе представники Паши Римського на тім соборі цілком ясно то рішення відкинули: Не собор може казати, хто є головою Католицької Церкви, — бо Ісус Христос сам сказав, хто ним є: Святий Петро і його наслідники, Паши Римські. Той собор відбувся року 451.

Коли Фотій і подібні йому, що бунтувалися проти Голови Церкви, укладали списи рішень соборів, вони звичайно там всували також той 28. канон (рішення), гей би воно було потверджене.

Тимчасом святий Методій, коли був Архієпископом, приказав перекласти, чи сам навіть переклав також тоті списи правил (номоканон). І ось, що в тім перекладі читаємо про той 28. канон:

"Треба знати, що святий Папа Лев, що правив тоді на троні Старого Риму, **того канону не приняв. І не згодився в тій справі зі святим Халкедонським Собором**, але написав до собору, що нічого такого не пришимає..... Для того **деякі епископи**, присутні на соборі, того канону **не підписали.** І се не правда, що той канон каже, що для того, бо старий Рим панує, для того йому святі отці дали честь. Але **вже від початку**, через степень віри, то значить найвищому з Апостолів, **Петрови** (та честь була дана). Бо від **самого Господа Ісуса Христа чуючи голос:** Петре, чи любиш мене.... уряд і першу столицю одержав.... Хай буде звісно, що цісарі мешкали в Медіолані і Равенні, де їх палати ще до тепер стоять, все-таки тим містам не дано задля того гонору. **Бо достоїнству і начальству священичого уряду був даний гонор не через ласку людий, але через Божий вибір** і апостольську власть. Бо аж до кінця **гонори старого Риму є незрушимі.** Для того, що Римський Епископ є **начальником усіх Церквий.** задля гонору він не є примушений, щоби приходити на святі вселенські собори. Але без його згоди.... жадний вселенський собор не існує."

Це є чудова памятка, яку святі Апостоли Славян нам лишили, щоби ми, їх діти, знали, яку віру вони голосили і в слід за ним, яка має бути наша віра.

Дав би Бог, щоби була скоро вислухана молитва, висказана в тропарі тих двох великих Святих: Владику всіх молите, вся язики славянськія утвердити в єдиномислії.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Бертє о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ЙОВ.

ТРИ ПРИЯТЕЛІ.

(Продовження.)

"О, Боже мій, усунь сю руку, що мене роздушує, розжени мій жах; відтак поклич мене, щоб я став перед Твоїм судом, а я буду відповідав Тобі. Зділай, щоб я спізнав свої лукавства, скажи мені, в чім я згрішив. Для чого укрився своє лице передо мною і поступаєш зі мною, як зі своїм ворогом? Для чого Ти завзявся проти листка, порваного вітром. Ти кидаєш проти мене окрутні засуди, Ти рахуєш мої гріхи молодости. Ти слідиш за моїми поступками, навіть за слідами моїх кроків.

І от, я піддаюся зівсуттю, як риба розїджена хробаками! Зрештою чоловік, зроджений з невісти, жиє тільки короткий час, серед безчисленної нужди. Він родиться і зникає як пільний цвіт, як зникаюча тінь. І проти того слабого розпалюється Твій гнів, мене Ти немилосерно караєш! Чоловік вийшов з нечистого жерела: хто очистить його, наколи ні Ти? Його дни є короткі, його літа почислені, тож лиши його денцо у спокою, заки надійде година визволення. Стяте дерево може знова зазеленіти і випустити багато пучків: але чоловік, що помер, подібний до озера, що губить свої води, і вже не відживає. Я радо укрився у Аді, докиб не перейшов Твій гнів, сельо Ти означив мені день, в котрім згадаєш про мене. Але ще раз: чи мертвий чоловік може віджити на цім світі? Ох! Тоді я ждав би через цілий час доєвідчення, на годину мого перетворення, на хвилю, в котрій Тиб мені подав свою правицю. Але ні! Ти розсліджуєш всі мої діла і намя-

таєш усі мої зневаги, хоч і як маліб вони не були. І гора при кінці валиться, скала падає на дно пропасти, крапля вижолоблює камінь, береги розсуваються під напором води — і так само повільно зникають людські надії. Ти утвердив чоловіка лиш на це, щоби його зломати тай по життю новім терпінь і болю перенести в ту країну темряви, де він не буде знати навіть, що діється з його дітьми."

Йов держався проти своїх приятелів переконання, що, хоч він був нещасний, все-таки був невинний, і що часто на цім світі безбожникови поводиться добре помимо його безбожности. Це правда, ясна, як сонце, але що се поможе на пересуд, упередження, хоч би й найнагляднїща правда?

В другій розмові з Йовом приятелі його ще з більшою упертістю боронили своїх гадок. Еліфаз, унесений гнівом, закинув Йовови, що він говорить на вітер, що він молитву робить безпожиточною, що говорить хули, вкінци, що уважає себе мудрїщим від предків, навіть від Бога самого. Коли Бог йому не помагає, то певно се для того, що Йов відпихає від себе Бога через свою безличність і через свої переворотні бесіди.

Напавши так на Йова, Еліфаз знова став говорити проти його невинности.

"Чи може чоловік сказати, що він невинний, чи може син чоловічий проголошувати себе справедливим? Серед святих Божих ніхто не є вільним від упадку, і навіть небо само не є чистим в очах Божих: тим менше чоловік осквернений, котрий пє проступок як воду."

Та сей доказ не має сили, бож Йов уже попереду признав, що жадний чоловік не є перед Богом досконало чистий. Він не говорив про себе, що не мав і має провин.

Опісля Еліфаз старається збити твердження Йова про успіхи безбожників. Так як усе, він опирається на

твердженнях мудрців. Ось, які є їх засади після него.

"Безбожник стає гордим в усі дни свого життя, але число його приятелів є непевне. Зловіщі крики гомонять неустанно в його ушах; всюда привиджуються йому засідки, всюда тінь меча, всюда темнота, з котрої чоловік уже не вертає. Він боїться, що йому не стане хліба, він бачить, як зачинається для него день нещастя! Жах огортає його як цар, готовий виповісти йому борбу.

Він підняв руку проти Бога, він завзявся проти Всемогучого, він кинувся проти Нього з головою підпесеною, він укрився своїм щитом. Його лице було румяне, його тіло грубе і сильне. Серед руїн він будував пишні міста, серед звалищ палати.

Але його поводження не мало кореня. Його багатства зникли; огонь з неба пожер його потомків; подув Божого гніву пірве його. Попадає-ж він і у розпуку, думаючи, що не зуміє надоложити за свої проступки. Він загине перед часом, як вишна лоза, що тратить свої пучки, як оливне дерево, з котрого опадає цвіт. Його родина загасне, огонь спалить його намети. І безбожник зачинає беззаконня і родить проступок, з якого виходять гірки овочі.

Ті всі засади о нещастю безбожників, хоч загалом правдиві, все-таки ніяк не ослаблювали твердження Йова про успішне поводження деяких злочинців і для того також не доказували, що Йов був проступником тому, що був нещасний. Тому то й бачучи, що обертаються в тім самім колі, і що надармо старався їх переконати, Йов назвав їх "невчасними потішителями" тай попросив, щоб скінчити даремні розмови. "Єслиб ви були на моїм місці, то я також потрашив би до вас гарно говорити, потрісати з жалю головою і показувати удаване співчуття." Він з погордою відніс ся до їх фалшивих розумувань і взяв Бога за свідка своєї

невинности. Всі його оставили, тільки Бог йому остався.

"У знівеченню, в якім я є," закликав Йов, "зморщки мого лиця говорять проти мене, і зниділе моє тіло оскаржує мене. Бог немов, здасться, скрегоче зубами проти мене, і звертає проти мене погляди німети. Мої вороги укривають мене поличниками і насичуються моїми терпіннями, бо Господь віддав мене в їх руки. Стрілами пронизив мої боки і завдав мені рани на рани. Тоді я убрався у волосяницю, укрив свою голову попелом; я так плакав, що мої щоки понухли під моїми слезами, а мої очи укрилися заслоною. Я терпів всі ті нещастя, хоч невинні були мої руки, коли я жертвував Богу щирі молитви. О земле, не пий моєї крови, не придушуй мого крику. Свідка маю на небі і ручителя на вишинах, що правду говорю. Ви гарно вміете балакати і зневажаєте мене, але мої слези йдуть до Бога, до того Бога, з котрим бажаю говорити, як говорить чоловік зі своїм ближнім.

Вже час, бо мої дни скінчаться і я вступлю на стежку, котрої вже неґоден вернути. Я випущу останній мій віддих і остася мені тільки ґріб. О Боже мій! Я не згрішив, а веж мої очи розливаються у слезах. Тож дай мені свідоцтво, вложи свою руку в мою перед лицем моїх ворогів. Гляди, як дуна їх відступила від премудрости, як послугуються вони моїми нещастями, щоби понерти свої недорічности. Оправдай мене, а добрі зжахнуться, невинний повстане проти безбожника, справедливий витревас на своїй дорозі, чоловік побожний подвоїть свою відвагу."

Йов надіявся вже тільки на поміч Бога. І коли його приятелі обіцяли йому гарну будучність, коли признаєть ся до своїх прозин, він питає їх, чи се не жарт. "Ось я тут, майже обезсилений, всі наміри, які я міг повзяти, счезають, а ви хочете зробити зі сеї ночи

день, і щобн я в сій темноті ожидав світла! Я можу ждати, кілько хочу, я чую, що я сходжу в пропасть, я роблю собі там ложе і кажу гнилизні: "Ти є моїм батьком," а хробам і гробі: "ви моїми братьми і сестрами." Тож, де є моє надія, де будучність, котру добачуєте. Я зачуряюся в глиннни понурого мешкання, не знаючи, чи знайду там спокій."

У сій відповіди Йов навіть не спімнув про фальшиве твердження Еліфаза, яке він витягає з того, що Бог карає лукавих.

Валдад вертає до того закиду, і оскаржує Йова, що він не хоче зрозуміти, що кара завше предполагає гріх. Йов волів поступати зі своїми противниками як з глупими, відтак нарікає і звивався, як би ізза його нещасть мав пропасти цілий світ. Нехай же він собі говорить, що хоче, повторив Валдад ще з більшим переконанням, чим досі: Лямпа безбожника загасне, полумя в його огнищі перестане сіяти, його намет останеся в темноті. Йому стане в дорозі перешкода, його наміри будуть знищені, його ночи замотаються у сіти. Жах обхопить його, голод вичерпає його сили хороба, ся первородна дитина смерти, буде точити його членн. Йому заберуть добра, котрими він пановняв свій намет, а нан, котрому ніхто не є в силі опертися, смерть, подопче його своїми ногами. І тоді чужинці заменкають у пameті того, котрого вже не стало. Його корені всохнуть, його галузи пропадуть, його спомин счесне зі всіх памятий, навіть імени його ніхто не вимовить. Ні син, ні потомок, ні спадкоємець жадний на тім світі. І чуючи про його нещастя, сучасники будуть щеміли, а оудучі покоління будуть перажені жахом. Така доля ожидає безбожника, котрий запізнає свого Бога.

Призивай Помочи Марії Успішно.

Можна призивати помочи Марії і треба Ёї помочи взивати, — се правди неоспоримі: ходить однак о се, щоби сеї помочи призивати успішно, то значить, так призивати, щоби Марія могла наші молитви приймити, щоби могла їх узнати себе гіднимн і за нами вставлятися. Сего учить сам Ісус Христос, що не всі, котрі говорять до Бога: Господи, Господи, будуть через те вислухані і ввійдуть до Божого царства; ідучи за сим самим правилом і я додаю, що многі з тих, котрі віддаються або думають, що віддаються під охорону Божої Матери, многі з них на дармо Ёї взивають; чому? Бо вони не роблять сего в христіянськім дусі, не ділають сего з успособленням відповідним, щоби зискати заступництво Марії.

***

В сій справі треба боятися двох небезпек, треба уникати двох крайности, як чеснота є в середині між двома противними пороками, так правда все находиться між двома противними блудами. Хочу через се сказати, що одні за много числять на поміч Марії; а другі замало, бо не розуміють добре, бо здаєсь, що добре не розуміють засад і основ заступництва Марії; перші йдуть за своїми бажаннями і пристрастями й при тім за много числять на призивання помочи Марії; се є християни, що неразсудно надіються. Другі йдуть за своїми блудними засадами, ограничають, стісняють могучість заступництва Марії; се є блуд ріжних реформаторів.

Щоби опрокинути перший блуд, треба признати, що наше довіря йде часом за далеко: ми звертаємося

до Марії з такими молитвами яких Она не може вислухати; як се? Бо сі молитви зневажають Бога, сі молитви є негідні Матери Божої, бо вони є шкідливі для нас самих.

Сі молитви зневажають Бога: чому? Тому, що вони прямо противляться порядкови Єго Провидіння, вони хочуть перевернути цілий заряд і лад нашого спасення. В дійсности такий є порядок Божого Провидіння, що спасення залежить на сам перед від Бога, а відтак від нас; споможені Божою ласкою ми маємо самі над тим спасенням працювати; сю ласку дістаємо від Божої Матери, але на те, щоби ми з неї старалися скористати, щоби ми єї зробили пілдною своїми ділами, щоби ми єї заховали нашою чуйністю. Ото плян Божого Провидіння, єго маємо сповнити. А ті, фальшиво набожні, не зважаючи на Божі наміри і все обіцюючи собі від Божої Матери, творять собі инший лад відповідний до своїх особистих поглядів, то є після своїх грішних уподобань і своїх зіпсутих нахилів.

Так, многі мають фальшиву набожність до Божої Матери. Бо що вони думають? Вони думають, що під покровом Марії вже нич не треба дбати о спасення; вони гадають, що коли сповнять деякі вправи набожности, які їх фальшива побожність до Марії подиктує, то вони вже не мають перед Богом жадних обовязків; після них вистарчить носити на собі відзнаку Марії, медалик чи параманчик, щоби бути безпечними перед всякими небезпеками сего світа, безпечними, перед всякими несподіванками смерти, перед всякими засудами Божої справедлости, перед всіми Божими карами і то так безпечними і певними, що не мають чого боятися, що спокійно можуть наражуватися на нагоди до гріха, позістати в злих палогах, жити в стані гріха, відкладаючи покаяння на пізніше. Хто так думає про набоженство до Пречистої Діви Марії, сей противиться Божим плянам. Бог ніколи так не думав і ніколи так не буде думати, як ті фальшиво набожні. Інакше Бог перечивби свої слова і свої постанови; а яким чином можуть, особливо такі фальшиво набожні, надіятися, що Бог змінить для них незмінні постанови своєї предвічної Мудрости?

Так, такі молитви є негідні, зневажають Божу Матір, бо вони зміряють до того, щоби ми не боялися ані

Бога, ані Его судів, не старалися їх упередити, але дальше позіставали в наших гріхах і умерли в нерозкаянню.

Вкінци такі молитви не лиш не помагають нам до освячення, але вони лиш служать на те, щоби нас зіпсувати; вони не то, щоби нас зближали до Бога, але противно, неповоротно нас від Него віддаляють; вони нас не спасають, але ведуть на загибель; тому такі молитви для нас безконечно шкідливі. Як можуть такі молитви порушити найчистіше Серце Марії?

Вона преціньнайсвятіша зі всіх дів, найвірніша в захованню Божого закону, найбільше підчинена Божим замірам і Божій волі, найревніша о Божу славу, о спасення й усвячення душ. (За Бурдалю.)

***

Молитва св. Ґермана, царородського патріярха (з VIII. віку):

О Пресвята Діво! Згадай на християн, Твоїх слуг! Представ перед Богом молитви і надії всіх, скріпи їх віру, приверни Церкви до єдности, веди борбу разом з військом, умири світ й освободжуючи нас від небезпек і покус, позволь кождому з нас, без страху перед прокляттям, очікувати дня заплати.

Ти одна, о Боса Мати, вивищена понад цілу землю. Що до нас, ми Тя благословимо нашою вірою, почитаємо нашими бажаннями; повні пошани перед Тобою приклоняємо наші коліна, заєдно славлячи Твою велич, називаючи Тебе блаженною поміж всіми.

Ніхто не спасся інакше, як через Тебе, Богородице; ніхто не виратувався від небезпек без Тебе, о Діво Мати; ніхто не бувби відкуплений, колиб не Ти, о Божа Мати; ніхто не достушив милосердя інакше, як через Тебе, котра була гідною носити Бога, Амінь.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

ДЛЯ БОГА

ДЛЯ ЦЕРКВИ — ДЛЯ ВІТЧИНИ

З нагоди 5 літ свого існування "Голос Ізбавителя" оголошує

В КОРИСТЬ ДОБРОЇ ПРЕСИ

ВЕЛИКИЙ КОНТЕСТ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ДВОРАЗОВЕ ЛЬОСУВАННЯ

ПОНАД $200,00 ВИГРАВОК

ВИГРАВКИ КОНТЕСТУ
Кінчиться 1 липня 1928 р.

1. Вигр. Машина до шиття.
2. Вигр. Столове начиння для гербати.
3. Вигр. Посріблена цукорничка з 12 ложочками.
4. Вигр. Столовий Годинник з французької слонової кости.

ВИГБАВКИ З ДВОРАЗОВОГО ЛЬОСУВАННЯ.

21 ПАДОЛИСТА 1927 Р.

1. Вигр. Скрипка у футералі
2. Вигр. Автографічний апарат "Кодак"
3. Вигр. Гітара у футералі.
4. Вигр. Столовий Годинник з французької слонової кости.

15 ЛЮТОГО 1928 Р.

1. Вигр. Байсикль
2. Вигр. Ґрамофон
3. Вигр. Кишенковий Годинник
4. Вигр. Люлька у виді зигара

I. Ні з Контесту, ні з льосування не можуть користати члени Згромадження Пресвятого Ізбавителя.

II. Кождий доляр передплати має для ПЕРЕДПЛАТНИКА вартість:
1.) Доброго діла, котре Ісус і Марія нагородять своїм обильним благословенням.
2.) 500 голосів на контест.
3.) 2 тикети для льосування, коли передплату прислано перед льосуванням.

III. Коли хто передплатиться на кілька літ наперід, то він за кождий доляр одержить ті самі користи. І так, если хто на примір пришле передплату на 5 літ наперід, то значить,

$5, то він буде мав 2500 голосів для контесту і 10 тикетів для льосування.

IV. Наколи хто пришле нові передплати або відновлення передплат для других осіб, тоді він за кождий надісланий доляр одержить 500 голосів; крім того також особа сама, від котрої походить надіслана передплата чи віднова передплати, одержить за кождий доляр 500 голосів у контесті і 2 тикети в льосуванню.

V. За кождий раз, коли хто одержить 1000 голосів у контесті, він дістане крім того ще 500 голосів у додатку; той, що буде мати 10.000 голосів, одержить у додатку 5000 нових голосів і за кожду слідуючу тисячку, дістане в додатку 1000 нових голосів.

VI. Той, що буде мати в день 1го липня 1928 найбільше голосів у контесті, одержить першу вигравку контесту; того самого дня дістануть вигравки також ті 3 особи, що будуть мали більше число голосів від других.

VII. Один доляр ДАРОВАНИЙ на піддержання Доброї Преси, вартує:

1.) Гарний учинок любови, котрий Ісус і Марія нагородять своїм обильним благословенням.

2.) Чотири тикети для льосування.

VIII. Коли хто дарує 25 центів на піддержання Доброї Преси, він одержить 1 тикет для льосування.

IX. Той, котрому припаде якась вигравка, одержить після бажання або вигравку, або єї вартість у грошах.

X. Висліди будуть оголошені в "Голосі Ізбавителя. Особи, що виграюдь, одержать осібні повідомлення в регістрованім листі. "Голос Ізбавителя" кождого місяця оголосить також число одержаних голосів.

ТЕПЕР БЕРІТЬСЯ ДО ДІЛА!

Хай усі працюють для святої справи Доброї Преси! Треба боротися, щоби добро побідило! Страшна струя проступку, єреси, большевизму і безбожности, що заливає цілий світ, уживає преси на те, щоби пірвати серця людий. Ми повинні бути слугами Бога, свого народу і вітчини.... Уживаймо того самого средства, щоби ширити добро. В тій ціли споможіть Добру Пресу! Читайте добрі книжки! Хай УСІ стануть передплатниками "Голосу Ізбавителя." Хай усі, кождий по своїм силам, стараються зібрати як найбільше для доброї справи, для Доброї Преси! ДО ДІЛА ТЕПЕР! НЕ ОТЯГАЙТЕСЬ!

Тикети можна одержати від:
THE REDEEMER'S VOICE, BOX 299, YORKTON, SASK.

Учасники в контесті можуть самі легко знати, яке число голосів собі здобули залежно від числа передплат, які надішлють: Хай кождий коло цифри, що означує число надісланих долярів, зробить собі значок; коло числа долярів є подане відповідне число голосів.

Наколиб хто бажав, щоби подати йому осібно відомість, кілько голосів він собі здобув, ми йому напишимо під услівям, що він до свого листа долучить 2 центи на відповідь.

$ 1 —	500	Голосів	$ 35 —	47 500	Голосів	$ 69 —	105 500	Голосів
$ 2 —	1 500	"	$ 36 —	49 000	"	$ 70 —	107 000	"
$ 3 —	2 000	"	$ 37 —	49 500	"	$ 71 —	107 500	"
$ 4 —	3 000	"	$ 38 —	55 000	"	$ 72 —	109 000	"
$ 5 —	3 500	"	$ 39 —	55 500	"	$ 73 —	109 500	"
$ 6 —	4 500	"	$ 40 —	57 000	"	$ 74 —	115 000	"
$ 7 —	5 000	"	$ 41 —	57 500	"	$ 75 —	115 500	"
$ 8 —	6 000	"	$ 42 —	59 000	"	$ 76 —	117 000	"
$ 9 —	6 500	"	$ 43 —	59 500	"	$ 77 —	117 500	"
$ 10 —	7 500	"	$ 44 —	65 000	"	$ 78 —	119 000	"
$ 11 —	8 000	"	$ 45 —	65 500	"	$ 79 —	119 500	"
$ 12 —	9 000	"	$ 46 —	67 000	"	$ 80 —	125 000	"
$ 13 —	9 500	"	$ 47 —	67 500	"	$ 81 —	125 500	"
$ 14 —	15 000	"	$ 48 —	69 000	"	$ 82 —	127 000	"
$ 15 —	15 500	"	$ 49 —	69 500	"	$ 83 —	127 500	"
$ 16 —	17 000	"	$ 50 —	75 000	"	$ 84 —	129 000	"
$ 17 —	17 500	"	$ 51 —	75 500	"	$ 85 —	129 500	"
$ 18 —	19 000	"	$ 52 —	77 000	"	$ 86 —	135 000	"
$ 19 —	19 500	"	$ 53 —	77 500	"	$ 87 —	135 500	"
$ 20 —	25 000	"	$ 54 —	79 000	"	$ 88 —	137 000	"
$ 21 —	25 500	"	$ 55 —	79 500	"	$ 89 —	137 500	"
$ 22 —	27 000	"	$ 56 —	85 000	"	$ 90 —	139 000	"
$ 23 —	27 500	"	$ 57 —	85 500	"	$ 91 —	139 500	"
$ 24 —	29 000	"	$ 58 —	87 000	"	$ 92 —	145 000	"
$ 25 —	29 500	"	$ 59 —	87 500	"	$ 93 —	145 500	"
$ 26 —	35 000	"	$ 60 —	89 000	"	$ 94 —	147 000	"
$ 27 —	35 500	"	$ 61 —	89 500	"	$ 95 —	147 500	"
$ 28 —	37 000	"	$ 62 —	95 000	"	$ 96 —	149 000	"
$ 29 —	37 500	"	$ 63 —	95 500	"	$ 97 —	149 500	"
$ 30 —	39 000	"	$ 64 —	97 000	"	$ 98 —	155 000	"
$ 31 —	39 500	"	$ 65 —	97 500	"	$ 99 —	155 500	"
$ 32 —	45 000	"	$ 66 —	99 000	"	$100 —	157 000	"
$ 33 —	45 500	"	$ 67 —	99 500	"	$101 —	157 500	"
$ 34 —	47 000	"	$ 68 —	105 000	"	$102 —	159 000	"

В ПЕРЕПИСЦІ "ГОЛОСУ ІЗБАВИТЕЛЯ" ЗАВШЕ БУДЕ ПОДАНА МІСЦЕВІСТЬ, ДЕ МЕШКАЮТЬ, 4 ПЕРЕДПЛАТНИКИ, КОТРІ ДО ТОЇ ХВИЛІ ОДЕРЖАЛИ НАЙБІЛЬШЕ ЧИСЛО ГОЛОСІВ У КОНТЕСТІ.

"Голос Ізбавителя" можна одержати на слідуючий адрес:
THE REDEEMER'S VOICE, — BOX 299 — YORKTON, SASK.

ВИГРАВКИ КОНТЕСТУ І ЛЬОСУВАННЯ.

Як Кінчили Життя Переслідувачі Католицької Церкви.

(Продовження.)

Йосиф Флявій і Тацит пишуть, що також інші зловіщі знаки звіщали нещасному народови жахливу будучність. І так через цілий рік являвся над містом на небі дивний, світляний метеор, котрий мав вид пламенного меча.

Одного разу, коли в храмі зібралося багато народу з нагоди свят, нараз, около девятої години в ночи, блискуче світло заляло престол і цілий храм так, що стало ясно, як у білий день; — це тревало через цілої пів години. Несвідомі люди уважали це за добре знамя, але ті, котрі мали обовязок розсуджувати святі річи, говорили інакше.

В часі того самого празника, коли нарід був зібраний у храмі серед глибокої ночи, нараз отворилася сама від себе східна брама у храмі, котра була надзвичайно велика і так тяжка, що двайцять мущин тілько з трудом могли єї отворити. І знова невіжі тішилися, але мудрі уважали це за знак, що храм уже не є безпечний, і що вскорі упаде в руки поган.

Вкінці, кілька день по тім самім празнику случилося неімовірне диво; Йосиф Флявій сам каже, що воно видавалобся байкою, наколиб не було потверджене наочними свідками, і наколиб нещастя, котрі були опісля случилися, не заслужили собі на такі знаки.

Перед заходом сонця одного дня в цілім краю видно

було возів, що їздили у воздусі і армії, котрі переходили хмарами і збиралися коло міста.

У зелені свята, коли жидівські священики були зайшли у храм, щоби сповняти там звичайні свої уряди в ночи, вони почули зразу великий шум і сильне порушення, відтак голоси великого числа осіб, що разом говорили: Виходім відси!

Свідоцтво Флявія і Тацита є потверджене також загальним свідоцтвом Жидів. Жидівське передання, котре находиться також у Талмуді і є потверджене всіми рабінами, говорить, що через 40 літ перед знищенням Єрусалиму (то значить, від смерти Ісуса до знищення Єрусалиму), у храмі можна було без перерви бачити дивні річи. Кождого дня являлися там нові дива, так, що одного разу славний один рабін закликав: О храме, храме, для чого ти сам себе нищиш! Для чого розлучаєш нас від себе? Я знаю, що ти буеш знищений; бо то о тобі пророк Захарія сказав: Ливане, отвори свої брами і хай огонь поглотить твої кедри!

Ти, любий читачу, може запитаєш, чому нещасний нарід не отворив очий, щоби пізнати, які нещастя йому грозять?

З двох причин: По перше тому, що в Єрусалимі як раз в тім самім часі появилося множество фалшивих пророків, котрі навіть тоді, коли місто було облежене ворогами, обіцяли народови надзвичайну поміч. — З другого боку нарід замикав навмисне очи і затикав уши, щоби не бачити ні не чути знаків, через які Бог ясно предсказував його знищення.

Через цілий той час політичні і релігійні обставини були для Жидів що-раз суміщі.

Цар Ірод, його наслідники і римські управителі вибирали і скидали жидівських архієреїв після уподобання. Після жидівського права, хоч скинені, вони заховували надалі своє достоїнство. Їм треба було удержання і з того повстав страшний нелад. Вони насильно вибирали від простих жидівських священиків великі податки, окружали себе ууроженою службою і часом провадили по вулицях отверту боротьбу.

Коли власні архієреї робили в народі таку страшну анархію, щож дивного, наколи чужі володітелі знущалися над ними ще гірше?

Римські управителі, що один за другим наступали по Пілатови, були одні гірші від других.

Пілат сам був сказаний через цісаря Калігулу на вигнання задля своєї дукавости.

Коли Жиди домагалися смерти Ісуса Христа, вони кричали: Ми не маємо іншого царя, тільки цісаря!

Цісар Калігула схотів бути не тільки їх царем, але навіть їх Богом. Він приказав, щоби Жиди поставили у храмі його статую. Вони спротивилися і за це їх ожидала страшна кара, коли нараз Калігула помер.

За цісаря Клавдія жидівську землю віддано під панування Ірода Агріпи, котрий сказав на смерть святого Якова, щоби приподобатися Жидам.

Через цілий той час, коли жидівський край переходив під власть управителів, котрі були гірші одні від других, в Палестині намножилось незлічиме число злодіїв і розбійників. Управителі часом їх карали, але іншими разами самі їх наймали і оплачували за їх розбишацтва. Під убраннем носили ті злочинці ножі; вони розходилися і розсипувалися серед тов. людий і у відповідний хвилі зачали мордувати; рівночасно зачинали кричати більше від других, щоби ловити убійників.

В тім самім часі, коли сі розбійники заливали місто і храм кровію, різні шарлятани і фалшиві пророки збирали людий та виводили у пустині.

Найстрашнішим з наслідників Пилата був Гесіюс Флорус. Свої проступки уважав він своєю славою. Він крав всюди і всьо; рабував цілі міста; єго злодії давали йому частину своїх рабунків і викупували собі в той спосіб безкарність.

Одного разу, коли перебував у Єрусалимі, вислав він своїх жовнірів, щоби обрабували людий, зібраних на торзі. Жовніри з нагоди того рабунку замордували 3 тисячі пять сот муцин, жінок і дітий і крім того привели Флюрови цілий ряд визначних вязнів. Флюрус сказав їх бити наперід прутами і відтак порозпинати на хрестах.

Трудно, ізза браку місця, оповісти всі окрутности, яких допускався цей кат над Жидами.

Не тільки се; він старався привести нещасний нарід до бунту, щоби відтак свобідніще його нищити. Йому се і удалося. Помимо відраджування розважніщих, мешканці

Єрусалиму збунтувалися. Управитель, навмисне дозволив, що бунтівники здобули деяки форти, де повибивали Римлян, Сирійців і інших. Сесі в нагороду за се вимордовували всюда Жидів, навіть тих, що спокійно сиділи вдома. В той спосіб вимордовано по ріжних містах сто кількнайцять тисяч Жидів. Вулиці були повні трупів мущин, жінок та дітий, навіть з високих клясів.

Серед сих жахаючих подій управитель сусідної провінції, Сирійської, па ім'я Цестіюс Ґаллус, пустився вкінці у похід проти бунтівників з римською армією. Попаливши цілий ряд міст, вимордувавши знова тисячки людий, він дійшов у кінці до мурів Єрусалиму, в котрім збунтовані Жиди зібралися, і розложився там табором. Він би був легко здобув місто, наколиб був не мав у своїй армії офіцерів, підкуплених через Фльора, і єслиб був слухав рад розважніщих Жидів, (так говорить Йосиф Флявій). Бог не хотів, щоби місто було так легко здобуте, і щоби його терпіння так скоро скінчилися. Цестіюс несподівано від міста уступив, гей утік. Жиди пустилися за ним в погоню і Цестіюс стратив кілька тисяч люда та багато знарядів тай ледво втік. Це сталося у дванайцятому році панування цісаря Нерона, то значить року 66 по Ісусі Христі, 8. падолиста.

Єрусалимські христіяни скористали з тої хвилі, щоби з міста забратися. Ісус Христос був сказав до своїх учеників: Коли побачите обрідження запустіння, предсказане пророком Даниїлом, хай той, що читає, розуміє, коли побачите, що запанувало воно там, де його неповинно бути, у місци святім ,тоді хай тоті, котрі є в Юдеї, хай утікають у гори.

Це здійснилося тепер. Римські армії, зі своїми знаменами, окружили Єрусалим. На тих знаменах були представлені божища, котрих Письмо Ссяте називає обрідженням запустіння; крім того злодії і бунтівники щоденно допускалися брідких проступків у самім храмі, що був у їх руках.

Христіяни пригадували собі також недавне пророцтво святого Петра і Павла: Незадовго Бог піднесе на цісарский трон чоловіка, котрий побє Жидів, до тла понищить їх міста і обляже їх в Єрусалимі. Там ізза страшного голоду дійде до того, що жінки будуть їли тіло своїх власних дітий, а Жиди, поділені на ріжні секти, будуть мордувати одні других. Коли місто упаде в руки ворогів, то Жиди по-

бачуть, як вороги на їх очах будуть зневажати їх жінок, насилувати їх доньок, січи їх синів і роздушувати немовлят. Як у кінці всьо пропаде в огни і крові; вони самі будуть забрані у неволю, на все вигнані зі своєї вітчини і то всьо тому, бо так окрутно купили собі з улюбленого Сина Божого, котрий через свої чуда так ясно дав ся їм пізнати.

Тимчасом, Жиди, набравши через свою побіду більше охоти до борби, ще більше стали ся приготовляти до революції. По ріжних частях краю стали організувати армії з осередками по ріжних містах, і на їх чолі поставили своїх найхоробріщих провідників, до котрих належав також Йосиф Флявій. В тім самім часі Жиди тішилися, як Нерон страшно мучив христіян. Вони й не думали о тім, що Боже Провидіння мало послужится особою того самого Нерона, щоби укарати їх злочини.

Нерон, довідавшися про бунт, вислав проти Жидів свого полководця Веспазіяна. Сей, разом зі своїм сином, Титом, вступив у Жидівську землю з армією 60 тисяч жовнірів.

Насамперід попала в руку Римлян північна часть Юдеї, Ґалілея, де вождом Жидів був сам Йосиф Флявій. 40 тисяч Жидів згинуло в ріжних містах Ґалілеї. Йосиф Флявій сховався зі сорок Жидами в якійсь печері. Одначе Римляни їх відкрили. 40 Жидів воліло повбивати себе одні других, а Йосиф Флявій віддався Римлянам у руки.

Відтак Веспазіян постепенно здобув весь край, наближаючися що-раз більше до Єрусалиму. Там зібралися і безнастанно ще збиралися збунтовані Жиди. Серед взаїмної ненависти вони ділилися на ґрупи, і не досить, що десятки тисяч їх гинуло з рук ворогів, вони ще й самі взаїмно себе мордували.

Веспазіян о тім усім знав. Йому радили, щоби поспішився і скористав зі замішання між Жидами. Але він волів ждати; Жиди мордували себе, а його військо відпочивало, приготовляючися до того, щоби Жидів здусити більшою силою. Вкінці він вибрався на Єрусалим; на злочинне місто мала впасти послідна кара.

Але не зараз впала. В Римі вибухла революція, в часі якої Нерон загинув самовбійством. На його місци став цісарем не менше окрутний Ґальба. Веспазіян вислав свого сина Тита, щоби заявити новому цісареві вірність. Одначе, заки Тит дійшов до Греції, вже одержав нову вість, що Ґальбу замордовано. Він вернув до батька, і за якийсь

час опісля вибрано цісарем самого Веспазіяна.

Тимчасом серед Жидів в облеженім Єрусалимі шаліла далі ненависть. У взаімній борбі вони мордували і рабували одні других і огнем знищили великі запаси збіжжа, котрі би були вистарчили для облеженних на кілька літ.

Так виглядав Єрусалим, коли Веспазіян вернув до Риму, лишаючи команду над римським військом Титови. Він наперід предложив Жидам мирну угоду. Але Жиди й чути про те не хотіли; хоч між собою були вони поділені на партії, то все-таки проти ворогів вони були того самого духа.

Єрусалим був окружений потрійним пасом мурів. Помимо несімовірних виспликів Жидів, Титус здобув 2 перші мури. Відтак знова предложив мир. Жиди знова відкинули. Щоби Жидів відтяти від решти світа, Титус окружив їх місто новим муром, заосмотреним високими вежами. В Єрусалимі вже перед тим був голод; тепер став він страшний. В місті зібралася була безмірна маса людий, бо були тоді свята, і крім того, бо велике число міст було понищене і їх мешканці забралися до Єрусалиму. В короткім часі запаси поживи були зужиті. Єрусалим став правдивим образом пекла. В нім заволоділи війна, голод і зараза. Провідники партій рабували, що могли. Коли хто що сховав а вони знайшли, тоді його били, а коли не знайшли, то били ще гірше, тому, бо добре сховав. Навіть близькі кревні не мали для себе співчуття. Жінка вирвала хліб з уст свого мужа, син з уст батька; і що ще гірше, мати з уст дитини, котра гинула на її руках. Деякі з розпуки ген шаліли, і з оружжами кинулися на Римлян. Титус ин з гніву, чи, щоби настрашити облеженних, приказував їх розпинати на хресті. В той спосіб щоденно замучувано около 500 Жидів, часом більше. Незадовго число розпятих було так велике, що вже не стало місця для хрестів, ні дерева.

Бачучи сей ліс людий, розпятих на хрестах довкруги міста, провідники партій ставали ще завзятіщі і при помочи фалшивих пророків вказували на те як на кару, котру потерпіли ті, що піддалися Римлянам.

Деякі Жиди втікали тільки на те, щоби виратувати життя. Одного разу римські жовніри побачили, що один з утікачів у власних брудах шукав золото, котре був з'їв, щоби його відтак в потребі ужити. Се вистарчило, щоби Араби і Сирійці, котрі були в римській армії та лиш рабували Жидів щоби вони стали вирівати внутренности всіх тих, що впали в їх руки. В той спосіб замучено по варварськи 2 тисячі Жидів одної ночи.

В місті вже було за мало живих людий, щоби потрапили ховати трупів, котрих було повно по домах і вулицях. А пречінь, від 14 квітня, коли зачала облога, до першого липня, поховано публичним коштом шість сот тисяч убогих. Немаючи при кінці сили ховати всі трупи, вони збирали їх у великі будинки, в котрих опісля замикали брами, або кидали їх з мурів у пропасти. Титус, обходячи своє військо, запримітив се. Кров стиналася йому в жилах на страшний сморід, що виходив з купи трупів. Він застогнав з болю і взносячи очи до неба брав Бога за свідка, що він не винен тим страшним нещастям.

Рабівники, одначе, провадили однако далі свою роботу. Вони рабували живих, а відтак стали рабувати і трупів. Здавалося, що в їх душах не було жадного почуття людського. А все-таки трапилося щось, що наповнило їх жахом. Що це було?

Далі буде.

Несподіваний Успіх.

Ми хочемо тут згадати про торжество, котре зовсім нове, і котре перший раз відбувалося дня 7. липня цього року в Йорктоні.

Тим торжеством був здвиг гетьманських січий провінції Саякачевану.

Дух гетьманських січий нам був знаний вже від трох літ і тоті, котрі бачили згаданий здвиг, не будуть ся дивували, що "Голос Ізбавителя" о них при ріжних нагодах похвально виражався.

Певно, що нам не йде в першій мірі о політичну ідею, якою перейняті гетьманські січи; не тому, щоб ми їй були противні, тільки тому, бо ми все старалися і стараємося заховати "Голосові Ізбавителя," його характер в першій мірі

релігійний. "Голос Ізбавителя" має служити до того, щоби народови показати, що щастя людий взагалі і також нашого народу очевидно, залежить від релігії, то значить від нашого відношення до Бога ві всіх царинах життя.

Розуміється само собою, що наше життя політичне, національне, не є вийняте з під сего правила. Коли політика наша тай усе, що з нею вяжиться, буде пересякла духом правдивої віри, ми маємо право, тай тілько тоді його маємо, сподіватися, що Бог наші зусилля буде благословити.

Політичні погляди одиниць і організацій можуть бути ріжні. Се є справа політичного хисту, який не кождому даний, щоби серед ріжних політичних переконань вибрати тоті, котрі одиноко відповідають дійсному положенню річий. Католицька Церков не осуджує жадної політичної системи так довго, доки вона держиться в рамах Божих законів. Вона переконана, що монархісти і республіканці, аристократи і демократи, консерваті і ліберали, хоч як ріжняться між собою політичними поглядами, можуть разом, помимо тої ріжниці, шанувати всі закони Божі, коли хочуть.

Котрий політичний погляд лучший, се не все легко рішити, бо се залежить від ріжних обставин. Одиноко компетентними в тій справі є ті, що найкраще зрозуміли положення народу, його історію, його добрі і злі прикмети тай причини поводження і неповодження.

Тож лишім порішення тої справи їм і скажім, що, говорячи про здвиг гетьманських січий, ми глядимо на них з боку релігійного і морального, хоч їх ідея політична нам симпатична.

Беручися до сих замітох, автор сих стрічок пригадав собі здвиг січий, розуміється, інших січий, котрий відбувся у літі, року 1914 у Львові, як-раз в часі, коли надійшла телеґрама про замордованя архікняза Франц-Фердинанда, котра укрила неспокоєм і сумом торжества того здвигу.

Він був тоді питомцем Львівської семинарії, якої ректором був тоді світлої і святої памяти о. Др Йосиф Боцян, опісля епископ.

Чи треба казати, що ми, всі питомці і їх настоятелі, з тугою чекали, щоби глядіти на ту величаву маніфестацію?

Тим часом склалося інакше. Ні один з нас того величавого походу не бачив (лиш один, або другий крадьком дивився десь там з вікон семинарицької церкви, на хорах і мало що його за се не викинули зі семинара).

Що дивніше, ми й не хотіли його бачити... Чому? — От-чому:

Одного полудня перед здвигом скликано нас спільним, семинарським дзвінком до каплиці, на конференцію... Ми любили конференції, особливо, коли ми знали, що має говорити наш золотоустий ректор.

По відмовленю "Царю небесний," настала гробова тишина. Ми всі вліпили очи в нашого отця ректора. Кождий з нас чув, що буде щось надзвичайного.

Ми вже попереду чули, що серед провідників здвигу і серед наших церковних властий запанував неспокій. Наш Архієрей Андрей обурився з тяжкого болю, коли бачив, що провідники здвигу виключили з програми торжественну Службу Божу. По Львові тоді всюда дзвонили телєфони, де неустанно чути було голоси, що домагалися Служби Божої на здвизі, а інші, котрі або відказувалися, або хотіли тої справи як-будь позбутися. Як ті переговори скінчилися, ми не знали, а довідалися доперва на конференції.

Біль пронизав наші серця, коли ми почули, що Служби Божої не хочуть дати на програму. Ніхто з нас не дивувався, коли ми з уст нашого ректора почули слова: "Там, де нема Ісуса Христа, там і нас не буде!" і коли всім заборонено було хоч би й дивитися на похід, щоби в той спосіб заявити, що нарід, хоч би й наш, без Бога, се не наш нарід.

Так! Ми не хотіли дивитися на торжество, з котрого остентаційно виключено Пана Панів, Царя царів і народів.

Наше серце рвалося. Бог нам поміг, що ми троха голову піднесли з тяжкого гнету, тай наші "політики" з того скористали, щоби подивитися на небо з оком повним ненависти. Нещасні ми.

Подібно і тоді були ми нещасні, коли тісли і впали нам з рук окови неволі по всесвітній війні, а наші політики передусім на те скористали з того, щоби кровавим висилком вирвати душу народу з обнять віри і церкви.

На такій роботі мусіло спочати прокляття своїм страшним тягарем.... "Всує созидали..." ті панове, бо без Бога будували... Руїни нової будівлі поховали їх тай укрили їх життя чорним пятном поганої слави, що вони запропастили одну з найкращих надій на народне пробудження.

Се болючі спомини і хто здивується, що ми з потіхою згадуємо за здвиг також січий, але нових, гетьманських січий.

Треба було там бути, щоби зрозуміти нашу радість... Перед колеґією Святого Иосифа престіл, а перед престолом старі Вир. о. Деларій у чорних ризах... Він, що дав ціле своє життє на працю для нашого нещасного народу, він найкраще покликаний до того, щоби зрозуміти жертву тих, котрі в добрій вірі полягли за рідний край, і щоби за них принести жертву Бога, замученого з любови до Святої Свободи наших душ.

Коло престола, обік Старого Єрея, служать два січовики в січових одностроях. Жалібний спів протяглими тонами стелиться на великій площі, де стоять рядами січовики, гетьманці, одні в одностроях, другі з січовими лентами. Вище від усіх стоїть січова, обозна старшина.

Всі прибрали поставу "позір."

Але ось! Дався почути голос дзвінка при престолі і зараз за ним ясний, сталевий голос трубки... Коротко, але ясно зазвучала вона... І зараз за нею залізний голос комманданта Саскачеванських січий: По-о-о-зір! Клякни!!

Це хвиля, що дрожанням перейняла душу. Українців, фармарі, робітники, учителі, урядники, монахи братя і монахи священники на той голос впали на коліна... Гей сила якась держала всіх, щоби не клякнути скорше, ні пізніще, але як раз на голос тої команди....

Се було одно велике тіло, через котре в тій хвилі перейшов Христос Бог, щоби всіх звязати одною і тою самою любовю до себе.... Ми були всі в тій хвилі одно... ми чули, що наше спільне і велике щастя в тім, щоби разом клонитися перед Царем народів....

Кілька разів залунав той сам звук трубки... І всі клякали за кождий раз немов одно велике тіло.

Найгарніще вже було, коли ряди січовиків клякнули разом до Святого Причастя... Це була хвиля, яку трудно описати...

Здвиг минув, перейшов; січовики скріплені радісно вертали домів.

Чи будеш, Любий Читачу, дивуватися, що автор цих стрічок з дрожачим серцем клякає, просить Бога, щоби ті враженія, які він вніс зі здвигу, не були минаючим, гарним сном, і благає Христа, щоб Він могутньою струсю своїх ласк благословив тих, котрі Його признають так маніфестаційно Царем України, котрої дай нам Боже чим скорше діждатися; щоб ми разом в одній серцю і одній дусі тої самої Правди на свобідній, святій землі склонили перед Ним свої коліна.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

Католики у Сполучених Державах: — В Сполучених Державах є 20 міліонів з'організованих католиків. Протестанти числять 24 міліонів. Між католиками з одного боку, а протестантами з другого мало би бути 65 міліонів байдужних тай невтральних, які дуже часто показують симпатію для Католицької Церкви.

Католики удержують своїм коштом більше, чим 7 тисяч народних шкіл, до котрих ходить більше, як 2 міліони дітий; більше, як 2 тисячі середних шкіл і 22 університеті, до котрих ходить 20 тисяч студентів.

Католицизм на островах Гавайських: — Під цю хвилю є там більше, як 100 тисяч католиків. С 40 священників в Гонолюлю (головне місто) є 1 католицький шпиталь і колеґія святого Альойзія, де ходить на науку тисяч студентів. Є там заступник Святішого Отця. Крім того американські жовніри є там з'організовані в Товариство Святого Імени. 1-го липня цього року, католики святкували столітний ювилей католицизму на Гаваях.

Католики в Скотляндії йдуть уперід: — Церковні провідники протестантських Церквий у Скотляндії кажуть, що скорше або пізніще на певно католики будуть мали у Скотляндії переважаюче число членів, хоч тепер ще більшість населення є протестантська.

Католицьке населення Скотляндії складаєся з Ірляндців, Італійців, Поляків і Литовців.

Після відомостий, котрі подають самі протестанти, в Скотляндії є під цю хвилю 640.000 католиків. Одначе ті інформації є источні, бо після католицької статистики шеста часть усего тамошнього населення є католицькою.

Року 1921. один міліон, 67.656 доспілих мущин (у віці понад 20 літ) не ходили вже до церкви; се виносило 36% тодішнього населення. Тепер не ходить до церкви вже міліон 107.000 доспілих, з котрих, як самі протестанти кажуть, велика більшість, се протестанти.

Так само самі протестанти кажуть, що 30% дітий і молодіжи (до 20 років життя) не є охрещених. 41 тисяч дітий не ходить на Сандей Скул (катехізм протестантів).

З того можна легко зрозуміть, що Скотляндські протестанти непокояться, і що з часом католики будуть творили більшість населення.

Проти злих книжок у потягах: — Французький Генерал Кастелно, президент Французької Католицької Федерации, післав до залізничаї компанії потягів між Париж-Мец, Штрасбург і Белфор петицію, підписану через 27 тисяч католиків, в якій домагався, щоби у потягах невільно було продавати неморальних книжок. Генеральний секретар компанії йому відповів, що управитель компанії заборонив спродавання пятнайцяти видань, про котрих неморальний характеѣ ся дізнав.

Навернений Японець: — Пан Іван Бул Мацуї, син японського амбасадора в Льондоні, приняв щойно католицьку віру. До його навернення причинився також японський адмірал Йамамото, котрий сам також католиком.

Бразілія для Христа: — Бразілійське населення недавно віддало прилюдну почесть Ісусу Христу, Спасителю і Царю народів. Бразілійське правительство порішило, щоби на вершку гори Корковада поставлено Христу-Спасителю національний памятник. Гора Корковадо є висока на 750 метрів, опановуючи своєю висотою головне Бразілійське місто Ріо де Джанейро, з віддалі 5 кільометрів. Памятник буде величезний. Сама тільки голова Христа має бути 6 метрів висока. Напись буде звучати: "Хай Бразілія живе успішно у Твоїй любові і набожности до Тебе." Збудования памятника повірено архітектови Силва Коста тай різбареві Ландомському.

Хіни: — Населения Хін виносить тепер 421 міліонів; з того числа тільки 2 міліони, 350.000 є католики. Се значить, що на одного католика припадає около 200 поган. Молімся о навернення Хін. В Хінах є 50 колегій, призначених для тих, що хочуть вчитися на священників, і 43 богословських семинарів, в котрих є більше, як 600 семінаристів.

Маніфестація 5000 молодців: — Всесвітна Організація Католицької Молоді недавно святкувала у Римі 200 літний ювилей проголошення святим Альойзія з Гонзаги. Святий Альойзий, се монах з Чина Ісусовців; він помер у славі святости і року 1726 його проголошено було святим. Згадана організація з нагоди того торжества урядила маніфестаційний похід, в котрому взяло участь 5 тисяч молодців, припалежних до 29 ріжних народів світа (між іншими і до Хінців та Японців). Всі вони були приняті на авдієнції через Святіщого Отця. 2 міліони молодців цілого світа підписали так званий "Альойзийський пакт (угоду), заявляючи в той спосіб, що хочуть наслідувати програму того святого у суспільнім житю. Всі підписи творять разом збірку 30 томів, котрі зложено на гробі святого у Римі.

Італійська молодіж Католицька: — Недавно мала вона конгрес у Римі. Там обговорювано слідуючі справи: Приготування молодців до обовязків батьків родини; священичі звання: діяльність і сномагання для місіонарів у чужих краях. Програма той молоді: побожність, католицька праця, саможертва. Число вписаних членів виносить 105 тисяч, 885; число кандитатів 49 тисяч 983.

Моліться наперід, о потім.....!!: — В однім малім краю в Европі заведено недавно от-сей звичай: Заки молодіж розпочинає пробу на театральне представлення, всі наперід роблять знак хреста і відмовляють "Богородице Діво..."

Відтак, перед самим представленням, вони публично роблять знак хреста і мовлять одно "Богородице Діво."

Так само робить багато католицьких, драматичних клюбів у Европі. Це легко зрозуміло, неправда? Таж і на сцені ми остаємося католиками і слугами Христа Царя.

Прийде час, кажуть деякі, де не буде жадних зборів католиків, котріб не зачиналися молитвою.

—0—

Наші Місії.

З Йонкерс, з над ріки Гадсон, перенеслися місіонарі над ріку Моноґагеля, в околицю Пітсбургу, в Пенсильвенії, в околицю великанських фабрик железа. Сей округ обіймає Пітсбург і міста, що лежать на полудне, взглядно полудневий схід від сего "міста диму" (так звеся в термінольоґії Американців Пітсбург). Тут належать міста: Брадок, клєртон, Донора, Дукена, Гомстед, Мекспорт, Моненен, Моноґагеля, Ранкін.... Осередною точкою тих міст, се великі фабрики. В фабриках тих витоплюють дві третини всего железа на світі. Одну з таких фабрик звиджували наші місіонарі в часі місії в Гомстед. Не місце і не час тут сю фабрику описувати. Вистарчить сказати, що гомстедська фабрика займає простір, що тягнеся 5 миль довжини а 1 миль ширини. При вході до фабрики уміщена велька таблиця, де зазначуєся, кілько було кождого дня нещасних випадків; ся статистика виказує, що майже нема дня, де би не було якогось нещастя і то мимо того, що в фабриці є без числа написей з осторогою. Коли глядиться на ті печі, де топиться руда, на ті прямостінники червого аж білого горячого железа, що виходять з гирла фабрики і сунуться під вальці машин, коли бачиться сей огонь, що бухає з величезних димарів, коли чуєся той стукіт, гук, свист, шум, ряскіт, гукіт сих ніколи невгасаючих печей, сих ніколи невтихаючих машин, то здається, що масся перед собою пекло. В тих то фабриках працює кождого дня через 8 годин тисячі робітників, одні по других; одні приходять рано, відходять в полудне, другі приходять по полудни, вертають в ночи, треті приходять в ночи, віходять рано і так кождого дня. Серед тих робітників є дуже много наших людий, особливо з Угорщини. Для них і для їх родин давали місіонарі місії в другій половині великого посту сего року.

На самперед була місія в **Донорі**. То велике місточко, 17.000 мешканців. Наша церков тут велика, простора, на горі. З переду церкви висока вежа, що панує над містом. З церквою получений дуже гарний парохіяльний дім. В долині, у стіп гори, фабрика дроту і ріка Моноґагеля.

Парохом тут Впр. о. Чегін, молодий, ревний священик. До парохії належить яких півчверта сотки родин. Вірні оказали тут много доброї волі. На богослуженя приходили пильно, до св. Тайн горнулись ревно. Було тут около 1.000 сповідий.

Перед кінцем місії один з місіонарів мусів відїхати, щоби зачати місію в недалекім місті **Дукені**. Місцевість ся віддалена від Донори на одну годину їзди самоходом. Положення подібне в обох. І тут в Дукені церква на збочи гори, в долині клекотить фабрика железа. Парохом тут Впр. о. Мигалич, старший, трудо-любивий священик. Місія зачалась тут в неділю дня 3 цвітня. Вже від першого дня церков була повна побожних вірних сеї парохії. В часі місії приходили також вірні з поблизького Мекіспорт В четвер вечером зволили прибути на місію і Їх Преосвященство Кир Василий. В сердечній промові заохотили вірних до еще більшої ревности в користанию зі св. Місії. Звідси перенеслися місонарі до **Пітсбугу,** щоби там в парохії на Норт Сайд давати місію від 10 до 17 Квітня. Душпастирем тут Впр. о. Г. Тетза, знаний яко редактор найбільшого угорського часопису: Вістник. Тут церкви нема, бо стару церков ушкодив огонь. Богослуженя відбуваться на разі в галі, котра міститься на поверсі в новім шкільнім будинку. Ся школя подібно, як сусідний дім парохіяльний, в краснім положенню, з далека від гамору фабричного Пітсбурґа. Місія відбувалася в сім шкільнім будинку, в галі. Тут збиралися громадно і о 5 годині рано і о 9 годині, і вечір побожні парохіяни. Вечером, розуміється, галя була за мала. Подібно ревно горнулися вірні до св. Тайн, даючи місіонарям досить роботи до пізної ночи.

Еще ся місія не скінчилася, а вже треба було відїжджати одному місіонареви до **Гомстед,** щоби тут в катедральнім храмі зачинати нову місію.

Гомстед, се найбільший осередок угорських Українців. Тут мешкає їх Владика Преосвящений Василий, тут осередок найбільшого Угро-руського товариства Соєдиненія (зі 130.000 членами), і тут також дуже много мешкає наших угорських братів.

Церква величава, простора, мурована, стилева будова з двома вежами, поруч парохіяльний дім, також гарна стилева будова. Церква построєна 1903. р. Напроти простора, нова палата епископа; будова модерна і солідна. Все

те на горбку. Парохом Впр. о. Голошней, побожний, старший священик. До парохії належить яких 700 родин; крім сего около 300 самотників. Від початку місії церков була повна. Місія випадала в страстний тиждень, так що треба було порядок місії переплітати страстними богослуженнями. Зворушаючим був особливо похід з плащеницею в Велику Пятницю. Похід сей відбувся в середині церкви навколо: Напереді йшли численні пристоящі, а за ними в асисті священників поволи ступали Преосвящені, несучи на плечах тяжку, гафтовану плащеницю. В часі сего, хор співав жалісну мельодію стихири великої Пятниці.

Закінчення місії було в неділю, в сам день Воскресення. Місіонарі мусіли ся прощати зі сердечними гостеседськими парохіянами, щоби через Буфало вертати до своєї монастирської обители в Йорктоні. А час було вертати, бо більше як два місяці, се був один тяг місій, гарної апостольської праці серед добрих угорських Русинів. Нехай буде Серцю Христовому і Діві Марії подяка за всі ласки сего благословенного часу.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Сердечне Спасибі всім тим, що цього місяця відновили свою передплату — **Хай усі остануться вірними** — глядіть на свій адрес на коверті; там є назначена дата, коли Ви маєте заплатити свою передплату.

Передплатники, що зміняють адрес або місце помешкання повинні зараз повідомити Адміністрацію "Голосу Ізбавителя." і дати конче і стару і нову адресу. В противнім случаю "Гол. Ізб." йде далі на стару адресу і зовсім марнується; в тім случаю ми не зобовязуємося доповнити пропащі числа.

В СПРАВІ КОНТЕСТУ.

НАШИМ ЧИТАЧАМ:

Хай любі наші читачі відновляють чим скорше свої передплати навіть, хоч би й ще не були зобовязані ще до того. Чому? Бо відновлення передплати має тепер особлившу вагу. Яку? Ось-яку: Аж до 21. падолиста кождий доляр передплати вартує 500 голосів для контесту і 2 тикети на дворазове льосування на вигравки. — По 21 падолисті 1928 кожда передплата вартує 500 голосів у контесті і 2 тикети вже тілько на одно льосування. Тож се для Вас користь, щоби зараз відновити свою передплату, хочби й стара ще не скінчилася і навіть передплатитися на кілька літ наперед. За кождий доляр є 500 голосів у контесті і 2 тикети на льосування. — Рівночасно хай усі стараються позискати нових передплатників; той, що їх позискає найбільше, дістане першу нагороду.

Місцевости, де мешкають 4 наші передплатники, котрі до сеї хвили позискали найбільше число голосів у контесті є от-сі:

HUBBARD, SASK., CANADA.
SCARSDALE, N. Y. U. S. A.
ROCKDELL, SASK., CANADA.
SPRINGSIDE, SASK., CANADA.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Богородице Діво	20 ц.	Чи біблія спасає	25 ц.
Життя св. Йосафата.	75	Діточа присяга	5
Короткі Розваги над станом душі.	5	Як молитися на Вервиці	5
Мартин Лютер	15	Потіха для терпячих	5
Духовна Вязанка	10	Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Молебен до С. Хр.	5	Основні Правди	15
Молитва могуче средство спасення.	30	Від школи до касарні	5
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5	Чи наука противиться Вірі?	5
Набоженство в честь св. Йосифа.	20	Всьо переминає	5
Незабудька для молодих дівчат	10	Яка повиння бути сповідь	15
О Вірі	25	Наслідування Христа	125
О Любві	5	Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	МЛ
О покаянню	15	Eastern Catholics	20
Розваж то добре	50	Польні Лелії	25
С. Тереса від Дитятка Ісус	20	Картки до велик. сповіди.	25
Христ. Невіста	75	Коляди	15
Читання о Преч. Діві	25	Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Народний Катихизм	20	Тропарі воскресні і т. д.	10
Сердешня Мати	15	Життя св. Йосафата в управі	100
Червона Смерть	15		
Памятка для робітників	10		

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки висилатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранітові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в каменю і виливаєм з металю різні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

Phone { Office 286 / Residence 273

W. B. O'Regan, B. A.
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. Лист за Вересень 1927. Ч. 9.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Намірення Апостольства Молитви. — Біблійні оповідання. — Фелікс і Маркел. — Грішникам треба мати довіря до Марії. — Віра наших батьків — Розмови о релігії. — Як гинули переслідувачі Католицької Церкви. — Наші Місії.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

В справах, котрі ся відносять до редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
Box 299 – Yorkton, Sask., Canada.

Адреса Отців Місіонарів є:

RUTHENIAN MISSION
BOX 299
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

ВИЙШЛА З ДРУКУ НОВА КНИЖКА
Під заголовком:
"ЦЕРКОВ УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ"

З під пера о. П. Божика, обіймає 332 сторін. Книжка обіймає 6 цалів ширини і 9 цалів довжини — займаюча і дуже приступно написана.

Цікавість і вартість книжки сама за себе говорить. Замовляйте сейчас бо наклад невеликий.

Ціна одного примірника $1.00

ЗАМОВЛЕННЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ: —
The Redeemer's Voice, Box 299, Yorkton, Sask.

КАЛЄНДАР НА ВЕРЕСЕНЬ

1. Ч. Св. М. Андрея Страт.
2. П. Св. Пр. Самуїла
3. С. Св. Ап. Тадея
4. **Н. Н. 12 по Сош. св. Агатон.**
5. П. Св. М. Лупа
6. В. Св. Вартолом. і Тита
7. С. Св. СМ. Евтиха
8. Ч. Св. ММ. Адріяна і Нат.
9. П. Пр. Пімена
10. С. Пр. Мойсея; св. Август.
11. **Н.† 13. Н. по С. Усік. Ч. Г. Св. Ів. Хр.**
12. П. Св. Александра, Івана Павла
13. В.† Положенне Пояса М. Б.
14. С. Нач. інд. Пр. Сим. Столп.
15. Ч. Св. М. Маманта; Івана Пос.
16. П. Св. СМ. Антима і Теокт.
17. С. Св. СМ. Вавили, Мойсея Проp.
18. **Н. 14. Н. по Сош. Св. пр. Захарії.**
19. П. Чудо Арх. Михаїла
20. В. Св. М. Созонта
21. **С. Рождество Прч. Д. М.**
22. Ч. Прав. Йоак. і Анни
23. П. Св. ММ. Минод., Митр.
24. С. Пр. Теодори
25. **Н. 15. Н. по С.** Отд. Рожд. М. Б.
26. П. Обнов. Храма
27. **В. Воздв. Чес. Хр.**
28. С. Св. ВМ. Никити
29. Ч. Св. ВМ. Евфимії
30. П. Св. Софії, Віри, Над., Любви.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ.

4. **Н. Н. 12. по Сош.** — Гл. 3., Єв. утр. 1. — Апост. 158., Єв. св. Мат. 79.

11. **Н. Н. 13. по Сош. і Усікновеніе Чес.** Гл. св. Ів. Хрест. Всеночне. — Гл. 4., Єв. утр. 2. — На літ.: Троп. вос і свят., конд. воск., Сл.: конд. св., Ін.: Богор. по гласу наслав. — Апост. зач. 166. і 33., Єв. св. Мат. 87 і св. Мар. 24.

18. **Н. Н. 14. по Сош. Гл. 5., Єв. утр. 3.** — Апост. 170, Єв. св. Мат. 89.

21. **Сер. Рождество Пр. Д. М.** — Всьо празнику. — Єв. у св. Лу. 4. — Апост. 240, Єв. св. Лу. 54.

25. **Н. Н. 15. по Сош. — Н. пред Воздв. Ч. Х. — Отд. Рожд. Пр. Д. М.** — Гл., 6., Єв. утр. 4. — Троп. воск. і праз. Сл.: конд. вос.,і Н.: конд. праз.

27 **В. Воздв. Хес. Хр. — Всеночне. — Ризи багряні.** — Єв. утр. св. Ів. 42., — Апост. 125, Єв. св Ів. 60. — Піст. — Винесення Чесн. Хреста.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Вересень** **1927.**

Наміренія Апостольства Молитви на Вересень.

ПОВНІЩЕ ЗРОЗУМІННЯ АВТОРИТЕТУ.

Від якогось часу слово авторитет, з котрим вяжеться друге слово, дисциплїна, появляється що раз, то частїще, на сторінках деяких українських часописей, і його можна густо-часто почути з уст навіть простолюддя. Сей факт сам собою є явищем, що звіщає певного рода зворот до кращого думания.

Чоловікови, котрий серед своїх занять, чи то занять ручних, чи занять умових, не має гей-часу, або скорше — не має охоти підлетіти понад звичайний урівень життя, такому чоловікові, — повтаряю, — не легко зрозуміти, якою річею величенної ваги є авторитет.

Авторитет, се не пусте слово. Се є імя, котре означає щось дійсного, щось такого, що є і мусить бути, чи воно кому подобається, чи ні.

Так, як не може собі уявити світа без сотворінь, так само не може собі уявити того самого світа без авторитету.

Що се є властиво авторитет? — Авторитет, або по нашому — власть, се є право приказувати, злучене з правом домагатися, щоби приказів слухано. Там, де нема власти, там нема ладу, а там, де нема ладу, там є смерть. Чому? Бо такий є закон Бога.

Серед пекольної анархії, яка промощує собі дорогу в життя одиниць і народів, очивидно авторитет мусить мати ворогів. Анархія, то значить безладдя, се є смерть, — авторитет, лад, се є життя; як огонь ніколи, помимо всяких зусиль, не погодиться з водою, так ніколи не погодяться між собою засада (або, як кажуть, принцип) анархії і принцип авторитету; між ними може бути лиш одна борба: на життя і на смерть.

Чи дивно се, коли так, що на наших очах сатанські висилки спрямовалі до того, щоби знищити зрозуміння потреби авторитету в серцях людий? Той, хто має досить ясне око і відвагу, щоби придивитися подіям, які пересуваються перед очима кількох останних поколінь, побачить, з яким успіхом анархія робить своє знищення.

Анархія в умах, котрі нехтують зі смертоносною відвагою найосновнійщі засади думання. Вершком тої умової анархії, се є змагання, щоби відобрати умови всяку надію на пізнання правди, через проголошення засади: правда і лож, се те саме.

Анархія у серцях, що не признають жадної сили, яка могла б їх спинити, або яка мала би право спинити їх у безтямній погоні за задоволенням усіх, хоч-би і найбрудніщих наклонів, через проголошення засади: добро і зло, чеснота і проступок — се те саме.

Анархія у праці, чи умовій, чи матеріяльній. Вчені, що на остіп і безтямно потапають у своїх ограничених галуззях наук, знають тілько свою фільозофію, свою математику, свої природничі науки, свою астрономію, чи як там називаються ріжні ті науки — а поза тим не знають нікого і нічого. Анархія спараліжованих умових калік, що поставили собі за засаду розбирати тіло комара, а не дивитися, відки той комар на світі взявся.

Анархія у праці для "добра" чоловіка, де ріжні апостоли щастя і добробуту уважають чоловіка за терплячу звірину, а забувають за його душу.

Анархія в життю народів, що тупоумно кидаються в сліпу борбу, а не дивляться на се, чи то борба справедлива, як треба єї провадити, і до чого вона допровадить.

Анархія в життю держав, котрі гуляють над пропастею, а чим блище пропасти, тим більше замикають очи тай зі заворотом голови, опіянені духом анархії, кидаються в обняття смерти серед пекольного танцю.

Анархія в життю релігійнім, в якім проголошено засаду: кождому вільно думати і вірити, як хоче. Вершок тупого безумія, котре не позволить шевцеви, щоби пік хліб, але потрафить з кождого шарлятана, пройдисвіта зробити ніби-священика коштом глупоти людських мас, що серед анархії стратили послідну крихітку почуття сорому і чести.

Чи треба що більше, щоби змалювати пекло? пекло, над котрого берегами безсильно хитається і наш нещасний нарід?

Куда ми зайдемо, знехтовавши від низу до верха закон: "власть від Бога є"?

Чи потрафимо ми зрозуміти серед нашої, так рідної нам анархії, котра пересякла наскрізь наші мозги і кости аж до шпіку, що правдиве життя находиться тілько в свідомім повинуваннюся авторитетови Богом даному у всіх областях життя?

До того треба надлюдського подвигу, котрий зуміє дати лиш горяча молитва до Найсвятіщого Серця Бога-Чоловіка, якого Любов є жерелом життятворчого Авторитету.

Інститут і Школа для Дівчат

... З нагоди зближаючогося шкільного року хочемо дещо написати про наш виховавчий Інститут та школу, котра в особливший спосіб занимається вихованнєм дівчат; але не тому щобисьмо думали, що про неї ніхто не чув, але тому, що наші люди з часом забувають на свої рідні інституції та школи, а що гірше забувають на свій святий обовязок взглядом дітий, та не конче дбають про їх виховання та о-

бразованння релігійне а особливо про образованння дівчат бо як часто можна почути: "на що дівчині науки до горшка та миски?" Так! Та хотяй в тім нема правди й на макове зерно, не забуваймо однак, що в руках невісти лежить ще інший обовязок і то дуже важний; обовязок який Сам Бог вложив в її руки а именно вихованння молодого покоління. Це обовязок святий і найважніщий для невісти. .Мати, це вона, що плекає, характеризує своїх діточок, свою родину, свій нарід. .І тому їй треба найбільше науки а ті, що говорять, що дівчатам не треба науки, то грубо миляться і дають доказ, що не люблять свого народу, бо всі інші народи та в загалі цілий теперішний світ власне домагаєсь високого образованння для дівчат.

Цего власне брак у нас, тому відзиваємось до всіх Українських родичів, щобп не збороняли своїм донькам науки та посилали їх на вихованння до конвентів та Інституцій, котрі провадять наші Українські Сестри Неп. Зач. Матери Божої.

Інститут Пресв. Серця Ісусового вже істнує в Йорктоні від 1916 року, та вже й не мале число, бо близько девять соточок дітий в нім учиилось та вихувалось на славу Божу і народню.

В Істнтутській школі Сестри учать по Англійськи так, як в публичних школах, та приготовляють до іспитів департментальних. Учать від першого грейду до укінчення. Крім цего, всі дітп вчаться Українського Катехизму і Біблії. Дівчата, котрі не хочуть або не можуть брати грейдів, можуть брати спеціяльні курси або лекції, як музики, мальованнн, кухарства та ручних робіт.

Рівнож в Інституті Сестри харчують дівчат, котрі беруть Гай Скул або Бизнес Коледж, які находяться близько Інституту Сестер. . . . . .

Сподіємось, що цего року, тому що добрий Бог зволив нас поблагословити так гарним урожаєм, на подяку за цей святий дар, родичі зроблять жертву, даючи свої діти до школи Католицької.

Родичі! Не жалуйте своїм дітям цего скарбу науки, якого ані вогонь не спалить, ні вода не забере, ні злодій не вкрадуть.

Ті, що хотілиб мати більше інформацій та знання про цю школу, пишіть до:

Rev. Sister Superior
Sacred Heart Institute
Yorkton, Sask.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ЙОВ.
ТРИ ПРИЯТЕЛІ.
(Продовженнн.)

Описуючи образ зруйнованого безбожника, позбавленого дітий, памету, навіть свого імени. Валдад мав очивидно на гадці нещасного прокаженого, котрому Бог відобрав усе, і котрого смерть мала забрати в гріб.

Йов не був у силі здержати свого обуренння, що заливало його душу: "Як довго будете ви шукати потіхи в тім, що будете мене мучити своєю бесідою? Се вже принаймні з десятий раз укриваєте мене зневагами. Ви повинніби червоніти зі встиду задля вашого твердого серця зглядом мене. Ви упертo стараєтеся витягнути свідоцтво проти мене з моїх упокорень. Ось і я упертo стою на тім, що Бог не доєвідчає мене і не окружає кругом нещасть в імя справедливости.

І знова, щобп привести своїх товаришів до милосердя над собою, він малює перед ними образ своєї нужди. Бог, від котрого він просить суду, замкнув перед ним усю будучність в цім житті. Він позбавив його слави і вінків, котрі прикрашували його голову. Він вирвав його з коренія, немов дерево, засуджене на погибіль. Розбійники вдерлися до його памеців, браття полишили його, слуги втікли далеко від него. Його тіло, се тільки одна рана на висохлім кістяку. "Тож хоч ви змилосердіться наді мною," закликав Йов. "змилосердіться хоч ви наді мною, други мої, бо рука Господня діткнула мене. Бог переслідує ме-

не. Чи се не досить?! Для чого переслідуєте мене своїм злим осуджуванням?"

По сім заклику до співчуття і справедливости зглядом себе, Йов на хвилю перервав. Вони мовчали, остаючися без вражіння на його благання.

Тоді Йов, свідомий своєї чистої совісти, вже не переставав на тім, що брав Бога за свідка своєї невинности. Торжественним голосом він закликав: "Коби Бог дав, щоби слова, котрі я скажу, були написані і списані в якійсь книжці, або долотом вриті у камінь, або вилені острим залізом в оловяну плиту."

Три приятелі питали себе самих, які то слова, достойні безсмертної памяти, мали вийти з уст сего чоловіка, якого діткнула рука Божа. Певно слова гніву, нарікання або хули? Як великим було їх здивування, коли почули, що він кликав: "Я знаю, що мій Спаситель жие, і що у послідний день я вийду з лона землі. Я знова буду жити в моїм тілі, і побачу Бога в моїм тілі. Я побачу Його, мої очи будуть глядіти на Него а не на кого іншого. Се є надія, котра спочиває у глибині моєї душі."

Його приятелі не хочуть вірити, що він невинним; він просить Бога, щоби їх судив на сім світі. Бог остає глухим на його просьбу: тоді Йов відкликуєся на суд Божий у вічности. Смерть прийде, але його тіло воскресне. Перед Найвищим Судом, де всі будуть суджені, Вічний Бог віддасть йому справедливість. Під сю хвилю він терпить у своїм тілі, але се тіло колись буде прославлене і прославленими очами буде він глядіти на свого Бога. Зі сею надією він є в силі зносити і погорду людий, і досвідчення з неба. "Тож перестаньте, мої приятелі, додав Йов, переслідувати мене і шукати покривок, щоби мене осудити. Утікайте перед мечем Божим, перед мечем, що карає несправедливість, і згадайте, що на вас чекає суд."

Хтось бувби міг думати, що відклик Йова до Божого суду обезоружив приятелів його; будучність мала показати, чи він невинен, чи винен. Вони повинні були перестати тим більше, що ся будучність, до котрої відкликався їх противник, кидала велике світло і на теперішний час. Здавалося, що їх доказ, взятий з Божої справедливости, валився у самих основах. Дійсно! Коли Бог судить людий у другім життю, щоби їх карати, або нагороджати після їх заслуг, чому мавби Він поступати з кождим тут на землі після його діл добрих або злих. Чи можна уважати Бога несправедливим тому, що Він досвідчає Йова у сім життю, щоби його нагородити в другім життю? І коли так, то що нещастя Йова доказують проти його невинности?

Все-ж таки, сі неоспорімі правди були обвиті в сих перших віках світа мракою неясности. Спаситель не осіяв своїм обявленням тайства будучого життя. Він мав прийти, щоби отворити брами неба, але кільконадцять літ треба було ще чекати на Його прихід? Сего ніхто не знав. А все-таки, аж до часів Месії, котрий побідив сатану, чоловік, відходячи з сего світа, приходив у ад, місце вічного і тихого суму, де, відділений від свого тіла, він є гей тільки тінею самого себе. Для того давні люди думали, що Бог, коли хотів бути справедливим, мав уже на землі карати і нагороджувати так само, як би зробив се у другім життю. Вирочім, чи Єгова не обіцяв своєму народови благословенства і прокляття дочасні, залежно від того, чи нарід був би вірним або невірним? Тому оскарження Йова зі сторони його приятелів, було на перший погляд узасаднене; сей чоловік є великим грішником, бо прокляття Боже впало на него. Відси також так сильна покуса Йова, котрий, хоч знає, що він невинен, негоден зрозуміти загадки своїх терпінь; тому він так настійчиво благає Бога, щоби Він судив його

ще перед смертію, щоби обявив усім ту загадку тай дав ясно пізнати його невинність.

Заяви бідного прокаженого, його відклики до Божого суду не зробили отже жадного враження на людий, котрі бачучи терпіння, не годні були витолкувати їх собі інакше, як через гріх. Тому-то й не зважають на сей визов перед суд Найвищого Судії; вони уважають той визов лиш за нужденний підступ проступника, котрого притиснено.

Софар повернув до доказу, котрий він уважав головним, про кари злочинців на сім світі. В попередних розмовах Йов державея того, що на сім світі можна стрінути грішників, котрих Бог не тільки не карає, але котрим навіть дає обильні добра сего життя. Не могучи заперечити сего очивидного факту. Софар старається побороти Йова, ставляючи засаду. що від коли світ світом, то успіхи безбожника є лиш **перeминаючі і дуже короткі.**

"Безбожник може собі підноситися аж до неба; Бог змете його гей брудний гній. Його щастя счезає немов нічний сон. Лукавий зникає так скоро, що й немож побачити місця, де він стояв. Його сини живуть у нужді; проступки молодости пересякли аж до його костий і будуть спати з ним у поросі. Він засмакував проступку, котрий видався солодким його піднебіню; він дав йому повільно зійти у своє горло, щоби довше смакувати його солодкість і се зло, немов делікатна трутина, всунулося в його боки. Він ссав отрую гадини, він від того загине.

Для него вже не поплинуть потоки молока і меду. Все зло, котре він наробив, буде йому звернешим. Обдираючи убогих, він нищив свій власний дім. Ненаситний у своїх бажанях, він не буде тішитися предметом своїх бажань. Нічого йому не останеся, навіть кавалок хліба. На всю поживу Бог вилляв на него огонь свого гніву. Темрява огорне його, огонь, не

запалений жадним зі смертельників, буде його пожирати. Він умре самітний у своїм наметі, ставши поталою нещастя. Небо обявить його проступки і земля повстане проти него. Його родина аж до кореня буде винищена в день Божого гніву. Се доля, яку ховає Господь для лукавого, спадок, котрий йому обіцяє."

Думка про Найвищого Судію Йова зробила спокійніщим. Бачучи, що його приятелі завзялися тай користають з факту неправдивого, він рішився на наступ, щоби ясно виказати блуд у їх розумованню. "Слухайте мене уважно," сказав він до них, "і відтак смійтеся з мене, коли вам так сподобаєся."

Фелікс і Маркел.

Щойно запала осінь. Численні каравани ступали у Єрусалим, щоби там святкувати празник кучок. Той празник був установлений на память подорожі через пустиню, тревав сім день і через цілий той час всі Жиди перебували в кучах, вироблених з листя.

Ісус був у Капернаумі і Його свояки також вибиралися у подорож до святого міста. "Ходи," говорили вони до Него, "ходи і покажися перед світом, щоби Твої ученики бачили Твої діла."

"Моя година не прийшла," відповів Учитель; "ідіть на сей празник, я не йду туди."

Він навмисно говорив так неясно, бо се було дуже важно, щоби в Єрусалимі ніхто не знав, що Він прийде. Члени Жидівської найвищої ради, Сангедрину, булиби з того скористали, щоби збурити проти Него нарід і робити Йому засідки; він-жеж сам сказав, що Його час ще не прийшов. Так оставив Він своїх поблизьких, щоби вони пішли. Одначе, коли тільки каравани пустилися дорогою здовж Йордану, Він бистро разом зі своїми Апостолами перейшов Самарію і, як каже святий Лука "утвердив своє лице," щоби йти у Єрусалим.

Він хотів зайти туди потайки, в часі вечірнього сумерку. Прийшовши на верх гори Скопос, віддаленої около дві милі від Дамаску, Він задержався і полишив при собі тільки одного ученика, Улюбленого Йоанна. Оба всіли на краю дороги під широколистим, фіговим деревом. Піт заливав їх лице і одіж побіліла від порохів. Сонце, котре перейшло вже дві третих своєї дороги, сіяло на небозводі тай палило своїми огненними лучами окружаючі поля, укриті оливними деревами, виноградами і цітронами.

В далечині, на Сіоні, у місті Святім, святі гимни і радісні співи відповідали дзвінким звукам срібних трубок, котрі трубіли на степенях храма.

Нараз з поблизької стежки вийшли два римські жовніри; вони говорили голосно і несли прегарні грозна винограду, котрі собі купили за кілька асів (римські монети.)

"На Вакха," заговорив один з них, небо нам сприяє. У тіни сего фігового дерева ми будемо могли з розкішю спожити овочі винограду і сміятися з лучів Фойба (поганський бог сонця.) Хвала за се богам!"

"Але що буде з сими чужинцями," сказав другий.

"Нехай! Чи ти може боїшся довговолосих Назореїв? Ти не знаєш, що Рим є паном народів, і що цілий світ почитає Цезара і падає перед ним на коліна?"

Оба легіонарі зайняли місце близько Йоанна, котрий поспішно присунувся до свого Учителя.

Ся боязнь викликала на їх устах усміх.

"Гей, гей!" закликали вони: "Не бійся нічого, ми є войовники непоборимого Марса, а не ученики Меркура."

Ісус підніс до них свої лагідні а пронизаючі очи. Його погляд їх збентежив.

"Шляхотний чужинче," сказав один з них, немов, щоби собі додати смілости, "ти мусів зробити довгу подорож, бо бачу, що ти укритий порохом і потом....."

"Чи не бажавби ти," додав другий, "спожити з нами кілька грозен винограду?... Се би був добрий знак для жовнірів Цезара, що уважають для себе славою почитати гостинних богів."

Ісус взяв грозно і зі зором дальше впяленим на обох Римлян заговорив до них: "Направду, направду! Отець мій, що є на небі, згадає за Феліксa і Маркела тай за се, що вони зробили нині для Сина Чоловічого."

Легіонарі, що-раз більше змішані загадочними словами Ісуса і гей зачаровані Його поглядом; не знали, що відповісти. Вони були збентежені і для того вскорі пустилися далі дорогою у Єрусалим.

Ісус бачучи, як вони відходили, звернувся до свого ученика: "Йоане," сказав він, "погани мають серце менше тверде, чим діти Ісраіля."

Запорошеною дорогою мовчки відходили оба жовнірі. "Хай Мінерва відважного серця нас стереже." сказав нагло Фелікс. "Хто се може бути той чоловік, як він нас знає, і що означають Його дивні слова?"

"Я спізнав Його," відказав Маркел, "з Його величного лиця. Пригадай собі, як ми були в Капернаумі..."

"Ну... І що далі?"

"Як слуга сотника вернув від брам смерти..."

"Тож се би був той Пророк, котрого весь нарід почитає..."

"Певно!"

"І котрого Фарисеї ненавидять, як свого незломного судію..."

"Без сумніву, Феліксе. Се Він, Його дивний зір пронизає душу до глибини."

"Але хто Він є? Відки Він?"

"Боги знають а смертельники не знають. Як би воно не було, люди кажуть, що Він могучий ділами і деякі навіть кажуть, що Він є сином одного великого бога Олімпу."

"Се дивно!"

"Так Феліксе, се дивно; тим дивніше, що куда Він іде, туда сіє чудеса. Тому я постановив уважати Його Римським богом тай спалити в Його честь кілька зерен кадила на престолі самого Юпітера Капітольського, пана богів.

"Сібілла просвічає і вдохновляє тебе, Маркеле; так, жертвуймо в Його честь на престолі Юпітера і Фортуна вкінці може зверне до нас ріг щедрої обильности. Ми будемо багаті, дуже багаті... ми будемо мати палату в Римі, при дорозі Апольона."

"Ти говориш божественно, Феліксе. Так, ми будемо мати палату, пишну палату, з мозаїковим подвірям, прикрашену чудними анемонами і косатенями. Мури будуть прикрашені мальовилами, де дерева, риби, казочні птахи і звірята будуть чарувати око грою своїх блискучих барв. Брами будуть зі слоневої кости, а статуї богів зі золота і срібла."

"І ми будемо щасливі, Маркеле, будемо могучі... і будемо мали товпу невільників, щоби нам служили."

"Тисячу, Феліксе! Я хочу їх мати тисячу: Нігрів з Етіонії, з довгим, немов гебан, чорним волоссям, ясноволосих велитнів з північних країн, Данів, Бретонів, Германців, мущин з над берегів Евфрату, Сирійців з чорними, лагідними очима, Арабів з пустині, Єгиптян з непорушним усміхом, Нумідійців і Африканців."

"А я, Маркеле, я бажаю в супроводі армії слуг, убраний в чудовий плащ, кождого дня переходити попід луки побідителя Галії, ступати здовж храма Кастора і Полюкса тай попри храм "Йова Оптима Максима," відтак в супроводі екіпажу вийти на Форум (ринок), щоби мати імя багатого і славного чоловіка.

"Ах! Ах! Позволь, Феліксе! Амбіція є лихою дорадницею! За багато пихи і величі кинуло би на нас підозріння."

"Ти думаєш?"

"Я о тім переконаний і о скілько йде о мене, я б не хотів одного гарного дня одержати запрошення, щоби собі отворити жили, або щоби йти вмерти серед нужди і на вигнанню в Іберії. Я бажаю почитати Любов і богів тай безпечно пити з чаші розкоший."

"То ти волієш укривати свої багатства?"

"Ти се сказав. Надівсе люблю я богиню Розваги. Палата в Римі? Нехай! Але затишна, укрита тінею і таїнством, відвідувана тілько через кілька вірних другів. Часи є, Феліксе, злі, над кождим богатим чоловіком зноситься в сі часи марево смерти. Навіть кажуть, що приязнь цісаря, се тілько покришка, і що найменша неласка вистачить хочби і для сенатора, щоби палата була окружена пятьдесяткою жовнірів цісарської сторожі. Тож навіть у найдрібніщих річах розвага не зашкодить.

"Навіть буде дорогоцінною. Для того, вже від тепер, я бажаю як і ти, щоби богиня Розваги провадила мене за руку. Але за то я благаю сю боязливу богиню, щоби дала мені принаймні один сільский дім!

"О, що до сего, певно! Впрочім літні спеки приневолять нас до того, щоби туди вибиратися. Ти отже будеш міг у глибині чудного якогось заливу построїти гарний дім з портиками (рядами стовпів), котрих білі стовпи будуть купали свої ноги у филях серед земного моря. При дорогах алеїлиць і кипарисів...."

"Се буде дуже понуре."

"Чи ти волієш алеї з лилій і рож, тай мурованні поручча укриті кактусом і сльоесом?"

"Так! Се є веселіще... І перед домом величезний ліс цітринових дерев, зелений диван, обсипаний золотими овочами.

"А в певницях...?"

"Бочки фалернського вина, десять тисяч чаш, повних найзнаменитшого нектару і небесної амврозії. Чи се досить, Маркеле?"

"Ми побачимо пізніще. Нинька бажаймо тільки того, щоби боги остались нам приязними, і щоби судьби пряли нам щасливі дни."

Оба легіонарі замовкли. Вони як-раз переходили через браму Антонія. Римські військові відділи на приказ Понтійського Пилата часто занимали фортецу Антонія. У хвилях жидівських свят управитель сам приходив туди, щоби мати на очах цілий храм та товпи народу і бути готовим здусити кожду спробу бунту.

Фелікс і Маркел були оба синами невільників, котрі служили у богатім домі Фабіїв. Їх випущено на волю. Звязані тісними узами щирої приязни, вони оба вступили до римської армії з тайною надією, що дійдуть колись до багатства і слави при помочі своїх могучих покровителів. Одначе літа скоро минали, а їх горді мрії не здійснилися; в Римі їх забули.

Впрочім вони дуже скоро знайшли собі потіху тай так, як більшість римських вояків, стрімголов кинулися в життя розбою, розкоший і розпусти.

Але від часу до часу на овиді їх життя показувалися слабі полумя надії і сего дня оба були повні веселого предчуття. Там, під фіговим деревом, пляхотний Чужинець говорив до них так щиро... Мій Отець, що є на небі, згадає про них... Його Отець... хто се був той Отець?... Певно Великий Бог, що годен їх обсипати почестями і багацтвами.

Фелікс і Маркел заснули, бурмотячи воєнну якусь пісню.

Через їх голови просувалися золоті сни.

.....

"Ти, що руйнуєш храм Божий і відбудовуєш його в трох днях, спаси себе... спаси себе самого. Єсли Ти є Сином Божим, зійди з хреста..."

Підла товпа зневажає конаючого Христа. Ще більше

затялися проти Жертви начальники жидівських священиків: "Других спасав, а сам себе не може спасти... Він надіявся на Бога... тож, єсли Бог любить його, хай визволить його!" Навіть римські жовніри з низькою потіхою наслідують Жидів. З насмішливим співчуттям подають Засудженому свої чаші вина та кличуть, щоби зійшов з ганьблячої шибениці. "Єсли ти є цар Жидів, то спаси себе!" Особливо два жовніри переслідують його своїми насмішками; вони переконані, що Він робив їм пусті обіцянки там, під фіговим деревом; з Його неславними муками счезли їх послідні надії на славу і багацтво.

Серед товпи чути їх острий, різкий голос: "Спасися, отже, спасися!"

Ісус ней не чує їх. Вони подвоюють свої хули. В тій хвилі Христос поглянув на них зі співчуттям, з безграничною любовю і рівночасно лучем своєї ласки освітив їх ум і порушив серце сих бідних поган.

"Тихо," заговорив Маркел. "Се дивний чоловік. Серед своїх страшних мук він видається мені великим. І хто знає? Чи може само Божество не терпить?"

Гнів Христових ворогів тим-часом ослабає, зневаги вибухають що-раз рідше. До гори зі землі підходить темна мрака; ней похоронним завоєм окружає вона хрест і стелиться далі, укриваючи Єрусалим і цілий край. Ціла природа немов сумом заливається; всюда запанувала жахлива тишина. Христос висить непорушний, збілілий, вихудлий, замучений, понарпаний.

З широких ран пливуть останні кроплі крови і повільно котяться до землі.

Нараз надлюдська Його сила вернула. Його лице убралося в невимовну велич. З грудий видерся сильний крик; підносячи очи до неба, Він закликав: "Отче мій, в Твої руки передаю мого духа." Його голова тяжко похилилася на груди і Він останній раз зітхнув. Земля задрожала, скали стали тріщати, мертві вставали з гробів...

Дивний жах пронизив душу римського сотника і він піддався перед сими дивами; він віддає славу Богу. "Ах, направду," так закликав він, "направду сей чоловік був справедливий, се був Син Божий."

"Так, сей чоловік є сином Божим," повторяють Фелікс і Маркел, "так, ми вірнмо в Тебе, Ісусе з Назарету, Ти є Син Божий, Ти є Син Божий."

Далі буде

Грішникам Треба Мати Довіря до Марії.

Щоби зпекати поміч Марії, треба Її призивати успішно. Чи грішник однак не може успішно призивати помочи Божої Матери? Може тому, хто є в стані смертного гріха, хто не має в серцю Божої любови, хто тепер сще не кається, може никода йому поручатися Марії, до Неї молитися? Може всі його молитви, бажання даремні, його набожність до Пресвятої Діви може його не спасе? От другий блуд, перед котрим нам треба стеречися.

***

Се певна річ, коли би хто грішникови казав, що без покаяння, через саме заступництво Марії, він може поєднатись з Богом і спастися, то обманювавби грішника, і то в найгіршій способі: се тому, що без покути нема оправдання, нема спасення. Але з другої сторони зводивби й опукувавби грішника той, хтоби йому казав, що наколи він сейчас тепер не покине гріха тепер не має рішучої постанови зірвати зі своїми проступками, що, наколи тепер не має чувства жалю, каяння, то йому нич не поможе призивати помочи Марії, нич не прийде йому з довіря до Неї. Бож прецінь єсли хто тепер сще не кається, чи не може стати

каянником через заступництво Божої Матери? Єсли хто тепер не має ще відваги зірвати зі світом і його мерзенними привязанями, чи не може о се просити і се зискати через заступництво Божої Матери? Єсли чує серце еще досить не порушене, чує свою слабість, не довіряє собі, чиж не може через вставлення Марії умолити у Бога ласки сокрушення, просвічення, скріплення? Чиж не може він з глубини гріховної пропасти, в якій погружений, піднести свої руки до Пресвятої Діви, чи не може до Неї кликати, єї помочи взивати: "Царице неба, всемогуча Посереднице людей! О не липай мене гріпного, мене слїпого, закаменілого, мене немічного, прибитого тягарем моїх беззаконій! Я не в силі сам двигнутися; а не маю нікого, хтоби вставився за мною перед судею, лиш Тебе, о Заступнице. Виєднай мені у Нього ласк, сил, котрі я стратив, яких мені треба. **Пресвятая Госпоже Богородице, моли Бога о нас грішних!**"

Чиж нещасний грішник, не може в тої спосіб взивати Марії? І чиж можна подумати о тім, щоби Пречиста була невражлива на сі його зітхання і не виєднала йому ласки навернення?

***

Се певна річ: говорити грішникови, що без любови до Бога, через саме посередництво Марії, можна дістатися до Божого царства, — се булоби не лиш обманом, але безбожністю. Бож без Божої любови не мож бути Божим приятелем, а Бог ніколи не візьме до числа своїх вибраних і до свого царства того, хто не є Його приятелем. Але також не можна говорити грішникови, що коли він тепер немає дійсної Божої любови, він не може о нїч старатися у Марії, що без хісна благає Єї о ласкавість: хто так говорибн, ниціибн довіря бідного грішника, і відбиравби йому певний і тривкий середник ратунку. Бож хто не має

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

ДЛЯ БОГА

ДЛЯ ЦЕРКВИ — ДЛЯ ВІТЧИНИ

З нагоди 5 літ свого існування "Голос Ізбавителя" оголошує

В КОРИСТЬ ДОБРОЇ ПРЕСИ

ВЕЛИКИЙ КОНТЕСТ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ І ДВОРАЗОВЕ ЛЬОСУВАННЯ

ПОНАД $200,00 ВИГРАВОК

ВИГРАВКИ КОНТЕСТУ
Кінчиться 1 липня
1928 Р.

1. Вигр. Машина до шиття.
2. Вигр. Столове начиння для тербати.
3. Вигр. Посріблена цукорничка з 12 ложочками.
4. Вигр. Столовий Годинник з французької слонової кости.

ВИГРАВКИ З ДВОРАЗОВОГО ЛЬОСУВАННЯ.

21 ПАДОЛИСТА 1927 Р.

1. Вигр. Скрипка у футералі
2. Вигр. Автографічний апарат "Кодак"
3. Вигр. Гітара у футералі.
4. Вигр. Столовий Годинник з французької слонової кости.

15 ЛЮТОГО 1928 Р.

1. Вигр. Байсикль
2. Вигр. Грамофон
3. Вигр. Кишенковий Годинник
4. Вигр. Люлька у виді цигара.

I. Ні з Контесту, ні з льосування не можуть користати члени Згромадження Пресвятого Ізбавителя.

II. Кождий доляр передплати має для ПЕРЕДПЛАТНИКА вартість:

1.) Доброго діла, котре Ісус і Марія нагородять своїм обильним благословенням.
2.) 500 голосів на контест.
3.) 2 тікети для льосування, коли передплату прислано перед льосуванням.

III. Коли хто передплатиться на кілька літ наперід, то він за кождий доляр одержить ті самі користи. І так, єсли хто на приклад прийме передплату на 5 літ наперід, то значить,

$5, то він буде мав 3500 голосів для контесту і 10 тикетів для льосування.

IV. Наколи хто пришле нові передплати або відновлення передплат для других осіб, тоді він за кождий надісланий доляр одержить 500 голосів; крім того також особа сама, від котрої походить надіслана передплата чи відновна передплати, одержить за кождий доляр 500 голосів у контесті і 2 тикети в льосуванню.

V. За кождий раз, коли хто одержить 1000 голосів у контесті, він дістане крім того ще 500 голосів у додатку; той, що буде мати 10.000 голосів, одержить у додатку 5000 нових голосів і за кожду слідуючу тисячку, дістане в додатку 1000 нових голосів.

VI. Той, що буде мати в день 1го липня 1928 найбільше голосів у контесті, одержить першу вигравку контесту; того самого дня дістануть вигравки також ті 3 особи, що будуть мали більше чисто голосів від других.

VII. Один доляр ДАРОВАНИЙ на піддержання Доброї Преси, варує:

1.) Гарний учинок любови, котрий Ісус і Марія нагородять своїм обильним благословенням.

2.) Чотири тикети для льосування.

VIII. Коли хто дарує 25 центів на піддержання Доброї Преси, він одержить 1 тикет для льосування.

IX. Той, котрому припаде якась вигравка, одержить після бажання або вигравку, або її вартість у грошах.

X. Висліди будуть оголошені в "Голосі Ізбавителя. Особи, що виграють, одержать особині повідомлення в регістрованім листі. "Голос Ізбавителя" кождого місяця оголосить також число одержаних голосів.

ТЕПЕР БЕРІТЬСЯ ДО ДІЛА!

Хай усі працюють для святої справи Доброї Преси! Треба боротися, щоби добро побідило! Страшна струя проступку, єресі, большевизму і безбожности, що заливає цілий світ, уживає преси на те, щоби пірвати серця людий. Ми повинні бути слугами Бога, свого народу і вітчини.... Ужиймо того самого средства, щоби ширити добро. В тій цілі спомоліть Добру Пресу! Читайте добрі книжки! Хай УСІ стануть передплатниками "Голосу Ізбавителя." Хай усі, кождий по своїй силах, стараються зібрати як найбільше для доброї справи, для Доброї Преси! ДО ДІЛА ТЕПЕР! НЕ ОТЯГАЙТЕСЬ!

Тикети можна одержати від:
THE REDEEMER'S VOICE, BOX 299, YORKTON, SASK.

Учасники в контесті можуть самі легко знати, яке число голосів собі здобули залежно від числа передплат, які надіслють: Хай кождий коло цифри, що означує число надісланих долярів, зробить собі значок; коло числа долярів є подане відповідне число голосів.

Наколиб хто бажав, щоби подати йому особно відомість, кілько голосів він собі здобув, ми йому напишимо під услівям, що він до свого листа долучить 2 центи на відповідь.

$ 1 —	500	Голосів	$ 35 —	47 500	Голосів	$ 69 —	105 500	Голосів
$ 2 —	1 500	"	$ 36 —	49 000	"	$ 70 —	107 000	"
$ 3 —	2 000	"	$ 37 —	49 500	"	$ 71 —	107 500	"
$ 4 —	3 000	"	$ 38 —	55 000	"	$ 72 —	109 000	"
$ 5 —	3 500	"	$ 39 —	55 500	"	$ 73 —	109 500	"
$ 6 —	4 500	"	$ 40 —	57 000	"	$ 74 —	115 000	"
$ 7 —	5 000	"	$ 41 —	57 500	"	$ 75 —	115 500	"
$ 8 —	6 000	"	$ 42 —	59 000	"	$ 76 —	117 000	"
$ 9 —	6 500	"	$ 43 —	59 500	"	$ 77 —	117 500	"
$ 10 —	7 500	"	$ 44 —	65 000	"	$ 78 —	119 000	"
$ 11 —	8 000	"	$ 45 —	65 500	"	$ 79 —	119 500	"
$ 12 —	9 000	"	$ 46 —	67 000	"	$ 80 —	125 000	"
$ 13 —	9 500	"	$ 47 —	67 500	"	$ 81 —	125 500	"
$ 14 —	15 000	"	$ 48 —	69 000	"	$ 82 —	127 000	"
$ 15 —	15 500	"	$ 49 —	69 500	"	$ 83 —	127 500	"
$ 16 —	17 000	"	$ 50 —	75 000	"	$ 84 —	129 000	"
$ 17 —	17 500	"	$ 51 —	75 500	"	$ 85 —	129 500	"
$ 18 —	19 000	"	$ 52 —	77 000	"	$ 86 —	135 000	"
$ 19 —	19 500	"	$ 53 —	77 500	"	$ 87 —	135 500	"
$ 20 —	25 000	"	$ 54 —	79 000	"	$ 88 —	137 000	"
$ 21 —	25 500	"	$ 55 —	79 500	"	$ 89 —	137 500	"
$ 22 —	27 000	"	$ 56 —	85 000	"	$ 90 —	139 000	"
$ 23 —	27 500	"	$ 57 —	85 500	"	$ 91 —	139 500	"
$ 24 —	29 000	"	$ 58 —	87 000	"	$ 92 —	145 000	"
$ 25 —	29 500	"	$ 59 —	87 500	"	$ 93 —	145 500	"
$ 26 —	35 000	"	$ 60 —	89 000	"	$ 94 —	147 000	"
$ 27 —	35 500	"	$ 61 —	89 500	"	$ 95 —	147 500	"
$ 28 —	37 000	"	$ 62 —	95 000	"	$ 96 —	149 000	"
$ 29 —	37 500	"	$ 63 —	95 500	"	$ 97 —	149 500	"
$ 30 —	39 000	"	$ 64 —	97 000	"	$ 98 —	155 000	"
$ 31 —	39 500	"	$ 65 —	97 500	"	$ 99 —	155 500	"
$ 32 —	45 000	"	$ 66 —	99 000	"	$100 —	157 000	"
$ 33 —	45 500	"	$ 67 —	99 500	"	$101 —	157 500	"
$ 34 —	47 000	"	$ 68 —	105 000	"	$102 —	159 000	"

В ПЕРЕПИСЦІ "ГОЛОСУ ІЗБАВИТЕЛЯ" ЗАВШЕ БУДЕ ПОДАНА МІСЦЕВІСТЬ, ДЕ МЕШКАЮТЬ, 4 ПЕРЕДПЛАТНИКИ, КОТРІ ДО ТОЇ ХВИЛІ ОДЕРЖАЛИ НАЙБІЛЬШЕ ЧИСЛО ГОЛОСІВ У КОНТЕСТІ.

"Голос Ізбавителя" можна одержати на слідуючий адрес:
THE REDEEMER'S VOICE, — BOX 299 — YORKTON, SASK.

сеї любови, чи не може сї мати відтак? І, щоби єї мати чи не може він прибігати до Тої, Котра, після слів св. Письма, є Матерю гарної любови? "Аз Мати красния любве." Хто не має тепер чесноти Божої любови, може мимо того вірити в Бога, з сеї віри перейти до надії, щоби вкінци взнестися до Божої любови; і чиж не може він, хоч тепер не має в серцю чесноти Божої любови, збудити в своїм серцю довіря до Марії? Чувством сеї надії оживлений; чи не може він припасти до стіп небесної Цариці, представити Ї свою нужду і сим розбудити для себе милосердя в ніжнім серцю Марії і так вже упереджаючо ласкавої? Тим чином, чиж не може він знайти доступ до Неї, через Неї дістати Божу ласку і відзискати сей дорогоцінний дар Божої любови? І ніхто не може робити закиду, що без Божої любови нема призначення до неба, і що здасся конечно з того слідує, що без Божої любови никода призивати помочи Божої Матери, никода Ю почитати.

Се розумованія треба прояснити, а окажеся, що воно блудне, хибне, мож сказати злобне. Се ясна річ що без Божої любови не можна дійти до цілі призначення, то є до слави; але перед тим, заки дійдеся до тої любови, він може бути призначеним дійти колись до сеї слави. Як се? Так, що він може повстати з гріха, вернути назад на дорогу праведности, розпалити в своїм серцю огонь Божої любови. А яким способом сего може дїяти? Тими середниками, котрі нам дав сам Бог. Так була призначена Магдалина, хоч жила якийсь час блудно; так був призначений апостол народів св. Павло, хоч переслїдував Церков; так міліони нинїшних грішників. І чи є яка певніша дорога, щоби знекати сї середники призначення, як призивавши помочи Марії?

В нашім віці загального зіпсуття, де ми бачимо,

як тільки душ відкуплених Кровю Ісуса Христа блукає манівцями й затрачується, не замикаймо їм доріг навернення й спасення. А якраз одною з сих доріг спасення і то одною з найпевніщих є щира набожність до Божої Матери.

Кажім вірним, що, щоби призивати помочи Марії успішно, треба Єї взивати по християньски, то значить, треба мати їм на увазі могучість, яку Марія має у Бога, щоби їм помочи змінити життя, поправити їх поведення, покинути гріх, здусити пристрасти, побідити змислові покуси, заховати себе від підступів диявола і від еще небезпечніщих засідок світа, щоби їм помочи виконувати релігійні вправи, в них витревати. Але рівночасно кажім вірним, що хотяйби не знати які були їх проступки, хотяйби не знати які гріхи мали і тепер еще мають на душі, Марія може їх ласкаво вислухати, коли звернуться до Неї з покірним і дитинним довірям; Вона не лиш їх не відкине, але витягне до них свої рамена, отворить їм свое милосердя, заохотить і уділить їм своєї помочи.

(За Бурдалю.)

Молитва св. Ефрема (IV. вік).

Отсе під Твій покров, о Божа Мати, прибігаєм; хорони нас, стережи нас під крилами Своєї любови і милосердія. Все наше вповання на Тебе покладаєм, о Пречиста Діво! Ми віддані Тобі в опіку еще з часу, коли ми спочивали на раменах наших Матерей. Владичице наша! Не позволь, щоби злоба диявола затягнула нас в брами пекла. Чиж Ти не є напою пристанею, о Непорочна Діво? Ми всі цілковито під Твоїм заступництвом! Тепер і все помагай нам, о Діво, Мати Божа, Мати милосердя. Амінь.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

НЕПОМИЛЬНІСТЬ ПАПІВ.

(Продовження.)

Коли ми дали ці пояснення, приглядьмося тепер коротко основам самої науки.

Слідуючі уступи Евангелія, сказані у ріжних хвилях, були звернені виключно до святого Петра: "Ти є Петро; і на тій скалі я збудую Церков Мою, а брами пекла не одоліють сї." (Мат. XVI.) "Я, Найвищий Будівничий вселенни," каже пан Спаситель, "Я заложу Церков, котра буде тревати аж до кінця часу. Я положу фундамент сеї Церкви так глибоко і сильно на скалі правди, що вітри і бурі блуду не переможуть сї. Ти, Петре, будеш фундаментом сеї Церкви. Вона ніколи не впаде, бо ти ніколи не захитаєшся, а ти ніколи не захитаєшся, бо будеш спочивати на Мені, скалі правди." Про Церков, котрої Петро є Фундаментом, є сказано, що вона є не до здобуття — то значить, безпечна проти блуду. Як можеш собі уявляти, що непорушена будова спочивалаби на хитким фундаменті? Бож не будинок тримає фундамент, але фундамент піддержує будову.

"І дам тобі ключі Царства небесного." (Мат. XVI.) Ти будеш держати ключі правди, щоб ними отвирати вірному скарби небесного знання." Що звяжеш на землі, буде звязане і на небі." (Мат. XVI.) Осуд, який ти вискажеш на землі, той осуд я потверджу на небі. Певно, що Бог Правди не може потвердити несправедливого осуду.

"Се сатана зажадав просіяти вас (моїх Апостолів) як пшеницю; та Я молився за тебе (Петра), щоби не ослабла твоя віра; а ти колись, навернувшись,

утверджуй своїх братів." (Лу. XXII., 31, 32.)

Се гідне замітки, що Ісус молиться лиш за Петра. І чому осібно за Петра? Бо на його плечах мав спочивати тягар Церкви. Наш Господь молиться о дві річи: Перше — Щоби віра Петра і його наслідників не ослабла. Друге — Щоби Петро утверджував своїх братів у вірі, "щоби," каже святий Лев, "щоби сила дана через Христа Петрови, сходила на Апостолів."

Ми знаємо, що молитва Ісуса є завше вислухана. Для того віра Петрова буде завше непохитною. Він мав бути пророчнею, котрої всі мали радитися. Тому ми завше бачимо його як визначну постать серед Апостолів; першим у говоренню, першим у діланню при всякій нагоді. Він мав бути провідною звіздою, що мала провадити решту вірних по дорозі правди. Він серед Церковної Єрархії мав бути тим, чим сонце є в укладі планет — осередком, довкола котрого усе має обігати. І чи не є се гарний образ, згідний з нашими поняттями про Боже Провидіння, бачити у Його Церкві відбитку звіздної системи, що є над нами? Там кожда планета ходить послушно після одностайного закона, і всіми править велике світло. Так, в духовім порядку, ми бачимо, що кождим членом править один закон, управляє один голос і той голос підданий Богу.

"Паси ягнята Мої; паси вівці Мої." (Йо. XXI., 16., 17.) Наш Господь назначив Петра загальним Пастирем свого стада, пастирем Епископів і Священиків так само, як і всього люду. Епископи є пастирями у відношенню до своїх стад; вони є вівцями у відношенню до Папи, котрий є Пастирем Пастирів. Папа, яко Пастир, мусить годувати своє стадо не трутиною блуду, але сильного пожпвою здорової науки; бо не пастирем, але наємником є той, що своєму стадови дає небезпечну поживу.

Серед загальних Соборів Церкви, котрі вже відбулися, я зазначу тільки три, бо акти сих Соборів

обильно вистарчають до того, щоби уборонити непомильний характер Римської Столиці і Римських Архієреїв. Так само бажаю звернути тобі увагу на три факти. Перше: — Що жадний з тих Соборів не відбувся в Римі; Друге: — Що один з них зібрався був на Сході, то значить у Царгороді; і третє: —що у кождім з них Східні і Західні Епископи зійшлися в ціли відновлення злуки.

Осьмий Вселенський Собор, що відбувся в Царгороді року 869, містить у собі се торжественне визнання віри: "Спасення передусім залежить від заховування правила правдивої віри. І тому, що не можемо помінути слів Господа Нашого Ісуса Христа, котрий каже: "Ти є Петро, і на тій скалі я збудую Церков мою," то що було сказано, є потверджено фактами, бо в Апостольській Столиці Католицька релігія була захованою завше в чистоті тай свята наука голошеною. Не бажаючи отже бути відділеними від сеї віри і науки, ми надіємося, що заслужимо собі на те, щоби бути в одній злуці, яку проповікає Апостольська Столиця, в котрій то Столиці є повна і правдива солідність Християнської релігії."

Сей Собор ясно заявляє, що **чиста наука завше була захованою і проповіданою в Римській Столиці.** Одначе як можна би було сказати се, єслиб Римська Столиця коли-небудь попала в блуд, і як та Столиця могласи бути ухороненою від блуду, єслиб Римські Архієреї, котрі на ній сидять, коли-небудь блудили у вірі?

На другім Вселенськім Соборі в Лионі (року 1274) грецькі епископи зложили слідуюче визнання віри: "Свята Римська Церков посідає повне першенство і начальство над вселенською Католицькою Церквою, про котре то першенство з повнотою власти вона правдиво і покірно визнає, що їх одержала від Нашого Господа самого, в особі Блаженного Петра, Князя або Голови Апостолів, котрого Римський Архієрей

є Наслідником; і тому, що Римська Столиця понад усі прочі є зобовязаною боронити правди віри, так також, коли повстають які-небудь питання о вірі, вони повинні бути рішені Її осудом."

Тут Собор Ліонський признає, що Римські Архієреї мають власть вирішувати остаточно, без жадного відклику, які-небудь питання вірп, що можуть повстати в Церкві; іншими словами, Собор признає, що вони є найвищими і непомильними судіями вірп.

"Ми определяємо," каже Фльорентийський Собор. (року 1439) на котрім також були присутні Епископи грецької і латинської Церкви, "ми определяємо, що Римський Архієрей є наслідником Блаженного Петра, Князя Апостолів і **справжнім Заступником Христа**, Головою цілої Церкви, Батьком і Учителем усіх христіян, і ми заявляємо, що йому в особі Блаженного Петра була дана Ісусом Христом, нашим Спасителем, повна власть кормити, володіти і управляти цілою Церквою."

Папу тут називається **справжнім Наслідником** або представителем у сім нищім царстві Його Церкви воюючої — се значить, Папа є знарядом нашого Спасителя і виражає Його думки у вірі і обичайности. Але наколи Папа блудивби в науці вірп і обичайности, він не міг би далі бути намісником Христа і Його правдивим представителем. На примір, наш міністер в Анґлії не міг би в дійсности заступати нашого правительства, если би не був речником його думок. Римський Архієрей є названий **Головою** цілої Церкви — то значить, видимим Головою. Церков-же, що є Тілом Христовим, є непомильна. Се є, як каже Святий Павло. "без плями, без зморщки, ні нічого подібного." Але як можна собі представити непомильне тіло з помильною головою? Як може голова, котра милиться, провадити тіло непомильними дорогами правди і справедливости?

Той сам Собор каже про Него, що він є **Батьком і Учителем** усіх христіян. Як можна сподіватися, що родина не буде блудити, если має вона блудячого батька? Папу називається вселенським учителем. Учителем чого? Правди, не блуду. Блуд для душі, се те саме, що трутина для тіла. Ти не називаєш трутини поживою; так само не можеш блуду називати наукою. Папа, як Вселенський Учитель, мусить своїм вірним завше давати не трійливу поживу блуду, але здорову поживу чистої науки.

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

З мене би сміялися! Не треба відріжнюватися від других; треба робити так, як другі.

Бараняче розумування, бідний мій друже! Так! Я знаю, що барани йдуть одні за другими; если один кинеся в якусь діру, то другий іде за ним, третий за другим, четвертий за третім і так дальше; вони кидаються в діру, бо їх товариші туди кинулися; **вони роблять так, як другі.**

Але чи і люди мають поступати в такий тупоумний способ?

На жаль кілько людий поступають гей барани під сим зглядом! Кілько їх іде до пекла тому, бо й другі туди йдуть!

"Не треба відріжнятися," говорять люди. Се лож! Треба ся відріжняти! Певно, не з гордости тай з погорди для других, але тому, бо **треба** бути добрим серед світа, котрий є зіпсутий.

Проступок заливає світ, добро, се рідкість; є багато людий злих, а мало добрих; багато поган, а мало

християн. Злі люди творять загал, масу; вони витворюють моду, звичай. Тож той, хто хоче йти іншою дорогою, котра є добра, мусить відріжнятися від других.

Такого відріжнення треба; його треба посідати! Воно є знаком, конечним услівям, без котрого вічне спасення є неможливим.

Господь наш Ісус Христос заявив се недвозначними словами: **"Входіть крізь вузькі ворота, бо просторі ворота і широка дорога, що веде на погибіль, і много таких, що входять нею. Як вузькі є ворота і тісна дорога, що веде до життя, і мало є таких, що її знаходять!"**

"Не бійтеся," каже Він у іншім місци Євангелія, **не бійтеся тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть. Я скажу вам, чого ви маєте боятися: бійтеся Того, хто може і душу і тіло погубити в пеклі. О! Я кажу вам, того бійтеся! — Хто повстидається мене і моєї науки перед людьми, того я повстидаюся перед моїм Вітцем і перед цілим світом на послідній суді.** А ХТО ВИДЕРЖИТЬ ДО КІНЦЯ," помимо всіх перепон, особливо помимо кпин, примірів і старань розпусників, тільки "ТОЙ СПАСИТЬСЯ."

Чи є се напімнення ясним? Так говорить вічний **Судія.** Він ніколи не говорить на вітер і Він власними устами проголошує, що "небо і земля перейдуть, але що Його слова не перейдуть."

Так отже, під загрозою вічного прокляття треба в світі жити інакше чим світ жие.

Се відріжнення треба уважати своєю честію, а не його боятися, ні встидатися.

'Але з мене будуть собі кпити!" — Нехай! Не борони, щоби дурні з тебе сміялися; ти від того не вмреш! Кпи собі з тих, що кпять собі з тебе, вони дійсно варті, щоби їх висміяти, а ти, ти є розумний. Хто з кого має собі кпити: чи блазен з мудрого, чи мудрий з блазна?

Єслиб з тебе сміялися тому, що ти їш, або тому, що ходиш на ногах, а не на голові, чи перестав би ти через се їсти, або чи зачав бись ходити на руках? Ні! І чому ні? Бо то, що ти робиш, се добре і розумно, а то, до чого другі хотіліб тебе привести, се глупо!

Як далеко глупіщим є запропащувати свою душу тому, щоби приподобатися деяким тупоумним головам, котрих розпустою ти погорджуєш у глибині душі! Похвала від них, се є правдива ганьба; їх нагана, се є добродійство. Се знак, що ти до них не є подібний.

Одначе, не пересаджуй. Ти не будеш самітний. Хотяй є більше злих, чим добрих, все-таки число добрих є більше, чим звичайно думають, особливо у наших часах, де віра здобуває собі що раз, то більше впливу. — У просвічених верствах суспільности, се тепер почесне пріпорученнє, коли хто є християнином.

Кілька літ тому молодий Н., один з найспосібніщих студентів політехнічної школи, згубив свою коронку. Один з товаришів сї знайшов і в часі спільної забави скликав усіх студентів школи, причішив коронку до одного дерева на подвірю і визиваючо скрикнув: "Хай той, до кого та коронка належить, хай о неї зголоситься. "То я сї згубив," сказав спокійно Н., посуваючися серед студентів, "ся коронка, се памятка по моїй мамі; вона мені дорога і я на ній молюся кождого дня."

"Знаменито," закликав сильний якийсь голос. Всі обернулися: то був ґенерал, командант школи. "Знаменито, друже," сказав він, стискаючи руку молодого християнина; "ти є чоловіком, що має серце і відвагу. Поступай так далі, ти зробиш собі дорогу." Н. перший скінчив школу і через цілий той час, коли там був, його всі найбільше любили і шанували.

Будь добрим, любячим, услужним для всіх; смійся з другими з того, з чого можна сміятися не поне-

важаючи Бога; вскорі вони дадуть тобі спокій з вірою, хоч би зразу з тебе і сміялися.

Я знаю одного мущину, дуже доброго християнина, з котрого многі товариші собі кпили, коли він у часі війни прийшов до свого реґіменту. Його називали святим, бабою, фанатиком і так дальше.

Одного дня, коли собі з него кпили більше, чим звичайно, він пішов до капітана і попросив, щоби йому позволив скликати компанію в одній салі. Коли всі зійшлися, він виліз на лавку і заговорив до них ось-так:

"Робіть, що хочете; ви не потрапите мене привести до того, щоби я змінив своє поступування. Бог більше варт, чим ви, неправда? Отже я скорше волію подобатися Йому, чим вам. Ідіть спати, коли вам то не подобається! Хоч би й цілий реґімент собі з мене кпив, я не уступлю навіть о палець." Його товариші сталися сміяти тай плескати йому і ніколи вже не сказали прикрого слова сему гідному, статочному молодцеви.

Іншим разом якийсь подорожний прийшов до стола в готелі; се був як раз пісний день. Він зажадав страви без мяса. Деякі з товаришів при столі вибухли у сатанейський сміх. Один з них, сміліщий, заговорив до него: "Пан постять?" сказав він насміпливо. "Так, пане," відповів подорожний тим самим тоном; "а пан мясо їдять?" "Так," відповів перший, троха збентежений, бачучи, що подорожний його взяв на сміх. — "Тим гірше для пана," відповідає подорожний. Тож пан думають, що чесному чоловікови має бути біфстек дорощий від совісти? Я скорше волію совість, чим біфстек." — Всі стали по його стороні. Що лішне: один з гостий звернувся до него, поґратулював йому за твердість, з якою держався свою обовязку і сказав: "Я, пане, не хочу, щоби ви тут були самі; я скористаю з вашої милої науки, бо я є також католик. Слуго, прошу мені дати їсти без мяса."

Не тремти перед словом, перед поглядом, перед усмішкою . . . . . .

Хай другі пропадають, если хочуть: ти, котрий знаєш, о що ту йде, спаси свою душу. Хай хто хоче, сміється. **Найліпше ся сміє той, що ся сміє на останку.**

Як Кінчили Життя Переслідувачі Католицької Церкви.

(Продовження.)

Що сталося? — От-що:

Одна пані, з високого і багатого роду була також утікла зі свого міста на другім боці Йордану і знаходилася в Єрусалимі у часі облоги. Бунтівники забрали всі сі багацтва і при кінці навіть поживу, котру була сховала. Пронизена болем, вона обсипала їх зневагами і проклонами тай робила всьо можливе, щоби їх привести до того, щоби її зі злости вбили; але ніхто їй не зробив тої ласки.

На решті вже з розпуки негодна була витримати. Вона взяла дитину, котру держала при грудях, і дивлячися на неї блудними очима, сказала до неї: Нещасна дитино, чому тебе ратувати при житю? Щоби ти вмерла з голоду? Щоби ти попала в неволю Римлян, або, що гірше, в руки сих бунтівників ще гірших? Скорше стань моєю пожиною, стань фурією сих тиранів, стань вічно сумним оповіданням і одиноким нещастям, котре ще може долучитися до нищення Жидів! Так сказала, задушила дитину, спекла, половину з'їла і решту сховала.

Незадовго прийшли розбишаки, принаджені запахом клятої поживи. Вони грозять невісті, що її убють, если їм не покаже мяса. "Я сховала для вас добрий кавалок," сказала вона тай відкрила їм те, що ще осталося з дитини. Їх пронизив страшний жах, вони гляділи на неї, ґей закаменілі і немов безпритомні непорушно стояли на місці.

"Се моя дитина," говорила далі невіста, "я зробила то, що ви бачите: їджте, бо я навіть їла, я! Не будьте деліг-

катніщими від жінки, не будьте чутливіщими від матери. А єсли ваша совість занадто делікатна тай ви відпихаєте жертву, яку я вам подаю, се добре! Я з'їла вже половину, буду мала ще решту."

У відповідь на се вони лиш утікли, дрожачи з переляку.

Поголоска про се зараз розійшлася по місті, в кождім ледоватіла кров, немов би сам був допустився того злочину, і кождий заздростив тим, що померли, заки могли чути і бачити таку катастрофу.

Вістка про се дісталася також до Римського табору; одні не хотіли вірити; другі чулися порушеними зі співчуття для нещасних облежених, інші ще більше розлютилися проти них. Титус брав Бога за свідка, що він тому невинен, що він предложив Жидам мир і разом з тим і право, щоби могли собою правити після власних законів, тай прощення і забуття про се, що минуло. Але тому, що замість згоди вони воліли бунт, замість мира війну, замість багацтва голод, тому, що самі зачали палити храм, вони були варті такої їди. Він сам задумав погребати такий страшний проступок під руїнами їх вітчини; він уже не міг стерпіти, щоби сонце далі дивилося на місто, де матері годувалися такою поживою, що, зрештою, таке їдження було відповідне скорше ще для батьків, чим для материй, бо навіть серед таких нещасть вони не хотіли зложити оружжа.

Доньки Сіону на свої очи мусіли видіти правду пророцтва Ісуса Христа тай закликати : Щасливі ті, що неплідні і ті, що не кормили дітий! Навіть Титус хотів погребати під руїнами знеславленого міста память сего бридкого проступку; так само і Жиди мусіли з ганьби і встиду бажати, щоби гори і горбки впали на них тай поховали їх у своїх руїнах.

Імя сей матері, понавної в розпуку, було Марія! А імя чоловіка, котрий без перестанку через сім років кликав: Горе Єрусалиму! Горе храму! Імя сего чоловіка було Ісус. Ісус і Марія, імена ласк, милосердя, радости, спасення для христіян; імена жаху, нещасть, знищення для Жидів. Велике в тім криється таїнство.

Тимчасом Титус по завзятій борбі здобув третий і послідний мур міста тай займив форт Антонія, що був сполучений з храмом через портик; сей портик (довгий, прикрашена з боків рядами камяних стовпів і укрита дахом), Жиди підпалили. Нарешті Титус дійшов до самого хра-

му, котрий також був окружений потрійним пасом мурів, заосмотрених великими орамами. Титус бажав заховати чудовий, храмовий будинок і для того старався сам схилити Жидів, котрі укрилися за мурами, до того, щоби ся піддали; але надармо. Тоді здобув він наступом перший пас мурів. Через довший час надармо старався проломати брами другого муру тай вкінці мусів підложити огонь, стараючися на всякий спосіб вратувати перед огнем найкращу, внутрішню часть храма.

Одначе один жовнір, гей під надприродним впливом, каже Йосиф Флявій, взяв горючий віхоть, вліз на рамена одного товариша і через вікно кинув огонь в побічні храмові кімнати.

Розгорівся страшенний пожар, котрого Титус неволен був загасити. Він кричав, грозив, давав прикази голосом і рухами, щоби загашено огонь; але надармо. Жовніри гей забули за строгі закони дисциплінн, котрі вони точно заховували всюда інде і віддаючися тільки розбою і мордованию, не чули його крику, не шанували його приказів, не боялися його погроз.

З храмом загинуло шість тисяч народу, мущин, жінок, дітий, що сховалися у храмі на слово одного фалшивого пророка, що в імя Бога прирік їм чудесний ратунок.

Вигнані з храма, бунтівники уступили в найвищу і найнеприступніщу частину міста. Титус знова за посередництвом Йосифа Флявія, взивав їх, щоби ся піддали; але вони воліли завзято боронитися далі. Тоді Титус віддав нищу часть міста на розбій для жовнірів і наділнал. На вид страшного пожару облежені, замість щоби опамятатися, стали ще лютіщими, не привязуючи ваги до життя, коли храм і місто були зруйновані. По страшній різні, в котрій гинули вони і решта мешканців, вони уступили в останний сховок, аж вкінці вони і всьо впало в руки побідителя. Титус тоді позволив наперід розлюченим і захланним жовнірам, щоби мордували, різали і рабували, кілько могли і хотіли, відтак приказав зравнати решту міста і опісля приказав по руїнах перейти плутом. Так сповнилося пророцтво Спасителя, що з гарного храма і пишного міста не останеся камінь на камені.

Крім трох вежий, по словах ЙосифаФлявія, решта міста була знищена до тла тай зрівнана зі землею так, що трудно було вірити, що то місто було колись замешкане.

Після свідоцтва Флявія, в часі тої облоги згинуло одинайцять сот тисяч Жидів; се подія, котра не має в цілій

історії собі рівної. По найбільшій части згинули вони так трагічно і в такім замішанню, що Ісус Христос справедливо сказав, що від початку світа не було такого нещастя тай не буде до кінця світа; тай що Він разом злучив своє пророцтво о знищенню Єрусалима з пророцтвами о нещастях, що мали попереджати, товаришити і послідувати остаточному знищенню світа.

Так само, як у книгах пророків найкращим образом щастя святих, се мир, багацтва, котрі в добрих часах жидівського царства заливали Єрусалим вірний і вибраний Богом, так само Єрусалим осуджений, опущений Богом, окруженій ворогами, відданий скаженій злобі, розпусті і і лютости своїх власних дітий, що стали окрутніщими від тиранів, є поданий через Ісуса Христа як образ і знамя пекла, строгий суд, з яким Бог судив віроломних мешканців, як образ строгости, з якою буде судити цілий світ, тоді, коли при кінці світа прийде судити живих і мертвих.

Дійсно! Чи може щось краще представити нам пекло, особливо пекло, яким воно буде по воскресенню всіх людий? Темна вязниця, де міліони людий будуть замкнені; окрутні слуги Божої Справедливости, що будуть їх мучити. Той огонь і полумя, котрі ніколи не загаснуть, той голод і спрага, що будуть нещасних пожирати, страшні марева, що жахом будуть наповняти їх душі; люта злість, що не дасть їм спокою... Ще раз, — що може краще представити се пекло, як місто, в котрого мурах є замкнено принаймні 3 міліони людий, місто, окружене зі зовні страшенною армією, котра стискає його зі всіх сторін, внутрі шарпане окрутними партіями, віддане на поталу тишачці тиранів, котрі топчуть ногами справедливість, закони, релігію, масакрують священиків при престолах, поневажають дівиці, оскверняють супруже ложе, немилосерно видушують невинних, видирають хліб з уст тих, котрі вмирають з голоду, безкарно мордують мешканців у їх домах, сміються з їх слез, насміхаються згірдливо з тих, котрі віддають останній віддих тай з неменшою жаждою шукають їх крови, як і маєтків?

Місто, де на риниках і вулицях видно тільки трупів на нів зігнилих, або тіла, що ще борються проти послідних нападів смерти, котрі з ослаблення не можуть стояти, не мають сили, щоби говорити, рухати язиком, отворити уста, обгорілі пекучого спрагою; або тіла, що з послідним висилком збирають останні сили, щоби обсипувати пекольними проклонами тих, що зпричинили їх нещастя тай

звертаючи останній раз свій зір на храм, скликують на них Божу німсту; місто, де в кінці велике множество людий бажають смерти, котра не приходить. — Місто на решті, що до скрайности розпучливо боронить проти побідної, ворожої навали, віддане на поталу лютій злобі і розпусті салдата, місто, котре остаточно погибає, потапаючи в крови, пожиране полумям серед рыдання, стогнання, серед розпучливого крику, зойку, серед безпощадного мордування.

Так виглядав Єрусалим у часі останної облоги. Так він загиб, ставши через нелюдські злочини прокляттям людий, і через смерть Божого Сина прокляттям Бога.

Жидів, що не погибли, взято в полон. Після розказу Тита тих, котрі не хотіли зложити оружжа, вимордовано, при чім повибивано також велике число старців і інших, що не могли вже знести умучення.

Було сто вісім тисяч полонених; з того числа одинайцять тисяч померло з голоду; з остаючих 97 тисячок усіх тих, що мали менше, як 17 літ, виставлено на продаж; з тих, що остались, старших вислано до Єгипту, на публичні роботи, прочих порозсилано по ріжних містах, щоби на публичних представленях мордували одні других як гляді́атори, або, щоби боролися проти хижих звірюк, котрі вкінці мали їх пожерти.

Титус, перебуваючи в Кесареї, святкував там річницю уродин свого брата Доміціяна через публичні ігри, на котрих більше, чим два тисячі пять сот Жидів стратило нужденно життя, чи в огни, чи у взаїмній борбі, чи в борбі проти звірят...

Скажи, дорогий читачу, чи могло яснійше сповнитися пророцтво Ісуса Христа, що діти нещасного Єрусалиму стануть рабами народів, котрі їх будуть топтали ногами...

Вони до тепер розсіяні по світі... Хоч в очах міра богаті, сильні, вони все таки без вітчини, без захисту, розкинені по світі вони несуть на своїх чолах незмазане пятно ганьби Богоубійників і перших зятятих ворогів Христової Церкви.

Далі буде.

Наші Місії

Добровода. Сама назва вказує, що мусить там бути вода — і є ві досить особливо сего року. Про се могліся місіонарі дізнати, коли вечером 17 червня зближалися від стації Рама до колонії Добровода. Були хвилі дуже критичні; а в одним місци всі мусіли злазити і пересувати бідного "Форда" через... воду. На щастя був з нами добрий драйвер (шофер), якому певно не дорівнавби і чікагоський драйвер. На другий день, коли сонце освітило ті всі ями, болота, баюри, куди наша гара їхала, може було подивляти сприт і відвагу нашого фірмана. Місіонарі мусіли дякувати Богу, що щасливо дістался на місце.

Місія тревала тут від 19 до 26 червня. Була се особлива місія. Звичайно на місії місіонар мусить боротися з царством диявола, а спасати душі; тут в Доброводах не лиш треба було боротися з дияволом, щоби его як найбільше віддалити від добрих дум вірних сеї парохії; тут місіонарі стрінулися з иншим царством, а то царством комарів. Ну, ну, але бо їх є там! Особливо на 13 секції, це було мешкання місіонарів, і звідки треба було кождого дня рано й вечір їхати три милі до церкви. Головний отаман доброводських комарів, користаючи з того, що на Доброводах є подостатком води, заложив около церкви свій головний табор; а де більше болото, або вода, там сконцентрував цілі тьми свого війська, і то так тяжко узброєних иними є великі комарі, що коли укусять, то на довго остане знак, — як і лекше узброєних, то с менших комарів що раз по раз докучають. Була се дійсна покута. — Та се, особливо в часі місії дуже потрібне; — місія час покути. За те й місія була дуже гарна. Народ тут добрий, не зіпсутий, диявольськими агентами. Мимо не сприяючої погоди щиро горнувся кождого дня на місію. Найбільше народа було в неділю на закінчення місії; мимо лихих доріг було до 190 фір і 25 автомобілів; много прийшло пішки. Похід з місійним хрестом удався величаво — Одушевлений народ голосно заявляв свою віру й любов до Ісуса Христа.

В неділю 26. червня було закінчення місії. Та ще й в понеділок прийшло много людей, щоби ще раз бачитися з місіонарями й припяти св. Причастія за померших. Дійсно трудно було розставатися зі сердечними доброводськими людми і з їх ревним душпастирем о. Д. Поповичом, котрий доложив всіх старань, щоби місія вдалася. Підйом сердець і духовна радість учасників місії були найліпшою заплатою їх доброї волі, а заразом знаком їх тіснійшої злуки з Христом. Нехай Христос і его Мати царюють в їх душах на віки.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Сердечне Спасибі всім тим, що цього місяця відновили свою передплату — **Хай усі остануться вірними** — глядіть на свій адрес на коверті; там є назначена дата, коли Ви маєте заплатити свою передплату.

Передплатники, що зміняють адрес або місце помешкання повинні зараз повідомити Адміністрацію "Голосу Ізбавителя." і **дати конче і стару і нову** адресу. В противнім случаю "Гол. Ізб." йде далі на стару адресу і зовсім марнується; в тім случаю ми не зобовязуємося доповнити пропащі числа.

В СПРАВІ КОНТЕСТУ.

НАШИМ ЧИТАЧАМ:

Хай любі наші читачі відновляють чим скорше свої передплати навіть, хоч би й ще не були зобовязані до того. Чому? Бо відновлення передплати має тепер особлившу вагу. Яку? Ось-яку: Аж до 21. падолиста кождий доляр передплати вартує 500 голосів для контесту і 2 тикети на дворазове льосування на вигравки. — По 21 падолисті 1928 кожда передплата вартує 500 голосів у контесті і 2 тикети вже тілько на одно льосування. .Тож се для Вас користь, щоби зараз відновити свою передплату, хочби й стара ще не скінчилася і навіть передплатитися на кілька літ наперед. За кождий доляр є 500 голосів у контесті і 2 тикети на льосування. — Рівночасно хай усі стараються позискати нових передплатників; той, що їх позискає найбільше, дістане першу нагороду.

Місцевости, де мешкають 4 наші передплатники, котрі до сеї хвили позискали найбільше число голосів у контесті є от-сі:

WINNIPEG, MAN., CANADA
NEW YORK CITY, N. Y., U. S. A.
HUBBARD, SASK., CANADA.
SCARSDALE, N. Y. U. S. A.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Великий Катихизм 3 томи до	1.00
Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата.	75
Коротні Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для молодих дівчат..	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Церковні Пісни з нотами 360 стор.	1.00
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Картки до велик. сповіди.	25
Коляди	15
Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Тропарі воскресні і т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки виспатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЕКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЕКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі інші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

PHONE { Office 286, Residence 278

W.B. O'Regan, B.A
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. Лист за Жовтень 1927. Ч.10.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Увага. — Се Мати Твоя. — Біблійні оповідання. — Один день у Ватикані. — Віра наших батьків. — Фелікс і Маркел. — Перестань з таким говоренням. — Розмови о релігії. — Як кінчили життя переслідувачі Католицької Церкви. — Мати науки. — Правдива історія. — Наші Місії. — Католицьким світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers,

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1,00; - Foreign: $1,25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

В справах, котрі ся відносять до редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
Box 299 – Yorkton, Sask., Canada.

Адреса Отців Місіонарів є:

RUTHENIAN MISSION
BOX 299
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

ВИЙШЛА З ДРУКУ НОВА КНИЖКА
Під заголовком:
"ЦЕРКОВ УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ"

З під пера о. П. Божика, обіймає 332 сторін. Книжка обіймає 6 цалів ширини і 9 цалів довжини — займаюча і дуже приступно написана.

Цікавість і вартість книжки сама за себе говорить. Замовляйте сейчас бо наклад невеликий.

Ціна одного примірника $1.00

ЗАМОВЛЕННЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ: —
The Redeemer's Voice, Box 299, Yorkton, Sask.

КАЛЕНДАР НАЖОВТЕНЬ

1. С. Прп. Евменія
2. **Н. Н. 16. по С.** Прп. Троф.
3. П. Св. ВМ. Евстат. і Плак.
4. В. Св. Ап. Кодрата
5. С. Св. СВМ. Фоки і Пр. Йони.
6. Ч. Зачаття Претечи
7. П. Св. М. Теклі
8. С. Пр. Евфрос.
9. **Н.† Н. 17. по С.** Св. Ів. Бог.
10. П. Св. М. Калістрата
11. В. †Пр. Харітона
12. С. Пр. Киріяка Отш.
13. Ч. Св. СМ. Григор. Арм.
14. П.† Покров Прсв. Богор. (на нед.)
15. С. Св. СвМ Кипріяна
16. **Н. Н. 18. по Сош. Покров** Прсв. Богор.
17. П. Св. СМ. Єротея
18. В. Св. М. Харитини
19. С.† Св. Ап. Томи
20. Ч. Св. ММ. Сергія і Вакха
21. П. Пр. Пелягії
22. С.† Св. Ап. Якова Альф.
23. **Н. Н. 19. по Сош. 2.** Нік. Собора ОО.
24. П. Св. Ап. Діяк. Филипа
25. В. Св. ММ. Прова і Тараха
26. С. Св. ММ. Карпа і Папили
27. Ч. Св. ММ. Назарія і пр Св. Параск.
28. П. Пр. Евтимія нового
29. С. Св. М. Логіна, сотника
30. **Н. Н. 20. по Сош.** Св. пр. Озії і Анд. Кр.
31. П. †Св. Ап. і Єв. Луки

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЖОВТЕНЬ.

Сей місяць є посвячений почитанню святого Йосифа, Покровителя Католицької Церкви. По кождій Службі Божій відмавляється в його честь осібну молитву.

2. **Н. Н. 16. по Сош. Нед. по Воздвиженню. Гл. 7.**, Єв. утр. 5. — На літ.: Троп. воск., троп. Возд., Сл. конд. воск., Ін.: конд. Возд. — Прок. Возд., Ап. 181. і 103., Єв. св. Мат. 105 і св. Мар. 37.

9. **Н. Н. 17. по Сош. і св. Івана Богосл.** — Всеночне. — Гл. 8., Єв. утр. 6. — На літ. Троп. воск. Свят. конд. воск., Сл.: Конд. Свят., Ін.: Богор. по гласу наславника. — Проче вперід нед., потім святому. — Ап. 182. і 73., Єв. св. Мат. 62. і св. Ів. 61.

16. **Н. Нед. 18 по Сош. і Покрова. Богор.** — Гл. 1., Єв. утр. 7. — На літ.: На третім ант. Припів. Молитвами Богородице поющія ти. Алл. — Троп. воск. і праз., Сл.: Конд. воск., Ін.: Конд. праз. — Проче нед. і пот. праз. Ап. 188., 320., Єв. св. Лу. 17. і 54.

23. **Н. Н. 19. по Сош. і Св. Отців 2го Нік. Собора.** — Гл. 2., Єв. утр. 8. — На літ.: Троп. воск., троп. Отців, конд. воск., Сл.: Конд. От., Ін.: Бог. по гл. наславника. — Ап. 194 і 334, Єв. св. Лу. 26, і св. Ів. 36.

30. **Н. Н. 21ч. по Сош.** — Гл. 3., Єв. утр. 9. — Проче все неділі. — Ап. 200., Єв. св. Лу. 30.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Жовтень** **1927.**

УВАГА

ЛЬОСУВАННЯ НА ДРУГИЙ МІСЯЦЬ

Ще один місяць і кілька день тай відбудеся заповіджене льосування.

Коли хочете одержати гарну вигравку, старайтеся чим скорше, щоби купити тикет.

Ті, що мають тикети, хай пришлють нам кавалки зі своїми адресами.

Спішіться, бо лиш один місяць. Не відкладайте на завтрі.

Оба льосування: 21 падолиста 1927.
Контест кінчиться 12 падолиста 1927.

ЛЬОСУВАННЯ НА ДРУГИЙ МІСЯЦЬ

ОДИН ТИКЕТ: 25 ЦЕНТІВ

ОДИН ТИКЕТ: 25 ЦЕНТІВ

Се Мати Твоя.

Одна мати провадила молитву своїй дитині. Взяла її коло себе, зложила її пальці, взяла рученятка дитини в свою руку та стала вчити перехреститися. . .

— Повтаряй за мною, каже мати, Во імя Отца і Сина і святаго Духа. . .

— Мамо, перервав дитина, се Отець і Син, а Мама де?

Се мале дитя відчуло природну потребу серця: потребу матери. Так, нам треба мами. Матери бажає дитина; вона за мамою часто шукає, хоче при ній бути, нераз її кличе Мамо!. . . Мамуню!. . .

Мами бажає чоловік в пізнішім віці; жовнір на поли бою, коли ворожа куля зранить його грудь, — кличе — Мамо, Мамо. — Хорий на ложу болю, коли недуга валить його сили, шукає помочи матери.

Вмираючий, коли прощає сей світ, ще згадує на свою маму.

Се природна потреба серця, посідати матір.

Релігія, віра природи не нищить, але її ублагороднює, підносить аж до неба. І се бажання матери в людськім серцю релігія збільшає, додає йому нової, надземської сили: християнське серце бажає небесної Матери, небесної Неньки. О, як напа душа багне такої Матери! Як наше серце жадає когось, хтобн нас провадив дорогою сего життя до небесної вітчини! Як бажаємо когось, хтобн нас захоронював перед небезпеками зіпсованого світа, хтобн нас боронив перед напастями пекла, хтобн втихомрював бунт наших пристрастей! Як бажаємо когось, хтобн за нами вставлявся перед Отцем небесним, лагодив справедливість Божого гніву, вимолював нам сердечного жалю за гріхи, прощення наших провин, ласки витревання.

Як раді ми мати материнське серце, котре поті-

шилобн нас у смутках, скріпилобн в нашій немочи, осолодилобн наші терпіння.

Тому, як часто християнське серце шукає за такою матерю, питає: А мама де? "Се Мати Твоя" Каже сам Христос з хреста. Так, Марія наша Мати, се заповіт умираючого Ісуса. Він Її нам дав. Покидаючи сей світ Христос мав на земли один скарб: Свою найдорожшу Матір. І Її нам віддав: "Се Мати Твоя."

Чи ти на се памятаєш? Чи памятаєш, що Марія Твоя Мати?

Коли розбурхані філі покує кидають твоїм серцем, чи ти питаєш: А Мама де? Чи взносиш тоді свої очи до неба кличучи: Мати Маріє ратуй!? Коли невіра темною зморою заляже твою душу, чи ти шукаєш світла в небесної Зірниці і чи кличеш до Неї: Мати Маріє, ратуй!?

Коли тяжкі гріховні кайдани відаються в твою душу, чи ти шукаєш помочи у Прибіжища грішників і чи ти кличеш "Мати Маріє, ратуй?

Коли безнадійність, розпука виснажує твоє серце, чи ти звертаєш тоді свій зір до Надії безнадійних і чи взиваєш до Неї: Мати Маріє, ратуй?

О, не забувай, іди до Неї, до Пречистої Діви, іди з довірям як дитя до мами, бо, "Се Мати Твоя."

***

Мати! О, як солодке се імя! В нім міститься все що красного на земли, все що ніжного, все що дорогого. В сім імени злучена доброта, дбалість, лагідність, любов посунена аж до геройчної посвяти. Коли хочемо про кого сказати, що він дуже любить, надмірно любить, то кажемо, він любить як мама. Один поет, щобн представити материнську любов, таке оповідає:

У одної матери був син; він був невдоволений. Мати йому каже: Сину, що тобі бракує, я готова тобі дати своє серце. — Так, мамо, дайте мені своє серце — Мати розтинає свою грудь, добуває серце, подає синови та вмираючи ще йому каже: "Але уважай дитино, щоби ти не покровавив своєї руки."

Се лиш така приповість, але вона є вірним образом тої материнської любови, що забуває за себе, все жертвує для дитини, а навіть, коли приносить для неї найбільшу жертву, ще про дитину дбає.

Певно, не було такої земської матери, щоби дала своє серце своїй дитині — але була одна Мати, що дала своїм дітям більше, чим своє серце. Сею матерю, то небесна Мати Марія. Вона віддала нам свого Сина одинокого на смерть, щоби нас, прибраних дітей ратувати від вічної смерти. Представ собі Її, як Вона стоїть під хрестом Свого Сина. Стояла при хресті Ісусовім Мати Його" (Йоа. 19, 25.)

Вона стояла при хресті, як священик при престолі, стояла, щоби жертвувати свого найдорожчого Сина. — Тоді Вона думала і про тебе, щоби і за тебе Кров свого Сина жертвувати — О, як Вона тебе полюбила і тепер ще заєдно любить!

А чи ти любиш свою небесну Неньку? Скажи. О, люби Її, щиро, правдивою любовю; люби Її не лиш словами, але й ділами, цілим своїм життям. Проси Її о сю любов.

Молитва (за св. Альфонсом). Владичице моя! Ти своєю красою і добротою пліняєш серця; здобудь і моє серце, благаю Ти! Віддаю його Тобі ціле, пожертвуй його разом зі своїм серцем Господеві.

О Маріє, моя найдорожча Мати! не випускай мене з під своєї вселаскавої опіки!

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ЙОВ.
ТРИ ПРИЯТЕЛІ.
(Продовження.)

Ось, як говорив Йов:

Ось трудність, котра мене переражає, і котру я подаю вам до розвязання.

Для чого проступники живуть? Для чого їх життя продовжається і їх добробут неустанно зростає? Їх потомство множиться за їх життя, вони мають довкруги себе юрбу дітий і внуків. У їх поменкавших панує мир, якого ніщо не закаламучує і ніхто не перериває. Їх худоба множиться, їх сини буйно гуляють на рівнині, вони самі долучують свій голос до звуків бубна і ліри. А проціпь сі люди ніколи не переставали говорити до Бога: Ідн від нас, ми не будемо йнти твоїми дорогами. Хто-ж се є Все-Могучий, щоби ми Йому служили, по що нам до Нього молитися? Прокляте говорення, а помимо того вони мають всі-добра в своїх руках.

Ви кажете, що то щастя перемінне. — Скажіть мені, кілько між ними є таких, у котрих лямпа загасає на подув Божого гніву, і котрих щастя зникає немов порох у вихрі?

Може ви додасте: Бог покарає батька в його дітях. А чому не карає Він його самого? Він на власні очи бачив би знищення, на яке заслужив, він пив би з чаші кари. Коли-ж його вже нема, що се йому пикодить, що дім ся завалив?

Чи може ви схочете казати Богу, котрий править світом, як Він має ним правити? Ось: Один вмирає в повнім здоровлю, обсипаний багацтвами і щастям, а

другий в терпіннях і нужді. Вони сплять в тім самім поросі, і однако пожирають їх хроби. Ви надармо гнівається, надармо жадаєте від мене, щоби показати вам дім тирана і намет безбожника. Питайте подорожних, і зобачите, що вони відповідять вам так, як я, що у хвилях руїн дуже часто лукавий уникнув нещастя тай втік перед Божою пімстою. Ніхто йому не викидає його злочинів, ніхто не віддає йому лиха, яке він наробив. А коли його життя скінчилося, його несуть до гроба, під пишний гробовець, котрий старанно приготовили. земля долини буде йому легкою посеред тих, що жили перед ним і будуть жити по нім.

Трудно було перечити дальше факт, потверджений щоденним досвідом. Тому Еліфаз перестав говорити про те, що повинно бути і став говорити про те, що є. Він твердив, що нещастя чоловіка не можуть мати іншої причини, як караючу Божу справедливість. "Чому Господь мав би досвідчати терпіннями своїх слуг? Може, щоби зробити їх святіщими? Чи може Бог має яку користь з наших чеснот? Чи може зі страху, щоби чоловік не міг йому шкодити, допускаючися гріха? Гріх шкодить тільки тому, хто його допускається. Отже Бог не поступає ні з інтересу, ні з боязни. отже тільки зі справедливости. Єсли Бог когось ударяє. то тому, бо він заслужив собі кару. Отже, наколи Бог так страшно тебе карає, то для того. бо твоя злоба є безмірна, а твої провини без числа.

Опираючися на сій засаді, котра була не менше фалшива від попередних, бож пречінь Бог зсилає терпіння так само з любови, як і задля справедливости, Еліфаз не побоявся довго вичислити ніби провини, за які Бог Йова укарав.

Ти задержував несправедливо заплату, що належалася твоїм браттям, ти обдирав убогих, ти відмавляв кавалка хліба голодним, ти наспльно забирав землі своїх сусідів, ти відслав вдовиці без запомоги,

ти пригнітав рамена сиріт. Віден то сіти, що тебе огортають, і струя нещасть, в котрих ти потанаєш.

Ти мабуть уявляв собі, що Бог, будучи над хмарами, не є в силі нічого бачити через хмари, і що твої діла минуться незамітно. Як переворотні люди, котрих залляв потоп, ти говорив до Нього: Іди від мене, я Тебе не боюся, не боюся, не думаючи про се, що всі твої добра були від Нього. Прийшла руїна і справедливі втішилися, що їх ворог упав, і що його дім є знищений.

Отже помирися з Богом і віднайдеш знова мир. Золото і срібло заповнять твоє мешкання, Господь вислухає твої молитви і споможе тебе у виконанню твоїх замірів. Ти був пониженний, тепер будеш вивищений, бо Він спасає тих, котрих упокорив.

Йов, чуючи зневаги, котрими його обсипано, не тратить терпеливости. Чим більші зневаги, тим більше умірені його відповіди. Еліфаз щойно начислив цілий ряд проступків, які йому приписує зовсім несправедливо. Йов у відповідь на се тільки відкликався на Бога-всеї справедливости і повними фактами доказав своїм противникам, що Бог не управляє світом так, як вони говорять.

Єслиб я, так він говорить, єслиб я міг дістатися аж до трону Божого, я боронив би там своєї справи перед Богом, і певно, що не браклоби мені доказів. І наколиб не здусив мене тягарем своєї слави, певно моя справа би побідила. Але де-ж знайти Бога? Чи піду я на захід, чи на схід, на право, чи на ліво, я Його не стріну. Він знає моє поступування і Він випробував мене гей золото в огни.

Я ходив Його дорогами і ніколи від них не відступав, я ніколи ненарушував Його законів, я віддав свою волю Його волі. А всетаки.... Кінець кінців Він є Найвищим Паном, Він робить то, що Йому подобається і ніхто не є в силі змінити Його рішень. Отже Його воля сповниться на мені так само, як і на

других єствах.

Йов принимає Божу Волю і годиться з нею. Але для чого Бог, помимо того, що він не винен, хотів здусити Його під своїми ногами? От, се є незрозуміле таїнство, що мішає його розум і мучить його, як він каже, більше, як всі нещастя, котрі на нього звалились. Загалом говорячи про ту справу, він питаєсь себе самого, чому Божа справедливість остається так часто на сім світі укритою, хотяй його други говорять противно.

Є такі, так кличе він, є такі котрі переступають границі і приводять на свої пасовиска стада, які вкрали. Вони відбирають від сироти єї осла і від вдови єї вола. Вони виганяють без милосердя бідного і потребуючого на публичну дорогу.

Другі, зовсім ґей дикі осли пустині, чигають від вчасного ранку на свою здобич, косять на полі сусіда і, нищать його виноград, обрабовують подорожного, і лишають його нагого, дрожачого з холоду, на дорозі, серед гір. По містах мордують: Люди заводять, ранені з болю переразливо кричуть.... І Бог те все лишає без кари.... без імсти!

Є такі, що ненавидять світло і люблять критися зі своїми ділами в темноті. Від досвіту убійник береся до діла. Він задушує і обрабовує того, що попадеся йому під руки. Чужоложник чекає на ніч, щоби добуватися до домів під плащем нічної темряви. "Ніхто мене не видить," говорить він до себе. Рання зоря, се для них немов тінь смерти. Вони люблять темноту так, як другі люблять світло.

Певно, що сі злочинці заслугують всі прокляття, всі муки смерти і пекла. Хай пропадуть вони без милосердя, хай хроби їх пожирають, хай будуть поломані, як непожиточне дерево, хай память про них счезне зі світа.

Але ні. Бог дає їм час до направи; в своїй гордости вони надуживають того часу, а Бог далі над ними чуває. Вкінці з висоти, до якої вони добулися, вони спокійно падають в руки смерти, так як усі людські діти, немов дозрілий колос в часі жнив.

Чи не бачимо сього що дня? Хто мені може доказати, що се є лож, і нападати на мої слова перед Богом?

—o—

Один День у Ватикані.

В одним з парохіяльних бюлетинів в Римі появилася стаття під заголовком: Один день у Ватикані, де є подані цікаві подробиці зі щоденного життя і праці Святішого Вітця.

Після тої статті Святіщий Отець встає вчасно рано. Сам ся голить, хотяй має призначеного для себе барбера. Опісля править Службу Божу, по котрій відбуває благодарення і розважання.

Кождого тижня в пятницю Святіщий Отець приступає до святої сповіди в каплиці Найсвятішої Евхаристії. Його сповідником є о. Алізарді, Ісусовець. Кождого дня перед полуднем, по дуже простім сніданню, Папа має конференцію зі своїми секретарами. О девятій годині приходить на авдієнцію Кардинал-Державний Секретар. Найвищий Архієрей уважно прочитує тай вислухує ріжні справи, що Йому подані до порішення і віддає їм багато часу.

По укінченню сих справ зачинають авдієнції. Дуже часто є авдієнції загальні, котрі ся кінчать о 2. годині по полудню, коли Папа їсть "лонч" завше в самоті. Ся страва є так поєдина, що майже западто. Крім того пє троха вина. Кождого дня, чи погода, чи непогода, Він робить прохід у Ватиканських городах.

По проході Святіщий Отець звичайно пє горня кави. Відтак сідає до праці, котра триває пізно до вечера. Година обіду є зовсім неозначена, бо Папа ніколи не знає, коли скінчить свою роботу. Звичайно відходить до свого приватного помешкання о 9. годині. При обіді є з ним звичайно секретарі, котрі переказують щоденні новости.

Около десятої або одинайцятої години йде до своєї кімнати, де списує перегляд справ того дня, відтак робить медитацію, по якій молиться і йде спати.

ВІРА НАШИХ БАТЬКІВ.

(Перевів о. Л. Боский Ч. С. І.)

НЕПОМИЛЬНІСТЬ ПАПІВ.

(Продовження.)

Вкінці Папу називається також **головним Керманичем** Церкви. Се мало таїнственне значіння, що Ісус увійшов в човно Петра а не іншого з апостолів. Се човно, так нам Господь сам сказав, ніколи не потоне ні не зійде з правдивої дороги. Як можна уявляти собі лодку, що опиралабся всім бурям і ніколи не блудила, під управою помильного Керманича?

Але чи не сотворив Ватиканський собор нової науки, коли року 1870 проголосив определіння Папської непомильности? І чи не нарушила через те Церков свого славного знамени, що вона ніколи не зміняється у своїм научанню?

Собор не сотворив нової віри, але скорше потвердив стару науку. Він проголосив як член віри правду, котру Католицький світ держав ві всіх віках тому, бо та правда містилася у скарбі обявлення.

Сю точку я можу знова обяснити, порівнюючи єї знова з Найвищим Судом. Коли головний судія зі своїми товаришами рішить о якійсь справі конституції, його рішення, хотяй воно подане у новому виді, не можна властиво називати новою наукою, бо воно опирається на букві і дусі Конституції.

В той сам спосіб, коли Церков проголошує новий якийсь догмат, то єї рішення не є нічим іншим, як тільки давньою наукою, що є подана в новому виді, тому, бо єї рішення мусить бути витягнене з Обявленого Слова Божого. Способу, з яким Церков відноситься до Папської непомильности. Церков держалася у справі Божества Ісуса Христа. Від самих початків Церков визнавала, що Ісус Христос є правдивим Богом. Одначе Його Божество було у властивий спосіб проголошене допервa на Нікейськім Соборі і навіть тоді не булоб бувало проголошене, вслиб Аріюс був його не перечив. І хтож мав би сміліть сказати, що віра в Божество Ісуса Христа зачалася допервa в 4. століттю?

То, що скажемо тепер, завше було способом поступування, якого Церков Божа держалася від початків своєї історії. Завше, коли Епископи або часні Собори проголошували якусь науку або осуджували якісь блуди, вони завсіди пересилали свої рішення до потвердження у Рим, щоби їх або потверджено або відкинено. То, що потверджав Рим, то потверджувала ціла Церков, то, що осуджував Рим, то осуджувала ціла Церков.

І так у третім століттю Папа святий Стефан уневажнює рішення святого Кипріяна з Картаґіни тай собора Африканських Епископів у справі хрещення.

Папа, Святий Інокентій в пятім століттю осуджує єресь Пелягіян, про котру святий Августин написав памятні сі слова: "Рішення двох Соборів вислано до Апостольської Столиці, відки дано відповідь. **Справа є скінчена.** Дав би Бог, щоби і блуд скінчився."

В чотернайцятім століттю Папа Григорий Одинайцятий осуджує єресь Вікліфа.

Папа Лев Десятий в шіснайцятім століттю викликає Лютра.

Папа Іноκентій Десятий на просьбу французького епископату осуджує тонкі блуди Янсеністів в сімнайцятім столітю, а в девятьнайцятім столітю Папа Пій Девятий проголошує догмат Непорочного Зачаття.

Тут ми бачимо, як Папи в ріжних століттях осуджують ріжні єреси і проголошують науки віри: вони негодні заявлятп сильніще свосї непомильности, як определяючи в той способ науки віри і осуджуючи єреси. Так само бачили ми, як Церков Христова завше додає до рішень Епископів Риму слова: Так нехай буде. З того наглядно видно, що Церков ві всіх віках признавала Папів, як непомильних учителів.

Кожде самостійне правительство мусить мати найвищий Трибунал, котрий засідає регулярно, щоби пояснятп єї закони і рішати спірні точки, що можуть появитися. Так ми маємо у Ваппінґтоні Найвищий Трибунал Злучених Держав.

Католицька-ж Церков є повною і незалежною організацією, так повною в духовних справах, як повним є правительство Злучених Держав у справах дочасних. Церков має свої власні закони, свою самоуправу, своє правительство.

Для того Церков, так як горожанські власти, мусить без перерви мати свій сталий трибунал, котрий би пояснив єї закони і рішав у случаях релігійних спорів.

Що є сим найвищим, безпереревним трибуналом Церкви? Чи се може Епископи зібрані на загальнім соборі? Ні; бо се є трибунал надзвичайний а не звичайний, котрий сходиться пересічно тілько раз на сто літ.

Чи се може Епископи, розсіяні по цілім світі? Ніяк, бо се булоб зовсім неможливо, щоби радитися всіх Епископів Церкви в ріжних випадках, де би єдного було треба. Трутина блуду легко моглаби перескнути через тіло, заки би Епископи, розсіяні по цілім світі могли видати якесь рішення. Отже Папа, як голова Католицької Церкви, по справедливости є сим найвищим Трибуналом.

І тому, що завданням Церкви є, щоби провадити людий до всеї правди тай ухоронити їх від всякого блуду, послідовно той, що має стерегти конституції Церкви, мусить бути непомильний або вільний від блуду, о скільки силою свого уряду він є судією у справах віри і обичайности. Власти Папи своєю мірою мусять відповідати природі конституції, котру він має хоронити. Конституція ся є Божа і мусить мати Богом хороненого толкувателя.

Але ти скажеш мені може, що непомильність, се за великий привілей, щоби його мож дати чоловікови. А я відповідаю: Чи в давніщих часах Бог не дав своїм Апостолам ще більших властий? Вони були наділені дарами творення чудес, пророкування тай вдохновення; вони були устами, котрі переказували Боже Обявлення, коли тимчасом Папи є тільки сторожами того самого Обявлення. Наколи Бог міг чоловіка зробити оруддям свого обявленого Слова, то чи буде для Нього неможливо зділати чоловіка непомильним сторожем і толкувателем того самого Обявленого Слова. Бо-ж певно, що більшим є Апостол, що передає нам Обявлене Слово, як Папа, що тільки хоронить його від блуду.

Одначе, єслиб Спаситель остався був видимо серед нас, то не треба би було жадного толкувателя, бо Він сам пояснив би нам своє Євангеліє. Одначе тому, що Він нас позбавив своєї видимої присутности, то в найвищий способ розумною річчю було, щоб Він призначив когось до того, щоб він пояснив нам Його слово.

Один протестантський Епіскоп, серед своєї проповіди проти Папської непомильности сказав слідуючі слова:

Що до мене, я маю свою непомильну Біблію, і се є одинока непомильність, котрої мені треба.

Се твердження, хотяй на перший погляд воно може видаватися правдивим, все-таки не є в силі удержатися перед здоровим розсудженням.

Придивімся, чи непомильна Біблія вам вистарчає. Або ви є непомильно певні, що ваше толкування Біблії є правильне, або ви не є певні.

Наколи ви є непомильно певні, тоді ви приписуєте собі і, розуміється, кождому, що читає Біблію, особисту непомильність, котру ви відмавляєте Папі, і котру ми приписуємо тілько Папі. Ви робите папою кождого чоловіка для себе самого.

Наколи ви не є непомильно певні, чи ви розумієте правдиве значіння цілої Біблії — і се є привилей, котрого ви собі не приписуєте, — тоді я питаю вас, до чого вам служить се, що Біблія сама в собі є непомильна, коли ніхто не може її у вас непомильно толкувати?

Наколи Бог, так як ви говорите, не призначив жадного непомильного толкувателя Свого Слова, чи не оскаржуєте ви Його тим самим, що Він поступив нерозумно? Бо-ж чи не булоб се в найвищий спосіб нерозумно, щоб Він чоловікови обявив свою Правду, не липаючи йому жадного способу до того, щоби зрозуміти її точне значіння?

Чи ви кінець кінців не зводите Божого Слова тільки до куші противорічностий, як листки Сибили, котра давала відповіди, що були відповідні до бажань всіх тих, що її питали,

Чи кожда зі сто і більше християнських сект, що тепер існують в цій країні, чи кожда з них не уважає Біблії основою своєї власти, і чи не витягає з неї кождий член значіння, котре противиться думанню його сусіда? І ось: По Божій мисли Письмо Святе може мати тілько одне значіння. Чи ріжниця в толкуваннях Біблії не є гірким овочем ваної засади: "непомильна Біблія мені вистарчає," і чи не проголошує вона потреби уповажненого і непомильного толкувателя? Ви кажете мені, щоби я пив з води життя; але до чого може служити ся вода моїм спрагненим устам, коли вона може бути затросна, переходячи через ваші уста?

Противно: Як вдоволяючим, як розумним є научання Католицької Церкви в тій справі.

Після него Христос каже до християнина: Ось тут, дитино Слово Боже, і з ним Я оставляю тобі непомильного толкувателя, що поясснить тобі його укрите значіння і розвяже тобі всі трудности.

Тут є води Вічного життя, але Я зробив канал, що перенесе ті води до тебе з їх солодкістю без осаду блуду.

Тут є написана Конституція моєї Церкви, але Я понад нею призначив Найвищий Трибунал в особі того, "котрому Я передав Царство неба," котрий ту конституцію буде хоронити від нарушення і не допустить до того, щоби сї поробрано на кавалки після противорічних думок людий.

—0—

Фелікс і Маркел.

(Докінчення.)

Христіяни в Ефезі зібралися, щоби святкувати десяту річницю воскресення Спасителя. Святий Іван править Службу Божу. Перед ним на колінах два ученики.

Апостол говорить до них: "Прийміть власть приносити в жертву Тіло і Кров Ісуса Христа і власть прощати гріхи."

Фелікс і Маркел встали і дали собі поцілуй мира.

"Ідіть тепер, любі сини," додає Апостол, "ідіть до великого Вавилону, де Дух Господа приказує вам звіщати царство Боже і дати свідоцтво правді. Ви там знайдете Петра, будете його слухати, він є перший із дванайцятьох. Ідіть, улюблені, хай мир буде з вами!"

Римський люд, убраний в святочні одяги, з вінками рож на головах, ішов зі співом на устах, щоби глядіти на величаве видовище, якого, так принаймні цісар твердив, якого Рим ще ніколи не бачив. Товпи опіянілі жаждою

розкошний, переходили через брами у цісарські сади і парки... онімілі зі здивования і перераження, ставали вони нагло, непорушно... Що вони бачили? По обох боках головних алей находилися деревляні стовпи, один коло другого, напущені смолою і живицею; на кождім стовпі, повіпано християнина тай тісно привязано.

Бо-ж так приказав пів-бог Нерон, цісар Римлян, разом з Тигеліном, підлим начальником цісарської сторожі, щоби вже раз скінчити з тим християнством, котре немов зараза ширилося по місті і цілій державі.

Справді! Помимо страшних мук, помимо меча і огня, помимо оковів, помимо хижих звірюк, що пожирали внутренности християн, помимо трутин, хрестів, боронів, гаків тай колів, котрі пронизали ціле тіло і виходили через голову, помимо того всього наслідувателі Галилейчика множилися в непокоючий спосіб.

Сього дня, щоби їх знищити, мали уживати одежий, "пересяклих і тканих з запальних матерій."

Смерклося, запала ніч і на небозводі появилися перші звізди. Дався почути ясний голос трубки. В тій хвилі невільники приложили горіючі смолоскини до стовпів.

Переразливий крик пронизнув воздух.

Нарід слухав. Але навіть найтвердіщі серця затремтіли з жаху, коли з вершків тонких стовпів дитячі голоси стали заводити: Мамо... Мамо... Навіть в жилах піяків охолола кров, коли вони побачили маленькі голови і невинні лиця, що кривилися з болю тай зачали потапати в облаках диму, що став дусити нещасні жертви.

Викрики ставали що раз остріщі і страшніщі у міру, як огнепні язики вилися що-раз вище в гору. Всі алеї запалали ясним світлом. Стало видно, немов в білий день.

На чудовім, величавім повозі, в який запряжено чотири гарні білі коні, появився цісар Нерон, убраний в ризи візника, що мали зелену закраску. За його повозом тягнувся цілий ряд інших повозок, в котрих сиділи сенатори і двораки, вінчані рожами і повбирані в пригарні одежі.

Публичні розпусниці з розпущеним волоссям наповняли воздух диким криком, музиканти поперебирані в дивачні убрання лісових і пільних поганських божків, скакали довкруги возів. Цісар провадив коні і цікаво глядів на тіла, що палали гей живі смолоскини. Його лице і прижмурені очи усміхалися, вінчаний золотом він сіяв понад прочих людий, як сонце або якийсь божок.

Час від часу ставав він перед тілом якоїсь мученици котре зачинало курчитися під огнем, або перед тілом дитини, у котрої лице страшенно стягалося під напором невимовного болю і ляку... відтак без найменшого вражіння їхав далі, поздоровляючи товпи зізвірячілої черні, або говорячи до Тигеліна про красу видовища.

Довкруги нього слуги сміялися, грали, інші розкидували цвіти під ноги коний, інші вкінці кидали в огонь миро і альоес, щоби знищити непріємну воню спаленини, що зачала наповняти воздух.

Нараз всі стали. На берегах величезного водограю палало сто живих, людських смолоскипів. Нерон вдивився в образ сатанської величі. Товпи поганських священиків, слуг, жовнірів тай поперебираних розпусників і публичних розпусниць заривіли криком дикої радости: слава тобі, цісарю, сину богів.

Все-таки він дав рукою знак невдоволення, і з його уст дався почути нетерпеливий голос.

Два смолоскини не горіли досить скоро. Огонь пожирав тільки ноги, але не доходив до грудий і не дотикав своїм пекучим подувом лиця жертв.

Тигелін дав знак. Невільники обілляли нещасних жертв смолою і кипячою живицею.

Огонь запалав страшною силою. Нерон вдоволений усміхнувся і поїхав далі.

В тій хвилі живі смолоскини стали парскати, гей горіючі смереки. Огненні язики звивалися довкруги жертв, котрих тіло стало курчитися в жаріючім огни.

Нараз страшний викрик пронизив воздух: "Боже мій, я жажду," закликав Фелікс. Солодкий голос, невний самовідречення, відповів йому: Брате любий, згадай за пекучу спрагу Христа на Голгофті. Тримайся, держися... ми вже недалеко від цілн. Ось, Ангел Господа приходить, щоби взяти наші душі..."

Справді... Якесь небесне єство появилося перед мученпками і приложило до їх уст грозна винограду.

Отець, що є на небі, споминає Фелікса і Маркела, і охолоджує їх страдання. Огонь вже їх не пожирає. Невимовна радість малюється на їх лицях і серця заливаються розкішю.

Вони запримічують на пів отворене небо, а в нім чудніщі палати, як ті, про які вони мріяли на землі. Легко, спокійно їх голови хиляться в низ і послідний віддих виходить з їх грудий.

. . . . . .

Горіючі стовпи валилися один за другим, наповняючи алеї димом і іскрами. Всюда світла загасали і в парку стелилася нічна темрява.

Фелікс і Маркел входили в небо на чолі тисячів мучеників.

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

Я В СПОВІДЬ НЕ ВІРЮ, СПОВІДЬ ВИДУМАЛИ СВЯЩЕНИКИ.

Ось, величезне питання.

Чи розумієш, любий читачу, як далеко досягає воно в своїх послідствах? Єсли Бог установив сповідь, тоді треба, щоби ми, ти, я і всі другі піддалися, бо се є безумно опиратися Богу. Єсли се не Він єї установив, але якийсь чоловік такий, як ти або я, то треба його (прости за се слово) нагнати на сто вітрів, єго і сповідь, котру він винайшов, бо се є найнепріємніщий винахід, який лиш може бути.

Сповідатися, то значить признатися до своїх гріхів, се значить сказати священикови всі свої проступки, хоч і як ганьблячі вони не були. — Я питаюсь тебе: Чи може бути що непріємнішого? Чи можна жадати від гордости чоловіка більшої жертви?

Тож чи треба робити сю жертву? Чи я є зобовязаний, зобовязаний в совісти сповідатися, і коли того не хочу зробити, чи се є бунт проти Бога з моєї сторони?

Так.

Бо сповідь з гріхів перед священиком є установлена через самого Ісуса Христа, Сина Бога Живого, що зійшов на землю і стався чоловіком, щоби чоловіка спасти.

Справді: Отворім Його Євангеліє.

Ми знайдемо там два слова сего Божественного Учителя, що відносяться то сповіди гріхів і до власти, яку Він

Перестань з Таким Говореням.

Звізний один писатель і педагог дав раду, що знаменито надається для наших батьків і материй, а особливо для наших дітий, що дорастають, і котрі ґей одну лиш мають засаду: Уживай!

"Модерне суспільне життя кличе до розкоший, легкого життя тай вигод; сього як-раз шукає "молода" Америка, "легкого життя." На нещастя родичі заохочують своїх дітий до того, щоби шукали того життя. За кождим разом, коли батько каже: "я не хочу, щоби мій син працював так тяжко, як я," він робить багато зла; він помагає лиш до того, щоби в молодцеви вкорінилося переконання: Я не маю робити тяжко. Тимчасом праця зробила Америку тим, чим вона є тепер. "Легке життя," котрого шукає молода Америка, зпричинить упадок держави скорше, як щонебудь іншого. "Легкого життя," кричить збунтувана "молода Америка." Іди... Дай спокій з тим криком... Стань в ряді з чесними людьми і роби щось."

Українська молодіж в Америці також шукає "легкого життя."

Один студент, що недавно приїхав з Европи не докінчивши навіть гімназій, і котрий тепер проповідує "Українську" віру, написав до свого товариша: "Я того не вірю." Але се є легке життя, хоч нечесне.... Коби легко жити....

.....

Не приставай з обмовниками більше, як ти не приставав би з убійниками або злодіями. Бо то може мати лиш один наслідок з двох: Або ся навчиш обмавляти так як вони, або при кінці будеш мати уподобання в їх злих бесідах. Одно і друге завдасть тобі смерть. Святий Вернард каже, що обмовник має на язиці чорта, а той, що його слухає, має чорта в ушах.

.....

Східні народи мають пословицю: Не пиши імени свого приятеля навіть на перстені, котрий носиш на руці, з боязни, щоби то імя не стало буденним." — Так само ми неповинні вимавляти Імени Божого при кождій нагоді, але скорше вистерігатися всього, що противилобся славі того Святого Імени.

дав своїм ученикам, щоби грішникам прощати їх провини в Його Імя.

Перше з тих слів, се є **обітниця,** котру Ісус Христос зробив своїм Апостолам, що їм сю власть дасть. Друге, се є сповнення тої обітниці.

1. **Обітниця.** Вона находиться в Євангелію святого Матея, в главі 18.: **"Що звяжете на землі, буде звязане на небі, А ЩО РОЗВЯЖЕТЕ НА ЗЕМЛІ, БУДЕ РОЗВЯЗАНЕ НА НЕБІ."**

2. **Сповнення обітниці,** (Св. Іван, глава 20.) Се є день Пасхи, сам день воскресення. (Що се є іншого та власть, котру Ісус Христос уділить своїм ученикам, як не власть, щоби воскрешати душі, що померли через гріх?)

Апостоли, тремтячи з переляку, є зібрані в салі останної вечері. Вони замкнулися з боязни перед Жидами, котрі передвчера розпяли були їх учителя... Нараз, хотяй двері є замкнені, Ісус появляєся серед них. "Мир вам," каже Він до них, "Се я, не бійтеся." — Вони перелякані, не хочуть вірити своїм очам! Але вони дотикають Святого Тіла, ран на руках, на ногах, в боці. Вони падають до ніг воскреснюго Спасителя і віддають Йому Божу честь.

Ісус дунув на них: **"Прийміть Духа Святого,"** каже Він до них, **"як Отець мій Мене післав, так Я посилаю вас."**

Так як мій Отець післав Мене, Спасителя світа, так і Я, рівний мому Отцю, Бог вічний і всемогучий так, як і Він, я посилаю вас. Я посилаю вас щоби ви були спасителями своїх братів, я посилаю вас, повіряючи вам скарби спасення, котрі я назбирав, щоби їх виллятн на людий передаючи вам для роздавання мої тайни, в котрих Я укрив всі заслуги моїх страдань і моєї смерти. **"Як мій Отець післав мене, так Я посилаю вас. ПРИЙМІТЬ ДУХА СВЯТОГО. КОМУ ПРОСТИТЕ ГРІХИ, БУДУТЬ ПРОЩЕНІ, КОМУ ЗАДЕРЖИТЕ, БУДУТЬ ЗАДЕРЖАНІ."**

Чи треба, я питаюся, чи треба розумувати над такими словами, щоби їх розуміти? Хто посміє перечити, що Ісус Христос дає тут своїм Апостолам, першим Священикам, першим пастирям своєї Церкви, власть прощати гріхи або їх задержувати, після того, як будуть уважати за відповідне? Хто посміє перечити, що Він тут робить їх судіями

совістий, судіями, котрі мають повне право прощати або не прощати?

Тож се Він, Ісус Христос, хотів, Він розпорядив, щоби кождий чоловік, котрий допустився гріха і хоче, щоби ему його прощено, щоби ішов до Його священиків, котрі мають уряд, щоби судити його душу і виголосити в імя Бога Його засуд. Отже се Він установив, розпорядив, наложив світови сповідь.

Справді! До чого би се було, щоби священик Ісуса Христа мав сю власть прощати гріхи, єслиб був якийсь інший спосіб, щоби осягнути їх прощення? Який змисл малиби слова Спасителя? По що давати сторожови ключі від брами дому, єсли можна до дому зайти іншими дверми?

Опісля, чи мав би священик який спосіб розумно висказати свій засуд, єслиб той, що провинився, навіть не приїшов сказати своєї провини, котру дуже часто тільки він сам знає?

Отже християни є зобовязані **сповідатися зі своїх** гріхів, коли хочуть від Бога одержати прощення.

Сповідь є силою Божого закона способом, щоби одержати прощення гріхів. Хто хоче осягнути ціль, мусить хотіти також средства; хто не уживає средства, не осягне ціли.

Тож бачиш, се Добрий Бог, наш Спаситель дав нам **сповідь** як лікарство на слабости нашої душі, як средство, щоби помиритися з нашим Отцем, що є на небі.

Се є винахід милосердія, лагідности і ніжности. Правда, сповідь є троха трудною, особливо, коли хтось через недбалість позволив на се, щоби в його душі назбиралося багато гріхів, особливо гріхів смертельних. Але перша трудна хвиля переходить скоро, а відтак, яка радість, який мир! Яке щастя відчувати, що я знова став дитиною Бога, приятелем Ісуса Христа. Наколи сповідь є ярмом, то се ярмо є **солодке** і сей тягар є **легкий.**" Возьми його, додає добрий Учитель, тільки там знайдеш спокій своєї душі.

Іди і висповідайся тай побачиш.

Як Кінчили Життя Переслідувачі Католицької Церкви.

(Продовження.)

Жиди дорого переплатили свою закаменілість і ненависть до Ісуса Христа тай його учеників. Кровава буря, в якій вони стратили все, що якому-небудь народови на сім світі може бути дороге,, в якій Кров Бога чоловіка на них спала з так страшним прокляттям, утихла...

Та переслідування Католицької Церкви на тім не скінчилися.

Серед Римлян, якими Боже Провидіння ся послужило, щоби укарати Жидів, зродилися незадовго нові переслідуватели Христової Церкви.

Через повних три сотки літ старалися могучі володітелі тодішнього світа, Римські цісарі, втопити нову науку і єї визнавців в морю крови міліонів мучеників.

На чолі сих славних катів стоїть чоловік, котрого імя стоїть до тепер в живій памяти всіх народів, котрі знають хоч троха історію. Коли в наших часах трапиться чоловік, котрому вдалося вхопити в свої руки управу над народом чи державою, і коли той чоловік користає зі своєї сили на те, щоби кровю залляти нещасний люд, як недавно мало се місце в Росії, то такому чоловікови дають імя Нерон, бо се є імя цісаря-ката, котрого окрутности ледво чи дорівняє навіть хижий звір.

Цісар Нерон панував в Римській державі від року 54., до року 68.

Заки будемо говорити про його зусилля, щоби знищити імя Христа з лиця землі, ти позволиш, любий читачу, щоби наперід подати одну замітку.

При оповіданню о перших переслідуваннях Церкви, ти що хвиля будеш бачити на сих сторінках імя Рим, Римляни, Римські володітелі. Є люди, котрі з того користають на се, щоби біднім нашим людям тут в Канаді вбивати в голову, що треба ненавидіти Рим, треба ненавидіти Римського Папу, бо Рим мучив Християн. Що більше: наколиб той, що пише сі стрічки, на власні свої уши того не чув з уст одного нашого чоловіка, то се булоб неімовірне, а все-

таки так воно є; прічеря ріжних сект зі звичайною собі безличністю говорять своїм слухачам, що Католицька Церков має своє імя від слова кат, бо мучила Християн. Та ні!

Тота сама Церков, котра в Римі в початках так сильно була переслідованою, вона тепер має в тім самім Римі свій осередок. Бог так хотів, щоби місто, котре було осередком цілого світа, в котрім панували ті, що хотіли знищити Церков, щоби то саме місто стало столичним містом Христового намісника на землі і осередком Христової Церкви.

Цісар Нерон ненавидів християнство з глибини душі. Славний історик Рорбахер, з котрого ми найбільше тут користаємо, описує його цими короткими словами: Чоловік опутаний чортом і зліплений зі всіх проступків.

Се не був чоловік, се була бестія в людськім тілі.

Його пристрасти, особливо безграничная жажда слави та тілесна розпуста, допровадили його до таких проступків, що душа здрігаєся, читаючи про них.

Він затроїв свого давнього, вірного друга Бура, приказав позбавити життя свого учителя Сенеку, відобрав життя своєму братови Британикови, приказав замордувати свою жену Октавію, що більше, навіть свою матір Агріпіну.

Позбувшися своєї жени, він став жити з чужоложницею Поппеою і від тої хвилі його проступкам не було ні міри, ні кінця.

Але ось, як зачалося переслідування християн:

Нерон чи то з примхи чи зі звірячіння бажав надзвичайного і окрутного видовища і приказав пожайки підпалити місто. Страшенний пожар, в котрому горіла метрополь тодішнього світа, палів, через повних шість день. Трудно уявити собі тай описати жахливі нещастя.

Цілий Рим був тоді поділений на 16 частий. По пожарі остались цілими тільки чотири части, три були зовсім знищені а з прочих сімох осталося тілько троха руїн.

Тиран глядів на те нещастя з висоти одної вежі, і убраний в одежу актора, читав вірш, котрий уложив про пожар казочного міста Трої.

Одначе в коротці опісля, встидаючися того бридкого злочину, він робив всі можливі старання, щоби його не уважано причиною того злочину. Але йому се не удавалося, бо всі знали і були переконані, що се був він сам. Нарешті він рішився звернути все обурення і ненависть мешканців знищеного міста проти християн.

Тут треба передусім добре здати собі справу з того, що Церков Христова зачала щойно розвиватися. Хотяй

погани, що тоді володіли світом, богато про християн чули від Жидів і деяких одиниць, одначе їх відомости були дуже неясні і навіть цілком фалшиві. Так на примір оповідано про них, що вони на своїх відправах убивали малих дітий, тай їли їх мясо. Се походило відси, що християни зі своїми Богослуженнями ховалися, бо боялися переслідувань, а з другої сторони погани мусіли чути деякі поголоски про Тіло і Кров Ісуса Христа в Найсвятішій Тайні і не знаючи, о що йде, думали, що християни їдять людське мясо.

Навіть учені погани через такі і подібні поголоски виробили собі фалшиві поняття о християнах.

Для того римські два вчені писателі, про котрих ми вже згадували, і котрих писання дійшли аж до наших часів, Тацит і Светоній, представляли собі християн, як небезпечну секту, гідну ненависти людського покоління, котра зродилася зпочатку в Юдеї з Христа, що був сказаний на смерть за панування цісаря Тиверія через Понтийського Пилата, відтак поширилася навіть в самім Римі, де, немов при кінці всіх доріг, збиралися всі погани світа.

Нерон був переконаний, що всі готові вірити у всякі очернення, звернені проти християн, і для того розголосив, що то християни підпалили Рим.

Він приказав, щоби полапано наперід всіх тих, що явно признавалися до християнства і познаходивши при їх помочі величезне число інших, позасуджував всіх на окрутні муки.

На його приказ одних повбирано в скіри звірят і опісля кинено на жер голодним псам, що шарпали і пожирали християн. Інших поприбивано до хрестів. Інших пообливано смолою та іншими запальними матеріями тай відтак попришпилювано до колів, що пробивали тіло з долу до гори і стерчали через голову. Інших привязувано до стовпів і обвивано соломою, напущеною смолою. Вечером позапалювано ряди таких нещасних жертв, щоби вони повільно горіли і світили по улицях. Нерон сам при світлі сих жахливих смолоскипів бавився цирковими грами, окружений найпідлішою юрбою людий.

Римський поет Ювенал згадує про сю подію в однім зі своїх творів і ми знаємо, що то страшне видовище мук розбудило співчуття навіть у безсердечних поган. Вони негодні були глядіти на се, як убивано було нещасних не для загальної користи, але для окрутної забави одинокого чоловіка-тирана.

Се було перше переслідування, яке мусіла перенести Церков збудована на скалі. Пекло старалося при помочі Нерона звалити сі. Тимчасом, що сталося: Вона володіє з того самого Риму над цілим світом. Ті, що в заїлій ненависти кидалися на неї в слідуючих століттях, політики, єретики, схізматики, безбожники, не мали кращих успіхів від Нерона.

На Нерона прийшла та сама черга, що й на Жидів. Він заморудувавши свого батька, свою матір, свого брата, свою жінку, своїх учителів, тай усіх тих, що ще заховали яко тако свою честь, він, повимордувавши тисячки християн, вкінци скінчив своє панування.

В чотирнайцятім році свого панування він виїхав з Риму і з Італії тай вибрався до Греції, щоби там по містах хвалитися своєю музичною і театральною штукою. Разом з ним виїхала ціла товпа молодих, зіпсутих мущин котрі мали за завдання бити йому браво. Єсли хто не пішов на його виступи, то був укараний смертію; прутами били тих, що важилися показати на його виступах нудьгу; нікому не вільно було забратися, доки він свого виступу не скінчив.

По цій подорожі вертав на зад до Риму, де приказав, щоби його витано, як побідителя. В мурах міст мусіли вибивати для нього осібні отвори тай витати його як побідителя... Одначе в тім самім часі він довідався, що Віндекс, управитель галійської провінції і Галба, управитель Іспанії, збунтувалися проти нього і йшли походом на Рим. Нерон шукав всяких дивачних способів, щоби ратувати своє панування, але в коротці опісля його бічна сторожа проголосила цісарем Галбу.

Серед глибокої ночі Нерон мусів утікати, ховатися в мочарах і вкінці в хаті одного невільника. В тім укриттю дійшла до нього вість, що сенат проголосив його ворогом вітчини тай шукав за ним, щоби його укарати карою, котрою карано найпідліщих проступників. Тоді він виймив з похви ніж і з плачем сказав: Шкода, що такий музик мусить умирати. Одначе не мав відваги завдати собі смерть. Тілько тоді, коли дався почути тупот коний та крик тих, що за ним гонили, він запхав собі ніж в горло при помочі свого слуги 9. чи 11. червня, року 68., маючи 31 років віку.

Далі буде

Мати Науки.

28. і 29. червня святковано в Бельгії 500 літню річницю заложення Льованського університету. Сто літ перед тим, заки появилися Лютер, Генрик Осьмий, Кальвін і прочі. На се торжество прийшли делєгати зі 188 великих університетів і інститутів з обох половин цілого світа. Вони принесли зі собою для неї урядовий поклін цілого світа для еї науки.

Се нам пригадує, що Церков зробила для науки. Перейди сторінки давньої історії. Ось що там знайдеш: В дванайцятім і тринайцятім століттю більші монастирські і катедральні школи розвивалися в університети. Многі з найбільших університетів заховали через ряди століть аж до тепер не лиш свої назвиска, але — з малими змінами — навіть свої давні правила. Вони були взорами, після яких витворювалися пізніще всі школи високої науки.

Ось назвиска університетів, котрі дістали свої чартери і з тим і охорону й поміч, від Папів у часах, коли в Европі була лиш Католицька Церков:

В тринайцятім століттю повстали слідуючі університети з чартерами від Папів:

Салєрно, Париж, Больоня, Орлеан, Модена, Реджіо, Вілланова, Віченцо — всі року 1204. Пізніще в тім самім століттю у містах: Валенсія, Арецо, Падуа, Неаполь, Тулюз, Верчелі, Саламанка, Піяченца, Оксфорд, Севіля, Кембрідж, Монпеліє, Лєріда, Ліон.

В Чотернайцятім століттю: Рим, Авіньон, Анжер, Коімбра, Тревізо, Фльоренція, Дублін, Кагор, Гренобль, Піза, Прага, Вальядолід, Сієнна, Гуеска, Павія, Краків, Відень, Оранж, Ерфурт, Гайдельберк, Кольонія, Феррара, Палєрмо.

Вищі університети розпочали своє існування в 15. століттю в містах: Інгольштат, Вюрцбург, Турін, Лайпціг, Валєнсія, Сінт Ендрус (в Шкоції), Росток, Кремона, Льованія, Портіє, Каєн, Бордо, Тревір, Глесгоу, Валанс, Фрібург, Грейфсвальде, Базілей, Нант, Бурж, Буда, Пресбург, Зарагоза, Могунц, Тюбінген, Упсала, Копенгага, Авіля, Абердін, Алькаля.

Кілько вчених виховали? Ось давні списи студентів тілько деяких з них:

В Оксфорді року 1340 було 30 тисяч студентів; в Празі було року 1408 900 професорів і 36 тисяч студентів. В Парижі року 1538 було 20 тисяч студентів і так далі.

Се є річ загально відома, що наші давні вчені виховалися на Католицьких університетах в Европі, і що одинока наша давна Висока школа, котру ми мали, Київська Академія, була заложена на взір Католицьких університетів Европи, що на тій Академії викладали богословіє після католицького вченого, святого Томи.

Може запитаєш, любий читачу, чому я тобі вичислив так багато імен, про котрих може й поняття ти не мав?

От чому.

Наша інтелігенція (може не вся), не соромиться без жадного, найменшого протесту, (принаймні публичного) піддержувати "інтелігентну" шмату, де наші пів-учені заюбки публикують допісі деяких наших людий, що попали в незалежну горячку, котра проявляєся брудними і брехливими нападами, якими відзначається "православна" ніколи невдоводена дупа галицьких апостатів в Канаді і Америці. Лідери сего багнистого руху в нашій еміграції безчельно користають з невіжества еміграції, повтаряючи неустанно, що католики є темні.

Той самий "бізнисовий" хпст потрапив забрати в свої пальці бурсу в Саскатуні, тай без найменшого встиду осмілюється називати еї "Інститут," "Академія" тай давати титул ректора чоловікови, що пильнує бурсаків і говорити про катедру українознавства в тій самій бурсі...

Подонтали своїми брудними ногами все, що в нашій еміграції щось варто, але ліпшого поличника не могли їй дати.

Але що можуть бути люди, котрі мають яке-таке образування і не встидаються такої безличности, се є таке пониження самого себе, що воно остається для нас глибоким таїнством.

Правдива Історя.

Вона вже померла і єї поховали зі всіми гарними обрядами святої Матери Церкви. Убогі голосно говорили про єї чесноти, нещасні оповідали, як доброю вона була, слабі, сліпі і криві називали єї "Панею потіхи."

Одначе вона не була завше так добра.

З родини походила вона досить бідної, але віддалася за багача, котрий єї обожав. Єї поступування завше притягало до неї людий. Для того, коли вона віддалася, тай коли чоловік завів єї до свого товариства, єї сейчас всі так полюбили, що вона стала ней товариським божком.

Вона не вагалася користати зі свого становища. Жила і убиралася як люди сього міра. Релігія, в котрій єї вихована, не дуже єї гризла. Вона майже забула про неї. Єї богом стала мода тай самолюбні примхи. Замість молитвеника носила вона неустанно люстерко... і часто в нього дивилася... Балі, танці і забави заступали для неї побожні вправи. За духоне читання служили їй романси і ріжні пусті журнали... Ріжні забави занимали для неї так багато часу, що вона перестала бути матірю для своїх дітий, навіть не могла занимати ся своїм власним домом. Дітьми занималися гувернантка, а домом служниця.

Одного дня вона хоч не хоч лишилася в дома, бо якось на той день не припала жадна забава. Їй прийшло на думку піти задля розривки на засідання спіритистів. Ворожбит тільки подивився на неї і зараз зачав ворожити "Як довго ще буду жити," запитала вона. Ворожбит скоро відповів: Один рік. Се було для неї досить. Майже безпритомна вийшла вона зі салі. Куда їй піти... Очивидно вона пішла до дому. Лице в неї поблідло, серце сильно товклось, Служниці думали, що вона з розуму зійде. На щастя до того не дійшло. Два, або три дні опісля вона стала спокійніща і зачала відкликувати свою участь на ріжних забавах, де була приобіцяла прийти... так відмовляла участи раз по раз і здавалося, що ніхто тим не клопотався. Їй стало жаль. Серед своїх терпінь взяла вона в свої руки книжку, книжку справді дивну: Се якимсь припадком була побожна книжка о приготованню на смерть,

одна з найкращих, які написав святий Альфонс з Літорі. То, що вона читала, сильно на неї подіяло. Вона вся змінилася.

Вона вже не є божищем товариства... Вже не шукає потіхи в ріжних товариствах і забавах... Спомин за минувше життя стає для неї неприємним... Але й не можна сказати, що вона стала неприємною. В дійсности вона є веселою, помимо розчарування. Вона знова практикує релігію. Сим разом сповняє свої релігійні обовязки з такою набожністю, котрої не знала навіть, заки ще віддалася. І ще дивніще, ніхто не старається єї здержати. Вона стала для всіх байдужою особою, хотяй до того часу всі гей убожали єї.

Вона тепер молиться і сповняє домашні роботи, роботи, що стали для неї так чужими в часі, коли вона жила в товариствах. Вона знова часто приступає до Святих Тайн, держиться що дня певного порядку, і з тим всім бачить вона красу життя, про яку колись не булаб важилася і мріяти. Вона робить тепер візити, і робить їх багато, до шпиталів, сиротинців, приютів тай до Церкви. Не дивно, що всі говорять про неї, що вона свята.....

Коли минув рік, єї приятелі з давніщих часів, котрі були довідалися про причину єї наглої зміни, прийшли і благали єї, щоби знова йшла до них... Вони говорили, що так дуже єї потребують. Але вона на те все оставалася глухою і осталася вірною новому способови життя.

Ся відповідь: "Ще один рік" справді зробила для неї чудо. Вона принесла зі собою для неї думку про смерть, думку, котру по найбільшій части ми стараємося від себе відогнати, бо уважаємо єї неприємною. А прецінь, як благодатною та думка стала для неї. Такою сталаб вона і для нас, єслиб ми хотіли хоч припімнути собі, що той страшний гість прийде, на певно прийде; єслиб ми памятали, що смерть приходить гей злодій в ночи...

Я пригадую собі "проповіди в однім реченню," які пару літ тому взад проповідав добрий один священик. Перша з них була: Що ти робиш для вічности?

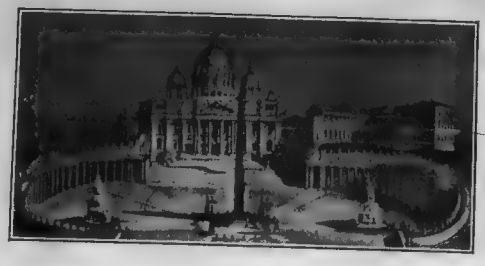

Наші Місії.

Сокаль. Се не той Сокаль в північній Галичині, над давним російським-кордоном, — наш Сокаль, о котрім бесіда в Саскачевані в Канаді, на полудне від Прінц Альберт. Так назвали сю оселю переселенці родом з околиці старокраєвого Сокаля. В тім то канадийськім Сокали відбулися духовні вправи від 12 до 16 червня. Ся кольонія висунена досить на північ лежить майже на 53 північної ширини. Так далеко на північ наші місіонарі еще дотепер не запускалися.

В сій околиці мешкає дуже много нашого народу. На жаль темний дух незгоди перейшов поміж урожайні фарми тутейших поселенців, лишаючи по собі розбиття народу. Славити Бога, лишa часть Українців остала вірною своїй Греко-Католицькій вірі. Сі вірні родини показали в часі місії много доброї волі і христіянської жертволюбивости. Місійні богослуження відбулися перед обідом і пополудни. Були також науки для дітей. Місіонарям скоро промнув час від суботи до пятниці серед добрих людей Сокаля. Попращавши місцевого ревного пароха, Впр. о. Федоронка, і парохіян, місіонарі мусіли відіхати на Схід, щоби там давати місію. Хрест засаджений біля старої сокальської церкви остане на все памяткою ласк місії, а заразом всіх трудів, які понесли учасники сеї місії.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

В Палестині недавно було велике землитрясення. Свя. тіщий Отець сейчас, коли про це наспіла вістка, выслав туди запомогу 50 тисяч лір. Рівночасно особним листом выразив своє сердечне співчуття з жертвами нещастя.

Церков Святого Гроба в Палестині потерпіла не багато через землитрясення 11. липня.

Вісти, після яких в тім нещастю згинуло більше, як 300 людий, багато більше покалічено і тисячки людий лишилося без даху над головою, показалися правдивими.

В Католицьких колеґіях Стейтів, року 1926. вчилося 74 тисячі, 849 студентів. Професорів в тих колеґіях було того самого року 5 тисяч 734. З того числа 2 тисячі було монахів і монахинь а 2 тисячі 942 ляйків.

В Мехіку далі продовжаються убийства Католицьких священників і світських людий, так само арештування і конфіската маєтків. Обрахунок з одного мехіцького Стейту, що називається Коагуйла, показує, що замордовано без жадного слідства 46 молодців, оскарженых з бунту тому, бо вони Католики. Многі з них походять з найкращих родин. В самім місті Мехіку недавно зарештовано 5 монахинь і 7 світських людий, між ними також президента Товариства Католицької Молоді. Монахинь оскаржено, що вони скрито сходилися на Богослуження.

Чому се так. Недавно в Сполучених державах засуджено на смерть двох американських Італійців, Сакка і Ванцетті. Засуд минулого місяця виконано помимо того, що анархісти цілого світа уряджували демонстрації, (до котрих долучували кровані напади), щоби їх випущено на свободу. В сім самім часі в Мехіку безбожники мордують сотки невинних людий, а ніхто нічого не каже. Чому по світі боронили двох людий, котрим після закона доказано злочин мордерства, до того ще й людий, котрих треба уважати хижими сотворіннями, що є без серця і совісти для тих, що їм не подобаються, то значить для цілої майже теперішної суспільности? От чому? Сатанська кліка, що бореся проти Бога і Його правди тай закона, має під теперішну хвилю величезний вплив, котрого ми навіть не підозріваємо.

Новий Український Католицький часопис: В Сполучених Державах став виходити новий католицький часопис під назвою "Католицький Провід." Ми желаємо йому з цілої душі великих успіхів. Ми певні, що йому прий-

деться іти терністим цляхом. Але що-ж. Тілько ті справи є дійсно великі за котрі ми з'уміємо терпіти.

Праця католіцького редактора особливо в нашім народі, се праця надзвичайно трудна. Фалшивий патріотизм, брак католицької свідомости, цілий ряд газет, редагованих людьми без перекопання і совісти, натуральний в наших людий наклін до бунту й анархії, роблять життя католицького редактора життям повним страдань, незносних мук. (Клясичним ириміром такого редактора є Др. О. Назарук, що одинокий властиво мав відвагу сказати правду ввічі. Тілько моральний велитень може устоятись в борбі з багном, яке грозить затопити нашу еміграцію.)

Колегія св. Йосифа в Йорктоні: Приятелі Католиків в Канаді (або припаймні їх гроший), хотяй непрошені, все усвідомляють наших людий, що колегія святого Йосифа не є Українська. На доказ того в своїм "інтеліґентнім" органі подали назвиска Англійців, що в тій колегії поробили сього року іспити. Подавши ті назвиска, з розкішною простотою ума, рахуючи на знану "свідомість" своїх читачів заключають, що се колегія не українська. Тай не забули згадати про бика, що мав схарактеризувати мабуть їх розумування. — Ми булиби цікаві, як виглядало би їх розумування в тій самій справі, єслиб були подали назвиска тілько Українців, котрі прецінь, як сим свідомим патріотам" відомо, також поробили іспити в тій самій школі? — Але нам це не дивно. Ті панове, що мають знаменитий хист до того, щоби користати з наївности людий, котрі не привикли до думання, вони мають спеціяльну льоґіку, з якою пишуть для них. —

Преосвящені Владика виїхали до старого Краю, відки мають поїхати до Риму, зложити поклін Святішому Отцю. Не знати, чи наші "інтеліґентні патріоти" будуть знова годувати своїх "свідомих" читачів такими туманствами, як се робили колись, що Епископ поїхав продати Греко-Католицькі Церкви.

Англійська комуністична партія недавно публично заявила, що її члени є зобовязані бути ворогами віри в Бога. В своїй заяві вона уважає основною прикметою комуніста безбожність. — Запитайте якогось нашого "комуністого," чому? У відповідь на його устах появиться тілько піна сліпої ненависти...

Вініпегська Фрі Прес в симпатичній статті широко описала торжества посвячення місцевої, Греко-Католицької Церкви, яку побудував знаний у нас о. Ру у Портедж Ла Прері.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Сердечне Спасибі всім тим, що цього місяця відновили свою передплату — **Хай усі остануться вірними** — глядіть на свій адрес на коверті; там є назначена дата, коли Ви маєте заплатити свою передплату.

Передплатники, що зміняють адрес або місце помешкання повинні зараз повідомити Адміністрацію "Голосу Ізбавителя." і **дати конче і стару і нову** адресу. В противнім случаю "Гол. Ізб." йде далі на стару адресу і зовсім марнується; в тім случаю ми не зобовязуємося доповнити пропащі числа.

В СПРАВІ КОНТЕСТУ.

НАШИМ ЧИТАЧАМ:

Хай любі наші читачі відновляють чим скорше свої передплати навіть, хоч би й ще не були зобовязані до того. Чому? Бо відновлення передплати має тепер особлившу вагу. Яку? Ось-яку: Аж до 21. падолиста кождий доляр передплати вартує 500 голосів для контесту і 2 тикети на дворазове льосування на вигравки. — По 21 падолисті 1928 кожда передплата вартує 500 голосів у контесті і 2 тикети вже тілько на одно льосування. .Тож се для Вас користь, щоби зараз відновити свою передплату, хочби й стара ще не скінчилася і навіть передплатитися на кілька літ наперед. За кождий доляр є 500 голосів у контесті і 2 тикети на льосування. — Рівночасно хай усі стараються позискати нових передплатників; той, що їх позискає найбільше, дістане першу нагороду.

Місцевости, де мешкають 4 наші передплатники, котрі до сеї хвилі позискали найбільше число голосів у контесті є от-сі:

WINNIPEG, MAN., CANADA
NEW YORK CITY, N. Y., U. S. A.
HUBBARD, SASK., CANADA.
SCARSDALE, N. Y. U. S. A.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Великий Катихизм 3 теми до	1.00
Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для молодих дівчат	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання о Преч. Дівi	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10
Церковні Пісни з нотами 360 стор.	1.00
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повиння бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Картки до велик. сповіди.	25
Коляди	15
Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Тропарі воскресні і т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки висилатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

Лікар і Хірург

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і ґранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ..

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти. летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

PHONE { Office 286 / Residence 273

W.B. O'Regan, B.A
W. Walker

O'REGAN & WALKER

АДВОКАТИ, ПОВНОВЛАСНИКИ І НОТАРІ.

CARSON BLOCK, YORKTON, SASK.

Рік 5. Лист за Листопад 1927. Ч. 11.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Увага. — Памятний день. — Марія а діти. — Всі хрести є тяжкі. — Розмови о релігії. — Біблійні оповідання. — Пяте: Не убий! — Як кінчили життя переслідувачі Католицької Церкви. — Католицьким Світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers,

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

В справах, котрі ся відносять до редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
Box 299 – Yorkton, Sask., Canada.

Адреса Отців Місіонарів є:

RUTHENIAN MISSION
BOX 299
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ПЛАВБА ДО СТАРОГО КРАЮ

CANADIAN NATIONAL

Протягом листопада і грудня має спеціяльні поїзди і непересідальні вози для туристів прямо до боку корабля злучуючі з відпливами кораблів до британських і европейських портів.

ПАСПОРТИ АРАНЖУЄТЬСЯ ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР щоби дістати добре місце

НИЗЬКА ЇЗДА
ПРОТЯГОМ ГРУДНЯ ДО БЕРЕГА МОРЯ

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Канадійські Національні Залізниці видають Тикети прямо на котру будь Транс-Атлянтійську лінію і роблять всі заряджения на Спальні Вагони і корабельні Догідности

ЯК МАЄТЕ ПРИЯТЕЛІВ В СТАРІМ КРАЮ

КОТРИМ ВИ ХОЧЕТЕ ПОМОЧИ В ПРИЇЗДІ ДО СЕГО КРАЮ. ЗАЙДІТЬ ДО НАС. МИ ЗРОБИМО ВСІ ПОТРІБНІ ПРИГОТОВАННЯ.

ТІКЕТИ до усіх і з усіх частей СВІТА

TICKET AGENT, Yorkton, Sask.
або пишіть до
W. M. STAPLETON, Dist. Pass. Agent.
Saskatoon, Sask.

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

КАЛЄНДАР НА ПАДОЛИСТ

1. В. Св. Пр. Йоїла і св М. Уара.
2. С. Св. ВМ. Артемія
3. Ч. Пр. Ілляріона
4. П. Пр. Аверкія і 7 дітий
5. С. † Св. Ап. Якова, бр. Госп.
6. **Н. 21. по Сош.** Св. Арети
7. П. Св. ММ. Маркіяна і Мартирія
8. **В. Св. ВМ. Димитрія**
9. С. Св. М. Нестора
10. Ч. Св. ММ. Терентія і Параскевії
11. П. Св. ПМ. Анастазії
12. С. Св. ММ. Зиновія і Зиновії
13. **П. 22. по Сош.** Св. Стахія
14. П. Св. Безср. Косми і Даміяна.
15. В. Св. ММ. Акиндина і пр.
16. С. Св. Акипсими, Йосифа
17. Ч. Пр. Йоанікія
18. П. Св. ММ. Галактіона і Епистимії
19. С. Св. Павла, Арх. Конст.
20. **Н. 23. по Сош.** Св. Ерона
21. **П. Соб. Св. Архістратига Михаїла**
22. В. Св. ММ. Онисифора і Порфирія
23. С. Св. Ап. Ераста і Олимпа
24. Ч. Св. ММ. Міни, П. Теод. Студ.
25. П. Св. Іван. Мил. Св. Йосаф. (на нед.)
26. С. † Св. Івана Золот.
27. **Н. 24. по Сош. Св. СвМ. Йосафата**
28. П. † Св. Ап. Филипа
29. В. † Св. Ап. і Єв. Матея
30. С. Св. Григ. Неокес.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ПАДОЛИСТ.

6. **Н. Нед. 21. пѣ Сош. Гл. 4., Єв. утр. 10.** — Всьо Неділі Ап. 203, Єв. св. Лу. 35.

8. **В. Св. Великомученика Димитрія.** — Всеночне. — Всьо Празнику. — Єв. утр. св. Мат. 36. — На літ.: Ап. 292, Єв. св. Йо. 52.

13. **Н. Нед. 22. по Сош. Гл. 5., Єв. утр. 11.** — Всьо неділі. — На літ.: Ап. 215., Єв. св. Лу. 38.

20. **Н. Нед. 23. по Сош.** — **Гл. 6., Єв. утр. 1.** — Всьо неділі. На літ.: Ап. 220. Єв. св. Луки 38.

21. **П. Собор Св. Арх. Михаїла.** — Всеночне. — Всьо празнику. — На літ.: Ап. 305, Єв. св. Луки 51.

27. **Н. Нед. 24. по Сош. — Св. СвМ. Йосафата. — Гл. 7,. Єв. утр. 2.** — Всеночне. — На літ.: Троп. вос., троп. свят. конд. вос., Сл.: Конд. свят., Ін.: Богор. по гласу наставника. — Ап. 221 і 311., Єв. св. Лу. 39, і св. Йо. 36.

28. падолиста зачинається Пилипівка.

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Листопад** **1927.**

ПРИЙДІТЬ
ДО МЕНЕ ВСІ
СТРУДЖЕНІ
І
ОБТЯЖЕНІ
І Я ЗАСПОКОЮ
ВАС.

УВАГА.

ЧИТАЙТЕ УСТУП: НАША ПЕРЕПИСКА, ДЕ ПОДАНІ УСЛІВЯ КОНТЕСТУ І ЛЬОСУВАННЯ.

Памятний День.

Кілько споминів.... І кождого року вертають вони ґей чудний сон, що минувся... Хотілобся, щоб вернув він хоч раз ще. Тодіб надія була силніща, що він вернеться, що тревати ме тай стане дійсністю....

Так понуро в тій Новій Країні, коли пригадається тобі день першого падолиста 1918 року...

Вже не знати кількосотний раз уносить мене Канадийський потяг знова до одної з наших кольоній в Саскачеванї... Як довгі години треба перебути в тих потягах, заки дістануся на місце... А все-таки вони для мене одні з найкращих... Бо тоді мож жити своєю душею, не мучити єї гадками ненависної борби, що убиває нашу еміграцію... Я часто читаю і читаю, тай думаю і думаю...

Сим разом моя душа потонула в спомінах чарівної свободи, коли наш нарід, здавалося, безпечною ногою став на своїй землі... І сунуться спомини, одні за другими, як насуває їх збірка споминів, списана Др. Осипом Назаруком... Як займаючо пише сей чоловік, що полишив тут на чужині незатерті сліди своєї душі... Певно, від того часу, як писав він сі спомини, він розвився у своїх поглядах, котрі виробляла в ньому повна мук дійсність....

Я бачу то, що бачив і бачить він і мусить бачити кождий з нас, що має очи.... Ми не доросли до свободи, тому вона лиш блиснула для нас, немов метеор і счезла. Ґей малим дітям хочеться нам плакати за чудовим світлом... Але лишив той метеор глибокий слід.... Невміруще бажання, щоби чар тої свободи вернув, але щоби вже не зник.

Так! Ми не доросли до свободи... (Читай спомини тих, котрі горячим серцем єї бажали ратувати, коли вона з рук вихвачувалася...) Нам лишилася лиш історична наука, що ми мусимо перейти ще не один тернистий шлях, заки знова вхопимо ту саму гарну звізду свободи....

Нам треба Українців, і то цілих... Пілих, кажу..... То значить, людий, що любилиб нашу землю і наше життя не криком, не тупим повінізмом, не підсичуванням борби. ... Геть від нас, усе і всі, що покривають свою любов до народу апостазією, багном, киданим на духові добра, які ми принесли зі своєї рідні... То дивно... Єслиб ми були в цій хвилі свобідні, єслиб ми не мали ворогів своєї свободи, то знайшлибся люди, що гинулиб з нудьги, бо вони лиш кричати вміють і лаяти, туманити своїх нищих братів брехнями тай нечесними "бізнисами," в яких торгують усім, навіть душами... А тут не булоб як....

Коли в нас виробляться такі великі душі...! Коли наш загал доросте до того, щоби піддатися таким душам, замість, щоби їх мучити закаменілими серцями....

Далека ще, мабуть, дорога... І хай кождий з нас запитається себе самого: Єслиб тепер обставини так зложилися, що ми моглиб стати своїми панами, чи не дійшлиб ми знова до катастрофи і народного горя... А єслиб так мало бути, лучше чекати, щоби Бог провадив нас хресною дорогою до самоудосконалення, і тоді, і лиш тоді, колиб ми всі у великій більшости на ній стали, щоб нас обдарував даром свободи, котра полягає сущно у вірнім сповнюванню своїх обовязків зглядом Бога і людий...

"Ту працю уможливить нам і улегчить глибока віра в Бога. Не надія на ту чи иншу нагороду в цім земнім житю поможе нашому поколінню виконувати безмірно тяжкий та гіркий обовязок громадян України..... Тільки віра, що Бог дав людям для виконування добра та уникання зла розум та свобідну волю...." (Вячеслав Липинський.)

"Патріотизм, се одна зі звичайних наук Католицької Церкви. Ти чуєш ту науку з уст Ісуса Христа, ти читаєш єї в натхнених листах Його Апостолів, єї научають тебе і твоїх дітий недвозначно теперішні Епископи і священики. Сей Богом наложений обовязок є безмірно вивищений, ушляхотнений тай піддержуваний через инший обовязок, що мусить з ним іти рука в руку, котрий домагається від тебе щирости і вірности у відношенню до віри, основаної Ісусом Христом.

Знамям тої віри є Хрест Ісуса Христа, символ, що понад усі символи означає самопожертвування, і в цілій історії людських інституцій ніхто не дорівнює Католицькій Церкві в тім, як вливає вона в душі своїх членів змисл і переконання про свій обовязок зглядом свого краю і своїх співгорожан." (Архієпископ Фумазоні-Біонді, Апостольський Делеґат для Злучених Держав, у своїй промові до Лицарів Колюмба."

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Марія а Діти.

Одного разу Ісус Христос научав народ; коли перестав навчати, жінки принесли до Нього своїх діточок, щоби на них клав Свої руки і їх благословив. Апостоли, видячи Свого Учителя струдженого, збороняли тим, що принесли. Христос те побачив, се Йому не подобалося; Він напімнув своїх учеників кажучи: Оставте дітей приходити до мене, не бороніть їм (Марко 19, 13-16).

Христос бажав, щоби до Нього приходили діти. Єще хтось, що подібно, як Христос, бажає бачити коло себе дітей. — Знаєш хто се? Се Мати Марія. Так, і Марія кличе: "Оставте дітей приходити до мене." Так! Марія любить дітей особливим способом; Вона хоче, щоби діти до Неї спішили. — Чому? Бо Марія, се найвірніша ученица Свого Сина, у всім хоче бути до Нього подібною. Ісус бажає притягнути до себе дітей, і Вона сего бажає, щоби діти приходили до Неї, а Вона заведе їх до Ісуса. Марія любить Ісуса і все, що Він любить, се є дороге Її серцю. А що Ісус огортає дітей найніжнішою любовю, тому і Марія має для них найсердечніші чувства любови.

Марія нанна Матп. найлінна Матп. Кожда мати любить малих дітей більше чим старших; се вже природний закон материнської любови, бо дитина більше

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

потребує материнської помочи. Тому, що Марія найліпша Мати, Її серце горить найсовершеннішою материнською любовю. Її материнська любов є взором любови для всіх матерей, які були, є і будуть, тому Марія так ніжно любить дітей, любить їх перед всіми иншими і бажає, щоби діти до Неї приходили. Вона кличе через мудрия Господнього: "Нехай той, що є малий, приходить до мене" (Притч. 9, 4.). Так, нехай ті, що є малі, слабосильні, то є діти, приходять до Марії.

О, я радби, щоби сей голос, поклик Марії дійшов до всіх родин, до ушей всіх родичів, до ушей і сердець всіх дітей. Дорогі діти, приходіть до Марії, приходіть до Неї рано і вечір в щирій молитві. Так, любa дитино, йди до Марії рано, віддайся під Її опіку, щоби Її материнське око берегло тебе від усякого лиха, особливо від гріха. Скажи Їй: О Пані моя, о Мати моя, згадай, що я Твій, хорони мене, стережи мене, як річ і власність свою."

Вечір не забудь просити Її о материнське благословення. В часах небезпеки, або покуси спіши до Неї, клич: Маріє ратуй! В той спосіб, коли будеш часто прибігати до Марії, твоя небесна Неньма буде тобою піклуватися і захоронить тебе від усякого зла.

Як Марія вміє стерегти свої дітей, послухай слідуючої події, що сталася в одній місцевости в старім Краю в р. 1853. Се оповіданнє подає одна монахиня, сестра сих уратованих дітей.

"Наша дорогенька мама, так оповідає ся монахиня, мала безграничне довіря в заступництво Марії; вона не переставала нам оповідати про небесну Царицю, щоби ми Її любили. Вона казала нам носити на собі з великим упанованням чудесний медалик Пр. Дівп Марії. О, з кілько то небезпек ми виратувалися завдяки сій набожній практиці!

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

"Одного дня мої два братчики, ще тоді один 5 літний, другий 3 літний, бавилися у стіп старого муру. Нараз сей мур валиться і засипує своїми грузами обоє дітей. Одна особа, (за мало розсудна), коли то зобачила, біжить до моєї мамуні і оповідає єю страшну річ і каже, що діти напевно розмяжджені.

"По першій хвили грози, переляку і вибуху плачу, моя бідна мати закликала в героїчнім порыві довіря до Марії: "Ні, ні, їм нічо злого не сталося, вони носять чудесний медалик, нині рано молилися до Діви Марії, щоби їх хоронила." І сей час моя мама біжить на місце, де то сталося. Як раз люди згортали ґруз, усували каміння; бідна мама береся також до сеї роботи з горячковим поспіхом. Нараз чують, як кричить старша дитина: "Нам не сталося нич злого, нич не сталося!" На сей крик всіх присутних огортає зворушення до глубини; з новим запалом кидаються до роботи і находять наших дорогих маленьких, як они скурчилися в однім кутику, що повстав із накиданого каміння: вони були як в якій ніші, як в якій печері, нич їх навіть не задрапнуло. Годі описати, як всі були унесені сердечною вдячністю, і цирою радістю!"

Певно, що можна приписувати сю подію случаєви; однак всі христіяни, що будуть се читати, безперечно одноголосно закличуть: "Се є чудо могучости Пресвятої Діви Марії."

***

Діточки! моліться до Марії рано і вечір; Вона Мати Божа і ваша Мати. З набожністю носіть на собі Її медалик, любіть сю добру Матір, а небо ваше.

"Оставте дітей приходити до мене, бо таких є царство Боже."

Царство Боже, небо, належить до таких дітей, що сердечно прибігають до Марії.

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Всі Хрести є Тяжкі.

Є люди, котрі є заздрісні і все невдоволені; через таке своє успособлення вони вічно терплять. Це невдоволення огірчує їм і найсолодшу радість; це наче цвях в черевику, що все коле, за кождим порушенням.

Роман і Семен мешкали напроти себе через дванайцять літ. Жили вони зі собою в згоді, і булиби так певно дальше жили, колиби не те, що Семен дістав в спадку гарний маєток. Це щастя Бог післав йому в сам час, оо був він у великій скруті. Та цей спадок став для Романа солею в оці, причиною безнастанної зависти.

За кождий раз, коли Роман приходив платити свій рент за мешкання, нарікав на це, що Семен щасливий, що він має звідки заплатити чинш, але він, бідака, не годен що року стягнути обох кінців.

Зразу Роман лиш так потроха скаржився; але мало по малу він ставав що раз більше невдоволений, сердитий, так, що він все залюбки про це говорив.

Одного разу Роман занізнився з заплатою ренту. Щоби оправдитися, він ішов сумний до властителя хати пана Дуваля; аж тут здибався зі своїм сусідом Семеном, котрий саме якраз виходив від Дуваля, якому заплатив власне свій довг. Аж стрясло Романом, коли зобачив Семена; Семен поздоровляв Романа, та він, коли відкинув головою, то так подивався на свого сусіда, як вовк на ягня.

Коли Роман прийшов до Дуваля, та став вимавлятися, що в час не заплатив ренту, то властитель його напімнув даючи йому на взір Семена, котрий все в час платить. То це більше озлобило Романа.

— Так, так, муркотів він, як кому гроші сиплють-

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

ся як з рукава. Семен має щастя, то не дивниця, що він точно платить, він має звідки, такий спадочок, гей, гей!

— Це правда, відповів на це Дуваль, Семен дістав спадок, але він має ще тяжший хрест, він такий слабовитий; о, єслиби ви були на його місци, ви би нарікали ще гірше, як тепер.

— Що то, то не правда! Нема тяжшого хреста, як мій. Працює чоловік як чорний віл на те, щоби заплатити рент.

Пан Дуваль був собі веселий чоловік; при тім він умів добре пізнавати людей. Вже здавна він запримітив, що Роман має таку завпену, невдоволену вдачу; він хотів його відучити від цего. Він постановив собі Романа переконати, що хто має таке успособлення як він, то і найлекший хрест буде для нього тяжкий.

— Як я бачу, заговорив він до Романа, ви маєте охоту нічого не робити. Ну, то добре. Можу вас звільнити від цего обовязку працювати, на що ви так нарікаєте. Ви кажете, що хрест вашого сусіда Семена дуже легкий, а ваш тяжкий. Як так, то я готов ваш хрест замінять за ще лекший, а я обовязуюся звільнити вас від плачення ренту. Чи хочете?

— Але я не знаю, який то хрест ви хочете вложити мені на плечі? спитав неспокійно Роман. Він боявся, що може не годен буде згодитися на замір Дуваля. — Хочете знати який то буде хрест, — сказав П. Дуваль — от цей, і те говорячи взяв в руку крейду і зробив нею білий хрест на одіню Романа. А уважайте, як довго будете носити цей хрест на своїх плечах, я не зажадаю від вас ані цента за рент.

Роман гадав з початку, що то тільки жарт, але коли видів, що властитель говорить направду, урадуваний закликав:

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

— Но, но, пане Дуваль, можете тепер бути певними, що не зобачите від мене ані зломаного цента! Такий хрест я готов носити ціле своє життя! Ха, ха!

Роман вийшов скоро з хати і пустився до дому. Но дорозі він тішився, що йому трафилася така дурничка. Він сердечно сміявся з глупоти Дуваля, котрий за так тано подарував йому рент. Ніколи ще так веселий не входив він до своєї хати.

Коли прийшов до дому, він усів так, що жінка не могла з початку запримітити його білого хреста на плечах. Але як переходила попри чоловіка, щоби накрутити стінний годинник, сейчас це зобачила і закликала терпким голосом:

— Ах, Боже! А тобі що чоловіче? Де ти був? Та ти маєш на плечах на один фіт за довгий хрест! А, ти муєів певно десь бути в якім ресторанті, в якім сальоні, і якийсь піяк, певно твій партнер, зробив тобі цего збитка... щоби кождий, хто тебе зобачить, думав собі, що ти не сповна розуму,... хіба що то треба тебе аж значити, щоби пізнати, що ти дурний? А ну! встань, і стій мені спокійно, щоби я щіткою стерла цей хрест.

— А гони ти від мене! живо закричав Роман — моє убрання не потребує твоєї опіки, ліпше вичисти свої лахи, а мене і моє одіння лишіи в спокою.

— А, цего ніколи не буде — еще голосніше закричала жінка. — Як то, мій чоловік має стати посміховиском цілого села? А не дочекання! Щоб я мала той плащ на кавалки подерти, то ти не заховаєш того смішного хреста!

І це говорячи, кинулася зі щіткою в руках до чоловіка, щоби стерти йому з плечей білий хрест. Чоловік видячи, що тут не порадить, кленучи вибіг з хати і затрасиув за собою двері, що аж вікна забренїли.

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

— А то варнятка! муркотів до себе Роман, ідучи дорогою — як би була спокійніша, я бувби їй все оповів, яке то щастя мене нині стрінуло. Але вона не варта того, щоби це знати.

— Гей, чекайте, закликав старий Федько в хвили, коли Роман скручував на розі хати, а що ви там маєте на плечах?

— Пильнуйте свого носа не чужого проса, відказав різко Роман і пішов дальше.

Не довго він ішов, аж тут надійшла Ганя, донька купчихи, що мала близько склеп; дівчинка затримала його кажучи:

Пане Романе, позвольте пропу вас, я вам зітру великий білий хрест, що хтось вам зробив на плечах.

Іди, іди продавати свої оселедці, ти нездарнице, відрубав сї Роман, а до мене не мішайся. Налякане дівча бігцем утікло до склепу своєї матери. Якраз Роман доходив до хати бучера (різника), котрий стояв на порозі і розмавляв зі своїм сусідом, ковалем.

— Ото якраз я вас потребую, заговорив він до Романа, затримуючи його, і став оповідати йому, о що хо чить. Та ледви зачав говорити, коли надійшла стара Катерина, та закликала:

— Гей, пане Романе, та ви маєте щось страшного на плечах!

Роман обернувся, хотячи сї відповісти, щоби його лишила в спокою, як в тій хвили коваль зобачивши той знак на Романа плечах, сказав сміючися:

— А, як жню, дивіться люди, він мігби стояти замість якої фани коло ресторанту "під білим хрестом!"

— Думаю, додав різник, що той знак зробила йому на плечах його жінка, бо боялася, щоби де не згубився.

Роман видів, що то не переливки і що лишався йому лиш один вихід, щоби уникнути дальших сміхів:

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

дати ногам знати. Так і зробив; почастувавши "добру жінку прізвищем: "Ти стара чарівнице," а обох сусідів "дурними леданцами" чим скорше забрався. Однак він чув, що той хрест зачинає йому добре давити плечі.

Впрочім бідний Роман мав сегодня якесь вже нещастя: ото ледви увійшов кілька кроків, аж тут він і с перед саміською школою. Наука саме скінчилась і ціла гурма малих школярів вісипалася на дорогу, готові користати з кождої нагоди, щоби робити збитки і сміятися. Романа огорнув страшний неспокій. Йому здавалося, що вже чує за собою крики. Ці його обави таки зараз здійснилися: ледви він минув фіртку від подвіря шкільного, а сейчас з яких найменше пятьдесять молодих грудей добувся крик, писк, сміх, всі серед сердечного реготу бігли за ним показуючи своїми пальчиками, кидаючи з радости до гори шапочками і канелюхами.

— Дивн, дивн! кричав один, він так виглядає, як той значений віл, що ведуть на заріз!

— Чи ти не знаєш, відповів другий, що він хоче бути хрестоношем і іти здобувати Палестину?

Крики, сміхи, кпини ставали що раз сильнійші. Роман зі злости аж побілів; він обернувся і став гонити, як скажений пес, за дітьми, і бувби може керваво піместився на малих збиточниках, колиби не учитель, котрий якраз показався в дверах школи. Роман звернувся до нього і зачав жалуватися на те, що його школа складається зі самих лайдаків і вітрогонів. Учитель відповів лагідно, що не треба нічим причинятися і викликувати пустоту школярів; і що його білий хрест на плечах може привести до сміху навіть людей, що є розумніші від школярів.

— Що вас обходить мій хрест, відповів сердитий Роман, чи мої плечі не належать до мене?

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Учитель притакнув усміхаючися, а Роман пустився в дальшу дорогу. Але його хрест все більше і більше докучав йому.

Роман зачав над тим застановлятися, що то не так легко буде так липнутися і не платити ренту Дувалеви. Если тепер так докучають йому тими сміхами, то що булоби, якби ся довідали про причину тої смішної прикраси? Всі казалиби: "Дивися, п. Дуваль прибив йому до плечей генеральне поквітования заплаченого ренту."

Липнемо на боці иної прикрости, які наш бідний хрестоносець мусів витерпіти, чи то на вулици, чи то в ресторанті, чи в себе в хаті від своєї дорогої жінки, що не дуже перебирала ані в словах, ані в обходженю. Якийсь час Роман сще відирав ті напади; він грозив, ганьбив, злостився. Вкінци він зрозумів, що не буде йому спокою, ані в хаті, ані на вулици, як довго буде носити на плечах цю смішну прикрасу.

Він сам з власної волі вичистив свою убрання і стер той хрест.

В найблищий понеділок він завчасу вибрався до п. Дуваля з грішми в руках.

— А, як ся маєте Романе, сказав Дуваль, я був певний, що не довго буде треба чекати, щоби ви жалували передвчораншої нашої згоди. Це є добра наука для таких людей, що все завидують, незадоволені і все нарікають на свою життя і на Бога.

Коли вам приходить таке невдоволення до серця, то пригадуйте собі на це, що Той, котрий нас сотворив, Він кождому з нас посилає досвідчення і хрести після сил кождого. Вже більше не нарікайте на те, що ви менше щасливі, чим другі, бо ви не знаєте того, що терпить ваш сусід.

Всі Хрести є тяжкі; а це, що їх робить лекшими є: терпеливість, мужність і добра воля. —

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

РОЗМОВИ О РЕЛІГІЇ

БОГУ НЕ ТРЕБА МОЇХ МОЛИТОВ. ВІН І БЕЗ НИХ ДОБРЕ ЗНАЄ, ЧОГО МЕНІ ТРЕБА.

А як-жеж, певно, що знає. Але, коли ти, дорогий друже, уявляєш собі, що ти задля того не потребуєш молитися, то ти дуже помиляєшся.

Богу не треба твоїх молитов, се правда. Твої молитви ні твоя поміна для Нього не змінять в нічім Його незмінного блаженства.... Але Він ДОМАГАЄТЬСЯ від тебе, щоб ти Йому віддавав честь, щоб ти Його прославляв, щоб ти Йому дякував, щоб ти до Нього молився; бо ти зобовязаний до того, як Його сотворіння і як Його дитина.

Твоя мисль від Нього походить, Він до неї має право, Він хоче, щоб ти її звертав до Нього. То Він тобі дав твоє серце, тож Він має право до його любови, і Він хоче, щоб ти любив Його любовю свобідною, неприспішованою.

Бог знає, чого тобі треба? І се є свята правда. Отже, коли ти зобовязаний молитися, то не для того, щоби ти Йому казав, чого тобі треба. Се просто для того, щоб ти не забував, що ти нічого не значиш без Його помочі. Се для того, щоб ти не забував, що від Нього залежиш.

Він **задля тебе** приказує тобі молитися, не задля себе самого. Він ХОЧЕ, щоб ти молився, бо се є слушно і справедливо, щоб ти віддавав честь своєму Богу; щоб ти думав про Того, що неустанно думає о тобі, щоб ти любив Того, котрий є твоїм найвищим добром і твоїм найбільшим добродієм. Вкінці для того, що се є добре, що се є пожиточне і навіть доконче потрібне для тебе, щоби молитися.

Що може бути взнесліщого, що солодшого, що простіщого, що лекшого від молитви!

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Молитва, се найпиляхотніще заняття чоловіка на тім світі. То вона творить всі наші прочі заняття пиляхотними, високими, гіднимн розумних істот.

Молитва, се думка чоловіка, звернена до Бога, котрий є ей найгіднішим предметом.

Молитва, се серце, що лучиться з Богом безконечної доброти, безграничего совершенства, безграничної любови, з Богом, котрий одинокий може загасити невгасиму жажду щастя.

Се є дитина, котра говорить до свого улюбленого батька.

Молитва, се приятель, що сердечно говорить зі своїм другом.

Молитва, се грішник, котрому прощено, і котрий ніжно дякує свому Спасителеви. Се слабий проступник, що благає милосердя від Бога, котрий сказав: Ніколи не відопхаю від себе того, що прийде до мене.

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Молитва, се потіха ві всіх наших терпіннях. Се є скарб нашого глибокого щастя, котрого ніхто не зможе нам вирвати. Бож молитва є в нас, молитва, се ми самі... Се ми, що думаємо про Бога, і що Його любимо.

Молитва має певну подібність з любовю. Се щось так солодкого, що Бог, приказуючи нам молитися, приказує нам бути щасливими.

Так також Господь Наш Ісус Христос, що прийшов на світ, щоби нас зробити щасливими, роблячи нас добрими, нічого не поручає так дуже, як щоби ми молилися. "Моліться неустанно і не переставайте". То значить, призвичаюйте свою душу до того, щоби вона думала о Бозі і любила Його понад усе. Молитва, се основа христіянського життя.

Тож молися, і молися радо. Не лиш устами, але з глибини душі. Віддавай вірно, кождого дня раном і вечером, дитинячу почесть Доброму Богу. Молися в своїх терпіннях, молися в небезпеченствах, молися в своїх покусах.

Молися по своїх провинах, щоби за них одержати прощення, молися ві всіх надзвичайних хвилях свого життя.

Перемінуй свої щоденні заняття молитвою. З молитвою в очах Бога ніщо не є малим. З молитвою ніщо не пропаде для неба. Если будеш молитися, ти будеш чистим і добрим. Твоє серце буде спокійне. Серед злиднів життя ти будеш відчувати внутрішну радість, що злагіднює терпіння. І коли твоя проба скінчиться, ти зберен зі своєї вірности стократні овочі.

. . . . . .

Не сподійся нічого від чоловіка, котрий не молиться рано і вечер.

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ.

(За о. Берте о. Йос. Бала Ч. С. І.)

ЙОВ.

ТРИ ПРИЯТЕЛІ.

(Продовження.)

Приятелі Йова не знали, що відповісти на його слова. Валдад звернувся до нього тільки з кількома оклеп аними твердженнями про Божу Могучість, котра може уставити в ряд безконечну скількість жовнірів і про Божу Святість перед котрою ніхто не є без змази, хоч би навіть ангели неба, тим більше чоловік, котрий є немов хробачком, що зродився в багні.

Йов відповів йому, що він не є на стільки слабоумний, щоби йому треба таких наук, і що коли б інше о те, щоби мати рацію через гарне описання Бога, то він чується досить сильним, щоби йти з Валдадом в заводи. І в тій самій хвилі навіть се доказав, описуючи йому чудеса Божої могучости: Велитні, сточиваючі на дні пропастий. Земля, звисаюча в порожні. води, ковані у хмарах, стовпи неба, захитані порушенням Всемогучого, море, що ломає перед Ним свою

Читайте уступ: Наша переписка, де подані условя контесту

гордість, небо, що отвирає велич своєї слави. І се є, так говорив Йов далі, се є тільки частина Його творів, тільки слабий шум Його голосу; і щож довершу, як би ми почули Його громіння.

Всі три старці на се замовкли.

Йов, бачучи, що опанував поле, став ще торжественніще заявляти свою невинність. "Живим Богом," так говорив Йов "Живим Богом, котрий напував мене горечею, а не хоче мене судити, я кленуся вам, що мої уста до послідного віддиху не вимовлять неправди. Я не можу погодитися з тим, як ви зі мною поступаєте, ні виречися права оборони. Я буду боронити своєї справи аж до смерти, бо моя совість не закидає мені нічого."

Повторивши короткими словами цілу розмову про дороги Божого Провидіння зглядом добрих і злих, він виказав, що його приятелі о тих дорогах нічого не знають. Вони уважають його проступником для того, бо Бог його навістив. Одначе він показав їм, що Бог на тім світі зсилає терпіння і справедливим і грішникам. Крім того вони уважають його безбожником і дають йому за потіху надію, що умолить Бога, котрий його карає: одначе, коли Бог карає безбожника, то на те, щоби його зломати. "Тож де є надія безбожного, коли Бог відбирає його душу? Чи буде Бог слухати його в день тривоги і зверне йому свою прихильність?" "Я пригадую вам," закликав Йов, "яку долю приготовляє Бог безбожнику: коли-ж ви се знаєте, то на що даремне говорення? Він має многих синів, одначе вони погибнуть мечем або з голоду; має купи золота, але другі розділять його поміж себе; він має дім, але той дім пропаде в руїнах. Смерть звалиться на нього немов ураган. Бог без милосердя зверне проти нього стрілу, котра його постигне, хоч і як він би втікав бистро.

Читайте уступ: Наша переписка, де подані условя контесту

І в день його упадку будуть плескати в руки і будуть свистати над його домовиною."

Отже приятелі Йова зовсім не зрозуміли його нещастя. Їх оскарження опираються тільки на фалшивих твердженнях, а їх потіхи на противорічностях. Але хто тоді пояснить тайну терпінь праведників? Чоловік сам негоден.

"Чоловік," так говорить Йов далі, "чоловік добуває з лона землі залізо, срібло, золото, дороге каміння; але де взяти премудрість? Де є місце розуму? Чоловік не знає його ціни. Його негоден знайти на землі живих. "Він не є в мені," каже пропасть, "ні в мені," відповідає море. Його негоден купити ні ціною Офірського золота, ні Етіопських ізмарагдів.

"Отже відки є премудрість? Де є місце розуму? Вона укрита для людських очий, не знана птахам неба. Тільки Бог знає її стежки, тільки Бог знає, де вона перебуває, бо Його очи проникають аж до границь світа. Коли Він дав закони вітрам і дощам, коли визначив дороги блискавицям і громам, Він бачив Її і змірив цілу її глибину. Відтак сказав чоловікови: Боятись Бога, се премудрість; уникати зла, се розум."

Отже, щоби поступати мудро, чоловік мусить жити в боязни Божій, уникати всякого гріха, тай лишити Богу, котрий одинокий є премудрістю, печалівість, щоби провадив його дорогами, котрі Він сам уважає відповідними. Йов був би мав перестати на тім, так як се і був зробив, довідуючися про безчисленні нещастя, котрі робили його найнещасливиним з посеред людий. Але його приятелі, оскаржуючи його, привели його терпеливість до кінця. Він питався чому Бог не оправдував його подаючи розвязку загадки, для чоловіка незрозумілої.

Занятий сею гадкою, Йов пригадав собі щасливі

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

дни, коли він з цілого серця служив Богу і одержував від Нього нагороду за свою побожність. "Хто дасть мені, щоб я вернув до минулих часів, коли Бог мене укривав своєю охороною, і коли я йшов у Його світлі." І йому знова стали на очах його любі дітки, слуги, котрі йому служили, численні стада на пасовиськах. Він гей знова став серед старшин, над якими він, бувало, володів мудрістю своїх рад, і серед нещасних, для котрих він був опорою. На жаль, ті щасливі дни минулися.

"А тепер," знова закликав Йов, "тепер я є забавкою молодиків, котрих батькам я не був би позволив зайняти місце серед псів моїх стад, бо не були в силі здатися мені хочби й на найменшу прислугу. Їх поживою були тільки гіркі ростини, що ростуть в корчах, вони не мали іншого поменкання, тільки нори у скалах, нечисте плем'я, сотворіння безіменні, відпадки землі. І ці люди укривають мене своїми кпинами, плюють мені в лице і стараються мене запропастити.

Ось, я чоловік знівечений, без надії, без жадної радости. Ніч, біль, пронизає мої кости. Лихо, котре мене точить, не спить ніколи.

Я кличу до Тебе, о Боже мій, а Ти не відповідаєш, я настаю, а Ти відвертаєш очи. Ти зробив собі для мене серце мосяжне, руку залізну. Ти підніс мене у висоти, а відтак кинув мене на скалу. Я знаю, що в коротці Ти попровадиш мене у гріб, у мешкання всіх смертельників.

О горе, я ждав на щастя, а прийшло нещастя, я надіявся світла, а мене огорнули темряви. Мої внутрености палають пожираючим огнем, на мене напали дні горя. Я є братом вужів, товаришем сов. Скіра мого тіла є водниста, мої кости звапніли із горячки. Моя ліра видає лиш сумні звуки. З моєї гітари ви-

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

ходять лиш понурі акорди....

І за який злочин те все мене постигло?

Я зробив з очима своїми умову, щоби віддалити від своєї душі всяку нечисту гадку. Яку-ж долю міг ховати для мене Всевишній, еслиб я був позволив собі йти за проступними бажаннями? Отже нещастя, се вже не є доля грішника, ні смерть для злочинця. Або чи перестав може Господь розважати мої діла і глядіти на мої поступування? Чи ходив я дорогами ложі і пустоти? Хай важить Він мене на вазі своєї справедливости, Він побачить мою невинність.

Наколи я зійшов з дороги правої, занечистив своє серце, сплямив свої руки, тоді я годжуся на се, щоби видіти, як чужий зїдає збіжжа, котре я сіяв, оглядати своїми очима знищення мого роду.

Наколи моє серце дало ся захопити чаром розкоші, наколи я строїв засідки жені свого приятеля, хай чужинець увійде у мій дім, хай ложе моє буде знеславлене, бо се є проступок страшний, котрий нищить життя у його зародках.

Наколи у якім-небудь спорі, я подоптав право слуги або служниці, се було лиш справедливо, щоби Бог карав мене строго, бож своїми руками сотворив і слугу і пана.

Дальше буде.

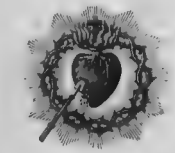

Пяте: Не Убий!

Чи-ж треба, по 19 сотках літ христіянської цивілізації, пригадувати людям сю заповідь? Чи не є такі, що кажуть, що поступ зробить норови людий до тої міри лагідними, що злочини буде неможливим?

А прецінь злочинів є що-раз більше, анархісти появляються що-раз частіше... Ми жнемо в часі убийств, самовбийств, замахів, яких допускаються молокососи, діти... Чи не вчиться десь там якийсь Сакко або Ванцеті у шкільній лавці, де викладають науку хемії, і чи не приготовляється він до того, щоби зреформувати людство, кладучи під нього якусь пекольну машину, котраб його кинула в повітрє. Школи не усунули ні проступку, ні кари смерти. Шибениця є державною істуцією... Ось як поступ зробив норови лагіднішими...

Як сьому порадити....? Збільшити сили поліції... Але вона негодна усунути проступків, еслиб суспільність їх не осуджує як проступів. Се час, щоби пригадати людям, що всі люди, се браття, що Бог є їх спільним батьком, і що Він відомстить жертви морду, караючи проступників. Замість горожанських законів, котрих не лякаються, чи не булоб лучше пригадати закони Мойсея, закон Синайський, проголошений серед громів і лискавиць? Діти би училися того закона в Катихизмі і завше пригадувалиб собі закон невідклинний: Не убий.

.....

Я знаю, що ві всіх часах були убийства... навіть під збіччами гори Синай... що кажу:... навіть при брамах раю. Від перших днів світа дух убивства увійшов у первородного Адама і Еви через того, що "був убийником від початку." Один з їх двох синів був заздрісний на другого. Каїна се боліло, коли бачив, як стада Авля множилися, а на його полях гей прокляття спочивало. Бог з приязнею глядів на жертви його брата, а його власними жертвами погорджував. В Каїні зродилася їзза того страшна злість, він сох зі зависти і досади. "Для чого у тебе се понуре і прибите лице?" сказав до нього Бог. "Роби добрі діла і дістанеш нагороду." Але Каїн був переконаний, що Бог є для него несправедливим. Він хотів собі сам знайти справед-

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

ливість, приготовив своєму братові засідку і замордував його. Се був перший анархіст...

Земля напилася крови Авля і та кров кричала до неба о пімсту. Від сеї хвилі Каїн був проклятий. Його вигнано з родини, котру він укрив ганьбою. Він мусів ховатися перед лицем Бога, в розпуці волочився по світі, переконаний, що всі будуть думати, що мають право убити його в пімсту за його злочин; але так не сталося, бо на його чолі Бог положив знамя, знамя братовбійника, щоб його ухоронити від смерти, яку він завдав своєму братові.

Не меншою була кара для родичів убійника і його жертви. Коли Авель лежав в своїй крові, оточений чудовою, багатою природою, віддихаючою надміром повного життя, Адам і Ева певно стояли коло трупа. Засуд Божий, котрий вигнав їх з раю, спочив на них тягаром Божого прокляття, під яким їх голови глибоко похилися... Але з якою жахаючою силою мусів той сам тягар придушити їх до землі, коли вони побачили наслідки того прокляття під новим видом, якого досі ще не бачили: під видом смерти. Вони перераженні гляділи на се закровавлене тіло, на вигаслі очи, на посиніле лице, на непорушні члени тіла і зрозуміли кару гріха. Яка страшна грижа совісти булаб відбилася в їх очах, єслиб вони собі були подивилися в очи! Одначе великий біль є німий, але всеж сам погляд їх очий вимовно говорив до їх потомків: Не убий!

А прецінь се не ухоронило їх потомків від того, щоби не стали злочинцями. Побіч держави Бога стала держава сатани. На землі появилися наспьники, котрі обрабляли залізо і мідь і били своїх ворогів так, як молот бє в ковало. Мордував Лямех, мордували і інші нащадки Каїна, Каїніти. І були тоді люди-велитні, почвари гордости і нечистоти. Всяке тіло понижило своє життя, і щоби обмити осквернену землю, треба було потопу. — Але потоп не поправив людий і знова появилися злочини, огидні проступки, убийства. І чи виділа коли земля більше проступків, як тепер? Чи не чуливи, як гордість заревіла сатанським окликом: Ні Бога, ні пана? Пан, се ворог; если нам перешкаджає, замордуймо його! І щоби ніхто нас не кликав до відвічальности, то нехай жиє анархія!

Та впрочім не треба думати, що анархія є виключною власністю тільки тих, що динаміт підкладають, щоби мордувати. Анархія володіє і в думках тих, що зненавиджені через динамітових анархістів, імено в думках буржуїв. Чи

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

не бачили ми, що не лиш большевицькі і соціялістичні часописи, але навіть часописи тих, що тремтять перед анархістами, розголосили славу і оборону тих, котрі головою надохили за свої морди? Чи то не є безгранична тупоумність буржуїв, коли вони на глум здоровому розуму виносять славою політичних убійників? Яке право маю я

або ти ганити морди, яких допускаються анархісти в ім'я своїх суспільних кличів, а хвалити морд, якого хтось допускається в ім'я патріотичних кличів? Чи може той, котрий замордував політичного нашого ворога, який-б він не був, чи він може має більше рацій боятися замордувати і

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

того, що брат по крові, але противник в політиці? Треба бути ограниченим умом, щоби славити убійника, котрий хвалиться своїм мордом і своєю відвагою... Він знав, що його чекає за морд, але не побоявся... В тім його слава і відвага, котрою славиться, бо мав щастя, котре, не знати як, позволило йому втікнути від шибениці... І горе тому, хто буде мав відвагу осудити поступок того патріота "мученика"... ая!

Га! Які ми, в сути річи, дураки... Хто потрапить дати нам в сих часах співчуття для незнаних жертв, і жах перед побідним злочином враз із вірою в Бога?! Як громовим голосом требаб ревіти в душі тих, що з тупою гордістю чваняться динамітом, самовбійством, ненарушиму Заповідь: Не вбий!

Колись, у часах живої віри, християнські вірування навчили людий, що людське життя, се святий депозит. Правда, і тоді були морди, бо вистачить розуздати трохи пристрасти, щоби розшалілася хижа звірюка, котра спить в кождім з нас. Одначе убійник не міг удавати, що він є мучеником, жертвою, і ніхто не славив їх як героїв. Самовбійство лучалося рідко і його не прославлювано як силу і відвагу. Коли хто хотів позбавити себе життя, він не говорив про свою слабість як про геройство. Його тоден було переконати, що правдива відвага полягає на тім, щоби відважно зносити тягар нещастя і нужди через ціле життя, і лишити се Богу, щоби Він положив кінець терпінням, коли Йому так сподобається... Колись тирани ставали лагідніщі і убийники каялися... Але злочинці нинішних часів, сі анархісти, правдиві тирани суспільности, не каються, навіть у хвилі смерти. Бо в них не лиш серце зіпсуте, але і розум. Вони хочуть уживати сього світа, і коли мають до того силу і спосіб, вони переконані, що і право є по їх стороні.... Се дух поганства, що відживає на наших таки очах... Чи знаєш, брате, що се є дух християнський?... Дивись ген у далечінь... Гляди на чоловіка, що має всю силу, щоби на прах розбити своїх ворогів. Вони Його розпяли... тепер собі з Нього кплять... Зі сатанським висплком Його кусять, щоби Він показав свою силу... Насмішки, плювотини, хули, жорстокі кпини додають до невисказаних мук... А Він, силою свого Духа, нищить, ломає, допче ногами найсвятіще право до обурення і... прощає!

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Як Кінчили Життя Переслідувачі Католицької Церкви.

ВОЛЬТЕР.

Ти певно памятаєш, любий читачу, що останнього разу ми говорили о кровавім переслідуванню, котре Христова Церков перенесла з боку римського цісаря-тирана, Нерона.

Дасть Бог, що на сторінках "Голосу Ізбавителя" ти довідаєшся ще багато більше про сатанські зусилля, з якими старалися могучі сего міра втопити ту саму Церков у морю крови. Одначе позволь, щоби ми сим разом перелетіли думкою цілі століття, що минули від перших початків Христіянства аж до другої половини вісімнайцятого століття.

Через цілий той ряд століть, помимо жахаючих переслідувань, Церков ширилася по цілім знанім світі і розливала всюда духа науки Божественного Спасителя. Ті, що хотіли Єї знищити, счезали один по однім, а Церков з часом поширила научання Христа по цілій Европі. Зі світлою побідою вона дивилася, як по кількох століттях поганський світ звалився під'єї ноги, і як на його місце повільною ходою ступав новий світ, світ диких народів пустинь. Ті народи величезними струями валилися зі сходу на Римську імперію, що зігнила у неморальности своїх підданих і для того, помимо високої тілесної культури, не моглася устояти під напором диких, але в своїх обичаях далеко здоровших народів пустинь.

Ті дикі народи, батьки теперішних народів Европи, з диких поган змінилися під благодатним ділянням Католицької Церкви у високо просвічених народів, котрі ми маємо тепер на очах.

Ти, любий читачу, зовсім не будеш дивуватися, коли тобі скажу, що в перших початках сі народи не могли бути досконалими христіянами. Католицька Церков, котрої душею є сам Бог, мусіла оживляти тіло народів, що ще довгий час боролося проти духа. Середновічні народи, коли ми тепер читаємо їх історію, помимо Католицької віри, котру вони приняли, роблять на нас враження народів ще на пів диких, з тої простої причини, що Католицька Церков мусіла поволі, крок за кроком, одушевляти їх повною силою свого научання.

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

Се не Католицька Церков була дика, але ті, котрі не досить скоро переймалися єї наукою, не досить слухнянно їй піддавалися.

А все-таки історія тих народів є велика, дивно чудова. Вони подібні до лева, що дістався в руки пана, котрий його освоїв. З початку він кровожадний, нераз втікає, не раз ще показує свої пазурі, але поволі, поволі, змінюється гей у слухнянне, тихе ягня. Його пан не відобрав йому природної величі ні краси, але противно, додав їй нової сили, нової краси, що робить опісля дива поступу.

Нераз знайдеш, особливо у нас, людий, що мають тільки крихітку науки, і думають, що се дає їм право судити Католицьку Церков в середніх віках, і називати єї темною, кровожадною. Се є другі немов Хами, котрі сміються зі своїх батьків, котрі не знали, що робили.

Все, що нинішний світ посідає науки, поступу, обичайности, се все він завдячує Католицькій Церкві, котра привела своєю працею народів Европи до того розцвіту, який ми маємо на очах.

Єсли ти зобачиш часом людий, котрі кажуть, що в Бога не вірять, а тобі здається, що вони лучші, як деякі вірующі католики, коли ти будеш часом чути, що протестанти живуть чесно, і що вони для тебе добрі, ти знай, що вони се завдячують не своїй безбожности, ні своєму протестантизмови, але двотисяч-літньому діланню Католицької Церкви до котрої впливу вони століттями привикли, котра дала їм своє пятно. Вони про се може не знають, бо той вплив є невидимий, бо він є їм даний зі самою кровю, одідиченою по столітній праці Католицької Церкви. І коли в нинішних часах нема кровавих переслідувань, то се завдяки тому, що Католицька Церков своєю наукою опанувала взаїмні відношення людий і народів у високій степени.

Одначе, хоч нема кровавих переслідувань, принаймні серед християнських народів Европи, все-таки діявол має своїх посіпак, котрих завданням є нищити християнство, Католицьку Церков. Єї вплив під цю хвилю є о стільки сильний, що вороги Єї не мають відваги переслідувати єї огнем і мечем. За те вони знайшли інший спосіб, спосіб, котрий на перший погляд не виглядає так страшно, як кровавi переслідування, але в дійсности є найстрашніщий, навіть тим страшніщим, чим менше страшним він виглядає.

Який се спосіб? От-який: Пекло не могло знищити

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

тіла Церкви, і для того взялося до Єї душі; душі негоден убити ні втопити у крові, але з нею годен зробити щось гіршого: Єї годен затроїти фалшом і блудом до тої міри, що вона для неба пропала.

По кровавих переслідуваннях зі сторони могучих сього міра, наступили і до тепер тривають переслідування "мудрих" сього міра.

Багато було і є тих, котрі постановили собі знищити католицьку віру в душах людий брехнею і фалшивою наукою, але мабуть ніхто не перевисшив під тим зглядом чоловіка, котрого до тепер деякі називають генієм. Той чоловік називається Вольтер, його душею була сатанська ненависть проти Бога, Його Христа і Католицької Церкви.

Походженням він Француз.

Тут, любий читачу, позволь мені коротку замітку.

Коли ми будемо говорити про сих новітних переслідувачів Святої Церкви, ти побачиш, що серед них нема Українців. Чому так? Тому, дорогий друже, що в нашім народі не було наших власних, в дома вихованих ворогів. Ми, Богу за се слава, не дорosли до того, щоби мати своїх переслідувачів. Та не думай, що через се ми багато ліпші, і що ми можемо хвалитися. Ми також маємо людий, що гей опутані сатанською ненавістю проти Нашої Церкви, (хто мав нещастя читати писання Канадийських і Американських апостатів, тай чути їх бесіди, він знає, що се є часом люди, що сокирами рубалиби католиків, єслиб не боялися поліції). Одначе їх мудрість, котрої вони уживають проти Католицької Церкви, то мудрість позичена у чужих народів, а не мудрість своєрідна.

Крім того, хоч у нас нема своєрідної ненависти проти Церкви, то в нас також, шукай, куда хочеш, нема під цю хвилю великих людий, що зробилиб щось великого для добра тої Церкви. Були у нас давно такі, що голови клали за Католицьку Церков, але їх негідні нащадки тепер тільки критикувати вміють, бунтуватися проти Церкви, злегка собі писати про Папу і Начальників Церкви, бо вони, мовляв, вчені доктори, треба, щоби свої зуби на чімось острили.

Та ліпше далі про се не говорім. Вернім скорше до Вольтера.

Сей чоловік є генієм новітньої безбожности. Не дивуйся, брате любий, коли історія його життя буде брудна, і коли про єї бруди будеш читати на сих сторінках. Коли

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

ти маєш зрозуміти, що варта безбожність і ей батьки, то треба тобі се знати.

Він народився недалеко Парижу, 20. лютого, року тисяч шість сот девятьдесять четвертого. Се був час, коли французька суспільність зачала провадити неморальне життя і в слід за тим здраджувати християнські засади.

Вольтер заздалегідь був приготований до своєї ненависної борби проти Церкви. Віддавшися від молодости розпусному життю багатої французької шляхти, він очивидно міг мати тільки ненависть до Христа з Назарету, котрий учив і вчить брати на себе хрест твердого життя і самовідречення.

Він став на чолі всіх тих, що зненавиділи Бога убогих, Бога слабих, Бога покірних, Бога простого люду, Бога, що прокляттям напятновує багатих, могучих і мудрих сього міра.

Вони, сі новітні безбожники, думали, що вони спритніщі, як всі схізми, всі єресі, що вони могутніщі, як Нерони, як дикі горди Турків; вони зі самолюбним вдоволенням уявляли собі, що їм вдасться знищити Католицьку віру і Церков. Їх оружжам мала бути фільозофія, то значить мудрість людського розуму, котрий не хоче знати Бога, тай ріжні писання.

Новітня фільозофія або скорше новітня безбожність, якій Вольтер служив оруддям, є прегарним свідоцтвом вірности Божественного Спасителя, що сказав: А брами пекла не переможуть Єї.

Треба признати, що успіхи тої безбожности були так жахаючо великі, що, єслиб по людськи говорити, то Католицька Церков мала пропасти.

Року 1789 вибухла страшна французька революція, що поставила собі за задачу до тла знищити навіть спомин про Бога не тільки у Франції, але по всіх державах.

Очивидно тота революція була приготована. Приготуванням зайнялася ціла група вчених безбожників, що своїми письмами поширили в широких масах ненависть до всего, що Католицька Церков приказує шанувати.

Року 1760, 24. липня, Вольтер писав до другого славного безбожника, на імя д'Аламбер: Чи може се бути, щоби 5 або 6 відповідних мужів, єслиб вони порозумілися, щоби вони не мали успіх, коли мало успіх 12 гільтаїв, (так Вольтер назвав Апостолів).

Далі буде

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

Хінський Католик: — Пан Евген Чен, який був міністром заграничних справ Кантонців (хінських націоналістів), і є заменитим дипломатом, є католик. Він походить з одної давної католицької родини і дістав також правдиве, католицьке виховання. В дійсности він називається Евген Вернард Ашам і був попереду адвокатом в Порт аф Спейн. Року 1911 він полишив Тринідад тай приїшов до Кантону, де змінив своє назвизко на Евген Чен. Його жінка, рівнож католичка, недавно померла і лишила йому четверо дітий, що також дістали католицьке виховання. Найстарший син є адвокатом на Тринідаді. Дві його доньки є добре знані в Лондоні, де нераз виступали вони на представленнях, уряджуваних в користь бідних в Порт аф Спейн. Два брати пана Е. Чена є також католики.....

Отож Хінці, котрих до недавна уважано найтемніщим людом і найбільше зацофанним, а перед котрими недавно задрожала ціла Европа, ті Хінці, у безмежній більшости не то не католики, але погани, поставили на своїм чолі Католика.... Ми не дійшли до так високої культури. У нас є до тепер, по століттях християнства, блазни, котрі мають повні губи крику, що кождий правдивий Українець має бути свистуном.... Се один з грубих поличників, якими язикаті недоуки трактують від ряду літ нещасну еміграцію.... У Хінців вони дісталиб.... Ет, ліпше не псувати собі гумору.

На залізничих стаціях в Мюнхен в Баварії: — На стаціях в Мюнхен від двох літ кождої неділі і кождого свята відправляється Служба Божа для тих пасажерів, що мають ранейко виїжджати. Відправа має місце о третій і четвертій годині. Року 1925 відправилося там 330 Служб Божих, на котрих було присутними 13 тисяч 797 осіб і 830 ся причащало. Той сам звичай впроваджено в Ренанії.

Французькі Католики не сплять: — Кождої неділі відбуваються по ріжних місцевостях великі маніфестації, в котрих Французькі Католики завзято борються о свої права. Так на примір на маніфестації в Клермон-Феран було присутних 16 тисяч католиків. В Мео при подібній нагоді бесідники говорили проти державних шкіл, котрі вла-

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

ствo в імя правительства дають всім дітям безбожне виховання. Велика маніфестація відбулася також в Івто, де домагалося релігійної свободи 22 тисяч католиків.

Ненависть проти Католиків в Туреччині: — Міністер публичного научання в Ангорі приказав замкнути католицький сиротинець в Куля, який удержують монахині. Причиною було те, що сестри робили всі можливі висилки, щоби позбирати опущених дітий і дати їм католицьке виховання... Опісля також, не подавши жадної причини, замкнув школу для дівчат, в якій було 500 ученниць.

Паломництва до Люрд: — Число паломників до Печери в Люрд, (де колись була появилася Матір Божа), більшає з року на ріх. Року 1926 відбулися от-сі паломництва:

Бельгія	27 тисяч, 530	паломників.
Ішпанія	17 тисяч, 160	”
Італія	9 тисяч, 780	”
Голянді	4 тисячі 150	”
Люксамбур	1 тисяч	”
Англія	5 тисяч, 925	”
Швайцарія	4 тисячі 520	”
Німеччина	2 тисячі 540	”

Разом отже 78 тисяч, 645 паломників. Се є лиш орґанізовані паломництва. Окрім них було безліч інших паломників.

Діти Марії: — Доньки Ішпанського короля були недавно приняті до Марійського товариства. Мадридські часописи багато писали про їх щиру набожність. Їх мати, королева Вікторія, належить також до Марійського Товариства пань і регулярно приходить на сходини. Так само король Альфонс ніколи не минає Католицьких торжеств.

Навернення: — Другої неділі посту сього року, грабя Крістер Морнер з Морланда, син Галандського ґувернора в Швеції, вирікся прилюдно протестантизму і присяг на вірність Католицькій Церкві в каплиці семинара Пропаганди в Римі, на руки їх Емінепції Кардинала Ван Росум, редемпториста. Тойсам кардинал правив опісля Службу Божу і дав наверненому св. Причастя і Миропомазання. Молодий граф уже від 5 літ студіював католицьку віру і що раз більше до ньої зближався. Святіщий Отець приняв молодого наверненого на осібній авдієнції. Папа надіється, що за приміром ново-наверненого буде йти і більше

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

членів визначних шведських родин.

Ще одно навернення: — Сим разом се не ґраф, але колишній лідер німецьких соціялістів, Гр. Блайер. Недавно тому опублікував він в Мюнхен брошурку, в котрій описав своє навернення від безбожности і соціялізму до католицизму тай пояснив, чому Католицька Церков ніколи зі засадами соціялізму погодитися не може.

Блайер став безбожником у віці 18 літ. Будучи з переконання матеріялістом (чоловіком, що признає лиш те, що може спостеречи змислами), він став секретарем соціялістичної ґрупи і опісля видавцем одного з важніщих журналів тої самої партії. Се було в роках 1920-1925. В останньому році він став сумніватися о щирости соціялістів. В тім часі один з його товаришів, котрий через 30 літ жив безбожно, у хвилі, коли вмирав, закликав священика і приняв Святі Тайні.

Блайдер хотів новинку про це помістити в часописі, але комітет соціялістичної партії не хотів на це позволити. Гадка, що його товариші боялися сеї правди, зродила в нім знеохочення і відтак і бажання вернути назад до Церкви.

Соціялістична партія, так каже він, визнає отверто матеріялізм. У основах науки соціялістичної систими лежить твердження, що нема ні Бога ні душі. Лідери партії самі заявляють, що на 100 соціялістів, 80 навіть поняття не мають, на чім властиво соціялізм полягає, і що він опирається на матеріялізмі.

Здурені родини повернули назад до Католицької Церкви: — Трилітна апостазія 75тьох польських родин в Ньютон Фалс, скінчилася недавно. Монсіньор Маріон Ожеховскі, одержавши повновласть від Преосв. Шрембса в Клівланді, уділив відпавшим розрішення від Церковних кар.

Три літа тому серед тих родин появився якийсь чоловік, що удавав священика, тай показав людям папір, кажучи, що се є папір від папи, котрим його післано, щоби обслуґувати їх парафію. Людям не було в голові, чи се правда, чи ні, і приняли його.

Коли одначе тепер від нього зажадано потрібних документів, показалося, що він жадних не має. Опісля його усунено.

Нам донесли, що і в Канаді є один чоловік, що з рамени свистунів ходить правити поміж свистунівських прихиль-

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

ників тай старається здурити людий через се, що переконує їх о правдивости свого священства твердженням, що він висвячений Преосв. Хомишином. Дивна льогіка... Може він висвячений Преосв. Хомишином, але єсли так, то тим гірше для нього, бо се не є звичайний апостат, якими є прості большевики і свистуни, але священик-апостат... Горе такому... Ліпше би було йому, щоб не народився чоловік той... Католицьку Церков жеруть, тай показують людям, що вони висвячені Католицьким епископом. Але чого дивуватися... Неправда солга себі...

ПОДЯКИ.

Впр. О. Ів. Бала Ч. С. І.
Йорктон,

Впр. Отче,

В залученю посилаю $5. Це для М. Б. Неустаючої Помочи.

Я, коли ішов на операцію, приобіцяв М. Божій, що пішлю $5 і прилюдну подяку, єсли щасливо вийду з операції. Вийшов щасливо, отже посилаю це, що обіцяв. Прошу зложити в "Голосі Ізбавителя" подяку Матери Божій від мене.

$5 можете ужити на яку небудь ціль, щоби славити М. Б. Н. Помочі.

Я тепер уже вдома. Чуюсь досить добре.

Останьтесь здорові. До побачення!

Ваш щирий,
Ч. В. Корчинський.

С. Николая складає щиру подяку Матері Божій Неуст. Помочі за особливші ласки.

С. Аполинарія складає щиру подяку Ісусу в Найсв. Тайнах і св. Тересі від Дитяти Ісуса за поміч в одній важній справій.

Читайте уступ: Наша переписка, де подані услівя контесту

НАША ПЕРЕПИСКА.

УВАГА

КОНТЕСТ ЗАКІНЧИТЬСЯ 12. ПАДОЛИСТА 1927.
замість 1. лщ. 1928.
Отже ще остається 12 днів.

ОБА ЛЬОСУВАННЯ: 21. ПАДОЛИСТА 1927.
15 лютого 1928 нема льосування.
Отже ще остається 21 днів.

ОДИН ТИКЕТ КОШТУЄ 25 ЦЕНТІВ.

2 Тикети одержить кождий, що пришле для себе одну передплату на "Голос Ізбавителя."

Тож се для Вас користь, щоби зараз відновити свою передплату, хочби й стара ще не скінчилася і навіть передплатитися на кілька літ наперед. За кождий доляр є 500 голосів у контесті і 2 тикети на льосування. — Рівночасно хай усі стараються позискати нових передплатників; той, що їх позискає найбільше, дістане першу нагороду.

Місцевости, де мешкають 4 наші передплатники, котрі до сеї хвилі позискали найбільше число голосів у контесті є от-сі:

CLEVELAND, OHIO. U. S. A.
WINNIPEG, MAN., CANADA
CLEVELAND, OHIO. U. S. A.
NEW YORK CITY, N. Y., U. S. A.

КАТАЛЬОІ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Великий Катихизм 3 теми до	1.00
Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для молодих дівчат.....10	
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
Розваж то добре	50
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Памятка для робітників	10

Церковні Пісни з нотами 360 стор.	1.00
Чи біблія спасає	25.ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Картки до велик. сповіди.	25
Коляди	15
Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Тропарі воскресні і т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

—=o=—

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки висилатимемо С. О. Д. на конт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не зверталимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі иніші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

OFFICE PHONE 4936 RESIDENCE PHONE 5429

WALTER B. O'REGAN

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

709 CANADA BLDG.

SASKATOON, SASK.

Рік 5. Лист за Грудень 1927. Ч. 12.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Кінець року. — Марія і діти. — Дві ріки. — Молитва покаяння. — Обовязки родичів зглядом дітий. — Молодий Валєрій. — Пісня в честь Пресвятої Родини. Як кінчили життя переслідувачі Католицької Церкви. Нашим дітям в Саскатуні. — Пімста. — Любов до Бога. — Наші Місії. — Католицьким світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

В справах, котрі ся відносять до редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
Box 299 – Yorkton, Sask., Canada.

Адреса Отців Місіонарів є:

RUTHENIAN MISSION
BOX 299
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

ПЛАВБА ДО СТАРОГО КРАЮ

CANADIAN NATIONAL

Протягом листопада і грудня має спеціяльні поїзди і непересідальні возн для туристів прямо до боку корабля злучуючі з відпливами кораблів до британських і европейських портів.

ПАСПОРТИ АРАНЖУЄТЬСЯ ЗАМОВЛЯЙТЕ ТЕПЕР щоби дістати добре місце

НИЗЬКА ЇЗДА
ПРОТЯГОМ ГРУДНЯ ДО БЕРЕГА МОРЯ

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Канадійські Національні Зелізниці видають Тикети прямо на котру будь Транс-Атлянтійську лінію і роблять всі заряджения на Спальні Вагони і корабельні Догідности

ЯК МАЄТЕ ПРИЯТЕЛІВ В СТАРІМ КРАЮ

КОТРИМ ВИ ХОЧЕТЕ ПОМОЧИ В ПРИЇЗДІ ДО СЕГО КРАЮ. ЗАЙДІТЬ ДО НАС. МИ ЗРОБИМО ВСІ ПОТРІБНІ ПРИГОТОВАННЯ.

ТІКЕТИ до усіх і з усіх частей СВІТА

TICKET AGENT, Yorkton, Sask.
або пишіть до
W. M. STAPLETON, Dist. Pass. Agent.
Saskatoon, Sask.

CANADIAN NATIONAL RAILWAYS

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в камени і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Великий Катихизм 3 тими до	1.00
Богородице Дівo	20 ц.
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі.	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасения.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа.	20
Незабудька для молодих дівчат.	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянию	15
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Нев'ста	75
Читания о Преч. Дівi	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Коляди	15
Памятка для робітників	10
Церковні Пісни з нотами 360 стор.	1.00
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервици	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Картки до велик. сповіди.	25
Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Тропарі воскресні і т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки вислатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

КАЛЄНДАР НА ГРУДЕНЬ.

1. Ч. Св. ММ. Платона і Ром.
2. П. Св. Пр. Авдія
3. С. Св. Григ. Декап.
4. **Н. Н. 25. по С. Вход до храм.**
5. П. Св. Ап. Филимона
6. В. Св. Амфілохія, Григорія
7. С. Св. СМ. Катарини
8. Ч. Св. СвМ. Климента, Петра.
9. П. Пр. Алипія, Столп.
10. С. Св. ВМ. Якова Перз.
11. **Н. Н. 26. по С. Св. Стеф Нов.**
12. П. Св. ММ. Парамона і пр.
13. В. † Св. Ап. Андр. Первозв.
14. С. Св. Пр. Наума
15. Ч. Св. Пр. Аввакума
16. П. Св. Пр. Софонія
17. С. Св. ВМ. Варвари, Пр. Ів. Дам.
18. **Н. † Н. 27. по Сош. Пр. Сави Освщ.**
19. **П. Св. О. Николая**
20. В. Св. Амвросія
21. С. Св. Пр. Наталія
22. **Ч. Непорочне Зачаття Пр. Д.**
23. П. Св. ММ. Міни, Ермог.
24. С. Пр. Данїла Ст овп.
25. **Н. Нед. Праотець.** Пр. Спиридона
26. П. † Св. Евстр. і Авкс.
27. В. Св. ММ. Тирса, Левкія і пр.
28. С. Св. СвМ. Елевтерія
29. Ч. Св. Пр. Агея
30. П. Св. Пр. Данїла і з отр.
31. С. Св. М. Севастіяна.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ.

4. Н. Нед. 25. по Сош. — Вход во храм Пресв. Богородиці. Гл. 8., Єв. утр. 3. — Всеночне. — На літ.: Троп. вос. троп. праз., Сл.: Конд.вос., Ін.: конд. праз. — Ап. 221 і 320. Єв. св. Лу., 53 і 54.

11. Н. Нсд. 26. по Сош. — Гл. 1., Єв утр 4 — На літ. всьо неділі. — Ап. 229. Єв. св. Лу. 66.

18. Н. Нед. 27. по Сош. і Пря. Сави Освящ. — Гл. 2., Єв. утр. 5. — Троп. вос., Свят., конд. вос., Сл.: конд. святого, Ін.: Богор. по гл. наславника. — Ап. 233, 213. — Єв.св. Лу. 61 і св. Мат. 43. — Всеночне.

19. П. Понед. — Святого Отця Нашого Николая. — Всеночне Єв. утр. св. Ів. 36. — На літ.: Ап. 335, Єв. св. Лу. 24.

22. Ч. Четв. — Непорочне Зачаття Преч. Діви. — Всеночне. — Єв. утр. св. Лу. 4. — Ап. 320, Єв. св. Лу. 3.

25. Н. Нед. св. Праотець. — Гл. 3., Єв. утр. 6. — Попр. Неп. Зач. — На літ.: Троп. вос. Зачат. і Праотцем, Сл.: Конд. Праот., Ін.: конд. Зач. — Ап. 257, Єв. св. Лу. 3. —

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарями Св. Ізбавителя.

Рік V. **Лист за Грудень** **1927.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Кінець Року.

(Роздумування канадийського священика.)

Ще один рік минув... Тисяч девятьсот двайцять семий від уродження Господа Нашого Ісуса Христа....

Минув і не вернеться... Час минув, але кілько по собі лишив слідів, що своїм відгомоном будуть досягали вічности....

Быстро минає той час, особливо тут, в Новій Країні. Ти щойно Різдво святкував, ще не схаминувся, а тут друге Різдво.... І рік за роком що-раз сильніще говорить тобі, що весь той час нас землі, ціле твоє життя, се лиш дим, що безслідно зникає у воздусі... зникає в країнах, котрих наше око не бачить, у морю вічности..... Вічність. Яке таїнственне слово... ціле наше життя пливе у вічности, купається в ній гей у водах без міри і без границь. Що се, ціле моє життя, хоч би було воно незнати як довге... що се в порівнанию до вічности, в котрій нема

початку, ні кінця, бо-ж що се іншого вічність як не сам Бог, котрий сотворив час, і котрий йому і кінець зробить... А на думку о вічности лекше стає на душі, умученій життям... Бо-ж усе минеся, терпіння, страдання, тризота, боязнь, борба о добро проти зла...

Так... Вічність є одинокою правдивою потіхою, надією тих, що шукають правдивого щастя, що умучені, густо-часто знеохочені, хоч не зломані борбою... Вічність, се надівсе потіха і надія священика, особливо в нещасній Канаді...

Тобі дивно, дорогий читачу, чому я кажу: в нещасній Канаді (можнаб додати також: Америці)... Може ти не глядів ще досить далеко, може твій зір не бачить досить широко; але Твій священик, що бачить з близька ціле життя, що предвиджує відгомін життя у вічности, він переконаний, що для багато душ нашого народу життя в Канаді, се життя прокляте... Не тому, бо тут біда, терпіння, бо-ж тут лекше життя, як у Старім Краю... Прокляте тому, бо в нім пропадає багато душ для життя вічного....

Се не зле, приглянутися троха нашому життю з нагоди кінця сього року, зробити щось, як обрахунок народної, а наді все Церковної совісти...

Чи бачив ти серед наших людий таких, що вяпуть з горя, хоч на тім світі нічого їм не бракує?... Не бачив? Я бачив. Вони плакали з болю і ти міг з їх уст почути слова: Волів би я був в дома на селі з голоду вмерти, як до Канади їхати...! Ти видиш, той чоловік чується нещасним... У нього не бракує маєтків... В нього бракує мира, спокою душі... Канада відобрала йому душу дитини, душу жени, брата, сестри, часом навіть душу батька, матері. І чи є яке горе понад се горе..?

Так... Канадийський духовий клімат є за острий для слабого духового життя душ нашого народу... Тут треба мати душу сильну, залізну, виправлену в борбі о добро, душу незломну... Коли сього нема, то й дивуватися нема чого, коли душі наших людий тут гинуть, пропадають на віки у духовій і моральній грязі...

Може бути, що тут колись лучше буде, але заки сонце зійде, роса очи виїсть...

Добре подумати о сім для тих, що шукають лекшого хліба... Хай вони надумаються, бо той хліб можуть переплатити дорого, бо душами дітий...

Душами дітий і своїми душами... Ми бачили таких, о котрих би в Краю був ніхто і не посумнівався, а в Канаді

вони стали Юдами...

Ми бачили людий, котрих в Краю звали "українськими вченими," а в Канаді воздух для них був за острий... За Юдин гріш вони продали свій талан, свою душу....

А може, що і Край Юдів висплає... Бо кілько тепер приїжджає таких, що лиш відтхнули Канадійським воздухом і стали посіпаками багна, яке витревало розливають в Канаді і Америці безбожні і "народно-побожні" большевики...

Недавно тому наша редакція дістала лист з одного великого міста в Злучених Державах... З нього ми довідалися, що туди поїхало багато канадийських фармарів... Дописувач додає, що требаби додати до суплікації молитву: Від таких і подібних фармарів, сохрани нас, Господи.

Як велику, жахаючу відвічальність беруть на себе ті, що своїм впливом привели учинно людий до того, щоби вони поїхали до Канади або Америки... Що з того, що тут більше хліба (а і тут часом він гіркий,) коли душа пропадає.... І пропадає багато душ, дуже багато... Ви висплаєте їх сюди, але не даєте їм конечної духової опіки священика... А лиште яку дугу без священика через кілька літ, ви зобачите, що в Канаді тота душа стане поганською, або ще гірше: безбожною...

Я бачив одну дівчину... Прийхала не так дуже давно зі старого Краю, певно ходила до Церкви, каже, що співала в хорі в церкві, до сестер ходила на селі... а в Канаді? Вона пішла на услуги янічарів, як тільки прийшла... Ви в католицькій церкві її не побачите... Її віра не в голові, вона гулять хоче, співати, вона любить, щоби "православні" коло неї скакали... І вона певно не сама така... Таких є певно більше....

Ліпше би їм було бувало, єслиб ся були не народили, або єслиби хоч Канади на очи не бачили...

Ах так... Кілько тут в тій Канаді багна...

В Канаді життя нашого народу особливо затрюне.... Канада, так раз по раз повтаряють канадийські "Джеки," се "Фрі Кантрі." (Свобідний край)... Се правда, але тільки до певної міри... Свобідний край, але не для злодіїв (хіба вони досить спритні)... Ні для забіяк... Але свобідний для кождого дурня, що по українськи хоче плювати на Католицьку Церков, на Папу, священиків... Бо-ж хто за нею заступиться... А хоч би і було кому, то треба великих гроший... а навіть тоді: що зробиш з чоловіком, для котрого фалшива присяга, се гей ніщо... І до того ще

треба мучитися, перекладати умові плюгавства тих недоуків, що пишуть в "єдино-інтелігентних" українських паперових шматах, на англійське...

Ні... жадне ярмо, навіть ярмо большевицке, не то польське (про яке так часто говорять "інтелігентні" кровопійці) не є так страшне, як ся нахальна, безгранична безличність, брехливість, цілої маси недоучених інтелігентів... що думають, що в їх руках є патріотичний монополь.

Так, се страшне ярмо... Тляди, чи се не правда... Був я раз у одного з наших людий... Добрий він чоловік, хоч не письменний, але чесний фармар... Десь там я случайно побачив одну газету, котра є магазином болота для всіх тих, що його потребують, щоб ним кидати на Католицьку Церков:... Се мене заболіло, і я се сказав. (Чесний священик ніколи не сміє поводитися з тим, щоби його вірні мали таке багно в хаті...) Жінка стала виправдувати свого чоловіка... Він навіть не читає тої газети... Се для мене ясне, як сонце, бо він читати не вміє... Вони мені толкують... В місточку десь там на вулиці здибав його наємник, що за гроші ту шмату розносив серед наших людий... В нього язик добрий, але особливо мають такі наємники, що вміють ссати кров з наших людий, одну прикмету, якою відзначається знана одна звірина... Єї небезпечно пустити до хати, хоч би і під стіл... Отже ліз той наємник і ліз за нашим фармаром, і він вкінці, щоби його позбутися, згодився, щоби його записав, як передплатника.... І багно стало приходити почтою до хати... фармар, якому совість, очивидно, не давала спокою, написав, щоби йому перестали висилати... Надармо... Але за якийсь час приходить картка. Йому пишуть, щоби заплатив за газету... Всьо, крім його назвиська і деяких дрібниць, друковане... Вони пишуть, щоби він вирівнав свій пот... (А преціпь він жадного ноту не писав, але сі спритні панове знають, що наші фармарі бояться нотів, як огня... А наш фармар що? Там, де не треба, він буде покірний. Він знає, що нота не писав, бо й писати не вміє, ніхто за него не писав, бо там нікого не було, але ті панове преціпь не дурні, вони вчені, вони пишуть, щоб заплатив за нот, отже певно вже щось там є.) Далі йому кажуть, що то послідна оферта... (Яка ласка...) Але от найбільший презент, який йому обіцяють: єсли він заплатить за минувший час, і ще передплатиться на два роки, то ці панове йому небудуть рахувати процепту за довг. (А преціпь він раз писав, щоби перестали висилати; довг, припустім вже,

що могли його присилувати до плачення, хоч а о тім дуже сумніваюся, довг не був більший як кілька долярів, про процент смішно говорити, а все таки вони йому грозять процентом, хибаб він заплатив їм їх шмату ще на два роки..... І не перерахувались... Сі панове знають наших людий... Друга річ, перед якою фармар дрожить, се процент... Вчені йому грозять процентом... "Покірний" фармар навіть не в силі думати, яка се дурна погроза... бо-ж вони "вчені;" фармар пішов і на болото викинув около сім долярів.)

Хай тоті, що люблять "свободу," хай вони розважать положення того фармара, хай розважуть поступок "наших учених," і хай дадуть до нього прикметник, котрий йому пасує... Я собі взяв від фармара на памятку ту картку з домаганням о заплачення "ноту" і з услівям, під яким йому подарували "процент"... Але вони мають гроші, я лиш ту памятку....

Така Канада... Застосуй сей випадок до нашого життя ві всіх областях, в життю домашнім, родинім, суспільнім, просвітцім, культурнім, церковнім і будеш мати вірний образ заморського раю, в якім живе наша еміграція..... Краща частина нашої еміграції робить усі зусилля, щоби побороти лихо, але до тепер вона майже безсильна. Треба багато часу, заки годен буде здусити почвару, що давить нашу еміграцію.... Там, у Старім Краю, хай знають, як ту є, хай тих, що хочуть їхати в Канаду, приготовлять відповідно; наша праця тоді буде тут за морем лекша...

Вже тепер здається, що стає ліпше... Хоч почвара роздору надувається бляшаними банями по фармах, але єї успіхи вже пораховані... Хай лиш їх вірні схаменуться; після засад їх церкви-ніби фармарі можуть своїх ніби-священиків викинути за двері, бо в них всьо рядиться з долу .... Прийде хвиля, що юдине "попування" перестане оплачуватися, а прокляте марево, що сіє ненависть, роздор і культурне гниття, счезне... Тоді ми станемо лицем в лице з іншим ворогом, котрому інші наші вороги свідомо, чи несвідомо приготовляють місце: З большевизмом. Почварною гадиною вій вже звивається серед нашої еміграції, наші вороги поволі переходять в його табор... Ми будемо далі боротися. Се також буде борба невірна, ми вже повинні приготовлятн своїх вірних до борби з тою почварною. Але як би воно не було, большевизм, се ворог, який має лице.. Погане, плюгаве лице... але все-таки якесь лице..' А з ворогом, котрого лице бачиш, борба все лекша.....

Марія і Діти.

Люди часто говорять, що тепер діти гірші, що годі їх нахилити до доброго. . . На це можна сказати таке: Гірші діти мають звичайно гірших родичів, а коли родичі добрі, то звичайно діти добрі. Скажи мені, чи ти ніколи не запримітив, як вражливе серце мають діти на те, що є добре, шляхотне?

Ми місіонарі часто можемо про це переконатися. Кілько доброї волі оказують діти на місіях! І то не лиш діти в Старім Краю, але й тут, чи в Канаді, чи в Америці. Коли їм проповідаєся, коли з ними говориться, то мож відчути милий запах їх невинного серця. Кілько жертволюбивости, посвяти оказують они для Божих справ. І це зовсім зрозуміле: біла одіж їх душ несплямлена гріхом, ласка св. хрещення ділає в їх серцях. Треба лиш тую Божу іскорку в їх серцях не згасити, але єще більше роздмухати, розярити в сильний огонь Божої любови. І тут якраз дуже помічне набоженство до Матери Божої. Коли дитина любить Марію, то та любов кермує цілим єї життям.

Одна мати, звичайна собі саскачеванська фармерка, тяжко занедужала; смерть вже зближалася. Видів це малий єї хлопчина, десятлітний Кіндрад; йому стало жаль своєї матери. Він приступає до неї і каже:

— Мамо, ви не вмрете. Ми будемо молитися до Матери Божої і Вона дасть вам здоровля.

Відтак бере він своїх братів і сестер, клякає і зачинають всі четверо молитися — з заду стає найменша чотиролітна дівчинка, і вона разом з другими дітьми стала лебедіти:

— Матінко Божа, дай мамі здоровля!. . . — Пречиста Діва, добра Мати дітей, не відкинула їх щирої молитви. Коли вони так помолилися, мамі щось якби з грудей уступило. З того часу ставала все здоровша, доки зовсім не подужала.

Як думаєш, хто цих дрібних дітей навчив прибігати до небесної Матери? Це певно їх мама; вона то їх навчала і не лиш словами, але і приміром.

Дорогі родичі, особливо ти християнська мати, роби й ти так. Бери часто свої діти, особливо в неділю, говори їм про нашу св. віру, про Бога, нашого Отця, Котрий є в небі, Котрий нас любить. . . Защіплюй в серцях своїх дітей любов, довіря до Божої Матери. Кажи їм так: "Слухай дитино, ти маєш на земли тата, ма-

ніш маму, але є ще инший тато, що тебе дуже любить, а то є Бог, небесний Отець, люби Його, ніколи Його не засмучуй. Слухай дитино, ти маєш також ще другу маму, а то небесну Маму, Пречисту Діву Марію. Твоя земська мати колись тебе лишить, умре, але Твоя небесна Мати, ніколи тебе не опустить! О, як Вона тебе любить! Люби Її! Все рано й вечір молися до Неї. змов три Богородице Діво. В небезпеках, покусах клич Її о поміч. Вона тебе вратує і з найбільшого нещастя....

О, коби всі наші родичі так навчали дітей! Як щасливі булиб їх діти, як щасливі булиб они самі!

Дорогі родичі, навчайте так дітей словом, а ще більше приміром. Вечір, заки йдуть ваші діти на спочинок. возьміть їх і клякніть з ними перед образом небесної Неньки Марії, і змовте разом вечірні молитви. О, як щаслива така родина, де такий побожний звичай! Де вечір всі, і батько і мати і всі діти разом клякають, і спільно моляться.

Одно молиться на голос, або з книжочки голосно читає, а всі тихо повтаряють вечірні молитви. Коли до тепер не було в тебе цего звичаю, запровадь се в своїй родині, а переконаєшся, як щедро буде Бог благословити і тебе і твою цілу родину.

**
*

Любов всіх матерей на світі не дорівнає любови Марії до одного з Її дітей. (св. Вернард.)

Молитва. О Маріє, моя люба Мати! Посвячуюся Тобі на все. Будь зорею моєї молодости, щастям мого життя, заступницею моєї родини й моїх приятелів. Веди мене до Ісуса, навчай мене, як Йому подобатися через вправу в чеснотах. Зділай, щоби колись, по свято неребутім життю, можна мені було солодко заснути в Твоїх обіймах. Маріє, Амінь.

Дві Ріки.

Один чоловік в дорозі прийшов над широку ріку, якої води пливучи по камінях і скалах голосно шуміли. Подорожний пристанув: "Чи переходити чи ні?" Шукав за якою лодкою — дарма, ні човна, ні моста. Мусів переходити; показалося, що се було о много лекше, чим здавалося.

По кількох годинах прийшов він над берег иншої ріки: вона плила тихо, спокійно, навіть не чути було шелесту. Тут він сказав до себе:

— Коли я рано перейшов так легко широку ріку, то тепер ще лекше перейду сю вузшу, спокійну.

Він вступив у воду, та ледво увійшов кілька кроків, стратив дно під ногами і потонув. —

Так бувае і в житю. Не той диявол страшний для нас, котрого бачимо з далека, як робить наоколо нас много шуму і крику. Але сей диявол небезпечний, котрий криеся зі своїми штучками, і так по скрито, коли того несподіємося, нас ударяє своїми покусами. О, такого стережімся, коли не хочемо пірнути в пропасть гріха, як той подорожний у глибину води.

Молитва Покаяння.

1. Помилуй мя Боже,
не карай мя строго,
хоть перед Тобою
провинив я много.

2. Согрішив я тяжко,
але нині каюсь,
і Тебе, Ісусе,
прошу і благаю:

3. Відпусти ласкаво
всі мої провини,
як колись простивсь
грішній Магдалині.

4. О, не осуди мя
на пекольні муки,
де прокляті стогнуть
з болю і розпуки.

5. Пощади, спаси мя,
Спасе мій ласкавий,
для Твоїх терпінній,
для Твоєї слави.

6. Не відкинь моєї
щирої молитви,
а за се на віки
му Тебе славити.

О. Володимир Стех.

Обовязки Родичів Злядом Дітий.

Родичі не булиби в стані опікуватися дітьми, як повинні, єсліб їх не любили, а з другого боку людство не могло існувати, єсліб родичі своїх дітий не пильнували. Відси випливає подвійний обовязок, котрий родичі мусять сповняти зглядом своїх дітий: Вони їх мусять любити і ними опікуватися.

Родичі мусять **любити своїх дітий**, то значить, мусять до них мати правдиве привязання.

І так родичі не сповняють свого обовязку, наколи ховають в серцю чувства ненависти і несохоти зглядом дітий, єсли поступають з ними твердо — без серця або з погордою, єсли свідомо бажають їм зла, єсли без справедливої причини сторонять сильно за одною дитиною зі шкодою для других, єсли без причини виявляють їх недостачі і провини перед чужими людьми.

Родичі зобовязані також **опікуватися своїми дітьми**, у справах життя тілесного і духового, виховувати їх так, щоби діти були здорові, і щоби пізнали релігійні правди та засади доброго поступования.

Що до тіла родичі повинні уважати на життя своїх дітий, старатися о їх удержання тай упосяження.

Вони повинні чувати над життям своїх дітий, то значить, повинні і перед уродженням і по нім, усувати від них усе, що моглоби загрожувати їх життю, їх здоровлю і доконалому розвиненню всіх членів.

Звичайно мати має сама годувати свою дитину. Єсли вона без важної причини себе звільняє від того обовязку,

то допускається повседневного гріха. Коли віддається дитину на годування чужій особі, родичі мусять пильнувати, щоб се не була особа, якаб могла дитині пошкодити.

Старатися о їх удержання, то значить, дати їм то, що потрібне для життя принаймні так довго, доки діти самі о себе старатися не можуть.

Постаратися о їх упосяження, то значить, здобути їм такий стан життя, в якім би колись могли жити чесно і відповідно до свого стану.

І так родичі допускаються провини, коли не стараються для своїх дітий о відповідну науку, або коли марнують безумно маєток до тої міри, що будучність дітий є загрожена. Очивидно, що родичі не є зобовязані без кінця побільшувати свій маєток, одначе ніколи не мають забути про будучність своїх дітий. **"Бо в дійсности се не є обовязок дітий, щоби збирати для своїх родичів, але се є обовязок родичів, збирати маєток для дітий.**

Вкінці вони допускаються гріха, коли не хочуть, хоть можуть, дати своїм донькам віно, щоби віддатися, або щоби вступити до монастиря.

Що до життя душі, родичі мають обовязок старатися, щоби дати їм се життя через хрещення, розвинути то життя через науку і добрий примір, запевнити се життя через увагу і поправу.

Родичі отже мають обовязок постаратися, щоби діти як найскорше були охрещені. Вони допустилибся смертельного гріха, єсліб відкладали з хрещенням тоді, колиб мали поважну причину думати, що дитина є в небезпеці смерти. Епископи мають право означити час, на протязі якого родичі під гріхом зобовязані постаратися, щоби дитина була охрещена.

Так само родичі є зобовязані давати самі або через других науку релігії і обичайности своїм дітям. Особливо у справах обичайности у відповіднім часі батько повинен дати синам, а мати донькам потрібне знання, щоби охоронити їх від небезпеки зіпсуття, на яке вони наражені серед розузданої розпусти, що панує в теперішній суспільности.

Коли родичі віддають своїх дітий на виховання до закладів, вони мусять вибирати такі заклади, де діти від найменших літ моглиб одержати поважне знання таїнств нашої святої віри, і де уважно їх виховувалобся в побожности, моральній чесноті, в життю християнськім і горожанськім.

В жаднім випадку невільно родичам посилати дітий до школи, в котрій вони булиб наражені на близьку небез пеку утрати віри і обичайности. Такою булаби школа, де би вчили або робили річи противні католицькій науці і добрій обичайности, яких немож би слухати, в яких немож би брати участи без небезпеченства для власної душі.

Навіть у випадку, де би того близького небезпеченства не було, у засаді невільно давати дітий до шкіл, що ворожі Католицькій Церкві, ні до шкіл навіть неутральних.

Школи неутральні, се школи, у яких спосіб научання не оглядається на засади Католицької Церкви ні на власть тої самої Церкви, і він стремить тільки, або головно до того, щоби дати знання річий чисто природних і суспільного життя на сій землі.

Такий спосіб научання є облудний, і не може не бути сильно небезпечним, особливо для дітий. Він провадить до безбожности і замикає дорогу до віри.

Для того Церков, котра стоїть на сторожі віри і має ці хоронити, завше виразно осуджувала неутральні школи, пригадуючи родичам, що вони в сій справі так великої ваги повинні доложити всіх старань, щоби таких шкіл стеречися.

(Такими неутральними школами є в засаді публичні школи в Америці і Канаді.)

До таких шкіл можна посилати дітий тільки під сими услівями:

1. — Треба, щоби до того була достаточна рація. Се трапляється тоді, коли нема католицької школи, або коли католицька школа не є в силі дати відповідне виховання або, єслиб родичі через се мали поважно потерпіти, наколиб не хотіли посилати дітий до неутральних шкіл.

2. — Єсли заходить поважна причина, щоби дітий посилати до невтральної школи, то й тоді вільно се тільки під тим услівям, що родичі доложать особливої печалівости до того, щоби ухоронити дітий від небезпек, на які діти наражені в таких школах. В тій ціли вони мають пильнувати книжок, яких в школі уживають і науки, яку там дають. Вони дадуть дітям солідну науку релігії о стільки повну, щоби вона хоронила дітий від впливу оточення, серед якого діти мусять находитися. Вони будуть тримати їх здалека від всякого товариства, що булоби небезпечним для віри і обичайности дітий.

Крім того родичі мають обовязок давати дітям добрий примір. Бож діти з природи склонні до того, щоби робити так, як роблять другі під їх очима, і наука віри і обичайности нічого не поможе, наколи не буде поперта добрим приміром.

Інший обовязок родичів, се чуйність. Вона має служити до того, щоби відкривати початки блудів, щоби не допустити до їх розвитку, щоби усунути всьо, що моглоби сплямити душу дитини: Злі представлення, читання, злі товариства. Сю чуйність виконується через неустанне пильнування, що мусить бути тим сильніще, чим дитина молодша або чим більше вона склонна до зла. До сего належить обовязок, щоби до служби приймати тільки людий відповідних.

Вкінці родичі мають **направляти** дітий.

Картання має бути розважне. Треба уважати, щоби не мішати поступків, за котрі дитина може відповідати, і поступків, в котрих неможна розумно єї винувати. Має бути мудре, то значить неможна пересаджувати блудів ні провин, так щоби в дитині витворилася фалшива совість. (На примір, коли говорилобся дитині, що взяла без позволення цукерок, що то тяжкий гріх). Має бути спокійне. Гнів і злість звичайно відбирають картанню всю учинність і повагу. Має бути певне, так, щоби в нім не було ні жадної слабости, ні надміру строгости.

Коли у кого досвіди і терпіння не дійшли еще до того, що йому ніщо не осталося, як тільки Бог і його совість, а навіть Бог закритий тьмою хмари, той є убогий, бо він не знає, що се є життя, той не знає ані світа, ані себе, бо він не має навіть поняття о тім, що значить Бог, що віра в Нього і упования на Його Провидіння.

Перше мусить буря розбурхати філі аж до дна, перше мусить показатися звіздою всяка поміч людська, перше мусить відтягнутись небо нашим очам, тоді доперва знаємо, що є чоловік, тоді розуміємо, де він може єдино знайти еще поміч.....

Зі записок монахині.

Молодий Валєрій.

Величезний амфітеатр був набитий людьми. Місця, призначені для сенаторів, були заняті блискучою сметанкою Римської суспільности. Зі всіх сторін загреміли оплески, бо як-раз в тій хвилі надійшов цісар.

Представлення-видовище, на яке запрошено Римлян, було надзвичайно цікаве.

Від довгого часу всі привикли до того, що на піском посипаній арені (площі) амфітеатру появлялися христіяни і христіянки з простолюддя, котрі спокійно давалися шарпати пащам зголоднілих львів. Вони вмирали й навіть не пробували вдаватися в борбу, вирочім безкорисну, і умирали не видаючи з уст ні одної скарги.

Але в сей день йшло о сім молодих невіст, сестер, дочок з одної з наймогучніших родин в цісарстві. Їм доказано що вони христіянки тай зрештою вони з тим і не крилися. Їх мало віддатися на жир Нубійським львам, котрих недавно закуплено для циркових забав.

Найболючіше в цілій тій справі було се, що їх мужі і браття, котрі не хотіли наразитися на неласку цісаря, були спеціяльно запрошені на се видовище і не мали відваги не явитися.

Брами вязниці отворилися і молоді невісти, убрані в білі одежі, спокійні і величні, появилися на очах десятьох тисяч видців.

Яка страшна трівога мусіла пронизати тих, котрі їх любили і гляділи на них зносереду мас людий, для котрих життя і смерть тих невість були байдужними.

Цісар переходив очима по цілім амфітеатрі і з сатанського розкішю глядів бистро і з погордою на лиця, що старалися скрити перед ним свій біль і обурення.

Управитель циркових забав поустановляв жертви так, щоби цісар мав на очах повний образ їх терпінь і конання, і опісля отворив брами крат. На арену вискочили три чудові льви.

Запанувала гробова тишина. Нараз, в тій хвилі, коли льви присіли до землі, розбиваючи своїми сильними хвостами пісок, і вибирали собі серед жертв здобичі для себе, невісти припали на коліна і тихо молилися, по арені розійшовся душу роздираючий викрик, що виходив з найвищих місць в театрі: Мамо... Мамо...!

В льожі, де находилися місця сенатора Валєрія, заволодів жахливий неспокій. Батько надармо старався затримати дитину. Цісар почув викрик і на Його лиці мож було бачити вираз некольної розкоші. Він знайшов нове зворушення, за котрим він так довго неустанно шукав.

В тій хвилі дійсно хлопчина, ще в дитячім убранню, гей зраненний олень перескакував всі сидження з гори на долину тай ряди видців, кинувся через загороду і скочив раптовно в обняття одної з жертв. Лице молодої матері здраджувало тисячні зворушення, що бурею розпалялися в сі душі.

Викрик дитини пробив єї серце. Вона бачила, з якою дикою трівогою дитина гей без памяти бігла до неї. Вона чула, як хоч не хоч в сі душі ніжна, материнська любов, назад приводила до життя людські чувства, над котрими вона старалася зананувати.

Ще раз пригорнути його до серця, ще послідний раз поцілувати його і може одержати для нього дар віри, за котру вона вмирала, те все видалося їй безмірно солодкими і з оніяченням матірної любови стиснула вона дитину в своїх обняттях.

Цісар дав знак, і начальник цирку зблизився, щоби їх розлучити. Се все відбулося в часі коротшім, чим треба, щоби се описати, бо льви пустині ще й не рушилися з місця.

Дитина противилася всім висилкам, обгорнувши свої рамена довкола шиї матері і говорила: Я хочу вмерти з тобою. І коли льви ревіли й зачинали вже свою кроваву гостину, христіянська невіста шептіла в уха дитини, котру хоронила своїми обняттями: Дитино дорога... віруй в Того, задля котрого мені так солодко вмирати... Люби Того, котрий викупив душу мою і твою.... А дитина шептіла: "Я вірю то, що ти віриш... я люблю Того, котрого ти любиш... позволь мені, щоб я вмер з тобою...."

А льви продовжали свою страшну гостину і здавалося, немов би ще не бачили матери і дитини, що клячали в обняттях.... А для них гей не було світа... Вона бачила тільки свого хлопчину, хлопчина бачив тільки єї... Цісар зі зацікавленням приглядався цілій події... І нагло мати підойміла очи до лавок на горі, де тиснулися товпи народу, серед яких незамітно пересувалися тодішні епископи і священники, щоби дати мученикам остане благословення... Тож підняла вона очи в гору гей високо до послідних

сих видців і з єї грудей вирвався з трівогою викрик: "Хрещення...!. Хрещення для моєї дитини...!"

Ще не скінчила вона, коли лев повалив єї і став качати єї тіло в піску... а хлопчина далі тиснувся з єї обняття. Одним ударом могутніх пазурів хижа звірюка придусила їх обоє до землі... І тимчасом, коли рвала вона тіла своїх жертв, з висока, з гори зносився поважний і торжественний голос: "Той, хто вмирає за Христа, є охрещений в своїй крові... Для нього призначена пальма вічного життя. Блаженні ви всі, вибранці Господа...!"

Надармо приказав цісар вхопити смільчака, котрий важився говорити в його присутности... ніхто не міг його знайти... В три дні опісля злапано його у вязниці, куда він заходив потішати мучеників і засуджено його на ту саму смерть.....

Того вечера сенатор Валєрій вернув сам до своєї палати... Хитаючися ішов він по мармурових сходах і впав неживий в рамена слуг, котрі бігли йому на поміч.

Пісня в Честь Пресвятої Родини.

Для всіх дорогі імена святі
Ісус, Марія, Йосиф.
На них ся здаймо, все їх взиваймо:
Ісус, Марія, Йосиф!
Нужда як давить, все нас вибавить
Ісус, Марія, Йосиф.
Не розпачаймо, щиро благаймо:
Ісус, Марія, Йосиф.
І в покусн час скрінить в борбі нас
Ісус, Марія, Йосиф.
Над гріхом всегда, пана побіда
Ісус, Марія, Йосиф.
Смерть щаслива тим, що присутні їм
Ісус, Марія, Йосиф.
В їх обіймах вмруть, вічну пісню зачнуть:
Ісус, Марія, Йосиф.

О. Д. Попович.

Як Кінчили Життя Переслідувачі Католицької Церкви.

ВОЛЬТЕР.

Своїм товаришам, котрих він називав своїми братьми в сатані, одного дня сказав так: Мені навкучилося слухати неустанне повторювання того, що 12 людий вистарчило на се, щоби заложити християнство, і яб хотів їм доказати, що один вистарчить на се, щоби його знищити.

Він на християн став глядіти гей на особистих ворогів і свою ненависть здраджував способом говорення, який учені люди називають цинізм (по нашому се значить: собаче говорення, задля того, що воно залюбки уживає найбридкіщих слів.) Він не називав їх інакше, як смердячими бестіями, лайдаками тай подібними інтеліґентними прізвищами.

Кров стигне в жилах, коли нам переказують, як страшенно він хулив Ісуса Христа... Се западто страшне, щоби се помістити на сторінках сего часопису, що є посвячений славі Божественного Спасителя.

Не лиш словами він хулив Бога, але і ділами, страшними святокрадствами, яких годі переповісти. Часто він удавав побожного, приступав до Святих Тайн, проповідав навіть, і то всьо лиш на кпини, зі сатанської ненависти проти Ісуса Христа.

Його лицемірство не було лиш тимчасовим, се в него було послідство його думання і переконання про ложі. 21 жовтня, року 1736, писав він до Тіріо: "Брехня є проступком лиш тоді, коли вона шкодить; великою чеснотою є вона тоді, коли приносить користь. Тож майте більше чесноти, чим коли-будь. Треба брехати як чорт, не боязливо, не лиш час від часу, але сміло і завше. Брешіть, товариші, брешіть, при нагоді я вам се зверну."

І дійсно. Брехав той почварний чоловік без кінця і без міри... Не дивно, що при тім усім був гей худобиною, що любилася качати у багні найбридкіщої розпусти...

Се чоловік, котрого деякі уважають великим, бо мав великі талани... Так, але уживав їх на вилівання всяких можливих і неможливих грязей.... Кождий Француз католик його стидається.... У нас є католики, що прославляють людий, що також мали гарні талани, а ужили їх на руїнування цвіту нашого народу... Чому?.. Бо се Украін-

ці... Чи ми зійшли так низько, що ми не в силі знайти погорду для нашого сміття, тілько з тої причини, що воно наше...?

Та вернім до Вольтера... звироднілий сей чоловік, котрому, по словам славного Йосифа деМестра, варто було зробити памятник руками ката, написав одного разу до свого приятеля д'Алямбера: "Єсли зможу, то буду умирати сміючися"..... Тай умер він, як усі ті, що боролися проти Бога і Його Церкви... вмер, але не сміючися. Він помер як проклятий....

Послідні його хвилі були хвилями взтеклости і розпуки. "Я є опущений Богом і людьми," кричав він і з неописаною злобою кликав до своїх не ліпших від себе приятелів: "Забирайтеся від мене. Сё ви є причиною стану, в якім тепер находжуся. Забирайтеся. Я міг обійтися без вас; се ви не могли обійтись без мене; і яку нещасну славу ви мені принесли." І серед жахливої трівоги і неспокою мож було чути, як він то взивав, то хулив Бога, котрого переслідував своєю ненавістю. Часом зі страшним плачем і зараз потім з почуттям грижі совісти, тай знова зі скаженою злістю кричав він: "Ісус Христос... Ісус Христос..."

Страшне конання продовжалося... Умираючий крутився з розпуки на своїм ліжку і рвав своє тіло пазурами. —

Через якийсь час деякі думали, що він перед смертію відкличе свої блуди і осудить свої писання... Але його окружали люди, що того боялися, бо се би їх самих було осудило і так він помер серед невисказаної трівоги і розпуки, котра, по словам славного Троншена, була найснасеннішою наукою для тих, котрих він зіпсув своїми писаннями.

Коли зближилася фатальна хвила, його душа знова попала в критичну розпуку. "Я чую," так кричав він, "що якась рука тягне мене перед суд Божий." І поглянувши в бік, де його ліжко припирало до стіни, широко отвореними очима, закликав: "Там чорт... він хоче мене злапати... я бачу його... Я бачу пекло... сховайте се від мене. І в кінці дійсно засудив себе на гостину, до якої в своїй сатанській ненависти проти Письма Святого казав сідати пророкови Езехіїлеви: Сим разом без насмішок, серед пекольної спраги, підніс він до своїх уст нічник і випив, що в нім було. Відтак скричав послідний раз і віддав послідний віддих серед гною і крови, що ллялися через його ніс... Так скінчив життя головач новітних безбожників... Як жив, так вмер... не вмер, а згинув, здох, як худобина.. бо-ж як собака і жив.....

Нашим Дітям в Саскатуні.

А може читачі "Голосу Ізбавителя" будуть невдоволені, що я о дітях писати хочу тай немов о всіх забуваю а лиш о дітях в Саскатуні памятаю...

Може воно дивно зразу виглядає, але підождіть, коли Вам дещо о них скажу, Ви не будете дивуватися...

Щиру правду кажу Вам... Так би і злетіти хотів до тих дітий в Саскатуні... Така вже наша місіонарська недоля: побачили людий, полюбили їх великою любовю в Христі, вони полюбили нас і зараз-же треба їх лишати... Тай вони плачуть, ми заплачемо і всьо минулося гей сон... Мій товариш завце говорив і говорить, що місіонарі мають коротке життя... Хтось би думав, що се для того, бо вони на проповідниці мусять гремітп... А мені здається, що тому, бо вони на кождій місії сильно полюблять душі, а опісля мусять їх лишати... вони мусять рвати своє серце... і ви знаєте, що пошарпане серце довго жити не може.

І то ще подумати собі, коли місіонар проповідає місію таким дітям, що в Саскатуні належать до нашої Церкви... Вірте, чи не вірте, але направду таких дітий негоден не полюбити....

Може дасть Бог, що хтось їм прочитає сей солодкий спомин місіонарського серця... тож прости, любий читачу, але я до тих дітий напишу приватний-публичний лист... То не секрети, ти можеш також його читати.

....

Правда, Діти... я в сій хвилі хотівби злетіти до Вас... лиш на хвилю... Побачити Вас, сказати кілька слів, сердечно поздоровити...

Ви не забули про своїх місіонарів, неправда?.... Які то були щасливі хвилі, коли Ви зі школи нераз просто до церкви йшли... бо там для Вас місія була...... Як гарно Ви слухали отців місіонарів! Тай бачили вони, що Ви любили слухати Божого Слова...

О, добрі діти, ніколи місіонарі не забудуть тих коротких хвиль, таких щасливих, коли вони разом з Вами розважали о прегарних правдах святої віри... Чи памятаєте Ви?

Я ще бачу Вас... Ми говорили про одного хлопчину.. То був синок якогось адвоката, вірного християнина, яких

мало... Тато його взяв на руки, бавився з ним, але на раз став... Його лице стало поважне, і хлопчина собі споважнів.... Чи тямите Ви, діти, як запитав той батько хлопчину: Дитино, чи знаєш ти, що булоби для тебе найбільшим нещастям?... Хлопчина був, правда, малий, але добрий і мудрий.... Він задумався... Єслиб я заслаб, відповідає він... Ні дитино... А хлопчина знова задумався. ... Певно, єслиб я не мав що їсти... І то ні, дитино... Мала головка знова схилилася, задумана... О, вже знаю: Єслиби мені тато і мама померли... Правда, дитино, то би було страшне, але і се ще не булоб найстрашніше нещастя.... А наш хлопчина посумнів, коли подумав про таке нещастя, голову спер на рамени люблячого батька і думав.. думав..... Нараз його головка поволі-піднеслася поважна, хоч як мала, дитинячі очи вліпилися в очи батька, уста дитини дрожали і тихо, з боязнею прошепотіли: Тату... то певно гріх.... А батько пірвав, гей в неописаній тривозі, дитя, пригорнув сильно до себе, немов боронити його хотів перед страшним нещастям; він з жахом повторив: Так, дитино, то тяжкий гріх!.....

Ах, діти дорогі, я бачу, як Ви дивилися на місіонаря, що Вам се оповідав, і самі гей дрожали з переляку....

А чому як раз се нам отець місіонар пригадують, запитаєте Ви може... Ось чому... Бо місіонарі дуже Вас полюбили і тому хочуть, щоби Ви завше любили Ісуса і боялися тяжкого гріха....

Так, діти... Любіть Ісуса... Яке то було гарне, коли Ви всі говорили разом і знова раз по раз повторяли: Ісусе, ми Тебе любимо, дуже і дуже...

Певно, що Ісус Вам ніколи не забуде Вашої так щирої любови, котру Ви показували на місії... І до школи Ви ходили, зараз потім на свою місію в церкві по полудни, тай вечером, пізно, до десятої години, а часом ще пізніше, на вечірній відправі і науці були... Я певний, що Ви всі того не знаєте, але отці місіонарі кождого дня рано, о пятій годині, бачили трое дівчаток, що навіть на ранішню науку приходили.... Ах, Ісус мусить Вас за се дуже і дуже всіх любити....

І як Ви гарно всі сповідалися... Тамтого року Ви разом обіцяли Ісусу, що будете часто сповідатися і причащати... Ваші добрі отець Пархх нам сказали, що кождого місяця мають около пятьдесятеро дітий до святої сповіди і Причастія... О, як се гарне... і коби їх було ще більше...

Ні, ніколи Ви не забудете, як Ви всі разом принимали Ісуса в Святім Причастю... Як можна-б за так доброго Ісуса забути?...

Але що-ж робити... Тих кілька день святої Місії, се було-немов небо... А Ви знаєте, ми всі знаємо, що на тім світі небо не може тревати... Ми мусіли попращатися...

Ще послідний раз загомоніли Ваші гарні голоси, що голосно, разом мовили кождого вечера "Отче наш" і "Богородице Діво," ще послідний раз Ваші гарні голоси задзвеніли піснею в Честь Цариці неба і прийшла хвиля прощання.

Ви плакали... А у місіонарів також слези були в очах коли слухали гарної адреси, котру Ви для них уложили на памятку з вдячности, слези були в їх очах, але ще більше плакало їх серце... "О Ісусе, обійми тих дітий, пригорни їх до себе тай не пускай, особливо, коли будуть великі, коли виростуть... Ісусе Добрий, дай, щоби вони Тебе любили до смерти..." От-так благали у хвилі прощання серця Ваших місіонарів доброго Ісуса... Ні, діти дорогі, ми попращалися, але ми мусимо знова зійтися.... в небі... Спаси Біг Вам, діти, за гарні Ваші серця, за Ваші памятки, що Ви дали Отцям місіонарям.... Слухайте завше свого Отця пароха, що так гарно Вас провадить, слухайте родичів, шануйте старших, моліться, стережіться гріха... скорше смерть, як хочби лиш і один тяжкий гріх....

Отці місіонарі на певно про Вас не забудуть... Ми будемо разом з Вами, близько, близенько....

Одного разу бачив я образок... На камінній лавці сидить Ісус Христос, такий гарний і милий, як лиш можна собі представити... Тісно коло нього дорастаюча дитина.. Ісус ніжно обгорнув правою рукою шию дитини, а друга рука спочиває в долонях дитини, котрої очи уважно і з любовю вдивилися в очи Божественного Спасителя....

То лиш образок, але так і ще навіть краще, діється в дійсности... Дорогі діти, Кожде з Вас може бути в обняттях Ісуса Христа... Як тісно обіймає Він дитину в святім Причастю!... Обнимає, пригортає, на скрізь проникає... Отці місіонарі кождого дня так злучені з Ісусом Христом. І коли Ви, діти запричащаєтеся, пригадайте собі, що Ви всі, разом з місіонарями, в обіймах Того самого Ісуса Христа... Тоді ми близько, близенько одні другим.

Ісусе, зділай, щоби ми у хвилі смерти збудилися і на віки разом липилися через руки нашої Непорочної Матері в Твоїх обняттях.....

Пімста.

Ну... що-ж відповіли тобі тато?

Не хочуть позволити, прошу отця пароха.

Добрий парох здивувався....:

"Не хочуть пустити?! Ніколи я був того не сподівався, що не схочуть тебе пустити." — А пречінь, се є правда?

Поважний, старий священик глядів на хлопця... Гарне лице, отверте... щире... але особливо шляхотне серце і тверда воля... Андрій мав, правда, тільки 14 літ, але від нього можна було надіятися багато....

Священик знова заговорив:

"Скажи-но, як властиво тобі тато сказали?"

Хлопчина задумався, щоби собі пригадати:

"Ти хочеш іти до школи, щоби бути священником?.... Не підеш...!" Потім ще раз сказали: "Чи чуєш?..... Не підеш!!.." Ах, то "не підеш" дзвенить мені в ушах... Се все, що тобі сказали...?"

"Ні, прошу отця, вони ще так сказали: Я маю ще виховати Марка, Якова і Марію... Ти будеш майстром, як твій тато.., А єсли тобі се не подобається, то підеш на роботу...!"

Се не дуже ніжно... А ти відповів на се?"

Що я відповів? Я так сказав: То тато не хочуть пустити? Добре, але нехай тато знають, що я німцуся..."

"Ти так говорив?"

Так, прошу отця.

"Але хиба ти того не зробиш," закликав священик. "Серце будучого священика не сміє бажати пімсти."

Андрій подивився на свого пароха чорними, проникаючими очима, що здраджували тверду постанову: " Я так сказав, і я дотримаю слова."

"Тим гірше для тебе."

По сих словах вони розійшлися.

.....

Андрій пішов, щоби обдумати свою пімсту.

Скоренко видрапався на вершок горбка, звідки панувала над місточком гарна статуя Матери Божої. Під горою чудовий краєвид. Андрій вдивився в прекрасний образ, що стелився під його ногами, і що так часто його чарував своєю красою... Відтак вдивився в далечінь... Там, далеко, в місті є школа, де він мав йти вчитися на священика.

Немов обіцяна се для нього земля, хто знає, чи коли побачить сї.

А пречінь, він писав до отця директора, для нього застережено місце... І воно лишиться порожне...

А все-таки... Кілько то треба священиків... Кілько опущених душ...!

Він мріяв, що колись буде також голосити слово Боже, і ось... Його мрія счезає геї сон.... дим.

Як дим?.....О ні..... сто раз ні....!

Опісля впав на коліна перед статуою Пречистої Діви і закликав:

"О Мати неба.... Царице священиків, поможи мені, щоби я пімстився!"

Андрій, певний, що його дивна молитва буде вислухана, зійшов з горп і легко побіг до дому...

.....

В кілька днів потім, священик, котрого слова Андрія заспокоїли, пішов до його батька, ніби дати щось направити.

Скінчивши свою справу, священик запитав: "А якже там з Андрієм...?"

"Знаменито..."

"Чи він робить в дома?"

"Так, як ангел, єсли ангели взагалі працюють. Я би був ніколи не думав, що він так добре і так скоро погодиться зі своєю долею."

"Направду," відповів священик розчарованим тоном, "чи він охотно робить?"

"Знаменито... І який він спосібний до роботи!"

"А вечер, по роботі, чи він хоч читає, чи троха вчиться?"

"О ні, отче, зовсім ні... Він бавиться зі своїм братом Марком, що є зараз по нім і має 13 літ... Збиточник:.."

"Так, так, я його знаю. Він добре вчився катихизму.."

"Так, прошу отця, вони дуже ся люблять. Вони цілий час разом... Вечер ся бавлять... В неділю разом проходжуються... Ніколи один другому не зробить жадної прикрости..."

"Тим ліпше," відповів священик, попращався і пішов.

Священикови було жаль... Видно, що Андрій вже і не думає бути священиком.. Працює... бавиться... на книжку навіть не подивиться... От, що за пімста... Коли його побачу, я його запитаю... Я хочу бути певний."

Як то трудно виробити покликання на священика.

.....

Минув один рік....

Зближається місяць вересень...

Одного рана, Андрій і Марко, невідлучні товариші, вийшли з дому священика... Прийшли до дому, де батько працювали в своїй робітні.

Хлопці не сміялися. Вони мають сказати щось поважного.

"Татку," сказав з понапою Андрій. "Марко і я, з позволенням отця пароха, хочемо Вас о щось попросити."

"О що таке?"

"Щоби ми оба, я і Марко, могли поїхати 4-го вересня до школи, щоби вчитися на священиків."

Єслиби грім був ударив в тій хвилі в хату, перераження батька не було б так сильне, як коли почув сі слова.

Він став... Через добрих три мінуті немов вкопаний, дивився без слова на обох хлопців, що непорушно стояли перед ним. Тепер він зрозумів... Чому вони так любилися, чому Андрій так добре працював, щоб йому подобатися. Він зрозумів тепер його дивний послух....

Йому пригадався минулий рік... як він відмовив... як відповів йому Андрій... А тепер просять оба о то саме... Він не був тупий... Бачучи як те все складалося разом проти нього він знайшов відповідь:"...Ідіть... ідіть... чим скорше... вчіться на священиків... тільки, щоб я вас уже в хаті не мав... Ви ще готові потягнути Якова, щоби ся також учив на священика, а Марію, щоби пішла до сестер, до монастиря..."

Хлопці кинулися з радости татови на шию, щоби йому подякувати...

Коли зараз опісля відходили, Андрій сказав до Марка: "Га, Марку... правда, що я пімстився...? Передше я хотів іти сам, а тепер ідемо два."

Любов До Бога

Для чого ти так зранив мене...?
У мене серце пукло на кусні
і палає любовю.
Заки мені се сталося, я благав,
Щоби любити Христа, бо думав я, що се солодко.
Я думав спочатку в солодкому мирі,
Я надіявся посісти охорону перед усяким терпінням.
А тепер налягла на мене мука, про котру я не думав.
Бо моє серце пукає з жару, що його зідає.
Я не в силі сказати, що зі мною дієсь,
Бо вмираю з розкопі.
І жию, не маючи вже свого серця...
Я від тепер не в силі глядіти на сотворіння,
До Сотворителя лиш ум увесь мій кличе;
Не дають уже мені ніякої радости ні небо, ні земля.
Коли думаю о Христі, вся інша любов нудна мені,
Як темним видається мені світло сонця,
Коли я бачу Його чудове лице!
Ні Херувими з гарним своїм знанням,
Ні Серафими з палаючою своєю любовю
Не є нічим для того,
Котрий бачить Господа.....
Щоби зобачити сю красу, мене щось порушає,
Гей сила дивна якась несе мене...
А серце моє тане, гей м'якший віск,
І образ Христа відбитий на нім.
Ні! жадна зміна так повна, як коли
Убратися в Христа, скинувши зі себе самого себе.
Так серце перетворене
Хоче любови, котрою палає;
Ум потонув
Із надміру непонятної солодкости....
У Христі зродилось нове сотворіння,
Скинувши старого чоловіка, чоловік став новим сотворінням.
Так сильний огонь тої любови,
Що моє серце немов під ножем крається.
І ум і серце потонули в тім любови упалі...
Христос мене цілого притягає, так гарний Він,
Я держуся в Його обняттях

І з любови я кличу о любов,
Котрої так дуже бажаю...
Хай умру з любови...
Любове, Любове, Ісусе, вже близько пристань,
Любове, Любове, Ісусе, Ти довів мене до неї.
Любове, Любове, Ісусе, скріпи мене,
Любове, Любове, Ісусе, як Ти мене розпалив!
Любове, Любове, Ісусе глядп, як терплю я,
Держи мене, Любове, завше у своїх обняттях,
Перебраженого в Тебе,
В правдивій Любові,
В найвищій Правді
Пересображеного Любовю....
Любове, Любове, Ісусе, Дорогий,
Любове, я хочу вмерти в Твоїх обіймах..,
Любове, Любове, Ісусе, мій солодкий Обручнпче,
Любове, Любове, я смерти від тебе благаю...
Любове, Любове, о Пресолодкий Ісусе,
Зділай, щоб я перейшов у Тебе, пересобразився в Тебе...
Глядп... мені не стає віддиху,
Любове, я не знаю де я є,
Ісусе, моя Надіє,
Затопи мене в Любові....

Бл. Жакопон де Тоді.

Наші Місії.

Саскатун. Тамтого року була тут місія; цего року ся відновлення. В той сам час, що тамтого року, зачалася й цего місійна праця під особливною опікою Пречистої Діви, бо на празник Єї Покрова: Оба місіонарі оо. Бахталовський і Іван Бала радо бралися до цеї праці: вони вже знали добрих вірних церкви св. Юра, знали їх щирість, добру волю, тому тішилися, що знова з ними перебудуть цілий тиждень. В часі цего відновлення місіонарі мали нагоду пізнати овочі тогідної місії, а еще більше овочі невсипучої праці місцевого душпастиря Впр. о. Оленчука, котрий з дійсною посвятою трудиться для своїх вірних. Мила парохіяльна церков була що дня повна, хоч з причини спізненого молочення, а красної погоди, наші робітники не могли бути на місії. Тим численніше приходили жінки й дівчата. Ці послідні мали навіть осібну конференцію, на котру прийшли дуже численно.

Особливпу ревність оказали діти; для них були осібні науки; а було того дробу все більше; радо приходили і слухали. Про цю сердечну побожність дітворп нехай свідчить слідуюче:

В суботу по полудни вже не було науки для дітей; мимо того приходить кілька дівчаток. Місіонар каже їм: Нині вже нема для вас науки. На це відповідає маленька дівчина: То нич, ми так прийшли, змовити Отче наш... Нич дивного, що коли прийшла хвиля пращання, то добрі діти плакали... А треба запримітити, що те пращання удалили парохіяни особливним способом; місіонарі не стрічали такого пращання ані в Канаді, ані в Америці, ані в Краю. Ото по закінченню виходять на середину відпоручники від старших і відпоручники від дітей і вручають дві гарні адреси.

А як сердечно написані, як взпеслі святі обітниці в них містяться!

Нехай Христос заховає на віки в своїм серцю всі ті добрі серця Українців Католиків саскатунської парохії!

Місія у Віндсор, Онтаріо: Проповідали еї ОО. Кінцінгер і Рудакевич, від 18. до 28. вересня. Віндсор, се гарне місточко, положене на берегах каналу, котрий лучить зі собою Сінт Клер і Ерік, і творить границю між Канадою і Злученими Державами. Само місто числить на 60 тисяч мешканців, а разом з поблизькими місточками, котрі творять немов передмістя, числить 150 тисяч мешканців. На се все населення припадає около тисяч Українців, поділених на ріжні партії, серед котрих большевики не є як-раз найслабші.

Від двох літ працюють тут Всеч. Роман Крупа, що тут заложили парохію і в недовзі опісля зачали будову "бейзементу" під греко-католицьку Церков. До парохії належить 20 родин, що правильно сповняють свої обовязки.

Для статочних христіян у Віндсор місія була щаслпвою подією. Численно приходили вони на місійні вправи рано і вечером, тай багато їх сповідалося, далеко більше, чим у великий піст.

Ми бажаємо ревному Віндсорському парохови і статочним його парохіянам, щоби вони в коротці скінчили величаву Церков. Певно, що до того треба буде жертв тим більше, що в місті запанувало до певної міри безробіття через ограничення робіт у фабриках Форда, тай ізза американських законів, котрі утруднюють легкі колись зносини між Дітройт і Віндсор.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА МІСЯЦЬ ГРУДЕНЬ.

ВІРНІШЕ СВЯТКУВАННЯ НЕДІЛІ ПІСЛЯ ЗАКОНІВ ЦЕРКВИ.

Серед законів, які Бог дав вибраному народови серед громів і лискавиць на горі Синай, є також Закон: Памятай день святий святити. Се отже сам Бог приказує святкувати неділю, і коли Церков дає приказ той сам, вона повторяє і пригадує лиш то, що приказує сам Бог.....

Памятай.... Від сповнювання того Закона залежить благословення для родин і народів. Нарушування його приносить зі собою страшні кари... "Єсли будете ходили дорогою моїх законів і будете заховувати мої заповіди... дам вам дощ у час свій, і земля дасть свої плоди і пільні дерева дадуть свій плід.... і дам вам мир у землі вашій, і заснете і ніхто не буде вас лякати.... і буду вам Бог і ви будете моїми людьми...

А єсли не послухаєте мене... наведу на вас убожество і коросту... і надармо будете сіяти сімена ваші.... і буду карати вас допустами... і зроблю для вас небо немов залізне, і землю вашу немов мідяную... і не дасть земля ваша свого сімени..."

Се слова Бога, що своїх обітниць дотримує.

Бог має право домагатися, щоби в Його честь святкувати день святий. Він має право домагатися, щоб той день святковано так, як Йому подобається... Без конечної причини певільно робити буденних робіт для дороблювання. Робітникови певільно робити без важної причини ні для зиску, ні для перебуття часу.

Треба молитися, особливо іти на Службу Божу, єсли се можливо без надзвичайного труду. В тім случаю треба бути на цілій Службі Божій. Занедбати більшу єї частину се смертельний гріх.

Обставини, в яких жиє наш нарід у Канаді, не позволяють йому бути ві всі неділі і свята на Службі Божій. Для того тим більший є для наших людий обовязок іти до Церкви, коли є відправа. Яке се прокляття стягають на себе наші фармарі, коли відправа є лиш раз у місяць, (і то часом ні), а вони, замість, щоби на Службі Божій бути, стоять на дворі, курять, балакають, на тарах сидять, самі Бога зневажають і згіршення дають молодіжи і дітям...

Ще раз: Яке прокляття вони на себе стягають і на других. Коли так люди роблять, що дивного, що на їх полях ріжні нещастя нищать засіви вже, коли ще не мали часу зійти, і що в душах молодіжи вирабляється ненависть до землі.

Одначе навіть тоді, коли нема в неділю, чи свято відправи, навіть тоді треба святкувати день святий.

Не робити непотрібних робіт, по святочному убратися, більше молитися, чим звичайно, читати побожні книжки.

Серед наших людий може стрінути також, що у свята посилають дітий до школи, бо, кажуть, в дома нема що з ними робити. Є навіть такі, котрі у свято, коли в них є відправа, кажуть дітям іти до школи, бо, так принаймні вони говорять, учитель буде не добрий, або дитині не мож перерывати науки.

Безумні вони... Хай не дивуються, що діти бунтуються проти них, не слухають їх, погорджують ними, бо вони самі дітий до того провадять. Хто допче потами Закон Божий, не може сподіватися сам послуху для себе...

Хай Серце Христове заволодіє над нами... Шануймо день святий, щоби на себе не стягати нещасть Божого прокляття але Боже благословенство. Просім то Серце Пресолодке, щоби Воно простило нам наші провини в сій справі, і щоби перемінило серця тих, що забувають про святий обовязок святкування дня святого.

ГОСТИНА ЇХ ЕКСЦЕЛЄНЦІЇ, МОНСІНЬОРА АНДРЕЯ КАСУЛО, АПОСТОЛЬСЬКОГО ДЕЛЄҐАТА ДЛЯ КАНАДИ І НЮ ФУНДЛЕНД, В УКРАЇНСЬКІЙ ПАРОХІЇ В ЙОРКТОНІ.

Йорктонські Католики мали небувалу нагоду гостити в себе особистого представника Святіщого Отця, Папи Римського. Се була велика подія не тільки для всіх католиків, але для цілого населення враз із протестантами всяких відтінків.

Місцевий журнал, Йорктон Ентерпрайз, пишучи з одушевленням о сій події, каже: "Булоб було можна уявляти

соб', що се був іншого рода гість, чим Князь Католицької Церкви, бож велика товпа народу, що ожидала його приїзду на стації, містила в собі велику скількість протестантів."

Високодостойний Гість прибув до Йорктону в суботу рано з Вінніпегу сіпіарським потягом, до котрого був долучений спеціяльний вагон для Апостольського Делєгата.

Його супроводжали: особистий секретар, Монсіньор Берцоті, Високопреп. о. Н. Олексів, генеральний Вікарій, Всеч. о. Н. Бартман, канцлєр і Монсіньор Блейр, президент Католицького Товариства Поширення.

На стації приняла Його делєгація Йорктонського священства, депутація містової ради з п. Стюартом, посадником міста, на чолі і Січова школа в Йорктоні. Січовики стояли у впоряді, творячи почесний шпалір. На стації привитали Його парох латинської Церкви о. Миллинс і п. Стюарт, мейор міста.

Зі сіпіярської стації поїхали відправити тиху Службу Божу в Англійській Церкві. Тим часом українські діти зі школи Сестер утворили шпалір на вулиці недалеко сіпіяр-

ської стації. Всі вони були повбирані в українські строї і держали в руках довгі, біло-жовті ленти. Коло пів до одинайцятої надїхав автомобілем Апостольський Делєгат. Ціла процесія відпроваджувала його повільно до нашої Церкви. Коло брами Церкви привитали їх Ексцелєнцію торжественно о. Йосиф, ігумен, і в імени парохіян виголосив привітну бесіду п. Олексєвич. Церков була повна людий, хоч се був час надзвичайно пильної роботи, бо фармарі, користаючи з цїпної погоди, мусіло молотити. Апостольський Делєгат заняв місце на спеціяльно приготованім троні коло престола.

В церкві виголосив гарний привіт для Їх Ексцелєнції Впр. о. Олексів, Ґенеральний Вікарий, в імени всіх Українців Йорктонського Дистрикту, Йорктонської парохії і отців Редемптористів. В своїй бесіді з великою похвалою виразилися вони про працю отців Редемптористів, котрі з невимовним самопожертвуванням тілом і душею віддалися праці серед українського народу в Канаді. Подавши короткий перегляд їх праці, Впр. о. Вікарий подякували Їх Ексцелєнції, що зволили відвідати Йорктон.

Опісля Їх Ексцелєнція встали, попросили людий сісти, тай довгою бесідою відповіли на промову Впр. о. Вікарія. В сій бесіді виразили вони своє щастя, що мали нагоду відвідати Українців, що бачили наш нарід в Канаді тай зложили в імя Свят.щого Отця заяву особливного привязання Апостольскої Столиці до нашого народу. При кінці своєї бесіди подякували за привіт Впр. о. Ґен. Вікарія, за ревну працю оо. Редемптористів а особливо за їх жертви, котрі понесли вони для спасення душ нашого народу в Канаді. Заявивши при кінці, що серцем, любовю завше остануться в Йорктоні, хоч за кілька годин мусять виїхати, уділили вони всім присутним Апостольське благословення. З поручення Їх Ексцелєнції Впр. о. Ґен. Вікарий повторили Їх бесіду по українськи і відтак розділили присутним образці на память сих відвідин Апостольского Делєгата.

Поговоривши сердецно з отцями і людьми, Апостольський Делєгат відвідав Монастир і школу наших Сестер.

Ограничений час не дозволив Їм, щоби оглянути докладно цілу місію, між прочим, помимо сильного бажання, не могли Вони відвідати друкарні "Голосу Ізбавителя," а заявили тільки, що друковані публікації для вірних, се серіозне добродійство для їх душ.

Варто зазначити, що протестанти зробили все, що могли, щоби гостину Високодостойного Гостя зробити як найторжественнішою.

Побувши на решті в колегії св. Йосифа, Апостольський Делегат виїхав в приватнім вагоні до Риджайни.

Чортків, дня 14-10--1927.

Слава Ісусу Христу!

Всечеснійші і Високопреподобні Отці,

За Вашу ласкаву память і за 5 примірників "Голосу Ізбавителя," який дістаю вже 3. місяць, найщирійше дякую. Най Вам Найсолодше Серце Ісуса і Пречистої Діви Марії благословить у Вашій тяжкій місійній праці. Мої студенти радо читають "Голос Ізббателя." Один примірник беру для себе, один до парохіяльної бібліотеки, а три розсилаю дальше по галицькій Україні, до тих місточок і сіл, де я ще не давно працював, імено: до місточка Делятина, повіту Надвірнянського, до села Кут, повіту Косівського. Нині посилаю в листі 1 доляр за "Голос Ізбавителя" і дякую за терпеливість. Цього місяця роздаю дітям на карточках катехізмове питанне з відповідію про святого Йосифа, щоби самі вивчились і ще переписали в кількох примірниках, щоб було що другим дати. Вже через 5 літ друкую ручною друкаркою коротенькі молитовки, постанови, пригадки, золоті слова для Української Молоді, а цього місяця друкую дещо про християнську книжку про хосен з христ. книжки і єї вплив на душу. Кілька карточок долучую. Мої діти обовязково вступають перед наукою до Церкви, де відвідують Ісуса в Найсвятійшій Тайні Евхаристії і співають пісні підчас Служби Божої. Часом приходять до мене і читають "Місіонар" і тим способом доповнюють предмет науки св. Релігії, образуючи рівночасно ум, а що важніше серце - душу. Опікуном нашої української молоді є св. Священом. Йосафат взагалі, а опікун приватної укр. гімназ. в Чорткові, де я працюю, є о. Маріян Шашкевич. Цього місяця старався як найбільше поширити христ. кат. лектуру як "Місіонар," "Наш Приятель" і добрі моральні часописи діточі.

Цілую Руки Впреподобних ОО. Місіонарів

О. Дим. Кубаєвич.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Скінчився контест передплатників "Голосу Ізбавителя." З тої нагоди ми сердечно дякуємо всім тим, котрі в нім взяли участь. Одначе надівсе ми виражаємо на от сім місци подяку для тих, котрі позискали вигравки, приобіцяні тим, що здобудуть найбільше передплат.

Першу нагороду в контесті, Машину до шиття, здобув знаний у Вінніпегу пан Дмитро Юськевич, який одержав 95 тисяч голосів.

Другу нагороду контесту: столове начиння до гербати, позискав пан Стефан Паклус з Кліваленд, Огайо. Своєю щирою працею він назбирав 89 тисяч голосів.

Третю нагороду: посріблену цукорничку з ложочками, здобула пані Юлія Нечипор з Кліваленд, Огайо, котра здобула 7 тисяч, пятьсот голосів.

Пані Катарина В. Петришин зі Сиракюз, Ню Йорк, здобула 6 тисяч голосів і одержала четверту нагороду, столовий годинник з французької слонової кости.

П. Николай Мусій з Габбард і п. Йосиф Приїма зі Саскатуну, Саск., здобули то саме число голосів і в нагороду дістануть також четверту нагороду, але грішми.

ПЕРШЕ ЛЬОСУВАННЯ.

1. Вигравка: "Скрипка у Футералі" виграв тикет число 00896, (Розалія Романів з Монмартр, Саск.)
2. Вигравка: "Кодак" виграв тикет число 06281, (Семко Бутковский, Галичина.)
3. Вигравка: "Гітара у Футералі" виграв тикет число 04635, (Кирило Перейма, Гудів, Саск.)
4. Вигравка: "Столовий годинник" виграв тикет число 21601, (Михайло Міхалюк, Секретан, Саск.)

ДРУГЕ ЛЬОСУВАННЯ.

1. Вигравка: "Байсикль" виграв тикет число 24607, (П. П. Роган, Оліфант, Па.)
2. Вигравка: "Грамофон" виграв тикет число 23513, (Пані Анастазія Малиш, Галичина.)
3. Вигравка: "Кишенковий годинник" виграв тикет число 14981, (Никола Мусій Габбард, Саск.)
4. Вигравка: "Люлька у виді цигара" виграв тикет число 43803 (Іван Злотник, Судбури, Онт.)

Щира гратуляція Редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" для всіх тих, котрим спріяло щастя.

Всіх тих, що виграли в контесті і льосуваннях, повідомлено особними листами.

ЦЕРКОВНІ РІЧИ НАШОГО ОБРЯДУ

Таблиця 1.

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG — WINNIPEG, MAN.

ЦІНИ

Гляди на образці Таблиці 1.

53. **Чаші, Ложочки, Дискоси, Звізди, Мировники і инші.**
З. Звізда, лякерована $2.50; золочена $3.50; гравюрована $5.00
Л. Ложочка менша, до кадильниці $1.50
Д. Дароносниця (Бурса до хорих), по .... $10.00 і 12.00
Ч. Чаші, по ціні ..... $12.00, $15.00, $20.00, $25.00, $35.00 $45.00 і вище.
П. Дискос ..... $3.00 і $4.00
М. Мировник, лякерований $3.00; золочений $4.00
Мо. Мале кропило, золочене $3.00
К. Копіє, лякероване $3.50; золочене $4.50

22. **Ліхтарі і Хрести Напрестольні:**
12 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $25.00
14 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $28.00
16 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $30.00
18 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $25.00, $34.00
20 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $30.00, $30.00
Окрім сетів висилаємо хрест і два ліхтарі по $11.25, $13.00, $15.50, $16.75, $18.00 і вище.

23. **Павуки:**
Павук на 6 свічок ..... $22.00; зі шклами $25.00
Павук на 12 свічок ..... $36.00; зі шклами $45.00
Павук на 18 свічок ..... $53.00; зі шклами $63.00
Павук на 24 свічок ..... $70.00; зі шклами $80.00
Павук на 36 свічок ..... $100.00; зі шклами $135.00
Павуки мосяжні, лякеровані і золочені, шкляні і електричні, ціни подамо на бажанє.
Кришталеві призми, дозен по $1.75

24. **Фани,** по ..... $25.00, $30.00, $35.00, $45.00 і $50.00
25. **Напрестольні свічники,** пара по $12.00, $16.00, $20.00
26. **Ляті свічники,** по ціні від ..... $8.00 вище
27. **Монстранції,** по 45.00, 50.00, 60.00, 68.00, 75.00, 82.00, 90.00 долярів і вище.
29. **Патариці,** по ..... $50.00, $60.00, $75.00 і $85.00
30. **Процесійні образи,** по ..... $90.00 і $125.00
31. **Процесійні образи,** по ..... $75.00 і $100.00
32. **Процесійні образи,** по ..... $70.00 і $ 90.00
33. **Берелка для дітей,** по ..... $35.00 і $ 50.00
34. **Кивоти,** ці є по ціні ..... $90.00, $120.00 і $150.00

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG — WINNIPEG, MAN.

ЦЕРКОВНІ РІЧИ НАШОГО ОБРЯДУ
Таблиця 2.

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG — WINNIPEG, MAN.

ЦІНИ
Гляди на образці Таблиці 2.

35. **Цвіти на престіл,** по $8.00 і $12.00; металеві $15.00 і $18.00
36. **Кадильниці,** по ..... $6.00, $8.00, $10.00 і $12.00
37. **Фелони,** по $28.00, $45.00, $55.00, $65.00 $75.00, 90.00 і вище
38. **Чаша, звізда і дискос** ....$18.00 $25.00 $40.00 до $150.00
38. **Чаша, звізда і дискос** .... $18.00, $25.00, $40.00 до $150.00
39. **Дарохранительниця** $35.00, 40.00, $65.00, 75.00
40. **Дарохранительниця** ..... $50.00, $75.00, $85.00, $100.00 і $125.00.
41. **Фани і прапори робимо** на замовлення.
42. **Євангелія,** по $35.00, $50.00, $75.00, $90.00, $100.00 і 125,00
43. **Хоругви,** по ..... $27.00, $35.00, $45.00 і $50.00
44. **Лавки церковні,** ціни подаємо на бажання.
45. **Плащениці,** по ..... $35.00, $50.00, $75.00 і $100.00
46. **Дзвінки,** кращі, з оздобами, по $6.00, $8.00, $12.00
47. **Штучні свічки зі спрінгамп:**
    20 цалів високі, пара ..... $3.35 і $5.25
    Ті самі, декоровані, пара ..... $4.30 і $6.20
    24 цалів високі, білі, пара ..... $4.80 і $5.75
    Ті самі, декоровані, пара ..... $6.25 і 6.75
48. **Дзвінки до престолу,** по ..... $3.50, $4.00 і $5.00
49. **Дзвони церковні,** найлучшої якости, подаємо ціни на бажання.
50. **Всеночник** (Літійник), по ..... $35.00, $45.00 і $50.00
51. **Ампулки** на воду і вино по $1.75, $2.50 і вище.

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG
WINNIPEG MAN.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других організацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, ковертп, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - - Yorkton, Sask.

OFFICE PHONE 4936 RESIDENCE PHONE 5429

WALTER B. O'REGAN

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

709 CANADA BLDG.

SASKATOON, SASK.

Рік 6. Лист за Січень 1938. Ч. 1.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

У Вифлеємі. — Ісус кличе до Себе девятьлітне ангелятко по першім св. Причастю. — Наслідуй Марію. Канадійський Вифлеєм. — Навернувся. — Покора. Розмови о релігії — Послідний образ. — Католицьким світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

В справах, котрі ся відносять до редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" тай до закупня книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
Box 299 – Yorkton, Sask., Canada.

Адреса Отців Місіонарів є:

RUTHENIAN MISSION
BOX 299
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON. :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

ВИЙШЛА З ДРУКУ НОВА КНИЖКА
Під заголовком:
"ЦЕРКОВ УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ"

З під пера о. П. Божика, обіймає 332 сторін. Книжка обіймає 6 цалів ширини і 9 цалів довжини — займаюча і дуже приступно написана.

Цікавість і вартість книжки сама за себе говорить. Замовляйте сейчас бо наклад невеликий.

Ціна одного примірника $1.00

ЗАМОВЛЕННЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ:—
The Redeemer's Voice, Box 299, Yorkton, Sask.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУСМ ЦЕРКВІІ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ГРУНТ. ФАРМІІ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN
YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і гранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в каменп і виливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

КАТАЛЬОГ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Великий Катихизм 3 теми до	1.00
Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набоженство в честь св. Арх. Мих.	5
Набоженство в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для молодих дівчат	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання о Преч. Дівї	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Коляди	15
Памятка для робітників	10
Церковні Пісни з нотами 360 стор.	1.00
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терплячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Лелії	25
Картки до велик. сповіди.	25
Молитва о добрий успіх місії 100 примірників	200
Тропарі воскресні ; т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки висилатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Печатано за дозволом духовної власти

КАЛЄНДАР НА СІЧЕНЬ.

1. **Н. Св. М. Боніфатія**
2. П. Св. Ігнатія Богоносця
3. В. Св. М. Юліяни
4. С. Св. ВМ. Анастазії
5. Ч. Девять Муч. у Криті
6. П. Навечеріє Рождества
7. **С. Рождество Г. Н. І. Х.**
8. **Н. Н. по Рожд. Собор Прсв. Богор. і св. Йосифа**
9. **П. Св. Стефана Первомуч.**
10. В. Св. ММ. в Нікомидії спалених
11. С. Св. Йос., Давида і Якова
12. Ч. Св. М. Анізії і Пр. Зотіка
13. П. Пр. Мелянії
14. **С. Обрізання Г. Н. І. Х. Св. Вас. Вел.**
15. **Н. Н. пер. Просв.** Св. Сильвестра Папи
16. П. Св. Пр. Малахії
17. В. Собор 70 Ап., Прп. Теоктиста
18. С. Навечеріє Богоявлення
19. **Ч. Богоявлення Г. Н. І. Х.**
20. П. † Собор Св. Івана Хрест.
21. С. Пр. Георгія і Емілияна
22. **Н. Н. по Просв.** Св. М. Полієвкта
23. П. Пр. Григ., Дометі. і Маркіяна
24. В. † Пр. Теодозія
25. С. Св. М. Татіяниї і Прп. Евпраксії
26. Ч. Св. Ермила і Стратоніка
27. П. Св. Отців убитих в Синаю
28. С. Пр. Павла і Івана
29. **Н. Н. 32. по Сош. Закхея**
30. П. † Пр. Антонія Вел.
31. В. Св. Атаназ. і Кир.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СІЧЕНЬ.

1. **Н. Нед. Св. Отец. Пер. Рожд.** — **Гл. 4., Єв. 7.** — На літ.: Троп. воск., Троп. Отцем, Сл.: Конд. Отцем, Ін.: конд. Отцем з предпразденства. — Ап. 328, Єв. св. Мат. 1.
6. **П. Навечеріє Рождества.** Літургія св. Вас. В. з Вечернею.
7. **С. Рождество Господа Нашого Ісуса Христа.** — Вся відправа Празника.
8. **Н. Нед. по Рожд. і Собор Прсв. Богородиці.** — **Гл. 5. Єв. утр. 8.** — На літ.: Троп. воск., праз. і Святих, Сл.: Конд. Святих, Ін.: конд. праз. — Все проче Святим.
9. **П. Св. Первом. Стефана.**
14. **С. Обрізання Г. Н. І. Х.** — **Всеночне.** — **Св. Вас. Вел.** Літ. Св. Вас. Вел. — Антиф. повседневні. Троп. Обріз. і Святому, Сл.: Конд. Св., Ін.: Конд. Обріз. Ап. і Св. Обрізанню і Святому.
15. **Н. Нед. перед Просв.** — **Гл. 6., Єв. воск.** — На літ. Троп. воск. і предпр., Сл.: конд. воск, Ін.: конд. предпр. Ап. і Єв. Нед. пред Просв.
18. **С. Навеч. Богояв.** — **Вся по уст. навечерія Рожд.**
19. **Ч. Богоявленія Г. Н. І. Х.** — На утр: Єв. св. Мар. Зач. 30. Вся празнику. — Велике водосвятіє.
22. **Н. Нед. по Просв.** — **Гл. 7., Єв. утр. 10.** — Всьо Неділі по Просв.
29. **Н. Нед. 32. по Сош. Закхея.** — **Гл. 8., Єв. утр. 11.** — Всьо неділі

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік VI. **Лист за Січень** **1928.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Редакція і Адміністрація "Голосу Ізбавителя", желає всім передплатникам, читачам і приятелям свого часопису радісних Свят Різдва Христового і щасливого і веселого Нового Року. Хай Всемилостивий і Єго Пресвята Мати благословлять усіх обильними ласками.

Христос раждається! *Славім Єго!*

У Вифлеємі.

Від Назарета до Вифлеєму є три або чотири дни дороги, коли йти піхотою просто дорогою через рівнину Єзраїл, через гори Самарії і Юдеї, через Джінеу, Бетулію, Сихем, Летонаг, Бетел, Тел-ел-Фут, через Єрусалим і полонину Рефаїм. Безпастанно йдуть туди каравани. Селяни і простолюддя йдуть на піхоту, але все-таки се рідкість, щоби в Юдеї за кождою родиною не йшов осел. Се звірина, що не легко умучиться і мало їсть. Він носить запаси поживи і убрання свого пана. Одним словом, осел, се немов від для бідака в Святій Землі.

Зовсім дороги можна бачити багато людий, що стають коло жерел під якимсь зеленим деревом. В тім порі року, що відповідає нашій зимі, там перепадають зчасти дощі. Подорожні не стають тоді при дорогах, але заходять зі заходом сонця до сіл, де є для караван захисти, котрі називаються каравансерай. Рано, як тільки зазоріє, подорожні забираються далі, співаючи псалми, в котрих говориться про Єрусалим і про дім Божий і так поступенно доходять аж до Єрусалиму і до цілі своєї подорожі.

Так подорожували також Йосиф і Марія разом з тими, що по приказу цісаря Августа також ішли до Вифлеєму або до іншої жидівської місцевости.

Вифлеєм лежить зо дві милі на полудне від Єрусалиму за полониною Рефаїм, в самій середині Юдейських гір.

Міточко є положене на вершку двох горбків, що злучені зі собою долиною і так разом виглядають на подобу місяцьного серпанка. Навкруги є глибокі долини. Серед на долина, що находиться між вершками згаданих двох горбків і що називається Уаді ел Карубел, має стрімкі стіни. На споді довкруги долини є мури, що як сходи посувають в гору і роблять долину подібною до великого, зеленого амфітеатру, обсипаного виноградниками, оливнями і фіговими садами. Небозвід, що зі заходу і сходу є замкнений Вифлеємськими горами, отвирається пребарним краєвидом на північ і на полудне. Се там є то поле, про котре згадує старозавітна книга Рут, де Рут, що прийшла з Моавської землі, збирала на полі колосся, яке за собою зістававши женці. Недалеко відти є горбок, на котрім стелиться село Бейт-Сау, де Вооз мав свої посілости. Ще далі видно пустиню Юдейську, з горами голими, піщуватими, подібними до великих громад попелу. Ціла та околиця заллята сіяючими лучами сонця, але на спрагненій землі не видно ні зеленої билинки. Ззаду, по другім боці, в пропасти, над котрою гей мурами пнеся синява і фіолетна маса Моавських скал, укриває свої голубі води Мертве море. На полудні видно самітну, стіжковату гору: се є Іродіон, де старий король Ірод хотів бути похований, щоб там спати вічним сном.

Так виглядає той малий край, де народився Давид, і де до нині тиснуться його потомки.

В домах є повно народу. Сільський хан, або як каже святий Лука: гостинниця, є вщент набитий. Коли Марія і Йосиф надійшли, то вже для них не було місця. Вони мусіли шукати захисту в сусідній печері, яких можна стрінути багато на збічках вапнистих гір. Одна з них називалася вертеп або стайня. Вона лежала на краю землі в напрямі Хеврону і служила за сховок для звірят. Туда зайшли наші подорожні, що не могли знайти ніде захисту. Там, в тім біднім, нужденнім захисті, мав ся народити Син Давида. Той, про котрого Ангел звістив Матері, що Він Святий, Син Божий, наслідник вічного трону. Сю, найважнішу в цілій історії людства подію, Євангеліє переказує лиш кількома словами, що переражають своєю взнесшою простотою, гей би там інше о народження останнього вифлеємського бідака: І сталося, коли там були, сповнили ся дні родити їй. І породила свого сина первенця і повила Його пеленами і положила Його в ясла, бо не було для них місця в господі.

Тота, що Дівою Зачала свого Сина, Дівою і породила його. Євангеліє дає се пізнати. Вона не відчувала ні слабостий ні болю наших материй. Вона сама бере свою дитину, Вона сама кладе ї в ясла. Християнська віра падає

на коліна перед сею Невістою тай дитятем, що спочиває в Її обняттях. Перед Нимц вона навчилася лагідности, у-

боротси, пожертвования. „Два тисячі літ християнський світ на них глядить, і завше той чудовий образ є для нього повий, завше він свіжим жерелом сили і чарівної краси.

Се сталося в місяці грудні, в місяці Тебет після жидів

ського календаря. Ніхто про се не знав. Свідками той чудної події були тільки Марія і Йосиф. Сяяче місточко навіть не думає, не підозріває рождества Того, Котрий мав його наділити безсмертною славою. Але над опущеною вечорою палає віддихом Божої любови Дух Святий. Він приведе сюди вибраних душ.

Від Нього залежить усе. Тої, котрих Він просвічує, бачуть, тоті, котрих Він кличе, чують, тоті, котрих Він не зворушить, остануться бездушними у своїй совісти і своїй темноті. У стіп Вифлеєму, троха поза Бейт-Саур, на рівнині, де колись Вооз мав свої поля ячменю і пшениці, де колись Рут Моавська збирала колосся, пастирі стерегли свої стада.

На Сході пастирі, се найнища частина населення. Се слуги слугів. Властитель ніль там не працює. Він має орачів, робітників і пастухів своїх стад. Ще нині можна бачити тих пастухів східних. На голові мають вони чорну, звисаючу ззаду хустину, немов завой, на плечах овечу скіру, з ногами босими або в нужденних сандалах, з малою дубовою або сикоморовою палицею в руці. З дня на день вечером вони встають тай сі лягають довкруги великих огнів. Коли тільки зачнуть перепадувати перші дощі, земля зараз укривається зеленню, на котрій пастухи пасуть свої стада.

І ось: Коли Пастирі з Бейт-Саур чували, небесне світло їх заляло. Перелякані побачили вони стоячого недалеко ангела:

"Не бійтеся," сказав він до них, "бо се звіщаю вам вешку радість, котра буде всім людям: Що народився вам сього дня Спас, котрий є Христос Господь в місті Давида. І се вам знак: Знайдете дитя повите пеленами і лежаче в яслах."

І в тій хвилі на небі загомоніли могутні голоси. Ціла армія духів, разом з ангелом, співала хвалу Богу тай кликала: "Слава на висоті Богу і на землі мир людям доброї волі."

Божественний світ тремтить із радости над народженням Ісуса. Нічого не діється на сім земськім світі, що не було б відгомоном небесних і таїнственних причин. Ціла будучність, ціле таїнство вертепу міститься в сих двох словах, що наповнять простір і час: Слава і мир, слава Богу, мир людям. Від сеї хвилі земля, що запізнавала Бога, має сина, котрий нас навчить знати Імя Бога тай збудує Його

Царство. Людство, що потопало тільки в звірячій боротьбі о існування, пізнасть закон мира, бо від той хвилі буде підлягати закону любови.

Ангели віддалилися і зникли з неба. А пастирі заговорили до себе: "Ходім до Вифлеєму і подивімся на се слово, що сталося, котре нам явив Господь.

З поспіхом вони прийшли і знайшли Марію і Йосифа тай новонароджене дитя у вертепі.

Коли побачили Його, зрозуміли те, що сказав їм був ангел про Дитя.

Душі прості і просвічені Богом, мають пронизаючий зір. Вони відгадують то, що мудреці з цілою своєю фільозофією не є в стані зрозуміти. Тільки віра знає Бога і Його заміри, — розум хоче їх тільки з висока розбирати; таїнства віри ген усуваються перед ним і осміплюють його. Розум хотів би, щоби вони перед ним зігнулися тай далися змістити в його ограниченім думанню і вкінці він доходить до того, що він їх лиш або перечить, або перекручує і ослаблює в їх значінню.

Пастирі вернули назад до своїх стад і розказували все, що бачили. На їх оповідання всі чудувалися і прославляли і хвалили Бога. Одначе здається, що покірні пастухи своїм оповіданням не змінили нічого в мирі і покорі Ісусового вертепу. Він остався незнаним зі своєю Матірю і св. Йосифом. Але Марія переховувала в своїм серцю все, що чула. Так, як всі Матері, вона любила про се думати як про золоті спомини, вона на ті спомини любила глядіти немов у отворену книгу, яку з ніжною любовю раз по раз прочитувала.

Поле, де пастухи пасли свої стада, стоїть до тепер. Кождої зими тепер так само, як в часах Ісуса, пасуться там стада під оливними деревами, на землі, на котрій зеленіються ті самі луги, цвитуть ті самі цвіти. Тай не забуто там і памятної події. У Різдвяний вечір Вифлеємляне біжуть до руїн, що лишилися з Церкви святої Єлени і в папів засипаній печері молятся до пастирів з Бейт-Саур, своїх предків, котрі були першими апостолами.

І юрба невіст з головами накритими білими завоями, сидячих на мурах зруйнованих, в тіни оливних дерев, вглядає немов ті таїнственні Єства, що співом звіщали прихід Спасителя.

З життя Ісуса Христа о. Дідон.

Ісус Кличе до Себе Девятьлітне Ангелятко по Першім Св. Причастю.

Одного дня покликали о. Івана Дунна, американського Католицького священика, до протестантського єпископа в Філядельфії. Це не мало здивувало о. Івана, бо знав, що той єпископ є завзятим ворогом Риму. Однак, думаючи, що тут ходить о якусь католицьку служницю, взяв зі собою Найєв. Тайни і пінпов. Коли він прийшов до єпископа, завели його до богато уладженої кімнати, де на ліжочку сторчала девятьлітна дитина. З виразу лиця можна було вичитати близьку смерть. Була це дівчинка надзвичайно на свій вік розвинена, розумна. Її родичі за нею впрост гинули.

До тепер була все здорова. Окружена особливою печалівістю матери, зростала вона серед достатку й вигоди, якби призначена на це, щоби в своїм житю не зазнати ні смутку, ні терпіння. Та мимо того ця ніжно вилекана, мила донечка нараз повалилася як стрілою поцілена пташка:

Якась дивна недуга, гейби яка таїственна сердечна рана, зїдала її здоровля; вона никнула на очах і поволи зближалася до гробу. Найєпосібніші лікарі не були в силі відкрити причини цеї смертельної недуги. Дивна річ! казали вони собі: вона не має ніякої слабости, не видно слідів ніякої недуги: це цвітка, що вяне на пни, а не знати, чому...

Аж раз домашний лікар підхопив з уст матери одно слово, що було для нього світляним лучем. Ото жена цего протестантського єпископа закликала з осо-

бливим огірченням: "Ах! та служниця папістка!" Лікар просив сейчас о вияснення цих слів; він заявив матери, що має право жадати відповіди, коли від нього домагаються, щоби в який спосіб означив стан і рід недуги, та як цю хоробу лічити.

Нещаслива жінка довго вагалася; вкінци ридаючи свій плач, от так стала вона оповідати: "Ми зробили були раз непростимий, перезсудний крок; ото ми взяли на служницю одну ірляндську дівчину, католичку. Одного дня, коли то вона йшла на прохід з моєю маленькою Сеною, — так звалася хора, —вона вступила з нею до католицької церкви і то в хвили, коли там священик уділяв благословення святими Тайнами.

Моя люба дитина так живо перенялася тоді величавістю освітлення, що з того дня, я не знаю чому, зачала скучати і що хвилі просити, щоби вернути до цеї церкви.

Лоси була послушна і побожна; з того часу стала вперта і неможе було сї змусити, щоби брала участь в молитвах і читаннях нашої церкви. Розуміється, ту невірну служачу ми сейчас відправили; а бідну дитину, жертву дияволської, підлої роботи тої служниці, ми окружили найліпшими впливами; та дарма; зло було вже довершене, вже було запізно. Від тої події дитина стала нидіти через ту церемонію тих папістів; моїй бідній доночці не сходило з голови те, що бачила там в тій церкві, і ця упряма гадка, ця ідея фікс є причиною втрати сї здоровля і привела сї до цего стану, в якім сї тепер находите."

Лікар довго не надумувався: він приказав сейчас приклікати до малої хорої католицького священика, а назначив о. Дунна, бо його знав. Мимо опору матери покликано священика.

Лікар був протестантом; та мимо цего він був того переконання, що не треба вмираючій нічого відмовити; з другої сторони він думав, що священик буде робити

якісь зверхні обряди, церемонії, а це, ділаючи на дитячу уяву хорої, може спричинити щасливі наслідки. Тому він навіть не відходив, але станув в порозі, щоби приглядатися тому, що ся стане. Але якеж його було зачудування, коли зобачив, що скоро лиш священик увійшов до кімнати, то хора в одній хвили, якби порушена якоюсь силою зірвалася з ліжка, вмить піднеслася, звернула до священика зложені руки і очи ясніючі радістю та заклікала голосом дрожачим зі зворушення а заразом повним утіхи: "Приносите мені мого Господа! О, я не хотіла відходити без Нього!"

О. Дунно заскочений цим, затримався. Його зачудования було не менше від подиву лікаря. Він старався втихомирити дитіну; та вона, витягаючи свої виходні, прозрачні рученята в сторону грудей священика, де крилися Найсв. Тайни, заклікала з неописаною живістю: "Він є там."

Отець завдав сї кілька питань; ще більше здивувався, коли переконався, що ця молоденька дитина совершенно знала все, що відноситься до великого таїства Божої любови.

— "Дорогий Отче, заклікав лікар, котрого вид цеї цілої події зовсім захопив, — звольте заспокоїти бажання дитини, бо сї життя в небезпеці." —

І священик здавав собі справу з цілого цего положення; він не вагався ані хвилини. Він провів хорій чувства совершенного жалю і любови; вона повторяла їх з цілої своєї невинної душі; потім приняла свого Бога до серця, а відтак з небесним усміхом на лиці, солодко, тихонько склонила головку і поклалася назад на постіль. О. Дунн уділив сї ще благословення і дорогеньке ангелятко взлетіло до раю.

В протестантськім краю, в хаті, де все звичайно противиться ласці вибрання, Ісус Цар чистих і любляних душ знайшов прекрасну цвітку для Свого Небесного огородця.

Наслідуй Марію.

Св. Августин подає гарний спосіб, як почитати святих; він радить, щоби ми святкуючи їх празники, старалися рівночасно наслідувати їх мужність, їх чесноти. Цей великий Учитель каже, що на земли лиш ті добре почитають святих, котрі стараються іти за їх примірами. Празники, які церков установила в память мучеників, повинні бути для нас неначе заохотами мучеництва. Се каже св. Августин: **"Празники мучеників є науками мучеництв."**

Застосуймо ці слова до Марії. І в почитанню Марії ми не можемо лішше оживити нашої набожности до Божої Матери, ми не можемо здіяти сеї набожности більше основної, як через се, що будемо вірно й стало наслідувати Її чесноти.

***

Се, в чім нам треба наслідувати Пречисту Діву, се святість Її життя. Спитаєш, як Пресвята Діва може бути для нас приміром? Певно, що мильнбися той, хто би хотів наслідувати Марію в особливших і надзвичайших ласках, які Вона дістала від Бога. Якраз тому, що сі ласки є особливші, надзвичайні, Бог не хоче їх нам уділяти, а бажати тих надзвичайних ласк, се булоби кушення Бога. Ми не можемо наслідувати

Марії в Її наземській гідности, в Її славних привілеях, якими обдарував Її Бог тому, що вибрав Її на Матір Свого Сина.

Подивляймо всі чудесні ласки в життю Марії, від Її Непорочного Зачаття, аж до Успення і Її в небі прославлення; узнаваймо в усіх цих чудах велич Божої всемогучости, котра все те зділала; нехай в нашому серцю зродять ся чувства любови, пошани й почитання для Тої, на яку Всевишний зволив глянути; однак сі всі чуда зовсім не можуть бути для нас правилом, бо се все понад наші сили. Так отже не сі особливші ласки, не се вивишення Марії маємо наслідувати, але Її святість життя. Так, повнота Її святости, совершенність Її святости, витревалість, незмінна сталість Її святости, ото основи поучення для нас, ото предмети для наших застанов, приміри наслідування.

***

Наслідуймо Марію в повноті Її святости. Так, Божа Мати посідала сю повноту, бо як слушно замічає св. Амврозий, з Марією не було так, як з иншими душами; инші душі визначаються лиш деякими чесноти, до сих чеснот они ограничаються, і в них лежить вся їх заслуга. Не так у Марії: розважаймо життя сеї Божої Матери, а переконаємося, що вона є загальною наукою всіх чеснот для всіх станів. **"Такою була Марія, що Її одної життє є наукою для всіх."** В своїм поступованню наслідуймо життя Марії і вчімся бути вірними взглядом Бога, справедливими і повними любови для ближнього, а взглядом себе: вирікаймося себе, уважаймо на себе.

Ти, христіянська дівчино, навчившися від Марії сего, що ти так мало старасти ся пізнати, а що пречінь так уважне, щоби ти зрозуміла, а іменно, щоби забезпечити невинність своєї душі, і сей дорогий неоцінений скарб непорочного дівництва: тому ти будеш втікати перед

деякими світськими товариствами; ти будеш все недовірять свому серцю, не позволиш, щоби до нього ввійшло яке небезпечне чувство; ти будеш панувати над своїми змислами, забороняш їм всяку свободу не лиш гріховну, але й небезпечну; ти в усіх справах будеш повздержлива, скромна, мудра, як-же лицює твому станови, бо се найгарніша прикраса дівиці: невинність, скромність.

Ви, батьки й матери, глядячи на взір Марії, навчитеся, як уладити свої родини; як заховати в них порядок і побожність; як виховувати свої діти не на ваш лад, так як вам подобається, але так, як Богу подобається; ви будете виховувати свої діти не для себе, не для своєї потіхи, але для Бога і для Божої слави; навчитеся, як свої діти Богу посвятити, як з них Йому зробити жертву.

У всіх справах, в усіх обставинах нашого життя, Марія може бути для нас взором і проводом; у повodженнях і в противностях, так у вивисшенню, як і пониженню, чи треба ділати, чи терпіти, чи приказувати, чи слухати, чи молитися, чи працювати, чи сповнювати обовязки громадянського життя, чи християнського життя, чи ходить о Божі права, чи о людські, де би ми не були, щоби не треба було нам робити, всюда життя Марії стає перед нами, щоби нас учити своїм приміром. Дійсно **"такою була Марія, що Єї одної життя є наукою для всіх."**

***

Наслідуймо Марію в совершенстві Єї святости. Та святість у Марії була так велика, що вона перевисшила всяку святість, кромі святости Бога. Так високо взнеслася Вона через свою вірність Божій ласці. Може скажеш, що тому, що святість Марії так совершенна, годі нам Єї наслідувати? На се відповім, що Ісус Христос також хоче, щоби Його наслідувати.

а проціпь Він, яко Бог, безконечно святіший від Марії: Христос хоче, щоби ми наслідували Його Отця, щоби ми були совершені як Його Отець **"Будьте отже совершеними, як і ваш Отець небесний є совершений."** Певно, ми не дістали наперед таких ласк, які отримала Марія, і тому ми не можемо надіятися, щоби ми могли осягнути се совершенство, яке посідала Марія. Однак ми можемо до святости Марії більше або менше наближитися. Так, дивлячися на Марію, на Єї горячу побожність, ми можемо збудитися з нашої духовної оспалости, з нашої озяблости і недбалости в сповнюванню наших звичайних релігійних вправ, ми можемо бути ревнішими в молитві, в приниманню св. Тайн. Дивлячися на Марію, Єї любов до Бога, ми будемо соромитися нашої байдужности взглядом Бога, ми запалимо в своїх серцях новий огонь Божої любови. Дивлячись на Марію, як Она ревно Богу служила, мужно терпіла, глубоко впокорялась, все лиш для Бога жила, ми спізнаємо свої слабости, як ми вражливі на прикрости, як ми шукаємо в своїх ділах пустої слави, як ми горді, а вид наших блудів заохотить нас до боюби з ними, до поправи. Таким чином, хоч ми не дійдемо до Єї совершенства, але вступаючи в Єї сліди, ми зближимося в святости до Неї.

***

Вкінци наслідуймо Марію в Єї витревалости і незмінній сталости Єї святости. Нині Марія в небі, тішиться безконечною славою: Вона ясніє понад всіми святими. А чому Вона нині Преевята? Бо Єї життя на земли було все святе, або радше сказати, було з дня на день все святіше через безнастанний і все новий взріст Єї заслуг. Колиб ми наслідували Марію в усім иншім, а в сій Єї витревалости не наслідували, то все проче, хоч як булоб оно велике, навіть героїчне, не принесловби нам хісна, бо, як каже св. Єронім, Бог

вінчає християн не так за почини добрих діл, як за їх конець. Так отже нам треба мати заєдно перед очима сей знаменитий взорець, примір, який дає нам Марія через свою святість, і то святість повну, святість взнеслу, совершенну, святість трівку, сталу. От над чим ми повинні застановлятися, розважати, до чого ми повинні прикладатися, наколи хочемо бути дійсно набожними до Божої Матери. Нам не брак нераз ревности, коли ходить о те, щоби славити Марію, боронити Її привилеїв, нам не бракує навіть ревности в сповнюванню деяких побожних діл, у відмовлюванню молитов в честь Марії. Се все є добре і похвальне; ми навіть в сім досить вірні, бо то нас не коштує много. Але коли ходить о се, щоби наслідувати Марію, наслідувати сю Діву в Її непорочній чистоті і удбалости сю чесноту заховати; наслідувати Її в униканню світа, в самовідреченню, в відірванню серця від земських привязань, в Її сліпім послусі, в сповнюванню Божої волі, у великодушности в терпінях, в умертвленню змислів, в ревности в молитві, одним словом у всім, що усвячує, то се лякає нашу природу, бо в тім треба борби, в тім треба труду. А впрочім нич не подобаєсь так Божій Матери, як старання наслідувати Її життя, Її святість. В сім основуєсь правдива набожність до небесної Цариці. (За Бурдалю.)

Молитва. О Пренепорочна, Приснодіво Маріє! Молися за нами до Господа, проси Його через своє Непорочне Зачаття, щоби нас захоронив від усякого блуду, а передусім від смертельного гріха. Моли Господа, о наша Пані, наша Люба Ненько, Ти, що єси вся совершена, вся чиста, моли Господа, Творця і жерело всякої чистоти, щоби ми могли служити Йому чистим серцем і так подобатися Його Божому Величеству. Амінь.

Канадійський Вифлеєм.

Мій Боже, чому то на тім світі нема радости без тіни смутку... Святий Вечер, Рождество Христове, таж се велика, чиста одна радість... У мене, друже, вона затроєна. Затроєна болем, холодом смерти, трівогою трозячих нещасть... Той біль тихий, лагідний, але глибокий вертає до моєї душі кождого року з сим гарним празником. Він не нищить чудових вражінь великого таїнства Воплочення Божого Сина, душа проти того болю не бунтується, але йде близше, приступає що-раз тісніще до Того Дитяти Предвічного, щоби в Його Рождестві шукати потіхи для свого болю.

Чи простиш мені, приятелю, що звірюся тобі з моїм болем, що твою радість заслоню тонкою хмаркою суму?... Не бійся... Може зразу се тобі буде неприємно, але не бійся, той тихий біль отворить тобі образ, якого ти до тепер може ще не бачив...

....

Вифлеєм... Глибока ніч зі своїми безмірними таїнствами. Всюда спокійно, тихо... Тисячі і тисячі людий спочивають спокійним сном. Ніхто не підозріває, що в тій хвилі небо, котрого жадне око не виділо, про котре ухо не чуло, котрого ніхто не в силі собі уявити, що то небо отвирає свої брами для землі...: Без шуму, тихо, спокійно, бо

там, де працює Бог, там нема великого шуму. Його діланння, се немов легкий вітрець...

Там, у печері лежить на соломі дитя... Мале, дрожаче, голодне і плаче, як усі діти...

Ходім туди, приятелю... Се не трудне. Думкою легко перелетіти нам 19 соток літ взад. Вифлеємська подія через се не стає менше правдивою, ні менше дійсною.

Ходім... Ось, темна печера. Щаслива Мати сама обвиває Дитину і кладе на соломі... Такий гарний сей образ, але на перший погляд звичайний... А прецінь, цілий той образ при своїй простоті поражає, осліплює душу своєю безмірною величію.

. . . . . .

Чи не здається тобі, що той вертеп, що він безсмертний, у часі і просторі... Що він своєю силою обнимає всю минувшість і будучність, що він сягає у висоти неба і всі глибини буття?...

Тота всесвітна, що ізза свого безміру вихвачується напним змієлам, се також вертеп... Немов дитя лежить в ній Сотворитель... Коло Нього повно бистрого життя... Але для Нього величезний загал людий немов спить, навіть не підозріває, що Він, Вічний, Всемогучий Бог, ось-тут близько, близенько... бо в Нім ми жиємо, в Нім рухаємося, в Нім ми є.

. . . . . .

Є тим вертепом і наша країна, велика, північна Америка, холодна, зимна... І тут жиє Той Сам Бог, володіє світами, всесвітною, але тихо, спокійно, гей плачучи у великій любові, гей тото Дитя-Бог у Вифлеємі...

Загал людий спить... Вони знають, що десь там має бути Бог, але не думають о сім, щоби Його шукати, Йому віддати честь... Звичайне, буденне життя, різні, преріжні справи занимають їх уми, у них нема ні часу, ні охоти, щоби турбуватися тим, де Він є, і чого Він бажає.

Кипить життя.... Життя товариське, життя громадське, життя політичне, життя наукове — що дивніще: навіть життя релігійне-ніби... але для Бога те життя спить...

Наше життя під цю хвилю стоїть під знамям погорди, бунту проти Бога-Дитяти... Се приємно, зісти "святу" вечеру, заспівати собі наші гарні коляди, навіть до церкви піти на Різдво, але се є також усе... Шукати далі, піти до

Христа, розуміти Його, перейнятися Його засадами, одним словом: вірити в Христа і жити Його життям, се нечуване серед великої маси людий...

Се дивне, болюче...

. . . . . .

Тим болючіше, що се є також вірний образ великої частини нашого населення в Канаді і Америці...

Образ подібний до того, що діялося два тисячі літ тому. Славити Бога, багато людий, котрими світ погорджує, о яких він забув, так, як і тоді світ не знав про пастухів, богато тих людий люблять, сердечно люблять Ісуса Христа. Ні Канада, ні Америка зі своїм зінсуттям та зі своїми посіпаками Ірода, не потрафили їм вирвати зі серця віру і любов до Бога-Дитяти...

Але є багато нещасних, забутих, що ненавидять Його. Для їх ненависти, для їх заздрости, для їх неугасимої жажди тілесного добробуту, котрого життя їм відмовило, для них Христос, Бог-Дитя, бідний, забутий, терплячий голод і холод, є незносним тягарем. Їх пагодуй, їм дай забави, розкоші, більше вони не бажають.

Ще більше таких, що й думати про се Дитя не хочуть. Вони мають спокійне життя, добре можуть наїстися, напитися, жінка є здорова, діти здорові.... чого їм більше треба, і що їм думати про Бога-Дитя... Їм і на думку не сміє прийти, що їх життя це є повне, що в нім є страшна, порожна пропасть, над котрою вони замикають очи.

Є і вчені... Для них се час від часу цікава подія, Народження Спасителя... Вони будуть над Ним стояти, оглядати Його, може і подивляти Його, але на тім і кінчиться. Для їх вчених голов се справа занадто маловажна, Дитя-Бог, щоби над нею тратити свій розум... Сліпі вони... Чи думав ти, приятелю, часом про се, як десь там гляділи на то Боже Дитя віл і осел, о котрих так багато співають наші коляди... Той віл і осел не перевелися також... Бож є багато людий, що забули за своє високе достоїнство Божих дітий, відпхали від себе світло ума, віру, і стали подібними до німої звірини, гарної може навіть спосібної, інтелігентної, але все-таки звірини... Глядять на таїнства віри своїми очима, як той віл і осел, але не розуміють більше, як ті звірята...

Але се, що найболючіше, се те, що Бог-Дитя стає незрозумілим навіть для чистих сердець дітий...

Канада, зі своїм способом виховування, зі своїми без релігійними школами, зі своїм браком священиків і Церквий і зі своїм браком родичів свідомих у правдах віри, приводить на світ дітий, для котрих Бог-Дитя вкоротці буде справою цілком байдужною...

Ми бачимо вже, як ті діти будуть виглядати, бо деякі вже виросли і працюють серед людий...

Не є вони безбожники, ні... Принаймні не такі, що кажуть, що Бога нема, і що Його нетреба... Але також не є вірючими, просвіченими у своїй вірі... Вчитися, бавитїся, заробляти гроші, занимати ся своїм бізнесом, се їх ціле життя... У справах віри вони темні... Їх віра, се віра протестантів.... Троха якогось мяккого, солодкавого серця для Бога, але жадна відвага, жадна ревність для правди, жаден висилок, щоби обняти Бога цілим розумом і цілим серцем.....

. . . . . .

Як колись наші потомки тут будуть святкувати Рождество?... Чи може так, як деякі тепер уже святкують? наїстися мяса індика, добре випити, зробити собі "гуд таїм," піти на танці?...

Коби се було лиш кошмарним сном, що ніколи не здійсниться...

А все-ж, не бійся... Два тисячі літ тому світ упав на коліна перед тим Дитятем.... Впаде і колись... Бо се Дитя Предвічний Бог.

Лож говорять ті, що кажуть, що вони переконані, що нема Бога; бо хоч у день так говорять, але в ночі сумніваються.

Сенека.

Єслиби хтось сказав сим нещасним проклятим, що вже так давно є в пеклі, що коло брами пекла поставлять священика, і що вистачить вийти, щоби сповідатися, чи думаєте, що лишився би там хоч би і один тільки? Навіть найстрашніші проступники не боялибся сказати свої гріхи, хоч би і перед цілим світом.

Св. Іван Вяней.

Навернувся.

Яка то гарна ніч сього року. Навіть старі люди не памятають, щоби котрого року небо в ночі було таке ясне, сіяюче. Під поцілуями білого світла міліонів звізд, земля відповідала струями іскор, що мигтіли тисячними барвами на чистім снігу. Се було рано, раненько. Морозний воздух дрожав під звуками дзвонів, що радісно кликали вірних на різдвяну відправу до церкви. Тут і там видно було, як тихенько, але бистро пбсувалися сани тих, котрі приїздали з околиці.

. . . . . .

Багато людий їшло до церкви... Але попереду всіх спішив якийсь мущина, сам, сумний, задуманий... Всі його знали і бачучи його шепотіли одні до других: дивіть но, то Іван Кравець... байбельник... Чи він може навернувся?... Дивіть, він іде також до церкви!?!

Справді... Як-раз десять літ минало від того часу, як Іван був посварився зі священиком і церковними тростами тай заклявся, що ногою не вступить більше до церкви. Зразу опісля він став ходити, так як се звичайно буває, до свящтупів... Та се йому недавало спокою... Він відчував більше, чим розумів, що то всьо є комедія, фалшивий і здрадливий патріотизм... Тупа, сліпа ненависть темних одиниць, що ніколи не були добрими христіянами, але за то були безмірно горді їзза своєї глупоти, не могла йому дати спокою... За то більше притягала його до себе секта байбельників... Се було таке нове... тоті байбельники виглядали такі добрі... ніби не сварилися, багато говорили побожно, співали ... суботу святкували, бо так ніби казали їм їх проповідники... і багато ще іншого нового... то

всьо його принаджувало... Він пішов до них... В сій хвилі він пригадав собі зі соромом, як він навіть ліз у воду... як "хрестив" його якийсь там апостат, що вже давно ріжними вірами гандлював.... Десять років, довгих десять років чорт держав його в своїх пазурах нещасного.... І подумати собі, що колись, бувало, Іван плакав з радости, коли тільки подивився на вертеп і на малє Дитя Ісуса.... Тай не без борби так було... Кождого року торжественний настрій Різдва, спомин щасливих, минулих літ, давні звичаї кликали його сильно назад, до церкви, яку він покинув. Через десять літ з гордости і боязни перед насмішками людий уперто він опирався Божому голосови, викидам совісти тай просьбам своєї побожної жени, своїх родичів і одинокої дитини...

Нині Святий Вечер.

Він бачив, як вони плакали. Жінка мусіла лишитися в дома, бо була хора... дуже хора... Гадка про мужа, що йшов дорогою прокляття, мучила її невисказаним болем... Маруся, дитина, се розуміла... По вечері у святий вечер, приступила до ліжка хорої і сказала: "Мамцю, єслиб я могла нині піти до церкви, мені здається, що Дитятко Ісус би мене вислухало, і що тато би повернувся." "Ах, дитино," відповіла мати, "але хто піде з тобою... Я певно вже ніколи не піду з тобою до церкви на Різдво." — "Та тато би могли піти..." "Тато?! Дитино, чи ти не знаєш, що тато бридяться церквою, навіть перехреститися не хочуть... Що-ж ти, дитино, думаєш..." — "Я буду пробувала намовити їх, щоби пішли." — "О, я сама би дуже хотіла, щоби вони пішли, але боюся, що твої просьби будуть даремні."

Коли дитина попросила тата, щоби з нею пішов до церкви, він розлостився і назвав її дурною. Він злостився, бо совість йому не давала спокою... Але вкінці пішов, тілько сказав дівчині, щоби пішла троха наперід...

В сій хвилі він поспішав за нею, обминаючи других людий, бо йому було стидно...

.....

По десятьох літах в його ушах загомонів знова той чудовий спів сотоk голосів, що з певністю і могутньою силою співали: С нами Бог, разумійте язици, і покаряйтеся яко с нами Бог... З невимовним чаром ті слова лагідно, але сильно продиралися в глибину його душі... Геть спрагнений глядів він з жаждою на цілу відправу...

Надійшла хвила Святого Причастя... Майже всі приступали до Причастя... Всі навколо нього приступили до Святої трапези, і Маруся пішла... Він остався сам. Та самота зробила на нього надзвичайно дивне враження...

Тим часом Маруся запричащалася, приняла Ісуса Дитя до свого серця і що раз горячіще молилася о навернення тата. Коло неї батько, байбельник, що готов був опиратися навіть, єслиб усі люди, зібрані в церкві, молили його, щоби він навернувся, упадав під страшним тягарем самоти, в якій зіставили його сусіди; йому стало страшно.

Дитинячі спомини з повною силою запанували над його душею, він впав на коліна і з його грудий стало виходити тяжке, придушене ридання. Маруся побачила як батько впали на коліна. Він схилився до неї і вона почула слова: "Дитино, Марусю, поможи мені, ратуй мене. Заклич священика, який я негідний... безмірно негідний!... Священика!... Священика!!!"

Маруся старалася успокоїти нещасного батька... По відправі попросила священика, і рано Іван вернув до дому навернений....

А Маруся тихенько пішла в куток хати і на колінах дякувала Матері Божій з Божественним Дитятем на руках. За навернення тата.

Покора.

"Покора"... Слово дивне. Мало таких, що його розуміють і через те і часто зненавиджене...

Ангельский Учитель, святий Тома, після своєго звичаю говорить у свій, точний і ясний спосіб, також про покору. Після нього покора, се є чеснота, добра привичка, що схиляє чоловіка до того, щоби не взносився в неумірковані способ до високих річий.

Противно гордість, се є вада, злий нахил, до того, щоби ставляти себе вище понад те, чим чоловік дійсно є.

Гордість, додає він далі, бажає вивисшення понад міру, поставлену здоровим розумом. Коли хто добре розуміє ті пояснення, то й не трудно буде йому розуміти з того всього, що покора сущно опирається на правді, гордість виключно на блуді і уроєнню.

Щоби душа не пхалася неуміркованo до високих річий, щоби чоловік не уважав себе в суперечь здоровому розуму чимось більшим, чим він дійсно є, він мусить знати і хотіти занимати як-раз те місце, що йому належиться в очах Бога, Найвищої і Непомильної Правди. Для того також покора опирається головно, після науки святого Томи, на тім, що би повинуватися Богу з тою пошаною, яка Йому належиться, як безконечному Єству. Тільки ся пошана дасть чоловікови силу, потрібну до того, щоби здушувати зухвалість своєї гордости, і щоби не приписувати собі нічого понад те, що йому належиться після місця, яке він дістав від Бога.

І так покора, оперта на правді, не понижає чоловіка, бо піддає його властиво тільки Богу. Наколи ще понад те приказує піддатися чоловікови, то тільки зі згляду на Бога тай на пошану, що належиться Його Божому Величеству.

Тут є місце на се, щоби запитати себе самого, де є те місце, що дійсно і на правду належиться чоловікови в очах самого Бога, як має виглядати та пошана зглядом Бога і зглядом чоловіка задля Бога, котра є основою покори і о виконуванням. Той сам ангельський Учитель нам відповідає на те питання: "В чоловіці," так говорить він, "можглядіти на дві річи: на то, що є від Бога, і то, що є від чоловіка. До чоловіка належить усе, що є слабосильне, до Бога належить усе те, що відноситься до спасения і досконалости."

З того він заключає, що з пошани для Бога чоловік у тім, що є його, мусить підчинятися кождому ближньому, о скільки ближний є від Бога.

В слід за тим виключною власністю чоловіка є лиш недосконалість і гріх і він мусить признати, що всьо, що в нім є доброго, особливо у справах надприродних, всьо то він має від Бога. Для того він має обовязок не приписувати собі жадної слави, признати і добровільно згодитися на свою ничевість у своїм відношению до Бога і до всього, що є від Бога в нім самім і других людях.

Сі правди науки о покорі є надзвичайно прості і ясні, як сонце. А все-таки величезна більшість людий їх не принимає. Нахил до того, щоби домагатися більшої слави, чим йому належиться, є так вкорінений в серцю чоловіка, що ті правди, хоч вони прості і ясні, видаються йому фальшом і переборщенням. Йому здається, що бути покірним, се те саме, що понижати себе, і коли хто щиро рішиться

занимати місце, котре йому належиться в очах Вічної Правди, то йому треба великого і неустанного висилку волі, щоби свою постанову додержати. Вроджена нам гордість так сильно перевертає і перекидає всі річи в наших очах, що в дійсности ми думаємо, бажаємо і поступаємо так, гей би ми були осередком, до котрого всьо зміряє, і навіть не думаючи про се, немов природно, занимаємо для себе місце, що належиться Богу. В наших ушах дзвонить ще відгомін слів, сказаних кусителем до наших прародичів в раю: "Будете як Боги." Ти є подібний до Бога, так говорить тобі той голос, і так, як боги, ти сам через себе і для себе маєш право до слави, пошани і до того, щоби всі сотворіння тобі підчинялися.

Ся надута гордість дійшла в наших часах до більших розмірів, чим колинебудь. Великі поступи в науках, що раз більші і більші побіди чоловіка над світом, поняття о нічім незвязаній свободі, що потрясають народами, надміру поривають за собою умів і майже кожду душу заражують до певної міри сим надуттям науки, осудженої через Апостола: "Знання надуває," і сим жахом перед послухом, жахом, що є властивий духови бунту, котрий перший сказав: "Не послухаю."

Навіть католицьких храмів треба боронити проти того подуву гордости і жадний степень покори, хоч би і як великої, не буде за високий в душах тих, що мають бути священиками, і котрі віддаються разом усім студіям, богословським і світським і є для того наражені на небезпечні покуси гордости іза науки. Священик, що не є досить перенятий духом покори, хоч би поза тим мав незнати як гарні спосібности і прикмети, готов привести себе самого, Церков і душі до нещасть, котрих негоден поправити. Хоч би він був і доктором, письменником, бесідником, дух гордости, що хоче всьо знати, всьо розуміти, всьо і всіх судити, буде все націховувати його праці печатею низької, сатанської злоби.

Ми маємо завше двох секретарів: чорта, котрий записує наші злі діла, щоби нас скаржити, і ангела, котрий записує добрі діла, щоби нас оправдати в день страшного суду. Коли перед нами станугь усі наші діла, як мало буде, навіть серед найліпших з них, таких, що будуть милі Богу.

Св. Іван Вяней.

РОЗМОВИ О РЕЛІҐІЇ

Є БАГАТО ВЧЕНИХ І МУДРИХ ЛЮДИЙ, ЩО В БОГА НЕ ВІРЯТЬ.

Се правда, але що можна заключати з того іншого, як те що, щоби дістати від Бога віру, до того не вистачить бути спритним, ні посідати науки сього світа, хоч би і у високім степені? До того, крім сього, треба мати праведне серце, серце чисте, покірне, добре розположене, готове до того, щоби понести жертви, яких буде домагатися пізнання правди!

Ос-чого бракує малій горстці вчених, що не вірують в Бога:

1. Вони у справах реліґії є або байдужні, або ігноранти (неуки): Загарбані у свої студії математики, астрономії і фізики, вони не думають ні про Бога, ні про душу. І так се нічого дивного, що про реліґію вони нічого не знають. У справах віри вони є темні, і коли говорять про віру, то їх говорення не має більше вартости, як сліпий швець говорив про музику.

Є такі "вчені," що про реліґію не знають тільки, що десятилітня дитина, що пильно ходила на катихизм.

2. Або, і се трапляється частіще, ті люди є горді. Вони хотілиб судити Бога, обходитися з Ним, як рівний з рівним і мірати Його слова короткою мірою свого слабого розуму. Гордість, се найглибше вкорінений проступок. Для того і справедливо вони відопхані від світла як зухвалі, і позбавлені світла, що є дане тільки серцям простодушним і покірним. Наш Бог не любить бунтів.

3. Або, і се буває найчастіще, це звичайно є долучене до ігноранції і гордости, сі вчені, що про Бога не хочуть знати, мають злі пристрасти, котрих не хочуть покинути, і о котрих знають, що християнська віра з ними погодитися не може.

Зрештою, если приглянутися близше, кілько є таких учених, і які вони вчені, ціла трудність зникає.

В Греції колись жив славний фільозоф, учений мислитель, що навчав, що рух є неможливий, бо до такого переконання додумався. Один з його противників йому відповів не якимись ученими реченнями, але в той спосіб, що в тій хвилі став посуватися взад.

Ми можемо поступити подібно, і показати, що величенна скількість славних і глибоких учених, були віруючими католиками.

Ми подаємо тут імена тілько деяких учених, славних по цілім світі, котрі жили між роками 1841 і 1899, отже недавно.

Вченні механіки і математики: Румфорд, Майер, Жул, Гірн, Ранкін, Фон Гельмгольц, Томсон, (помер 1907), Гаус, Пфафф, Коші, Пвізи, Ерміт, Лаплас.

Вчені астрономи (ті, що занималися студованням звізд): Пяцці, Секі, Чеккі, де Віко, Гершел, Леверріє, Респігі, Крайл, Енке.

Вчені, славні своїми дослідами в електриці: Вольта, Ампер, Фарадей, Ом, Максвел, Вебр, — в науці о світлі: Френел, Фраунгоф, Фізо, Стокс, Рейліф, Біо, Реньо.

Хеміки: Дейві, Роклен, Тенар, Дюма, Лібіг, Шеврил, Шибайн.

Мінеральоги: Гаю, Фон Фукс, Малар.

Геольоги: Кювіє, Девілл, Бомон, Барранд, Добрее, д'Омаліюс, Дюмон, Дана, Девсн, Бішоф, Квенстет, Геер, Штурд, Лоссен, Ваген.

Фізіольоги (що занималися наукою о життю тіла): Мюллер, Шван, Енріхт, Фолькман, Бернард, Белл, Пастир, Карнуа, Ласнее.

Вчені звірописці і ростиннописці: Ернберг, Агасіз, Бенеден, Давід, Фон, Морціюс, Грей, Бер, Романес.

Вчені, що занималися наукою о еволюції: Ламарк, Сент, Ілер, Лайел, і багато інших.

Бачиш, друже, що то значить, коли хто каже, що вчені в Бога не вірють.

А серед малого числа вчених безбожників було багато таких, що були несталі у своїй безбожности а перед смертю старалися помиритися з Католицькою Церквою:

В той спосіб поступили на примір: Монтескіє, Бюффон, Ла Гарп і інші.

Лікар Вольтера, наочний свідок його смерти, каже, що сей безбожник перед смертю кликав священника, але надармо; його товариші не допустили священика до нього і він умер серед страшної розпуки.

Те саме сталося Д'Аламберови... Священника не допустили до його ліжка. "Єслиб ми не були його стерегли," так говорив один з безбожників, що не допустили до нього священика, "то він бувби зробив мурка, як і другі." (се значить, був би покаявся.)

Я питаюся тебе, приятелю, яка є моральна вартість, який є характер сих безбожників. Що значить їх безбожність, особливо, єслиб їх порівнасти з глибокою вірою найбільших ученых, мужів глибокої науки, найславніщих мужів, яких коли земля носила?

Всі знають погляди великого Наполєона, що до християнства. Піяний своєю могучістю і амбіцією, він сильно провинився проти законів і обовязків, які накладає Церков на своїх вірних. Одначе віра і укрита допіана для неї ніколи не зникли з його серця. "Я є християнин-Католик," так, бувало, він говорив; і мій син так само, як і я." — "Найбільша прислуга, яку я зробив Франції, се те, що я відновів там Католицьку Церков. Без віри що булоби з людий? Вони би видушились одні других ізза найгарніщої жінки або ізза найбільшої грунки."

Коли був сам, на вигнанню, він зачав багато роздумувати о вірі свого дитиньства; і своїм глибоким розумом дійшов він до переконання, що Католицька віра є правдива і свята.

Він бажав, щобн йому уділено останних потіх тої віри.

Він казав закликати на остров святої Єлени, де він був на вигнанню, католицького священика і був кождого разу на Службі Божій. Своєму слузі приказав, щобн в піст ніколи не давав до їди мяса. Своїх товаришів вигнання він вироваджував в подив силою, з якою викладав їм основні научання Католицької Церкви.

Коли зближалася хвіля його смерти, він відослав лікаря і приказав закликати о. Вінялі тай сказав до нього: Я вірю в Бога; я уродився в Католицькій вірі; я бажаю сповнити обовязки, котрі вона накладає, і принятн поміч, котру вона дає вмираючим..."

І великий колись цісар висповідався, приняв святе Причастя і святе Єлеономазання.

"Я щасливий, що я сповнив свої обовязки," сказав він до Генерала Монтолона. "Я бажаю вам, генерале, щобн ви в годині смерти мали то саме щастя.. Коли я був на троні, я не заховував своїх релігійних обовязків, бо могучість чоловіка приголомшує. Але я завше мав віру. Звук дзвонів мені справляє приємність і вид священика мене зворушує. Я хотів се укривати але се було ізза слабодушности... Я хочу віддати Богу честь!"

Так помер Наполєон як християнин...

Не бійся, друже, що ти будеш іти фалшивою дорогою, коли підеш слідом за всіми сими великими мужами, котрі числом знанням віри, а особливо своєю моральною вартістю тисяч разів перевищають тих кілька вчених, що свою віру занізнавали.

Гордість, —пристрасть, з якою вони віддавалися науці сього міра без памяти, — інші пристрасти, ще сильніщі і ганебніщі, — се є рації, котрі вистарчають до того, щобн пояснити, чому вони були безбожниками; тимчасом тільки правдивість Віри могла схилити чоло других під святе ярмо Католицької віри.

Послідний Образ.

Се був старий маляр... Колись його знали далеко, широко по цілій країні, бо мав він свою славу. Волосся побіліло в нього як сніг, руки зі старости дрожали. Вже цілі години сидів він на камінній лавці перед своїм білим дімком, сумний, задуманий...

Ясне світло навкруги завмірало і він глядів на сонце, як воно повільно, повільно зникало гей огненний корабель, що потанавчи, счезає у филях моря.

І маляр думав. Повні вони болю, ті чорні задуми мистців, що за свого життя бачуть смерть своєї слави, котрою їх давніще світ окружав. Їх імя колись сіяло, робило трохи шуму серед людий; але ся колишня слава була вже далеко. До чого придалася та давня праця? До чого ті зоряні надії молодости, та пуста, марна неспокійна праця, щоби окружити своє імя сяєвом?... Десять літ самітного життя вистарчило на се, щоби привести все до повного забуття...

Він жив там, у тім білім домі, сам, цілком сам, бідний старець. Ті, котрих він любив, всі вже повмирали. Під сю хвилю був він без приятелів, без родини. В той лагідний, літний вечер, його душу огортав сум; безмірний сум і під повіками громадилися сльози, і ті сльози багатою струєю котилися рівчиком поморщеної твари.

Чому-ж се так, що він уже не міг малювати.. Для чого його руки дрожали, не хотіли вже держати пензла. Ах! Як горячо бажав він намалювати якийсь чудовий образ, заки би помер, якийсь образ такий, щоби своєю красою зробив його імя безсмертним.

Довкола повільно стелила свої тіни чорна ніч... На небі повільно сходили звізди а на дорозі, перед домом показався хлопчина, син якогось бідака. На перший погляд здавалося, що він здоровий, сильний.

його лице було опалене... Але так тільки здавалося. Він йшов нецевним кроком, його убрання було подерте і терпіння витиснуло на його лиці, сотворенім для молодичого усміху, вираз тяжкого болю.

Молодче! закликав маляр.

І коли хлопака приступив блище, маляр зобачив, що він плаче.

Чого ти плачеш, далі питає маляр.

Я голодний... ми всі голодні в дома, зашепотів невиразний голос. Такий голод, що вмру з голоду.

З довіррям дитини став він оповідати про свої злидні.

Ми всі голодні там, в гірських селах сього року. На полях нічого нема, град і стратина буря знищили майже все, а ренту докінчила повінь.

Хлопчина відотхнув, немов відвати хотів набрати, і говорив далі.

Я в дома найстарший. Я бачив ту біду і сказав собі: Піду в дорогу і буду йти так довго, доки не подибаю милосерної душі, що далаб мені роботу. Коли заробло, то піплю гроші до бідної моєї родини.

Молодець ще тяще закликав, його голова задрожала під напором плачу. І ще тихшим голосом заговорив він:

Але я знаю, що далі вже я негоден йти. Голод страшний, відбирає всі сили.

Він говорив правду... Мало йому бракувало, щоби терпіння не звалило його з ніг.

А маляр, старець, скоро, майже з молодичою жвавістю взявся обходити молодця. Посадив його на камінній лавці, приніс йому хліба, що скріпляє життя, троха вина, що привертає сили, опісля втиснув в руку хлопчини золотий дукат, щоб він післав його своїй родині.

Спасибі... хай Бог вам відплатить, перериваним голосом дякував молодець.

Чудний усміх освітлив його лице... Усміх, який ангели неба золотом вирили у Великій Книзі Життя.

На другий тиждень, точно того самого дня, під подібний тихий, літний вечір, життя старого маляра загасло, лагідно, спокійно... Смерть обняла його неначе солодкий сон...

І коли його повіки отворилися у вічности, маляр не побачив там своїх образів, намальованих в молодости, що принесли йому так багато слави на землі... Але за те в Райській Книзі Життя побачив він золотом вирите лице хлопчини з чудним усміхом...

Коло нас усе валиться... За кождим з нас вир пороху, котрий ми розбурхали своїм життям, припадає в низ, порох знова спокійно прикриває наші сліди. Забуття, се вічний і неумолимий закон природи. Лиш одна річ є безсмертна, бо там, на Горі, вона знова відживає: ЛЮБОВ.

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

Перший японський єпіскоп: — Святіщий Отець недавно висвятив в присутности японського амбасадора о. Гаясака на Епископа Натасакі. Се є перший епископ-родовитий Японець. Він студював в Римі і його висвячення мало бути відгомоном приязних відносин між Апостольського Столицею і японським цісарством. — Преосвященний Гаясака є членом японської цісарської комісії, що має заняти зміною релігійних законів Японії. Він плавно говорить по Італійськи, по французьки, по англійськи і по німецьки.

Нове чудо в Люрд: — З Істбури доносять, що тамошній, не католицький лікар подає свідоцтво о вилічению девятьлітного хлопчини на ім'я Петрик Бадт. Майже ціле своє життя сей хлопчина був калікою, що не міг зігнути свого коліна. Він пішов разом з іншими паломниками до Люрд, і коли вернув назад, він побіг в обняття своєї матері.

Звернули старий монастир: — Принц Тгури Таксіс, правнук першого Варварського короля, подарував отцям Бенедиктинам старий монастир в Перштайм. Почином до дарунку було те що четвертий син принца, Макс Емануел, вступив до чина отців Бенедиктинів.

Славянські служебники для Югославян: — В Любляні надруковано нові служебники в старословянській мові, котрі розійдеться по южних дієцезіях Югославії.

Навернення: — Англійський кардинал Бирн має привичку говорити: чоловік не знає, коли він сіє. Се відноситься до одної цікавої події його життя. Одного разу мав він в якімсь дистрикті посвячувати католицьку Церков. З тої нагоди довідалося, що деякі протестанти, котрим се не подобалося, постановили тому чинно опертися. Щоби не було жадної зневаги проти кардинала, шість молодих протестантських мущин віддалися на його услуги, щоби творити йому тілесну сторожу. Послідними часами парох нової церкви повідомив кардинала, що всі ті услужні мущини є вже католиками.

Ліста Мексиканських священиків-мучеників: —

о. Людвік Батіс, парох Найчікуйтес, котрого замучено і розстріляно 15. серпня 1926.

о. Вінкентій Салас, котрого застрілено в Тампіко.

о. Матео Сорреа, котрого замучено і розстріляно 6. лютого 1027.

о. Мігуел Діяз, котрого повішано в лютім 1927.

о. Мануел Меркадо, застрілений в Агваскалієнтес в лютім 1927.

о. Герменегільдо Лара, застрілений в Санто Ігнаціо в лютім, 1927.

о. парох зі Санто Хуліен, застрілений.

о. Секундіно Санхез, парох у Кокула, котрого розстріляно в квітню 1927

о. Кс. Рувлас, застрілений в лютім.

о. Хозе Санхез, повішаний в квітню.

о. Вінк. Лопез, парох з Тенанцінго, розстріляний у квітню 1927.

о. Давид Урібе, застрілений в квітню коло Ігуала.

о. Андрей Зола, молодий іспанський священик, котро-

го замучено і відтак розстріляно 25 квітня. Його тіло повішано і через кілька день недозволено похоронити.

о. Хозе Рангел, котрого розстріляно разом з попереднім.

о. Фернардо Еското, розстріляний 3 го мая.

о. парох Асієтос, розстріляний в маю.

о. Есперідіон Хімінез, парох з Атенгуіло, розстріляний 20 мая.

о. Феліз де ла Кастанедад, котрого застрілено в Херез а тіло повішано на дереві.

о. Крістробат Магалланес, застрілений в Колотлан'в маю.

о. Авг. Санх. Калофа, застрілений разом з попереднім.

о. Себас Рєєс, застрілений в Тототлан.

о. Март. Діяз Коваррубіяс, замордований у Вілла де ла Пуріфікасіон.

о. Ігнаціо Гонзалес, застрілений в Кверетаро 15 липня.

о. Мігуел де ла Мора, розстріляний в Коліма 9. серпня.

о. Рафаел Ретана, розстрілений в Дуранго, 16 жовтня.

Весь Католицький світ і навіть протестанти обурюють ся на Каллєса, новітнього Нерона і що раз більше домагаються, щоби варварському катуванню зроблено кінець.

Та є й нас звироднілі недоуки, що своїм ящірчим язиком не пощадять і мучеників тільки з тої причини, що вони католики. В своїй інтелігентній шматі вони осмілюються на них кинути каменем тай радити їм, щоби організувалися а не обурювали... Ящірче плем'я... Чому вони не вчили кацорських свинтухів, щоби вони їзза уличництва не пішли до кріміналу... Та щож, янічар усе гірший Турка.

Вибір на президента Злучених Держав: — Демократична партія Америки поставила кандидатом майже одноголосно нюйорського товернора А. Смита, католика.

Дня 26. падолиста помер по жолудковій операції Кардинал Бонзано, бувший Апостольнький Делегат на Евхаристийнім конгресі в Чікаго.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Скінчився контест передплатників "Голосу Ізбавителя." З тої нагоди ми сердечно дякуємо всім тим, котрі в нім взяли участь. Одначе надівсе ми виражаємо на от сім місци подяку для тих, котрі позискали виграшки, приобіцяні тим, що здобудуть найбільше передплат.

Першу нагороду в контесті, Машину до шиття, здобув знаний у Вінніпегу пан Дмитро Юськевич, який одержав 95 тисяч голосів.

Другу нагороду контесту: столове начиння до гербати, позискав пан Стефан Павлус з Кливленд, Огайо. Своєю щирою працею він назбирав 89 тисяч голосів.

Трету нагороду: посріблену цукорничку з ложочками, здобула пані Юлія Нечипор з Кливленд, Огайо, котра здобула 7 тисяч, пятьсот голосів.

Пані Катарина В. Петришин зі Сиракюз, Ню Йорк, здобула 6 тисяч голосів і одержала четверту нагороду, столовий годинник з французкої стоновой кости.

П. Николай Мусій з Габбард і п. Йосиф Приїма зі Саскатун, Саск., здобули то само число голосів і в нагороду дістануть також четверту нагороду, але грішми.

ПЕРШЕ ЛЬОСУВАННЯ.

1. Виграшка: "Скринка у Футералі" виграв тикет число 06896. (Розалія Романів з Монмартр, Саск.)
2. Виграшка: "Кодак" виграв тикет число 06281, (Семко Бутковский, Галичина.)
3. Виграшка: "Гітара у Футералі" виграв тикет число 04635. (Кирило Перейма, Гудів, Саск.)
4. Виграшка: "Столовий годинник" виграв тикет число 21601. (Михайло Міхалюк, Секретан, Саск.)

ДРУГЕ ЛЬОСУВАННЯ.

1. Виграшка: "Байсикль" виграв тикет число 24607. (П. Н. Роган, Олифант, Ал.)
2. Виграшка: "Грамофон" виграв тикет число 23513. (Пані Анастазія Мацюк, Галичина.)
3. Виграшка: "Кишеньковий годинник" виграв тикет число 14081. (Никола Мусій Габбард, Саск.)
4. Виграшка: "Люлька у виді цигара" виграв тикет число 43803 (Іван Злотник, Судбурн, Онт.)

Щира гратуляція Редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" для всіх тих, котрим сприяло щастя.

Всіх тих, що виграли в контесті і льосуваннях, повідомлено осібними листами.

ЦЕРКОВНІ РІЧИ НАШОГО ОБРЯДУ

Таблиця 1.

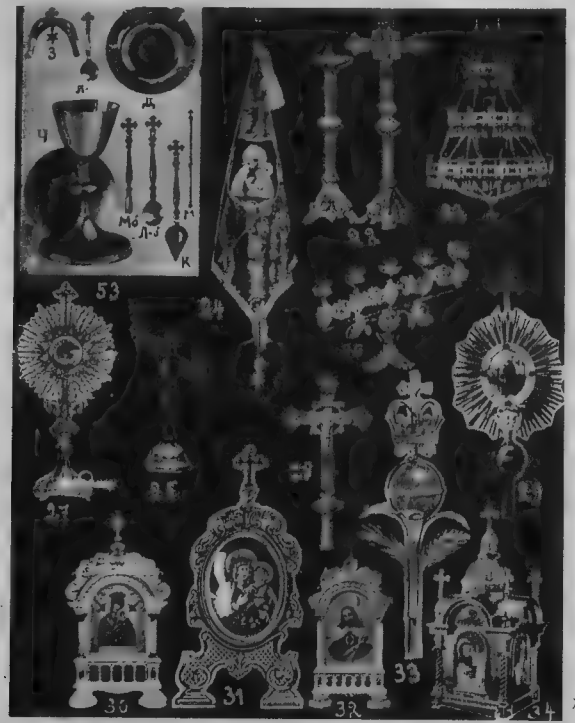

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG — WINNIPEG, MAN.

ЦІНИ

Гляди на образці Таблиці 1.

53. **Чаші, Ложочки, Дискоси, Звізди, Мировники і инші.**

З. Звізда, лякерована $2.50; золочена $3.50; гравюрована $5.00
Л. Ложочка менша, до кадильниці $1.50
Д. Дароносниця (Бурса до хорих), по .... $10.00 і 12.00
Ч. Чаші, по ціні ..... $12.00, $15.00, $20.00, $25.00, $35.00 $45.00 і вище.
П. Дискос ..... $3.00 і $4.00
М. Мировник, лякерований $3.00; золочений $4.00
Мо. Мале кропило, золочене $3.00
К. Копіс, лякероване $3.50; золочене $4.50

22. **Ліхтарі і Хрести Напрестольні:**

12 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $25.00
14 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $28.00
16 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $30.00
18 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $25.00, $34.00
20 цалів високі, 6 ліхтарів і хрест $30.00, $36.00
Окрім сетів висилаємо хрест і два ліхтарі по $11.25, $13.00, $15.50, $16.75, $18.00 і вище.

23. **Павуки:**

Павук на 6 свічок ..... $22.00; зі шклами $25.00
Павук на 12 свічок ..... $36.00; зі шклами $45.00
Павук на 18 свічок ..... $53.00; зі шклами $63.00
Павук на 24 свічок ..... $70.00; зі шклами $80.00
Павук на 36 свічок ..... $100.00; зі шклами $135.00
Павуки мосяжні, лякеровані і золочені, шклянні і електричні, ціни подамо на бажанє.

Кришталеві призми, дозен по $1.75
24. **Фани,** по ..... $25.00, $30.00, $35.00, $45.00 і $50.00
25. **Напрестольні свічники,** пара по $12.00, $16.00, $20.00
26. **Ляті свічники,** по ціні від ..... $8.00 вище
27. **Монстранції,** по 45.00, 50.00, 60.00, 68.00, 75.00, 82.00, 90.00 долярів і вище.
29. **Патариці,** по ..... $50.00, $60.00, $75.00 і $85.00
30. **Процесійні образи,** по ..... $90.00 і $125.00
31. **Процесійні образи,** по ..... $75.00 і $100.00
32. **Процесійні образи,** по ..... $70.00 і $ 90.00
33. **Берелка для дітей,** по ..... $35.00 і $ 50.00
34. **Кивоти,** ці є по ціні ..... $90.00, $120.00 і $150.00

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG — WINNIPEG, MAN.

ЦЕРКОВНІ РІЧИ НАШОГО ОБРЯДУ
Таблиця 2.

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG WINNIPEG, MAN.

ЦІНИ
Гляди на образці Таблиці 2.

35. Цвіти на престіл, по $8.00 і $12.00; металеві $15.00 і $18.00
36. Кадильниці, по ..... $6.00, $8.00, $10.00 і $12.00
37. Фелони, по $28.00, $45.00, $55.00, $65.00 $75.00, 90.00 і вище
38. Чаша, звізда і дискос .....$18.00 $25.00 $40.00 до $150.00
39. Дарохранительниця $35.00, 40.00, $65.00, 75.00
40. Дарохранительниця ..... $50.00, $75.00, $85.00, $100.00 і $125.00.
41. Фани і прапори робимо на замовлення.
42. Євангелія, по $35.00, $50.00, $75.00, $90.00, $100.00 і 125.00
43. Хоругви, по ..... $27.00, $35.00, $45.00 і $50.00
44. Лавки церковні, ціни подаємо на бажання.
45. Плащениці, по ..... $35.00, $50.00, $75.00 і $100.00
46. Дзвінки, кращі, з оздобами, по $6.00, $8.00, $12.00
47. Штучні свічки зі спрінгами:
    20 цалів високі, пара ..... $3.35 і $5.25
    Ті самі, декоровані, пара ..... $4.30 і $6.20
    24 цалів високі, білі, пара ..... $4.80 і $5.75
    Ті самі, декоровані, пара ..... $6.25 і 6.75
48. Дзвінки до престолу, по ..... $3.50, $4.00 і $5.00
49. Дзвони церковні, найдучшої якости, подаємо ціни на бажання.
50. Всеночник (Літійник), по ..... $35.00, $45.00 і $50.00
51. Ампулки на воду і вино по $1.75, $2.50 і вище.

ЦЕРКОВНЕ СВІТЛО.

Воскове світло, фунт по ціні..... 45с і 50с
Свічки, — одно-фунтові, і по дві, три, чотири, шість і дванайцять на фунт.
Офірки: по 18, 22, 25, і 30 офірок на фунт. Фунт по 26с і 28с
Пчільний віск: ч. I.—75с; ч. II.—60; ч. III.—55с за фунт.
Олива до вічних лямп, галон р3.50
Гноти до лямп....р1.20 пачка. Гноти до часильників..... 75с
Вугле до кадильниці 60с
Єрусалимський ладан р1.20

Коли сього не знайдете в сім ціннику чого вам потрібно, або коли вимога бажас кредиту чи на більшім замовленню опустп, просимо вдатися в цій справі до управителя складу Ф. Дж. Тонкін.

Іконостася, райські врата, мальовання і декорования церков— ціни подаємо на бажання.

Просимо писати до:

F. J. TONKIN
INCORPORATED
911 McARTHUR BLDG — WINNIPEG, MAN.

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, ковертп, летючкп, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

OFFICE PHONE 4036 RESIDENCE PHONE 5429

WALTER B. O'REGAN

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

709 CANADA BLDG.

SASKATOON, SASK.

Рік 6. Лист за Лютий 1928. Ч. 2.

Голос ІЗБАВИТЕЛЯ

ЗМІСТ.

Меч. — Благословення родичів. — Пахуче зілля. — Привіт. — Чому наслідувати Марію. — Будьмо щасливі. — Католицьким світом.

"ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"
Місячник видають монахи св. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

"THE REDEEMER'S VOICE"
A Catholic Ukrainian Monthly
published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Subscription per year: Canada & U. S. A.: $ 1.00; - Foreign: $1.25.
Single Copies: 10 Cents.
Entered as Second Class Matter Before the Postmaster-General,
Ottawa, June 22nd, 1923

В справах, котрі ся відносять до редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
Box 299 – Yorkton, Sask., Canada.

Адреса Отців Місіонарів є:

RUTHENIAN MISSION
BOX 299
YORKTON, SASK., CANADA

ЗАМОВТЕ СОБІ
„ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ"

часопись захвалюваний нашим Епископатом, священством та визначними особами.

БУДЬТЕ АПОСТОЛАМИ
доброї преси,
ЗБИРАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

НАРОДНИЙ
КАТИХИЗМ
КАТОЛИЦЬКОЇ РЕЛІГІЇ

Катихизм цей видали ми з препоручення і за вказівками Їх Преосвященства. Гарно управлена книжка з дуже виразним друком, ціна тілько 20 центів.

Замовляйте в нас:

The Redeemer's Voice
Box 299
YORKTON, :: :: :: SASK.

ПОБОЖНІ КНИЖКИ
НА СКЛАДІ В НАШІЙ КНИГАРНИ

ВИЙШЛА З ДРУКУ НОВА КНИЖКА
Під заголовком:
"ЦЕРКОВ УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ"

З під пера о. П. Божика, обіймає 332 сторін. Книжка обіймає 6 цалів ширини і 9 цалів довжини — займаюча і дуже приступно написана.

Цікавість і вартість книжки сама за себе говорить. Замовляйте сейчас бо наклад невеликий.

Ціна одного примірника $1.00

ЗАМОВЛЕННЯ ШЛІТЬ НА АДРЕСУ: —
The Redeemer's Voice, Box 299, Yorkton, Sask.

КАЛЄНДАР НА ЛЮТИЙ

1. С. Св. Макарія
2. Ч.† Прп. Евтимія
3. П. Прп. Максима, Евгенія
4. С. Св. Ап. Тимотея
5. **Н. Св. СвМ. Климента Анк.**
6. П. Прп. Ксенії
7. В. Св. Григорія Богос.
8. С. Прп. Ксеноф. і друж.
9. Ч.† Перен. мощ. св. Ів. Золот.
10. П. Прп. Ефр. Сиріна
11. С. Пер. мощ. св. СвМ. Ігнат.
12. **Н. Нед. о Блуд. Сині.** Трех Свят.
13. П. Св. ММ. Безер. Кирá і Йоанна
14. В. Св. М. Трифона
15. **С. Стрітення Госп.**
16. Ч. Прав. Симеонá Анни
17. П. Прп. Ізидора
18. С. Св. М. Агафії
19. **Н. Н. Мясоп.** Прп. Вукола
20. П. Прп. Партенія і Луки
21. В. Св. М. Нікифора
23. Ч. Св. М. Харалампія
24. П. Св. СвМ. Власія
25. С. Св. Мелетія
26. **Н. Н. Сироп.** Прп. Мартин.
27. П. Прп. Авксентія
28. В. Св. Ап. Онисима
29. С. Св. ММ. Памфіла і проч.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ.

5. **Н. Нед. о Мытарі і Фарісеї.** — Гл. 1., Єв. утр. 1. Ал. 296, Єв. св. Луки 89. — Через цілий тиждень загальниця.

12. **Н. Нед. о Блудномъ Сині. — Трех Святителів.** — Всеночне. — Гл. 2., Єв. утр. 2. — На літ.: Троп. воск., троп. Святих, конт. воск., Сл.: конд. Святих, Ін.: Богор. по гл. наславника. — Ап. 135 і 334. Єв. св. Лу. 79 і св. Мат. 11.

15. **С. Стріт. Господне.** — Всеночне. — Єв. утр. св. Лу. 8. — На літ. всьо празника. — Ап. 416, Єв. св. Лу. 7.

18. **Ç. Субота Заупокойна.**

19. **Н. Нед. Мясопусна.** — Попр. Стрітення. — Гл. 3., Єв. утр. 3. — На літ.: Троп. воск., троп. Стріт.. Сл.: конд. воск., Ін.: конд. Стріт. — Ап. 140, Єв. св. Мат. 106. — Від нині до нед. Томиної час заказаний.

26. **Н. Нед. Сироп.** — Гл. 4., Єв. утр. 4. — Всьо неділі. — На літ.: Ап. 112, Єв. св. Мат. 17. — Від нині вечера починається Великий Піст.

Печатано за дозволом духовної власти

ГОЛОС ІЗБАВИТЕЛЯ

Місячник видаваний Місіонарами Св. Ізбавителя.

Рік VI. **Лист за Лютий** **1928.**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ ВСІ СТРУДЖЕНІ І ОБТЯЖЕНІ І Я ЗАСПОКОЮ ВАС.

Меч.

Минуло сорок день від хвилі, коли Спаситель прийшов на світ. Щоби послухати припису жидівського закона, Марія взяла Дитя Ісуса на руки, обгорнула його своїм плащем і в товаристві свого царського й вірного обручника пішла до Єрусалимського храма....

І був тоді в Єрусалимі один старець, на ім'я Симеон, котрий гарячо ожидав приходу Месії. Він входив у храм як раз у хвилі, коли Матір жертвувала Ісуса Богу. Бог заговорив у серце старця, неожидане світло просвітило його ум, і він спізнав, що Ісус, се Месія.

Симеон взяв Дитя в обнять Матері, обспівав Його пестощами і благословіючи Його сказав:

"Боже мій, хай твій слуга тепер відійде в мирі, Ізраїль є завше Твоїм улюбленим людом, мої очи бачили Спаси-

теля....." А відтак старець говорив далі, так як зі сна говорив.... "Бідна Мати," сказав він до Діви, "Твоє серце, Твоє ніжне серце, буде колись, у день, призначений Господом, пробите мечем."

Що-ж се за меч, що пробив серце Марії? Я переглянув ціле Письмо Святе, читав уважно всі історичні писання, що говорять про життя Величної Діви, а ніде я не бачив, щоби вона померла мученичою смертю, і щоби пролляла свою кров за свою віру і за свого Бога. Історія нас запевняє, що Тота, котра дала Спасителеви життя, що Вона віддала свою Непорочну душу Сотворителеви без болю, на своїм ложу, окружена Христовими учениками, що з пошаною зложили Її тіло в гробі, і що в кілька хвиль опісля ангели зійшли на землю і в славі і честі забрали Її у вижини неба.

Тож Симеон може помилився і його пророцтво було тільки облудним уроєнням хворобливої і розгорячкованої вообразні? Ні, відповідає святий Августин і з ним усі вчителі Церкви. Марія дійсно була Мученицею, що більше, Вона є і на віки останеться Царицею мучеників. Вона була більше, чим мученицею, бо той меч, котрий пробиває тіло мучеників, пробив Її душу. І так само, як Божественний Спаситель терпів на хресті більше, чим усі мученики разом, так само Діва над Дівами під деревом спасення відчула такий гострий біль в душі, що булаб з болю тисячі разів померла, єслиби Бог був не стеріг Її при житю.

.....

Через довгий час Марія була блаженною серед усіх Матерій. Благословенний був овоч Її пречистого лона, і ангели неба приходили до Неї, до бідної хатини. О солодкі дні! Безмірне щастя, бути там... сама, зі своїм Улюбленим, невідома світови, сама з Ним, забута, відорвана від усього... бачити Його, як ріс Він на Її очах.... кілько то радости, чистої, незнаної радости... Ох, розкішні хвилі, образе небесних радостий, чому ви так скоро счезли...? О Маріє, чи вечер Твого життя мав по так гарнім ранку потонути в темряві чорних хмар болю і суму...? Чому сей дивний, таїнственний старець пойшов сказати Тобі серед самої матірної радости, що Твоє дороге Дитя буде росло для кровавої жертви...?

Від сеї страшної хвилі, коли перед очима Божої Матері бистро перейшов образ меча, що мав досягнути Її Сина і

рівночасно пробити Її душу, в Її уяві неустанно пересувалися кошмарні привиди, і навіть серед найвищих радостий в Її серцю вибухали невисказані терпіння... Коли вчила Вона Дороге своє Дитя перших кроків, коли тиснула в свої долоні Його невинні руки, нараз Їй привиджувалось, що ті руки прибиті гострими цвяхами до страшного дерева. І коли Він солодко Її обнімав, коли збирала на Його устечках ранні і вечірні поцілуї, коли пригортав Він свою головку до Її пречистого чола, Їй нагло видавалось, що у того Божественного Дитяти чоло вінчане колючим, страшним терням, що очи в Нього побиті і загаслі, що лице закровавлене... І коли своїми руками приготовляла благословенне ліжочко, де Воно мало спочивати, в одній хвилі бачила Вона Його немов простягнене на закровавленім хресті....

.....

Але прийшов день, коли вже не було бесіди о предчуттях, день, в котрім пророцтво Симеона мало сповнитися. Ось меч, що знищить Ісуса на хресті і пробе серце Марії тай пошарпає Її душу. Ученики втікли. Вороги Спасителя Його збили бичами, всунули і втиснули на голову терневий вінець, пробили Його руки й ноги, порахували Його кости... ціле тіло Його, се лиш одна рана і каліцтво, кров стікає аж до земли! Яке страшне видовище для Матери! Вона, Марія, стоїть там, під тим престолом жертви, укрита кровю Жертви. Геройська Мати, прибита незмірним болем, але непохитна. Вона хоче, щоби всі терпіння Її Сина, були Її власними терпіннями. Її материнське серце буде розуміло тайну кождого слова, кождого зітхнення, кождого погляду Ісуса. Бог не хоче, щоби Вона вмерла, щоби Її кров була змішана з кровю Спасителя, але Вона буде розпята в своїй любові. Один і той сам хрест вистачить для дорогої Дитини і для Неї. Вона буде жити, але тільки для того, щоби серед трівожних мук глядіти на муки свого Сина. "О Мати," кличе святий Вернард, "ми бачимо жахливий біль Твоєї душі і для того величаємо Тебе Царицею мучеників, бо співчуття, з яким Ти гляділа на свого Сина було більше, як усі терпіння можливі на сім світі. Як не був би біль пошарпав Твоєї душі, коли наші серця, наші серця з заліза й бронзу, рвуться з болю тільки на саму згадку терпінь, котрі мусіло перенести тоді Твоє серце."

Серед людських терпінь є один біль, що не дасться успокоїти і не счезне ніколи, тільки в небі: се є біль матери. Одного дня по Рамі розійшовся голос: се був плач і ридання, яких на землі вже не чути. То був голос Рахелі, котра плакала і не давалася потішити тому, бо єї дітий вже не було.

Ніщо не є так величне, і рівночасно так сумне і страшне, як вибух материнських терпінь. Він є жахливий і має велич, котра наповняє подивом і закраску, котра роздирає душу. Се є ридання душі, котре захоплює, пронизає, пробиває, опановує і розторощує. Нема так дикого і хижого єства, що моглобся оперти вибухови того болю. Найпокірніща, найніжніща женщина перетворюється в дику львицю, єсли хто вириває їй дитину. Кажуть, що у Фльоренції лев злапав якусь дитину і лагодився єї пожерти. Нараз з товпи людий вирвається невіста, серед невисказаного болю гей без памяти кидається на коліна і кричить: віддай мені мого сина; а лев пірваний тим викриком і перестрашений, зложив дитину у ніг матери.

Але чому Бог злучив високе достоїнство матери з таким морем болю? Ах, се є виконання Божого засуду, котрий тяжить на дітях Адама і їх матери. "Серед болю будеш родити дітий." Невіста згрішила, згрішила перша і на ній лежить весь тягар всіх людських терпінь, і черезті терпіння діти Еви відпокутовують злочин своєї матері і от чому там, на Голгофті, треба було матірного болю.

В Откровенії святий Іван говорить нам про таїнственну Невісту, убрану в сонце, з місяцем під ногами і зі звіздами на чолі. У хвилі, коли має стати матірю, вона страшенно кричить серед невимовних страдань. Ся невіста, се образ Марії, котра дала свому Синови, Ісусу Христу, життя без найменших терпінь, але за то серед сліз і жахливих мук приводить нас усіх на Голгофті до нового, надприродного життя. Вона ридала з болю: Сину мій, Сину мій, хто зможе зділати, щоби я померла за Тебе. А опісля у весь мір безмірним вибухом загомоніли щеміючі слова Пророка: О ви всі, що йдете дорогою, глядіть і скажіть, чи може бути біль, подібний до мого болю. І серед непонятої трівоги Вона вкінці випустила зі своїх благословенних уст всесильне: Да будет, хай так станеться і Христос зараз на се слово віддає Богу душу, спасення є доконане і Марія на віки стала нашою Матірю.

О Маріє, меч Симеона отворив нам дорогу до Твого серця, від сеї хвилі Ти однакою любовю полюбиш свого Сина, і нас, дітий Твого болю. Через нас Ти стала Царицею мучеників, а для нас будеш завше Царицею милосердя і прощення, нашим прибіжищем у хвилях небезпек, нашою потіхою і неустанною Заступницею в всіх наших бідах, і нашою найсолодшою і найдорощою надією.....

Благословення Родичів.

В деяких християнських родинах заховався звичай, що родичі благословлять дітий.

Се не то благословення, яке родичі дають дітям у хвилі, коли смерть їх кличе на другий світ, і котре заховалося і в наших родинах аж до тепер; се щоденне благословення, котрим батько й мати кождого дня благословлять своїх дітий... Чи заховався той звичай у наших родинах? Ми не знаємо, але се певне, і ми се бачили, що в деяких родинах той зворушаючий звичай панує.

Один визначний і шляхотний адвокат має сю привичку, щоби благословити своїх дітий кождого вечера, так як родичі так само благословили його самого.

Кождого вечера, заки його діти йдуть спати, він не лиш благословить своїх дітий, але й сам, коли прийде до свого старого батька, кождого вечера клякає перед своїм старим батьком, і просить о благословення.

Одного разу прийшов за пізно і зайшов до ядальні у хвилі, коли всі вечерали. Коло стола сиділи гості. Помимо того у присутности і на очах збудованих гостий і зворушених цілою подією, клякнув перед батьком з просьбою о благословення.

........Як скоро навчилибся діти шанувати своїх родичів, єслиб ві всіх родинах, кождого дня, по спільній молитві, родичі благословили дітий.....

Пахуче Зілля.

Було це в часі одної з численних подорожей Отця Лякомб* серед індиянського племени Крізів, що розташована рівнині поміж ріками Лябіш і Батай. Остра зима доходила вершка своєї студіни, глибокі сніги вкривали землю. Лєдви о. Лякомб встиг розложити і покласти своє обширне шатро, а вже стала приходити старшина племени, щоб його повитати. Були вони ще невірними, поганами, однак відносилися до місіонаря приязно. Всі посідали на землю кругом горіючої ватри, лиш начальник сам стояв. Був це мущина середного росту, гарної будови тіла. Його гарне лице оживляли бистрі очи. Вираз лиця лагідний, милий. Звали його **Вікаскекісеїн**, себто по нашому: **"Пахуче зілля"**.

— Чи ти не маєш зі собою ліків? спитав він нараз отця Лякомб.

— Так, маю деякі, відповів місіонар.

— Чи хочеш помочи мому зятеви? Він дуже хорий.

---

* О. Альберт Лякомб, славний канадийський місіонар, що довгі літа трудився між Індіянами на далеких північно-західних землях Канади. Уродився в р. 1826 в Квебеку, а помер на своїй місіонарській позиції в р. 1916. Індіяни його любили, а звали по свому "Арсоус Кітсі Парпі", себто: "Чоловік з великим серцем."

— Певно, що так. Але що йому бракує?

— Я скажу йому прийти, ти сам зобачиш.

— А кілько має він літ?

— Трийцять пять; він дуже сильний. Але через хоробу і терпіння він добре ослаб. Я вже не годен дивитися, як він страждає.

Начальник післав по хорого, а сам став місіонареви оповідати нещасну подію, якої жертвою впав його зять.

— Тому два місяці, в часі одної борби, вистрілила його рушниця, і страшно зранила йому руку. Тоді він привязав своє рамя сильно стиснене повисше суглобу (ручки) і сам собі відтяв мисливським ножем. Через мороз і недбалість, йому погіршилося; тепер хоре ціле рамя до ліктя... Але от він іде вже.

Рана була небезпечна, бо вже кинулася гангрена (дике мясо); коли місіонар глянув на цю обридливу рану, не міг покопати чувства відрази.

— То для мене за тяжко, сказав він начальникови, то такий випадок, що навіть найбільші лікарі з мойого краю булиби в клопоті. А як можеш ще від мене жадати, від мене, що не маю ані їх науки ані їх вправи?

Пахуче зілля не приймав цеї вимівки; звернувшись до своїх сказав до них півголосом:

— Колиб ми були християнами, він би його лічив; але для нас він нич не зробить... Мимо цего він еще просить.

— Поможи, Отче, лічи його. Зроби, що Ти годен. Коли Ти зробиш це, о що я тебе прошу, тоді я зроблю для твого Бога це, що будеш від мене жадати.

Місіонар був у скрутнім положенню...

Без хірургічних приладів, без потрібних аптичних річей і лікарств, а передусім без достаточного знання... хто мігби відважитися брати до такої роботи? Отець Лякомб був в клопоті; він боровся, хитався між двома гадками: лічити хорого, чи лишити його. В обох случаях треба було зречися надії на навернення дикого племени, бо він не думав, щоби міг виздоровити хорого. А однак, єслиби цего хотів Бог... І чому не хотівби?... Стратити, не статити, все одно можна пробувати. Місіонар рішився; лиш звернувся еще до неба, щоби випросити помочи Всевишнього:

О мій Боже! Ти, що єси паном життя й смерти, поможе мені спасти цего чоловіка!... Тут конче треба операції; веди моєю недосвідченою рукою, дай мені сили поборoти

мою непевність і мої трудности. Мій Боже, Тобі поручаю цего бідного хорого, і з ним Тобі віддаю цілий його нарід; вони стануть християнами, як що Ти увінчаєш добрим висліном моє підприняття!

Відтак він звернувся до начальника:

— Тому, що цего ти бажаєш, хочу пробувати того, що неможливе; колиб однак твій зять помер, не думай зле про мене... Та наперед, скажи менї, чи він готов терпіти? Бо щоби видоровіти, треба терпіти.

— Терпіння ніколи його не лякало, будь що до цего спокійний. А колиб умер, то ти тому не винен, ніч злого тобі не станеся.

Зворушений о. Лякомб забрався до роботи. Наоколо рамени був єще ремінець зі шкіри буйвола; цей ремінець стискав рамя і перешкаджав круженню крови. Це як раз було причиною лиха. На разі однак годі було його відїмити; набреніле тіло напухло наоколо, окружаючи цей ремінець валочками повними гнилючої матерії. Місіонар насамперед оглянув як найточніше своє власне рамя, щоби добре знати, куда йдуть жили, щоби відтак не нарушити жили в рамени хорого; потім взяв бритву і прорізав у відповідним місци. Сейчас поплила струя матерії з протятої пухлини, а в цій самій хвили хорий аж лекше зітхнув. Окружаючі Індіяни, що уважно приглядалися цему, оказали знаки свого признання. Отець Лякомб, заохочений першим поводженням, з поспіхом забрався дальше до діла. Насамперід усунув нещасний ремінець, відтак очистив рану, вилляпісував (випатив) салітраном срібла і завинув. Сповняючи дальше обовязок лікаря, приписав хорому спочинок і строгу дієту; сам пильнував, щоби виконано його приписи й чував над хорим та над висліном свого лїчення. А ці висліди були чудесні! Кождого дня ставало хорому лучше, а при кінци трох тижднів наш Індіянин був зовсім здоровий.

Можна собі представити радість і одушевления цілого цего індіянського племени, на вид цего надзвичайного успіху. Всі силувалися рїжними способами доказати місіонареви, як його подивляють і люблять. А він, заєдно тямлючи на своє Боже післанництво, чекав нагоди, щоби пригадати начальникови його торжественне приречення.

Одного вечера, коли дзвіночок став скликувати Індіян-християн на молитву, якеж було зачудованя "Чорної Ряси"*) коли зобачив, як **Пахуче Зілля**, прийшов зі своїми в числі яких сорок людей... Мимо того молитви відмовлялися як звичайно. Коли все скінчилося, начальник племени Крізів просив, щоби йому позволено говорити:

— Ви всі тут присутні, що мене слухаєте, ви без сумніву певно зачудовані, що цего вечера бачите мене поміж християнами. По всі часи ви мене знали яко такого, що вірно боронив релїгії наших батьків; яко начальника ви мене все видїли, що я провадив нашим великим лікарським ворожбам... Та нині в присутности вчителя життя і нашого приятеля, чоловіка молитви я сміло проголошую, перед всіми вами тут зібраними, що я вирїкаюся всіх наших вірувань і всіх наших забобонів, а хочу приймити релїгію Чорної Р'ясп.

Говорячи ці слова, **Пахуче Зілля** припав до ніг священика й просив його, щоби назначив його знаменем християн. Зворушений місіонар, взяв руку начальника й перехрестив його; при тім сказав до нього ті слова, які колись св. Ремі сказав до наверненого франконського Короля Кльодвіга: "Мужний вожде, почитай це, що ти палив, пали це, що ти почитав!" Уздоровлений місіонарем зять **Пахучого Зілля** і ціле его окруження пішло за приміром свого начальника.

Кілька місяців місіонар займався научанням і приготованням їх до хрещення. Притрафилося, що перед часом назначеним на хрест, вибралися вони всі на пользования; ці ловп повелися їм так щасливо, як ніколи перед тим. Цей надзвичайний успіх приписували вони виливови релїгії, котру мали приймити. Всі нові радости вернули вони до озера Лябіш, щоб подякувати місіонареви; відтак уладили вони на стену величавий бенкет.

Отець Лякомб, користаючи з їх одушевления, скликав їх разом кругом свого шатра, щоби спільно змовити вечірні молитви. Він дав їм деякі добрі науки; всі слухали дуже уважно. Потім, як це було звичаєм, жінки й діти відійшли до своїх наметів, а остали старші племени, щоби собі закурити та поважно побалакати. Серед розмови **Пахуче** Зілля так відізвався до Отця Лякомб:

— Мій друже, ти задумуєш мене охрестити, але, чи ти знаєш те все, що я злого колись заподіяв?... Колиб ти те знав, ти би не хотів...

*) Так звуть Індіяни місіонарів.

Зворушений цею покірною простотою серця, Отець показав свій місіонарський хрест, та так заговорив:

— Видиш ти цего, що прибитий на цім хресті? То щоби спасти всіх грішників, Він прийшов на землю і дався розпяти... Він бажає лиш одного, але цего конче хоче.

— Чого? спитав живо **Пахуче Зілля.**

— Жалувати за свої гріхи... Чи ти жалуєш за те зло, що ти зробив?

— Чи я цего жалую?... О, так, вже від давна оплакую всі ці злочини, бо знаю, що я зробив тим прикрість Великому Духови. Але чекай, послухай, оповім тобі тепер моє минуле життя, а ті, що тут є, скажуть, чи я говорю правду.

Я не знав ніколи, ані свого тата, ані мами. З маленької дитини я був сиротою; одна стара жінка приймила мене за свого сина. Вона мене дуже любила; я уважав єї за свою маму. Я видів нераз, як вона плакала, бо я був опущений і всі бокували від мене. В найпім народі є такий звичай, що погорджують сиротами і їх низше цінять, як псів. І так то я зростав в опущенню й погорді.

Всюда, де я показався, всюда мене називали: **Єкака — Цей, що не має імени.**

Кілько я через це терпів, ніхто цего не міг знати, навіть добра старушка, котра мене приймила за свого. Я сам в собі гризся, нікому нич не говорячи; лиш чекав спосібности, щоби зробити собі імя. Бувало, хотів я йти разом з другими у воєнні походи, та все мене з погордою відкидали... Нераз мусів я дивитися, як другі вибиралися, ті, що мали імя; вони виправлялися богато узброєні: все їм приготовила на дорогу чи то жінка, чи наречена, чи то мама, чи сестра; я чув, як коли вони рушали, то в їх честь підносилися оклики заохоти, жедання... А я, я нещасний оставав все; погорджений... бо хто міг займатися тим, котрий немав імени?

Коли мені було вже сімнайцять зим, я сказав собі: то вже час або чимось бути, або щезнути. Про це лиш знала моя стара покровителька; все робилося в найбільшій тайні; десь роздобув я собі стару стрільбу; приладив собі як міг лясо,*) лук, сагайдак, а його наповнив я затроєними

*) Ляссо, це шнур, аркан, якого вживають до ловлення головно диких волів; кочовничі народи мають велику вправу в киданню ним і ловленню своїх жертв.

стрілами. Так узброєний, попращав я мою прибрану маму і потайки пустився в дорогу, певний того, що ніхто не буде журитися моєю неприсутністю.

Пять днів і пять ночей я йшов вперед дуже острожно, шукаючи ворожого табору. Всі мав ся на бачности, ледви я мав смілість лягати спати, і то закопувався я в землю, як дика звірина. Одного вечера запримітив я над берегом ріки великий табор "Чорних Ніг"; був я отже у цілі моєї мандрівки, однак мені треба було ще подвоїти свою осторожність. Я засівся в якімсь рові і цілу ніч перебув скритий в хорості. Коли стало світати, з радістю зобачив я, що зі свого укриття я можу легко все видіти, що дієся в таборі Чорних Ніг і кілько там коней мило на рівнині.

Незадовго один чоловік, високого росту, вийшов з табору і став наближатись до місця, де я скривався. Нещасний старець, він хотів вилізть на горбок, щоби в імени свого племени зложити поклін Настусови (сонцю), і не підозрівав навіть, яка жде його судьба... Признаюся однак, що я вагався його так підступно забити; але згадка на моє нещасне життя заохочувала мене, щоби я подоптав всяке чувство милосердя; мені здавалося, ген би до мене кликав якийсь голос: Убий його!... Убий його!... Здобудь собі імя!... І я послухав. Коли зближився на відаль стрілу, я його звалив на землю одною стрілою, а коли я видів, що ще дихає, я скочив на нього і вбив свій ніж в його серце.

Зі страшною зимно-кровністю я начеркнув кругом чашки помершого керваве колесо: і в мить я тримав в руці свій перший скальп*); здавалося мені, що я ніколи кращого волоса не бачив, як це. В своїй радости, я вирвав кулак пахучого зілля, що поблизько росло, та сховав в своїм убранню... Чому я це зробив, сам не знаю...

Та на цім не конець; мені прийшло до голови, щоби загарбати і заволодіти стадом коней, що паслися перед табором. Треба було спішитися, бо в короткі вийдуть зі шатрів і не буде часу. Не надумуючися я кинувся з лассом в руках до коней. По більшій части сполохані повтікали. Один таки кінь позволив зближитися до себе, я його зловив, всів на нього і женучи перед собою цілий табун коней я чим швидше став з ними втікати. Хоч як я скоро ділав,

*) Скальп, це здерта шкіра з волоссям з голови; був звичай у деяких дикунів, що своїм жертвам стягали з чашки шкіру з волосям і тим хвалилися, як найкращою здобичею.

мимо того в таборі запримітили це; дано знак на трівогу і сей час сотки узброєних кинулися за мною в погоню. Що правда на дармо, бо воин мусіли бігти за кіньми, що порозбігалися, а тимчасом я дуже хутко мчав на перед; в недовзі вже не можливо було їм мене дігнати. Мимо того я продовжав дальше свою шалену їзду, зупиняючися лиш щоби відпочати і напоїти свої коні.

Другого дня, коли зачало свитати, я зобачив шатра свого племени; всі були єще позамикані. Я переправився вплав через ріку Лябіш і вїхав до табору як витязь, женучи перед собою табун зі сорок коней і співаючи повним голосом "Пісню волося," Вставайте!... Вставайте!... кричав я; той, котрий не має імени вертає як побідник! Старці, воіни, тіштеся!... Нехай сироти, нехай всі, що не мають коней прийдуть тутка: я маю досить, щоби всім дати!"

Присутні не могли очам своїм вірити; їх огорнуло велике зворушення й одушевлення; всі і воіни й жінки й діти тиснулися до мене серед радісних окликів. По черзі приступили до мене й старці та стали мені желати: "Ти мужний хлопець" казали воин. Зблизився до мене і сам начальник і так заговорив до мене: "Ходи, мій сину, нехай тебе обійму, ти герой"!

Тоді пригадав я собі на запашне зілля, котрого я нарвав пригорщу на тім місци, де я забив свою жертву; це зілля я дав старцеви. Він взяв його, а звертаючися до цілої товпи людий закликав голосно: **"Пахуче Зілля"** буде твоїм іменем від тепер... від цеї години ти будеш одним з великих вождів нашого народу!"

Відтак прийшла черга на мою прибрану маму. Вона простягнула до мене свої рамена та серед сліз радости закликала: "Мій сину, ти вже більше не сирота; від тепер ти можеш сміло піднести голову та йти поруч з відважними мужами. Тепер я можу спокійно вмирати, бо цей, що не мав імени, здобув собі його."

Тут скінчив своє оповідання великий начальник племени Крізів. Потім звернувся він до Отця Лякомб і так запитав: "Мужу молитви, тепер, коли я тобі розповів, як лихим був я, скажи, чи ти можеш мене охрестити? Чи може я негідний товариства християн?"

Місіонар, пануючи над своїм зворушенням, так промовив до всіх зібраних:

"Мої діти, мої приятелі! Бог християн, Великий Начальник молитви, Той, котрий сотворив все, до Котрого все

" належить, Він любить всіх дітей, навіть грішників. Він
" бажає щастя всім, так, всім тим, котрі жалують що за-
" поділи Йому смуток, прикрість і обіцюють, що вже
" більше не будуть нічого злого ділати. Він любить про-
" щати злим, котрі приходять до Нього, щоби кинутися
" в Його рамена та сказати: Мій Боже, я согрішив, про-
" сти мені, проступній дитині. І вам всім прочим, котрі
" просите прощення у Нього і хочете Його любити, Він
" вам прощає і хоче дати вам гарне мешкання в своїм
" царстві."

В кілька днів опісля **Пахуче Зілля** приймив тайну св. Крещення і дістав імя "Авраам," рівночасно охрестилася і його жінка під іменем Сара. Навернення це було одно з найбільше рішучих; воно було вступом до многих инших. **"Пахуче Зілля"** був завсігди у великій пошані між своїм народом і той, що не мав імени, стався найславнішим поміж своїми. Він відограв важну ролю в угодах, які заключило Канадийське Правительство з племенами Крізів, Чіппевеянів, Ассінібоінів і Чіппевеїв.

**
*

Недовго перед цим наверненням, в часі одної зі своїх місіонарських подорожей по Півночи Канади, сидів раз вечером о. Лякомб серед більшої громади диких Крізів єще катехуменів.*) Якраз тоді, коли місіонар з ними сидів, увійшов один гибрід**) і приніс отцеви почту: цілу пачку листів і часописей. Урадований місіонар сам зачав розбирати піславця...

— Ви куріть собі дальше свої файки, сказав місіонар до Індіян, а я тимчасом буду читати листи.

Була то вже пізна година.

Всі тиснулися до нього як діти... На нещастя перший лист приніс отцеви вістку про смерть його тата; слези потекли з його очей. Індіяни, заскочені цею слабістю, здивовані споглянули на себе і знаками виразили, що цего не похваляють. Великий начальник, **Пахуче Зілля,** ще тоді поганин, встав і спитав про причину цих сліз.

* Катехумен, це той, що приготовляєся до приняття тайни св. Крещення.

**) Гибріди, це діти із мішаних супружеств Індіян і білих.

— Цей лист, відповів місіонар, вказуючи на письмо, звіщає мені смерть мого тата.

— Як то? Ти, Великий Муж молитви ти плачеш? Чи ти нам всім не говорив, що як коли ми маємо смуток, щоби ми не плакали, але великодушно піддалися волі Великого Духа? — Ану, Отче, щоби показати добрий примір, візьми цю файку і потягни кілька разів, щоби ми знали, що ти здаєшся на волю Великого Духа...

Отець Лякомб заскочений цим засоромився; він просив, щоби простили йому цю слабість; свому катехуменови, великому начальникови, сказав, що йому подобалася та наука, яку дістав від нього. Відтак здорово курячи файку дальше переглядав свої листи. **Пахуче Зілля** не зводив з нього свого бистрого взору; він запримітив, що нараз лице місіонаря заясніло радістю. Отець підніс свої очи до неба і мимо волі злова станули йому слези в очах, по цим разом слези щастя. Був це лист папи Пія IX... була це булля скликуюча найблищий вселенський собор, і проголошуюча апостольське благословення для всіх вірних.

— А що це знова в цім? запитав **Пахуче Зілля**, там мусять бути веселі новини, бо бачу, що виглядаєш вдоволений...

— Дійсно, це дуже добрі вісти, відповів місіонар. Це лист від великого Учителя молитви, він кличе до себе инших учителів молитви.

А як зве ся цей великий Учитель молитви?

Називався Пій IX.

— Позволь, покажи мені де письмо великого Учителя молитви.

Дуже радо, сказав отець і подав йому спицикліку.

Великий начальник, коли брав до рук це письмо, випрямився, підніс його з упанованням понад свою голову, щоби могли всі його товариші бачити і запитав поважним голосом:

Отче, в котрім то місци великий начальник молитви поклав свою руку на цім папери, щоби підписати його і нас благословити?

— Ось тут, сказав о. Лякомб вказуючи рукою це місце.

Тоді начальник склонився, зробив знак хреста, уцілував з упанованням підпис святішого Отця і заохотив других Індіян, щоби те саме зробили. Прикладаючи свої уста до цего підпису, всі вони говорили один за другим:

— Це принесе нам щастя.

— Так, нині ви еще катехуменами, але не за довго ви будете охрещені і станете дітьми святішого Отця Пія IX.

— Ану повтори еще раз його імя, сказав начальник, щоби ми його навчилися... Зворушений місіонар повтаряв кілька разів їм всім разом повтаряти. **Пахуче Зілля** знова встав, і в цій хвили його мужеске лице наче преобразилося. Глубоким голосом, повним зворушаючої пошани і любови він повторив два рази: Пій IX....

— Пій IX... Нехай живе Пій IX, котрий в коротці буде нашим отцем!...

Я плакав, оповідав відтак о. Лякомб, я плакав, коли
" видів, що достойне імя нашого спільного отця так звор
"рушувало до глубини серця дикунів. Я тоді собі по-
"думав, що це є винагорода за то, що серед просвічених
" народів трафляються люди, котрі це імя святішого Отця
" проклинають і проти нього хулять."

По цій не до забуття події серед табору диких Крізів, о. Лякомб написав лист до свого епископа Преосвященого Буржета, подаючи подробиці цеї зворушаючої маніфестації. Якраз епископ вибирався в дорогу до Риму. Тож наш місіонар просив, щоби епископ розповів про це святішому Отцю.

Святіший Отець дуже зворушився, коли чув, як дивні річи діяє Божа ласка серед диких племен за причиною ревности і посвяти нашого місіонаря. Він передав через епископа Буржета дорогоцінний лист і апостольське благословення, підписане власною рукою для диких людей Північного Заходу, а особливо для тих, що так трудилися, щоби навчитися вимавляти його імя.

Із літописи канадийських місіонарів Облятів.

Покровителько Місіонарів молися за нас!
Святіщий Отець Папа Пій XI. проголосив св. Тересу від Дитятка Ісуса особливою покровителькою Місіонарів і Місій.

Привіт.

Поміще, на просьбу Товариства "Просвіти," подаємо до загального відома, що воно стало видавати новий часопис під назвою "Життя і Знання." Рівночасно, і на ту саму просьбу подаємо запрошення до передплати на той журнал.

Очивидно, що се для нас йотіха, коли бачимо, як заслужене се товариство старається о піднесення умового й матеріяльного добробуту широкої народної маси. Сей факт є тим більше гідний признання, що серед тяжких теперішних відносин політичних і господарських, серед яких обертається наша заморська рідня, находяться люди, котрих нещастя не тільки не зломало, але противно, стає для них товчком до силнішої праці.

Ми маємо на очах оказове число згаданого журналу, котре редакція звоїла нам прислати. Видно, що плян освітної праці, котрой новий журнал піднімається, є надзвичайно широкий... Для тих, що скінчили середну освіту, він певно буде приємним читанням; що одначе найважніще, він може бути матеріялом, котрий улекшить інтеліґентам доброй волі і ревної праці, ширення свідомости серед широкого загалу, по читальнях та всякого рода просвітних кружках. Ми хотіли сказати, що він мав би бути в силі, щоби в нас зродилися "кружки студій", які існують уже в ріжних краях, і яких так дуже треба і для нас.

Ся надія каже нам привитати появу сього журналу з радістю, і не лиш байдужно опублікувати жадані відозви, але навіть щиро і учинно старатися, щоби для нього добути передплатників.

Від себе ми бажаємо працьовникам нового журналу всього того, чого їм потрібно для так великої праці, особливо шляхотного запалу і свободи духа серед невідрадних суспільних обставин. Нашому народови під цю хвилю треба справжньої просвітної праці. Ми, що бачимо його життя на еміграції, намацально переконалися яка се страшна язва, коли чоловік не має достаточного знання. Кілько руїни, кілько розбиття, кілько тупої безхарактерности зродилося серед неї через те, що вона не була в силі боронити свого здорового розуму і доброго серця проти трутини, якою залляла ёї невихована і недовчена ніби-інтелігенція у справах віри, патріотизму і суспільного спожиття. Дав би Бог, щоби через совісну працю нового видавництва діти нашого народу, що приходять шукати хліба тут, за морем, були людьми чесними, свідомими і охочими до зализної, умової і фізичної праці.

Ми не потребуємо казати, що така праця дуже тяжка, і що треба до неї великих душ, що посідають правдиве і глибоке знання з одного боку, а з другого горіну любов до своїх братів і шляхотне, чисте серце.

Широкі верстви нашого народу бажають світла науки. Геї спрагнені кидаються вони на все, де сподіються осягнути свою ціль. Не будучи приготованими до того, щоби снізнати, де є правдива наука і задурені такими тупоумними клічами книжкових бізнисменів, як: хто більше читає, більше знає, вони затроюють свій ум, і що гірше, своє серце напквілями ріжних недоуків, що за гроші хочуть їх добути для сектантства і большевизму.

Треба бути за морем, щоби бачити жахливе моральне спустошення, в яке упав загал еміграції, що хотів уважати себе свідомим а не мав до того права. Молодіж, що виходить з наших родин і переходить через тутешні школи, має голову повну матеріяльного знання, а серце порожне, пусте, без запалу для шляхотних подвигів.

Тож не дивно, що з радістю витаємо появу журналу, від котрого сподіємося, що він при найменші в якійсь мірі, зробить подібні обставини неможливими.

На при кінці ми хотілиби майбутнім читачам того журналу пригадати одну річ: Всяке правдиве образування мусить стреміти до одної цілі: щоби уплюхотнити **цілого чоловіка**, то значить його ум, але особливо його серце. Лиш тоді воно принесе бажаний овоч. щастя для других. В противнім случаю образування послужить до того тільки, щоби витворити племя надзвичайно спритних "гайвейменік." Ми не можемо не пригадати тут величезного значіння слів Юрія Вашінгтона, котрі мусять бути для нас провідною звіздою серед смертельної борби о життя, о душу нашого народу:

"Необхідними підвалинами для всякого успособлення і обичаїв, що провадять до горожанського добробуту, є релігія і моральність. Надармо домагавбися признання патріотизму чоловік, що працювавби над тим, щоби звалити ті великі стовпи людського щастя, тай найтвердші підпори для сповнювання людських і горожанських обовязків; чоловік, що виключно занимається політикою, мусить їх шанувати і любити зовсім так само, як побожний муж. Ціла книга не вистарчилаб на те, щоби показати всі узи, якими є звязані віра і моральність з одного боку, а приватне і публичне щастя з другого. Запитаймо лиш се: Де є забезпечення власного майна, доброго імени тай для життя, наколи присяги, що є орудіями слідства перед трибуналом справедливости, будуть позбавлені значіння релігійного обовязку? І відносімся острожно до припущення, що можна удержати мораль без релігії. Хох і як може би признати вплив тонкого виховання на душі спеціяльного успособлення, все-таки розум і досвід забороняють нам сподіватися, що без релігії можна осягнути моральність в народі...."

Ще раз: Хай Бог благословить дорогу нового журналу. "Голос Ізбавителя" бажає йому як найкращих успіхів і многих і многих літ шляхотної праці його робітникам!

ДО УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ!

В ювилейному році Товариства (60-ліття існования) від 8. XII. 1868 р., в році стихійних нещасть, які впали на наш край, звертається підписаний Виділ до Всіх членів Українського Народа з отцею відозвою.

Перше — це момент особистої симпатії, згадати про товариство, яке вже 60 літ трудиться на полі культурно-освітніх змагань Українського Народу; друге — це просто категоричний приказ часу й обставин, які кажуть, в часі катастроф та спричинених ними великанських нікід, прийти "Просвіті" з допомогою.

Мотив особистої симпатії до товариства лишаємо на боці. Хто знає "Просвіту," а знає хиба кождий, хто ува-

жає, що її праця направлена в добро цілого Народа є доцільна й хосенна, цей зробить як і робив завсігди те, про що мова низше.

Стихійні нещастя, які навістили цього року Галичину та спричинені ними шкоди, приневолюють нас відізватися до сердець всіх Українців.

Коли цілі смуги краю знищені, коли велика кількість господарств зникла з поверхні землі, а люде остали в тому, в чому встигли уратувати своє життя. Серед темної ночі з каламутних филь розсатанілої води, коли на ратования їх перед голодовою смертю збираєте жертви Ви й край — то ясно, що від тих, яким в очі голод і холод заглядають, не можна вимагати ні членської вкладки, ні, тимбільше якогонебудь дару.

Але писане слово, книжку мусимо їм дати, й треба її дати даром.

Сама "Просвіта" находиться в незавидних матеріяльних обставинах; тому, аби могла як слід сповнити це завдання, мусить просити о допомогу.

Нехай брат дасть другому, потребуючому братові!

А зробити це можна в двоякий спосіб: при помочи членської вкладки й дару.

Цілорічна вкладка виносить два американські доляри. За те отримує член грамоту, календар і кілька книжочок. Дар, добровільна пожертва залежить від доброї волі й охоти жертводавця. Членські вкладки не дають нам майже ніяких грошевих лишків; вони мають для нас значіння й вагу більше морального характеру. Опертися можемо лиш на дарі та від його висоти залежить ширший розмах нашої даровой акції в книжках а то й в грошевих допомогах, цього року спеціяльно, а в звичайних роках ціла наша орґанізаційна й культурно-освітня праця.

Ні через членство, ні через дар не підпомагала українська еміґрація "Просвіти" досі як слід.

В 1924 було з Америки 553 членів, в 1925 — 1010, в 1926 471, а в 1927 (до 31 жовтня) 416. Дару дала еміґрація в 1925 р. 674.50 дол., в 1926 — 279.50 дол., а в 1927, — 296.55 дол.

В чому лежить вина того сумного обяву — не знаємо. Робимо те, що з чистою совістю уважаємо за відповідне й правильне. Що є вина по нашому боці, про те досі нам ніхто нищо не сказав, противно, про правильність нашого

підяку й праці свідчить обємиста переписка з нашою еміґрацією.

Віримо, що цей радісний, ювилейний, а заразом сумний, в нещастя багатий рік принесе "Просвіті" таке число членів і таку суму дару, на яких ми зможемо кріпко й певно опертися та міцним рішучим кроком піти твердим шляхом на стрічу нашій майбутности.

Віримо, що цей заклик "Просвіти," установи, якої праця йде в хосен і на услуги цілого Народа, без огляду на стани, кляси й партії, найде щирий відгомін у всіх верствах української Еміґрації.

В дні 1-го листопада, в річницю Народнього зриву кличемо Всіх станути в ряди борців за культуру й освіту Українського Народа!

У Львові, дня 1. листопада 1927 р.

Головний виділ Т-ва "Просвіта" у Львові.

ЗАПРОСИНИ ДО ПЕРЕДПЛАТИ.

Т-во "Просвіта" у Львові зачало видавати з днем 1. жовтня бр. журнал п. н. "ЖИТТЯ І ЗНАННЯ."

Журнал виходитиме в перших днях кождого місяця, 32 сторінки обему, формату чвірки, богато ілюстрований й всесторонного змісту.

Істнования журналу, побільшення й поширення його змісту, підвищення його всесторонности і т. д. залежить, ясна річ, від передплатників.

Тому запрошуємо отцею дорогою до передплати кождого, хто хоче мати цікавий журнал зі Старого Краю.

Передплата для Америки виносить:

на рік	4 дол.
на піврік	2 "
на чвертьрік	1 "
поодиноке число	0.30 ц.

Для членів "Просвіти," які зложать рівночасно 2 доляри вкладки на рік, виносить цілорічна переплата лиш 3 доляри. Значить, за 5 долярів отримує кождий член календар, грамоту, всі членські книжочки, які вийдуть на протязі року й 12 чисел журнала "Життя і Знання". Крім того має 25% опусту на книжках нашого видання. Замовлення й гроші слати: **Association "Prosvita" Lwow, Rynok 10. Galicia, Poland, Europe.**

Управа канцелярії Т-ва "Просвіта".

Чому Наслідувати Марію.

Се наш обовязок наслідувати Пречисту Діву Марію. А хочеш знати, чому треба наслідувати Марію, послухай, що тобі скажу: Коли хто хоче мати участь в славі, яку має Марія в небі, мусить Її наслідувати в житю. Ось причина надзвичайної ваги; не забувай про неї.

Бо уважай: Бог взяв Марію до себе, щоби там уживала вічного й найвищого щастя; та що безконечну щасливість не дістала Марія так, як инші добродійства й вивисшення, котрі Бог дав Її за життя, а котрі були чистими ласками; та Її вічна щасливість, то нагорода; і після ладу Божого призначення, щастя Марії в небі мусіло бути овочем Її заслуг і святости. Все проче не вистарчало, щоби Вона мала право до блаженного наслідства в небі. Звідси то ясно слідує, що коли ми хочемо мати участь в Її славі, ми мусимо приготовитися до сего через вірне наслідування Її життя. Чиж це не ясне? Так, вказуючи на Божу Матір, можу тобі повторити ті слова, котрі сказав первим християнам св. Павло, ставляючи їм перед очи самого Ісуса Христа: (Рим. 8, 17.)

Коли з Ним терпимо, з Ним і прославимося. Коли будеш ділати як Марія, ти будеш і увінчаний як Марія; коли будеш терпіти як Вона, то й прославишся як Вона. От в сім міститься і ціль, до котрої маєш стреміти, і дорога, якою маєш до сеї цілі йти. Не розлучаймо тих двох річей, бо розлучаючи ми впадемо або в злочинну зухвалість, очайдушність, або в мерзенну малодушність.

***

Була би то злочинна очайдушність, коли би ти, глядячи лиш на вивисшення Марії, на Її блеск, Її слави, хотів там бути, але не старався дійти до сего тою самою дорогою, якою йшла Пречиста Діва, не хотів уживати тих самих середників, що Вона. Бож, чи не булоби то дивне, наколиби Бог був більше щедрий для тебе, як для Своєї Матери? І наколиб через якесь зовсім даром дане добродійство, Він дав тобі без ніякого твого старання й труду те, що продав Марії і за що Вона мусіла так дорого заплатити? З другої сторони булаби то підла малодушність, коли би ти глядів лиш на трудности сеї дороги, котрою ступала перед тобою Марія, і стратив надію дійти до мети, до котрої Вона дійшла; замість виглядом на прекрасну ціль заохотити себе до мужного перепоменя всіх трудностей цеї дороги і до відважної, побідної боротьби з усякими перепонами.

Тому маймо завсе перед очима сі два великі предмети: Марію на земли й Марію в небі. І коли Її земське життя повне трудів і тернінь лякає нашу слабосильність, тоді нехай Її славне життя в небі ободрює і скріпляє нашого духа, потішає наше серце.

***

А се тим більше, що якраз Прославлення сеї Царици в небі повинно особлившим способом послужити до того, щоби нам дати наймогучійшу поміч в наслідуванню Її мозольного життя на земли. Бо в дійсности, чому Марія по своїм успенню йде занять місце близько Божого Престола, йде щоби засісти на троні, що Її сам Всевишний приготовив, чому, питаю. Ото тому, щоби звідтам вставлятися за нами, тим успішнійше ділати для нас; ото тому, щоби там могла отвирати для нас небесні скарби, щоби могли на нас спливати обильні струї Божих ласк; і тому ще, щоби звідтам могла добре уважати на всі наші просьби й бажання та заспокоювати всі наші потреби. Одним словом, Марія тому вивисшена в небі, щоби зі свою престола слави зділати престіл милосердя й ласки.

От се головна причина, задля котрої набоженство до Пречистої Діви стало в Церкві так загальне, так спільне для всіх віків. От що єднає для Неї довіря і почитання всіх народів, всіх держав світа. От чому нема ані одного міста, ані одного навіть сільця в цілім християнськім світі, де би не можна було бачити сердечних доказів набожности вірних до цеї Божої Матери. І се якраз привело князів і володарів до того, що вони поручали Єї опіці свої скипетри, свої царські вінці переконані що не можуть мати певнішого і більше не похибного опертя, як покров Марії, Котрої значіння, кредит у Бога має, як каже св. Ільдефонс, в собі щось з панования й власти. І от чому також король Людвик XIII посвятив і свою особу і свою державу Пречистій Діві; а зробив се не в тайні свого серця, але публичним обітом, як сего перед ним не зробив ні один із християнських королів; він се зробив в присутности цілого свого народу і приказав публично оголосити це в цілій своїй державі, щоби всі про се знали і щоби то остало в памяти на віки. Хочеш, щоби я тобі поручив яку хосенну побожну вправу? Послухай, вона легка, ніхто не може від неї вимавлятися. Зроби в своїм стані те, що зділав тої християнський, побожний володар: він посвятив своє царство Царіці дів, посвяти й ти Єї свою родину, свою хату, своє господарство. Він пожертвував Єї свою особу і всіх своїх підданих, пожертвуй і Єї себе й свої діти. Та се ще не досить: той великий монарха своїм наскрізь побожним поведенням, що зєднало йому імя праведного, і перед Богом і перед людьми жив чесно, його поступования було наскрізь побожне; тим своїм богоугодним життям хотів зділати свою посвяту Марії публичною, всім знаною; і ми зі своєї сторони не встидаймося подібно поступати. Сміло визнаймо, чим ми є. Бо преціпь якраз визнавания того, чим ми є нас спасти. Не стерпім того, щоби безбожники були більше відважними в своїх кпинах з нашої побожности до Марії, чим ми в обороні. Єсли маємо обовязок і старания провадити инші душі, других виховувати, натхнім їх тою самою ревністю й тим самим духом. Передусім памятаймо на отсі слова св. Анзельма, що подібно як кожда родина, котра має правдиве і щире набоженство до Преславної Діви, не згине, так не можемо числити на се, щоби Боже благословенія знаходилося в родині, де Пречиста Діва не находить почитания.

❦

Молитва. О Пресвята Діво, всесильна Царице! Яка радість огортає Твоїх ревних слуг, коли глядять на Твою могучість, як ціла земля в покорі клониться до Твоїх ніг! Ото цілі народи зі своїми князями, богатирями взивають Твого заступництва після слів пророка Давида (Пс. 44. 13.) Лицу твоєму помоляться богаті людетї. Позволь мені прилучитися до їх почитания, а радне позволь мені благати Тебе о ласки, які конечні для мене і для мого народу. Зішли обильні струї Божих благодатей, бо Ти їх переховуєш і ними завідуєш. Нехай Боже благословенія зійде через Твої руки на всіх загалом і на кождого з окрема. Хотяй Ти є нашим Прибіжищем у всіх потребах, то ми не так просимо Тебе о дочасні ласки, як о духовні. Згаси вогонь воєн; та ще більше поможи нам згасити огонь наших пристрастей і цю домашню війну, котра все буриться в глубині наших сердець. Дай нам мир з ворогами, але ще горячіше просимо Тебе, поможи нам відзискати мир з Богом, якщо його стратили, і його заховати, коли маємо щастя його посідати. А що всі ласки спасенія можна зібрати в одну, то виєднай нам, о Маріє, совершенний взоре християнських чеснот, виєднай нам ласки Тебе наслідувати, як Ти наслідувала Ісуса Христа, щоби ми з Ісусом і з Тобою царствували в блаженній вічности.

(За Бурдалю.)

Будьмо Щасливі.

Будьмо щасливі!

Коби ми кождого дня, який Бог дає нам прожити, могли знайти в дома ціле, повне щастя!

Коби ми були здорові.

Коби була робота.

Коби ми мали потіхи, заслужені тяжкою роботою.

. . . . . .

Будьмо щасливі.

Але не забуваймо, що для всіх нас, —батьків і матерій, дітий і старців, панів і слуг, багатих і бідних, молодців і дівчат, — є лиш один, одинокий спосіб, щоби те щастя здобути.

Щастя, здобуте інакшим способом, є лиш злудою.

Хай розкіш кличе здрадливо: Я ДАЮ ЩАСТЯ. Се клич ложний, фалшивий. Розкіш і приємність не можуть дати правдивого щастя, щастя, яке вони дають, є фалшиве.

Розкоші приводять до розчарування і розпуки. Се може бачити кождого дня.

Правдивий спосіб, щоби осягнути щастя, се лиш чеснота.

Ми всі знаємо се з досвіду. Коли всі в родині чуються щасливими? — Чи тоді, коли кождий шукає за своїми приємностями, чи скорше тоді, коли кождий старається сповнити свої обовязки? Чесний батько, чесна мати, чесні діти, се для родини більше, чім великі скарби маєтків.

Коли батько не є чесним чоловіком, коли він жорстокий або піяк, як можна бути в родині щасливим?

Коли мати не є чесною невістою, коли вона проклинає або є легкодушною, чи батько може бути щасливим?

Коли діти не є чесними, коли син є розпусником або донька вітрогоном, чи можуть родичі бути щасливими?

Правдиве щастя є тільки в чесноті... Коби ми кождого дня того досвідчали!

КАТОЛИЦЬКИМ СВІТОМ.

Намірення Апостольства Молитви на Лютий.

ЛЮБОВ ДО ВОРОГІВ.

Одним з найкращих знаків, що наука Ісуса Христа є наукою самого Бога, се часто буває неохота і нерозуміння, які та сама наука розбуджує у зіпсованій нашій природі. Чим трудніща вона до зрозуміння, чим більше бунтується проти неї наша природа, тим певніщими можемо бути, що в ній лежить наше щастя не лиш у небі, але вже навіть на землі.

С мало таких приказів Божественного Спасителя, проти яких наше зіпсоване серце мимохіть боролосьби більше, як ся заповідь: "Ви чули, що сказано: Люби твого ближнього і ненавиди твого ворога. А я кажу вам: любіть ваших ворогів і моліться за тих, що переслідують вас." (Мат., 5, ст. 43 - 44).

Лиш тоді, коли ми зможемо відкинути наші чувства, наші погляди і наші людські суди, лиш тоді молитва і ласка Божа дадуть нашій волі досить сили, щоби ми перейнялися чувствами, поглядами і думками Ісуса Христа у відношенню до ворогів.

Щоби наша воля скорше і охотніще піддалася в тій справі Божій ласці, до того треба, щоби сю заповідь поставити собі ясно перед очи.

Наші вороги — хто се є? Се напевно наші ближні, бо кождий чоловік є нашим ближнім, чи то вже через се, що він чоловіком, так як і ми, а особливо ще, коли він через хрещення є дитиною Божою, так як і ми.

Нашого ворога треба любити: се не є тільки рада, за котрою нам після нашого уподобання можнаби піти або й не піти. Се є приказ, закон нашого Спасп-

теля. Він навіть говорить, що се є НОВА заповідь. ЙОГО заповідь.

Ісус Христос і святий Петро, коли говорять до людий, то дуже часто їх називають "братьми." Вони так не роблять на вітер, так собі тільки. Від хвилі, коли Ісус прийшов на світ, всі люди є, або, як лиш схочуть, можуть бути злученими з Ісусом Христом так, як члени тіла є злучені з головою; Ісус Христос є перший серед великого числа братів, котрим Бог хоче дати власне свое щастя.

Не лиш се. Ісус Христос і ті, що з Ним злучені, се одно і то саме. Ось доказ з уст самого Ісуса Христа: Коли Павло з ненавістю спішив до Дамаску, щоби переслідувати християн, нараз якась сила звалила його з коня і він почув слова: "Савле, Савле, чого мене переслідуєш? Він же сказав: Хто Ти, Господи? А Він: Я є Ісус, КОТРОГО ТИ ПЕРЕСЛІДУЄШ."

Кожде добре діло, що хто зробить другому, се діло, зроблене для самого Ісуса Христа. Так Він сам говорить, коли предсказує, як буде відбуватися страшний суд.

Коли так, то се є ясне, як сонце, що ми не можемо подобатися Богу, коли не любимо ближніх, отже і наших ворогів.

Наді все під теперішню хвилю треба часто пригадувати собі сю заповідь. Чому? От — чому:

Виховання, яке люди в наших часах дістають, робить з них самолюбів, захланників тай людий, що з діявольською байдужністю дотчуть ногами свої обовязки і завдання.

Так є менше або більше у великій масі людий. Але мабуть нігде так як у нас. Кілько в нас, в нашім народі тих новітних "інтеліґентів," для котрих на світі нема нічого, тільки переконання хижих людських звірюг. Їх права, право жити своїм життям. Вистачить підозріння, забаганка, злість і вони кидаються на ближнього, як кровожадний звір на свою здобич...

Ми бачили і бачимо на власні очи людий, котрі задля особистої наживи, в погоні за таким гроном, кинули в нашу еміґрацію ціле пекло сатанської ненависти, що затроїла до тої міри наше життя, що наші люди пожирають одні других, тай своєю смертію родують вічних і темних аґентів якихось народних церквий.

Се не є тільке случайне явище... Ні... Се є поганський дух ненависти, котрого ми ізза нужденно слабого християнського духа не встигли до тепер позбутися, чи тут, чи в старім краю... І що страшніще, смертельно страшне для нас се те, що наш нарід тут, на землях Північної Америки, дістався зі своїм слабоньким християнським духом до окружения міліонів протестантів. Сі протестанти, лишивши Католицьку Церков, повільно, але певною ходою стають поганами, для котрих богом бізнес для насичения черева, а законом звіряча борба о життя, де слабший мусить згинути скорше або пізніше. От в чім є секрет тої незрозумілої на перший погляд несталости маси наших людий, з якою вони переймаються ріжними сектантськими і большевицькими кличами від верху до низу. Протестантизм, що вертає до поганства і наш дух, що ще не вийшов з поганства, вони силою своєї природи обнимають, притягають один другого... Нам треба духа любови, не туної, але Христової; інакше, закі впростемо, то згинемо у смертоносному дусі новітнього поганського духа.

Тож не дивно, що Той, котрий заступає місце Ісуса Христа в християнськім світі, Святіщий Отець, Папа римський, що Він кличе міліони членів Апостольства Молитви, щоби вони молилися о поширення правдивої любови до ближніх, в тім числі і до ворогів... Молімся, хай Пресвяте Серце Ісуса розілляє того духа любови по цілім світі, а особливо в нашім нещаснім народі.

Конкордат Апостольської Столиці з Литвою: — Апостольська Столиця заключила останніми часами конкордат з Литвою. Ми згадуємо о сім з потіхою, бо се є один з численних доказів, як велику повагу має Голова Католицької Церкви навіть у життю цілих держав. Наші читачі мабуть багато чули про конкордат, який кілька літ тому взад заключив той сам Апостольський Престол з Польщею. До тепер ще деякі говорять про той конкордат так, гейби він був доказом, що Рим є тільки за Поляками тай помагає їм нищити інші народи, що є в Польщі або в ей сусідстві і колись наші "інтеліґентні" крикуни і ріжні українсько-православні неукінчені ґімназіяки а тепер автокефальні ніби-священики старалися розбити таким говоренням Католицьку Церков у нашім народі. Ми згадуємо про се тому, бо той конкордат є в сій справі великим поличником в лице шарлятанів і недоуків, що ніби-спасають нашу нещасну еміґрацію новими "вірами". От-чому: Кождому звісно, що Литовська держава находиться в затятій борбі з Польщею, котра, колиб могла, певно би ей забрала. Однак, як видно, Апостольська Столиця без зважду на Польщу, признає Литві всі права, котрі признала Польщі в конкордаті з нею. І так, на приклад, в Литві епископи мають присягати на вірність Литовській республиці і оскільки можуть, хоронити ей від руїни. Так само, в неділі і свято національної незалежности, католицькі священики мають молитися за Литву і ей президента (отже очивидно о се, щоби сильніща сусідна польська держава їм не пошкодила).

Ми хоч пехоч ставляємо собі питання: Чи поможе що такий знаменний поличник деяким тупоумним редакторам і ріжним адвокатам, асекураційним агентам, тай бизнесменам з української невихованої "інтеліґенції" почасти Старого, але надівсе Нового Краю?

Дав би Бог, щоби й ми стали свобідними панамі на рідній земні, (не рабами "інтеліґентів" — лінюхів, що живуть коштом своєї рідної тупоти), щоби дочекалися і свого конкордату з Апостольською Столицею.

Замітка: Конкордат, се є законна угода (аґрімент), котру заключає Католицька Церков з ріжними державами. В тій угоді держава зобовязується шанувати права католиків, а Католицька Церков дає запоруку, що католицькі піддані тої держави будуть сповняти вірно горожанські обовязки під наглядом Церкви.

Короткозорому розумови може здаватися дивним, що

Апостольська Столиця єднається з ріжними державами в тім самім часі, коли ті держави живуть у ворожнечі між собою. Одначе в тім нема нічого дивного. Церков держиться цілком правильного перекопання, що права католиків мають бути забезпечені ві всіх державах і що з другого боку, ві всіх державах, котрі не нехтують основних людських прав, всі піддані, отже і католики, є зобовязані заховувати горожанські обовязки.

Кілько є на світі католицьких священників: — На цілім світі є три ста дванайцять тисяч католицьких священників. Всіх людий на світі є тисяч сім сот мілионів. На Европу припадає дві ста тисяч 324 священників, отже на прочі части цілого світа сто одинайцять тисяч священників. В Африці є тільки один священик на чотири ста католиків і на 82 тисяч поган; на островах Тихого Океану є лиш один священик на 330 католиків і на 10 тисяч поган. В Японії є лиш один священик на 880 католиків і на 220 тисяч поган. В Хінах тільки один священик на 800 католиків і на 180 тисяч поган. В Індіях один священик на 860 католиків і на 100 тисяч поган. Як велике жнива, і як мало робітників.

Окружний Лист Святіщого Отця: — Останніми днями Святіщий Отець видав окружний лист (енцикліку), котра наробила багато шуму особливо серед англіканів. Ся-завданням є, щоби поучити верховних пастирів Католицької Церкви, як далеко можна посунутися в уступках католиків, коли ріжні відорвані секти хочуть під певними услівями злучитися з Католицькою Церквою. Ціла енцикліка навіяна головно думкою: Католицька Церков, се Церков, заложена через самого Ісуса Христа; вона научає тої самої науки, котрої научав Божественний Спаситель і вона одинока має до того від Нього післанництво. На се муситься згодити всякий, що хоче до неї належати. Тим, котрі від неї відорвалися, не лишається ніщо іншого, як тільки признати свій блуд і покірно вернути назад.

Чехословацьке правительство мусіло покоритися: — Наші читачі мабуть знають, що відносини чехословацького правительства до Апостольської Столиці були дуже напружені від року 1925. Так, як ві всіх більших державах, так і в Чехословаччині був заступник Святіщого Отця, що полагоджував церковні справи Католицької Церкви при тамошнім правительстві. Року 1925 чехословацьке правительство взяло урядово участь при "торжестві", яке урядин-

ли чеські апостати в честь звісного чеського єретика Івана Гуса. Заступник Святіщого Отця приняв се як зневагу для Католицької Церкви і виїхав з Праги, зажадавши задоснтьучинення. — Тепер, по довгім часі, правительство такой упокорилося, пробіцяло, що того вже не буде, тай зробило з Головою Католицької Церкви угоду. На днях певно прибув до Праги знова заступник-Святіщого Отця.

Канада і Мехіко: — Недавно тому, архієпископ з Лондон, Онтеріо, Преосвященний Фаллон, написав публичний лист до п. Мекензі Кінга, премієра домінії Канади, в котрім домагався, щоби Канадійське правительство урядово заявило, чи п. Тґоритон, управитель Канадійських державних залізниць, зробив недавну свою поїздку до Мехіка в імя канадійського правительства. Пан премієр відповів на се заперечаючо, одначе ціла справа прибрала острий характер, коли мехіцький консуль, що має осідок в Торонті, зкритикував лист Преосвященого Фаллона і виразився з легковаженням про новинки, які подає католицька преса про звірячі поступования Калєса у відношенню до католиків і прочих політичних противників. Один з ліберальних послів відповів довшою статтею і дав у ній пізнати, що пан консуль не є нічим іншим, тільки платною креатурою Калєса, повітньої почвари, що дорівняла здичілому Неронови, і рівночасно заявив, що при найблищім засіданню парляменту буде домагатися зірвання зносин з Калєсом. Наслідок того був такий, що мехіцький консуль має зрезігнувати зі свого уряду. — Не від місця буде тут згадати про се, що в нашій прибраній вітчині, Канаді, Калєс стрінув найбільше осуджения ізза своїх кровавих подвигів. Між іншими, не так дуже давно тому, дістав один знаменитий "джентльменський" поличник: Се є знана річ, що ся кровожадна бестія має безличну претенсію до того, що світ має йому признати право, при наймні мовчанням, до того, щоби заливати Мехіко кровю. Для того старається бути в приязних зносинах з другими державами, але рівночасно мучить дальше католиків. В тій цілі недавно тому запросив він пана Прємієра Кінга і заступника короля, щоби в означений час говорити з ними через телєфон. (Треба знати, що се є щось надзвичайне, бо віддаль між Канадою і Мехіком є величезна). В означений час мехіцька почвара закликала до телєфону "гало", тай удостоїлася відповіди, що ні папа премієра, ні говернора при телєфоні нема, тай не буде, бо вони заняті своїми справами.

НАША ПЕРЕПИСКА.

Скінчився контест передплатників "Голосу Ізбавителя." З тої нагоди ми сердечно дякуємо всім тим, котрі в нім взяли участь. Одначе надівсе ми виражаємо на тім сім місци подяку для тих, котрі позискали вигравки, пробіцяні тим, що здобудуть найбільше передплат.

Першу нагороду в контесті, Машину до шиття, здобув знаний у Вінніпегу пан Дмитро Юськевич, який одержав 95 тисяч голосів.

Другу нагороду контесту: столове начиння до гербати, позискав пан Стефан Павлус з Клівленд, Огайо. Своєю щирою працею він назбирав 89 тисяч голосів.

Трету нагороду: посріблену цукорничку з ложочками, здобула пані Юлія Нечипор з Клівленд, Огайо, котра здобула 7 тисяч, пятьсот голосів.

Пані Катарина В. Петришин зі Сиракюз, Ню Йорк, здобула 6 тисяч голосів і одержала четверту нагороду, столовий годинник з французької сталевої корти.

П. Николай Мусій з Габбард і п. Йосиф Приїма зі Саскатуну, Саск., здобули то само число голосів і в нагороду дістануть також четверту нагороду, але грішми.

ПЕРШЕ ЛЬОСУВАННЯ.

1. Вигравка: "Скрипка у Футералі" виграв тикет число 00806. (Розалія Романів з Монмартр, Саск.)
2. Вигравка: "Кодак" виграв тикет число 06281, (Семко Бутковский, Галичина.)
3. Вигравка: "Тітара у Футералі" виграв тикет число 04635. (Кирило Перейма, Гудів, Саск.)
4. Вигравка: "Столовий годинник" виграв тикет число 21601. (Михайло Міхалюк, Секретан, Саск.)

ДРУГЕ ЛЬОСУВАННЯ.

1. Вигравка: "Байсикль" виграв тикет число 24607, (П. П. Роган, Олифант, Па.)
2. Вигравка: "Грамофон" виграв тикет число 23513, (Пані Анастазія Малин, Галичина.)
3. Вигравка: "Кишенковий годинник" виграв тикет число 74981. (Никола Мусій Габбард, Саск.)
4. Вигравка: "Люлька у виді цигара" виграв тикет число 43893 (Іван Злотник, Судбури, Онт.)

Щира гратуляція Редакції і Адміністрації "Голосу Ізбавителя" для всіх тих, котрим сприяло щастя.

Всіх тих, що виграли в контесті і льосуваннях, повідомлено осібними листами.

КАТАЛЬОҐ КНИЖОК

Які можна набути в "Голосі Ізбавителя."

Yorkton, Sask.

Великий Катихизм 3 томи до	1.00
Богородице Діво	20 ц.
Життя св. Йосафата.	75
Короткі Розваги над станом душі..	5
Мартин Лютер	15
Духовна Вязанка	10
Молебен до С. Хр.	5
Молитва могуче средство спасення.	30
Набожество в честь св. Арх. Мих.	5
Набожество в честь св. Йосифа..	20
Незабудька для молодих дівчат....	10
О Вірі	25
О Любві	5
О покаянню	15
С. Тереса від Дитятка Ісус	20
Христ. Невіста	75
Читання о Преч. Діві	25
Народний Катихизм	20
Сердешня Мати	15
Червона Смерть	15
Коляди	15
Памятна для робітників	10
Церковні Пісни з нотами 360 стор.	1.00
Чи біблія спасає	25 ц.
Діточа присяга	5
Як молитися на Вервиці	5
Потіха для терпячих	5
Десять Божих заповідей для емігрантів	5
Основні Правди	15
Від школи до касарні	5
Чи наука противиться Вірі?	5
Всьо переминає	5
Яка повинна бути сповідь	15
Наслідування Христа	125
Св. Йосиф в жит. Христа і Церкви.	20
Eastern Catholics	20
Польні Леліі	25
Картки до велик. сповіди.	25
Молитва о добрий успіх місії 400 примірників	200
Тропарі воскресні і т. д.	10
Життя св. Йосафата в управі	100

—=o=—

До всякого замовлення мають бути долучені належні гроші. Коли вартість книжок виносить понад $5 і гроші не є долучені до замовлення, тоді книжки виспилатимемо С. О. Д. на кошт купця. На замовлення нищої вартости, коли гроші не є долучені, не звертатимемо жадної уваги. — Всякі замовлення зі Сполучених Держав мусять бути без винятку заплачені згори.

Dr. S. M. Rose

— Лікар і Хірург —

№ 7. DUNLOP BLOCK — YORKTON, SASK.
Phone: Office 61, Residence 145

THOS. GLEESON & SON

АСЕКУРУЄМ ЦЕРКВИ, ГОСПОДАРСЬКІ БУДИНКИ І Т. Д. ТАКОЖ ВИЗИЧАЄМ ГРОШІ НА ҐРУНТ. ФАРМИ І ЛОТИ НА ПРОДАЖ.

Carson Blk. - Phone 195 - YORKTON

W. J. VAUGHAN

YORKTON MONUMENTAL WORKS.

МОНЮМЕНТИ

Мармурові і ґранатові хрести на гроби, камінь до будівлі маєм в запасі, вирізуєм в каменю і вливаєм з металю ріжні написи і всяку різбарську роботу виконуєм гарно і дешево і за ню ручимо.

Box 434 -:- Phone 188 -:- Yorkton.

CHAPMAN ELECTRIC CO. LTD.

ПОВНИЙ СКЛАД ВСЯКИХ ЕЛЄКТРИЧНИХ ПРИЛАДІВ. НАПРАВИ І ПРОВОДИ ЕЛЄКТРИЧНІ ВИКОНУЄМО З ПИЛЬНОЮ УВАГОЮ.

СПЕЦІЯЛІСТИ В НАПРАВЛЮВАННІ БАЙСИКЛІВ.

Phone 66 — 3-rd Ave. — P.O. Box 377.

При замовленню покличтеся на "Голос Ізбавителя."

ДРУКАРНЯ

„Голосу Ізбавителя"

Виконує:

ВСЯКІ ДРУКИ ЯК НАЙКРАЩЕ, ЗАВСІГДИ НА ЧАС І ПО НИЗЬКІЙ ЦІНІ.

Для товариств, парохій, читалень, братств і других орґанізацій виконуємо всякі потрібні друки як: членські книжочки, наголовки на листах, коверти, летючки, статути, оголошення, всякого рода афіші, циркулярі та всякі инші потрібні друки.

За всіми друкарськими потребами вдавайтесь до:

The Redeemer's Voice

Box 299 - - - Yorkton, Sask.

OFFICE PHONE 4936 RESIDENCE PHONE 5429

WALTER B. O'REGAN

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР.

709 CANADA BLDG.

SASKATOON, SASK.